

Postarina prenesena s

GLASNIK SRCA I SLOVA

SIJEČANJ 1937

UPRAVA: ZAGREB 1/147

Kalendar Apostolstva molitve

SIJEĆANJ 1937

OPĆA NAKANA:

Nakane Sv. Oca Pape.

SVAGDANJE PRIKAZANJE. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše urede u naše one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, za sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana prsporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

POSEBNE NAKANE ZA SVAKI DAN:

1 P OBREZ KRISTOV. Nova godina. Obraćenje svega svijeta.	18 P Stolica sv. Petra u Rimu. Vjernost Hrvata sv. Crkvi.
2 S Makarije. Vjernost Bogu.	19 U Marije. Hrvatska sveučilišna mladež.
3 N IME ISUSOVO. Genoveva. Ljubav prema Isusu.	20 S Fabijan i Sebastijan. Mjesec zaštite Bolesnici i invalidi.
4 P Tito. Naši biskupi i svećenici.	21 Č Agneza (Janja). Djekočašta društva Srca Isusova.
5 U Telesfor. Sveti Otc Papa.	22 P Vinko i Anastazije. Naša srednjoškolska mladež.
6 S BOGOJAVLJENJE. (Sv. Tri Kralja). Misije i misionari.	23 S Zaruke Bl. Dj. Marije. Svetost života u ženidbi.
7 Č Lucijan. Sloboda Crkve.	24 N SEDAMDESETNICA. Timotej. Čast oltara za Petra Barbarića.
8 P Severin. Crkva u Španjolskoj.	25 P Obraćenje sv. Pavla. Obraćenje progonitelja vjere.
9 S Julijan. Koji su se napose prepričili u molitve.	26 U Polikarp. Apostolski duh u kat. društvima.
10 N 1. PO BOGOJ. SV. OBITELJ. Posveta obitelji Presv. Srcu.	27 S Ivan Zlatousti (Zlatko). Naši propovjednici.
11 P Higin. Crkva u Meksiku.	28 Č Flavijan. Branitelji vjere i Crkve.
12 U Ernest. Širenje Glasnika Srca Isusova.	29 P Franjo Saleški. Katolički pisci.
13 S Bogomir. Sloga u hrvatskim obiteljima.	30 S Martina. Povjerenici i povjerenice Glasnika Srca Isusova.
14 Č Hilarije. Feliks. Katoličke organizacije kod nas.	31 N ŠEZDESETNICA. Petar Nol. Pokojni pretplatnici Glasnika.
15 P Pavao pust. — Mavro. Apostolstvo molitve kod nas.	
16 S Marcel. Hrvati u tudini.	
17 N 2. PO BOGOJ. Antun pust. Sironašni i zapušteni.	
- OPĆA NAKANA U VELJAČI: Kršćanski duh narodnih voda.
MISIJSKA: Mladež Indije i Ceylona.

OPROSTI ZA CLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpuni oprost jednoga petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomislovne sv. Ptičestvi. Na blagdan mjesecnog zaštitnika.

OPROSTI ZA CLANOVE BRATOVSTINE PRESV. SRCA ISUSOVA: Potpuni oprost prvog petka ili prve nedjelje, i još jedan po volji odabrani dan.

G L A S N I K P R E S V E T O G A S R C A I S U S O V A
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesечно ISUSOVCI u Zagrebu.
Broj našeg ček. računa 33.896. Cijena 15 d. — $\frac{1}{2}$ dol. — 8 lira. — 2.50 pengö.
Uprava »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«, Zagreb I, 147. Palmotićeva ulica 31.

GODINA 46

SIJEČANJ 1936

BROJ 1

NADBISKUPOVA PORUKA

ONO ĆEGA DANAS KRAJ PRAVDE NAJVISE TREBA NA SVIJETU, TO JE MEDUSOBNA LJUBAV MEDU LJUDIMA. SVIJET SLIČI DANAS VEDROM ZIMSKOM DANU U KOJEM SVE BLIJESTI OD SJAJA, KAKO JE REKAO NEKI PJESNIK, ALI SE I SVE SMRZAVA OD STUDENI. MODERNA TEHNIKA, MEDICINA I DRUGE ZNANOSTI POKAZUJU VELIKI NAPREDAK, VECI NEGOT IKAD, PA IPAK NIKAD NIJE BIO POLOZAJ U SVIJETU TAKO BIJEDAN I TUZAN KAO DANAS, JER JE NESTALO LJUBAVI MEDU LJUDIMA.

KALENDAR SRCA ISUSOVA I MARIJINA I GLASNIK SRCA ISUSOVA
PROPOVJEDNICI SU LJUBAVI STO IZVIRE IZ PRESVETOG SRCA ISUSOVA, KOJE JE KADRO SVIJET UCINITI SRETNIM.

VJERNICIMA IH TOPLO PREPORUČAM, DA IH PRETPLATE,
CITAJU I SIRE.

DR. ALOJZIJE STEPINAC V. R.
NADBISKUP KOADJUTOR

Bogu hvala!

Silvestarska zvona zvone. Opraća se od nas godina 1936. Opraća se sa svim dobročinstvima, koja nam je donijela. Punih 365 dana mogli smo rasti, zreti i živjeti za vječnost. Sto tisuća puta zakucalo ti je na dan srce. Da ti je samo nekoliko minuta prestalo kucati, nebi više čitao ovih redaka. Svaki pogled očiju, svaka kretnja ruku ili nogu, svaki čin razuma i volje: zar to sve nisu bili veliki darovi Božji? Svaki gutljaj vode, svaki zalogaj kruha, svaki grašak ili krumpir: zar to nije dar Božji? To ti je sve pružala njegova očinska ljubav. Koliko je puta nježno svijetlo njegove milosti zagrijalo u tvojoj duši? Koliko je puta tihom pokucala njegova ruka na vratima tvoga srca? koliko te je puta njegova dobrota sačuvala od pogibelja? koliko ti je puta njegovo milosrde oprostilo krivnju? koliko se je puta on sam u sv. Misi za tebe žrtvovao.

Brate! Sestro! Broji zvijezde na nebu; izbrojiti ih ne možeš. Broji dobročinstva Božja, koja si dobio kroz 1936. godinu; još manje ćeš ih moći izbrojiti. Zato reci od svega srca: »Bože, hvala ti!«

Silvestarska zvona zvone. S njihovim zvukovima neka буду pomiješane i naše zahvalne molitve spram Gospodara starih i novih godina; spram Skrbnika, koji pazi, što se u njima događa i zbiva; spram Vladara radosnih i tužnih vremena, koji ipak ima konačnu riječ u svemu, pa i onda, kada se drži, da će zlo nadvladati.

Puni zahvalnosti, u duhu žive vjere i čvrstoga pouzdanja opraćamo se od Stare i stupamo vedra čela u Novu godinu, jer je s nama onaj, koji je nad vremenima i prostorima, nad prirodnim silama i ljudskim srcima, s nama je Gospodar i Nove godine.

Tko god bude s njime išao, tomu će biti sretna 1937 godina, a to želimo napose svim čitateljima Glasnika.

• VJEĆNI • KRALJ •

Očekivanje Isusa na selu

Dodi nam, Isuse, ove radosne božićne noći
među nas priproste ljudi, koji živimo sami
daleko od svake građe. I kod nas Ti ćeš moći
ostati sve do zore, dok su kuće u tami.

Sve smo spremili lijepo, uredili sobu smo za Te,
srce je naše Tebi najljepše pjesmice splelo
i ne treba, Isuse, nama nikakve druge plate,
nego da i dalje čuvaš maleno naše selo.

Ove božićne noći zaboravi sve naše zloče
za koje često naz savjest tako peće i boli,
radosne božićne noći svaki sad od nas hoće
da Tebe beskrajno voli.

Božićne ove noći svaki hoće da kaže
radost i hvalu na svemu učinio nama što si,
kako nas riječi Tvoje krijepe, dizu i snaže
i kako ljubav Tvoja grijе nas, hrabri i nosi.

Ne čudi se, Isuse, nama, ako Te budemo mnogo
zadržavali u svome stanu: boli su naši sve veći
i niko od nas više snositi ih ne bi mogo,
da Tebi ne može ko bratu sve svoje nevolje reći.

Dodi nam, Isuse, dodji, vesele ove noći,
svaki Te od nas žarko za posjet ovaj moli,
u našim kućama niskim vidjeti Ti ćeš moći
priprosto seljačko srce, da Te najviše voli.

A. Kokić.

Tajna Badnje noći

... i na zemlji mir ljudima dobre volje.
(Luka, 2, 1—14)

Ako ste se pozorno i sabrano uživljivali u »tajne današnjeg Rođenja«, kako se to veli u jednom dijelu mise zornice, sigurno vam nije izmaklo, da se one izražavaju u božićnoj liturgiji riječima: noć, svjetlost i mir.

Isus se rodio u noći.

Da, usred tamne, štuljive noći, kada se slegla buka u prenapučenom Jeruzalemu, kada su opustjele ulice svetoga grada i zašutila sva usta književnika i farizeja; usred pozaspale betlehemske okolice, gdje su jedino još štuljivi i umorni pastiri »bdjeli i čuvali noćnu stražu kod svoga stada«. (Luka, 2, 1—14).

Usred noći, kada se gube obrisi svih predmeta i bez svijetla se slijevaju u bezdan, bez granice, bez mjere, bez posebnoga života.

Usred noći, kada se sve daljine pretvaraju u jednu neizmernu daljinu: od budnog ljudskoga oka do zvijezde, a svi zemaljski horizonti prekriveni koprenom tmine nestaju iz svijesti ljudske, a ostaje samo jedan jedini horizont, korizont čovječjega duha.

Usred noći, a noć je čas zagonetke, čas dubine, u kojem sve prestaje za tijelo, koje ništa ne vidi i ništa ne čuje, a sve se otkriva duhu, koji jedini sve vidi i sve čuje i to baš najbolje i najdublje i vidi i čuje u noći.

Da, usred jedne takove noći, u kojoj je čovječanstvo usnulo kao u času tuge neizrecive, u najdubljoj i najtajnovitijoj noći, što se prostrla nad zemljom od izgona Adama i Eve iz raja zemaljskoga, u kojoj bđiju samo noćne straže pastirske i dva najsvetiјa bića, skrivena u spilji betlehemskoj, rada se Isus.

Zašto baš u noći?

Odgovor na to pitanje neka vam dadne neizreciva ljepota, tajnovitost i dubina Badnje noći, jedine noći u godini, u kojoj bđije kršćansko srce poput pastira i »čuva noćnu stražu« kod svoga duha. Taj čovječji kršćanski duh je u Badnjoj noći nemiran, ne može usnuti sa ostalom prirodom, a on je sretan, da je sve utočilo u tamu i da se nigdje ništa ne vidi i nigdje ništa ne čuje od zemaljskoga i ljudskoga, jer očekuje u potpunoj sabranosti, sav u sebi, u nutrini svojoj sakupljen iz svih stvari i svih ovozemnih ljubavi, u kojima je po danu razasut, jedamput možda u godini sam sa sobom u onom jedinom horizontu, kojeg noć ne guta nego uokviruje, u duhovnom horizontu samoga sebe, — očekuje sa najstrašnijom čežnjom i najprodornijom molitvom, da mu se dogodi ono, što se dogodilo pastirima: da vidi Svjetlost i čuje jedini glas te svete noći, koji govori o Miru.

Da, da — ugledati Svjetlost i čuti glos o Miru. To je jedina težnja duše u Badnjoj noći, u jedinoj noći u godini, kad je duša za to naročito pripravna.

Kralj mira.

Slikao: Schönemark

Zato i jest noć: da se Svjetlost lakše vidi ili bolje, da se nikakova druga ne vidi nego samo jedna jedina, nebeska, andeoska, božanska Svjetlost, kakovu vidješe pastiri i sv. Josip prosutu nad Betlehemom — a danas vjerom doživljenu i skrivenu u misničkim rukama kod Podizanja na Polnočki.

Zato i jest, da se riječ o Miru među ljudima dobre volje sigurnije čuje ili bolje, da se nikakova druga riječ ne čuje nego samo jedna jedina nebeska, andeoska, božanska riječ o Miru, kakovu začuše pastiri na noćnoj straži — a danas svečanim glasom izgovorena od pjevača Evandelja na prvoj božićnoj misi.

Svjetlost sred noćne tame, glas o Miru sred noćne tišine.

Svjetlost samo za čovječji duh, ne za predmete, prirodu i životinje, da svijetli na putu kroz sve to hladno i tamno, lažno i varavo do konačnog smirenja u svjetlosti vječnoj.

Glas o Mиру, ne za one, što spavaju i one zle volje, koji ubijaju sreću i svoju i tudu, nego samo za one, koji bđiju čuvajući stražu i one dobre volje, koji spasavaju dušu svoju i tudu.

Eto, to je tajna Polnočke u Badnjoj noći!

Tada kroz usnulu, tamnu zemlju prolazi u pratnji andela mali Isus.

Blago onome, tko osjeti ljepotu Njegove Svjetlosti i tko primi spasenje Njegova Mira!

D. Žanko, profesor.

O Novoj godini

*Evo opet, braćo, novoga nam ljeta,
Iz neznanih do nas krajeva došeta
Pa će svoje dare dijeliti ljudma svim.
Čestitanja svuda sad se živo glase —
Hrvatski moj rode, što da u te čase
Od Isusa i ja tebi zaželim?*

*Gle, ja molim: »Bože, u novome ljetu
Domu mojem daruj ognjevitu četu
Svećenika svojih s dušom svetačkom!«
O da bi nam mogli stotinama nići
Štadleri, Stepinci, Langi, Jagatići,
Tad sve brzo imo naš bi jadni dom!*

*S njima provalo bi ono, što je svelo,
Preporod bi došo u grad i u selo,
Bježala bi psovka, vraćao se stid.
Bog bi bio s nama sve blagosivljući,
Utvrđujući temelj staroj našoj kući,
Opasao nas bi čvrste slove zid.*

*Koji narod Višnji usrećiti želi,
Tomu mnogo svetih svećenika dijeli
I sva dobra daje u daru mu tom.
Stog' ja molim: »Bože, u novome ljetu
Domu mojem daruj ognjevitu četu
Svećenika svojih s dušom svetačkom!«*

Glasnik Srca Isusova.

Mladica je prolistala.

Slikao: V. Meyer—Speer

BOŽIĆ

Zimsko se jutro teškom mukom probija kroz koprenu noći, iz neba tiho dolijeću sitne bijele pahuljice, pod nogama škripi smrznuti snijeg. Ceta dječice veselo žuri prema crkvi. Zima je. Ručice su im poplavile, nosić hoće da se smrzne, za uši i obraze štipa zima. No oni kao da ne osjećaju svega toga, sve su zaboravili. Samo nek je srce vruće! A ono je vruće, grijе ga radosno iščekivanje. Advenat, zornice, a onda... Božić, to im je još jedino na pameti, to zaokuplja sve njihove misli i osjećaje.

Tako se djeca vesele Božiću. Takvi smo i mi bili. Nismo li i mi kroz studeno zimsko jutro žurili u crkvu na zornicu. Nije li

i naše srce igralo od radosti u očekivanju Božića? — Pa i danas još. Djeca se vesele Božiću. No ne veselimo li se i mi gledajući nijihovu radost? Ali i sami za se, u kutu svoga srca.

Blizu dvije hiljade godina slavi se božićni blagdan, ali uvijek jednako radosno i oduševljeno. Kako ugodno i toplo čuство prostruij kršćanskim srcem na sam spomen te mile svecokvine! To je duboko i sveto čuство ispjevalo i one divne božićne pjesme, koje diraju i rastapaju i najtvrdje ljudsko srce.

Pa odakle ta radost, odakle to veselje i gauće u čovjeku radi Božića? Prouzročila ga je ljubav Božja! Ljubav predobrog Boga, koji »radi nas ljudi i radi našega spasenja sida s nebesa i postade čovjekom.«

Da, baš radi nas ljudi i radi našega spasenja. Sjetimo se samo, kako je očajno stanje bilo prije njegova dolaska. A u to stanje strovalio je čovječanstvo — grijeh! On je postavio neprijateljstvo između čovjeka i Boga, on je zatvorio čovjeku put u nebo, put k vječnoj mu sreći. Tko da tu pomogne, tko da spasi jadni ljudski rod? Bilo je doduše pojedinih ljudi, koji su bili jaki, bilo ih je i koji su bili mudri, našlo ih se — i ako malo — i koji su bili dobri, ali nitko nije mogao reći: »Opraštaju ti se grijesi«, nitko nije mogao utješiti riječima: »Tko jede tijelo moje i piye moju krv živjet će uvijek!« A to je ljudima trebalo. Trebalo je povratiti Ocu na nebu čast, izmiriti ljudе s Njime, uništiti grijeh, pobijediti smrt i opet zajamčiti ljudima život vječni, za koji su stvoreni i za kojim je čitavo nijihovo biće neodoljivo težilo. To je pak mogao samo Bog. I što se dogodilo?

Čudo se gle dogodi:

Djeva sina porodi.

Miloga, dragoga,

Rodi Boga živoga!

Ali kako? U slavi, moći, časti i obilju? Ah, eno:

On leži u štalici

Položen na slamici

I zimu trpi.

Ponizio se, strašno se ponizio. Vječni Bog uze lik služe. Rijetko se i djeca sluga radaju u štali i leže u jaslama na slamici.

O Spasitelju moj, zašto si to učinio? Ti Bog! Zašto si sišao s neba na zemlju, s prijestolja slave u štalici, u jaslice te tu na slamici ležiš i trpiš? Mali Isus čuje i razumije naše upite, ali šuti. Ali mi znamo već. »Rodi se u štali radi čovjeka.« Radi mene? A što te je navelo na to, da misliš na mene jadnika? Što te je prisililo da se radi mene tako poniziš? I opet čujemo odgovor mile božićne pjesme: »Ljubav Božja prevelika.«

S neba sida dolje radi grješnika,

Rodi se u štali radi čovjeka.

PORODENJE ISUSOVO

Slikan Bougueran

ANDELI SE KLANJAJU MALOM ISUSU

Slikao A. Geyr

ISUS SVIJU NAS LJUBITELJ

Ponizio se, da pobijedi ljudsku oholost; postao je siromašan, da osramoti naše prianjanje uz ovaj svijet; došao je da trpi, da skrši našu grješnu mekoputnost. Sve je to učinila »ljubav Božja prevelika« i sve to samo »radi nas ljudi i radi našega spasenja«. Ljubav je Božja nadmašila ljudsku nezahvalnost, ona je bila jača od sotonine mržnje.

*

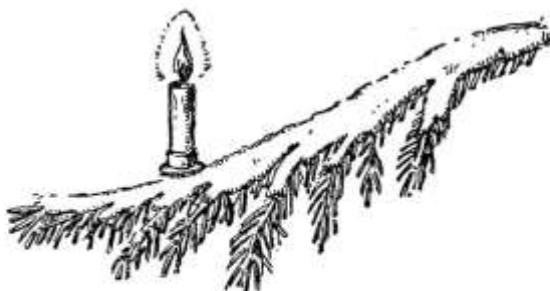
Zato eto u srcu ljudi božično veselje, zato ona radost i vadrina napunja dušu i sve biće naše. Bog nas ljubi! I to kaka nas ljubi! Kad je čovjek svijestan, da ga jedno zemaljsko biće svim srcem ljubi, kako mu je ugodno i voljko pri duši. A kako da se ne radujemo svi na pomisao, da nas Bog ljubi! Ta nam je njegova ljubav zasjala u svetoj božićnoj noći i svake godine slavimo uspomenu onoga prvog Božića u Betlehemu.

Ali neka nam Božić ne bude samo uspomena, nego i prigoda, da pokažemo zahvalnost svome Isusu i da se odazovemo njegovoj ljubavi, pa da mu vratimo ljubav za ljubav.

Zato dajmo zaboravimo malo na svoje zemaljske brige i nevolje, dodimo pred jaslice, saberimo se i mislimo malo na Boga, na ljubav Božju i na svoju dušu, radi koje je on sišao s neba na zemlju. Pa i ako imamo briga i nevolja, koje nas muče — a ima ih svatko od nas — otvorimo pred Njim svoje srce, iznesimo pred Njega sve svoje želje, poteškoće, napasti i nemire; molimo ga za jakost, kojoj je temelj svijest, da smo djeca Božja i da nas Otac naš ljubi.

*Isuse mili, Bože moj,
Srce Ti dajem, ja sam Tvoj!*

Antun Bauer D. I.

Natrag selu!

Božićna pričovijest.

Krupne kapi kiše jednolično su udarale po limenom krovu barake, a lokve u blatnom dvorištu bivale su sve veće. Nad zapušteno predgrađe spuštao se mrak: kroz prozore kuća počela je probijati slaba luč petrolejki, dok su tamo unutra u gradu zasinuli nizovi blještavih svijetala.

Pavao je stajao uz prozor i gledao na cestu. Turobne ga misli saletile. Danas je eto prvi Badnjak, što će ga provesti daleko od kuće, daleko od svog tihog sela.

Proteklo je punih devet mjeseci od kako je sa ženom i s dvoje, još malene, djece ostavio dom, u kojem je ugledao Božje svjetlo, u kojem je proživio one vedre dane prvog djetinjstva pa sve do vremena, kad je dorastao plugu i motici. Oženio se i živio uz roditelje i mladeg brata, ne u obilju ali opet bez oskudice. Pred godinu, dvije postade mu odjednom pretjesno na domaćem ognjištu. Dodijao mu seljački život — prohtjelo mu se grada. Našao se i savjetnik, neki naseljeni dobrovoljac, koji mu je prikazao život u gradu tako zamamno i privlačivo, da nijesu više koristile ni opomene župnika, ni savjeti starijih seljana, ni molbe roditelja. Odlučio je napustiti jednu rabotu i »robovanje zemlji«, kako je govorio. Dobrovoljac Jovo našao mu u gradu posao i jednog dana, kad su se novo uzorane brazde pušile na ožujskom suncu, ostavio je zaplakane roditelje.

U gradu je najmio jednu baraku daleko u predgradu. Preko dana bio je zaposlen u nekoj tvornici. Posao, istina, nije bio težak, ali je bio jednoličan, a plaća malena. Ipak je u početku — nadajući se boljem — bio zadovoljan. Sa ženom i djecom je bilo teže. Njegova se Bara nikako nije mogla snaći u novoj okolini, a Marica i Jankić su u tjesnom dvorištu našli slabu zamjenu za široke cvijetne livade i mirisne šume.

Za malo je i Pavao počeo osjećati i uviđati, da je počinio glupost. Ali si toga nije htio otvoreno priznati. Žena mu se po-katkada tužila, ali Pavao o tom nije rado govorio. Stidio se onih u selu — htio im je pokazati, da će on ipak nešto postići i osigurati sebi i djeci lijepu budućnost, koja nije vezana uz rodnu ili nerodnu godinu.

Ali danas, na Badnjak, nešto ga je stislo u srcu. Jer Pavao nije bio loš čovjek. Bilo je u njega još i vjere i seljačkog obraza.

Srećom nije još u gradu našao društva ni prijatelja. Bio je od naravi nepovjerljiv i dosta bistar, da vidi pogibao, koja mu prijeti od propalih drugova. Osim toga bilo mu je stalo, da mu i djeca odrastu u poštenju. To mu je zadavalo briga. Jer — bilo je jasno — doskora će se i Bara morati ogledati za kakvim poslom, pa će djeca veći dio dana biti sama. Da je bar baka ovdje! Ali ne će ona dalje od svog praga! Pa da i dode, troškovi bi bili veći.

A volila je baka svoju unučad. Pa i djed bi se rado s njima pozabavio. Danas će sigurno ti dobri starci misliti na Jankića i Maricu, ta Božić je blagdan djece...

Bijeg u Egipat.

Te su misli mutile Pavlov mir, dok je stajao uz prozor čekajući, da ga žena zovne na večeru. Iz jedne obližnje krčme čulo se pjevanje polupijane čeljadi. Beskućnici što u birtiji slave Badnjak. Pjevali su naizmjence Božićne i bećarske pjesme.

I Pavlu se pričini, da vidi svoje selo. Svuda zaposlenost i neka vesela užurbanost — zadnje pripreme za Badnju večer. Djeca uzbudena, domaćice zabrinute a i starci su nekud svečanije raspoloženi. Svuda provejava duh velikog Blagdana. Ljudska je duša po naravi kršćanska, pa je u takvim zgodama — kad se slave najveća otajstva naše vjere — prožimaju naročito jaki osjećaji.

Pavao se zamisli. Provejava li božićni duh ovom barakom? Bara se trudila, da sve spremi kako se najbolje moglo, ali sve ne-kako preko volje i bez veselja. A djeca? Nije bilo snijega, nije

bilo svih onih priprema kao na selu — njima je današnji dan bio kao i svi drugi dani. A to je Pavla najviše boljelo.

Bara ga zovne. Prešao je u drugu, manju, prostoriju. To je bila kuhinja, gdje su i inače preko dana boravili.

Maleno okićeno božićno drvce jedino je dočaravalо božićni ugodaj. Badnjega kolača nije bilo. Nije ga bilo moguće ispeći u onom jadnom štednjaku. Ni slame nije bilo. Ona, što su od susjeda dobili, bila je vlažna i gnjila. A kako su djeca voljela tu slamicu, kako bi se rado po njoj valjala.

Pomoliše se i sjedoše za večeru. Pavao i Bara su šutjeli. Jer da su govorili, govorili bi o svojima kod kuće. A onda bi možda i suze pravrle, a to su pred djecom htjeli sakriti.

Pavao započne razgovor o nečem ravnodušnom, ali je žena slabo prihvaćala. I djeca su bila nekud šutljiva.

Pavao zapjeva jednu božićnu pjesmu, žena ga je pratila, a i djeca su odmah složila svoje glasice s glasovima roditelja. Ali kako je to zvučilo prazno i nekako pogrebno. Gdje je onaj duboki đedov glas? Bara je ustala, tobože da nešto pristavi na štednjaku, a zapravo da kriomicice otare suzu.

Brzo su svršili. Pavao je silio, da se ide spavati. Nije mogao dulje gledati to raspoloženje. Na ponoćku se nije moglo misliti. Crkve su daleko u gradu, a kiša neprestano pada.

Zena i djeca legoše, a Pavao je još ostao u kuhinji. Sjedio je u mraku. Iz krčme je još uvijek dopiralo pjevanje, samo što su glasovi bili hrapaviji i što bi se od vremena do vremena digla galama. To se valjda zbog nečega posvadiše kartaši.

U neka se doba počela iz daljine javljati zvona. Zvala su na ponoćnu Misu.

Pavlovoj se mašti ukaže seoska crkva. Vrata širom otvorena, pa se sjaj svijetla prospipa po snijegu. Sa svih strana dolaze ljudi, i starci, i muževi, žene i djeca gazeći duboki snijeg ponovac. Ulaze u crkvu. Sva su lica ražarena. Od studeni, ali i od one nedoljive radosći, što obuzima dušu na ponoćki.

Počinje Misa. Sve je svečanije i pobožnije i ljepše nego inače. Mnogi pristupaju k sv. Pričesti. Iza Mise zabruje orgulje, a crkvom potrese pjevanje iz pune duše: »Narodil nam se Kralj Nebeski...«

Ponoćka je svršila. Djeca se natiskuju oko jaslica i dive se Malom Isusu. Stariji se pred crkvom pozdravljaju, čestitaju si i darivaju. I dušmani će si u ovoj noći pružiti ruku, makar onda opet bili neprijatelji do drugog Božića.

To Pavlovo snatrenje prekide galama. U krčmi se — čini se — potukoše. Netko je zvao stražara.

— To ti je Badnjak! reče Pavao glasno. Onda podje i on da spava. Legao je, ali nije mogao zaspasti. Nemirno se prevrtao na ležaju. U njemu se odigravala teška borba. Tek pred jutro je malo zaspao. Usnio je kratak san. Bio je u svom selu. Na pragu crkve. Nikoga nije bilo u njoj. Samo Mali Isus u jaslicama. I zvao

ga je. Mahao mu rućicom. Kad se Pavao nije maknuo, reče umljatim glasom: pošalji mi barem svoju dječicu!

Kad se probudio Bara je već bila na nogama. Vrzla se nesto po kuhinji. Djeca su spavala. Pavao ustade. Bio je miran. U duši mu je dozrijevala velika odluka.

Priče k prozoru. Svanjivalo je. I njemu je svanulo. Pode u kuhinju:

— Barice, vratiti ćemo se na selo! Više nije ništa rekao, a nije ni bilo potrebno. Žena brizne u tihu plać, plać neočekivane sreće.

Probudiše djecu:

— Jankiću, Marice idemo bakil! Mališi zapljeskaše. U njihovom malom carstvu uspomena, najdraže i najčasnije su mjesto imali baka i djed. Skočiše s krevetića spremni da se odmah krene.

Slijedeći Badnjak slavit će opet na selu, na rodnoj grudi Proslavit će ga srdačno, seljački, kršćanski...

*

Po našim gradovima živi mnogi Pavao. Traži životnu

sreću tamo, gdje je ne može naći. Otrgnuti od sela, od grude, životare kao biljka presaćena iz svog plodnog tla na bezvodni krš. I venu. A s njima vene i narodna snaga.

Barem na Badnjak, blagdan obitelji i tradicija morali bi shvatiti i osjetiti zov zemlje, zov sela, zov naroda: natrag grūdil!

Antun Wurster D. I.

Očekivanje Maloga Isusa.

Dobra je štampa najveća potreba današnjega vremena, jer je zla štampa svojim lažima i klevetama stvorila ovo зло на свету. Zato svaki pravi katolik mora čitati i širiti samo dobru štampu. Sada o Božiću svakomu preporučite Glasnik i Kalendar Srca Isusova.

Božić bogatih i sirotinje

U nezaboravnoj uspomeni ostala mi krasna badnja večer sprovedena u Hrvatskom Zagorju. Ugleđni, sada već pokojni župnik Stjepan Vukovinski iz Krapine vozio se sa svojim kapelanom u obližnji Popovec, da čestitaju sretan, veselo i zadovoljan Božić kolatoru crkve sv. Nikole u Krapini. Neustrpljivo čekala je kolatorova obitelj na dolazak župnika. Svi smo se skupili u jednoj ovećoj sobi: Kolator sa svoja 4 sina, mi svećenici, družina i drugi gosti. Otvore se vrata dvorane. U njoj je priredeno veliko božično drvce bogato nakićeno. Dvorana sva u sjaju. Gorjelo je mnoštvo svjeća. Svi smo morali unići u dvoranu. Župnik i opat Vukovinski progovorio o značenju badnje večeri. Otač nebeski poslao je svjetu najveličanstveniji dar, kada je svijetu dao Jedinorodenoga Sina svoga, koji se je rodio presvete božićne noći u betlehemskoj štalici, u gradu Davidovu. Pa kao što dragi Bog daje svjetu za dar Sina svoga, tako se i ljudi dobra i plemenita srca daruju prigodom svete badnje večeri. Eto i gospoda kolatorica sa svojim suprugom pripravili su darove, koji će se ovom svečanom zgodom podijeliti. Izrekavši čestitku, zapjevao je svojim krasnim glasom omiljelu našu narodnu božićnu pjesmu: »Narodil nam se Kralj nebeski«, što su svi oduševljeno prihvatali.

Na podnožju božićnoga drvca smješteni su bili razni darovi sa natpisom, komu se imaju dati. Svaki prisutni dobio je dar, koji je odgovarao njegovoj potrebi i staležu.

Carobni su takovi dogadaji i duboko se utisnu u pameti. Kada smo se vozili u župnikovo kočiji natrag u ubavu Krapinu, što se protegnula uz Krapinicu u uvali visokih zagorskih bregova, bile su na brdinama posute kućice rasvijetljene u čast Božanskoga Spasitelja, koji se je kao maleno djetešće rodio u betlehemskoj štalici. Te osvijetljene potleušice na visinama činile su nam se kao sjajne zvijezde nebeske.

Eto tako se slavi božićna noć u bogatijim obiteljima, koje su prožete vjerom: bitnost je toga slavlja, da se kojim darom razveseli sirotinju. Kako se slavi u crkvama našim, svima nam odzvanja u duši bruhanje orgulja, tajinstveni glasovi milozvučnih zvonova, živa riječ propovjednika Božjih, oduševljeno pjevanje božićnih pjesama. Gledamo u duhu dupkom pune crkve. Čuje se i prije polnočke i poslije pucnjava u slavu Krista Kralja.

A kako se slavi badnja noć u katoličkim hrvatskim seljačkim kućama i obiteljima?

Nikao sam iz seljačke kuće pa mi je živo u pameti, kako se je slavio Božić u seljačkim kućama. U predašnje vrijeme vrlo je teško bilo za bor i bršljan za dječake. Nije lako bilo doći do bora. A svaka kuća htjela imati bor. Prije se to nije prodavalo na trgu kao danas. Stoga su se po 2 i 3 dječaka dogovorila, kamo će ići po bor i zelenilo. Za badnji dan moralio se to imati. Znalo se dogoditi da je cica zima vladala. Seljački dječaci nosili su onda

Srca sirotinjska najodanija su Isusu.

široke gaće bez hlača. I onako slabo odjeveni, išli su tražiti zelenilo i bor ili jelu pa makar kako daleko. Kad su našli, obično su se morali popeti na stablo, da si otkinu koju grančicu, jer se iz dola nije moglo doseći granje. Sve su to pregorjeli dječaci, samo da mogu donijeti kući zelenilo, kojim će okititi svoju seljačku kućicu, da bude Spasitelju svijeta prireden što ljepši doček u njihovoј siromašnoј potleušći. Kuća ne smije biti bez bora na božićno navečerje.

Božićna večer sprovodila se ovako. Gospodar kuće pripravio bi još za dana naručaj slame čiste i birane. Povezao je sa užetom i pripremio je u staji kod marve ili u štaglju. Kada je sumrak uhvatio zemlju i kada se sa tornja župne crkve oglasilo veliko

zvono, da pozdravi Nebesku Gospu sa svojim bim-bam i da upozori vjernike na pozdrav Gospo, gazda kuće uzme onaj svežanj slame na leđa i pode u kuću. Sva je družina morala u to vrijeme biti na okupu u kući. Kućedomaćica otvorila vrata, kada je čula kucanje. Nosilac slame prekorači prag i odmah pozdravi sa Hvaljen Isus. Na to je stao pozdravljati svećani čas Spasiteljevoga Narodenja zazivanjem Božje pomoći za sve, koji se u kući nalaze. Molio je blagoslov za sve ukućane, za gospodarstvo, za polja, za vinograde, za marvu; za sve što je čovjeku potrebno za život. Sjetio se u svojoj molitvi i našega hrvatskoga katoličkoga naroda. Zaželio je od Boga, da bi dao, da naše vedi (vojske) pobede turske vedi, da bi narod mogao u miru i blagoslovu Božjem sprovoditi dane svojega narodnoga života. Onda nisam znao što to znači, ali su mi te riječi trajno ostale u pameti. Oh kad bi dragi Bog dao da bi i danas naše vedi pobjedile i skršile neprijateljske vojske bezbožnika i protivnika Križa Kristova! Sjetimo se strahota, što se zbivaju ne u doba Neronovo nego u naše doba. Sjetimo se tužne Španjolske. Muči se i ubija ljude, što vjeruju u Krista.

Stoga molimo Krista Kralja nebeskoga, da skrši moć i vlast bezbožnika. Neka milostivi Bog satare vojske neprijateljske vjeri Kristovoj. Zavladao Krist Gospod dušom i srcem hrvatskoga naroda, da bi mogao duboko shvatiti, koliko je sretan, što je kroz vjekove tako jako i nepokolebivo s Kristom osjećao te je tako mogao izdržati u vjekovnoj borbi i sačuvati svoju katoličku vjeru i hrvatsku narodnost.

Sveti božićni običaji hrvatskoga naroda bili mu i danas štit i obrana vjere svete i domovine drage.

Stjepan Pavunić, župnik.

Žrtve komunista u Španjolskoj

Dogadaji u Španjolskoj postaju sve strašniji. Ruševine, krv i palež: tim su obdarili ovu zemlju boljševici ili kako se sami nazivaju »pučka fronta«. Tko pomno prati zlodjela i okrutnosti komunista u toj nesretnoj zemlji, srce mu jednostavno zamire i krv se sledeni u žilama. Neko strašno čuvstvo nas spopadne, kad pomislimo, da čovjek — taj stvor Božji, obdaren razumom i slobodnom voljom — može postati krvoločniji od najkrvoločnije živine.

U mjestu Cavandongi (Španjolska) postrijeljani od komunista muževi i mladići, jer nijesu htjeli svoje crkve dignati u zrak (Čitaj članak).

Španjolski dogadaji moraju otvoriti oči svakomu čovjeku, koji ima zdravu pamet, i moraju mu pokazati strahotu komunizma u svim pojavama i nastojanjima njegovim. Sa dubokom žalošću moramo ipak reći, da i kod nas ima mnogo takvih, koji znaju i vide sve divljaštvo, koje u sebi krije komunizam, ali oni mu se ipak klanjaju, oni ga vole, oni ga potpomažu bilo moralno ili materijalno. Ima i takovih, koji se nesvjesno podlažu uplivu komunističkih ideja, jer ih zavaravaju ruski, židovski i drugi strani agenti. Tako su mnogi povjerovali u Rusiju, Meksiku i eto u Španjolskoj. A što im je komunizam donio? Glad, golotinju, bićeve, zatvore, vješala, batine i svakovrsnijad.

Da takovi jadnici jedamput otvore oči i jasno razumiju, što je u stvari komunizam i što hoće, donosimo istinite događaje o krvavim događajima, što ih je »pučka fronta« izvršila u Španjolskoj. Mi smo mnogo toga iznijeli već u Glasniku, osobito smo

rasvijetlili komunistička zlodjela nad sirotinjom i pokojnicima. Sada ćemo iznijeti druge činjenice, koje su sve potvrđene i koje u jasnom svjetlu pokazuju komunizam. O svakomu zlodjelu moglo bi se pisati čitave knjige. Čujte samo.

U Eskorijalu su crveni sotonski umorili 114 Augustinaca. Nekoje su zaklali i krv im popili.

Biskupe iz Leride, Segovije, Jaena, Singuenze, Barbastra i toledskog kardinala mučili su komunisti i ubili na najdivljiji način. Biskupa iz Singuenze polili su smolom i zapalili.

Kod Barcelona provalili su komunisti u jedan ženski samostan, jadnim redovnicama skinuli odijelo, od bodljikave žice napravili im krune i pribili na glave. Sve su tako svršile mučeničkom smrću, a jedna Engleskinja je to sve promatrala i opisala u pariškom listu Jour (Dan).

U Almeriji su komunisti potopili 98 žena i djece. Svezali su po nekoliko osoba zajedno a na vratove su im privezali teško kamenje i tako ih bacili u more. To su sve promatrali mornari sa engleske lađe »Veneta«.

U Almendreleju su komunisti razapeli 38 katolika, polili ih benzинom i spalili.

U Malagi su komunisti obećastili dvije malogodišnje kćeri jednoga radnika. A jedni im otac gledao je to sve prikovan na križ. Tada su toga radnika i kćerke mu spalili. Istinitost toga dogadaja potvrđuje tamošnji talijanski konzul.

U Barceloni su navalili komunisti u ženski samostan svete Terezije. Uhvatili su 20 redovnica i klijenti im istrgnuli ruke u ramenima i noge u bedrima. Umrle su u najstrašnijim bolima. To je sve promatrala jedna engleska redovnica, koju je od ovih muka spasio engleski konzul.

U Utrari su komunisti zatvorili jednoga katolika. Za noge su mu privezali njegovo trogodišnje dijete, a njegove ruke svezali za rep jednoga konja, kojega su onda natjerali u trku.

U Leridi ispustilo je dušu u najokrutnijim mukama 200 katolika, a u Taragoni 123.

U Ordessi su komunisti uzeli za taoce 75 maloljetne djece. Ništa im nijesu davali jesti i svi su tako pomrli.

U Madridu su komunisti izveli na groblje stotinu svećenika. Tada ih je vođa komunistički zapitao: »Ili ste s nama ili ste protiv nas?« Jedan svećenik na to odgovori: »Mi smo za Krista.« Kako je to rekao, svi ostali svećenici prihvatiše: »Živio Krist Kralj!« Na to su komunisti sve poubijali. To je promatrao Karlo Parante državljanin američke države Perù i prikazao je u poljskom dnevniku »Maly Dziennik».

Kod Saragosse odsjekli su komunisti sjekirom oba stopala katoliku Ivanu Sanchez i naredili mu, da tako mora pješačiti u grad, ali je brzo umro u strašnim mukama od otrovanja i gubitka krvi.

U Antequerri su komunisti istrgnuli grkljane jednoj čitavoj obitelji od 12 članova. Među tim mučenicima bio je i jedan starac od 80 godina i jedno djetešće od 2 tjedna.

Kod Almendreleja komunisti su zakopali živih 80 osoba. Zakopali su ih u zemlju, samo su svakomu ruke stršile iz zemlje, kao da pokazuju spram neba gdje stanuje onaj, koji će »s v-a-k-o-m-u d-a-t-i p-o d-j-e-l-i-m-a n-j-e-g-o-v-i-m«.

U Bilbau su komunisti privezali za konjske repove 13 katolika. Konje su natjerali u trku te su tako sasma raskasapili tjelesa ovih žrtava.

U španjolskom mjestu Constantina u pokrajini Andaluziji oteli komunisti svu djecu majkama, da ih pokolju. Ova fotografija prikazuje, kako jadne majke mole komunističkog generala, da se smiluje. Ali ipak sva su djeца bila poklana.

U Antequerri su komunisti izmrcvarili dvoje maljušne dječice u prisutnosti njihove majke. Zatim su ih zaklali, krv im uhvatili i prisilili jadnu majku, da je morala pititi krv svoje djece. A zatim su i nju ubili.

U Barceloni su umorili komunisti na hiljade nevinih žrtava pa i stranaca, a samo u dva tjedna uništili su 180 crkava.

U San Sebastianu igrala se tri dječaka. Najmlađemu je bilo 11, a najstarijemu 14 godina. Dvojica su bili sinovi poznatoga liječnika doktora Camerro. Odjedamput banuše komunisti i uhvatiliše sva tri dječaka. Majka je čula jauk djece, potrči vani i ima šta vidjeti: Komunisti odrezali dječacima nosove, uši i iskopali im oči. Jadnu je majku, kad je to vidjela, kap udarila te je na mjestu ostala mrtva. U to je dotrčao i doktor Camerro, koji je baš liječio ranjene u ratu komuniste. Kad je video svoje jadne

sinove i mrtvu ženu, šenuo je pameću. Komunisti, kad su se natisili mučenja, zaklali su sva tri dječaka.

U Cavadongi su komunisti sa strojnim puškama i bombama prisilili seljake, da se okupe pred župskom crkvom. Tako su skupili 200 seljaka. Tada su naperili na njih strojne puške i rekli im, da sami seljaci moraju minirati i u zrak dignuti svoju crkvu. Seljaci su svi ko jedan zavikali: »Ne! Nikada! Živio Krist Kralj!« Tada planuše strojne puške i 200 seljaka proli svoju krv za vjeru.

U Barceloni su komunisti oteli sve privatne i državne automobile, da ih pretvore u smrtonosne aveti. Sve su ih opremili strojnim puškama. I tada je oko 15.000 komunista pravilo »lovidbu« po gradu na katolike i svećenike. Svakoga su ubili, za koga su držali, da nije komunista. Za svaku glavu svećenika plaćano je 1.000 peseta (6.000 Dinara). Je li tko ubio kojega revnijega svećenika, dobio je 3.000 peseta za nagradu. Nisu poštobili ni redovnica u bolnicama i u sirotištima. Nekoji su svećenici, redovnici i redovnice pobegli u šume, ali su komunisti napravili potjeru kao na divlje vukove.

U samoj Barceloni ubili su komunisti tri hiljade radnika i preko 4.500 radničke djece. Nije nam još poznat broj poubijanih radničkih žena.

U Madridu je dosada poubijano oko 35.000 katolika, među njima velika većina sirotinje.

Stari pogani su poštivali grobove pokojnika, a komunisti su i to obeščastili. Ali o tomu sam već pisao u rujanskom broju Glasnika.

Mogao bih još nabrajati mnogo i mnogo zvijerskih primjera, što su ih počinili komunisti, ili kako se sada vole nazivati »pučka fronta«. Pogani nisu bili ni slični, pa ni same krvoločne divlje životinje nisu tako okrutne. Komunistička vlada u Španiji pozvala je u pomoć ruske, njemačke, francuske, belgijske i meksičke komuniste protiv svojih gradana. Svjetske su novine javile, da od 60.000 komunista u Madridu ima samo 1.000 Španjolaca, a svi ostali su iz drugih država. I oni eto baš točno komunistički postupaju. Poznate ih po plodovima.

Eto to je komunizam. Govore o demokraciji, a nemaju ni truna demokracije; govore o »pučkoj fronti«, a to je sotonina fronia; govore o slobodi i donose najgore ropsstvo, vješala, taneta i zatvore. Zato svaki pošten čovjek mora pobijati ovo najveće divljaštvo svih vremena. Ja držim, da će se iza 50 godina rugati ljudi sadašnjemu čovječanstvu, kako je moglo podnositi ovo najveće zlo i najveću sramotu.

A. Hercegović.

Pisma iz Španjolske

Događaji u Španjolskoj sve jasnije pokazuju, kakav duh vlada među komunistima, a kakav među katolicima. O divljaju komunističkih horda pišemo na drugom mjestu u Glasniku. O požrtvovnosti i obnovi katolika pisali smo u jedanaestom broju Glasnika, a ovaj put iznosimo neka pisma, što smo ih dobili iz Španjolske.

Iz Valladola pišu: »Među nacionalističkim borcima vlada oduševljenje, koje zadivljuje svakoga. Časnici i vojnici poнашују se, kako dolikuje pravim katoličkim borcima. Po svoj Kastiliji i Andaluziji nose časnici, vojnici, pa i gradski stražari značke sa likom Presv. Srca Isusova ili medaljcu Marijine Kongregacije, a mnogi nose i križić. Neprestano odjekuju poklici: »Živjela katolička Španjolska! Živio Krist Kralj!« I ovaj sveti zanos zahvatio je cijelu zemlju. Posvećena krv tolikih mučenika, koji su svoj život žrtvovali za Boga i domovinu, junaštvo roditelja, koji su radosna srca poslali sinove na bojno polje, duh vjere, koji prožimle ovaj sveti i pravedni rat — sve ovo podiže naš pogled k nebu i napunja nas pouzdanjem u providnost Božju, da će nas njegova jaka desnica osloboediti od svih nevolja; napunja nas vjerom u konačnu pobjedu i nadom, da će mlada Španjolska, koju ćemo podići na razvalinama mnogobrojnih svetišta i na svježim grobovima brojnih mučenika, biti potpuno katolička.«

Iz Huelve pišu: »Ne možete si predstaviti, kako velik broj bivših gojenaca naših kolegija i osobito članova Mar. Kongregacija polazi dragovoljno u boj proti komunistima. Mnogi su već poginuli, drugi se u borbi osobito istakli.«

Iz Saragosse pišu: »Prošle je nedjelje bio kod nas nekoliko sati general Mola. Pohodio je i svetište Gospe Pilarske. Kleknuo je na podnožje oltara i molio je par časaka. Zatim ustane, poljubi Gospinu sliku i reče glasno: »Sveta Djevice Pilarska, ti sve možeš. Pomozi nama Španjolcima u ovom velikom pothvatu, koji smo poduzeli.« Nakon tih riječi usklikne: »Živjela Gospa Pilarska! Živjela Španjolska!« Mnoštvo naroda, što se bilo skupilo u crkvi oduševljeno je ponovilo generalov uzvik.«

Iz Palencije piše: »Ovdje je malo tko ostao kod kuće. Moj brat i svi rodaci, ocevi četvero, šestero i desetero djece, otišli su kao dobrovoljci u boj. Moj je brat bio došao, da se sa mnom oprosti. Reče mi veselo i oduševljeno: »Evo dolazim, da te posljednji put zagrim, jer tko zna, ne ću li možda poginuti.« Zamolio me je, da dadnem njemu i njegovim pratiocima medaljica. U 1 sat u noći pode moj brat da se ispovjedi, pričesti, a onda — u boj!«

Iz Pamplone pišu: »Svaki čas gledamo dirljive prizore. Ocevi i majke prate svoje sinove do vojničkog tabora i tu se vedra i radosna lica s njima rastaju. Obitelj N. s kojom smo u tjesnoj prijateljskoj vezi, poslala je 4 sina u vojsku. Redovi do-

brovoljaca neprestano prolaze ovih dana kroz naš grad. U tvrdavi su 20 svećenika isповijedali vojнике. Hvala Bogu, sva je naša vojska obuzeta dubokim vjerskim zanosom.«

Iz pokrajine Navarra pišu: »Vojnici prisustvuju svaki dan svetoj Misi i u ovo posljednje vrijeme već su se par puta pričestili. Svaku večer mole krunicu. U listovima, što ih vojnici pišu svojima kod kuće osobito se ističe veliko oduševljenje za Boga i domovinu. Što više raste oduševljenje za svete stvari, to više raste i odvratnost od ruskog boljševizma, koji hoće da isčupa vjeru iz naših srdaca i da uništi u našim redovima znak sv. križa.«

Iz Guadalajare pišu: »Svakim danom opažamo kod naših četa porast pravog vjerskog duha i prave ljubavi prema vjeri i domovini. Dokle god u grudima Navaraca kuca velikodusno srce i dok im žilama teče vruća krvca, ne će Navarra pasti u ruke bezbožnicima. Bog je s nama i daje nam snage, da možemo braniti domovinu do zadnje kapi svoje krví. Nemojte, majke, plakati, što su Vam sinovi daleko od vas. Oni se bore za Krista! Naši neprijatelji nemaju ni izdaleka onoliko srčanosti kao mi, jer mi dobivamo srčanost od Boga, a pojačava ga duboko naše vjersko uvjerenje i pouzdanje u Boga.«

Iz Tolose pišu: »Nedavno smo imali svečanu službu Božju. Vojnici su došli zajednički u crkvu. Nekoliko četa moralo je ostati vani, jer u crkvi nije više bilo mjesta. Većina se vojnika pričestila.«

Sabojnog polja u Oyarrzunu pišu: »Da što bolje očistimo dušu, isповjedili smo se, iako to baš nije bilo potrebno. Na ratištu naime ne pada čovjeku ni najmanje na pamet, da sluša glas zloga duha. No kad se radi o tom, da primimo u srce Kralja kraljeva, nismo nikada dosta čisti. — Jednom smo slušali svetu Misu ispod nekog mosta, jer je padala kiša. Za vrijeme sv. Mise molili smo krunicu i svi bez izuzetka primili smo Kruh jakosti. Samo naprijed, Navarci. U boj za Krista i Španjolsku! Ako Bog dragi hoće, da prolijemo još mnogo mučeničke krvi za obranu sv. vjere, pripravni smo! Rado dajemo život i sjedinjujemo se s brojnom nebeskom četom mučenika, koji su za sv. vjeru žrtvovali svoj život. Živio Krist Kralj! Živjela katolička Španjolska!«

»Kakva će biti naša sudbina? Ali ne! Govoriti o nekoj sudbini značilo bi ogrešiti se o Božju providnost, koja se dosada tako dobrostivo za nas brinula; značilo bi ogrešiti se o Majku Božju, koju svaki dan zazivamo, kad molimo s našim vojnim svećenicima sv. krunicu.«

Dragi čitatelju! To je eto nekoliko crtica, koje nam pričaju o junaštvu naše braće u Španjolskoj. Tko im daje toliko snage u teškim borbama? Sv. vjera. Čuvajmo i mi sv. vjeru, pa nas ne će svladati nijedna sila, nitko — pa ni komunizam!

Kad se posveti Presv. Srcu Isusovu...

God. 1923. naše misije u Ugandi (Afrika) nalazile su se u velikim poteškoćama. Velike pokrajine bile su nam dodijeljene, a nas misionara bilo je malo. Muslimani i protestanti prijetili su nam, da će oni prije nas ujagmiti narod i postati gospodari položaja. Imali smo tada samo 7.000 katolika u cijelom području. Ostali svi bili su još u tami poganstva, njih oko 600.000. Sotona je ustao proti nama i navijestio nam rat. Ali naš biskup znajući dobro, da se proti vragu ne može boriti tjelesnom snagom nego jedino snagom Božjom, koji je rekao: »Bez mene ne možete ništa.« Zato je biskup došao na pomisao da posveti cijelo svoje područje Srcu Isusovu. Znao je naime kolike milosti ovo Božansko Srce izljeva na one, koji ga štuju.

Zato naredi svim misionarima, da rastumače svim katolicima važnost ove posvete i da svi katolici nauče na pamet molitvu posvete. Ujedno naredi, da bi se držala trodnevница prije dana posvete. Svi su primili radosna srca te naredbe i počeli se pripravljati, da što svečanija bude posveta.

Na dan posvete svi katolici su se sabrali oko misionara. Iza svećane sv. Mise u svim misijskim postajama, misionar je govorio Posvetu a svi su drugi zajedno odgovarali. Cijeli dan bilo je izloženo Presveto Otajstvo, a katolici su dolazili na klanjanje.

Od toga dana prošlo je već 13 godina i svake godine se je obnavljala Posveta. Srce Isusovo izlilo je obilje svoje milosti na našu misiju, to nam pokazuju slijedeće brojke. Sada u tom području imamo 52.000 katolika; 18.000 katehumena; 7.800 katoličkih obitelji; više od 700 katehisti, preko 20.000, koji su primivši sv. krst prije smrti, otišli ravno u nebo.

Osim toga imamo u svakoj misijskoj postaji osnovne škole za muške i za ženske. U glavnoj misijskoj postaji imamo dvije više škole, sjemenište, bogosloviju, pa i zanatsku školu.

Kroz ovo vrijeme više puta sotona se je digao proti nama, da nas smeta u radu, ali Presveto Srce Isusovo nije dopustilo da nas nadvlada. Zato ufujući se u Presveto Srce, ova misija cvasti će i dalje, i sva ona plemena, koja se nalaze u našem području, poklonit će Mu se i hvaliti Ga, jer će Ono zavladati u njihovim srcima.

O. Serafin Tvrtković
afrički misionar

1 Mali Križari u Čadavici. — 2 Aleksandrovo na Krku: Mali Križari. — 3 Na Križ Glasnika preč. g. Rusan navršio je na sv. Nikolju 20 godina plodonosnog župnika Vjekoslav Šale pretpletnik našega Glasnika. — 5 Male Križarice u Aleksandrovu. — 6 Aleksandrovu. — 8 Djevojačko društvo Srca Isusova u Krapju. — 9 Žene Katol (pje): Križarice. — 12 Bakić: Križari. — 13 Pregrada: Djevojačko društvo Srca i Benkovčan Andro. — OPASKA: Mi objelodanjujemo slike so

C E S T I T B O Ž I Ć I S R E T N A N

2 Dan u Zagrebu nastupili su i Mali Križari iz Remeta. Njihov župnik i suradnik
je u Remetama. — 3^a Najmlade Križarsko Bratstvo u Zagrebu na Šalati. — 4 Zukovec:
5 Varaždin: Diletantска секција Đačkog Križarskog Bratstva. — 7 Križari i Križarice
— Akcije u Krapju. — 10 Veliki Križari u Aleksandrovu. — 11 Noskovci (župa So-
sova na dan odlaska njihova kapelana v. g. Rukelja. — 14 Molve: Dobri mladić
— što je katoličko, samo treba nam poslati i neka budu oštре i jasne.

V A G O D I N A S V I M C I T A T E L I J I M A .

Posebne nakane Sv. Oca Pape

Mjesečna nakana za siječanj, blagoslovljena od sv. Oca.

Svake godine ode vrhovni Upravitelj Apostolstva molitve sv. Ocu Papi, da mu predloži 12 mjesecnih nakana za slijedeću godinu. Papa dobro pregleda, a gotovo svaki put on sam izmijeni nakanu, koja mu je predložena i stavi drugu. Tada ih Papa preporuči i blagoslovi te se i sam moli na te nakane. Te nakane onda Glasnici Presv. Srca Isusova jave i protumače milijunima članova Apostolstva molitve. Tako naši čitatelji uvijek znaju za što se osobito moli i žrtvuje sveti Otac kroz koji mjesec. Tako je i prošle godine bio kod sv. Oca Upravitelj Apostolstva. Među nakanama bila je jedna: Za sv. Oca. Time su imali članovi Apostolstva molitve svojim molitvama prikazati svom zajedničkom Ocu najlepši dar za njegov osamdeseti rođendan, kojega će on, ako Bog da, slaviti 31. svibnja 1937. Ali sveti Otac u svojoj dubokoj čednosti zaželio je, da ne bude nakana za Njega, nego za njegove nakane. I što više, zatražio je, da odsele svake godine jedna od 12 nakana bude za njegove nakane. Pa zato će članovi Apostolstva molitve već prvoča mjeseca ove godine ispuniti želju svog dragog Oca. Istina oni će se usrdno i mnogo moliti i za samoga sv. Oca, da bi ga »Gospodin sačuvao i poživio, učinio ga blaženim na zemlji i ne dao ga u ruke neprijateljima njegovim.«

Ali netko će upitati: koje i kakove su to posebne nakane sv. Oca? Prvo se trebamo sjetiti, kako mi svi kršćani imamo, i treba, da imamo svoje nakane za koje se molimo. Roditelji se mole za svoju djecu i njihovu budućnost, eto njihove nakane. Molimo se za bolesnike, naše drage pokojnike, molimo se za dobročinitelje i prijatelje, za našu dragu domovinu, . . . sve su to razne naše nakane. Kad mi pojedinci imamo toliko nakana, jer one su tako brojne kao što su brojne brige, koje nas taru, što treba da reknemo o nakanama sv. Oca, koji nosi u svom srcu brige čitave sv. Crkve i cijelog svijeta. Sve patnje, nesreće kršćana cijelog svijeta i sviju ljudi — to su nakane sv. Oca. Sve potrebe sv. Crkve i Božje — to su nakane sv. Oca Pape. Da nabrojimo samo neke: Crkva u Španjolskoj, kršć. obitelji, svećenici, misionari, progonjeni katolici, nesretni bezbošci i komunisti itd. Sve su to sigurno nakane sv. Oca. A što smeta, što mi njih svih ne znamo? Zna njih dragi Bog, koji gleda u dušu svakoga čovjeka. Na nama je, da se mnogo molimo, da milosrdni Gospod usliši očinske i svete nakane i želje sv. našeg Oca Pape. Kada govorimo o molitvama za nakane sv. Oca, onda ne smijemo smetnuti s uma veliku odgovornost sv. Oca za sve duše. Eto kako je velika odgovornost jednog oca obitelji (ako hoće, da bude pravi otac), koji ima brigu za tijelo i dušu svoje petero ili šestero djece. Sto onda da kažemo o odgovornosti sv. Oca Pape, koji nosi brigu za čitavo kraljevstvo Božje na zemlji, za čitavu obitelj Božju na

zemlji, koja je cijeli rod ljudski. Ne smijemo zaboraviti, da je sv. Otac ono jedino uho, koje čuje sve боли, nesreće i nepravde, nepravde, koje osjećaju katolici sviju naroda. Koliko toga on zna, a mi ne znamo! Koliko on tužba i jada čuje! Što on sve ne zna! Prema tomu su i njegove nakane sigurno vrlo velike i brojne.

Zato prikazujmo svoje molitve i žrtve ovoga mjeseca za sve nama poznate i nepoznate nakane sv. Oca Pape Pija XI.

Stjepan Zec D. I.

Božićne noći Mali je Isus govorio

*Kroz vjekove duge čeznuli ste željno, Pastiri su samo priprosti i bijedni
Zaklinjali nebo suzama u oku, U pohode došli i donijeli dare...
Da vam Svetlost svijeta istinu doneše, Ali gdje su oni učeni i moćni?
U dušama tamu Zar njihova srca za dolazak Boga
Razbijte duboku. Tako slabo mare?*

*Plakali ste gorko za dolaskom Spasa, Dodjite mi bliže, ponizni pastiri,
Kada stejadni u okove pali... Jednostavnost vaša i vjera mi godi.
I evo ja dođoh, ali kako je bolno... Vas u ovoj noći samilost i ljubav
Ja usamljen ležim Prema siromahu
U studenoj štali...! U štalicu vodi.*

*Donio sam radost bogatom, siroti Recite mi želje i nevolje teške,
I spasenje davno obećano vama, Svakidašnje brige, koje vas biju,
Kako li ste mene, Krista, dočekali? Prislonite grudi na ručice moje,
Soba mi je štala, Neka vam se srca
Ležaj tvrda slama! Umire i zgriju!*

*Vi ste prvi došli do jaslica mojih,
Čuli s neba rijeći, koje su vas zvali,
Zato i ja volim iskrenu vam dušu
Vaše gore, njive,
Ljude bijedne, male...*

Aleksa Kokić.

Božićni dar Presvetoga Srca

Sveto liturgijsko vrijeme opet nas je nakon dvanaest mjeseci dovelo do toli obljubljenog blagdana Božića. Opet nas je uvelo u priprostu betlehemsku štalicu, a mi smo istom onom radosti i veseljem, kao i u svojoj najranijoj mladosti, gledali nada sve milo Božansko. Dijete i slušali one tihе i uhu nečujne riječi, što ih je poput sjajnih iskrica stavljalo u naša srca.

O čemu nam je Srce Božanskoga Djeteta govorilo? Ta o čemu drugom nego o onoj prekrasnoj domovini, iz koje je k nama sišlo. Srce nam je maloga Isusa govorilo o svom Nebeskom Ocu, koji nas toliko ljubi. Pozivalo nas u kuću svoga Oca, gdje je Ono baštinik i neograničeni gospodar. A kad smo se mi prestrašili toga puta, onda nam je Presveto Srce obećalo, da će svu brigu i sav putni trošak samo snositi.

Presveto je Srce vjerno. Što obeća, to učini. Ono se doista pobrinulo za naš put u sretnu vječnost. Iz Presvetoga Srca proizlazi nam ono neprocijenjeno blago, koje zovemo milost Božja. Tko s tim blagom u duši stupa na prag vječnosti, tome se širom otvara Nebo, da ga primi za svoga stanovnika i da ga nikada više ne pusti iz svoje presretne i blažene sredine.

Što je milost Božja? Mi je obično izjednačujemo s njezinim djelovanjem i plodovima, pa kažemo: Milost je Božja ponovno zadobivena blagonaklonost, koju Bog iskazuje duši nakon njezinog iskrenog obraćenja. Ili kažemo: Milost je Božja oproštenje grijeha, povratak izgubljenih zasluga, ponovno stečeno pravo na nebo, posebna pomoć slaboj naravi ljudskoj, da ne posrne u časovima slabosti.

Istina, i to je milost, ali tim još nije rečeno, što je milost Božja u sebi, po svojoj naravi.

Na ovo pitanje lijepo odgovara jedan katolički učenjak, kad veli: »Milost je Božja zraka Božanske ljepote, koja se s neba izlije u dušu, pa je svojim svijetлом do dna prožme. Po ovom Božanskom svijetlu postane duša tako lijepa, da s v o j o m l j e p o t o m z a n e s e i s a m o Božje oko, te se u s a m o m u B o g u r a s p a l i l j u b a v p r e m a n j o j.« Po milosti Božjoj duša dobiva posebno dostojanstvo: Bog ju uzima za zaručnicu i kćerku i daje joj baštinu, na koju samo Rođeni Njegov Sin ima pravo.

Tko bi izmjerio vrijednost milosti Božjoj! Ovaj je svijet sa svojim stvarima kao bogato uredena kuća, koja pripada Bogu. U tu kuću stavio Gospodin nas, ljudi. Da nam nije dao svoju milost, bili bismo u toj kući samo robovi i sluge, a po milosti postali smo djeca i pravi baštinici. Milost slično nadmašuje naravne i zemaljske stvari, kao što ih i sam Bog nadvisuje. Sunce šalje svoje zrake svjetla i topline u našu zemlju da prouzrokuje i podržava na njoj bujni život; a ipak te zrake pripadaju suncu i za nas su toliko vrijedne, koliko i samo sunce. Tako je i s milošću Božjom. Ona dolazi, da našu dušu rasvijetli i učini plodnom za vječni život. Ali ona

Slikao: Franke

Sveti Tri Kralja.

ostaje nešto Božansko i onda, kad je u nama. Po njoj postanemo dionicima samoga Božanskoga života.

Da li živiš u milosti Božjoj? Kako bismo morali paziti, da nam u duši uvijek bude milost Božja. To najveće blago smo onda imademo, ako smo slobodni od smrtne grijeha. Zašto onda tako lakoumno griješimo i zašto se tako nemarno iz grijeha dižemo, ako smo uvjereni, da smo po milosti Božjoj sve, bez nje ništa — pa makar imali ne znam koliko bogatstva, časti, znanja i umijeća.

Riječ »milost Božja« često je u našim ustima. Ipak možda rijetko razmislimo, kako nam ta riječ veliko blago označuje. Kad se radi o kupovanju, onda i te kako paziš, koliko dobivaš za onaj novac, koji izdaješ. Kad se radi o gubitku, odmah procijeniš, koliko si štetovao. Kad se radi o milosti Božjoj, onda smo tako lakoumni: ne trudimo se, da ozbiljno razmislimo što njom dobivamo ili što bez nje gubimo. Ne budimo kao Esav, koji je za zdjelu leće prodao svoje prvenstvo.

Svakoga plemenitoga darovatelja žalosti, ako se njegov dar odbija, ne prima, ne razumije, lakoumno razaspe. Zar da se i Srce miloga Betlehemskoga Djeteta ne žalosti, ako mi ovako postupamo s Njegovim Božićnim darom: milošću, koju nam je svojim rođenjem donijelo. Nikada toga ne ćemo učiniti!

Milost Božju smatrati ćemo uvijek najvećim blagom, u njoj hoćemo živjeti i umrijeti.

Ivan Kukula D. L.

Budite milosrdni!

Sa svih strana čuje se zdvojni krik: »zlo je, vrlo je zlo!« Zašto je zlo? Gdje je izvor zlu?

Zar je možda zemlja postala pretijesna te ne možemo **svi** na njoj stati, zar nas ne može više prehranjivati?

Učene glave su izračunale, da naša majka-zemlja može uzdržavati i hraniti ne 2 milijarde kao sada, nego nekoliko desetaka milijarda ljudi. U njoj ima mnogo toga, što može materijalno osigurati pokoljenja i pokoljenja.

Ima bogatstava, ima živežnih sredstava, ali se Božje darove ili zlorabi ili ništi.

Eto ove prošle godine radi dobre godine rodila je u Braziliji jako dobro kava. Tamošnji veletrgovci se pobojaše, da će pasti cijena kavi i zato narediše, da se baci u more nekoliko stotina tona kave.

U Australiji su poubijali i u zemlju zakopali mnogo hiljada ovaca, jer su se pobojali, da će pasti cijena vuni.

Rusija badava šalje po Evropi razne stvari i novac, skupljen od žuljeva, tamnica i vješala jednog naroda.

U Holandiji su poubijali i u zemlju zakopali oko 30.000 goveda, jer su se pobojali, da će pasti cijena govedem mesu.

A u isto vrijeme stotine tisuća besposlenih i siromaha umiru od gladi i zime.

Sakatih muževa, mladića, žena i djece ima na milijune, kojih nemaju pomoći ni zaštite, a u isto vrijeme stvaraju se udruženja za podizanje spomenika konjima, psima, kravama i mačkama. Zaista je svijet poludio!

Po statistici Lige naroda, od 2 milijarde ljudi na zemljama samo je pola milijarde sitih i pristojno obučenih. Ostatak t. j. milijarda i po živi jedno, raspolažući samo sa jednim odijelom.

U sadašnje vrijeme, gdje milijuni ljudi od gladi i bijede, iscrpljena i žuta lica tumaraju, mnogi hrane svoje pse i mačke najizabranijim jelima, mažu i praše ih parfumima, prireduju im meke i tople ležaje.

Istina, nitko nije protiv toga, da netko voli životinje. Ali je Bogu vapijući grijeh, kad netko stavlja životinju nad čovjekom.

I sve se to događa u ova vremena, kada je bijeda i nevolja raširila svoju groznu moć na sve strane, kada se na svakom koraku susreće djecu, koja od gladi i nemoći ne mogu niti da plaču, nego samo tiho cvile... A zdvojni roditelji uzalud traže posla, da nabave koru kruha. U isto vrijeme psi i mačke tako žive, da bi za mnoge ljude bio pravi raj zemaljski, kad bi tako mogli živjeti.

Nije potrebno govoriti o ovoj nepravdi samo kod milijunera. To se opaža i kod drugih. Svako gleda, kako će se on obogatiti, kako će on uživati, a za druge ga ne briga. I oni, koji se bune protiv bogataša, isto su nemilosrdni spram siromašnijih od sebe, a čim se malo više dignu, već s prezirom gledaju na one, koji su im prije bili drugovi.

Tako uvijek nije bilo. Dok je vladao zakon Božji, dok su se u svijetu obdržavale zapovijedi Božje i crkvene, kad je bilo žive vjere u narodima, onda je bilo stanje sasma drukčije. Ali eto, tako je, kad se Boga odbacuje.

Božić je tu. Najbogatiji postade siromah. On je donio uvezenu nauku i bogatašima i siromasima. On je eto i svojim životom pokazao, kako treba živjeti. Siromasi imaju živ primjer i utjehu, bogataši primjer i opomenu.

Pomozimo bijednjima. To su naša braća u Kristu. Dajmo im, da štograd pojedu. Ljubimo bližnjega, ali ljubimo ga djelom, jer inače ne ljubimo ni Boga. Činimo dobro bližnjemu, jer štograd njemu učinimo, učinili smo to Kristu. A. S.

Kad u ured - pametan; kad u crkvu - lud.

Nijesmo ga još poznivali, pa nam ga kao luckasta prikazali. Službe radi bi premješten u Zagreb. Počesmo s njime razgovarati, promatrati ga izbliza i izdaleka; ali ipak se ne mogosmo uvjeriti, da je lud, kako su govorili u onom gradiću, gdje je prije bio.

Zašto lud? Jer ide u crkvu, jer se tu ponaša onako kako se dolikuje pravomu kršćaninu katoliku. I eto zato je »lud«. U uredu je taj gospodin radin kao mrav, savjestan, trijezan, oprezan: i svi onda rekoše, da je pametan. Ali kad koji vjerski čin obavlja, on je i opet »lud«... Ako svoje račune i spise dva tri puta na godinu stavlja pod kontrolu, pametan je; ako s Bogom u sakramantu pokore računa — lud je. Ako točno osvane u uredu — pametan je; ali ako prije toga sluša koju svetu Misu — lud je. Kad bi svoj novac s prijateljima protepao, bio bi pametan; ali jer svoj novac razborito podijeli u ovu ili onu dobру svrhu, zato je eto lud. Kad bi u nedjelju popodne potratio vrijeme u ludo ili griješno, bio bi pametan; ali jer svečano odjeven ide na večernjicu, sluša kršćanski nauk, zato je lud. Ako sa svojim spisima sjedne u kavanu s prijateljima, pametan je; ako s istim spisima posjeti najdostojnijega prijatelja i na klecalu u molitvi preporuči Bogu sebe i svoj rad, onda je i opet lud.

Tako sudi svijet toga čovjeka, a kako Bog? Vidjet će se onda, kad bude mnogi morao reći sam sebi: O luda mene!

Crkvene zapovijedi

Spasitelj je dao apostolima i njihovim nasljednicima trostruku vlast: učiteljsku, da uče sve narode pravu vjeru; svećeničku, da prinose novozavjetnu žrtvu i dijele svete sakramente; pastirsку, da daju spasonosne zapovijedi. Ona velika zajednica na zemlji, koja se zove Crkva Kristova, potpuno je i savršeno društvo. Ima svoje zakone, ima i vlast davati zakone i propise, koji će vezati i pod grijeh. Ima i pravo mijenjati i ukliditi zakone prema potrebi ljudi i vremena. Crkva se je od svoga početka služila ovom vlasti. Ona je »vezala« i »razrješivala« prema Spasiteljevim riječima: »Štogod svežete na zemlji bit će svezano i na nebu i štogod razrješite na zemlji, bit će razrješeno i na nebu« (Mt. 18, 18). To je ta pastirska vlast. Ima zapovijedi, koje Crkva ne može mijenjati, jer spadaju pod naravski zakon. Isus je potvrdio i usavršio Mojsijev zakon i dao je svojoj Crkvi vlast tumačiti i prema potrebi nešto u njima i promijeniti, što ne spada pod naravski zakon.

Prelaz iz Staroga u Novi Zavjet. Nastalo je već u prvo doba kršćanstva pitanje, koje zakone Staroga Zavjeta moraju obdržavati i kršćani! Jedni su govorili, da treba držati i zakon Mojsijev, jer da se inače »ne mogu spasiti« (Djela 15, 1). Naprotiv se po sv. Pavlu obraćeni pogani nisu držali svih propisa, kao na primjer o obrezanju, o jelu. Stoga se apostoli sastanu u Jeruzalemu na prvi crkveni sabor i tu izdadu prvu crkvenu zapovijed: »Nađe za dobro Duh Sveti i mi, da nikakva bremena ne mećemo više na vas osim ovoga potrebnog: da se čuvate od žrtava idolskih i od krvи i od udavljenoga i od bludnosti, od čega ako se čuvate, dobro ćete učiniti.« (Djela 15, 28). Prvi dakle kršćani obraćeni iz poganstva nisu trebali držati sav zakon Mojsijev: nisu trebali svetkovati subotu kao dan odmora, već nedjelju (dan Gospodnjii), nisu prisnili žrtve klanice, ni paljenice, već nekrvnu žrtvu Novoga Zavjeta, Svetu Misu, nisu bili dužni ići u hram jeruzalemski ni u židovske zbornice, nisu trebali držati zakon obrezanja i t. d. Nego se trebaju ponajviše čuvati onoga gornjega. Ta zapovijed bila je dana za ona vremena, osobito da se ne bi sablaznili židovski kršćani.

Crkveni zakonik. Poslije je Crkva dala zapovijed, kao o svetkovovanju kršćanskih blagdana, o sv. Misi, o primanju svetih sakramenata, o postu i druge. Ti crkveni zakoni su se mijenjali tijekom vremena, stari se ukidali, a uvodili novi, a to sve vlašću, koju ima Crkva od samog svoga Božanskog Utjemljaljitelja. Tako su nastali mnogi crkveni zakoni, skupljeni u zbornike.

Papa Benedikt XV. dao je prikupiti u jednu knjigu sve te zakone i izdao je godine 1917. Zakonik crkvenog prava (Codex juris canonici). Taj zakonik odonda vrijedi za cijelu Crkvu. Ima u njemu 2414 paragrafa ili kanona. Razdijeljen je u 5 knjiga. Ima u toj knjizi zakona, koji vežu sve vjernike, a ima posebnih pro-

pisa i zapovijedi, koje vežu neke staleže, kao na primjer biskupe, svećenike, redovnike ili vjernike onoga kraja, za koji su izdani. Prva knjiga govori o crkvenim zakonima uopće; druga o osobama (ustav Crkve); treća o »stvarima« (sakramentima, svetim mjestima i vremenima i drugo); četvrta o sudovanju; peta o crkvenim kaznama.

Pet zapovijedi crkvenih. Za nas je najvažnija treća knjiga, jer se u njoj nalaze oni zakoni, koje kršćanski nauk nazivlje: pet zapovijedi crkvenih. Kao što Božje zapovijedi vežu pod grijeh, tako isto i crkvene. Mnoge važne vežu i pod smrtni grijeh, poimence pet zapovijedi crkvenih. U tim se zapovijedima jasno tumače Božje zapovijedi. Daje se način, kako ih treba držati. Prva i druga crkvena zapovijed govore o svetkovjanu nedjelje i blagdana, pa nam tumače, kako treba obdržavati treću Božju zapovijed, da dostoјno svetkujemo dan Gospodnj i da-kako i prvu, kako da se Bogu dostoјno klanjamo molitvom i žrtvom. Treća zapovijed o postu i peta o zabranjenom vremenu kaže nam, kako ćemo krotiti u sebi zle požude i tako točno vršiti devetu i desetu zapovijed Božju, a s njima i sve druge zapovijedi. Četvrta crkvena zapovijed o uskrsnoj dužnosti daje nam najmoćnije sredstvo, da se očuvamo od presupaka Božjih zapovijedi t. j. grijeha i napredujemo u krjeposti.

Crkvene kazne. Crkva ima pravo da zapovijeda. To su zapravo zapovijedi Isusa Krista, koji živi u svojoj Crkvi: »Mi smo poslani mjesto Krista, kao da Bog govori kroz nas« (2 Kor. 5, 20). Tko zanemaruje zapovijedi Crkve, prezire samoga Krista: »Tko vas prezire, mene prezire« (Luk. 10, 16). Crkva ima pravo i da kazni. To ima svako pravo društvo, pa tako i država Božja. Sveti je Pavao izopćio javnog grješnika u Korintu. Crkva može dignuti sa službe one, koje je postavila, zabraniti dijeljenje i primanje sv. sakramenata, služenje sv. Mise pojedinцу ili kojem kraju. Ona ima vlast »pridržati grijeha« t. j. učiniti da samo biskup ili papa može odriješiti od nekih vrlo teških grijeha. Crkva može izopćiti iz zajednice radi nepokornosti ili javne sablazni (crkveno »prokletstvo«). »Ako neposluša Crkve, neka ti bude kao pogarin ili javni grješnik.« A ako se grješnik pokaje, moli oproštenje i čini pokoru, dobra majka Crkva mu rado opršta kaznu.

Crkva nam je doista najbolja i najbrižljivija majka. Ona želi samo dobro i to na svetije dobro: spas duše — i kad zapovijeda i kad zabranjuje i kad kazni. Stoga ljubimo Crkvu i pokorimo se rado njenim mudrim odredbama i zapovijedima. Branimo njezina prava, slušajmo je. Tako slušamo samoga Spasitelja: »Tko vas sluša, mene sluša« (Luk. 10, 16).

Petar Gertler D. I.

Slikao: Weidinger

Pravi odgoj djece

Svi se sjećamo iz škole, kako je Bog na čudesan način spasio život nejakom Mojsiju. Egipatski je vladar naime naložio, da se sva židovska muška djeca, čim se rode, imaju baciti u rijeku. Majka krila svoga Mojsija tri mjeseca, a kad ga dulje nije mogla kriti, napravi košaricu od rogozi, oblijepi je smolom, metne u nju dijete i stavi u rogozinu, koja je izbila iz Nila blizu obale. Učinila to majka s pouzdanjem, da će se Bog očinski pobrinuti za njezinoga andelka.

I Bog se uistinu pobrinuo. Iza kratkoga vremena naide obalom kćerka faraonova sa svojim pratilicama. I one ugledaše djeťešće. Jedna od služavka zade u vodu te izvadi košaricu. Dijete

Slikao: Weidinger

bilo vrlo lijepo pa se svijjelo kćeri faraonovoj i ona odluči da će ga posiniti. Međutim je sestra majke Mojsijeve, koja je i donijela košaricu s djetetom, iz nedaleka sve to vidjela i onda se približila te rekla kćeri faraonovoj:

— Ako želiš, mogu dovesti jednu židovku, koja će ti odhraniti i odgojiti dijete.

— Dovedi je, odvrati Egipčanka.

Zidovka poleti po majku Mojsijevo. I kad je sva sretna došla, reče joj Egipčanka:

— Uzmi ovo dijete te ga odgoji za mene, a ja će ti trud naplatiti.

I majka uze svoje dijete, odhrani ga i odgoji, pa kad je dobro ponaraslo, odvede ga kćerki faraonovoj, a ova ga uze za svoga sina.

★

Uzmi ovo dijete, odhrani ga i odgoji za mene, govori i Bog svim roditeljima, osobito svakoj majci. Jest, sveta je dužnost roditelja, da odgoje i odhrane dijete za Boga. Bog će ih za to nagraditi obilnije nego što je kćerka faraonova mogla nagraditi majku Mojsijevu.

— Sta znači odgojiti dijete za Boga? Možda ga dati u samostan ili sjemenište?

— To bi za roditelje bila neprocjeniva sreća, i Bog bi ih za to bogato nagradio. Ali odgojiti dijete za Boga znači u prvom redu učijepiti u dušu djetinju ljubav spram Boga, učiniti od djeteta pravoga katolika, koji će savjesno vršiti sve svoje vjerske dužnosti.

— To je vrlo težak posao.

— Dakako, ali to je dužnost roditeljska, a dužnosti se mogu i moraju ispuniti. Pa jer je ova dužnost teška, roditelji se moraju mnogo moliti Bogu, da ih pomogne. On će im molitvu rado uslušati, jer mu je mnogo stalo do pravoga kršćanskog odgoja.

U teškoćama neka roditelji pomisle i na nagradu za svoj trud. Bog će im već na ovom svijetu platiti ljubavlju i lijepim vladanjem njihove djece. A kakva ih istom nagrada čeka u nebu! Kako će im drago biti, kad se u rajskoj slavi sastanu sa svojom djećicom! Kako će im milo biti, kad im Bog rekne: — Vi ste ih na zemlji odgajali za me, a ja vam ih evo opet dajem, da se s njima veselite kroz svu vječnost.

Dao nam Bog što boljih roditelja i što bolje djece! F. M.

Zbirka pjesama mladog hrvatskog katoličkog pjesnika *Aleksa Kokića* izšla je nedavno u Zagrebu pod naslovom »**Klasovi pjevaju**« i pobudila opće zanimanje. U prvom dijelu knjige Kokić je opjevao svoju ravnu Bačku i bunjevačke salaže kao niko prije njega, a u drugom se dijelu nalaze krasne religiozne pjesme, koje su veoma zgodne za prigodne deklamacije (Božić, Uskrs, Prva Prijest, Blagdan Majke Božje itd.). Zbirku toplo preporučujemo našim čitateljima i katoličkim društvinama. Zbirka opisuje 80 strana na finom papiru sa vrlo ukusnim omotom. Cijena je 15 dinara, a dobija se kod autora *A. Kokić, Kaptol 29, Zagreb*.

Cetrnaest pjesama sv. Terezije od Malog Isusa. Tko nije čuo za veliku sveticu i čudotvorku naših dana? Ipak ih je dosta, koji je malo poznaju. Neki i zato, jer su siromašni, pa ne mogu nabaviti njezinu životopisa. Ali eto, njezinu prekrasnu dušu mogu vrlo dobro upoznati iz ovih njezinih osobitijih pjesama, što ih je preveo o. Pavelić D. I. Ove su pjesme osobito zgodan dar ženskoj mlađeži za Božić. Cijena im je snižena i stoje sad samo 3 dinara Narudžbe prima: *Uprava Glasnika, Zagreb I/147.*

Pjesme o malom Isusu. To je sitna knjižica o. Pavelića prilično već poznata hrvatskoj katoličkoj djeci i mlađeži, kojoj je i namjenjena. Ipak ima još i tih pjesama i djece, koja ne znaju za njih. Te pjesme zanose djetinju srca za svete uzore, za Isusa, Presvetu Euharistiju, za Majku Božiju i svece, za krepost i za hrvatski dom naš. Osobito su prikladne dar djeći za božićne blagdane. Cijena im je snižena i stoje sada samo 4 dinara. Narudžbe prima: *Uprava Glasnika, Zagreb I/147.*

Slikao: V. Meyer—Speer

Djeca pred Bogom...

U srcu sam osjećao još dosta jaku naravnu bol, koju mi je zadala smrt moje majke. Bio sam daleko u tuđini; nisam mogao doći na sprovod. No ipak sam pošao k svome Prijatelju, koji znaće tako dobro i slatko tješiti. Isus u presv. oltarskom sakramentu govorio je mojoj duši...

Dok sam se razgovarao sa svojim Prijateljem, uđoše neki mališi — njih dvadesetak u crkvu —, te se smjeste tik do mene u klupu. Čujem šapat: »Sada ćemo zapjevati: »Marijo, ti lijepa, nebeska Gospo!« — Iz dječjih grla podigne se divan pijev prema Kraljici neba i zemlje.

Onda stane njihov mali voda u ime sviju moliti jednostavnu, ali divnu djetinju molitvu:

»Dragi Isuse u Presv. oltarskom sakramentu! Ti znadeš, da smo htjeli poći na izlet. No onda su se navukli crni oblaci, te je

izgledalo, da od toga ne će biti ništa. Ali Ti si bio tako dobar, te si rastjerao oblake. Mi smo dakle otišli na šetnju, dobro smo se naigrali. Bilo je tako lijepo! Zato Ti, dragi Isuse, najljepše zahvaljujemo! Obećajemo Ti, da ćemo biti dobri. A Ti nas, dobri Isuse, i nadalje prati i čuvaj, da budemo uvijek Tvoja vjerna djeca. Amen.«

Kako su ovi mališani djetinjom molitvom zahvalili Isusu na svojim malim radostima, isto su tako pozdravili i svoju nebesku Majku i Kraljicu kratkom molitvom:

»Marijo, naša nebeska Majčice! Evo znaš, kako smo se lijepo razveselili na tom izletu. Hvala i Tebi, koja si se molila, da nam bude sve tako lijepo. A da Ti pokažemo, da smo Tvoja vjerna djeca, to Ti obećajemo, da ćemo se truditi, da budemo uvijek dobri. Slušat ćemo svoje roditelje, učit ćemo marljivo. A Ti nas, Majko, sačuvaj od grijeha. Amen.«

Ovako što još nijesam doživio u svom životu! Kako mi je prijalo, kad sam čuo, kako ova djeca lijepo razgovaraju sa dragim Bogom. Jednostavno, ali od srca i prijateljski. — Kako se je istom morao razveseliti Isus, prijatelj malenih, kad je čuo tu djetinju molitvu? ...

A da se Isus toliko raduje dječjoj molitvi, to je i razumljivo, jer Bog najviše ljubi čisto, nepatvoreno i iskreno srce. Djeca priznavaju svoje pogreške, ponizna su, a Bog uslišava one, koji su ponizna srca.

Dragi moji najmanji prijatelji! Ako vam je tko u kući bolestan, ako komu od ukućana štogod manjka, to se vi molite prvi dragome Bogu. Dragi Bog će vas uslišati, ako se budete Njemu molili djetinjim srcem. Koliki ocevi zahvaljuju molitvi svoje dječice, da su se iskopali iz grijeha, da su postali blagi i dobri. — Zato budite i vi mali apostoli, pa će vas dragi Isus jako voljeti.

Stj. Polgar D. I.

„Kakva vjera, novac je glavno!“

Za stolom u gostioni sjedi malo društвance. Razgovor se vodio o svemu i svačemu, pa napokon i o vjeri. Sad će jedan trgovac, da pokaže svoju mudrost pa reče: »Danas se vjera već preživjela. Ja vjerujem samo u novac, jer on je svemoguć. Od same vjere još se nitko nije obogatio; a što mi koristi vjera, ako nemam nigdje ništa? Novac, novac, to je glavno!«

Našlo ih se, koji su mu povlađivali; a našlo se i takvih, kojima se te riječi nijesu dopale. Među ovima posljednjim bio i jedan krojač. Ne reče sada ni rijeći, već odmah usta, plati što je potrošio i ode. Došavši kući stade smisljati, kako bi on onoga trgovca opametio. Na svu sreću poznat je s njime, jer je radio i za njega. I domisli se.

Kad bi ujutro, evo ti krojača trgovcu — s računom. Radilo se o kakvih 600 dinara. Trgovac pregleda račun, pa će ne malo iznenaden:

— Majstore, bit će da ste zaboravili. Ja sam vama taj račun već isplatio.

— Imate li moju potvrdu?

— Nemam. Pouzdavao sam se u vaše poštenje pa je nijesam tražio.

— E, ako nemate potvrde, onda platite!

Trgovac plane. A krojač će sasvim mirno:

— A što se ljutite? Tu vam nitko ne pomaže! Platite mi moj račun!

— Ma, čovječe, zar vas nije Boga strah?

— Boga strah?! Vi sami rekoste sinoć, da nema ni Boga ni pakla... Koga da se bojim? Novac, novac, to je glavno! Platite mi račun!

— Ja ču vas tužiti; ja ču vas tjerati na zakletvu...

— Tužite, tjerajte! Zaklet ču se na što hoćete: nema Boga! Platite mi!

Trgovac već da ga baci iz kuće. Krojač će mu još kod vrata:

— Novac, novac, to je glavno! Ja se držim samo vašeg nauka...

Trgovac bijesan ode k odvjetniku, da predra drzovitog krojača sudu. I ispri povjedi odvjetniku sav dogadjaj.

— Nemate dakle ni potvrde ni svjedoka?

— Nemam. Ali neka se zakune, da mu nijesam platio!

— Takav čovjek, ako doista nema vjere, zaklet će se na sve. U tom slučaju vi ćete ipak morati to platiti i sve troškove snositi. A kako ćete mu dokazati, da se krivo zakleo? Tu vam ja, dragi moj, ne mogu pomoći. Tko se ne boji Boga ni suda Božjega, kako da se boji ljudi i njihova suda?

Trgovac se vrati kući sav zdvojan.

Drugi dan evo ti opet krojača. Pozdravi ga sasvim uljedno i prijazno, pruži mu komadić papira i reče:

— Evo vam potvrda, da ste mi doista platili onu svotu, o kojoj smo se jučer prepirali. Znate, da mi nije bilo ni na kraj pameti, da taj novac od vas po drugi put tražim. Htio sam samo da vam pokažem, što bi bilo od ljudi, kad bi svi vjerovali samo u novac, kao što preksinoć rekoste, da vi vjerujete, i kad bi svi radoili po vašem nauku: Novac, novac, to je glavno! Ja se nadam, gazdo, da ćete drugi put drugačije suditi i govoriti o vjeri. Ne zamjerite, što je jučer bilo! S Bogom!

I doista, to je djelovalo. Trgovac se uvjerio, da se vjera ni danas nije preživjela i da bi ljudi bez vjere bili grabežljive zvijeri. Nikad više nijesi ga čuo, da je govorio proti vjeri. Dobra lekcija!

Život duše žrtve

Život duše žrtve nije neobičan život, kako neki misle. To je život srca po Srcu Isusovom — potpuno suglasje sa voljom Božjom. A to je Isusov poziv ne pojedincima, nego svima katoličkim dušama. Prema tomu život duše žrtve pravi je kršćanski život, koji teži za savršenošću. A najsvršenija duša žrtve bila je duša Kristova. Cijeli Njegov život neprekidna je žrtva, patnja, konačno sramotna smrt na križu, a to sve za spas cijelog čovječanstva. Do u sitnice ispunio je Bog - čovjek svoju misao: »Može li biti veće ljubavi nego kad tko položi život svoj za brata syoga?« — Dakle, ne brat protiv brata, već brat s bratom i za brata, sestra sa sestrom i za sestraru, a svi zajedno za najveću ljubav za Krista Boga.

Uz dušu Kristovu najveća duša žrtve je duša Njegove svete Majke. U onome blagoslovljrenom času, kada je prečista Djevica Marija u djetinjoj svojoj poniznosti izrekla najznačajnije i najuzvišenije riječi za cijeli ljudski rod: »Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi Tvojoj!« tada je zasjala u povijesti svijeta predivna duša žrtve, žrtva krvi srca nevinoga i svetoga. — Nije li duša svake prave majke slična duši Marijinoj?

Na Kalvariji, među svom onom surovošću i prostotom opačkih i zavedenih ljudi, prikazala se je sa uzdasima umirućega Isusa djevičanska duša sv. Ivana i s ljubavlju proćišćena sveta duša Marije Magdalena. Oni su gledali svu strahotu krvne žrtve Isusove, ali su vidjeli u slomljenom i tužnom Njegovu pogledu blagost, ljubav, oprاشtanje. Za njima slijede tisuće i tisuće sličnih duša, sve do dana današnjega. Razumjevši dobro Isusovu žrtvu i nauku spasavaju svoju i bližnjega dušu pod svaku cijenu — pa i žrtvom i krvlju srca svoga. Otuda možemo shvatiti, kako više puta gane milost Božja i najokorjeliju, gotovo izgubljenu dušu i spašava je u posljednji čas. Samo Bog znade, kojeg je tihog i skromnog bića to junačko djelo. Zato nas Krist često zove, da se iz ljubavi spram Njega priključimo, žrtvujemo i prikazujemo sami sebe. To je Njegova nauka. On sam veli: »Tko ne uzme križ svoj na sebe i ne slijedi mene, nije mene dostojan!« — Naravno, svi nisu zvani na najviši stepen žrtve, ali svakomu je dana snaga da izvrši poziv Gospodinov u onoj mjeri u kojoj on to od njega traži. Otac nebeski rado prima i sitno cvijeće, ako je procvalo na oltariču srca našega iz čiste ljubavi i želje, da njime blažimo i naknadujemo za uvrede i nehaj, kojim se vrijeda Isus u sakramantu Ljubavi. Jedna lijepa misao, jedna samozatajna srca, jedan mali čin ljubavi k bližnjemu, prikazan raspetom i ožalošćenomu Isusu, obilno donoša blagoslov dušama. Prikloniti glavu pred nepravdom, podnijeti oštru i nemilu riječ radi Boga, ljubiti one koji nas preziru: velika su to i zaslужna djela pred licem Božnjim. A to može uz pomoć Božju svaka duša, pa makar i nakon duge i krvave

Slobodan Franke

MAJKA MARIJA S ISUSOM

Basevi, Milano

DJEČAK ISUS SA SV. IVANOM

borbe sa samom sobom. A tko hoće da bude savršen, treba da pode sa Isusom na Kalvariju. To nas uči sam Božanski Spasitelj kad veli: »Tko hoće mene slijediti neka zataji sama sebe i neka uzme križ svoj i slijedi mene!« Umni i jaki sv. Pavao izvrsno je razumio ove Kristove riječi i pošao s Njime na Kalvariju. Nakon višestrukog bičevanja i drugih mukâ podnesenih za Ime Isusovo, piše ovaj nepokolebivi obraćenik i sljedbenik Kristov: »U svemu imamo nevolje, ali nam ne dosadju; zbumeni smo, ali ne gubimo nade. Progone nas, ali nismo ostavljeni, napadaju nas, ali ne ginemo. I jednakost nosimo na tijelu rane Gospodina Isusa, da se život Isusov na tijelu našemu pokaže. Jer mi živi jednakost se podajemo na smrt za Isusa.« —

Svi sveci i svetice bili su duše žrtve, priklonivši se Isusu u noćnoj tišini Maslinske gore i govoreći s Njime: »Oče moj, ne moja, nego Tvoja budi volja!« Zašto? Zato, jer je i Krist Gospodin bio duša žrtve, i jer svjedočanstvo svih vjekova dokazuje, da život duše žrtve nije drugo nego pravi kršćanski život.

Pitanja i odgovori

Pitanje: *Tko je bio Jan Hus? Je li on bio krijuvjerac, zašto je spaljen na lomači, koliko ima krvanje za to katolička Crkva i car, je li Hus bio svećenik, zašto ga češka inteligencija slavi kao sveca i junaka a druge češke svece nikada i ne spominje?*

Odgovor: Jan Hus rođen je godine 1369. u Češkoj. Bio je svećenik, profesor pače i rektor sveučilišta u Pragu. Mi ne nijećemo njegove velike slobodnosti, neke njegove zasluge za književnost, njegovu odvažnost. Ali Jan Hus je bio i tvrdokorni heretik; među ostalim bezbožno je naučavao, da sv. Petar nije bio glava Crkve, da papina vlast mora biti ovisna od cara, da je poslušnost Crkvi proti svetom Pismu, da nije ni papa ni svjetovni glavar pravi poglavac dok je u smrtnom griješu; osim toga je bio neke vrste socialista-komunista i pristaša oksfordskog heretika Ivana Wicleffa. Bio je prema tome ne samo heretik nego i skroz antidržavni element! Kao heretika udario ga je crkveni sabor u Konstancu crkvenim kaznama, izručio državnom sudu, a državni sud ga je po tadanjem običaju osudio na smrt na lomači. Tako je Jan Hus bio spaljen dne 6. srpnja 1415.

Propusnica, što ju je car Sigismund dao Husu (*salvus conductus*) obećala je Husu siguran prolaz kroz razne krajeve da može doći na sabor, i ništa drugo. Mi imamo originalni latinski tekst te propusnice i u njoj nema ni riječi, koja bi Husa osiguravala proti osudi bilo crkvenog bilo državnog sudišta. Pa zato je Hus i pozvan, zato je i išao na sabor, da se opravda odnosno da bude suden. I Hus si je bio toga svijestan pa je išao na sabor, da udara na Crkvu i pravu Kristovu nauku. Bio je tako uporan u svom naučavanju te se nije htio ni ispovjediti prije smrti, kao da je po sve nedužan!

Češkoj narodnoj crkvi je Hus dakako ideal i svetac, ali žalosna je ta crkva koja takovoga sveca i mučenika ima za zaštitnika!

Pitanje: Je li to grijeh, kad počnem u jutro moliti krunicu pa radi posla prekinem molitvu i dovršim je tek navečer?

Odgovor: Nije nikako.

Pitanje: Je li u tome što nedolično, ako stavim krunicu ili molitvenik pod glavu kod spavanja?

Odgovor: Staviti pod jastuk nije ništa nedolično; upotrebljavati molitvenik mjesto jastuka nije baš lijepo, ali kad nema drugog jastuka, može se i to.

Pitanje: Možda zaručena osoba ili vjenčana stupiti u samostan?

Odgovor: Glede osobe, koja je samo zaručena, nema ozbiljne poteškoće. Zaruke su doduše obećanje, koje će poštena osoba i izvršiti, ako nema važnog razloga za protivno. Nakana pak stupiti u samostan jest i te kako važan razlog da se zaruče opozovu i razvrgnu. U najgorem slučaju, ako je uslijed toga nastala koja šteta po drugu stranku, može još bit govora o odšteti, ako to druga stranka zahtijeva te ako je takav običaj ili propis. Zaručena osoba može stupiti u samostan i proti volje druge stranke.

Ako je dotična osoba već i vjenčana, onda vrijedi kanon 542. Crkvenog Zakonika, koji kaže: ne može bit primljena u redovnički stalež oženjena ili udatna osoba, dokle god traje brak. No i tada ima slučajeva, gdje se dade pomoći, ali bi bilo predugačko ovdje sve natanko razlagati. Obratite se na svog Zupnika ili razložite stvar posve točno Uredništvu Glasnika (kada je brak sklopljen, pristaje li druga stranka, imaju li dijete itd.).

Pitanje: Do koliko se godina može bit primljen u samostan i u koji?

Odgovor: Kanon 555. Crkvenog Zakonika traži kao uvjet primanja u samostan navršenu petnaestu godinu a u pogledu starosti ne stavlja nikakve granice. Ali neki redovi na temelju svojih posebnih uredaba ne primaju osobe, koje su već tako stare te se ne mogu prilagoditi samostanskom životu i dužnostima — ako su na pr. prešle pedesetu godinu života. Možete se lako rasipiti kod pojedinih redovničkih zadruga.

Pitanje: Ko ima zabranjenih knjiga, je li najbolje da ih uništi? Treba li da ih uništi?

Odgovor: Spomenimo već, kako nekoje osobe uslijed svog položaja i dužnosti moraju ponešto da prate i pisanje zle štampe. Pa i veće knjižnice treba da imaju takovih knjiga, ali na posebnom mjestu i pod ključem. Tko nema opravdanog razloga dotično dozvole za čitanje zlih knjiga, neka ih uništi ili uruči onome tko ih smije čitati. Svakako ima da nastoji, te tako knjige ne dodu u ruke onima, koji ih ne smije čitati.

Pitanje: Je li istina, da je Papa Pijo VII. sam glavom vjenčao Napoleona sa Marijom Lujzom?

Odgovor: Nije istina; naprotiv Papa Pijo VII. prosvjedovao je proti tome vjenčanju i nije ga nikad ratificirao. Ispor. naš Glasnik, veljača 1936. Samo vas molim, da ne pitate stvari, koje su bile odgovorene.

Pitanje: Običavala sam dnevno prisustvovati sv. Misi i primati sv. Pričest, a sada radi bolesti toga ne mogu činiti. Što da radim?

Odgovor: Nadoknadjite moljenjem krunice i drugim molitvama, duhovnom pričešću, pobožnim čitanjem. Ništa od ovoga nije obvezatno, jer nije obvezatno ni slušanje sv. Mise u radne dane.

Pitanje: Odredila sam bila za sv. Oca Papu, za svećenike i druge nakane sv. Oca slušati sv. Misu i primati sv. Pričest svakog petka. Mogu li petak promijeniti u koji drugi dan?

Odgovor: Možete, ako to nije bio pravi zavjet; a u tom slučaju pitajte isповjednika.

Pitanje: Ima li Petar Barbarić žive rodbine?

Odgovor: Ima dva brata (od njih jedan svećenik-franjevac), jednu sestru i druge rodbine. Za mjesec-dva izići će novo izdanje njegovog životopisa, pa čete tamo opširnije naći.

Vijesti

Aleksandrovo na Krku. Odkako je prije 3 godine osnovano Križarsko Bratstvo, od onda neprestano napreduje. Pod vodstvom svoga osnivača i revnog kapelana vel. g. Viktora Pičuljana priredili smo više svečanosti i priredaba. A kruna svega bila je proslava križarskog dana, kada se je skupio neočekivani broj križara i njihovih prijatelja iz cijelog okružja. Isti je dan preuzev. biskup dr. Srebrnić blagoslovio i križarske zastave. Kumovao je naš dobročinitelj gosp. Franjo Žic sa svojom suprugom Marijom!

Nenadano se je oprostio od nas dne 6. IX. naš oblubljeni kapelan, jer je imenovan za župnika u Baščanskoj Dragi. Iako je unapređen, ali nama je zao bilo, što nas ostavlja. Njegovo je djelo i osnutak križarske fanfare. Na Svesete dobili smo novoga kapelana vel. g. Nikolu Marulić, koje se s najvećom spremom i ljubavlju dao na povjereni posao.

M. Žic.

Skenderovci. Zlatomisnički jubilej preč. g. župnika Ivana Mličevića proslavljen je na najsvečaniji način. Sa svih kuća su lepršale hrvatske zastave. Naroda se je skupilo sa svih strana, da dragom svećaru iskažu štovanje, koji je punih 40 godina vodio ovaj narod. Iz Zagreba je došao vel. franjevački gvardijan Klarić, koja je svečar dao u škole; došla su isto i dva advokata, a bila je i seljačka glazba. Kad su zazvonila zvona seljaci dignu zastave i krenu da dočekaju svećara. Vel. Klarić mu je održao govor i procesija uz svirku glazbe krene. Pod Misom je propovijedao požeški župnik preč. Pipinić, koji je lijepo razložio, kako svaki svećenik ima križ i poteškoće, osobito župnik prostrane župe. Tu je istakao i velike svećareve zasluge. Iza sv. Mise je narod primio klečeći zlatomi-

snički blagoslov. — Bog nam ga poživio.

Dujam Klarić.

Lukavec. Kod nas je bilo svećano primanje u društvo Katoličke Akcije Žena (K. A. Ž.) i ujedno posveta barjaka. Za svečanost su se mnogo žrtvovali Križari. Posvetu je obavio preč. župnik Herman Trdan i preč. g. Josip Orlić iz Sunje. Posjetila su nas društva iz Gušća, Siska i Sunje. Misu je služio naš župnik, a propovijedao preč. g. Orlić. Križarskoj zastavi je kumovao Stjepan Rožić i žena mu Kata, a zastavi K.A.Ž. Jaga i Mato Rožić. Tada nam je prečasni lijepo govorio o križu i o pobradi s križem. Poslije obreda išli smo s barjakom kroz selo, a s nama su išli i svećenici. Poslije objeda smo izveli dva igrokaza: križari su izveli »Cvjetna budućnost«, a žene »Bez majčinog blagoslova«. Oba je igrokaza izvježbao naš preč. župnik Josip Trdan.

K. Kozarić.

Pregrada. Djevojačko društvo Srca Isusova. Naše društvo hvala Bogu po mogućnosti dobro napreduje. Svaki prvi petak u mjesecu imadeemo zajedničku sv. Prcest, a neke članice primaju sv. Prcest i prvu nedjelju. Svake prve nedjelje imadeemo jednosatno klečanje i pouku o presv. Oltarskom Sakramantu. Iz našega društva otišle su dvije članice u samostan č. Sestara Svetoga Križa u Dakovo. Inače rad je u društvu mnogostruk i živ, kao priredba prigodom jubileja preč. župnika, prigodom hodočašća u Mariju Bistrigu, i ostalo.

M. Fišter, glavarica.

Doljna Motičina. Dne 11. siječnja navršuje se godina dana, da je iza sv. Prcesti posve smiren u Bogu i spustio svoju dušu u Isusu Kristu naš brat i član Vojske Presvetoga Srca Isusova Stevo Bijuklić iz Doljne Motičine. — Na isti dan u večer sakupiše se svi članovi Vojske Srca

Isusova sa više drugi osoba, da iskažu veliku počast svomu bratu kao i članu našega društva sa molitvama i pjevanjem Zlatne krunice do pola noći a, nekoji od braće ostadoše do budućeg dana u jutro. Na 12. siječnja kao na prvi dan u sedmici obavio se sprovod. Premda je na taj dan padala kiša, sakupiše se svi članovi uz mnoštvo naroda da iskažu veliko poštovanje svome bratu članu.

Premda je nešto više od pola kilometra do mjesta počinka, odnesoše članovi svoga brata uz mnoštvo naroda, moleći u pratnji žalosnu krunicu za spas duše pokojnoga brata.

Na 29. siječnja kao na 15. dan iz ukopa odslužio je vlč. o. Ignacije iz župe Našičke svećanu sv. Misu za pokojnoga brata. Premda je naša Crkva velika, bila je napunjena od rodbine, od društva Srca Isusova i od drugoga pobožnoga naroda. Nakon svršene sv. Mise vratise se žalosni članovi svojim kućama sjećajući se pokojnoga brata, kao i ostalih drugih

pokojnih članova našega društva svađanjom jutarnjom kao i večernjom molitvom završujući sa: pokoj vječni daruj im, Gospodine, i svjetlost vječna neka im svijetli. Počivali u miru!

Grgošević Pava.

Draganci. Djevojačko društvo Srca Isusova. — Ima nas 44 članice iz naše župe. Od mjeseca veljače ov. god. do kolovoza primili smo 290 naknadnih sv. Pričesti. Svakog prvog petka dolazimo na sv. ispunjaj i Pričest. Isto tako redovito dolazimo na sastanke, koje nam lijepo drži naš dušobrižnik veleč. gosp. Prekratki Gabriel. Srce Isusovo smo proslavili svečanom sv. Misom i sv. Pričesti. Kip smo okitile. Naš velečasni gosp. župnik često nas potiče na ljubav prema Bož. Srcu Isusovu i na rad oko širenja njegove pobožnosti. Od srca mu mi zahvaljujemo. Nastojimo da nam društvo dobije što više članica i da naš rad omili Presvetom Srcu Isusovu.

ZAHVALNICE

Sisete:

A. B. Poslala šest zahvalnica. **Siklrevci:** M. B. Milosti. **Slav. Šamac:** T. M. Milosti. **Sotin:** A. S. Zdravlje. **Split:** M. M. Dobiveno zdravlje. **Subotica:** H. M. Zagovorom Petra Barbarića spašeno blago. **Sutivan:** D. V. Milosti zagovorom Petra Barbarića. **Sv. Martin** (Mura): P. P. Ozdravljenje. **Šurkovac:** B. L. Radim u teškom rudniku; u radu sam udaren u stomak. Moradoh u Zagreb na operaciju. Strašne sam muke podnosi, svakih osam dana moradoh na novu operaciju. Sjetih se Srca Isusova, obećao preplatu za Glasnik i od onoga vremena mi je mnogo bolje. **Trčić:** L. T. Ozdravljenje i druge milosti. **Tuhelj:** C. P. Ozdravila, a dijete spriječeno od bolesti. **Valpovo:** N. H. Srcu Isusovu i Petru Barbariću za sretno položen ispit. **Varaždin:** M. Š. Milošcu Srca Isusova zagovorom Petra Barbarića sretno prošla operacija. **Vodice:** B. F. Majku kap udarila, liječnik rekao da nema spasa, utekli se Srcu Isusovu i majku ozdravila. **Urbanja:** M. P. Sinovi dobro uzgajani. **Zagreb:** A. P. Petar Barbarić uslišao prošinu u zamršenoj stvari. — S. Š. Milosti u zdravlju i radu po zagovoru Petra Barbarića. — B. T. Po zagovoru Petra Barbarića kćerka položila ispit. — S. M. Zagovorom sv. Terezije dobiveno zdravlje bez operacije. — Obitelj P. zahvaljuje Petru Barbariću za sretno položen ispit djeteta. Milosti u teškoj bolesti. — P. K. Oslobođena teške kućne svade. — F. Š. Ozdravljenje. — V. Š. Ozdravljenje zagovorom Majke Božje i Petra Barbarića. — V. tečaj ženske učit. škole ss. Milosrdnica: Zahvaljujemo Presv. Srcu po zagovoru Petra Barbarića za sretno položenu maturu u mjesecu lipnju, cijelog petog tečaja. — Š. S. Namještenje dobila. — N. G. Bile mnoge neprilike, a ipak po zagovoru Petra Barbarića sretno položio maturu. — J. T. Sin ozdravio od čireva. — M. M. R. C. Svojom nепаžnjom i nehotice dodata u veliku nepričku, a posljedica po zakonskim propisima bila bi otpust iz

službe. Pretpostavljeni uzeli dotičnu stvar strogo pretresivati, spominjući mi zakonske posljedice za mene vrlo žalosne i teške. Uzalud sva moja razjašnjavaња, od nikuda nema nade da će se sve dobro svršiti. Teške misli tjerale me u očaj. Onaj dan, kad mi u duši bilo sve teže, slučajno otvorih u Glasniku Srca Isusova baš onu stranu, gdje pišu dirljive zahvalnice Petru Barbariću. Neki nutarnji glas tjerao me da i ja počnem moliti se Božjem ugodniku. Kroz devet dana molih dnevno pet Očenaša i Zdravomarija na čast Petru Barbariću; prvi put u životu utekoh se njemu u zagovor. Nije bilo uzalud, već prvih dana devetnica okrenula se cijela moja neprilika u najpovoljnije rješenje. Danas sam bez brije, Petar Barbarić pomogao, da se sve svršilo bolje i ljepše nego se nadah i zasluzih. Zenica (Crkvica): N. J. Srcu Isusovu, Majci Božjoj od Olova i slugi Božjemu Petru Barbariću za ozdravljenje od teške trbušne bolesti.

Beograd: ... V. Moleći devetnicu Srcu Isusovu dobila željeno namještene. — **Bos. Gradiška:** I. B. Sretno položeni ispit. — **Cerić:** I. K. Sretno položeni ispit. — **Obitelj M. Ista milost.** — **Crikvenica:** N. N. Milosti po zagovoru Petra Barbarića. — **M. C. Milosti.** — **Chicago:** M. C. Sveti Josip pomogao. — **Čilipi:** P. B. Sretno uspješna operacija i primljena pomoć. — **Dadgeville (Mich.):** Margaret Gerić imala gušu na vratu, doktor rekao da bez operacije ne ide. 1utekoh se Srcu Isusovu i Petru Barbariću i za vrijeme devetnice nestalo sasma guša. — **Domagođić:** F. F. Milosti. — **Dubrovčak:** S. J. Mučili me čirovi po licu i vratu. Oteklo mi lice i desno oko tako da na nj nisam mogao ni vidjeti. Nisam imao novaca za liječnika, pa se utekoh Božanskog Liječniku. Obećala zahvalu u Glasniku i drugi dan čir pukao i brzo nestalo i ostalih čirova. — **Dubrovnik:** J. W. U velikoj neprilici obratih se Petru Barbariću i on me uslišao. — **Felsőmindszent (Mađarska):** K. H. Milošcu Petra Barbarića dobio izgubljenu službu. — **Glamoč:** A. Dž. Petar Barbarić uslišao molitve. — **Gorjani:** A. M. Imala sam malariju, iza nje dobita tifus, a onda sušicu; išlo sve na gore. 1utekoh se Srcu Isusovu, napravih zavjete i nije prošlo 8 dana zdravlj se povratilo, premda su govorili, da nikad ne će ozdraviti. — **Gorski kotar:** D. S. Od Srcu Isusovu i Petru Barbarića ozdravljenje i mnoge milosti. — **Grobnik:** T. P. Ozdravljenje dijeteta.

DAROVI

Sv. Mise: Deskovich Katarina 1 Dol; Juroš Marko 20 d; Kodre Marija 50 d; Krišković Marija 20 d; Kubelka Mica 20 d; Lukaš Ivan 20 d; Lang Karolina 15 d; Lotsbaich Lena 1 Dol; Manjarić Eva 20 d; Miloš Katarina 50 d; Paskval Ivan i Agneza 5 Dol; Petrušić Anka 30 d; Poceđulić Jela 20 d; Poroković Terezija 20 d; Ribin Jula 20 d; Sanader Katarina 1 Dol; Takač Marica 40 d; Cicić Katarina 20 d; N. N. iz Držav. bolnice Sarajevo 300 d.

Za Svetište Srca Isusova: Abramović L. A. 50 d; Belin Danica 50 d; Bielić Darinkaka 25 d; Brkljačić Stjepan 10 d; Lehpamer Stjepan 10 d; Šiler Anka 10 d.

U čast Srcu Isusovu: Bačani Margareta 30 d; Bašlinović Matija 10 d; Bodalija Terezija 10 d; Borković Draža 50 d; Borković Franca 20 d; Dolenčić Franca 20 d; Dolenčić Irma 20 d; Dubrović Jozo 10 d; Gajger A. 10 d; Horvat Marica 10 d; Ilančić Ljubica 20 d; Jelović Niko 50 d; Katalenić Emilia 10 d; Kovačić Ivan 20 d; Kučinac Franjo 10 d; Lokmer Božica 5 d; Malnar Matejka 10 d; Marković Terezija 10 d; Marović Marija 20 d; Novak Marija 20 d; Poceđulić Jela 30 d; Poroković Terezija 3 d; Puhek Cecilija 10 d; Ruso Ivanka 20 d; Sabadoš Ana 10 d; Tkalec Marija 25 d; Uglješić Antica 20 d; Varga Katika 20 d; Vuković Marija 10 d; A. Č. Tirana 20 d; N. N. Mraclin 20 d; N. N. Zagreb 10 d.

U čast Srcu Isusovu, sv. Tereziji M. I. i Petru Barbariću: Belaj M. 10 d; Bistirić Marija 40 d; Horvacki Marija 10 d; Kukanich Nick 30 d; Vuzio Dakomina 30 d; Mara Birtić 10 din.

Za raširenje Glasnika Srca Isusova: Bartulović Marija 10 d; Belemečić Ilija 5 d; Bižaca Stjepan 15 d; Buljević Franika 10 d; Butković Antonija 10 d; Dilman Andela 30 d; Dir Josip 10 d; Doljak Zora 35 d; Djevoj Društvo S. I. Gradeč 20 d; Došlin J. 8 d; Geđić Anica 20 d; Grigić Magdalena 20 d; Häusler Josip 15 d; Ilić Kate 50 d; Jurković Mirko 50 d; Jušić Marta 10 d; Keruc Marija 5 d; Klasser Slava 5 d; Krisbacher Anica 10 d; Lipoščak Ljerka 50 d; Marčić N. 30 d; Matković Franjo 10 d; Mikulec Josip 5 d; Pavićić Marija 5 d; Pedišić Ivo 10 d; Pelicarić Linka 10 d; Pirošić Sofija pok. oporučeno 10 Dol; Plevnič Johana 30 d; Podgorski Pavao 100 d; Podnar M. Pepica 10 d; Rajković Stana 10 d; Ružić Krešimir 5 d; Segarić Marija 10 d; Sižište Franjo 35 d; Srimac Marta 4 d; Šimunić Ruža 10 d; Somodi Marija 100 d; Tačik N. 1 Dol; Tkalčić Ivan 20 d; Tot Jelena 10.50 d; Vranješ Antun 15 d; + 15 d; Vučić Marija 5 d; Zorić Marija 10 d; Zoroly Ruža 24 d; Žganec Terezija 5 d; H. H. Hum na Sutli 10 d; J. F. Omiš 100 d; SS. K. B. Lj. Postire 15 d; »Kršćanka« Vinica 50 d; N. N. Zagreb 20 d.

Za kruh sv. Antuna: Kuković Marija 10 d; Malnar Matejka 5 d; Ružić Hinko 10 d; Zubuhdija Ana 10 d.

Za ulje Vječnog Svetjela: Spajić Sofija 10 d.

Za svećenički pomladak: Pajtoni A. 50 d.

Za Svetište sv. Josipa na Jordanovcu: Bogdan Ana 27 d; Posavec Kata-rina 10 d.

Za Misije u Bengaliji: Pavić Ivan 78 d; Pavković Bara 30 d; Pavlić Petar 60 d; Rendulić Ljubica 50 d; Šantić Katarina 10 d; Venos Ljubica 50 d; Marija Z. Postire 10 d.

Za otкуп i pokrštenje poganske djece na imena: Rudolf: Eisenreich Stjepan 100 d; Marija: Marija Z. Postire 100 d; Ignacije: N. N. iz Drž. bolnice Sarajevo 100 d.

Kumovski darovi za: Tereziju M. I., Alojziju, Stanislavu, Berchmansu i Celinu: SS. Milosrdnice, Selce 500 d.

Za sv. Mise: Bertoković Margareta 2 dol; Černić Matilda 1 dol; Flassar Nelli 20 d; Galinac G. Joseph 2 dol; Jelić Dr. Mateo 30 d; Krišković Petar 50 c; Poje Josip 2 dol; Subotičanec Mijo 20 d; Tržok Joseph 1 dol; Viher Dorotea 1 dol.

Za Svetište Srca Isusova: Abramić Franjka 20 d; Adrović Eva, ostav-stina pok. majke Marije Vuković 150 d; Barković Mande 10 d; Jarić Valentin 100 d; Matoković Kata 20 d; Pavlović Anče 10 d; Pavlović Marte 10 d.

U čast Srca Isusova: Badjak Marga 10 d; Benežan Amalija 10 d; Brkić Paula 30 d; Colaković Janja 10 d; Filjak Slavica 10 d; Maguš J. 5 Pes: N. N. Crikvenica 20 d; Crikvenica preplatnik 35 d; Rakitić Oliva 10 d; Ratić Marija 15 d; Tomec Marija 10 d; Tropš Marija 20 d; Vereš Gabrijela 5 d; Vladilo Pavao 10 d.

U čast Srcu Isusova, Srcu Marijinu i Petru Barbariću: Carević Klara 2 dol; Džaja Ana 50 d; Lanšćak Julija 1 dol; Štimac Andro 1 dol; Vukušić I. 1 dol.

Za raširenje Glasnika Srca Isusova: Čavec Katica 5 d; Dolenčić Irma 20 d; G. R. Orohovica 15 d; Ivanković obitelj 100 d; Kabalin Ante 5 d; Kovačević Ignac 5 d; Kruhać Anka 1 dol; Kuruzza Ivan 45 d; Lj. T. Mitrovica 20 d; Maton Franjo 5 d; Novosel B. 5 d; N. N. Dalmacija 6 d; N. N. Varaždin 20 d; N. N. Zagreb 10 d; Pelicarić Linka 15 d; Peranić Nela 5 d; Pilaš Marija 20 d; Režonja Julijana 3 d; Sokolić Andrina 20 d; Sorić Franjo 100 d; Stanišić Mare 10 d; Šutić Zora 20 d; Tkalčić Krešimir 20 d; Topolović Rafael 20 d.

Za Misije: Laboš Olga 100 d; Ivanković obitelj 100 d; Poslončec Rudolf 50 d; Subotičanec Mijo 50 d.

Za pokrštenje crnačke djevojčice: na ime Irena: Ivanković obitelj 100 d.

Urednik: Andrija Glavaš D. I.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbelsusove u Zagrebu — A. Alfrević D. I.

Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfrević D. I.

Postarina placena o gotovo

Glasnik srca Isusova

VELJAĆA 1937

UPRAVA: ZAGREB 1/147

Kalendar Apostolstva molitve

VELJAČA 1937

OPĆA NAKANA:

Kršćanski duh narodnih voda.

SVAGDANJE PRIKAZANJE. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana preporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

POSEBNE NAKANE ZA SVAKI DAN:

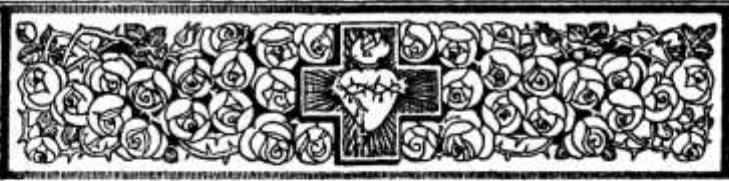
1 P Ignacije. Crkva u Španjolskoj.	16 U † Julijana. Djevojačka društva Srca Isusova.
2 U Svićećica. Marijine kon-	17 S † Donat. Kvatre. Svećenička i redovnička zvanja mladeži.
gregacije.	18 Č † Simeon. Hrvati u tudini.
3 S Blaž (Vlaho). Raširenje Glasni- ka Srca Isusova.	19 P † Mansuet. Kvatre. Dobra štampa.
4 Č Andrija Korzin. Apostolat mu- ževa.	20 S † Eleuterije. Kvatre. Česta sv. Pričest.
5 P Agata. Djevičanske duše.	21 N PAĆISTA. Leonora. Sestre Maloga Isusa.
6 S Tito. Sveti Otac Papa.	22 P † Stolica sv. Petra u Ant. Slo- boda Crkve.
7 N PEDESETNICA. Romuald.	23 U † Petar Damijan. Obraćenje ot- palih.
Obraćenje psovača i pijanica.	24 S † Matija apostol. Obra- čenje pogana.
8 P Ivan od Mate. Ispovjednici i propovjednici.	25 Č † Viktorin i Viktor. Dobar kuć- ni odgoj djece.
9 U Ciril Aleks. Zadovoljština za pokladne grijeha.	26 P † Aleksandar (Branko). Katolič- ka Akcija kod nas.
10 S † Pepe lica. Školastika.	27 S † Gabriel od Žalosne Gospe. Povjerenici Glasnika Srca Isus.
Ženski redovi.	28 N BEZIMENA. Roman. Pokojni preplatnici Glasnika.
11 Č † Ukažanje Gospe Lurd- ske. Obraćenje grješnika.	
12 P † 7 osnivača reda Ž. M. B. Mi- sionari.	
13 S † Stjepan. Mir u svijetu.	
14 N ČISTA. Valentin. Mjesec d- zašt. Blagoslov u radu.	
15 P † Klaudije Kolombjer. Širenje pobožnosti Srca Isusova.	

OPĆA NAKANA U OŽUJKU: Koji trpe progonstvo radi Krista.
MISIJSKA: Obraćenje američkih Indijanaca.

OPROSTI ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpuni oprost jednoga petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomoravne sv. Pričesti. Na blagdan mjesecnog zaštitnika.

OPROSTI ZA ČLANOVE BRATOVŠTINE PRESV. SRCA ISUSOVA: Potpuni oprost prvog petka ili prve nedjelje, i još jedan po volji odabrani dan.

G L A S N I K P R E S V E T O G A S R C A I S U S O V A
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesечно **ISUSOVCI** u Zagrebu.
Broj našeg ček. računa 33.896. Cijena 15 d. — ½ dol. — 8 krt. — 2.50 pengö.
Uprava »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«, Zagreb I, 147. Palmotićeva ulica 31.

GLESNIK PRSV. SRCA ISUSOVIA

GODINA 46

VELJAČA 1937

BROJ 2

*Jekni, pjesmo, širom svijeta,
Vječnom Rimu slavu poj,
Gdje nam Crkve glava sveta
Sjaj i žicem ljeta broj!
Bože, živi, Bože, štiti,
Svetog Oca, Rima sjaj!
Lavor vjencem njega kiti,
Vječnu slavu ti mu daj!*

(Papina himna)

Geslo
Sv. Oca Pape
Pija XI.

SVETOM OCU PAPI

U SRCU OCINSKOM TVOJEM ŽARKA SE LJUBAV KRIJE
PREMA COVJEKU SVAKOM KO KRISTA U DUŠI IMA,
A LJUBAV NAS TVOJA TOPLA HRABRI DŽE I GRIJE
I DIVSKU SNAGU NAMA U GRUDI ULJEVA SVIMA.

VELICINA TVOJA I SLAVA NADILAZE ZEMALJSKE SVE MOĆI,
DUŠMANSKIE PODNUKLE CETE PRED TOBOM SVE SU SE SKRILE,
NIJHOVE SLABAŠNE SNAGE GUBE SE U TAMNOCI,
DOK MILIJUNIMA TI SLAVNO VLADAS OD BOŽJE ZASTIGEN SILE.
DOKLE SINOVI TMINE USTAŠE PROTI TEBI
DA MRŽNJOM, PODLOŠĆU DIGNU PAKLENE ZMIJE GLAVU,
KO OTAC DOBRI I BLAGI TI I NJIH ZOVES SEBI
POKAZAT ŽELIS SVIMA LJUBAV I NJEZNOST PRAVU...

I DOKLE SE LIJUDI KOLJU, VODE SE RATOVI LJUTI
I BORBOM DIVLJACKOM JAČI TUBE KRADU I GRABE,
I SVEMU EUROPA TOMU SRAMOTNO, NEMOCNO SUTI,
JEDINI TI SI, OCE, USTAO BRANITI SLABE.

HRVATSKOJ DOMAJI NAŠOJ U DUGOM KRVAVOM BOJU,
KADA JE TURSKA SILA OTIMAT ZEMLJE JOJ STALA,
JEDINO RIMSKI SU PAPE PRUŽALI DESNICU SVOJU
I HRVATSKA U SRAMNO ROPSTVO NIKADA NIJE PALA!

HRVATI SVIJESNI SU BILI DA RUKE BOŽJE IH VODE,
IZ RIMA BLAGOSLOV PAPE NA SVAKOM KORAKU IH PRATI,
SVIJESNI SU BILI SVOJE SNAGE, MOĆI, SLOBODE,
KADA IH SA SVIH STRANA IZDAJA, BORBA SJATI...

I DANAS HRVATI SLOŽNO GDJE GOD IH IMA SVIJETOM
OBNAVLJAJU ZAVJET SVOI STARII: »DO ZADNJE KRVAVE KAPI
USTRAJAT NA DOBROM ĆE PUTU. D'ČIT SE VJEROM SVETOM,
VIERNI ĆE UVIJEK BITI DOMAJI SVOJOJ I PAPI!!!«

Aleksandar Koklić

Petar ne umire

*Papa! Ti si Petar, pećina,
Na kojoj Crkva Kristova stoji;
Ti si okeanska hridina,
Što se bare ni munje ne boji;
Ti si kraljevina sveta,
Što će trajat do svršetka svijeta!*

Nadbiskup Šarić

U rimskim katakombama našli su staru sliku, koja predstavlja ladju, a njezinim kormilom ravna sv. Petar. Na jednoj strani lade piše: »Petar ne umire,« a na drugoj strani stoje riječi Kristove sv. Petru: »Ja sam se molio za tebe.«

U ovoj ladi Crkve Kristove vozimo se i mi prema obala-

ma vječnosti, ali s onim uvjerenjem »Petar ne umire!« Njegovi namjesnici rimski Pape u istom smjeru vode ovu ladju. Ova lada ne može zalutati, jer Krist sam o njoj kaže: »I evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka.« (Mt. 28).

Sam veliki Aristotel u svome poganstvu uzdiše: »U sumnja ma življah, u strahu umirem, a kamo idem, ne znam.« Nije on jadnik imao onog svijetla istine, što je kasnije preporodilo Evropu; onda još nije bilo Crkve, ni papinstva. Pape su bili oni, koji su ukinuli ropstvo u kulturnom svijetu; Pape ukinuli krvnu osvetu; Pape šalju prve misionare na sjever do Engleske i Njemačke, a na istok sve do Uralskih planina. Oni osnivaju mnogobrojne samostane Benediktinaca, koji sjekirom probijaju prve ceste kroz guste šume, koji suše močvare i posred divljih predjela dižu crkve, sela i gradove, koji su obilovali školama, bolnicama i sirotištima. Pape su oslobodili ženu iz ropstva, kojim ju je paganstvo tlačilo, Pape vratili čast obitelji i svetost ženidbi. Što bi bila Evropa bez papinstva? Pustinja, nastanjena divljacima.

O svome narodu piše protestant njemački historičar Ivan von Müller: »Naše oceve, potpune barbare, moralo se odgajati i preko tisuća bludnja i stramputica voditi do spoznaje istine. Pa što se je dogodilo? E to Gospodin Bog im dao zaštitnika, a to je Papa... Što bi bilo iz nas bez Pape? Ostali bismo u svome barbarstvu.«

Pa zašto onda toliko progone papinstvo? Preko 70 revolucija drmalo je papinstvom i koliko puta su već morali Pape bježati iz Rima. — Isus nam na to veli: »Kad biste bili od svijeta, onda bi svijet svoje ljubio. Ako mene goniše i vas će goniti I ovo će vam činiti, jer ne poznaju Oca ni mene.« (Iv. 15). Na kongresu u Turinu

1865. kliće u svome nemoćnom bjesnilu i deliriju framazun Triazio: »Papa, mi ne ćemo da imamo s tobom ništa zajedničko. Mi te odbacujemo, mi te proklinjemo i opetujemo s Kristom: Idi od mene, sotono!«

Ali zaludu sve bjesnilo protivnika. Prije će nestati svijeta, nego li će nestati papinstva. Ugasite sunce na svodu nebeskom, poskiđajte sve zvijezde, ako možete — ipak lakše ćete to učiniti nego li da dokinete, uništite papinstvo. »Nebo će i zemlja proći, ali riječi moje ne će proći« (Lk. 21, 33) rekao je Isus, a njegove su to riječi, da svete Crkve, ni one hridine, na kojoj ona počiva, a to je papinstvo, ni vrata je paklena ne će nadvladati.

Poznati pisac i obraćenik Papini piše o sv. Ocu Papi: »Sav svijet okreće se Papi kao cijelo nebo k zvijezdi sjevernjači. I najveći umovi priznaju, da je naš sv. Otac Božji stvor i jedini u svim značenjima. Za povjesnicare jedini svjedok najstarije prošlosti, baštinik zakonodavca Mojsija, nasljednik Cezara, jedini savremenik Marka Aurelija. Za filozofe jedini posjenik žive predaje platonizma sv. Ivana i aristotelizma sv. Tome. Za umjetnike Papa je jedini mecena i tisućogodišnji monarha, koji se pokazuje svijetu u mudrosti Salamunovoj, koji govori jezikom besmrtnog Vergila, pod kupolom nedostiživog Michelagela praćen raskrinkim skladbama Palestrine. Za diplomatice i političare Papa je duhovni i idejni suveren od 400 milijuna vjernika. Na svih pet kontinenata ima misionare, legate, nuncije i pouzdanike tako da je Vatikan i sa čisto zemaljskog gledišta jedno od najvećih ognjišta čitavog života na svijetu. Za države i vladare Papa je jedina i vječna država i vladar, koji je prije bio nego sve postojiće države i vladari. Oni su svijesni, da će njih nestati, njihove sisteme zamijeniti će drugi. Pa kad oni budu zabačeni i zaboravljeni, Papa će još uvijek do konca svijeta vijali svoj barjak i upravljati svijetom i narodima.«

Zato svaki katolik s ponosom upire svoj pogled u rimskog Papu, jer zna da je to svjetionik, koga je sam Bog postavio, da nam pokazuje put kroz ovu tamnu dolinu suza u sretnu vječnost.

Nikola Buljan D. L.

Rajska kruno...

*Rajska kruno, rajska slavo,
Andeoska Gospo, zdravo!
Ti si korijen, ti si vrata,
S kojih sinu svjetlost zlata;
Ti si ljiljan djevičanstva,
Ti si nakit čovječanstva;
Zdravo puna svih milina,
Moli za nas svog Sina!*

(Crkvena pjesma od Svjećnice)

HRVAT SVETOMU OCU

ZDRAVO, STARČE, SVETI OCE,
SVETI ŠTITE DOMA MOGI,
POVIJEST SVOJU I JA POCEH,
KAD ME TEBI DADE BOG.

TISUC TRISTA VEC JE LJETA,
STO MI SVIJETLO VJERE SJA,
NIKAD JOSTE, GLAVO SVETA,
NE ZATAJIH TEBE JA,

NEKI ROD SE JAVLJAT STAO,
GUH MU SAPAT LASKAVI,
BRATIO ME, NASTOJAO
DA ME S TOBOM RASTAVL

AL OD TEBE JA SE NE DAH,
POZNAM NJIH I TEBE ZNAM:
W NJIH ZMIJSKE ZUBE ZGLEDAH
A U TEBI BOZJI PLAM.

TI SI MOJSIJJ, KOJI DUSE
DOYODIS NA RAJSKI PIR,
KOJI U DAN ZEMNE SUSÉ
OTVARAS IZ STIJENA VIR.

TI SI DAVID, KOJI DIVU
GOLIJATU LOMIS VRAT,
KOJI SIJES VJERU ZIVU
U PUK SVET U JEDNO ZBRAT.

TI SI IVAN, KOJI PRSTOM
U ISUSA UPIREŠ,
BIJEN ZALA SVAKOM VRSTOM
I MRES, AL NE UMIREŠ.

TISUC TRISTA VEC JE LJETA,
STO MI S TEBE VJERA SJA
KROZ SAV VAJ SAM, GLAVO SVETA,
ODRZO SE S TOBOM JA

BJEH I JESAM SIN TI VJERAN,
SIN TI VJERAN OSTAJEM,
VJERNOST LJUBAV TEBI SMJERAN
ZA SVE VIJEKE PRISIZEM.

S TOBOM SAMO SREĆA CVJETA
I MOM DOMU HRVATSКОM —
VODI MENE, GLAVO SVETA,
OTVARAJ MI RAJSKI DOM!

Hrvat.

Svjetlo u tami svijetli

Kad bi te netko, dragi čitatelju, kraj tvojih zdravih očiju zatvorio u koji tamni prostor, makar samo na nekoliko sati — kako bi ti taj boravak u tami bio neugodan! Zar ne bi jedva čekao, da se oslobođi tame i ugledaš žudeno svjetlo? Kako je neugodno podnositi tamu, pričaju nam bolesnici, koji radi besanice sate i sate leže u tami. I sami slijepci vele, da im je ugodnije kad sunce svjetli punim svojim svjetлом, nego kad ga zastru tmurni oblaci. Lakše im je snositi teret sljeće po bijelome danu, nego u tamnoj noći.

Koliko ljudi ima, koji se uvijek nalaze u blještavom svjetlu: po danu u modernim i higijenskim prostorijama, a po noći u dvoranama raskošno rasvijetljenim umjetnim svjetlom. I dok im tjelesno oko pliva u moru svjetlosti, duša im je u najvećoj tami...

Ta je duševna tama kud i kamo opasnija od one prve. Kad čovjek tjelesnim okom ne vidi, onda ga to boli, smeta i nastoji da se te tjelesne sljepoće riješi, ako je još moguće. Ako li je dušom u tami, to mu ne zadaje osjetne boli, nego si još k tome umišlja, da je prosvjeten, modern. Zato ništa ne poduzima, da se te tame riješi, nego sve više u nju tone. A posljedice su užasne i nedogledne.

Ima samo jedno »Svjetlo istinito, koje obasjava svakoga čovjeka«, a to je svjetlo utjelovljeni Božji Sin, Isus. Tko god ovo svjetlo ne će da primi, tko ne dopusti, da mu ovo

svjetlo obuzme pamet i srce, taj nije u svjetlu, nego u tami.

Kakav stav ima današnji svijet prema Isusu, to predobro vidimo. Moderni »izbavitelji« čovječanstva, nositelji tobožnje slobode i jednakosti, bezbožnici i komunisti — zar nisu zakleti neprijatelji Isusovi? Zar ne rade svim silama, da ugase i zadnji trak svjetla, koje nam od Isusa dolazi? Sav dosadnji rad bezbožnika dokazao je, da im nije cili pomoći siromasima i stati na kraj nepravdama, koje u svjetu vladaju, nego uništavati svaki spomen na Gospodina Boga.

Komunizam je otvoren rat proti sámome Gospodinu Bogu. Zato razumijemo, zašto komunisti dižu spomenik izdajniku Judi, zašto zatvaraju i ruše crkve. Razumije se, da najviše navaljuju na rimokatoličku Crkvu, jer je u njezinoj sredini Namjesnik Isusa Krista, nasljednik sv. Petra, dakle jedini zakoniti Poglavar kršćanstva uopće. Tim bi bezbošcima bar za čas bilo srce na miru, kad bi danas mogli zarinuti bodež u srce našega Svetoga Oca Pape, a velbnu baziliku sv. Petra pretvoriti u hrupu ruševina. Događaji u Španiji dokazuju, da nam sud nije nepravedan.

Tko nije u svijetu, ne može ni tvoriti djela svjetlosti. I zato onaj dio učenjaka i državnika, koji je ostao bez Isusa, ne može da riješi silne zapletaje i krize, u koje se čovječanstvo sve više zapliće. Neprestano nam govore kako je blizu čas sigurnog mira i potpune pravde. I potlačeni narodi dobit će slobodu, i izigrani staleži, kao na primjer radništvo i seljaštvo, dobit će svoja prava — ali uz njihove lijepe riječi zlo biva sve strašnije, čovjek sve više pati i gubi svaku nadu.

Dok milijuni ljudi na svijetu nemaju prilike da zarade bar ono najnužnije za život, dотле same Evropa, samo u godini 1936. troši gotovo 200 miliarda francaka za oružanje. A što se u isto vrijeme učinilo za poboljšanje socijalnih, ekonomskih i prosvjetnih prilika? *Komunistička Rusija, koja se bori za »slobodu savjesti« i »potpunu jednakost« i »ravnopravnost«, napose proti kapitalizmu, nije ni malo zaostala u davanju teških miliard za naprave, kojima bi se imala proljetati patnička ljudska krv!*

U isto vrijeme se neprestano kleveće katolička Crkva, da je »kapitalistička«, premda ona u cijelom dvadesetom stoljeću ne će raspolagati ni stotim dijelom one svote, koju je prosvijećena Evropa samo u prošloj godini utrošila u municiju, aeroplane, topove, tankove, otrovne plinove i razne druge »miroljubive« potrebštine! Ako Crkva što i imade, to dobije od svojih vjernika i ona to najkorisnije upotrijebi za škole, sirotišta, a osobito za misije među poganimima.

★

O blagdanu Svjećnici opet će nam sv. Crkva pokazati, gdje ćemo naći svijetlo, koje nas jedino može izvesti iz duboke tame, u kojoj se danas čovječanstvo nalazi. Stari su filozofi klicali: »Sam Boš mora doći i poučiti nas« (Plato). Bog je evo među nama! Ono nevinovo Djetešće, koje je Prečista Djevica četrdeseti dan iza Niegova rođenja donijela u jeruzalemski hram — to je naš Gospodin i Učitelj. On je »Svijetlo na prosvijetljenje naroda« (Luka, 2, 32). Ako dopustimo da nam Niegovo svjetlo prožme um i srce, onda smo spašeni. Onima, koji se stalno protive Isusu-Svjjetlu, neka budu rečene riječi proroka Simeona: »Gle ovaj je postavljen na propast i na uskršnucu mnogima.« Bezbošcima dakle na propast!

Nema katoličke kuće, koja si o Svjećnici ne bi donijela u kuću blagoslovjenu svijeću i na počasnom je mjestu kroz cijelu godinu čuvala. Čemu ta svijeća? Ako se koji član kuće teško razboli i približi zadnjemu času, onda mu se obično ta svijeća stavi u ruke: neka mu svijetli u najozbiljnijem času života, na polasku u vječnost.

Lijep je to običaj, ali to još nije dosta! Neka nam ta blagoslovljena svijeća kroz cijelu godinu označuje našega Isusa, i neka nas sjeća onoga svjetla, što ga po Isusovim milostima i nauci primamo. Ta će nas svijeća kroz cijelu godinu sjećati, da se klonimo onih, koji ne priznaju Isusa ni Njegove Crkve. Ti nisu u svijetu, nego u tami, ne nose slobodu, nego ropstvo. Bježimo od ovakovih, kao što bismo bježali od vuka, pa makar dolazio u ovčjem runu.

I. Kukula D. I.

Kakva nedjelja — takva smrt

»Kakva ti je nedjelja — takva će ti biti i smrt.« To je stara poslovica, koja je nastala iza velikog i dubokog iskustva. Dobra nedjelja — dobra i smrt; zla nedjelja — zla i smrt. O, sigurno svi mi želimo, da nam smrt bude lijepa; svi želimo, da taj najodlučniji čas bude i najsretniji. Mi želimo, da umremo u miru i ljubavi s Bogom i s ljudima. Želimo, da svetom isповijedu budemo očišćeni; da svetom pomašcu budemo ojačani za tešku borbu i za zadnje napasti; da od Crkve budemo blagoslovjeni; i napokon da po svetoj Pricesti podemo u društvu sa dragim Isusom pred Vječnošću Suca. I mi želimo svoju smrt ujediniti sa smrću Boga-Čovjeka, želimo svoj život prikazati Gospodinu Bogu u naknadu za svoje grijeha.

Za to sve nije baš nužno, da ispustimo dušu na bolesničkom krevetu, jer i nagla smrt može biti i dobra i sveta i svećana. Samo, ako mi sami hoćemo.

Eto takvu si smrt želimo. E onda mora i naša nedjelja, dan Gospodnji, biti takva.

Moramo odbaciti brige za livade, oranice, za poslove i za zemaljištinu. To je svećani dan, dan Gospodnji. Dan mira i ljubavi, dan molitve i sabranosti. To je dan, kada treba da se ujedinimo sa Spasiteljem u sv. Pricesti; dan kada treba da pobožno prisustvujemo svetoj Misi; kada treba da marno slušamo propovijed, koja mora prodirati u našu dušu kao glas s onoga svijeta. Taj dan, dan Gospodnji, izidimo i na livade, polja ili šume i promatrajmo krasnu prirodu, koju je svemožni Bog stvorio. Taj dan čitajmo lijepe knjige i časopise. Zaboravimo neugodnosti prošlih dana. Neka naše srce kuća ljubavlju za sve i za svakoga.

Zapamti: Kakva ti bude nedjelja, takva će ti biti i smrt.

A. Hercegović.

Jubilej sv. Vinka — jubilej sestara Milosrdnica

U srpnju ove godine proslavit će katolička Crkva 200-godišnjicu kanonizacije sv. Vinka Paulskoga, toga velikoga oca sirotinje i bijednika, velikoga apostola ljubavi bližnjega.

Taj događaj će sigurno što svečanije proslaviti i Hrvatski Narod, da se tako barem nekako oduži duhovnim kćerima sv. Vinka, našim nesebičnim i požrtvovnim sestrama Milosrdnicama. Bit će brzo 100 godina, da su među Hrvatima počele blagoslovno djelovati i već imadu divne uspjehе, a djelatnost im je tako raširena, da su upravo duboko zaorale na vjerskoj, prosvjetnoj, socijalnoj i uopće kulturnoj nji-

Slika sv. Vinka u crkvi sestara Milosrdnica u Zagrebu.

po cijelom Balkanu i prekoračila granice države; razvila je rad u Bugarskoj, Albaniji i Italiji, a zadnjih godina presla je i preko oceana u Južnu Ameriku, gdje u Argentini radi sada već 24 zagrebačke sestre Milosrdnice.

Djelatnošću svojom obuhvatila je Družba u našim zemljama sve grane rada kršćanske dobrotvornosti, a usporedo razvila je rad i na prosvjetnom polju, te radi oko uzgoja i obuke kod djece počam od zabavišta pa sve do potpunih srednjih škola.

vi Hrvatskog Naroda.

Bilo je to 5. IX. 1845., kada je prvih 6 sestara Milosrdnica - sv. Vinka stiglo u Zagreb na poziv biskupa Haulika, kasnije prvog zagrebačkog nadbiskupa i kardinala, i započela ovaj svoje djelovanje.

Malu četu od 6 članova naglo je množila Provinost Božja, te je u ovo 90 godina broj sestara dosegao blizu 2000.

Djelatnošću raširila se je zagrebačka Družba sestara Milosrdnica

Zagrebačke sestre Milosrdnice dobro su poznate našem narodu, kako su raširene pa su postale popularne. One su bile prve a kroz četvrt vijeka i jedine redovnice u našoj zemlji, koje su se bavile njegovom bolesniku, ubogara i kažnjenica, a ujedno radile u školama oko uzgoja i obuke djece.

Da čitatelji bar nekako upoznaju veliku djelatnost sestara Milosrdnica u Hrvatskom Narodu, iznijet ćemo njihov rad u brojkama kratko i suhoporno, a čitatelji će sami moći zaključke praviti. Brojke su uzete početkom siječnja ove godine.

1. U Zagrebu imadu učiteljsku školu. Ta je učiteljska škola uzgajila na hiljade prosvjetnih radnika i podala je narodu kroz

Kardinal Haulik, koji je doveo sestre Milosrdnice u Zagreb.

90 godina bezbroj kršćanskih majka, koje su bile čuvarice svetosti obiteljskog ognjišta i uzgajale djecu u vjeri i strahu Božjem, a ovaj cilj promicale su i druge škole, koje su u rukama sestara Milosrdnica. Sada ima u učiteljskoj školi 62 učenice.

2. Imadu 2 velike gimnazije sa 1.132 učenice.

3. U 5 gradanskih ženskih škola obučavaju 577 učenica.

4. Imadu 4 zanatske škole sa 232 učenice.

5. Drže dvije domaćinske škole i ove je godine u njima 36 učenica.

6. Osnovnih škola imadu 35, u kojima je bilo početkom ove godine 5.712 učenica.

7. U 25 diečjih zabavišta i obdaništa imadu 1.335 djece.

8. Imadu 13 sirotišta i konvikata, a u njima uzdržavaju i uzgajaju 516 djevojčica.

Casna Majka Ignacija Pavičić, vrhovna glavarica sestara Milosrdnica.

9. U 38 bolnica, u 5 sanatorija i u 2 klinike imadu sestre 7.598 bolesničkih kreveta, na kojima je kroz godinu 1936. bilo preko 100.000 bolesnika. Kod bolesnika u bolnicama zaposleno je 740 sestara.

Vrhovno vijeće Družbe sestara Milosrdnica.

10. U 10 ubožnica i nemoćnica njeguju sestre Milosrdnice 708 ubogara.

11. U 9 biskupskih sjemeništa i konvikata opskrbljuju kućanstvo.

12. Imadu 5 pučkih kuhinja i menza, u kojima priređuju hrana za 1.370 osoba.

13. U 2 penzionata opskrbljuju 146 starih gospoda.

14. Njima je na veliko zadovoljstvo i sreću kažnjenica povjerenja i ženska kazniona u Zagrebu, gdje opskrbljuju 124 kažnjenice.

15. Na više mjesta opskrbljuju kućne ekonomije Družbe.

16. Družba ima i svoju vlastitu školu za sestre bolničarke, odobrenu od vlasti, a u njoj se osposobljuju sestre za bolesničku službu prema propisu; predavanja im drže liječnici i kvalificirane sestre učiteljice.

To je eto ukratko nabrojen rad zagrebačkih sestara Milosrdnica za Boga i za Hrvatski Narod. Bože moj, kad bi nešto bar sličnoga imali framasoni, komunisti ili drugi bezvjerци, koliko bi oni o tomu trubili, pisali, vikali, govorili! Sigurno bi tražili za to skupljanje posebnih poreza, dizanje spomenika, održavanje zborova, sva bi štampa morala o tomu pisati. Kad netko od njihovih nahrani dva-tri psa ili mačke već ga po novinama kuju u zvijezde. Kad nemaju ništa boljega! Samo Crkva može dati požrljivovne duše, kao što je eto dala Hrvatskomu Narodu sestre Milosrdnice, a ovom zgodom i ne spominjem drugih redova i ustanova, preko kojih Crkva tihom i nesebično djeluje u Hrvatskom Narodu.

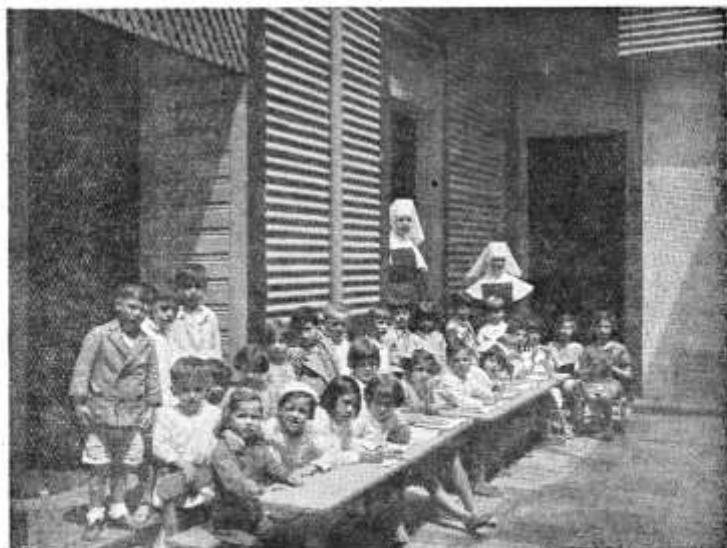
Jubilej 200 godišnjice kanonizacije sv. Vinka je za sestre Milosrdnice svečana i radosna zgoda, a ovu radost dijeli sa sestrama i cijeli naš Narod, koji u obilnoj mjeri uživa plodove njihovoga blagotvornog rada. Dok se raduje slavi, kojom je Bog okrunio i

Sanjkanje učenica u Zagrebu.

prodio pred nebom i zemljom velikoga sv. Vinka, cestita zaslužnoj Družbi slavu velikoga utemjitelja i ujedno izriče priznanje i hvalu za one mnogobrojne zasluge, za požrtvovni rad sestara u našem narodu.

Božja Providnost neka i nadalje očinski bdiće nad našom zaslužnom Družbom zagrebačkih Milosrdnica sv. Vinka, obilnim blagoslovom neka prati njezin daljnji požrtvovni rad, koji će naskoro proslaviti kod nas svoju 100 godišnjicu, a od nas Družbi srdačne čestitke! I uvjereni smo, da će se našim čestitkama pridružiti i čitav Hrvatski Narod.

Zagrebačke ss. Milosrdnice uzgajaju hrvatsku siromašnu djecu u Buenos Airesu (Argentina, Južna Amerika).

1. Kuća - matica sa crkvom ss. Milosrdnica u Zagrebu
2. Provincijalna kuća ss. Milosrdnica na Rijeci.
3. Zavod Krista Kralja naših Milosrdnica na Dock Sudu (Juž. Amerika)

4. Provincijalna kuća ss. Milosrdnica u Splitu.
5. Novicijat ss. Milosrdnica u Zagrebu.
6. Gimnazija zagrebačkih Milosrdnica u Soliji (Bugarska)

Poslušajmo Papu

Nekada, u danima blagoslovjenijim od naših dana, u kojima vlada, kako bi rekao talijanski katolički književnik Papini, »komotna hereza nehaja« — riječi sv. Oca Pape bile su tumačene i razglabane do u sitnicu, kao što se to danas radi sa riječima starih filozofa i književnika. Kad bi Pape govorili, sinovi bi pažljivo slušali, da uzmognu shvatiti, a shvaćali su, da uzmognu biti vjerni i poslušni.

A danas, čak i oni, koji se hvale svojim katolicizmom, čitaju Papine govore, poslanice i enciklike u novinskim stupcima na brzu ruku, površno, listajući dalje, jer više interesiraju nogometne utakmice, afere, skandali i dnevna politika. Papa govoriti često puta latinskim jezikom, dakle mrtvim jezikom, vele jedni; često puta govoriti svojim materinskim jezikom, dakle jezikom jedne omražene zemlje, vele drugi; a kad bi govorio njemački, pobjesnili bi Francuzi i Englezi, a francuski? Protestirali bi Nijemci i t. d. Ipak Papa najviše govoriti i piše službeno latinski, dakle — kako rekosmo — mrtvim jezikom, i time neki hoće dokazati, da govoriti za one malobrojne vjernike, za polumrtvu rasu katoličku, koja je i onako umrla u javnom životu politike, kulture, književnosti i t. d.

Ali ipak uza svu promjenu vremena Papa jest i ostaje jedinstvena osoba na čitavom svijetu; ne samo jedinstven po dosto-

Ubožnica sestara Milosrdnica u Zagrebu.

janstvu i primatu, nego u svakom smislu i za sve ljude. Za povjesničare Papa je jedinstveni svjedok najstarije prošlosti: on je bastinik zakonodavca Mojsije i do dana današnjega najvjerniji i najodlučniji branič onih deset zapovijedi s Mojsijevih ploča. Za filozofe je jedinstveni čuvar žive misli stare grčke filozofije, pa srednjevjekovne sa sv. Tomom Akvinskим na čelu. Za umjetnike je najviši ideal pokrovitelja; skoro polovica povijesti umjetnosti zapadne Evrope spominje Papino ime; oko njega je, radi uživnosti ideje, koju predstavlja, stvoreno čudo građevne umjetnosti u crkvi sv. Petra, njegovu duhu se moraju zahvaliti divne slike Michelangela i Rafaela, on je vječni propagator divne religiozne muzike u koralu, on je najpozvaniji čuvar Davidovih psalama i nedostižive poezije starozavjetnoga Jeremije, Joba i Salamona. Papin Vatikan je nedostiživa riznica umjetničkoga blaga od petoga stoljeća prije Krista do dana današnjega. — Za političare duhovni suveren od preko tristo milijuna ljudi; on ima svojih misionara, nuncija i vikara skoro na svakom mjestu svih pet kontinenata. Vatikan je, uvezvi sasvim zemaljski, jedno od najvećih žarišta općega svjetskoga života.

A za katolike? Za katolike je Papa onaj, koji nasljeđujući sv. Petra i Petrove nasljednike, nastavlja božansko djelo Kristovo, da bi se ispunilo Otkupljenje, i ima kao Glava i Učitelj Crkve neprevarljivu prisutnost Treće Božanske Osobe.

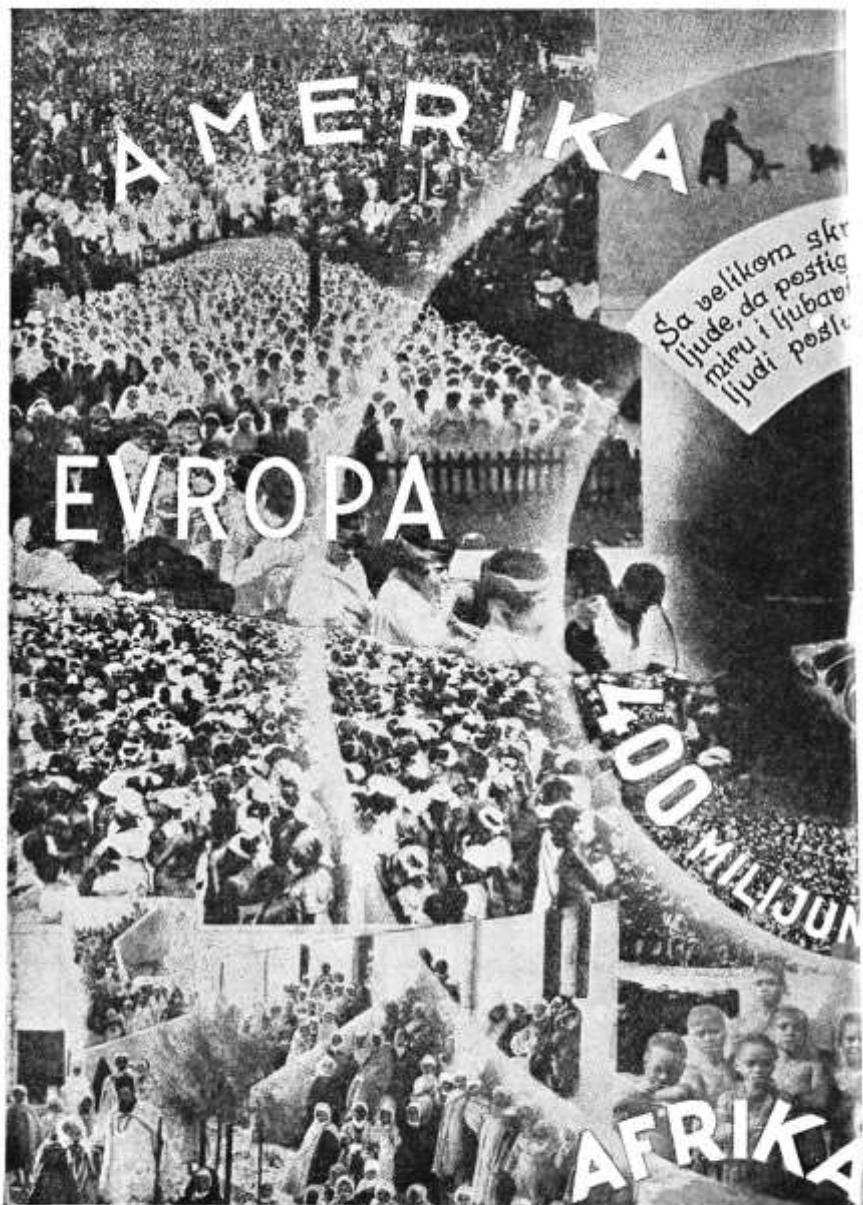
Papa je čovjek kao svi drugi ljudi, a govori u ime Božanstva; zemaljski je kao i drugi, a uvijek govori o Nebu, pa čak i onda, kada govori o ovozemnim stvarima; živi na zemlji, a u neprestanom je saobraćaju sa umrlima u čistilištu i svecima u raju; Talijan je, a govori svim narodima u ime Krista; grešnik je, a ipak oprašta grijeha i dijeli milost od baštine Svetaca. Papa, jedinstvena osoba na zemlji zaslzuje, da ga slušaju ljudi više nego ijednoga učitelja, više nego ijednoga vladara, jer slušati njega, znači slušati Isusova namjesnika i jedinoga utvrđenoga čuvara Isusova Evandelja.

Svi su Pape, kolikogod ih je bilo, makar svi nisu jednako sveti, jednako učeni, jednako kreposni, svi su radili oko čuvanja, pridizanja i proširenja katoličke apostolske — Crkve.

Današnji Papa je rodom iz dobre Lombardije; zvao se Achille Ratti, a sada i u povijesti jest i ostat će samo veliki Pio XI. Vodi Crkvu kroz teško doba suvremenoga bezboštva i boljševističkoga revolucioniranja s jedne a gramzivoga i bezdušnoga kapitalizma s druge strane. Gogovori, opominje, tješi, hrabri, poučava, naučava, vodi, mudro vodi, smiono vodi, božanski vodi čovječanstvo k Spasenju. Poslušajmo, pažljivo poslušajmo našega Oca Pija!

Prof. D. Ž.

»MOJ DNEVNI POSAO JEST BRIGA

P A P A M O L I Z A N A S , P O M

Svemogući vječni Bože, smiluj se slugi svojemu Papi našemu Piju tvojom ono, što je tebi ugodno želi i svom krepošću izvrši. Po Kr. Gospodine Isuse, pokrij okriljem svoga božanskog Srca našega sv. (

Z A S V E C R K V E N A S V I J E T U (Sv. Pavao)

OLIMO SE I MI ZA NJEGA.

i upravljam ga po svojoj milosti na putu spasenja vječnoga, da s pomoću istu Gospodinu našemu. Amen. —
Oca Papu. Budi mu svjetlost, jakost i utjeha.

Kršćanski duh narodnih vođa

Mjesečna nakana za veljaču, blagoslovljena od sv. Oca.

Evo u čemu je najteža i najglavnija kriza: nestaje među ljudima kršćanskog duha. Odатле izviru sve krize, na koje se već godinama ljudi tuže. Kad nestaje iz duša ljudskih kršćanskog duha, onda je to onako, kao kad se ruši veliki nasip, koji je zadržavao silnu rijeku, da ne provali i ne uništi sve. A eto ljudi već odavna potkopavaju taj nasip, a sada se tuže i pitaju, odakle ova poplava mržnje, nepravde i sile, koju mi danas gledamo oko sebe. Ljudi već odavna uništaju u ljudskim dušama vjeru u Boga i strah Božji, a sada se pitaju, odakle to da je čovjek postao kao neobuzdana životinja, koja zna samo žderati, otimati, klati. Čude se odakle tolike krize! I onda su ti mudraci savršeno slijepi, pa se sastaju, odlučuju, beru novac, obećavaju, da će oni tome pomoći, mjesto da se tuku u prsa i priznaju, da su oni, ili taki kao i oni, svemu tome krivi. Drugi su opet zlobni, pa da sebi operu ruke klevetaju Crkvu i vjeru, da su one tobože krive, da ljudima ide tako slabo. A to nije istina. Nego njima treba reći: baš vi, zvali se vi framazuni, liberalci, komunisti ili kako mu drago, vi ste krivi svemu zlu u svijetu. Dok su ljudi isli u crkvu, molili se Bogu, bojali se Boga, dotle su bili i pošteniji i sretniji. A otkad ih vi „usrećiste“ svojom naukom bez Boga, otada je sve okrenulo nizbrdo. Ako se ljudi ne boje Boga, onda se ne boje nikoga. Onda varo, tko može; krade, tko može; provodi silu, tko može. Onda ništa nije više sveto. Ni čovječe dostojanstvo, ni dječja duša, ni tuđe pravo, ni bračna vjernost, ni domovinska ljubav. Onda je ovo zlo, koje je došlo, moralo doći, jer ste vi ljudima iz srdaca odnijeli Boga, odnijeli vjeru, uništili u njima njihov kršćanski i ljudski život. I zato ljudi nije unesrećio nitko drugi, nego baš vi. Kakova Crkva, kakova vjera! One ne samo da nijesu krive za zlo u svijetu, nego one još jedino mogu spasiti svijet, jer po vama ćemo mi dosrljati, ako ne do općega potopa a ono sigurno i svakako do općega pokolja, na koji nas majstorski spremate.

Ako Bog ne gradi kuće, uzalud se trude, koji grade. Ako Bog ne čuva grada, uzalud paze na njega, oni koji ga čuvaju. Tako kaže Sv. Pismo. I eto ova se istina obistinjuje kod onih, koji grade i čuvaju sreću i blagostanje naroda i država. Nema sreće i blagostanje naroda bez Boga. A eto ima tomu već podrug stotina godina, kako su razni vođe naroda i državnici počeli ovako misliti: Ne treba nama više Boga ni njegova zakona. Mi ćemo znati sami sebi pomoći. Imamo vlast, koju nam je narod dao (a često puta su mu je oteli), pa ćemo napraviti zakone i reći ljudima: vi ćete biti pošteni i pravedni, i ljudi će biti pošteni i pravedni. Neće više biti ni sjene korupcije, pljačke, mržnje ni rata. Mladež, našu uzdanicu nećemo učiti više vjeronauku i strahu Božjem, ali ćemo je učiti strahu pred našim zakonima i bratstvu, jednakosti i slo-

bodi, pa da onda vidiš gradana i ljudi! A ako to baš ne bude išlo glatko, onda imamo vojsku, policiju, državnu kasu, pa čemo ljudi makar silom usrećiti... I mi znademo, hvala Bogu, čime su urodila ovako »lijepa« načela. Krvavim vjerskim progonima, ratovima na veliko i malo, revolucijama, aferama i korupcijama, strahovitim nemoralom i raspadanjem obiteljskog života. I čovjek se zgrozi, kad pomisli, kuda su doveli narode ljudi, koji su ih imali voditi k sreći i blagostanju. Mi se kršćani tome nimalo ne čudimo. Naprotiv čudilo bi nas, kad ne bi bilo tako. Čudilo bi nas, kad bi ljudi mogli bez Boga ili bolje protiv Boga doći do sreće i zadovoljstva već ovdje na zemlji. A ovako barem svi vidimo, kako je istinita riječ sv. Pisma, da uzalud grade, koji bez Boga grade.

I gledajući sve ovo, mi kršćani moramo se sjetiti jedne dužnosti (i to je mjeseca nakana Apostolstva molitve za ovaj mjesec): da se molimo za povratak narodnih voda k Bogu; da se molimo, te kršćanski duh opet prožme narodne vode. Jer samo tako može se ljudima vratiti mir i blagostanje. Sve dotle, dok ljudi opet ne počnu živjeti po zakonima Božjim, dok ne počnu opet disati duhom Kristova Evandelja, neće oni okusiti mira i zadovoljstva. I mi koji znademo, »da Bog može i od ovoga kamenja podići djecu Abrahamu« (Lk. 3, 8) moramo vjerovati, da on može i danas, pa i kod naroda koji su izgleda postali plijenom bezbožnih haračlija, podići ljude, koji će s Njim i po njegovim zakonima graditi zgradu narodne budućnosti. Naravno u tim svojim molitvama mora da se posebno obaziremo na naš dragi hrv. narod. Da se zahvalimo dragom Bogu, što nam je dao vodu, koji se ne boji javno priznati, da on želi s vjerom u Boga i u duhu Kristova Evandelja graditi sretniju budućnost hrv. naroda. Treba da se molimo, da hrv. narod uvijek imadne i to sve vode ljude, koji će biti prožeti pravim kršćanskim duhom. I ako bude tako, mi možemo biti sigurni, da će s Bogom i budućnost hrv. naroda biti sretna i blagoslovena.

Stjepan Zec D. I.

Najveći neprijatelj

Dne 12. svibnja 1936. rekao je sv. Otac grupi hodočasnika ovo: »**Prva pogibelj, najveća i najopćenitija pogibelj je sasvim sigurno komunizam** u svojim najrazličitijim oblicima; on osvaja sva područja ljudskog života; on prodire svukamo, otvoreno i potajno; on ugrožava sve; čast pojedinog čovjeka, svetost obitelji, red i sigurnost društva i osobito vjere, jer ide sve do otvorenog nijekanja Boga. A prije svega bori se proti katoličkoj vjeri.«

Ove riječi sv. Oca nisu pretjerane. Tko prati novine i časopise, može se o tom uvjeriti. Nama svima prijeti velika pogibelj. Neprijatelj je pred vratima. On je u našim gradovima, u našim

selima. Mnogi čekaju samo čas da se dignu i da počine iste one grozote, koje su počinjene u Rusiji, Meksiku i Španiji. Komunizam gleda svakamo prodrijeti i sve zamutiti. Nastoji se uvući i uvlači se u parlamente, buni radnike, seljake, sije nezadovoljstvo i mržnju.

Ali pogibelj od komunizma je još i u nečem drugom. U svjetskoj štampi govori se o nutarnjem razvoju komunizma, da već nije više tako protivan vjeri, da se mora prilagoditi kulturi i duhu civilizovanih zemalja. No to je samo hotimično zavaravanje, a sve po uputama i prema nakanama 7. internacionalnog kongresa komunista u Moskvi (srpanj - kolovoz 1935). Treba cijeli svijet predobiti za komunizam. Pošto po to! Nije on danas samo radnički pokret, koji ide proti kapitalizmu. On ima pristaša među članovima visokog engleskog plemstva pa sve do crnih i žutih lučkih nadničara. Pod cimerom internacionalnih udruženja širi se među građanima komunizam. Ima tu: Internacionalna crvena pomoć, Prijatelji ruskih sovjetskih republika, Društvo za njegu kulturnih odnosa između Rusije i inozemstva, Sportska internacionala, Internacionalna učiteljstva i duševnih radnika, Udruženje slobodnih misilaca, Društvo za suzbijanje fašizma i t. d.

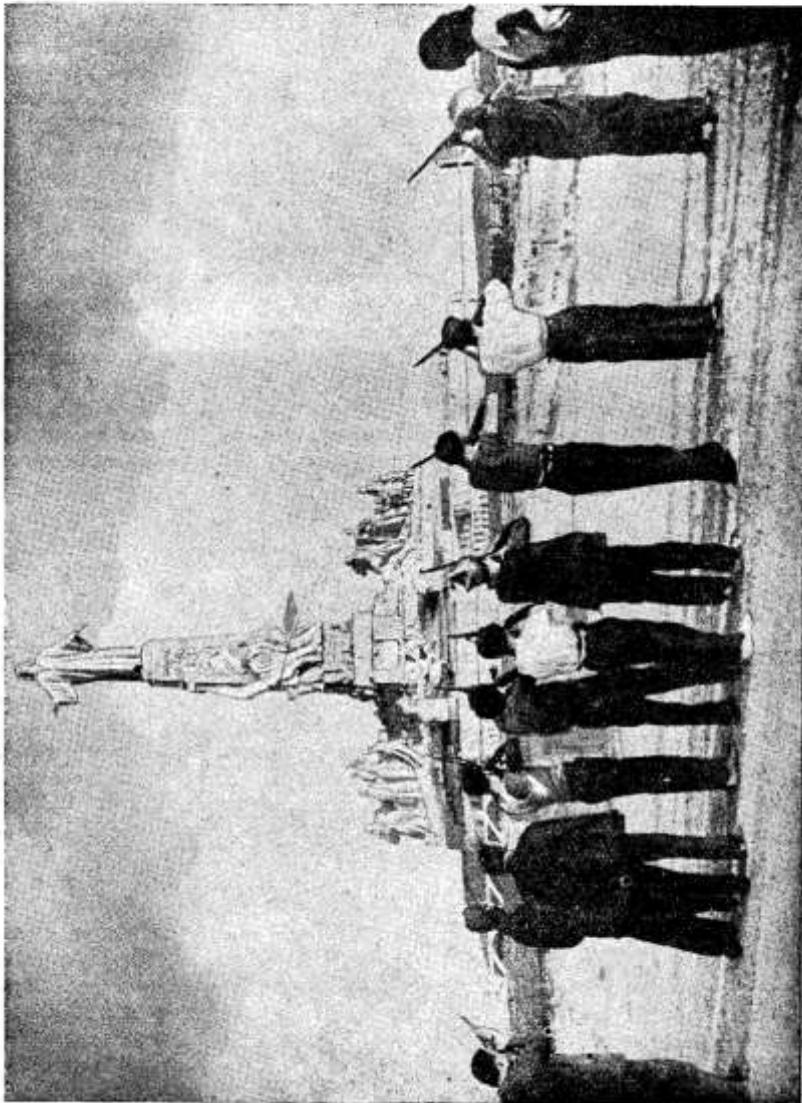
Sva ta udruženja služe se uvelike štampom. Kolika dakle pogibelj cijelom svijetu od komunizma! On nastoji predobiti što veći broj ljudi za se. Nije im stalo baš do toga, da svi postanu stopostotni komunisti. Neka samo glasuju za komunističke stranke, kako se već one zvali, neka plaćaju prinos, neka ne daju novac narodnim strankama. Drugim riječima: oni gledaju ljude upreći u svoja kola, da im pomognu doći do gospodstva i vlasti. A gdje im to uspije, ondje trgaju krinku s lica i počinju brutalno navaljivati na vjeru i kulturu, bacaju ljude u strašno ropstvo, a potom u bijedu, dok samo mali broj izabranih ima vlast u rukama.

Cita se u novinama, da se komunisti hoće približiti Crkvi te da nemaju nakane progoniti je. Ali to je varka. Time hoće oni da odvrate katolike od sv. Oca i episkopata, koji ne prestaju opominjati vjernike, da ne bi nasjeli ovoj varavoj ponudi za izmirenje. Događaji u Španjolskoj pokazali su, da je Papa imao pravo.

Po uputama voditelja komunističke stranke Dimitrova, kako će se boljevirirati zapadna Evropa, treba prije same revolucije masu pripraviti. Najprije osnivanjem udruženja, a treba mu dati zvučan i privlačiv naslov, zato se mora nazivati Udruženje za obranu čovječjih prava. Iza toga se počinje uvađati »pučka fronta« proti nacionalizmu, fašizmu i desničaru. Ujedno treba uvađati propagandu razoružanja, a samo Rusija ima požuriti i pojačati naoružanje! Onda ima nadoći sistematska borba za nazore o svijetu. Osnivati udruženja bezbožnika, slobodnih misilaca, sprječavati vjerska udruženja. Poticati radnike na štrajkove, organizirati špijunažu. Osobita je točka ovih tajnih uputa, svim sredstvima i varkama nastojati uvući se čak i u vjerska društva te onda tu sijati svadu i neslogu.

Španjolski komunisti pucaju na glasoviti narodni spomenik Srca Isusova kod Madrida.

Najprije su održali u Madridu "proces protiv Isusa" i osudili ga na smrt. Zatim su u znak te smrtne Isusove osude pučali mu. Njegov spomenik i tako ga uništili. Jadnici! — Komunizam je zaista utjelovljeni sotona.

Doista je komunizam najveća sadašnja pogibelj. On hoće da uništi red i poredak, a da uvede novi nered. A taj je upravo u svemu protivan kršćanstvu. Pa jer on vidi najveću zapreku u katoličkoj Crkvi, stoga nju hoće da uništi. Gdje zavlada komunizam, ondje se crkve i samostani ruše i pale, uništaju se vjerski znakovi, muče i ubijaju se Bogu posvećene osobe. A sve to pod vodstvom i prema uputama iz Moskve.

Velika je pogibelj. Neprijatelj se služi svakim sredstvom (njemu »svrha posvećuje sredstva«!): silom, okrutnošću, lažu, klevetom. A pri tom pokazuje neobično veliku revnost, ustrajnost i dosjetljivost prema onoj Spasiteljevoj: »Sinovi ovoga vijeka mudriji su od sinova svijetla« (Luk. 16, 7).

A Crkva katolička ima drugo oružje: istinu, ljubav, molitvu i žrtvu.

Val komunizma prijeti i našoj domovini. Nema dakle druge nego sklopiti ruke na pobožnu molitvu, prikazivati sv. Misu i sv. Pričest na nakane sv. Oca i Crkve. Pa onda zadovoljštinu dati Bogu za ona užasna svelogrđa, ali i za psovke, kojima na žalost i naš narod pogrdjuje Stvoritelja svoga i Spasitelja! Zatim je potrebno, da se svi organiziramo u katolička društva, koja su kadra suprotstaviti se komunizmu. Molimo se i pokoru činimo, ne bi li Gospodin neprijatelje Crkve Kristove ponizio, a nas očuvao u svetoj vjeri, da po njoj živimo, a ako treba, da i za nju umremo.

Prva zapovijed crkvena

Svetkuj zapovijedane blagdane. Židovima je u Starom Zavjetu naložio Bog da svake godine svetkuju vazmeni blagdan na uspomenu izlaska iz Egipta. Oni su morali slaviti i druge svetkovine na uspomenu dobroćinstva Božjih. Tako su oni tijekom jedne godine ponovno proživjeli svoju povijest zahvalno se sjećajući blagodati Jehovinih. Jasno je, da je u Novom Zavjetu za kršćane prestala obveza držati židovske svetkovine, koje su bile samo slika, priprava i očekivanje otajstva spasenja. U Novom Zavjetu imaju kršćani slaviti ta otajstva spasenja: rođenja, muke, smrti i slave Spasiteljeve. Oni proživljavaju ta otajstva tijekom jedne godine i godimice to ponavljaju. To nam je crkvena godina. Počinje prvom nedjeljom adventa, a završuje posljednjom nedjeljom po Duhovima.

Crkveni blagdani. U crkvenoj godini dolazi osim nedjelje još mnogo drugih dana, koje osobito slavimo. Ti se zovu crkveni blagdani. Tri su naiveća blagdana: Božić, Uskrs i Duhovi. Crkva slavi svaki od ovih blagdana zapravo puni tjedan dana, a pripravlja se na njih postom. Na blagdane Gospodnje sjećamo se paiznatnijih zgoda iz života Isusa Krista. Osim toga ima i blagdana Marijinih, andela i drugih svetaca, osobito mučenika. U te dane hvalimo

Bogu, što je svećima dao pobjedu i slavu, častimo ih, utječemo im se i potičemo se, da naslijedujemo njihov primjer.

Zapovijedani blagđani. Na svaki dan u godini pada spomen dan po više svetaca. No osim toga ima oko četrdeset većih blagđana, koje su vjernici u prijašnjim vremenima bili dužni slaviti. Svetkovali su ih kao nedjelje: počinkom i slušanjem sv. Mise, a uoči tih blagdana morali bi i postiti. To su bili zapovijedani blagđani.

Ukinuti blagđani. No s vremenom uslijed promijenjenih životnih prilika bilo je teško slaviti tako mnogo blagđana. Robovima i slugama bilo je dobro, ali su to teže osjećali radnici, zanatlije i nadničari. Stoga je za neke blagdane bilo uvedeno, da se mora doduše ići na službu Božju, ali da se onda smije raditi.

No mlakost je rasla, nisu se ni tako držali blagđani, grijesi se množili. Stoga je papa Pijo X. 2. VII. 1911. ograničio broj zapovijedanih blagđana na osam, a konačno po novom Crkvenom Zakoniku ima (osim nedjelje, dakle i Uskrsa i Duhova) još deset zapovijedanih blagđana: Božić, Nova Godina, Bogojavljenje, Spasovo i Tijelovo; zatim dvije svetkovine Marijine: Bezgrješno Začeće i Velika Gospa; napokon Petrovo, Josipovo i Svi Sveti. U zagrebačkoj nadbiskupiji Josipovo nije zapovijedani blagdan. Ostali su blagđani nezapovijedani. Nisu zapravo ukinuti, premda se kaže tako; oni se i nadalje slave u Crkvi: ona ih mora slaviti. Samo što se ne mora ići u crkvu i smije se raditi, pa su tako samo grijesi ukinuti, a ne blagđani. Smije se dakle raditi i nije grijeh, ako se ne ide u crkvu na drugi dan Uskrsa i Duhova, na Štefanje, na Malu Gospu, Svjećnicu, Dušni dan i dr. Kako rekoh, nije grijeh, ako na spomenute dane radiš i ako ne ideš na Misu, ali revan katolik će ipak ići na Misu i ne će raditi ako baš ne mora.

Kako da svetuјemo? Zapovijedani blagđani imaju istu obavezu kao i nedjelje, ništa više: ne radi, idi na sv. Misu. Ali pravi vjernik, koji hoće da živi životom sv. Crkve i pravi štovatelj Presv. Srca Isusova ne će se time zadovoljiti. U adventu će marljivo polaziti zornice i čeznuti za dolaskom Isusovim. U božićno vrijeme rado će boraviti u betlehemskoj štalici, vodit će djecu u crkvu, da vide Betlehem. Novu Godinu dočekat će ne u grijehu, nego u milosti Božjoj. Na Bogojavljenje donosi pobožni kršćanin blagoslovljene vode i tamjana te će dati blagosloviti stan. Na Svjećnicu ide se u crkvu na blagoslov svjeća, na sv. Blaža dobiva se blaževeski blagoslov grla. Na Čistu srijedu ide u crkvu na pepeljanje. U korizmi sluša korizmene propovijedi i obavlja Križni Put. Na Cvjetnicu donosi sa službe Božje blagoslovenu grančiću i meće je u sobi kraj škropionice. A kako će istom radosno slaviti Uskrsne blagdane, pošto je u Velikom tiednu pobožno i skrušeno pribivao ganutljivim obredima Velikog Četvrtka, Petka i Subote. Uskrsna zvona na Veliku Subotu probudit će u srcu veliko uskrsno veselje. Zatim dolazi uskrsna procesija, blagoslov ještinja na Uskrs, onda sveto Uskrsno vrijeme do nedjelje Presv. Trojstva.

S O T O N A
NAPASTUJE
I S U S A.

*»Tada mu reče
Isus: Odlazi so-
tono, jer je pi-
sano: Gospodi-
nu Bogu svomu
klanjaj se i
njemu jedinom
služi.«*

(Matej 4, 10)

Eno još procesije na Markovo, na Tijelovo, na Blagdan Presv. Srca Isusova, pa svibanska, lipanska i listopadska pobožnost, hodočašća, crkveni god i t. d. Nastoj da to svečanije proslaviš blagdan, što je on veći. Osobito pobožno i u pravom kršćanskom duhu treba proslaviti Božić, Uskrs i Duhove.

Ovi i svi drugi blagdani sjećaju nas na onu radost i slavu, što je uživaju blaženici u nebu. Mi ovdje kratko vrijeme, jer brzo produ božićni i uskrnsni blagdani, a sveci kroz svu vječnost. Ko na zemlji dostojno slavi blagdane, taj će i u nebu sudjelovati u slavi anđela i svetaca.

Petar Gertler D. I.

I S U S A.
D V O R E
A N D E L I

»Tada ga ostavi
đavao, i gle,
andeli pristupi-
še, te su mu
služili.«

(Matej 4, 11)

Čitajmo i širimo dobru štampu

Sigurno si, dragi čitatelju, naišao na stranicama našega moga Glasnika Srca Isusova, na koji članak, koji govori o dobrom štivu. No ipak držim, da će biti posve zgodno, ako o tome još kojiputa čitamo. Tà »koliko ljudi, toliko čudi«, pa eto isto se tako može jedna te ista stvar s raznih stanovišta i vidika promatrati.

Što je dobra knjiga, dobro štivo?

— Dobro štivo jest najbolji prijatelj čovjeka u sreći i u nesreći! Ono čovjeka poput vjerna prijatelja prati na svim životnim stazama; podiže ga, ako je pao; pokazuje mu put do vrhunca kršćanske savršenosti!

A d o b r e knjige i časopisi su čovjeku najbolji prijatelj! — Zašto? — Ta ovakove mu knjige govore o sreći drugih, o patnja-

ma i pregaranjima drugih. Promatrajući čovjek u svome duhu sreću i nesreću drugih, to se i njegovo srce veseli ili žalosti. Dobra je knjiga, dakle, za njega dobar prijatelj, jer ga uči, kako se valja radovati sreći drugoga, kako valja uzeti po primjeru drugih na se svoj križ.

Nijesi li i sam, dragi čitatelju, opazio, da lakše možeš podnijeti boli i jade, ako vidiš ili čitaš, kako su drugi velike boli i trpljenja strpljivo ili dapače veselo podnijeli? — Zar se čovjek ne mora diviti strpljivome Jobu, kome je propalo sve blago i gospodarstvo, sav imetak pače i sva njegova djeca, kad veli: »Gospodin je dao, Gospodin uzeo, neka je blagosloveno ime Gospodinovo« Job 1, 21.

Ili pročitaj ove slikedeće redke, koje sam nedavno dobio od nekoga katoličkog oca obitelji! Među ostalima mi piše: »Mi se unatoč svega toga nadamo, to je naše tvrdo uvjerenje, da će onaj Bog, koji je svemoguć, i ovde pomoći! (Ta se naime obitelj nalazi u teškim križevima i nevoljama). I upravo se radi toga molitvama svojima utječemo k Njemu, da nam pomogne, ako Mu se to dobrim čini. No uza sve to, neka se ne naša, nego neka se u svemu ispunji volja dobrogoga Boga!«

Dobar će se prijatelj uvijek brinuti za svoga prijatelja, no napose će na to gledati, da mu prijatelj postigne život vječni! Jer je jedino samo to potrebno! Stvoreni smo za nebo, u nebo moramo doći!

I kao što dobar prijatelj znade opomenuti svoga druga i okrenuti ga na dobro, tako to čini i dobro štivo! Za svetoga se Ignacija Lojolskoga, osnivača Družbe Isusove, pripovijeda, da je ležeći na bolesničkom krevetu zatražio, da mu dadnu zabavne knjige i romane, da suzbije dosadu. U čitavom dvorcu Lojoli nisu naišli na tražene knjige, nego mu donesu »Naslijeduj Krista« i »Život svetaca«. Vitez Ignacije čita, ali se dosaduje; zatvara knjigu i meće je na stranu. Njegovo je srce još prepuno svjetovnih i ispraznih želja, te blaga riječ »Naslijeduj Krista« ne može još pridrijeti do njegova srca. No iza kratkoga vremena uzme knjigu opet u ruke, te stane čitati. Sada mu se čini, da nije tako dosadno, ali ga radoznalost natjera da vidi, kakove li su sve »budalaštine« počinili sveci. I poče čitati živote svetaca. Iz znatiželje prelazi u razmišljanje, iz razmišljanja u divljenje, a onda usklikne: »Kad je mogao sv. Franjo, zašto ne bi mogao i ti Ignacije?!« I onda je prekinuo sa stariom životom, te je započeo novi, koji je rodio vrčikom svetošću. Ne samo što je on sam došao do svetosti, nego je svojim primjerom i mnoge druge povukao na goru svetosti.

Ili promotri ovaj drugi prizor, što može dobro štivo. Dogada se u Zagrebu u nekoj bolnici. O tome mi piše prijatelj ovako: »Bolesnici rado čitaju. Pristupačni su više nego zdravi ljudi. To je psihološki razumljivo. Treba im utisnuti u ruke dobro štivo. »Sv. Ispovijed« od P. Buljana D. I. bez sumnje je za bolesnike vrlo zgodno i aktuelno štivo. Kolaju knjižice od kreveta do kre-

veta. Citaju, hvata ih za srce. Zaključak je jasan: Trebalo bi se opet jedamput čestito isповјediti!

»No, dakle, tko će se sutra isповјediti?«

Šutnja . . .

»Ja«,javlja se plašljivo jedan.

»I ja«, dodaje drugi.

»Niko više?«

Tišina.

Onda: »Ja ču o Uskrsu«, »Ja sam se o Božiću«, »Ja sam preslab«, »Već sam ozdravio!« Jadno opravdanje . . .

Javi se Đuka, pravoslavni Srbin: »Čujte, prošio sam ovo nešto zelene knjižice, poručite srpskomu proti, da mi dođe da me »ispovedi i pričestalo dade.«

Ima tu još 4 pravoslavaca.

»Čujte, braćo, ajde da osramotimo katolike! Kad prota dođe Đuki, svi ćemo da se ispovedamo!«

Sjutradan ujutro došao prota i obavio svoje.

Preko dana se katolici složiše i navečer je prečasni duhovnik bolnice Dumbović imao pune ruke posla. Sva se je dvorana isповјedila . . .

I napokon dobro štivo vodi čovjeka do vrhunca kršćanske savršenosti. To smo već vidjeli kod sv. Ignacija Lojolskoga. To se može vidjeti i kod mnogih drugih! Tako nam to potvrđuje i život Velike sv. Terezije. Kao malo dijete bila je jako vesela, živahna i odlučna. Zato su je djeca izabrala za kapetana. Uvijek bi u boju pobijedila. Jednoga dana reče svome bratu Rodrigezu: »Čuješ, brate, hoćeš biti svetac! — Zašto? — »Zato, jer su sveci osvojili najveću državu, nebo!« — I ja hoćeš biti svet —, odgovori Rodriguez. — No kako ćemo to postići? — »Majka imade veliku knjigu iz koje možemo pročitati, kako bi mogli i mi svecima postati!« — I djeca su revno čitala »Život svetaca«, nastojala su ih oponašati; molila su se i Gospodin Bog ih je doveo na goru savršenosti.

Dakle, dragi čitatelju, ne boj se uzeti u ruke dobro štivo! Ono će ti biti najboljim prijateljem u sreći i u nesreći! Ako bi po nesreći posruuo, to će te ono dići i pomoći će te, da dođeš u luku spasa.

Zato rado uzmi u ruke dobro štivo, naš divni Glasnik Srca Isusova! Gledaj da se i sam predplatiš na dobre knjige i časopise! Kako bi bilo lijepo, kad bi se i u tvojoj kući svaki dan na glas čitalo dobro štivo! Uvjeren sam, da bi ti djeca i čitava obitelj bila mnogo bolja, nego što jest, da bi u tvojoj kući zavladao revni kršćanski život!

Stjepan Polgar D. I.

1. U ovaj broj nijesu mogle ući slike raznih društava. Strpite se, doći će na red.

2. Prvoga broja Glasnika može se još uvijek dobiti

Uprava

Vijesti

Donji Mosti. Zahvalnica Vojske Srca Isusova. — Naša Vojska Srca Isusova osnovana je 1936. g. za vrijeme svetih misija od 5.-12. siječnja. Imali smo u našoj župi milog i dobrog pastira, ali nažalost morali smo se s njime rastati u najvećem radu i zadovoljstvu, velečasnog g. Vladimira Pelin. Naša se je Vojska Srca Isusova toliko zajednički borila te je u ovo kratko vrijeme dobavila svoj mili barjak. Naša Vojska broji oko 50 članova, koji revno idu na mjesecni sastanak i k Stolu Gospodnjem. Na 6. rujna imali smo rastanak sa veleč. Vladimirom Pelin, koji nam je taj dan održao jedan lijepi govor i prošio se je sa društvom i ostalim pukom, koji mu također čestita i žali njegov odlazak. Želimo, da mu g. Bog dade i nadalje ovakav sjajni napredak kao što ga je kod nas uredio; na tom mu od nas najljepša hvala i od Boga plaća! Došao je novi upravitelj župe vlč. g. kapelan iz Virja Viktor Müller.

Pretsjednik Andrija Habjanec, tesar Sopje. Duhovne vježbe. Dne 26., 27., 28. studenog bile su duhovne vježbe za križare iz cijele župe. Prijstvovao je 31 križar. Duhovne vježbe bile su u župnom stanu, gdje su svi križari bili kroz cijeli dan. Sve dane članovi su morali obdržavati strogu šutnju, da što više shvate razmatranja, koja su im se svaki dan po četiri puta davala. Članovi su se dosta lijepo i ozbiljno vladali. Završetak bio je svečano obavljen u nedjelju kod prve zornice, kada su svi članovi najsvetnije pristupili sv. Prcišti, i obnovili svoj krsni zavjet. Duhovne vježbe je vodio vel. gosp Dr. Dragutin Nežić nadbiskupski ceremonijar iz Zagreba.

Vujić Ivan, tajnik

Prelog. Sv. Misije. Od 15.-22. studenoga 1936. održale su se kod nas sv. Misije. Nitko od nas mlađih nije imao sreću, da bere plodove sv. Mi-

sija, jer je prošlo 40 g. kako su se zadnje držale. Dugo smo se pripravljali i molili za dobar uspjeh istih i bili smo uslušani. Od prvoga do posljednjega dana bila je crkva dupkom puna kako intelektualce tako i seljaka. Prečasnioci Isusovci bili su očito zadovoljni jer su u propovijedi to naglasili i napose pohvalili muževе, kako su dignute glave, ponosni što su katolici, stupali sa svjećama u procesijama. Sv. isповједи pristupila je gotovo sva naša intelektualacija, svi muževi, žene, mladići i djevojke. Došli su i oni koji se nisu 10, 20, 30, a i više godina ispovjedili. Sv. Prcišti je bilo preko 6000. Ovom zgodom obavilo se i primanje u djev. društvo Novih članica je primljeno 115. Time je našo društvo dostiglo broj članica na 253. — Dobili smo i novog upravitelja društva. Dočekali smo ga s veseljem pa smo sigurni da će naše društvo još bolje i više napredovati uz mladog, agilnog veleč. g. Alojzija Vojvode koji je ujedno i vjeroučitelj na našoj školi.

J. Zvornik.

Jelsa. Zauzimanjem Preuzvišenog hvarskega Biskupa i dijecezanskog upravitelja Kat. Akcije prečasnog kanonika Dulčića održao se u Jelsi na Hvaru križarski tečaj koncem listopada. Nade, koje se polagale u isti, izgleda da će se potpuno ispuniti, jer već dlijem otoka Hvara i Visa dižu se nova križarska bratstva, a osnovana dobiše novog života i elana. — Od strane V K B kao delegat i stručan referent bje odaslat brat Tubaković, koji je pribrao aplauza i pohvale, napose referatom o kulturnom komunizmu. Inženjer Krstinić prikazao je rusko i naše selo, te brojkama i primjerima osvijetlio pauperiziranje prvoga, i način saniranja drugoga obzirom na infiltraciju komunističkih krilatica po ovdašnjim stranama I

drugi referenti bili su na stručnoj visini prikazujući, što je Crkva učinila za čovječanstvo, napose Papinstvo za Hrvate. Prečasnji Dučić razvio tezu praktične primjene direktiva Pija XI. o korporativizmu kao i svih modernih socijalno-vjerskih nastranosti.

Don Ivo Bonacci, župnik

Sv. Janja. Borba protiv komunizma. Na poziv preč. g. župnika Ivana Hrdjoka veselo smo pristupile novoosnovanom djevojačkom društvu Srca Isusova, koje broji 80 revnih, valjanih i pobožnih članica. Zato su ispojivedi i sv. Pricač revno obavljane. Isto tako i mjesecni sastanci u župnom dvoru. Vrlo važna točka našeg programa jest da uspostavimo stari hrvatski i katolički pozdrav: »Hvaljen Isus i Marija», jer je nažalost zamijenjen raznim nehrvatskim i bedastim pozdravima, kao: »klanjam se«, »ljubim ruke«, a u najnovije vrijeme komunističkim: zdravo druže. Vrlo nam je dobro poznato tko i odakle širi ovaj zadnji otrovni pozdrav. — Težak i trnovit je put katoličkih društava u našoj župi, ali budite uvjereni, da imamo neustrašivih boraca za Kristovu stvar. Ne plaši nas grožnja komunista. Ne će nas nadvladati vrata paklena!

D. Rožić.

Zakanje. Djevoj. društvo Srca Isusova broji 75 članica. Marno smo sudjelovale kod raznih svečanosti. U studenom je pristupilo 25 djevoja-

ka u naše društvo. Jedna članica je umrla, a druga je stupila karmeličankama. Pričesti je bilo 700.

M. Ždenčaj.

Divoševci *Hiljala Vel. Kopanica.* Na dan Male Gospe prvi puta smo u našem selu slavili crkveni god. Još uoči Male Gospe na večer počelo je slavlje. Bila su postavljena četiri slavoluka. Na svakom je gorjelo po stotinu svjeća. Kud je procesija isla svuda su gorjele svjeće putem, a na svakom prozoru su gorjele po dvije svjeće. Kada se je procesija povratila, na ulazu u crkveno dvorište rekao je ganutljivu propovijed naš omiljeni župnik i dekan prečasnog gosp. Pavao Matijević. Najprije se zahvalio nama seljancima, jer da nije ni mislio da će biti ovakova proslava. Još je govorio o značenju nove slike na oltaru. Sutra na Malu Gospu bilo je dosta sv. ispojivedi i Pričesti. Najprije je bila posvećena nova zastava i nove slike Male Gospe koju smo mi seljani dali napraviti. Pravio ju je slikar gosp. Petar Jarm. Sv. Misa je točno u 10 sati sa tri svećenika, poslijepodne u 3 sata večernja. Još je vrijedno da spomenem Korneliju Ugličkoju koja je sa svojim drugaricama bez orgulja tako lijepo pjevala, da se mnogi čudili. Ali to je bio i trud naše mjesne učiteljice Katarine Fulanović, koja nije žalila truda i muke samo da što bolje taj dan proslavimo. *Josip Petričević* seljak - crkvenjak.

Zbirka pjesama mладог hrvatskog pjesnika Alekse Kokića izašla je nedavno u Zagrebu pod naslovom »KLASOVI PJEVAJU« i pobudila opće zanimanje. U prvom dijelu knjige Kokić je opjevao svoju ravnu Bačku i bunjevačke salaše kao niko prije njega, a u drugom se dijelu nalaze krasne religiozne pjesme, koje su veoma zgodne za prigodne deklamacije (Božić, Uskrs, Prva Pričest, Blagdani Majke Božje itd.). Zbirku toplo preporučujemo našim čitateljima i katoličkim društvima. Zbirka opisuje 80 strana na finom papiru sa vrlo ukusnim omotom. Cijena je 15 dinara, a dobiva se kod autora A. Kokić, Kaptol 29., Zagreb.

ZAHVALNICE

— Gundinci: Marija Užarević. Bolovala sam mnogo godina na nogama. Isla sam liječnicima, ali mi ne znadoše dati pravoga lijeka. Utekla sam se onda Petru Barbariću. Njemu sam se molila i postila devet četvrtaka i moje noge sasvim ozdrave. — Hrtković: A. M. U velikim potrebama utekla se Srcu Isusovu i sv. Antu i bila uslišana. — Imotski: S. Z. Radi vojske izgubio službu, ali Srce Isusovo mi dalo da sam opet dobio namještenje u istoj struci. — Kamenica: A. B. Srce Isusovo uslišalo u nevolji i ozdravljenje životinja. — Kraljevica: N. N. Milosti meni i miloj mi osobi. — Lepoglava: F. A. Petar Barbarić uslišao molitve u teškoj bolesti. — Malinska: L. S. Zagovorom Petra Barbarića dobila pravednu parnicu i ozdravio vjerenik. — Marija Bistrica: S. P. Ljudi mi se rugaju, što sam siromašna, gdje da mi je pomoći Srca Isusova, ali Srce me Isusovo nikad nije zapustilo. A zadovoljnija sam nego bogataši. Srce Isusovo mi svagdje pomaže. — Marjančić: K. M. Ozdravljenje. — Mitrovica (Srijem): J. S. Srce Isusovo uslišalo molbu. — Moravčić: J. B. Sveti Obitelj pomogla u mnogim neprilikama. — New Brington Pa: Klara Carević. Bolovala sam dvije godine. Nisam mogla hodati. Utekoh se Petru Barbariću i gle ja odmah ozdravi. — New York: M. K. Kći imala gušu na vratu, liječnici slali na operaciju ali mi se utekli Srcu Isusovu, sv. Josipu i sv. Tereziji kći ozdravila. Sin se oslobođio Kanade. — Pašac - Grebnik: I. B. Dobivena milost. — Rudeš: L. M. Zagovorom Majke Božje Bistričke ozdravila od upale i oslobođila se klevete milošću Srca Isusova. — Sarajevo: M. K. Petar Barbarić uslišao. — A. K. Zagovorom Petra Barbarića dobio veliku milost. — Sikirevc: R. O. Kći ozdravila. — Slakovci: Obitelj D. Milost Srca Isusova. — Šember: E. P. Dobila zdravlje moleći devetnicu Srcu Isusovu. — Split: Dr. L. K. U nekoliko puta utekao sam se Petru Barbariću i osjetio sam pomoći. — Supetar: V. P. Milosti. — Steelton: P. G. Zagovorom Petra Barbarića ozdravila majka od vrlo teških bolesti. — Sv. Jakov Siljevica: M. P. Jedinica izbavljena od očite smrti. — Šumet: M. M. Neprestano me bolile oči: Kad sam čitala za Petra Barbarića, utekoh se njemu i oči me više ne bole. — Tijarčić: B. V. Sretno položen ispit. — Trnjani: J. Č. Ispunjena želja. — Varaždin: S. T. Srce Isusovo i sveći pomogli mi u vrlo neugodnoj situaciji kod suda. — N. N. Milost. — Velika Gorica: M. M. Petar Barbarić pomogao u nauku. — West Allis: I. V. Bio sam u opasnosti i Petar Barbarić mi je pomogao. — Virje: S. K. Milosti Srca Isusova i sv. Male Terezije. — Vivodina: M. S. Sretna operacija i druge milosti. — Union Grove: J. K. Usljšana molba, izlijedjena rana na licu. — Vukosavljevica: B. H. Srcu Isusovu i Majci Božjoj Lurdskoj za ozdravljenje teško bolesne kćerke. — Zagreb: B. P. Usljšana u velikoj potrebi milošću Srca Isusova po zagovoru sv. Jude Tadeja i Petra Barbarića. — D. H. Milosti. — Z. M. Srcu Isusovu i Majci Božjoj Lurdskoj i sv. Judi Tadeju da mi bolest bursitis kreće na bolje. — Đuro Vrbanc. Godinu dana mi šumjelo u uhu; gotovo sam oglušio. Utekoh se Petru Barbariću devetnicom i za par dana bolest prestade. — A. V. Zagovorom Petra Barbarića sretno položena mala matura. — R. V. U kući sam imala zle stanare. Utekoh se Petru Barbariću i dobila vrlo dobre stanare. — R. V. Zagovorom Petra Barbarića djeca prošla u školi kao nikada do sada. — Z. D. Primljena pomoći. — O. T. Milosti zagovorom Petra Barbarića.

Ejelovar: K. Z. Pobjeda nad neprijateljima. — T. C. i K. I. Dobivene milosti. — C. R. P. Srce Isusovo povratio po zagovoru Bl. Dj. Marije, sv. Josipa i sv. Antuna mir u kući. Bošnjaci: A. J. Ozdravila nogu. — M. B. Milosti po zagovoru Petra Barbarića, sv. Tadeja i sv. Antuna. — Z. B. Milosti po zagovoru sv. Antuna. — Bribir: M. S. Hvala P. Srcu Isusovu, koje mi je po zagovoru sv. Antuna udijelilo razne milosti i namještenje. — Bizovac: R. L. P. Srce Isusovo po zagovoru sv. Terezije i Petra Barbarića ozdravilo mamu i mene.

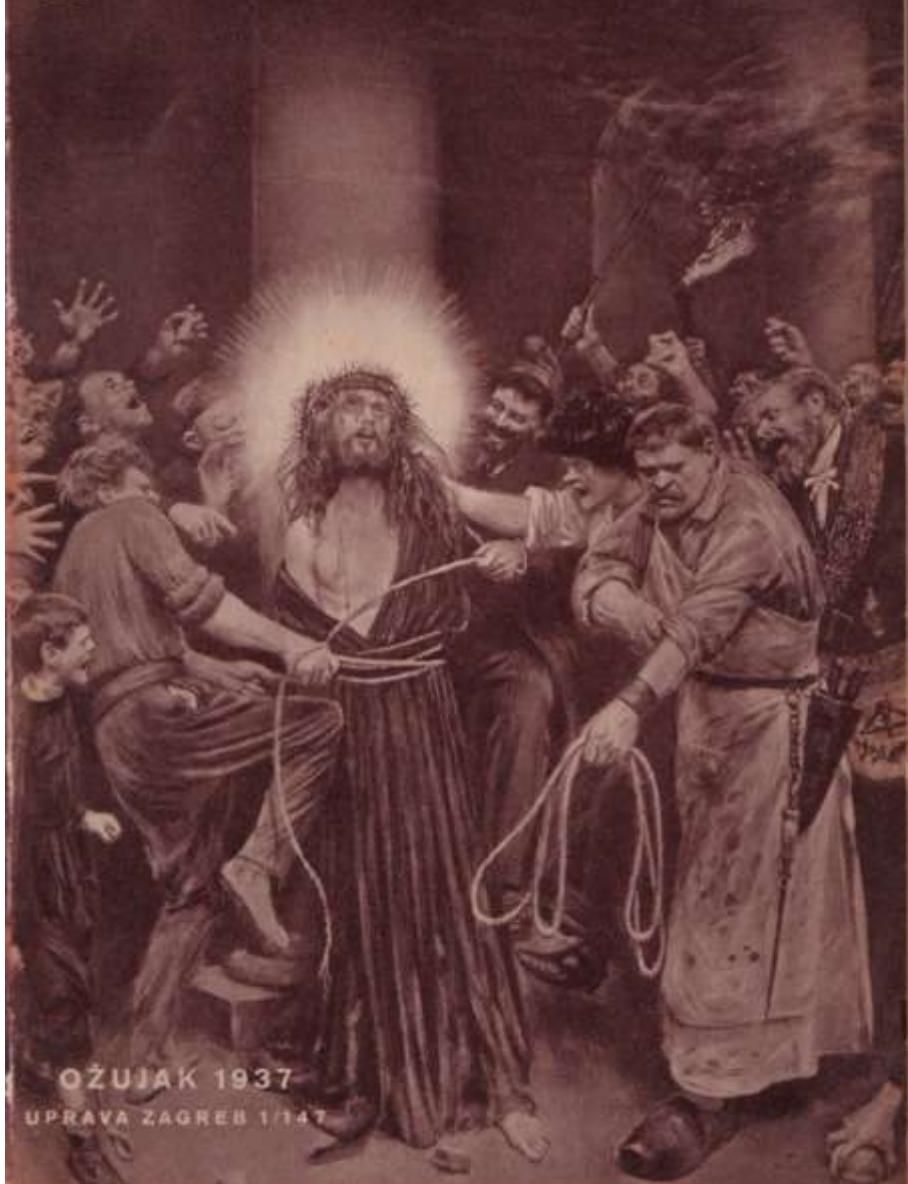
Urednik: Andrija Glavaš D. I.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izdavač i vlasnik: Kolegiji Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfrević D. I.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfrević D. I.

Pošterina plaćena u gotovu

Glasnik Srca Isusova

OŽUJAK 1937

UPRAVA ZAGREB 1/147

Kalendar Apostolstva molitve

O 2 U J A K 1937

OPCA NAKANA:

Progonjeni radi Krista.

SVAGDANJE PRIKAZANJE. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srca Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvere i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana preporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

POSEBNE NAKANE ZA SVAKI DAN:

1 P † Albin. Nehajni katolici.	19 P † Sv. Josip. Mjesec ž. zašt.
2 U † Simplicije. Okorjeli griešnici.	7 žalosti B. D. M. Umrući.
3 S † Kunigunda. Naše majke.	20 S † Niceta. Čast oltara za Petru Barbarića.
4 Ć † Kazimir. Čistoća hrv. mladeži.	21 N CVJETNA. Benedikt. Benediktinice.
5 P † Miroslav. Ljubav k Presv.	22 P † Oktavijan. Redovnička zvanja kod hrv. mladeži.
Srcu.	23 U † Oton. Povjerenici Glasnika Srca Isusova.
6 S † Perpetua i Felicita. Pravi odgoj djece.	24 S † Gabriel Arkandeo. Čašćenje sv. andela.
7 N SREDOPOSNA. Toma Akv. Bosanska mladež.	25 Ć † Veliki četvrtak. (Blagovijest). Uskrsna pričest katolika.
8 P † Ivan od Boga. Bolesnici i bolničari.	26 P † Veliki petak. Štovanje Muke Isusove.
9 U † Franciska Rimška. Udovice.	27 S † Velika subota. Ljubav križu.
10 S † 40 mučenika. Crkva u Meksiku i Španjolskoj.	28 N USKRS. Ivan Kapistran. Slavlje Kraljevstva Kristova.
11 Ć † Sofronije. Duh molitve.	29 P Uskrsni pondjeljak. Preplatnici Glasnika.
12 P † Grgur Veliki. Sv. Otac Papa.	30 U Uskrsni utorak. Kvirin. Širenje pobožnosti Srca Isusova.
13 S † Nicefor. Naši biskupi.	31 S Balbina. Djevojačka društva Srca Isusova.
14 N GLUHA. Matilda. Zapušteni i sirote.	
15 P † Longin. Obraćenje otpalih.	
16 U † Ciriljak. Obraćenje progonitelji Crkve.	
17 S † Patrik. Hrvati u Americi.	
18 Ć † Cyril Jeruz. Obraćenje Židova.	

OPCA NAKANA U TRAVNU: Katolici pomiješani s inovjercima.
MISIJSKA: Suzbijanje bezbožničke akcije u misijama.

OPROSTI ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpuni oprost jednoga petka po volji; i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomislove sv. Pricesti. Na blagdan mjesecnog zaštitnika.

OPROSTI ZA ČLANOVE BRATOVSTINE PRESV. SRCA ISUSOVA: Potpuni oprost prve petke ili prve nedjelje, i još jedan po volji odabrani dan.

G L A S N I K P R E S V E T O G A S R C A I S U S O V A
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesечно ISUSOVCI u Zagrebu. Broj našeg čekač. računa 33.896. Cijena 15 d. — ½ dol. — 8 lira. — 2.50 pengö. Uprava »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«, Zagreb I, 147. Palmotičeva ulica 31.

GODINA 46

OŽUJAK 1937

BROJ 3

Proganjani radi Krista . . .

Mjesečna nakana za mjesec ožujak, blagoslovljena od sv. Oca.

Zapitat će netko: »Ma kakovom se je ovo strašnom slikom okitio naš Glasnik na svojoj prvoj stranici? Eto mi smo naučili gledati strašne slike, kada o korizmi molimo Križni put, pa idemo s našim župnikom od postaje do postaje i promatramo Isusa među njegovim neprijateljima i krvnicima. Jesu li ti Isusovi mučitelji bili okrutni, jesu! Eto na primjer oni surovi rimski vojnici, ili onaj krvnik, što zamahuje čekićem i prikiva na križ ruke i noge Isuseve, ili opet oni zlobni Židovi, što hule Isusa i trlaju ruke od zadovoljstva, jer im je eto na kraju kraja uspjelo pribiti Isusa na Križ . . . Ali ovakove slike! Toga još nismo vidjeli. Pogledaj ti samo one stisnute šake, one konopce, pa ono kamenje. I onda osobito ona lica puna mržnje i zlobe, ono sotonsko smijanje i urlikanje — e to ti je kao da se je sam nečastivi pretvorio u ljude i došao, da muči Isusa. Tako nešto, dragi čitatelju i jest. Ova slika na omotu našega Glasnika prikazuje nam Isusa među njegovim današnjim neprijateljima, koji su, čini se, puno strašniji od onih starih neprijatelja Isusovih, koji su ga mučili i razapeli. Istina, njihova lica nisu baš uvijek tako izobličena i njihova kosa tako razbašrena, ali slikar je time htio pokazati samo kakovo je njihovo srce. To njihovo srce često puta i pod upeglanim haljinama i do-tjeranom vanjštinom kipi od mržnje na Isusa i sve što je njegovo. Eto, vidiš onaj što drži konopac i zasukuje rukave, kao i onaj gospodin bradonja iza njega, to su ti framazuni. Gledaj dobro na bradonji framazunske znakove. Onaj kuštravi mladić, što vuče Isusa za kosu i urla, to ti je neki propali student i marksista, a onaj ga framazun bradonja hucka. Vidiš tu i nekog bezbožnog kapitalistu u fraku i bezbožnog bosonogog komunistu kako užetima zajednički stežu Isusa. Ne smeta to ništa, što se oni mrze kao pas i mačka, kad se radi o Isusu, onda ga oni mrze složno kao da

»Oče moj,
zašto si me zapustio?«

su rođena braća. Ili vidiš onoga dječaka s kamenom u ruci, spremnog, da ga zavitla ravno Isusu u lice, to ti je mladi školski bezbožnik, a hucka ga učitelj. Ili gledaj u kutu onu ruku, kako hvata kameninu veliku kao glava. I ne vidi se, tko je. Ali eto — smrtni je neprijatelj Isusov. Jest, strašni su ti moderni neprijatelji Isusovi.

No dragi čitatelju, gledajući tu strašnu sliku ti ćeš odahnuvši uskliknuti: Hvala Bogu, da to nije baš sve tako. Neprijatelji Isusovi jesu ovakovi. Ali Isusa nema među njima. Isus je već davno uzišao na nebo i sjedi s desne strane svoga nebeskoga Oca. Najviše što ti jadnici mogu da učine protiv njega, jest, da pale i ruše njegove crkve i da strijeljavaju njegove kipove, kao što smo vidjeli u prošlom broju Glasnika, da su učinili španjolski komunisti s velikim narodnim kipom presv. Srca kod Madrija.

I to je istina. Ali vidiš i ovo je istina Današnji neprijatelji Isusovi ne razbijaju samo njegovih slika i kipova, oni muče i progone živoga Isusa. Kako to? Evo kako! Ti se sjećaš obraćenja velikog apostola sv. Pavla. Mladi Židov Savao oboren s konja na zemlju pitao je Onoga, koji ga je zaustavio, da mu rekne, tko je. »Ja sam Isus kojega ti progoniš.« A Savao nije nikada ni video Isusa, a kamoli metnuo svoju ruku na nj. Ali zato je bio veliki progonitelj kršćana, tako da su oni strepili pred njim kao pred proždrljivim vukom. A sada je razumio Savao, da je on progoneći kršćane progonio Isusa. I kasnije je on nama u svojim pismima rastumačio, zašto je to tako. Kršćani i Isus, to ti je kao jedno tijelo, koje ima glavu i mnogo udova. Isus je glava, a svi smo mi kršćani udovi toga duhovnoga tijela Isusova. S neprijateljima Isusovim, to ti je baš onako kao s našim ljudskim neprijateljima. Kad ti ne možeš, da odrubiš glavu, on ti gleda, da odsječeš ruku ili iskopa oko. I ako je to postigao, on je barem donekle zadovoljio svoju osvetu i mržnju. On ne misli, da je naškodio tvojoj ruci ili oku nego tebi. Odsječena ruka je mrtva, ali tvoje osakaćeno tijelo trpi i pati. Eto to su uvijek znali neprijatelji Isusovi. Oni kad ne mogu više pogoditi Isusa, onda udaraju, progone i kolju kršćane. I zato mi znademo, da kao što je uvijek bilo neprijatelja Isusovih

»Svršeno je«

da je uvijek bilo i mučenika. A to znači kršćana, koji su trpjeli poradi i, možemo mirne duše reče, mjesto Isusa.

I koje čudo, da je onda Isus, sve one koji trpe poradi njega, nazvao blaženima. Mi znademo, da se je mučeništvo kod kršćana uvijek smatralo čašću i odlikovanjem. Evo samo par riječi iz govora što ga je Sv. Otac nedavno držao bjeguncima, koji su iz mučeničke Španjolske došli ga posjetiti: »... Došli ste, da nam kažete vaše veselje, što ste postali dostojni kao i prvi apostoli, da trpite za ime Isusovo... Možemo i moramo vam reći, kao što je Apostol rekao prvim vašim prethodnicima u slavi mučeništva: radost i kruna moja, i ne samo moja nego i samoga Boga.«

Prvi kršćani su pripovijedali, da su često puta znali čuti mučenike, kako se još u svojim strašnim mukama mole: Isuse, daj, da izdržim. I onda su se i oni molili za tu svoju braću. Molili su se Isusu, neka pomogne ove svoje borce, da ih ne izda snaga. Svi smo mi ljudi slabici, svi se mi plašimo muka. I eto stoga je nakana Apostolstva Molitve za ovaj mjesec: za one koji trpe progonstvo radi Krista. Treba, da se molimo za sve one, koji bilo kako i bilo od koga imaju da trpe radi Krista. A moramo znati da je takovih jako mnogo. To nisu samo oni, koji moraju svoje živote davati radi Krista, nego i oni, koji istina bez krvi ali uz velike žrtve moraju da plate svoju vjernost Isusu i njegovoj sv. Crkvi. Takovi često i u vlastitoj obitelji moraju mnogo pretrpjeti radi Isusa. Dobra žena mora mnogo toga podnijeti i prepatiti od svoga bezbožnoga muža radi svoje pobožnosti i vjere. Stari roditelji kadikada slušaju pogrde i izrugivanje od svoje djece radi toga što idu u crkvu i na sakramente. Koliko ih ima koji mnogo toga trpe od svojih zlih susjeda i drugova radi svoje vjernosti Isusu i Njegovoј Crkvi. Tu bi mogao mnogo toga nabrojiti, a nije potrebno. Blago njima! Slični su Isusu pa će primiti i Isusovu plaću. Bezbožnici mrze na njih jer mrze na Isusa, progone ih jer ne mogu Isusa, tuku ih radi Isusa, jer njega ne mogu. Ubijaju ih radi Isusa, jer njega ne mogu. O blago njima! Isus im ne će ostati dužan. A mi se molimo za sve te, da budu jaki i da budu dostojni za Isusa trpjeti. *Stjepan Zec D. I.*

Svetome Josipu

*Josipe, svakomu kršćanskom srcu znan,
Izmed svih svetaca jedini odabran,
Da budeš glavom Obitelji Božije,
K tebi duša nam vapije.*

*Nekad sakriven u domku nazaretskom,
Sà neba štitis sad Božji na zemlji dom,
Nekad zanatlija ruku žuljevitih,
Iznad kraljeva sad si svih.*

*Moguć i milostiv porode Davidov,
Prečisti čuvaru Majčin i Isusov,
Svojom nam divnom nevinošću nježno sjaj,
Vazda čiste nas očuvaj.*

*Štite crkvěni, nad anđele uzvišen,
U svakoj molitvi od Boga uslišen,
Gledaj nas uboge, moli nam jakosti
Protiv duha opakosti.*

*Uči nas moliti, uči poslovati,
S Isusom, Marijom uvijek drugovati,
Varavih sviju taština se kloniti,
U Boga posve zaroniti.*

*Uči nas činiti vazda, što hoće Bog,
Grliti Isusa euharistijskog,
Mariji od srca čast iskazivati,
Njih i tebe zazivati.*

*Ljubav nek vječna po tèbi nas okruni,
Duše nek Sveti Duh nam napuni,
Da bismo sjali svi u Crkvi Božjoj,
Lijepim nakitom bili njoj.*

*Trojice višnja, na Josipov zagovor
Prim po smrti nas našoj u rajske dvor,
Da te tu bez kraja s vojskama presjajnim
Slavit možemo srcem svim.*

M. Pavelić D. I.

HRANITELJU ISUSOV, MOLI I BRINI SE ZA NAS!

Sveti Josip — zaštitnik Hrvatske

250 godišnji jubilej.

U lipnju ove godine istječe 250 godina, otkada je *hrvatski sabor* u Zagrebu jednoglasnim zaključkom (članak 5.) na predlog bogoljubnog biskupa Martina Borkovića, odredio da se sv. Josip obabire *zaštitnikom hrvatskog kraljevstva*. Sabor je održan 9. i 10. lipnja 1687. (Protocolla Congregationum Regni, knjiga III., str. 456.).

A iste godine u svibnju zaključkom IV. zagrebačke biskupske sinode (Caput V.) proglašen je blagdan sv. Josipa, 19. ožujka, zapovjednim blagdanom.

Odgovaralo bi nesamo pobožnom očekivanju tolikih štovatelja Kristova Hranitelja, nego i gorućim potrebama Hrvatskoga Naroda, a osobito potrebama našega radničkoga svijeta i u gradu i na selu, kad bi prigodom ove 250-godišnjice svi hrvatski vjernici obnovili svoju vjernost, posvetu i pobožnost spram sv. Josipa. Osobito bi bilo dobro, kad bi se odabroao jedan dan, na pr. Zaštita sv. Josipa i to bi bio dan svećane posvete velikom Patrijarki i on iza presvetog Srca Isusova i Djevice Marije ima biti i ostati prvim pokroviteljem Hrvatskog Naroda. I to će biti jedno i te kako savremeno i uspješno sredstvo u borbi protiv komunizma. A u Zagrebu (Jordanovac 110) podići će se milodarima Hrvata spomen svetište u slavu sv. Josipu.

Petar Perica D. I.

Petru Barbariću

*U vrtu je cvijeće cvalo:
Neven, đurdic, lijer bijeli,
Ljupko Te je sebi zvalo:
»Hodi, Petre, pa me beri!«*

*Kročio si krasnom vrtu,
Ubirao cvijetke mile,
Ukrasivo dušu čistu
I krotio strasti sile.*

*Ponajviše Ti si htio,
Da ubereš lijer bijeli,
Zato čist si uvijek bio
Kroz zemaljski život cijeli.*

*Duše čiste ti si bio
Ko andelak mili, blagi,
U molitvi uvijek bdio,
Sve Ti bio Isus dragi.*

*Zato tvoja duša čista
Poput lijera onog bijela
Pred prijestoljem Božjim blista,
Bijeli prijesto zauzela ...*

*O Ti, komu lijer je bijeli
U života borbi cvalo,
Moli Boga, da bi i naš
Vazda bijel u raju sjao.*

Stj. Barišić, Visoko.

Promatrajte komuniste oko sebe...

U Rusiji se kolju sami komunisti između sebe. Ubijanje, klanje, zatvori, robije, prisilni radovi: eto čime se miluju oni, koji su odbacili Boga, pravdu i poštjenje.

Od tvoraca i otaca boljevičke Rusije pošteden je samo Staljin, koji hara i kolje da gore ni Neron nije činio. Eto tako je u komunističkoj Rusiji. A o komunističkom dijelu Španjolske i o komunističkom Meksiku ne trebam vam ni govoriti; čitali ste u Glasniku i Kalendaru. Pravo je nedavno rekao bečki kardinal Innitzer: »Gdjegod se pojavi komunistička zvijezda, tamo odmah poteče krv, plane oganj, raspali se požar mržnje i strasti.« Pitam te, dragi čitatelju, želiš li gledati kako se puši ljudska krv pod nožem komunističkih bezdušnika? Želiš li gledati, kako dječici kopaju oči, kao što to mnogi oci i majke moraju gledati u Španjolskoj? Želiš li gledati najgoru pokvarenost, slušati plač i jauk, osjećati strah i bojazan, trpjeti glad, golotinju i bosotinju, kao što je to u Rusiji, Meksiku i Španjolskoj? Ne želiš li imati svoje njive, svoje livade, svoje kućice, svoje kravice, svoga obiteljskog ognjišta? Čudna su i strašna su ta pitanja, zar ne? A eto komunizam sa sobom to sve donosi. I tebi bi to donio i svima Hrvatima bi on to vrlo rado donio.

Pogledajte samo oko sebe. Mnogi govore da nisu komunisti; tako govore jer obično javno ne smiju da to priznaju. Ali kako oni potajno šuškaju i šapuću! Hvale Rusiju, ali ne će da podu u nju, da malo osjete »blagodati« njezinih tirana; zagrijavaju se za — kako oni kažu — legalnu španjolsku vladu, a svagdje su protiv legalnosti i pravednosti. Govore o pučkoj fronti, viču na fašizam a sve je to samo boljevizam. Gledajte ih malo kakvi su to ljudi, koji tako šapuću, šuškaju, govore. Zar ne, da je to ljudski ološ? Tu su psovači, koji ne poštuju Boga ni ništa što je sveto. Tu su bilo pijanice, bilo palikuće, bilo kradljivci, ubojice ili varalice, prelubočinci, pokvareni daci, nečudorednici i slični. A među njima se nalazi i kakav inteligenat, koji svoju zlocu i zlu namjeru nastoji prikrivati. Pitam vas, dragi čitatelji, što bi vam ovi donijeli, kad bi nad vama zagospodarili? Rusija vam pokazuje, Španjolska vam pokazuje, Meksiko vam pokazuje. Ta zli mogu samo zlo davati, zlo drvo daje samo zle plodove. Opet vam kažem, promatrajte samo ljude, koji su za komunizam, promatrajte ih i držim, da će vas proći svaka volja ama samo i pomisliti na to najveće divljaštvo svih vremena.

D.

PORUKE UPRAVE:

1. Molimo one, koji imadu suvišan koji Glasnik prvoga i drugoga broja da nam ga pošalju.
2. Nekođi kod nas naručuju druge časopise i glasnike. Naš je samo Glasnik presvetoga Srca Isusova.

Rado bih trpio, kad bi od toga bilo kakve koristi

1. Mnogi glasoviti učenjaci bavili su se pitanjem, zašto ima u ljudskom životu tako mnogo boli i trpljenja. Ni jedan filozof nije još došao do odgovora na to pitanje, pa makar cijeli svoj život tome pitanju posvetio.

I svi veliki i mali patnici, koji stupaju strmim tvrdim i trnovitim putem života, nijesu samo jedamput uskliknuli: »Zašto baš ja moram imati tako težak život? Odkud to, da baš mene snalaze tolike neugodnosti i neprilike?«

Kad čovjek trpi, onda obično misli, da je on jedini pod teretom neugodnosti i teškoća, dok je drugima tako slatko i ugodno.

Ali to je posve krivo mišljenje. Svak i čovjek mora trpjeti — prije ili kasnije, više ili manje. Nitko nije izuzet. Živjeti i trpjeti, to spada zajedno. Jedno bez drugoga ne možemo ni zamisliti. Trpljenje upravo tako pripada čovjeku kao i rad i molitva. Nema dakle koristi buniti se proti trpljenju. Najbolje će biti, ako s njim sklopimo pravo i iskreno prijateljstvo.

A hoću li ja to moći? — Ako trijezno i ozbiljno razmisliš, koliko dobra leži u riječi: bol, patnja trpljenje, križ, — onda ćeš razumjeti, zašto nam naš Nebeski Otac sve to šalje. Onda ćeš se moći s trpljenjem sprijateljiti.

Jedan je bio na svijetu, koji nije o trpljenju mnogo govorio, kao gdjekoji rječit filozof, ali je cijelim svojim životom, od prvoga dana, pokazao, kako je trpljenje skupocjeno i kako ga moramo nositi, da nas privede neiscrpivoj vječnoj sreći.

Taj Jedan — to je naš Gospodin, koji nam je osobito sada u korizmi neprestano pred očima. Iza Uskrsa stajat će pred nama kao kralj pobjede i slave, a sada stoji pred nama okružen nebrojenim patnjama, bolima, nepravdama. Imajući pred očima najvećega »Čovjeka боли« — našega Isusa, još ćemo lakše a i dublje upoznati tajnu trpljenja.

2. Da vidimo dakle, kakova dobra proizlaze iz trpljenja.

Kad bi nam sve u životu islo po našoj razmaženoj volji, po našim tjelesnim i sebičnim željcama: zar ti se ne bi duša već odavna upravo zagušila u taštim i grijeošnim nasladama?

Kad ne bi dolazile bolesti i oskudice, ne bismo li posve na Boga zaboravili i napustili čežnju za nebom? Nije li nas upravo trpljenje prisililo, da smo bar na neko vrijeme otrgli svoje srce od ovoga prolaznoga i varavoga svijeta i digli ga do Gospodina? Da, trpljenje nas je navelo, da smo bar koji put u životu izgubili povjerenje u zemaljska dobra, u novac i uživanja, i da smo svu svoju nadu stavili jedino u svete Božje ruke. Kad su nam usta već dugo vremena zanijemila na molitvu i ruke se zaboravile sklapati i dizati k nebu, nije li upravo trpljenje prekinulo tu dugu i opasnu šutnju naših ukočenih usana i prisililo ruke, da se opet s pouzdanjem dižu k Bogu? Koliko puta smo čuli ovakova i slična

Tajna Križa

Po riječima sv. Andrije Apostola.

*Tajněni znače zemnim tlima,
Od Krista Spasa posvećeni,
Božanskim onim udovima
Ko alemima okičeni:
O Križu, ja ti tajnu znam,
Svom dušom tebe pozdravljam!*

*Ti strašilo si nekad bio,
Dok Isus na te ne uzade,
Sad svoj si Božjoj djeci mio,
U tebi lijek se grijehu nađe:
O Križu, ja ti tajnu znam,
Svom dušom tebe pozdravljam!*

*Obuhvatam te pun veselja,
Privini k sebi tijelo moje
Ko nekad mogu Učitelja,
Što blag na tebi visio je:
O Križu, ja ti tajnu znam,
Svom dušom tebe pozdravljam!*

*Već davno ti si moja sanja,
Ja milovah te mišlju žednom,
I tražeć te bez prestajanja
Čeznuće svoje nadoh jednom:
O Križu ja ti tajnu znam,
Svom dušom tebe pozdravljam!*

*Zemaljski ovoj s mene snimi
I Učitelju mom me vrati,
Po tebi nek me Onaj primi,
Što mruć na tebi dug moj plati:
O Križu ja ti tajnu znam,
Svom dušom tebe pozdravljam!*

M. Pavelić D. I.

priznanja: »Neko se vrijeme nisam dugo molio. Ali od kako mi je Bog u ovoj ili onoj teškoj potrebi obilno pomogao, od onda redovito molim, idem k svetoj Misi i primam svete sakramente.« Nije li tu očito, zašto je Bog pripustio brige i neugodnosti?

Primjer našega Gospodina u trpljenju i one velike duhovne koristi, koje iz trpljenja proizlaze, jasno nam govore, kakav stav moramo zauzeti u trpljenju: **r a d o p r i g r l i t i k r a l j e v s k i p u t k r i ž a.**

A što da kažemo o trpljenju siromašnih i potlačenih, za koje se tobože komunisti toliko zauzimaju?

Mi se katolici moramo boriti proti nepravdama, moramo ići za tim, da se ostrianni trpljenje, koje dolazi na siromašnog čovjeka zato, što ga toliki do srži iskorisuju i iscrpljuju, a da mu baš ništa ne pružaju za duhovnu utjehu, niti za pristojan život, koji odgovara ljudskom dostojanstvu.

Ali nipošto ne smijemo ići u drugu skrajnost i boriti se, da se ovdje na zemlji ostvari nekakav raj zemaljski. U tome bismo isto tako doživjeli neuspjeh, kao što su se prevarili oni ljudi, koji su počeli graditi kulu babilonsku. Jer kad bi sve na svijetu najpravednije bilo, još bi uvijek bilo križeva i patnja.

Zato je eto važno, da pravo shvatimo, zašto su nam patnje korisne. Važno je, da se s patnjama sprijateljimo i da vruće molimo najvećega patnika Isusa, da nam u našemu trpljenju dade jakosti do konca.

Nagradu ćemo uživati već na ovome svijetu. Posve mirno živi, koji u duhu vjere trpi, pa makar muke bile ne znam kako velike. Sveta Elizabeta zapjevala je Tebe Boga hvalimo, kad je nakon smrti svoga muža-kralja bila s djecom protjerana iz kraljevskog dvora.

Nagradu ćemo osobito primiti u vječnosti. To nam svjedoče riječi Gospodinove. Među »Osam blaženstava« spominje Gospodin i ova: »Blago onima, koji plaču, jer će se utješiti! Blago gonjenima pravde radi, jer ih čeka kraljevstvo nebesko.« *I. Kukula D. I.*

Crveni savjeti ili „Strašno oko“

Lijepo je opisao zlodjelo Kainovo glasoviti francuski pisac Viktor Hugo. Tu prikazuje strahoviti nemir, koji obvlada ljudskim srcem iza grijeha i progoni ga neprestano poput kakove sablasti.

Noć je iza bratoubijstva očajna; san ne dolazi na oči. Podiže oči k nebu, no iz tame ga probada strahovito veliko oko. Kain dršće, zove u pomoć, — u očaju bježi od kuće. Strašljiv na svaki i najmanji šum, nijem i blijeđ već 30 dana i 30 noći luta bez mira, bez počinka, bez sna. — Zaustavi se napokon na morskoj obali, kod mjesta Asura, misleći da je sad barem siguran i da je prispio na kraj svijeta, kad li se odjednoć na obzoru pojavi ono veliko

oko... Dršćući zamoli ljudi da ga zamotaju u krpe. No oko ne iščezava. Sakriše ga iza željezne ploče, ali i tu se oko pokaza. Isjekoše iz kamena tvrdavu, udariše nad vrata natpis »Zabranjeno je Bogu unići» i sakriše unutra Kaina. No oko se i tu pojavi. U očaju moli da mu iskopaju jamu. Sakriva se u nju, ali strašno oko Pravde Božje kao da ga hoće uništiti, jer ono dolazi i pod samu zemlju.

Kako smo mi katolici sretni, što imamo jedno utocište, gdje se strašno oko Pravde pretvara u najnježniji očinski pogled, gdje crv savjesti prestaje gristi. Dobro poznaš to mjesto, — to je *ispovjedaonica* sa svojom tajinstvenom rešetkom. A. Gabrić D. I.

„Hrvatima se zlo piše...”

Saznadoh, da se u istom brzom vozu, u kojem sam se ljetos vozio, nalazi i jedan vrlo odlični stranac, a koji je veliki prijatelj Hrvata. Toliko se za nas zanima i tako nas voli, da se je dao i na učenje hrvatskog jezika. Htio sam ga svakako ovaj put vidjeti. I pošlo mi je za rukom, posjetio sam ga u njegovu vagonu. Počeli smo govoriti o našim prilikama. Pa evo, što mi napokon reče ovaj odlični stranac:

»Vama se Hrvatima zlo piše. Vi znadete da sam vam najiskreniji prijatelj, da vam sve najbolje želim i da svagđje za vas radim. Ali vi ni u kojem pogledu dobro ne stojite. Kadikada izgleda da će sve dobro biti, ali odjedamput se stvar okrene na gore. Često sam razmišljaо, kako to da Hrvatima ništa pravo ne polazi za rukom. I došao sam do ovoga zaključka: Hrvati mnogo i strašno psuju. Prvo što sam u Hrvatskoj čuo bila je psovka. Ja — kako znate — nisam katolik, ali me groza obuhvata, kad čujem kako vaši katolici psuju Boga, Isusa, Majku Božju, svece, nebo. Dok još nisam znao hrvatski, pitao sam druge što to znači, što svaki čas slušam. Sad i te kako znam. A znam i razlog, zašto Hrvatima tako zlo ide, zašto im ni jedan pothvat pravo ne uspijeva. Što je u svijetu dobra, to je od Boga; a kako će Hrvatima biti dobro, kad Gospodina Boga kunu i blate. Vi znate, da sam iskren prijatelj Hrvata, ali mogu vam reći, da vam se zlo piše. Bog nije kukavica, on se ne da izrugivati. Moj dragi gospodine, vaši ljudi svojim vražnjim riječima ne škode ama baš ništa samome Bogu, nego škode i upropaćuju sebe, svoj Hrvatski Narod i svoju hrvatsku domovinu. Ja ne razumijem kako mogu biti tako bedasti. Žao mi je, da vam moram to reći, ali mi je do u dno duše žao Hrvatske za koju bih sve učinio. A budite uvjereni, da se zlo vrlo zlo Hrvatima piše, nastave li svojom psovkom, kojom ne škode Bogu nego sebi.«

Otišao sam potišten od ovoga odličnog visokog gospodina i velikog prijatelja Hrvatske. Otišao sam i uvidio sam, da je potpunu istinu govorio. O kad bi i psovači to uvidjeli! Oprosti nam, Bože, oprosti!

A. Hercegović.

Srce Isusovo i bolesnici

Brate, sestro! Znaš li za koga je najviše kucalo i kuća pleme-nito i božansko Srce Isusovo? Dok je bio na zemlji evanđelja nam iznose Njegov javni život. Mnogo je naučavao, ali zar niste opa-zili, da je mnogo liječio i ozdravljuvao bolesnike. Bio je među svakavim bolesnicima i nevoljnicima; bio je među slijepima, gluhi-ma, nemoćnim, hromima; bio je među bolesnicima od vodene bolesti, među onima koje je tresla grozница, koji su trpjeli od krvotoka; bio je među gubavcima, među mrtvacima i onima, koji su se već raspadali.

Jest Isus je naš najviše ljubio baš bolesnike. Dijelio im je utjehu, ljubav, pomoć i zdravlje. Time on postade najveći prijatelj bolesnika i patnika. Grješnici su bolesnici na duši, zato je i njih silno ljubio i za njih se sasma uništio i žrtvovao. I ta ljubav Isu-sova spram bolesnika tjelesnih i dusevnih traje do dana današnjega i trajal će do konca svijeta. O, utecite se, bolesnici, samo k Njemu! On vam zna, može i hoće pomoći. Samilosno je Njegovo Srce.

Kadikada su sami bolesnici krivi svojoj bolesti: neurednim životom, pijanstvom i t. d. Kad im se Isus smilovao i izlijedio ih, rekao bi im: »Idi i ne grijesi više.« A često puta niješu bili krivi svomu jadu. Patnju im je slao, da se on nad njima proslavi ili da se poprave, posvete, od svijeta otrgnu. Nedavno je umro jedan bivši oficir. U ratu je izgubio očini vid. Prije toga je bio veliki psovač i bezvjerac. Kao slijepac došao je k sebi, obratio se i postao revan katolik. Često bi govorio: »Izgubio sam tjelesni vid, ali sam zadobio vid duše i to mi je mnogo draže.«

Božansko Srce šalje često velike dragulje u gnojnim nate-klinama u čirovima, u glavobolji, bolima želuca. Oko Božanskoga Spasitelja vidjelo je, da bolesnik može po milosti postati dionik Njegova života i slave. Zna Božansko Srce što ti šalje, primi to, jer te želi učiniti sličnim sebi. Tješi se, da te je Isus tako odabrao.

Bolest je kadikada Božja šiba, kojom nas šiba, da se opa-metimo, a kadikada je — kako rekoh — veliki dar. Bolest je gorka, ali je i skupocjena, njome možemo kupiti nebo, njome možemo obratiti grješnike, njome možemo sebe sasma otrgnuti od svijeta. To sve znade i vidi Srce Isusovo, pa kada ti šalje bolest, znaj da se Isus u tebe mnogo pouzdaje i da te Njegovo Srce silno ljubi.

F. P.

U ovo sveto korizmeno i uskrsno vrijeme čitajte vrlo zgodnu knjigu od Rudolfa Wimera: »MUKA I SLAVA GOSPODINA NAŠEGA ISUSA KRISTA«. Ova knjiga smatrana je kao jedna od najljepših u svjetskoj književnosti o Muci i Uskrstnici Isusovu. Naručuje se kod Uprave Glasnika Srca Isusova, Zagreb I. 147 Palmotićeva 31. Cijena je 10 Din.

Slikao Barberis

LJUBAV K TRPLJENJU

Oh to pijanstvo!

Gluho je doba noći. Vjetar nagoni velike, crne oblake na mjesec, koji se za čas pojavi pa ga opet nestane. Sve je u selu mirno, samo kadikad lavež pasa prekine tu grobnu tišinu.

Na kraju sela u krčmi B. vidi se svijetlo, a do ušiju nam dopire pjevanje. Malo zatim iz krčme se uputi društvo »boraca«. Putem su koješta bulaznili i druge izazivali. Jedan se odijeli putem, koji je vodio ispred moga stana. Po svom običaju gundao je i pjevao svoju poznatu:

»Piću, piću dok je u sudiću,
Kad nestane, iću do mehane!«

Valjao se i koturao, dok napokon ne stigne u svoje selo. Kad je došao, stao je sve po redu psovati i grđiti najružnijim pogrdama, nazivajući ih kukavicama, jer nisu »borci« kao on. Nekima je to dosadilo i htjedoše mu vratiti »krušku za jabuku«, ali kad su vidjeli da je pijan, puste ga na miru. Bolje je sa pijancem ne imati posla. Njegov rodak Antun ustane da ga povede kući, da ne bi na zimskoj studeni obolio...

Kad se je Antun k njemu približio, on ko bijesan bik, po-krvavljenih očiju, povadi nož i kričeći: »Dalje od mene! Ti nisi borac! Takovih ne trebam!« — i rine Anti nož u prsa. Ante pade mrtav...

Ubojica potrči kući i ko lud stane lupati. Žena se i djeca uplaše i stanu na sav glas jadikovati. Na njihovu žalbu on još više pobjesni i stane udarati po njima. Napokon se izvali i zaspje. Sutradan sve selo uznenireno. Dodoše žandari i uhvate ubojicu te ga prikažu sudu, a ovaj s njim na robiju.

*

Dok su mi pričali ovaj događaj, koji se je nedavno dogodio, pade mi na um priča, što sam je čuo u djetinjstvu, a mislim da ne ču pogriješiti, ako je i čitateljima Glasnika Presvetoga Srca Isusova donesem.

U nekom selu živio dobar i pošten starac. Jednog dana dode k njemu davo i stane mu govoriti, da mora ili se opiti ili se s kim svaditi ili koga ubiti, a ako ne, da će ga ubiti i kuću mu zapaliti. Starac se uplaši i stane razmišljati što da učini. Napokon odluci da se opije, misleći da mu je to najmanji grijeh. On se opije. I tako pijan prolazeći kroz selo zavadi se sa susjedom i u zavadi ga ubije. Tako učini sva tri grijeha.

Pijanstvo je ružna mana našega naroda. Ali nesamo da je to velika mana, nego je to i veliki grijeh. Grijeh koji ubija i dušu i tijelo, grijeh iz kojega se izlegu drugi grijesi. Čuvajmo se pijanstva, jer je čovjek pijan ujedno čovjek lud!

S. S. — Sini.

Poslednja želja jednoga svećenika

*Kad zemlja mene pokrije
— Gdje, kada? Višnji zna —
I napokon mi mirni hlad
Za vrućim danom dâ,*

*Tad želim tek još, dvojica
Da grob mi obidu
I, moleći se za moj spas,
Da trenom stanu tu,*

*Pa jedan meni zahvali,
Što osta pravednik,
A drugi me blagoslovî,
Što posta pokornik,*

*Počivat tad ču, jerbo znam,
Rad čega rođen bih,
Rad čega, k visu težeći,
Sve svjetsko ostavih.*

† G. Waldburg-Zeil D. I.

Teb , o Bože...

<i>U rânu zoru</i>	<i>Sakrij me stoga</i>
<i>Kada se prenem,</i>	<i>U rane Svoje,</i>
<i>Tebi, o Bože,</i>	<i>Na dar nek bude</i>
<i>Misao skrenem.</i>	<i>Srce Ti moje.</i>

<i>Ti znaš, da samo</i>	<i>Ti me od svake</i>
<i>Tebe ja volim,</i>	<i>Sačuvaj zloće,</i>
<i>Tebi, o Bože,</i>	<i>Evo Ti na dar</i>
<i>Tiho se molim...</i>	<i>Ljiljan čistoće!</i>

*Bez Tvôga vodstva
Davno bih pala.
Tebi, o Bože,
Navijeke hvala! —*

Ljubica.

1 Varaždin: Euharistijska sekcija Križara ima svake nedjelje zajedničku sv. Pricest, a st mladež — 2 Križari - gimnazijalci iz Varaždina. — 3 Muževi K. A. na duhovnim vježbani u Varaždinu. — 6 U Francuskoj hrvatska obitelj Lacković posvetila se presv. Srcu Isus 8 Virovitica: Diletantice Bratovštine presv. Srca Isusova obućene u ruho, u kojem su pred Franjo Piha osobitu brigu posvećuje čuvanju mladeži. — 10 Djevojačko društvo Srca Isi Srca Isusova u Kalinovcu. — 14 Kutina: »Žene, podupirajuće članice križarstva«. — 15 — 17 Uzorna povjerenica Glasnika Kolonit Cecilijs prima preko 100 Glasnika. Hvala joj!

»GLASNIK SRCA ISUSOVA TREBA DA ZADE U S

ian klanjanje pojedinaca, peškom zajednička adoracija. Spas Hrvatske je čista euharistijska
d otaca Franjevaca u Jaski. — 4 S križarskog tečaja na Jelsi. — 5 Križari šegrti i radni-
— 7 Bratovština Srca Isusova u Samoboru ima 300 članova nabavila je lijep barjak. —
ale »Ispred Križa«. — 9 Koprivnica: Vojska Srca Isusova s novim barjakom. Tajnik Vojske
u Jezeranima (Lika). — 11 Bakić: Male Križarice. — 12 Jedna grupa djevojačkog društva
aka: Djevojačko društvo Srca Isusova. — 16 U Ludbregu su Križari obavili duhovne vježbe.
8 Križari u Sopju su agilni. — 19 Križari u Pitomači sa svojim duhovnicima.

KU KATOLICKU KUĆU, preuzv. nadbiskupi Bauer i Stepinac.

Druga zapovijed crkvena

Sveti Leonardo pučki misionar, običavao je govoriti: »Potpuno sam uvjeren, da bi bez svete Mise svijet danas već propao pod teretom svojih opačina«. Na Kalvariji se Isus žrtvovao, da izmiri griješni svijet s uvrijedenim božanskim Veličanstvom. To isto, samo nekrvnim načinom, čini On u svakoj Svetoj Misi. Jaš nama, kad ne bi imali svete Mise! Tko bi odvratio od nas strijelje božanske srdžbe? I evo ta žrtva tako neizmjerne vrijednosti ne vrši se samo na jednom mjestu i valjda jedamput u godini, nego »se na svakom mjestu žrtvuje i prinosi imenu mojemu prinos čist, jer je veliko moje ime među narodima, veli Gospod nad vojskama« (Malah. 1, 11). Vjernici bi dakle morali često slušati svetu Misu. Izraelci su imali subotom i svetkovinama žrtve u Jeruzalemu, a u drugim mjestima sastajali su se u bogomoljama. Tu bi se čitalo Sv. Pismo i tumačilo, molilo i psalme pjevalo. Prvi su se kršćani sastajali na »lomljenje hljeba«, t. j. svetu Misu, na propovijed i molitvu. No tijekom se vremena uuvukla mlakost i zato je trebao zakon, u koje dane vjernici moraju biti kod sv. Mise. Tako je nastala druga zapovijed crkvena: »Slušaj pobožno svetu Misu u nedjelju i u ostale zapovjedane blađdane.«

Pribivaj svetoj Misi. Kad je još bilo malo kršćana, mogli su se svi sastajati na jedno mjesto: i biskup i svećenstvo i puk. I puk je živo učestvovao u žrtvi: donosio bi darove žrtvene, molio, odgovarao, pjevalo, pričešćivao se. To dandanas nije moguće. Vjernika je puno, malo crkvi i svećenika, druge su životne prilike i običaji. Bude i više Misa u jednoj crkvi; svaki svećenik čita svoju Misu, a, jer puk već ne zna odgovarati, u ime njegovo ministranti odgovaraju svećeniku kod oltara.

Slušaj pobožno svetu Misu. Dosta je, da pribivamo svetoj Misu, pa makar i najtišoj, i da smo kod nje pobožni. Nije dosta svrati se nedjeljom u crkvu i samo se malo pomoliti; nije dosta mjesto ujutrući na večernjicu, nije dovoljno kod kuće uzeti samo koju pobožnu knjigu ili na radio slušati Misu iz Budimpešte ili Zagreba. To je sve lijepo, ali ne zadovoljava dužnosti. Treba ići na svetu Misu, i pribivati cijeloj službi Božjoj i to pobožno: duhom se sjediniti sa svetom žrtvom. Tko bi došao iza prikazanja t. j. iza štovićenik otkrije kalež poslije evandelja ili tko bi otisao prije pričesti svećenikove, ne bi izvršio nedjeljne dužnosti. Nije dosta samo »otstoјati« Misu, tj. biti tijelom samo prisutan, nego treba pobožno pratiti dijelove svete Mise i duhom se sjediniti s Isusom Kristom.

Tri su glavna dijela svete Mise: prikazanje, podizanje i pričest. Najsvećaniji je čas podizanje ili pretvorba. Tada Isus silazi na oltar i žrtvuje se nebeskom Ocu. Mnogima je dosadno kod svete Mise, osobito kad je tiha. Ali to su oni, koji ne znaju, od kolike je vrijednosti sveta Misa. Na razne je načine možeš slušati pobožno. Može se gledati sabrano na oltar, moliti krunicu ili iz mo-

litvenika, pjevati ili slušati pjevanje, a osobito je dobro razmatrati užvišena otajstva, koja se dogadaju na oltaru.

Liturgijska Misa. Posebnu korist duševnu imadu oni koji pjevaju ili ministiriraju (služe kod sv. Mise).

U novije vrijeme rastao je tako zvani liturgijski pokret, koji nastoji vjernike upoznati s ljepotama crkvenih molitava i obreda kod svete Mise. Kod liturgijske Mise mole vjernici glasno molitve, koje svećenik, odnosno ministrant moli kod oltara ili prate iz posebnog molitvenika. Takav je molitvenik pod naslovom »Rimski misal« izdao Dr. Dragutin Kniewald.¹) Izlazi i jedan liturgijski tjednik »Život s Crkvom«, koji je vrijedan tople preporuke².) Od vrlo velike je koristi tako liturgijski pratiti sv. Misu. Tako se vraćamo onim sretnim vremenima, kad je sav puk živo učestvovao u Službi Božjoj.

Pučka Misa. Slušaj pobožno svetu Misu: to je ono najmanje što se zahtijeva. Svetu Misu, makar i tihu: ili ranu ili onu »gospodsku« u 11½ sati. Ali je od vrlo velike koristi za dušu biti kod one Mise, pod kojom se i propovijeda ili barem čita sveto evanđelje. A dakako da se preporučuje pričestiti se. Mnogi su zapravo i dužni slušati propovijed i kršćanski nauk, ako inače nisu dovoljno poučeni u svetoj vjeri ili su u pogibljiju da zaborave ono, što su naučili. Zato je najbolje ići na pučku Misu, gdje se i pjeva i čuje riječ Božja i oglasi za naredni tjedan.

Kako je lijepo, kad dijete mora došavši kući kazati, koje se čitalo evanđelje i šta se propovijedalo! Tako ima korist i dijete i oni, koji nisu mogli ići na pučku Misu. Slušati riječ Božju i primati svete sakramente vrlo je važno i zato, da se možemo lakše oprijeti otrovu pogubnih i krivih nauka Jer baš nedjeljom zalaze kojekakvi krivovjerci u kuće i nude štampani otrov i nedjeljom se drže po birtijama i inače razne skupštine i sastanci, gdje se govor i proti vjere i sv. Crkve.

Zato treba u te dane uzeti koju dobru i svetu knjigu i čitati. Tako će doći u dušu sjeme riječi Božje i donijeti obilat rod. Riječ Božja dolazi u naša srca po propovijedi, po svetim sakramentima, po dobrim knjigama, a osobito i po pobožnom slušanju svete Mise. A Isus je rekao: »Tko je od Boga, riječ Božju sluša« (Jv. 8, 47) i »Blago onima, koji slušaju riječ Božju, te je drže« (Luk. 11, 28).

Petar Gertler D. I.

¹ Drugo izdanje. Naklada Dra Stj. Markulina, Zagreb 1930. Din 50.- Kraće izdanje: Sveta Misa četvrti izdanje 1935. Din 3.-

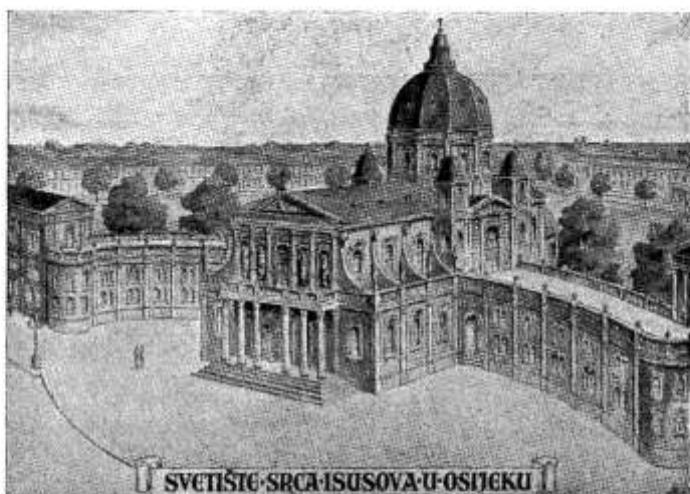
² Život s Crkvom. Liturgijski tjednik. Za cijelu god. 48.- Din. Pojedini broj 1.- Din. Izdanje »Zvijezda mora« Hvar.

Značke Apostolstva Molitve vrlo lijepo, snižena cijena od 10 na 5 dinara. Narudžbe prima Uprava Glasnika.

Slikao Barberis

BLAGOSLOV SRCA ISUSOVA U VJERNOJ KATOLICKOJ OBITELJI.

Ovako će izgledati svetište Srca Isusova u Osijeku.

Novo svetište Srca Isusova u Osijeku

Isus je jednoć kazao sv. Margareti Alakok: »Srce moje će vladati usprkos mojim neprijateljima.« Pa evo, kad je naš Sv. Otac Papa prije nekoliko godina blagdan Presv. Srca Isusova podigao na najviši obred u Crkvi, na svetkovinu prvoga reda sa osminom, onda je tom prigodom cijelom svijetu pisao krasnu poslanicu, gdje govori o tom, kako je pobožnost Srcu Isusovu usprkos neprijateljima Isusovim, koji bjesne proti njemu gore nego ikada, »slavodobitno napredovala«, te vlada danas Crkvom. A one riječi Isusove napose vrijede Hrvatskom Narodu: Srce Isusovo vlada Hrvatima usprkos neprijateljima Isusovim. Kad je nedavno bila u Vatikanu ona velika izložba katoličke štampe cijelog svijeta, vidjelo se, da izlazi u svemu 69 Glasnika Presv. Srca u 45 jezika. A kad su ljudi, koji su došli u Rim iz drugih krajeva svijeta, vidjeli na izložbi i naš hrvatski Glasnik Srca Isusova, pa tamo čitali, da ima 60.000 pretplatnika, onda su valjda mnogi, koji su u zemljopisu slabije učeni, u čudu pitali: Je li Hrvatski Narod tako velik, da njegov Glasnik ima pretplatnika više nego njemački? To znači doista »slavodobitni napredak« pobožnosti Presv. Srca Isusova kod Hrvata.

Isto tako možemo se s pravom veseliti, što je Hrvatski Narod sagradio Presv. Srcu Isusovu tako lijepi broj crkava, kojima se pobožnost Presv. Srcu učvršćuje i dalje širi u narodu. Pa evo, sada će se taj broj još umnožiti, jer će Družba Isusova pomoći Božjom u Osijeku graditi novo Svetište Presv. Srca Isusova. Sve je već na dobrom putu. Gradsko Poglavarstvo je vidjelo, da katolički narod ovdje silno želi, da se gradi ta crkva, te nam je zato dalo veliko i krasno mjesto usred grada, »Gajev trg«. Planovi su

gotovi pa se svima jako svidaju, i pošto su već prošli kroz druge instance, predložit će se sada, po zakonu, ministarstvu, a kad stigne rješenje, položit ćemo temeljni kamen uz pomoć i blagoslov Presv. Srca Isusova. Do zime god. 1937. nadamo se, da će crkva biti pod krovom.

To će uistinu biti djelo Božje, jer će biti od Boga i za Boga. Da je od Boga, to bi svaki čitatelj vjerovao, kad bi znao, kako se je to djelo dosada razvijalo. Jedan crkveni dostojanstvenik iz Rima došao je na svom putovanju i u Osijek, i budući da se je jako zanimalo za tu crkvu Srca Isusova, pripovijedali smo mu, kako je dosada Bog bio s nama kod toga poduzeća. Tada je rekao s udivljenjem: Prst Božji je tu i sigurno jamstvo, da će se stvar i sretno dovršiti.

Vrlo je potrebno, da gradimo ovu crkvu. Tko pozna Osijek, taj zna, da je ovdje premalo crkava i premalo svećenika za grad, koji se je tako silno povećao.

Ovdje na slici se vidi, kako će lijepa biti vanjština te crkve. A unutrašnjost mora još ljepša biti, da bude dostojan stan euahristijskoga Srca Isusova. Svatko razumije, da treba zato još puno, puno novca. A odakle ćemo ga uzeti? Bog je svemoguć, pa pokazuje svoju svemogućnost i time, da skloni dobre ljudi na odluku, da pomognu. Kad je kralj David pod stare dane svoje uložio sve sile te pripraviti sve, što je trebalo, da je njegov sin Salomon mogao graditi divni hram u Jerusalemu, tada je Bog Davidu obećao, da će zato njemu graditi kuću, t. j. da će potomcima Davidovim dati prijestolje izabranoga naroda u Jerusalemu. Kad mi pomognemo Isusu i njegovu Presv. Srcu graditi kuću, velebnu crkvu, onda će Isus i nama »graditi kuću«, to jest on će se dobro brinuti za nas i za naše, za ovaj život i za vječni život. Vladat će nama Srce Isusovo, a više nam i ne treba. H.

* Tko hoće nešto doprinijeti za gradnju toga Svetišta Srca Isusova, može svoj — makar maleni — prinos poslati ili direktno u Osijek (Gradbeni odbor, Beogradska ul. 27), ili Upravi Glasnika Srca Isusova, Zagreb I/147, Palmotićeva 33.

4500 novih pretplatnika dobio Glasnik

Od 1. siječnja do 7. veljače ove godine, dakle za 5 tjedana, dobio je naš Glasnik 4.500 novih pretplatnika. To je rekord, kakva sigurno ni jedan list kod Hrvata kroz to vrijeme nije postigao. Vanredno pohvalnih pisama nam je došlo na stotine i stotine. Ali mi se ne ćemo i ne smijemo hvaliti. Sva hvala neka je Presvetom Srcu Isusovu, koje blagosivlje svoje poduzeće. Mi se i nadalje

u Njega pouzdajemo, jer jedina nam je svrha da širimo Njegovu slavu i da koristimo dušama Hrvatskoga Naroda.

Ali našu iskrenu i posebnu hvalu zasljužuju i apostoli Srca Isusova, to jest naši povjerenici i povjerenice. To su one plemenite duše, koje se žele što više žrtvovati za Božju stvar. Žrtvuju svoje vrijeme, sile i rad za širenje slave Srca Isusova u našemu narodu. O, ne će im Ono ostati dužno; ta samo je obećalo da će obilno blagosloviti one, koji budu širili Njegovu pobožnost. Hvala vam, braće i sestre, hvala vam apostoli Srca Isusova! Vi mnogo, vrlo mnogo doprinosite, da se širi slava Srca Isusova u Hrvatskom Narodu. Blagoslovilo Ono vas, vaša djela i vaša poduzeća!

A neka nam bude slobodno iznijeti pred svu hrvatsku javnost imena povjerenika, koji su povećali broj svojih pretplatnika. Ugledali se i drugi u njih. U zagradi će stajati koliko je pojedini imao pretplatnika u prošloj godini, a izvan zagrade je broj pretplatnika u ovoj godini. Iznosimo imena samo onih povjerenika, koji su nam do sedmog velače poslali broj novih pretplatnika, jer smo taj dan dali ovaj broj u tisku.

Župni ured Zlatar (330) 355; Župni ured Rasinja (102) 242; Župni ured Mihovljani (139) 285; Župni ured Klakar (73) 120; Dušić Adolf, župnik, Brezovica (40) 122; Župni ured Ždala (70) 103; Župni ured Moravča (79) 110; Župni ured Ludbreg (255) 275; Sestre sv. Križa Donji Miholjac (101) 130; Župni ured Jelačićevce (128) 153; Štefanac Tomo, župnik, Biškupec (138) 155; Podoreški Viktor (99) 122; Župni ured Lipnik (14) 16; Župni ured Lokvë (30) 44; Župni ured Ludina (44) 49; Župni ured Miholjanec (6) 8; Župni ured Nadkrižnjak (20) 23; Župni ured, Oborovo (20) 45; Župni ured, Peterane (63) 67; Župni ured, Petrijanec (16) 19; Župni ured, Preloščica (51) 64; Župni ured, Priličje Donje (23) 50; Župni ured, Raven (27) 77; Župni ured, Remetinec (119) (119) 130; Župni ured, Rovišće (46) 49; Župni ured, Sela kod Siska (46) 50; Župni ured, Selce (24) 26; Župni ured, Skakavac (8) 11; Župni ured, Stari Gradac (28) 33; Župni ured Sv. Lucija Kostrena (22) 24; Župni ured, Sv. Petar Čvrstec (6) 9; Župni ured, Sv. Petar Orebovac (13) 15; Župni ured, Sandrovac (39) 64; Župni ured, Tomašica (31) 38; Šibetić Marija (39) 45; Škrimplj Mirko, župnik, Novska (88) 95; Štivin Kata (93) 100; Tomašević Ana (27) 29; Turudić Antun (46) 52; Venos Ljubica (25) 32; Vidmar Stipo (2) 4; Ždravčević Ivan (5) 13; Zserdin Josip, župnik, Radikovci (37) 44; Živić Franjo (47) 50; Živković Marta (38) 41; Župni ured, Bebrina (71) 85; Župni ured, Bizovac (39) 44; Župni ured, Bošnjaci (16) 21; Župni ured, Drenje (29) 38; Župni ured, Drenovci (30) 50; Župni ured, Gradišna (101) 115; Župni ured, Gradište (55) 59; Župni ured, Harkavci (82) 91; Župni ured, Jasenovac (50) 55; Župni ured, Kamiža (22) 28; Župni ured, Kaptol kod Požege (58) 65; Župni ured, Krapje (30) 35; Župni ured, Marjanici (72) 79; Župni ured, Novi Slankamen (6) 15; Župni ured, Odvorci (6) 24; Župni ured, (povj. Šimić Am.), Orohovica (109) 115; Župni ured, Račinovci (22) 24; Župni ured, Radikovci (37) 43; Župni ured, Retkovec (22) 25; Župni ured, Rokovec (53) 55; Župni ured, Suhopolje (57) 62; Župni ured, Škenderovci (12) 14; Župni ured, Špišić Bukovica (23) 54; Župni ured, Štivica (55) 59; Župni ured, Šumeće (20) 22; Župni ured, Trajanji (90) 120; Župni ured, Turnašica (52) 84; Župni ured, Valpovo (95) 110; Župni ured, Velika (49) 51; Župni ured, Viljevo (72) 86; Župni ured, Vodjinci (34) 40; Župni ured, Vrbica (35) 44; Kovačević Kata (15) 22; Kovačević Liza (1) 27; Kult Roza ud. (1) 3; Lazarin Eva (34) 37; Lešić Anka (45) 48; Lončar Ljudevit (15) 18; Lukačić Kata (15) 18; Marošević Stipan (1) 3; Mesarić Blaž (12) 14; Pavletić Marija (7) 10; Pavlović Stjepan (13) 17; Raković Janja (51) 56; Ratkovčić Pavao (38) 42; Franjevački samostan, Našice (50) 53; Franjevački samostan, Virovitica (77) 87; Sestre Milosrdnice, Nova Gradiška (53) 55; Sestre Milosrdnice, Oriovac (63) 65; Stanković Matilda

(3) 8; Stipančević Dura [37] 44; Stipić Marija ud. (11) 18; Župni ured, Trsteno (58) 61; Župni ured, Vrbanj, otok Hvar (55) 66; Župni ured, Vrboska (14) 20; Blažeka Kata (4) 11; Embreus Katarina (40) 49; Gjumber Tomaš (51) 56; Gjundek Anton (11) 14; Horvat Emilia (84) 100; Horvat Ivan (27) 33; Jašovec Stjepan (27) 31; Kolonić Cecilijs (72) 105; Logožar Dora (6) 8; Palaneć Anton (25) 27; Šlibar Antun (44) 50; Vincetić Agata (62) 88; Župni ured, Gornji Mihaljevec (30) 34; Župni ured, Kotoriba (47) 58; Župni ured, Mala Subotica (127) 136; Župni ured, Selnica (125) 136; Župni ured, Sv. Martin na Muri (88) 151; Župni ured, Vidovec Donji (23) 26; Župni ured, Vratišnec (127) 165; Franja Zerec, župnik, Carevdar (47) 69; N. Bođnar, župnik, Cerovac Vukmanski (7) 9; Mihael Poldručač, župnik, Ciglena (50) 55; Crnković Josip, župnik, Cirkvena (72) 77; Župni ured, Čazma (35) 42; Štimac Karlo, župnik, Drežnik Grad (14) 32; Mato Halauš, župnik, Garešnica (42) 80; Petrac Slavoljub, župnik, Gjurgić (1) 3; Župni ured, Gola (66) 71; Župni ured, Gora kod Petrinje (17) 26; Župni ured, Grobnik (49) 55; Župni ured, Ivanska (38) 47; Župni ured, Jelenska Gor. (16) 47; Župni ured, Kalinovac (150) 155; Župni ured, Kamensko (41) 43; Župni ured, Kaniska Iva (15) 24; Župni ured, Kraljevac (n. Sutli) (46) 68; Župni ured, Kraćečko (42) 63; Župni ured, Kravarsko (28) 34; Župni ured, Vojni Križ (29) 31; Župni ured, Križovljani (37) 47; Župni ured, Kupinec (35) 55; Župni ured, Ledenice (1) 3; Župni ured, Lepoglava (33) 45; Župni ured, Lič (22) 26; Pleše Ljubica (55) 60; Potočnjak Pavao (82) 92; Rajtar Luka (8) 11; Rafkin Rozina (59) 62; Samostan Franjevaca (sakristija) Jastrebarsko (24) 26; Samostan Franjevaca (sakristija), Karlovac (26) 29; Sestre Milosrdnice, Glina (4) 7; Sestre Milosrdnice, Gradač (40) 50; Sestre Milosrdnice, Lovrečina grad (33) 36; Sestre Milosrdnice, Sušak (11) 21; Sestre Milosrdnice, Vinica (14) 16; Sestre Uršulinke, Varaždin (24) 35; Sporer Katarina, (12) 23; Surbek Marija (22) 24; Ticky Fanića (22) 24; Thkalčić Josip (9) 11; Tomašić Petar, župnik, Bela (19) 27; Tomasić Roza (40) 50; Trstenjak Olga (70) 80; Žagar Gera (53) 56; Bestić Mijo, župnik, Bosiljevo (55) 58; Ružić Stanko, župnik, Brod-Moravice (34) 41; Abramović Ivan i Anka (18) 24; Belohlavek Marijana (97) 99; Canjuga Juro (49) 59; Eršeg Žef (40) 44; Hrastov Ljubica (3) 4; Ivančan Ivan (24) 34; Jagić Ivan (24) 28; Jakopanec Andrija, župnik, Vinica (28) 34; Janković Marija (22) 24; Jurak Franjo (22) 26; Krapinec Katica (27) 30; Krog Mato (12) 18; Lacković Ljubica (36) 44; Lipovac Franca (25) 36; Majerović Janko, prebendar, Jastrebarsko (26) 33; Mašić Nikola, profesor, Gospic (26) 28; Mlinarić Marica (23) 29; Nekić Zorka (33) 35; Nikšić Milan, kanonik, Varaždin (24) 34; Novačić Katica (95) 102; Pavušek Katica (8) 10; Prosvj. Društvo sv. Vid., p. Malinska (26) 28; Župni ured, Dubašnica (85) 90; Župni ured sv. Petra, Beograd (99) 129; Milković Tilka (51) 53; Milodarević Pajo (1) 4; Peićić Marija (102) 112; Plavšin Manda Bački Monoštor (25) 30; Samostan Franjev. Trećor, Subotica (60) 80; Sestre sv. Križa, Novi Sad (6) 8; Tonković Liza (37) 39; Župni ured, Branjin Vrh (11) 15; Župni ured, Plavna (22) 28; Župni ured, Žednik (36) 46; Bilić Hrvoje (5) 9; Djekočko Društvo S. I., Murter (4) 20; Djekočko Društvo S. I., Hvar (40) 43; Radović Stipe (17) 22; Sestre Kćeri Milosrda, Smokvica (5) 16; Sestre Milosrdnice, Split (1) 3; Fra Tom, Tomašić, Preko Školjč (2) 4; Župni ured, Diklo (14) 16; Djekočko Društvo S. I., Kućine (26) 30; Župni ured, Prvić Luka (5) 8; Župni ured, Rožat (20) 27; Župni ured, Velemerić (13) 15; Župni ured, Viduševac (42) 45; Župni ured, Visoko, (Hrvatska) (88) 109; Župni ured, Višnjica (23) 26; Župni ured, Vrbovac (110) 116; Župni ured, Zabok (11) 13; Župni ured, Zlobin (82) 100; Abjančić Luka (22) 24; Andrović Marija (66) 68; Aničić Janja (49) 55; Bogutovac Eva (9) 11; Brkić Emilia (19) 23; Dekanović Kata (52) 54; Drenjančević Marija (5) 7; Geiger Marija (3) 6; Gerstner Ferdo, župnik, Komletinci (30) 34; Grgić Vinko (29) 32; Grgošević Pavel (22) 33; Ilin Reza (51) 53; Janković Stjepan, upr. župe, Lukac (44) 58; Jurišić Marko (38) 41; Kelić Kažimir, župnik, Strživojna (77) 92; Bašić Jozo (1) 33; Ćuić Drago, župnik, Radunice (22) 30; Kozić Luja (2) 4; Kurajčić Stjepan (1) 3; Lipovac Božo (1) 30; Matijančić A. Pero (1) 4; Pavić Pavo (22) 26; Gen. Prefektura sjemeniš, Travnik (28) 53; Sestre Milosrdnice, Brčko (18) 22; Sestre Milosrdnice, Livno (40) 42; Sestre Milosrdnice, Sarajevo (11) 16; Sestre Milosrdnice (Drž. bolnica), Sarajevo (3) 7; Sestre Milosrdnice, Travnik (37) 41; Sestre Predr. Krví Isusove.

Banja Luka [13] 16; Sestre Predr. Krvi Isusove, Bihać (33) 48; Šerić Bono (22) 32; Vrdoljak Don Juraj, župnik, Studenci (46) 50; Župni ured, Bežlja Vrućica (27) 35; Župni ured, Ostrožac (22) 35; Župni ured, Otočak (31) 37; Župni ured, Vareš (7) 16; Župni ured, Vidovice (53) 66; Sestre Milosrdnice, Petrovgrad (7) 9; Vajs Magdalena (55) 57; Župni ured, Ravna Gora (22) 72; Župni ured, Tramošnica (1) 3.

Pitanja i odgovori

Pitanje: Da li bi čovjek smrtno sagriješio, ako bi braneći vjeru i moral i druge Božje svestinje u borbi ubio neprijatelja?

Odgovor: Dakako da bi sagriješio. Ubiti ili raniti drugoga smije čovjek samo u slučaju nužne samoubrane vlastitog života i to, ako nema drugoga načina da si pomogne (npr. bijegom) i pazeci, da ne prekorači granice potrebnog obzira, to jest: ako je dosta za vlastitu obranu napadača prestrašiti ili raniti, onda ga ne smije ubiti.

Pitanje: Je li u starom zavjetu bila sveta Pričest?

Odgovor: Nije bilo ni Pričesti ni ikojeg drugog sakramenta.

Pitanje: Ako je Spasitelj rekao, da grifes proti Duhu Svetome neće bit oprošteni ni na ovom ni na drugom svijetu, čemu onda sveta isповijed? — Koji su to grifes proti Duhu Svetome?

Odgovor: Čest grife proti Duhu Svetom navodi svaki opširniji katekizam, naime: utati se preuzeto u milosrdje Božje, očajavati o milosti Božjoj, itd. Tim grifesima čovjek hotimice prezire i odbija milost Božju, nema ni pravog kajanja ni odluke, a onda nema ni oproštenja grifea ni koristi od ispovijedi, naime dok je čovjek u tom žalosnom raspolaženju. Drugim riječima: Za laž, kradu i ostale grifee čovjek se lakše pokaže, dočim su grifes proti Duhu Svetom po svojoj naravi takovi, da uslijed njih čovjek redovno ostaje u nepokađanju i nepokoru. Ali ipak od onog, što se obično i redovno događa, može bit katkad i iznimka po posebnoj milosti Božjoj.

Pitanje: Što Vam je poznato o sv. Gabrijelu od Žalosne Majke Božje? Može li se dobiti njegov životopis ili slika ili relikvije?

Odgovor: Sv. Gabrijel od Žalosne Majke Božje rođen u Asizu 1. ožujka 1838., godine 1856. stupio je u strogi red Pasionista (Muke Isusove), učio u istom redu teološke nauke i pripravljao se za svećenika, ali ga je bolest i rana smrt 27. veljače 1862. prekinula u naukama. Blaženim je proglašen godine 1908. a svetim 1920. Blagdan mu se slavi 27. (u prestupnoj godini 28.) veljače. Životopis ovog Božjeg ugodnika nije nam poznat u hrvatskom jeziku, a kod Herdera u Freiburgu (Njemačka) možete dobiti njemački životopis.

Pitanje: Je li grife dječaku od 10—15 godina ako je zaljubljen u koju djevojicu istih godina?

Odgovor: Drugo je kršćanska ljubav a drugo je zaljubljenost. Zaljubljenosti je svrha i jedino opravданje: brak. Zaljubljenost prije vremena ili uopće kad je brak nemoguć ili nedopušten, jest grešna; a i onda, kad je brak moguć, treba da je sredens; a uvijek je grešna, kad god potiče na grife i uopće kad strasti raspljuje.

Pitanje: Ozbiljno i iskreno želim se vjenčati s jednom djevojkom mojih godina; ona zna da je ljubim, ali se protivi i veli, da je ljubav grife, i da

je poljubac početak svega zla. Meni je zaista čudnovato, kako bi poljubac značio grijeh, ta i samo sv. Pismo veli: Ljubite se! I zar se bez ljubavi smije ući u brak? Zar muž ženu ne smije nikad poljubiti, ni za vrijeme zaruka?

Odgovor: Kao što gore natuknusmo, drugo je kršćanska ljubav a drugo zaljubljenost, tako sad nadodajemo: drugo je ljubav a drugo je poljubac. Sv. Pismo ne veli, da se moramo ljubiti poljubcima nego moramo drugoga voljeti, dobro misliti, željeti, govoriti, činiti u pogledu drugoga. A neka posebna naklonost potrebna je među drugim uvjetima za sretan brak a još više u samom bračnom životu. Zaruke još nisu bračni život, pa prema tome mora se čuvati svake prigode grijeha. Mnogima je poljubac velika pogibelj ili povod grijeha.

Pitanje: *Je li društvo u Beogradu »Nolit« protivukatoličko, i može li katolik citati knjige, koje to udruženje izdaje?*

Odgovor: »Nolit« pripada Židovu, propagira marksizam, tako da se je i srpski časopis »Hrišćanska Misao« zgražao. Razumije se, da katolik ne smije citati »Nolitovi« stvari.

Pitanje: *Mladić, koji je u djetinjstvu teško grijesio ne znajući, da je ono grijeh, je li sada, kad je za to saznao, dužan da to ispovjedi?*

Odgovor: Nije dužan; jer djelo davno već učinjeno ne mijenja svoje moralne vrijednosti uslijed toga, što nekto sada o njemu misli i znade. Dakle, ako zaista niješ znao, onda ti nije grijeh, pa prema tome ne bi morao ispovijediti. Ali valja se čuvati zavaravanja samog sebe, ako je npr. takovo neznanje bilo uslijed vlastite krvnje ili ne toliko neznanje koliko sumnja i slično. U tome slučaju ispovjedite. Za veću sigurnost pitajte isповjednika, jer nam nije moguće u dva-tri retka riješiti ovaj prilično opsežan i zamršen predmet.

Pitanje: *Bio je kod nas običaj, da se iza sv. Mise pjeva »Andeo Gospodnjii narod je vrlo rádo tu molitvu otpjevao. Međutim je sada biskupski Ordinarijat zabranio tu molitvu pjevati. Molim Vas, da mi javite, zašto se to zabranjuje?*

Odgovor: Za javno moljenje i pjevanje smiju se upotrebljavati samo molitve i pjesme odobrene za javnu uporabu. Molitva »Andeo Gospodnjii« odobrena je i te kako za moljenje, ali se kod pjevanja — koliko nam je poznato — neke riječi znatno preudese, a to nije odobreno od crkvene vlasti. Vaš biskupski Ordinarijat nije time ništa novo odredio, nego je samo primjeno općih propisa.

Pitanje: *Je li istina, da je sv. Otac Papa u XVI. vijeku imao kao carevi ukrašen dvor?*

Odgovor: U Glasniku od 1935. str. 56. bio je govor o zlim papama, kojima se u neku ruku može pribrojiti Leon X., na kojeg se odnosi gornje pitanje. Ipak treba imati na pameti, da su pape knezovi i velikaši i to veći od svjetovnih kraljeva, da imaju velike izdatke radi svojeg dvora (uprava, činovnici . . .) svojih poduzeća i obilne milostinje, koju dijele, te da su imali i svoju državu kroz deset vijekova. Da se je pak katkada, a napose za vrijeme Leona X. u pogledu sjaja papinskog dvora znala prekoračiti mjera, katolički povjesničari rado priznaju.

Pitanje: *Je li istina, da bi bili oprošteni grijesi onome, što bi platila nešto za nadogradnju crkve sv. Petra u Rimu? — Je li Martin Luter ustao protiv toga ili protiv drugih kakih papinskih naredaba?*

Odgovor: Oprost ne znači kod katolika nikad oproštenje grijeha nego oproštenje vremenitih kazna, koje nužno prepostavlja oproštenje grijeha kao bitni preduvjet i traži neka dobra djela. A među dobra djela spada po

svetom Pismu u prvom redu: molitva, post, milostinja. Milodar za crkvu sv. Petra ne može se izuzeti od tih dobrih djela. Nauka je katolička, da Crkva ima vlast dijeliti oproste i da su oprosti spasonosni i korisni, a tu nauku, ovđje vrlo kratko navedenu, treba dakako ispravno shvatiti, pa i primjeniti.

U pogledu tumačenja i primjene oprosta bilo je zloporaba, naročito u XVI. vijeku. Nije doduše bilo nepravde prema siromasima, kao što to nekoji tvrde, jer oni, koji nisu mogli dati milostinje, mogli su postići oproste drugim dobrim djelima. Ali moguće, da su Pape bili odveć darežljivi i rasipni u dijeljenju oprosta; upotrebljavao se je počesto izraz »oprštenje grješnika« koji su upućeni mogli ispravno shvatiti, ali su neupućeni bili zavadani u zabludu; nekoji su propovjednici oprosta pretjerivali govoreći o djelovanju njegovu; pa i prihod milodara za crkvu sv. Petra nije uvijek itao onamo, kamo je trebalo. Sv. Crkva je uvijek bila proti tim zloporabama te im je u Tridentskom saboru stala na kraj.

Luter je u samom sebi već dugo nosio pravi uzrok svoje tako zvane reforme, a ove zloporabe oprosta dale su mu samo povod (prigodu) da javno nastupi, i on je 31. listopada 1517. izašao sa svojih 95 teza(taj dan slave protestanti kao blagdan reformacije).

Pitanje: Kod nas se slavi sv. Donat kao zaštitnik od munje, tuče i groma. Koji je to sv. Donat i zašto se slavi kao zaštitnik od munje, tuče i groma?

Odgovor: Herderov Kirchenlexikon iznosi životopise trojice svetih Donata. A samo jednoga spominje kao zaštitnika protiv munje, tuče i groma. On je mučenik, a bio je vojnik i pripadao je »Munjevitoj Legiji« (Legio Fulminatrix). Tako je možda postao zaštitnik protiv munje. Tijelo mu je nadeno u Rimu 1652 a preneseno je Munstereifel. Ali njegova se svetkovina slavi 30. lipnja. U kolovozu (7.) se slavi sv. Donat mučenik i biskup arecijski, živio je u 4. stoljeću. Slika se sa sjekirom i mačem, a u Brevijaru imate kratak životopis.

Pitanje: Je li sv. Ivan umro naravnom ili mučeničkom smrću kao ostali apostoli?

Odgovor: Sv. Ivan, apostol i evanđelista, bio je doduše godine 95. od cara Domicijana osuden na mučenje i smrt u vrelom ulju, ali mu to vrelo ulje nije ništa naškodilo. Taj se dogodaj slavi 6. svibnja pod imenom »Ivan pred latinskim vratima«. Zatim je poslat u zatočenje na otok Patmos i osuden na teške poslove, a tu je, kako legenda veli, imao drugu smrtnu pogibelj. Nadziratelj poslova dao je svetom apostolu da popije čašu otrova, misleći: ako primi i popije otrov, umrijet će, a ako ne htijedne piti, izgubit će sav ugled kod naroda. Ivan je popio otrov, ali mu on nije ništa naškodio, nego se je i sam nadziratelj Aristodem uslijed toga čuda obratio. To je razlog, zašto se na dan svetog Ivana (27. prosinca) blagoslovile vino. Naslijednik Domicijanov Nerva dao je amnestiju svim onima, koji su zbog vjere bili u progonstvu, tako se i Ivan mogao godine 97. vratiti u Efez, i tu je umro naravnom smrću, ne zna se točno koje godine.

Pitanje: U srpskom broju Glasnika, str. 274., stoji o grkokatolicima: »pod kraj XVIII. vijeka doselile se iz Galicije i Ugarske mnogo grkokata. Rusina. Javite mi, gdje ste našli, da su i iz Galicije došli?«

Odgovor: Spomenute podatke uzeli smo iz članka ništa manje nego Dra Janka Šimraka, koji je članak otiskan u Lasmanovoj Povijesti Crkve Hristove, str. 85., odsječak 7.

Pitanje: Bismo li mogli onu krunicu »Gospe od sura« zamijeniti žalosnom krunicom i promijeniti medaljicu s novim blagoslovom?

Odgovor: Možete, ali općenito govoreći najbolje je držati se one krunice, koja je najviše raširena i od Crkve najviše odobrena — a to je krunica svetog Dominika ili Ružarje.

Molimo lijepo da šaljete kratke dopise, duge ne možemo uvrstiti. Isto molimo, da se javljaju svježe vijesti, a ne o stvarima koje su se zbole prije više mjeseci. — Urednik.

Vrbova. Slavonsko selo sa svojih 1650 duša, vjere rimokatoličke. Premda udaljeno od župske crkve šest kilometara, vjerski život je na dobroj visini. U svome životu i radu prednjače crkvene organizacije, koje pod vodstvom sijedog, ali marljivog župnika Pere Vudi mnogo rade na prosvjećivanju sela.

Od ženskih društava imamo djev. društvo Srca Isusova, te Križarice, velike i male. Članovi revno s puno žara i ljubavi vrše svoje društvene dužnosti.

Jednakim žarom i oduševljenjem radi na vjerskom i kulturnom podignuću sela, mala ali hrabra četa junaka Žrtve, Euharistije i Apostolata, križari. To su gorljivi i uzor mladići, koji u svome selu revnuju za sve što je hrvatsko i katoličko. Osvajaju i privode k stolu Gospodnjemu one, koji nisu pet do šest i više godina

blagovali sa oltara Božjega, Kruha živoga, Krista Boga pravoga.

Uspjeh toga djelovanja ima se u mnogome pripisati požrtvovnom i neumornom vodi, te neustrašive križarske čete Vladimиру Zuriji, Mladić, koji ne osjeća umora i ne pozna žrtve kada se radi o slavi Božjoj i spasu Kristovem krvlju otkupljenih duša.

Dne 12. rujna prošle godine izgubila je ova križarska čela vrijednog i uzor-brata Miju Rupčića. Izabrao ga Gospodin za sebe i presadio u svoju baštu nebesku u osamnaestoj godini života. U cvijetu mладости, preseluju se u svoju pravu i vječnu domovinu. Sva braća i sestre, a i ostala mladež sela došla je da njegove zemne ostatke isprate na vječni počinak. Zadnji zbogom i oprosne riječi izrekao je nad otvorenim grobom brat Vladimir Zurija. Na njego-

Mijo Rupčić iz Vrbove na odru.

ve dirljive riječi, koje su bile pune bratske ljubavi i društvenog osjećaja, rasplakali su se svi prisutni. Ostali križari su ga po zadnji puta pozdravili sa "Bog živi", dok se vidimo pred prijestoljem Šrca Svevišnjega.

Seljanin.

Fužine. *Misije.* Kod nas su i prije opstajala društva Srca Isusova. Svjedoči to i ona velika krasna zaštava Vojske Srca Isusova s hrvatskim grbom, što je izvješena pred velikim oltarom naše crkve. Ali sv. misije, na koje je naš narod ranim jutrom i kasnom večeri revno dolazio toliko su nas oduševili za Presv. Srce, da su gotovo sve djevojke stupile Društvo Srca Isusova. Štovat ćemo ga i zadovoljštinu mu pružati svetom Pričetu svakog Prvog Petka.

Mala Subotica. Duhovne vježbe, koje su bile kao prave misije. Od 6—11. siječnja održao je varazdinski kateheta v. g. Ivo Suić duhovne vježbe Križarima. Ispale su zapravo kao misije za sav dobar narod. Svakog jutra bila je propovijed u crkvi za narod i za Križarice. U 10 sati za Male Križare a u 11 sati za Križarice. U 2 sata zajedničko klanjanje pred Presvetim, u 3½ propovijed za narod i Križare, u 7 sati sastanak s velikim Križarima. Tako svaki dan. Crkva dupkom puna. Kod svećane Mise osim Križara i Križarica pristupilo je 2000 naroda na sv. Pričest. Zasluga za to ide župniku v. g. Maleku.

I. S.

Kućine. U djev. društvu bile 24 članice. Tri se udale, a 7 novih došlo. Društvo dobro napreduje. Svakog prvog petka u mjesecu imamo zajedničku sv. Pričest. Svake nedjelje popodne idemo u crkvu i molimo krunicu Srca Isusova i Majke Božje. Glasnik se dobro širi.

Buguljić V.

Sv. Ivan Zelina. Naš rad. Djevojačko društvo Srca Isusova htjelo je pridonijeti isplati orgulja pa je zato prošle godine davalo dvije predstave, koje su u svakom pogledu dobro uspjele. Povjerenice marljivo ši-

re Glasnik Srca Isusova, a prodano je i lijep broj kalendara Srca Isusova i Marijina. U prošloj godini bilo je 1603 sv. Pričesti, koju članice revno primaju svaki mjesec. Sastanke nam pobudno i lijepo drži preč. Štefančić.

Glavarica

Baška - Nova. Naše djevojačko društvo dobro napreduje i broji 110 članica. Svakog prvog petka u mjesecu imademo zajedničku sv. Misu i pristupamo zajednički k stolu Gospodnjem, dok svake prve nedjelje u mjesecu držimo sat klanjanja i molimo krunicu Srca Isusova, a nakon toga redovito održi naš veleč. g. Dinko Vlakančić propovijed. Dana 29. XI. 1936. god. preselila se u vječnost dobra nam drugarica Barbalić Franjica, koju smo ispratile do njezinog zadnjeg počivališta. Malo nakon tega opet nas ostavi naša vrijedna i marljiva članica Čubranić Vinka koja predala Bogu svoju plemenitu dušu dana 19. XII. 1936. Počivale u miru, drage sestrice! Glasnik Srca Isusova dobro ovđe napreduje i vrlo se rado čita.

F. B. glav.

Kalinovac. Naša Križarska organizacija skupila je sve bolje mladiće naše župe pod zastavu sv. Križa. Tu se čuvaju i odgajaju za Boga i dom. Među najboljim našim Križarima bio je Franjo Golubić, kojega je Svevišnji pozvao u drugi bolji život 9. IX. 1936. On je bio najtočniji na sastancima, prvi u nastupima, mnogo je čitao našu dečku štampu, često je primao sv. sakramente, svagdje je pomagao vlč. g. župniku i u crkvi i kod priredbi. Kad je zvono navijestilo njegovu smrt, svatko je požalio za njim, kao za revnim pravim hrv. katoličkim mladićem. Ove godine je obavio i zatvorene duhovne vježbe. Svoju tešku bolest snosio je strpljivo i spremno dočekao smrt prikazavši svoj život za Crkvu i hrv. narod. Križari su ga otpatili na groblje. Oprosni govor izrekao mu je br. Stjepan Rogoz uz plač i jecaje svih prisutnih. Počivao u miru Božjem!

Tajnik.

ZAHVALNICE

Busovača: M. S. Petar Barbarić pomogao kod ispita. **Cernik:** Z. Ž. Milosti. **Cerević:** M. I. P. Srce Isusovo uslišalo molbu po zagovoru Petra Barbarića. **Draga:** M. B. Uspjela operacija muža. **Detroit Mich.:** M. S. Po zagovoru Petra Barbarića oslobođala sam se velikoga straha kod napadaju srčanih bolesti. **Dugnese Po:** M. M. Po zagovoru Petra Barbarića ozdravila od teške bolesti koje liječnici nisu mogli izlječiti. **Frkanovec:** A. Š. Sretan porod djeteta i Srce Isusovo spasilo muža. — M. Š. Milosti Srca Isusova. **Gibina:** J. P. Zdravlje u stoci. **Gornja Vrba:** M. B. Hvala Božanskom Srcu, Majcici Sibanjskoj, sv. Antu i Petru Barbariću za primljene milosti. **Grobote:** M. C. Srcu Isusovu po zagovoru Petra Barbarića za uspjeh operacije. **Gradište:** Lj. P. Dobivene milosti. **Kalinovac:** Obitelj Š. Milosti od Srca Isusova i Petra Barbarića. **Karlovac:** K. M. Dobivene milosti. **Kraljevica:** V. i A. S. Hvala premilostivome Srcu Isusovu i sv. njegovim ugodnicima, dijete nam je ozdravilo od teške bolesti. **Mraclin:** Z. G. Milosti od sv. Ante. — M. C. Bio sam jako bolesan i utekoh se P. Srcu Isusovu i ozdravio. **Negotin:** R. I. Hvala Božanskom Srcu i Majci Božjoj, što su mi ozdravili dijete. **Novi:** M. P. U mnogim nevoljama uslišana kod P. Srcu Isusova i mojih sv. Zaštitnika. **Novosel:** A. B. Primljene milosti. **Omišalj:** J. K. Sin teško obolio, liječnici izgubili nadu. Utekoh se Srcu Isusovu devećinicom, obećah dar i Ono sinu pomoglo. — M. A. P. Srce Isusovo uslišalo. **Oršanica:** R. G. Zdravlje muža. — V. M. Petar Barbarić uslišao. **Osijek:** I. T. Hvala P. Srcu Isusovu, Bl. Dj. Mariji, sv. Tereziji od M. I. i sv. Ante za primljene milosti. **Osijek:** H. V. P. Srce Isusovo po zagovoru Petra Barbarića ozdravilo teško bolesnu oca. **Poljica:** N. N. Milosti. **Požega:** B. N. Zdravlje djeteta. — M. Z. K. Hvala i slava Božanskome Srcu Isusovu i vjernom slugi Božjem Petru Barbariću za sretno uspjelu tešku operaciju mojoj kćerki Tereziji. **Pregrada:** B. V. Hvala Bož. Srcu Isusovu, što me je očuvalo od opasnog suda. **Preko:** F. S. Uspjela operacija. **Ruma:** J. K. Primljene milosti. **Podrav.** **Selnica:** M. L. P. Srcu Isusovo ozdravilo sinčića. **Severin:** R. M. Isprošeno zdravlje. **Sikirevc:** M. L. Ozdravila od teške bolesti. — T. P. Ozdravila po zagovoru Petra Barbarića. **Sonta:** M. Š. Milosti. **Sotin:** A. P. Milosti. **Splits:** N. N. Sin sretno položio drugi razred gimn. **Subotica:** V. T. Milosti. — S. T. Sluga Božji Petar Barbarić uvijek je uslišao moje molitve, a najviše mi je pomogao školi. **Sušak:** S. Hvala ti, dragi zagovornice, veliki slugu Božji P. Barbarić, za dobiveno zdravlje sv. Predstojnice. **Sibenik:** T. Z. Po zagovoru sv. Ante i P. Barbarića ozdravio brat. **Valjevo:** M. K. Petar Barbarić pomogao kod ispita. **Varaždinske Toplice:** M. S. Uslišana. **Popovača:** A. K. Zdravlje u stoci. **Travnik:** P. Z. B. Zagovorom Petra Barbarića operacija sretno uspjela. **Vinkovci:** M. B. Milosti. — M. T. Pomoć po zagovoru Petra Barbarića. **Virje:** P. B. Bijah nedužno osuđen na dugi zatvor. Počeš se moliti Kristu Kralju i baš na samu svetkovinu Krista Kralja bih proglašen nevin. **Vrbanja:** P. Z. Uslišana. — T. C. Primljene milosti. **Vrlika:** Z. Š. Sretan porodaj. **Vrppolje:** N. N. Petar Barbarić uslišao. **Vukovjevc:** A. D. Petar Barbarić pomogao. **Vukovar:** M. V. Primljene milosti. **Zagreb:** A. B. Milosti. — M. B. Velike milosti i pomoć P. Srcu Isusova. — A. D. Milošću Srcu Isusova zagovorom svetaca i biskupa Langa pravednost pobijedila. — R. B. Ozdravila od upale srednjeg uha. **Hvala Ti P. Srce Isusovu!** — M. F. Uspjela operacija. — D. S. Kćerka ozdravila od teške bolesti. — A. J. Po zagovoru biskupa Langa ozdravila od teških bolova u glavi. — K. K. Zdravlje djeteta. — Š. M. Milosti. — N. N. Petar Barbarić uslišao. — R. E. Zagovorom P. Barbarića primila milosti. — B. B. Zagovorom Petra Barbarića kum ozdravio od teške bolesti. — **Zemun:** P. G. Milosti po zagovoru P. Barbarića. **Beograd:** Obitelj B. P. Srce Isusovo uklonilo iz obitelji teške nevolje i dalo zdravlje djeci. — S. P. Velike milosti i oslobođenje od neprijatelja.

Urednik: Andrija Glavaš D. L.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izдавač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfrević D. L.

Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfrević D. L.

Poštarsina plaćena u gotovu

Glasnik Srca Isusova

TRAVANJ

1937

Uprava:

ZAGREB

1/147

Kalendar Apostolstva molitve

TRAVANJ 1937

OPĆA NAKANA:

Katolici među nekatolicima.

SVAGDANJE PRIKAZANJE. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvere i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana preporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

POSEBNE NAKANE ZA SVAKI DAN:

1 Ć Hugo. Svećenička zvanja naše mladeži.	17 S Rudolf. Čistoća naših mladića.
2 P Franjo Paulski. Širenje pobožnosti Srca Isusova.	18 N 3. PO USKRSU. Apolonije. Umirući.
3 S Rikard. Hrvatski svećenici.	19 P Krescencije. Katolička štampa.
4 N BIJELA. Izidor. Proprijetari.	20 U Sulpicije. Obraćenje komunista kod nas.
5 P Blagovijest. Vinko Fer. Marijine Kongregacije.	21 S Anzelmo. Obraćenje psovača.
6 U Marcellin. Crkva u Španjolskoj.	22 Ć Soter i Kajo. Obraćenje pijanica.
7 S Epifanije. Obraćenje grješnika.	23 P Juraj. Mjesecni zaštit. Naši momci u vojski.
8 Ć Dionizije. Crkva u Meksiku.	24 S Fidelis. Teški bolesnici.
9 P Marija Kleofa. Pretplatnici Glasnika Srca Isusova.	25 N 4. PO USKRSU. Marko evand. Naši učitelji i učiteljice.
10 S Mehtilda. Društva Srca Isusova.	26 P Klet i Marc. Čast oltara za Petra Barbarića.
11 N 2. po USKRSU. Leon I. Veliki. Sv. Otac Papa.	27 U Petar Kanizije. Hrvatski Isusovci.
12 P Julije. Posveta obitelji.	28 S Pavao od Križa. Sestre svetoga Križa.
13 U Hermenegildo. Progonjeni.	29 Ć Petar Veronski. Katolička Akcija.
14 S Zaštita sv. Josipa. Vjera u Hrv. Narodu.	30 P Katarina Sienska. Djevojačka društva Srca Isusova.
15 Ć Lidvina. Naša ženska mladež.	
16 P Bernardica Subiru. Štovanje Bezgrješne Djevice.	

OPĆA NAKANA U SVIBNU:

Štovanje Bezgrješne — Kraljice mira.
MISIJSKA: Nova područja u misijskom radu.

OPROSTI ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpuni oprost jednoga petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomirovne sv. Prćestvi. Na blagdan mjesecnog zaštitnika.

OPROSTI ZA ČLANOVE BRATOVSTINE PRESV. SRCA ISUSOVU: Potpuni oprost prvog petka ili prve nedjelje, i još jedan po volji odabranit dan.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesечно ISUSOVCI u Zagrebu.
Broj našeg ček. računa 33.896. Cijena 15 d. — $\frac{1}{2}$ dol. — 8 lira. — 2.50 pengő.
Uprava »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«, Zagreb I, 147. Palmotićeva ulica 31.

GLASNIKE PRESV. SRCA ISUSOVIA

GODINA 46

TRAVANJ 1937

BROJ 4

»I reće im andeo: Ne bojte se; jer znam da tražite Isusa raspetoga. Nije ovdje, jer je uskrsnuo, kako reče. Dodite i vidite mjesto gdje je ležao. Pa otidite brzo i recite učenicima njegovim, da je uskrsnuo od mrtvih.« (Mt. 28, 5—7)

Uskrsnuo je

*Uskrsnuo je, Aleluja!
Sa zvona šiba slatka bol.
Uskrsnuo je, Aleluja!
Odaziva se gora, dol.*

*Uskrsnulom se širom zemlje
u hramu Božjem klanja svijet,
s milijun lica milje sjaji,
miriši ljubav kano cvijet.*

*Vrh svake crkve lebdi anđel
ko sunčan trak vrh liliye
i vrčem zlatnim radost lijeva,
da tužne njome umije.*

*A uz goru se tamo silnu
Sotona golem koči sam,
sa usta groznih psost mu bjesni,
a s oka suklja divlji plam.*

*Već vjekovima trgnut nešto
iz ljudskih duša gleda on,
a one eto sad mu zbole,
kroz uskrsni mu klikću zvon:*

— *Oj zalud sve ti! Zalud zamke I zvoni zvon. Ko potres gorom
sve o svoj prst omotavaš,
zaludu siješ mržnje sjeme,
zaludu Križ potajavaš.*

*Dä, razbio si oltar mnogi
i gazio si kruh nam svet,
i još češ množit odmetnike,
salomit još češ mnogi cvijet.*

*Al sav židovski novac skupi,
udruži lažnu učenost,
sjedini svjetom tiranina
i bezbožničku mahnitost;*

*i moći ćete iznova nas
razapinjati, davit, sjeć,
al ljudskom stablu srca-Krista
iščupat nikad, nikad već.*

*Uskrsnuo je On iz groba
Gospodar, Kralj nam i naš Bog,
na ljudska njedra zakucao,
unišio smjelo u nov log:*

*U ljudsko srce ušao je
i urastao u nj je On
duboko, tiko, slatko, čvrsto
ko cedar div u Libanon.*

*Dä, osjećaš Ga! Zemljom cijelom
kroz bezbroj blagih oči zre,
s toliko grudi lijerom dahne;
s toliko usta provire . . .*

*Sotonom tako trese jed.
U bezbroj duša s vjećne misli
tajinstven, topal kaplje med.*

*O jezik budi, misli sveta,
a zvono taj ti silni dan,
i zvoni, zvoni širom svijeta,
nek bjesni Satan savladan!*

*Uskrsnuo je, Aleluja!
nek pjeva naša radost, bol.
Uskrsnuo je, Aleluja!
nek jeći danas gora, dol.*

Milan Pavelić D. I.

Razgovor vjernikâ sa Isusom na Uskrs

Uskrs! Dugo smo ga čekali, a opepet je došao tako brzo, najedamput. Ta još je prekučer bila tako duboka naša sućut, i suzne su nam bile oči kraj Tvo-
ga groba, a danas — zar se već smije pjevati i glasno smijati? Čini nam se, da se ne smije, jer smo tako naučili na korizmenu šutnju i ozbiljnost. A ipak crkva pjeva, otkriveni su križevi i ol-
tarne slike, crnu i ljubičastu boju za-
mjenila je bijela, pustoš oltara — cvijeće, tužni vapaj Jeremijin — zanosni pobjedonosni, radosni Aleluja.

Ti vidiš, Isuse, našu želju da Ti danas darujemo sve i da se pretvorimo u andeosku šutnju klanjanja i hvale pred Tvojim preobraženim Tijelom, pred kojim su prsnuila vrata Tvoja zemalj-
skoga groba i popadali siromašni vojnici na straži. — Ali Ti po-
znaješ slabost i odnose našega ljudskoga života: nama je dano samo da vjerujemo.

Ni oko naše Te ne će danas nigdje vidjeti, makar smo Te
toliko čekali i zvali, makar nam se čini, da smo Te preblizu do-
pratili do groba.

Ni uho naše ne će ništa čuti od Tebe, makar smo se naslu-
šali Jeremijina plača i židovskih psovki na Tebe, makar nam se
čini iza svega toga, da bismo izginuli od čežnje, da Ti čujemo
glas, kao što su Te poslije uskrsnuća čuli apostoli i Marija
Magdalena.

Ni jedno naše osjetilo ne će danas primiti ništa da pred-
duši, makar smo mi sve pripravili za Tvoj dolazak, za osjetni
užitak u Tebi.

Sve je samo u vjeri našoj, u liturgiji našoj, u simbolima
našim. Andeli ne mogu pojmiti, kako je nama danas bez Tebe
vidljivoga i osjetnoga, a ipak prisutnoga, a mi ne možemo pojmiti,
kako je njima i svecima s Tobom osjetnim, i vidljivim, i prisutnim.

Stoga nam ne zamjeri, ako oko naše padne danas izvan
Tebe, oko naše tjelesno; ako uho naše posluhne izvan Tebe, uho
naše tjelesno; ako čitavo biće naše prione o nešto izvan Tebe,
biće naše zarobljeno tjelesnim. Da, mi ćemo na dan Tvoja uskr-
snuća uživati u cvijeću, u muzici, u novim odijelima, u boljoj hrani,
u probranom i veselom društvu, u razondi i odmoru.

Ne zamjeri nam, Isuse, to su za nas jedini načini, da izrazi-
mo radost i velike dogadaje!

I daj nam u uskrsnu nedjelju ovu vjeru, još jaču vjeru, jer nam danas najviše treba, da Te uskrsnuloga proslavimo.

Hoćemo da si s nama danas, Isuse, stoga primi sve nesavršenosti i tjelesnosti naše danas, jer Ti vidiš dušu našu, kako izgara za Tobom.

Andeli Te danas uživaju gledajući, mi Te uživamo vjerujući. Isti si, preobraženi Isus, za njih i za nas.

Da, isti, isti, Jedini naš!

Ž.

Radujmo se, jer se približi izbavljenje naše

1. Da li za ićim današnjim naraštaj sa tolikom čežnjom čezne, kao za stalnim, sigurnim mirom. Kada čitamo u dnevnoj štampi, kako se sve veće i veće svote upravo bacaju za naoružanje, onda nas obuzima sve stalnija slutnja, da će jednoga dana opet planuti svijet u divljem pokolju. Evropa je već u zadnjem svjetskom ratu vrlo mnogo izgubila na vjeri i poštenju, na svom ugledu, a još bi mnogo više izgubila u novom ratu, koji bi bez sumnje bio neusporedivo strašniji od prošloga.

Ali nije opasnost od svjetskog rata jedini uzrok strahu, koji u nama živi. Nažalost, toliko razloga imamo, da velikom zabrinutošću gledamo u budućnost.

Zar da nas ne zabrinjuje činjenica, da su tolike naše radničke obitelji gotovo izgubljene Crkvi, a to znači, da su izgubljene i onom smirenom kršćanskom obiteljskom životu, izgubljene za Boga i nebo.

Ovih dana se u takvoj jednoj obitelji u zagrebačkom predgradu odigrao jezovit događaj: radi neslaganja s mužem, bacila je žena svoje rođeno dijete u vatru, a drugo je već htjela nožem zaklati. Sud će pokazati, na kome je krivnja. Ali mi možemo reći: da je ta obitelj poznavala najboljega prijatelja upravo onih obitelji, koje trpe, da je bila posvećena Presvetom Srcu Isusovu, nikada se ne bi u njoj tako što dogodilo.

To su naše siromašne radničke obitelji. Bezdušni kapitalisti prisvajaju si njihovu krvavo zaslужenu zaradu, a bezbožni boljševički agitatori oduzimaju im jedinu pravu utjehu: svetu vjeru. I onda je razumljivo, da se u ovakvim obiteljima zbivaju tolike strahote.

Zar da nas nadalje ne zabrinjuje činjenica, da se i na selima sve više učvršćuje onaj vjerski nehaj, za koji smo držali, da je samo privremena posljedica svjetskoga rata, da je samo val, koji prolazi.

Zar da nas ne zabrinjuje i naša hrvatska tako zvana intelektualacija, koja je u dosta visokom postotku sve prije nego katolička. Jedan austrijski biskup upustio se prigodom dijeljenja sv. Krizme

Slikao Barberis

*NEK JE SAMO ISUS SA MNOM I JA SA ISUSOM
— NISTA SE NE BOJIM.*

u razgovor sa čestitim seljanima, koji se oko njega okupili kao prava djeca. Među ostalim zapita ih biskup, zašto tako malo djece šalju u gimnaziju i na više nauke. Ljudi mudro odgovore: Bojimo se, da bi nam djeca izgubila vjeru, kao što su je toliki školovani ljudi izgubili. A za našu je djecu bolje, da ostanu seljaci, nego »učeni« bezvjerци.

Mora nas napokon zabrinuti činjenica, da je kod nas još uvijek tako velika nestaćica svećenika. Nedavno je Preuzvišeni Nadbiskup Koadjutor izjavio, da bi odmah mogao u nadbiskupiji zagrebačkoj namjestiti još 300 svećenika, kad bi ih imao. Dok ih zagrebačka nadbiskupija toliko dobije, koliki će međutim umrijeti. A nije bolje ni u drugim biskupijama. Još će nas dakle dugo morati nestaćica svećenstva. Ako k tome još uočimo, kako se danas mladež teško oduševljava za ovo najidealnije zvanje, koje je sam Isus nosio i kako mnogi mladić koji ima lijepa svojstva za svećeničko zvanje, radije ostavlja Isusa poput bogatog mladića, o kojemu nam govori sv. Evandelje, mjesto da Mu se velikodušno odazove, onda nas ta stvar još više zabrinjuje.

2. Ali ipak ne smijemo dopustiti, da malodušnost obuzme naše duše.

Primijenimo na sebe riječi Isusove: »Podignite glave svoje, jer se približi izbavljenje vaše.« To nam dovikuje naš uskrsnuli Isus. Onaj Isus, o kojemu sveta Crkva pjeva u uskrsno vrijeme:

Stražari grob mu čuvali i pečatio kamen ga,
A u grob svoj ko pobjednik on sada smrt sahranjuje.

I više sjajan Andeo: »Nek pjesme grobne svrše se,
Tu qovat, plakat prestajte: zatirač smrti uskrsnu!«

Onaj, koji je pobijedio smrt, On je u stanju — to neka znadu svi narodni vođe, svi koji hoće slobodu i napredak i vječni spas hrvatskome čovjeku — jedini je Isus u stanju da spasi našega radnika iz pandža židovskog kapitalizma i boljševičkog bezboštva, da sačuva našega seljaka od moralne i ekonomске propasti i da inteligenciji vrati živu vjeru, kakovu je imao glasoviti francuski učenjak Ljudevit Pasteur. Jedini Isus može da usliši vapaje vjernih duša »Pošalji Gospodine poslenike - svećenike u žetvu svoju,« — ja oduševi legije mladića, koji će najvećom radošću staviti Isusu Crkvi i svome ljubljenome narodu na oltar svoju mladost i svoj život i velikodušno se dati na svrhunaravno spasavanje i posvećivanje neumrlih duša.

Upravo zato, jer su naše bijede velike, jer su naše potrebe velike, treba da bude i naše pouzdanje veliko. A čim nam je duša puna pouzdanja, onda nam je puna i mira i radosti.

I. Kukula D. I.

Davo promijenio sud o nedjelji...

Zbor u paklu.

U staro doba skupiše se davli na zbor htijući ukinuti sve nedjelje i sve blagdane. Ustade Lucifer, crna rugoba, i zagrmi da se je sav pakao stresao. »Drugovi, ukinimo sve blagdane, jer nam jako smetaju. Ljudi se Bogu mole, idu u crkve, koje mi mrzimo,

čine ostala dobra djela, upadaju u mreže isповједника, koji nam jednim znakom križa uništi svu našu zaradu. Na posao, — ukinimo ih!» Tako se priča, da se je to dogodilo u doba, kad su se ljudi više brinuli za Boga, za dušu.

A danas . . . Danas bi on drage volje proširio blagdane i nedjelje na sve dane godine, — jer on baš nedjeljom zarađuje. Strašna pomisao, ali istina! Dan Gospodnji mnogi pretvaraju svojim grijesima u dan duševnoga nemira i rada. — Dandanas nedjelja nije više Božja, države je hoće ukinuti, pojedinci za nju ne mare. Ne pohadaju se crkve, ne pristupa se sakramentima, ne sluša se riječ Božja. Ali su zato već od subote na večer gostione pune, kina s najružnijim filmovima prenatrpana, nedjelja se svetkuje psovkom, opijanjem, grijesima, što čovjeka snizuju do ispod nerazumnih životinja . . .

Jasno je onda radi čega je davo promijenio mišljenje o nedjelji . . . — Jesmo li i mi možda uzrok . . . ? A. Gabrić D. I.

Žutica i bolest duše

Došao je u bolnicu da se liječi. Doktori ga pregledavaju i istražuju, što mu fali. Napokon mu glavni liječnik reče:

— Vi imate žuticu.

— Nemam ja žutice, odgovori on.

Liječnika to razljuti, ali se svlada te reče samo podrugljivo:

— Hvala, što ste nas poučili.

Medutim će bolesnik dalje:

— Ja bih htio ići van i šetati, a časne sestre mi ne dopuštaju.

— Dakako, vi morate mirno ležati.

— Onda idem radije kući.

— Možete, ali na svoju odgovornost, a nama ćete to potpisati, reče liječnik i ode iz sobe.

Da li je taj bolesnik pravo radio, što nije vjerovao liječnicima niti ih slušao? Zacijselo ne! Ta oni ipak znadu bolje od njega, što je na stvari, to su učili i imaju iskustvo u svemu tome, a on po svojoj volji i pameti ne će nikad ozdraviti.

Isto tako ludo, još lude rade oni, koji u stvarima vjere i spašenja svoje duše ne slušaju svete Crkve. Kažu, da ne treba ići nedjeljom na sv. Misu, da se ne treba isповijedati, ne treba moliti itd. A Crkva Kristova pak zna bolje, što je potrebno za spas duše; to je njezina zadaća od Boga joj dana, da vodi i puti ljudе, kako će se spasiti. Ona ima u tome i silno iskustvo. Pa ako je pametno u stvarima zdravlja slušati liječnike, koji se ipak kakkad prevare, a često uza svu dobru volju ne mogu pomoći, to je kud i kamo pametnije slušati u vjerskim stvarima odano i potpuno sv. Majku Crkvu, koju uz druge odlike vodi sam Bog i jamči, da je sve, što nam Crkva preporuča i nalaže njegova volja, za nas dobro i korisno i da nas vodi k miru duše i vječnoj sreći. J. Badalić D. I.

Sakramenat ljubavi

Uoči svoje pregorke muke užima Spasitelj u svoje svete ruke kruh i vino i uz riječi: »Ovo je tijelo moje, ovo je krv moja« — daje se apostolima i svima nama za hranu. — Znao je On, kako će Ga mnogi baš u Presv. Oltarskom Sakramentu na najodvratniji način vrijedati. Vidio je kao Bog unaprijed sva svetogrda, pred očima su Mu bili bezbožni i opaki komunisti, koji Ga bacaju na zemlju i nogama gaze. Njegovo Božansko Srce je osjećalo unaprijed nezahvalnost, prezir i nehaj pa čak i izrugivanje. — Znao je, kako će sate i sate biti osamljen u tamnom svetohraništu i da mnogi za Njega ne će uopće mariti, kao da Ga i nema. To je sve bilo pred Njegovim očima, kad se predavo ljudima za

hranu, ali On ipak ne odustaje od svoje namjere. A zašto to čini Onaj, koji svemožnom svojom rukom upravlja cijelim svijetom? Zašto silazi sa prijestolja nebeskog u siromašnu crkvu? Zašto se tako duboko ponizuje? Odgovor je samo jedan: Zato jer nas ljubi nadasve.

Iz prevelike ljubavi prema nama bijednim stvorovima silazi s neba, da trpi za nas i da nas otkupi. Njemu to još nije dosta. Njegovo veliko Srce smislja, kako da uvijek ostane među nama i dolazi na divnu misao: ustanovljuje Presv. Oltarski Sakramenat. Znao je On, kako je narav ljudska slaba i kako će taj bijedni čovjek, za kojega će On proliti svoju krv, unatoč toga i dalje griješiti i zato mu ostavlja svoj božanski lijek, koji će ga krijepliti u borbi. Neizmjerno nas ljubi, zato hoće da boravi među nama, da nas nauči već ovdje kušati slasti nebeske u sjedinjenju s Njim, Kraljem kraljeva, vječnom Istinom i Dobrotom. Kolike li ljubavlji Čovjek se pita: je li moguće, da zaista svemogući Bog, gospodar neba i zemlje to sve čini za nas bijedne ljude? — Jest, moguće je. Sve to On za tebe čini, kršćanska dušo, da te spasi. A što ti činiš Njemu za toliku ljubav? Primaš li Ga rado u svoje srce i da li zaista tvrdo vjeruješ u Njega?

Podi često k Njemu, jer On te milo doziva: »Dodite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, ja ću Vas okrijepiti.« Dodite često u crkvu i tu Mu se poklonite kao svome Kralju i Gospodaru. Tu On istina, ne prebiva u kraljevskom sjaju, ne resi ga plašt kraljevski

i kruna, već se obukao u bjelinu malene hostije. A to je sve iz ljubavi spram nas, da Ga možemo blagovati. — Zahvali Mu za sva dobročinstva, kojima te svaki dan obilno daruje, moli ga za sebe, za svoj narod i za proganjenu Crkvu. Nastoj, dušo kršćanska, da mu donekle zadovoljiš za tako mnogobrojne grijeha, kojima se pogrdjuje Sakramenat ljubavi. To će ti dati poticaja, da uzljubiš i ti Njega i da uzljubiš svoga bližnjega, kojega ti je On zapovjedio ljubiti. O kad bi narodi upoznali tu divnu božansku ljubav, ne bi bilo klanja ni revolucija ni ratova, a niti tolike socijalne bijede, koja tišti danas čitavi svijet. *Genc D., seljak.*

Najljepše dijete

Istinito je, što jedna majka često priča:

Bila sam u teškom porodaju. Nitko ni mislio nije, da će ostati živa. Liječnici su mi svjetovali, okolina me nagovarala, dapače prijetila, da moram dopustiti, da mi usmrte dijete radi spasa moga života. Pri duši mi bilo strahovito. Život mi je bio drag, ali i život moga djeteta. Pri tome pomislila sam na vječnost, na Boga . . . U velikoj svojoj nevolji predala sam se u ruke Božje i preporučila dobroti presvetog Srca Isusova. I nijesam ni pod koju cijenu dopustila, što su drugi zahtijevali.

Kako sam sretna, da sam tako učinila, jer sam malo kasnije rodila zdravo dijete, koje su bili osudili na smrt. Ono je od moje devetero djece najzdravije i najljepše. Uvijek govorim: Kao da ga je dragi Bog posebno obilježio svojim darovima — meni za utjehu i poduku, da Otac nebeski ne zaboravlja svojih, koji mu se pouzdano preporučuje. *A. R.*

Vlakovoda pozdravlja Isusa

Prije tri nedjelje po prilici obavio jedan vlakovoda duhovne vježbe u blizini Münchena i rekao u razgovoru sa svećenikom, kako on već 30 godina vozi veliku lokomotivu i da za to dugo vrijeme nije nikad provezao kraj koje crkve, a da nije Spasitelj pozdravio sa »Hvaljen Isus« ili sa »Hvaljen i slavljen neka bude Presv. Oltarski Sakramenat.« Veli da je naročito noću lijepo, kada iz daljine vječno svijetlo kroz crkvene prozore pozdravlja vlak. Svaki dan moli na lokomotivi krunicu, jer ima pruga, gdje je to lako moguće. Ložač je miran čovjek; i katkada oni to zajedno rade. — Zato je i razumljivo, što ovaj vlakovoda ima blagoslov Božji. Za ovih 30 godina nije ni najmanje nesreće imao, ali zato uvijek uživa sretan obiteljski život sa šestero djece. Od ovih će dva najstarija sina biti slijedećih godina zaredena za svećenike, a jedan će biti benediktinac. *Redenc*

Katolici među nekatolicima

Mjesečna nakana za mjesec travanj, blagoslovljena od sv. Oca.

Jedan čovjek teško obolio. Pozvao liječnika, pa će mu: »Dragi doktore, recite mi istinu. Je li ovo opasno?« Liječnik mu odgovori: »Bojao sam se sve reći. Ali eto kad vi hoćete, bit ću iskren. Vaša bolest je vrlo teška.«

Bolesnik sav uplašen: »Nažalost! Ipak ja se nadam, da ćete vi učiniti sve, da me spasite.«

»Hoću. Samo ja bih vas prije upozorio, da bi bilo dobro, da se ispovjedite.« Bolesnik, koji je bio katolik samo po krsnom listu odgovori:

»Znate, isповijed, to je za mene glupost. Vidite, ja držim, da su sve vjere jednake i da su ih izmislili popovi.«

Liječnik će ozbiljno: »Ja vas ne mogu siliti. Međutim što se tiče bolesti, evo vam ova knjiga, pa si izaberite jedan lijek, koji će biti za vas.«

»Ma čovječe, vi ste poludili! Pa zašto sam vas zvao? Odakle ću ja znati, što meni treba?«

I liječnik mu dade ovu pouku: »Vidite, dragi prijatelju, ja mislim, ako su sve vjere dobre za vašu dušu, da su i svi lijekovi dobri za vaše tijelo. Vi tražite lijek, koji će vas ozdraviti a ne tražite vjeru, koja će vam spasiti dušu.«

Samo je jedna vjera prava i samo u pravoj vjeri ljudi mogu spasiti dušu. To treba, da svi katolici dozovu sebi u pamet i da onda sv. vjeru cijene i čuvaju kao zjenicu svojih očiju. To naročito vrijedi za one katolike, koji žive pomiješani s pripadnicima drugih vjera. Takvi katolici se nalaze u velikoj opasnosti, da postanu u svojoj vjeri nehajni i mlaki. I nesamo to, nego da svoju svetu katoličku vjeru potpuno izgube. Nažalost ova opasnost prijeti i mnogim katolicima u našem hrv. narodu.

Eto ponajprije, katolici koji žive među nekatolicima izvragnuti su opasnosti, da počnu naslijedovati njihov zao primjer. Zao primjer, to je kao priljepčiva kuga, koja prelazi s jednoga na drugoga. Kad jedan nekatolik može biti »pošten« čovjek, a ne ide u džamiju ni u crkvu, niti se krsti niti Bogu moli, zašto da ja moram ići svake nedjelje na sv. Misu i moliti se svaki dan Bogu i primati sv. sakramente? I onda, žalosno je ali istinito, takvom katoličku postaju učiteljima njegovi susjedi nekatolici, a ne njegov svećenik i sveta Crkva. On ostaje katolik samo na papiru i ne razlikuje se ama baš ni u čemu, osim možda po svojem imenu, od svojih susjeda nekatolika. Onda nema više ni govora, da će takvi »katolici« odgajati svoju djecu u pravom katoličkom duhu. I tako se eto pomalo raspada katolička vjera u našem narodu.

A djeca ovako mladih roditelja postaju još i nemarnija. K tomu još dolazi drugovanje katoličke djece s nekatolicima. Mlada dječja srca, koja su meka kao vosak, ostavljaju na sebi tragove

toga nekatoličkoga društva. A roditelji se pitaju: odakle to, da djeca ne cijene više sv. kat. vjere, da se ne ponose, što su katolici? I za par godina njihovo će dijete mirne duše poći za kakova muslimana ili pravoslavca, kao da to nije ništa.

Mješovite ženidbe, to je prava rak-rana, koja rastače katoličku vjeru i u hrvatskom narodu. Ako roditelji ne drže do vjere ništa, ako djeca ne drže do vjere ništa, onda se ne treba čuditi odakle toliki mješoviti brakovi, koji najsigurnije ruše i katolicizam i hrvatstvo u našem narodu. Mi ovdje govorimo o katoličkoj vjeri u našem narodu. Ali sve što kažemo vrijedi i za hrvatstvo našega naroda.

Kako se može iskorijeniti vjera iz jednoga naroda? Silom ne može. Najljepši primjer zato je katolička Irska, a možemo reći i naš Hrv. Narod. Stotine godina su trpjeli ti narodi od silnih neprijatelja, ali katoličku vjeru su očuvali. To su i sada u Rusiji vidjeli bezbošci, pa su okrenuli drukčije. Štampom, školom, »znanošću« nastoje uništiti vjeru u ruskom narodu. I to ide teško! Evo kako ide najlakše. Gledaj doći do toga, da ljudi sami odbace i popljuju svoju vjeru. Upravo onako, kao što se najlakše pobijedi neprijatelja, kada se kukavički predajte i digne ruke u vis. Tako pliju i izdaju kat. vjeru oni katolici, koji sklapaju mješovite brakove. Ovo je najsigurniji put, kojim će najlakše nestati katoličke vjere iz našega naroda. Mi katolici stoga najstrože osuđujemo mješovite brakove, upropašćuje vjeru i ubija duše. Je li ovo pretjerano? Nije. mješovitih brakova. Neki je zato zovu »netrpeljivom«. Hrvatski bi se to reklo »nepopustljivom«. Ima i pravo. Jer kad ona toga ne bi činila, ona bi bila slična majci, koja sama svoju djecu baca u smrt. Nju je božanski naš Spasitelj ostavio na zemlji, da spasava duše a ne da ih upropašćuje. Svaki onaj koji pomaže mješovite brakove, upropašćuje vjeru i ubija duše. Je li ovo pretjerano? Nije. Istina, nade se tu i tamo koja jadnica, koja se nastoji ovako ispričati: pa nisam ja zanijekala svoje vjere; ja držim svoje, on svoje; pa i djeci ja govorim o našoj vjeri itd. Sve je to žalosno! Danas i ondje, gdje su i otac i mati dobri katolici, teško izlaze sa svojom djecom, a što istom ovdje, gdje otac iščupa što majka usadi.

Ima još jedna krialatica, kojom kušaju katolike zavarati. Dođu razni nekatolici pa počnu medeno govoriti: Brat je mio koje vjere bio. A to ti ne znači ništa drugo, nego dešer, ti katoliče, odreci se vjere svojih otaca i prijedi k nama. Istina, mi treba da ljubimo sve ljude, ali zablude njihove, njihovu krivu vjeru ne možemo prigriliti. Kako je jedan Bog jedna je i vjera; jedan je Isus, jedna je i njegova prava Crkva i nauka za sve ljude, a ta se nalazi kod nas katolika.

Prava vjera je najdragocjeniji dar Božji. Veći dar nego i novac i karijera i zdravlje. I stoga nema te žrtve, koju mi ne bi trebali podnijeti, samo da svoju svetu katoličku vjeru očuvamo čistom i neokaljanom. Kako je to dobro razumio onaj veliki otac Vaughan, koji je dragom Bogu darovao 13 svoje djece: 9 svećenika

*Ljiljan čistoće cvjeta kod
mladeži, koja se često pri-
češćuje. Pričest sv. Alojzija.*

Slikao: Walther Meyer — Speer

i 4 redovnice. On bi običavao svoju djecu povesti na jedan brežuljak pa im govoriti: »Vidite, djeco, 25.000 hektara ove zemlje bilo je naše. Sve smo to izgubili, jer smo bili i ostali katolici. Djeco moja, cijenite stoga svoju sv. katoličku vjeru, kao što su je cijenili vaši stari. Katolici trebaju vjeru cijeniti i ljubiti iznad svega. Mili-juni članova Apostolstva molitve mole se ovaj mjesec, da to razumuju i po tome žive oni katolici, koji se nalaze među nekatolicima.

Stjepan Zec D. I.

Vodite djecu k Isusu

U životopisu sv. Oca Pape Pija X., nazvanog Papom česte sv. Pričesti, nadoh ovaj krasni primjer:

Iza velikog potresa u Mesini koncem prosinca 1909., Sv. Otac se jako brinuo za siromašnu dječicu. Osnuje čak za djevojčice posebni zavod u Rimu. Svake bi godine pred prvu sv. Pričest sve isle k sv. Ocu, da ih blagoslovi.

Kod jednog takvog pohoda, dok je Papa govorio dječici, osjeti da ga netko vuče za rukav. Misleći, da ga kakvo dijete od dragosti dira, nije se ni obazirao. Al osjetivši iznova lagani trzaj, okrene se te blago upita: »No tko me to vuče?« »Ja, Sveti Oče«, začu se glasiti jednoga djeteta. Sestra, koja je dovela djecu, sva pocrvenila u zabuni i već htjede ukoriti malu, što je tako nepričujna, ali Sv. Otac zovnu to dijete preda se.

»Reći mi, mala, što bi ti htjela od mene?«

»Ja imam, Sveti Oče, 5 godina i htjela bih primiti prvu sv. Pričest, ali mi sestre ne daju.«

»Možda ti ne daju radi toga, što nisi još dobro naučila katekizam«, odgovori Papa.

*Vjeran Križu, vedra čela,
bistra pogleda, ne boji se
zareka današnji mladić,
koji se često pričešće.*

Slikao: Franke

»A, oprostite, dragi Sv. Oče«, odvažno će mala, »pokušajte me pitati, na sve ču vam odgovoriti.«

Papa uistinu stavi više pitanja iz katekizma, pa kad je dobio tako jasne i bistre odgovore, okrene se sestri i reče joj: »Sestro, molim vas, da od sutra svaki dan vodite ovu maču k sv. Pričesti.«

Cuvši dijete te riječi, zaplače od dragosti i klekne pred Sv. Oca i upre u njega male očice pune djetinje zahvalnosti.

Koliko bi i naše djece to činilo svojim roditeljima, kad bi ih što prije odveli k Isusu u sv. Pričesti, no mnoge su naše majke još hladne prema ovoj izričitoj želji Isusovoj i želji njegovog Namjesnika . . .

Za Crkvu, za Papu

Dne 15. veljače 1932. bio je zadnji dan mlađom Marku Dalla Torre, sinu glasovitog urednika »Osservatore Romano«.

Zadnju ga noć groznica strašno mučila, sile ga već ostavljale, no on je sred tih bolova neprestano opetovao: »Živio Papa«, dajući tim povikom sadržaj svega rada i nastojanja.

Uz nježnu brigu bolničarki pred jutro se malo smirio; — ali još više od njege pridonese poboljšanju vijest, da mu Sv. Otac šalje svoj blagoslov i da se za njega posebno moli.

Iza toga su slijedili strašni satovi smrtne borbe. U besvjestici je govorio: »Za Crkvu, za Papu, — potpun sam i vjeran sluga Sv. Oca Pape.«

Dao Bog da to postane lozinka i ponos naših mladića: »Za Crkvu, za Papu život i smrt!«

A. Gabrić D. I.

Treća zapovijed crkvena

Papa Urban V. htio ublažiti strogi post Kartuzijanaca. Uzalud je došao general reda i molio, da toga ne učini. Na to dode deputacija redovnika, od kojih je najmladi imao 87, a nastariji 100 godina. Sad je papa uvidio, da jesti meso nije potrebito za zdrav i dug život, pa im je drage volje dopustio, neka i nadalje žive po strogim pravilima.

Post je Bogu ugodno djelo. Ninivljani su činili pokoru: postili su i Bog im nije razorio grada. Bog je tako pokazao, da mu je drag post te ga je preporučio i zapovjedio. Post je bio naložen i Izraelcima. Morali su se uzdržavati od mesa nekih životinja: svinja, konja, zeceva, udavljenoga i od krvi. Pet dana prije praznika sjenica bio je tako zvani dugi dan: nisu smjeli ništa jesti od zore do mraka. Poslije su neki, osobito farizeji, uveli od svoje volje neke posne dane, kao ponедjeljak i četvrtak. Mi katolici imamo treću crkvenu zapovijed: »Posti zapovijedane poste i u određene dane ne mrsi.«

Post. Već od apostolskih vremena ustanovljeni su neki dani za post, osobito u korizmi. Crkveni nas zakonik uči (kanon 1244), da Crkva može promjeniti zakon o postu. I tako je ona radi promjenjenih prilika znatno ublažila prijašnje stroge zakone. Nije isto post i nemrs. Tako običnim petkom propisan je nemrs, ali nije post. Posti onaj, koji ne jede više nego jedamput na dan do sitosti. U stara su vremena postili tako, da su istom jeli iza zalaza sunca. Poslije je ublažen taj zakon, te se smije ujutro i navečer nešto uzeti prema dobrom običaju dotične zemlje. Naredba se o postu proglašuje svake godine po crkvama prije korizme. Tom se prilikom i navedu razne olakšice glede posta i nemrsa, koje su razne u raznim biskupijama. A kod pučke se mise nedjeljom u oglasima upozoravaju vjernici na naredne poste i nemrse. Zakon posta veže one, koji su navršili 21. godinu i nisu započeli šezdesetu.

Nemrs. Petkom i u druge neke dane, kao na Pepelnici, kad su kvatri i uoči četiriju velikih blagdana: Božića, Duhova, Vel. Gospe i Sveih Svetih, ne smije se jesti meso toplokrvnih životinja ni juha od mesa. To je nemrs.

Već i liječnici preporučuju kadikad uzdržat se od mesa. Prekomjerno i postojano uživanje mesa može škoditi živcima. Lakše je ipak čovjek ispričan od posta nego li od nemrsa. Premda je crkveni zakon o postu i nemrsu dandanas tako ublažen, ipak ima mnogo kršćana, koji ne mare za taj zakon. Ima ih, koji će utorkom na čast sv. Anti strogo postiti, a petkom će jesti meso, ako ne u podne, a ono navečer, tobože da je već zapravo prošao petak! To ne valja i to je težak grijeh, osim ako nemamo što drugo jesti.

Zašto postimo? Ne treba se bojati posta. Lijepo je rekao glasoviti Ozije: »Ja se upravo zato nadam od Boga dobiti dug život,

što savjesno ispunjam četvrtu zapovijed o postu. Time ja ispunjam četvrtu zapovijed Božju: »Poštuj oca i mater.« Moj Otac, dragi Bog u nebu, hoće da postim, moja mati, sv. Crkva, propisuje mi dane, u koje moram postiti. A jer se u četvrtoj zapovijedi kaže: »da dugo živiš i dobro ti bude na zemlji«, to se nadam, da će mi Bog udijeliti dug život, jer služim i Oca nebeskoga i Majku, sv. Crkvu».

Postimo, da naslijedujemo Spasitelja i svece, da činimo pokoru za grijeha i da krotimo svoje tijelo. U korizmeno vrijeme dolaze u sv. Misi ove riječi: »Bože, koji tjelesnim postom ukrećuješ mane, duh uzdižeš, krepost udjeljuješ i nagrade.« Postom se lakše uzdržajemo od grijeha, a za učinjeno zlo činimo dostojnu pokoru. Postom obuzdajemo tijelo, a duh lakše Bogu uzdižemo. Postom lakše ugušujemo napasti tijela. Molitva združena s postom najbolje je sredstvo proti nečistom duhu: »Ovaj se rod (davolski) ničim ne da istjerati do postom i molitvom« (Mt. 17, 20). Sv. Jeronim veli: »Uzdržavanje od jela je mati zdravlja, a lakoćnost je mati slabosti i bolesti.«

Duhovni post. Bogu najmiliji, sotoni najodurniji, a ljudima najkorisniji je post duhovni. Od onog pravog posta, naime uzdržavanja od jela, može se mnogi ispričati, ali od duhovnog posta ne može. A koji je to duhovni post?

To je uzdržavanje od grijeha. Tako može, a i mora tijelo postiti, kad se uzdržava od griješnih naslada. Srce nam posti, kad krotimo zle želje i požude; jezik posti, kad ga čuvamo od ogovaranja, klevetanja, zaklinjanja, kletve, proklinjanja, nečistih razgovora. Oči poste, kad ih obuzdavamo, da ne gledaju zabranjeno i da se ne polakome za tudim dobrom; uši poste, kad bježimo od zlih razgovora, ruke, kad ih susprežemo od tuge, kad ih ne dižemo na drugoga, kad ih ne oskrvnemo nečistoćom. Noge napokon poste, kad ne idemo zlim putem u bližnju griješnu prigodu.

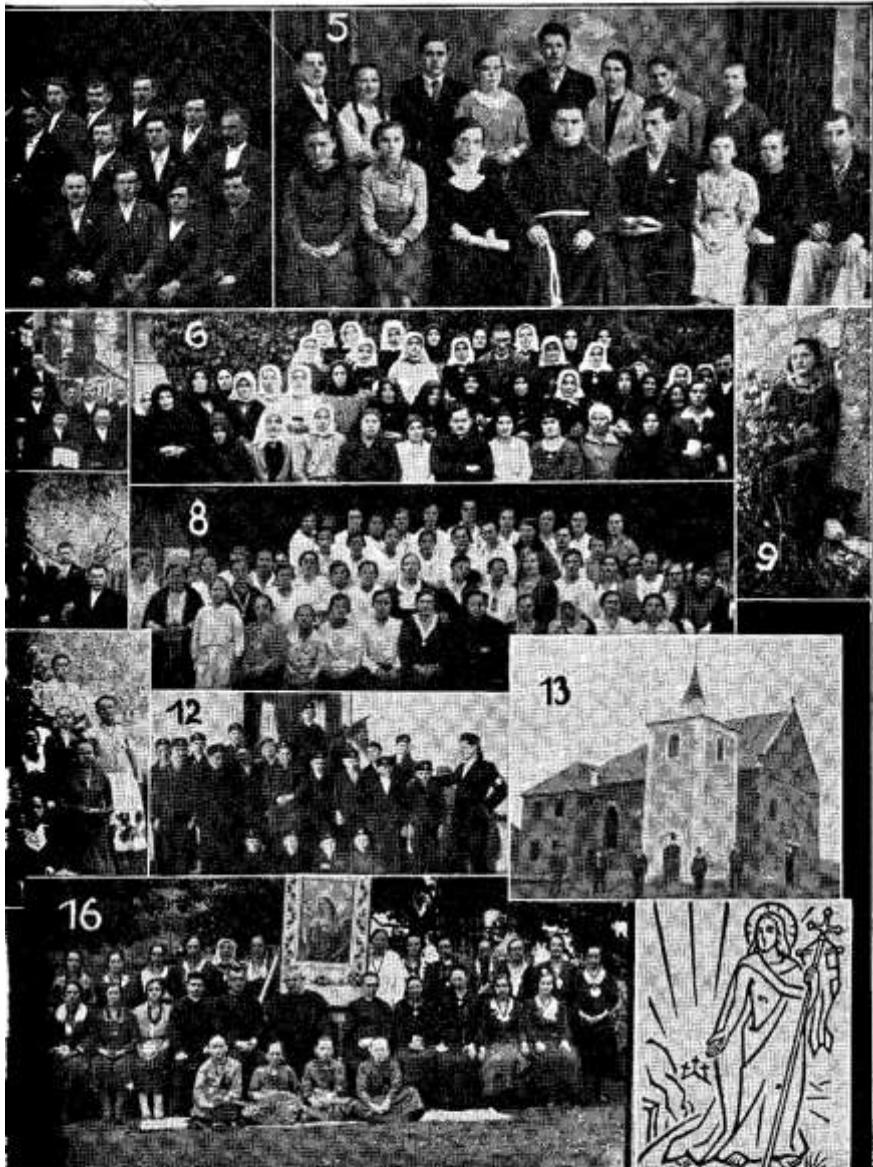
Osim toga post i nemrs združi s djelima ljubavi prema bližnjemu. Što sebi uskratiš od hrane, to daj sirotinji. Osobito onaj, koji ne može postiti, neka to naknadi djelima milosrđa i molitvom. Sv. Rafael veli Tobiji (Tob. 12, 8): »Dobra je molitva s postom i milostinja više vrijedi nego sakrivati blago.« Prorok Izaija kori u ime Božje one, koji su više držali do posta nego do zapovijedi Božjih: do ljubavi Boga i bližnjega: »Eto: postite, a prepirete se i svadate i bijete šakom bezbožno. Nemojte postiti tako kao do danas, da bi se čula gore vika vaša. Zar je to post, koji izabrah, da čovjek muči dušu svoju jedan dan?... To li ćeš zvati post i dan ugodan Gospodinu? A nije li većma ovo post, što izabrah: razveži sveze bezbožnosti, razriješi remenje od bremena, otpusti potlačene i izlomi svaki jaram. Lomi hleb svoj gladnoma i siromahe i beskućnike uvedi u kuću svoju. Kad vidiš gola, odjeni ga, i ne prezri tijela svojega. Tada će sinuti svjetlost tvoja kao zora i zdravlje će tvoje brzo procvasti. Pred tobom će ići pravda tvoja i slava Gospodnja obuzet će te« (Iz. 58, 5 sl.). Petar Gertler D. I.

1 Svećilištarci — Križari obavili su duhovne vježbe u Zagrebu na Jordanovcu. — 2 Žba muževa i mladića. — 4 Hrvatski katolički muževi u Bednji. — 5 Diletanska sećica Franje u Pitomači. — 7 Skom u Bednji. — 8 Marijina Kongregacija u Pitomači dnevnih duhovnih vježba. — 11 Gornja Jelenska: Podmladak Djevojačkog društva Sr. Bednja, srez Ivanec dovršiti ovaj hram Srca Isusova. Kucaju na vaše dobro i ples društva Srca Isusova u Kalinovcu. — 15 Baška (Krk): Križari proslavili 30 godišnjicu.

16 Staro Petrovoselo:

S R E T A N U S K R S Ž E L I S V I M A U R E D N I S

— 1. Hrvatski katolički muševi u Pitomači — 3. Gornja Jelenska (Moslavina): Sa duhovnih vježbi: Bratovštine Presv. Sreća Isusova i Katoličke Akcije u Virovitici. — 6. Treći red svetoga — 9. U Aleksandrovu (Krk) umrla križarica Slavica Žic. — 10. Moravče: Križari iza trozidala. — 12. Mali Križari iz Ludbrega iza duhovnih vježba. — 13. Seljaci iz Vrbna, župe do srca, pomožite im. Adresa: Župni ured, Bednja, srez Ivanec. — 14. Grupa Djevojačkog društva svoga obljenog natpastira preuzvišenog biskupa Dra. Josipa Srebrnića. — 16. Djevojačko društvo Sreća Isusova.

VO I UPRAVA GLASNIKA SRCA ISUSOVA

Opet o novovjercima

Mi smo u Glasniku kroz tri godine razkrinkavali adventiste, baptiste, tako zvane istraživače sv. Písma i slične. Iz njihovih knjiga smo iznosili, kako strašnu nauku imadu. A eto ipak oni ne miruju. Po hrvatskim krajevima šuljaju se agenti poslani iz Beograda, Maribora i Novog Sada, da nas Hrvate-katolike pocijepaju i da nas odvuku od vjere naših otaca. Ovdje čemo iznijeti članak jednog obrtnika, koji je 5 godina u dodiru s tim novovjercima ili kako ih naziva: adventistima. Članak je tim zanimljiviji, jer iznosi što oni između sebe usmeno naučavaju, misle i govore. Članak je bio poslan preuzvišenomu nadbiskupu-koadjutoru Dr. A. Stepincu, a on ga je uručio Glasniku. Članak glasi:

Dobro sam proučio ovu čudnu i strašnu novovjersku nauku, jer nažalost žena mi je već 5 godina adventiskinja. Odmah napočetku mogu mirne duše reći, da su oni odbacili sve što je Božje. Glasnik je iznosio kako oni zabacuju Majku Božju, kako niječu da je Isus Bog, kako preziru svece, a ja ču još nadopuniti iz njihova života. Tko k njima dođe mora se ponovno krstiti, jer kažu, da je katoličko krštenje davolsko. Za sebe kažu, da su Božji poslanici, da su Božje oko, da vrše vlast sv. Petra i Pavla, a sv. Petar i Pavao su za njih mrtvi, a mrtvi ne hvale Boga. U našega dobroga i dragoga Isusa ne vjeruju, on je njima lažni Bog i čuje strahotu: on je njima gad. Oprosti nam Bože, ne kazni nas, kad se u našim krajevima ovakvi nesretnici pojavljuju! Istina, oni slikaju Isusa u svojim knjigama i sličicama, ali to čine zato, da na zgodan način prevarе katolike i u svoje ih mreže ulove. A sami ne vjeruju u ono što su napisali ili naslikali. Njima je glavno da nas otrgnu od sv. vjere. Kad su već jednoga na fin način i pobožno smotali i zaveli, tada počmu sa pravom svojom naukom protiv Isusa, Majke Božje, svecata i sv. Ota Pape. Papa je po njihovoj nauci antikrist, najgadnija zvijer, otac laži. A Crkva je katolička — kažu oni — hajdučka špijlja i svi mi koji idemo u crkvu jesmo najgori hajdaci i lopovi. A sv. Križ mrze da je strahota. Boje se križa jače nego zagušljivog plina. O tomu će se uvjeriti svaki svećenik i vjernik, ako tim novovjercima reknu, da se prekriže. Ne će pa da ih rezete. Bježe od križa kao i sotona. Naša mila Majčica Marija odbačena je od njih, jer da nije Majka Božja, da je obična smrtnica, koja je umrla i više je nigdje nema, a spasit će se istom kad njihov Isus dode. Po njihovu čovjek nema prave duše, duša je — kažu — krv. A jer nema čovjek duše, zato onaj desni razbojnik nije došao na dan smrti u raj, nije ni Isus bio u raju. Dakle, Isus je prevario onog desnog razbojnika, kad mu je rekao, da će biti još isti dan u raju. A opet s druge strane za sebe govore, da oni imadu vlast od Isusa. Protiv svećenstva su grozni. A od njih je, kažu, svaka nepismena baba, svaki uličnjak, samo je li njihov, odmah je svatko svećenik. Katolička je vjera za njih davolska vjera, jer jedemo svinjetinu. Kažu, da će vikati anđeo: pade Babilon, a taj davolski Babilon je Papa.

»Glasnik Srca Isusova« nose neki sa sobom, da zavaraju ljudе, a onda kada su zavarali, govore, kako je »Glasnik Srca Isusova« davolska štamparija. Čudesima se izrugivaju, svete mučenike nazivaju vražnjim mučenicima, sveta Misa je za njih cirkus ili kino.

Treba imati na umu, da adventisti ovo sve ne govore svakomu, nego samo dobro poznatima ili kad kojega od njih jako naljutite. Zar ne, da je ovo upravo strašna vjera?! A eto ipak po našim krajevima ima 300 a g e n a t a . Haraju po katoličkim selima. Kad dodu u kuću reknu: »Dobar dan«, ili slično, pa obično nastave ovako: »Ja sam misionar, nosim vijesti iz dalekoga svijeta. Oglasujemo dolazak Isusov. Bog hoće, da preko nas propovijeda evanđelje. Isus vam kuca na vrata, primite ga, večerat će s vama, a vi s njime. Bog će kroz nas tvoriti velika čudesa, veliku žetvu će dati, kakva još nije bila od postanka svijeta. Eto knjiga: imam ih po 1 dinar, po 3, 4, 5, 8, 10, 30, 45 dinara. Imam krasno Svetо Pismo, košta 60 Din., a obični svijet daje do toga milostije 5 dinara, a najviše 10 dinara; bogatiji daju 20, a za siromašnu djecu 50 dinara. Vi dajte koliko je vaša volja, tako da nije badava, ali dajte najmanje 2 dinara.« — Kad ga zapitate kakve je vjere, odgovorit će da je katoličke; ali to je zavaravanje i bacanje maltera u oči. I tako ljudi daju, nasjedaju, zapletu se u njihove mreže kao i moja žena i tako s vremenom postaju najgori neprijatelji vjere i kršćanstva. Takvih ima već oko 30.000.

Prikazao sam ukratko ono, što naučavaju i kako postupaju. Nešto je dakle strašno, da strašnije ne može biti. Sve što je plemenito moralo bi se dignuti protiv ovih žalosnih novotarija.

Aleksandar Banaš, krojač.

Krvavi „Vjerujem“ ili opametio se

Ovo je uspomena iz zadnjega rata. — Iza ljute bitke kapetan je s bolničarima skupljao ranjenike. Prolazeći pokraj nekog zida začuje jecaj: »Kapetane . . . ! K meni . . . umirem, . . . svećenika.« —

Kapetan potrči k ranjeniku, koji se jedva jedvice držao nasslonjen na zid. »Kapetane«, ponovno zajeca, »ja nisam vjerovao, u mladim godinama izgubilih vjeru, no sad sam je opet dobio. — Gledajte tog mrtvog vojnika pokraj mene. Taj, ranjen kao i ja, neprestano je zvao svećenika. Kad je video da nitko ne dolazi, napregne sve sile, uspravi se i povika: »Ja sam katolik i kao takav hoću da umrem.« — Umocio je iza toga prst u krvavu svoju ranu te napisao na zid: »Ja vjerujem u Boga . . .« Iza toga se je srušio mrtav, eto tu uza me. — Kapetane i ja sada vjerujem, — zovite mi svećenika, hoću da umrem kao katolik.«

Potresan slučaj; lako će ga razumjeti oni kojih se tiče.

A. Gabrić D. I.

Priznanje otpale djevojke

Svak ju je u selu poznavao i upirao prstom na nju kao na bijelu vranu.

Davno je bila otišla u tuđi svijet i opet se vratila u svoj dom, koji nije imao ljubavi prema njoj. Majka joj je počivala u grobu. Nije ni upamtila te jedine, koju je iskreno ljubila. Otac joj je bezbožnik, pijanica, varalica — živi grob. Za nju se on nije starao, pa je kao neiskusno djevojče otišla od rodene kuće, da zasluži svagdanji kruh.

Zivotni su je valovi bacali od jedne hridine do druge. Išla je od mjesta do mjesta, od rada do rada. Zavaravali su je, pljačkali, oduzeli sve, sve pa i vjeru, u kojoj se je rodila. Uhvatili su njezin razbijeni brod gusari. Obećali su joj spasenje, ako pode s njima. Dočarali su su joj sreću duše, ako prigrli sekstu, koju su oni propovijedali za skupe američanske dolare. Jer je bila bespomoćna i neupućena, pristala je, da se odreće svoje Crkve i da prihvati vjersku novotariju. Od tog vremena bila je zagrižena sljedbenica ovih krvovjernika. Sigurno i zato, da zaboravi dužnost sv. isповjedi, koja joj je bila od svega najpotrebnija. U svijetu je to bila zapustila. Takva je došla rođenoj kući: oboljela je na duši i tijelu.

Seljani su saznali, da njihova mještanka, koja se vratila nakon mnogo godina, ne ide u crkvu, da se ne isповijeda, da drugi „zakon goni“. Čudili su se, zgražali i neprekidno pokušavali da je okrenu. Ali ona je bila uporna i nepomična. Branila se je izvrnutim izrekama sv. Pisma i svojom voljom, koja se po njezinoj tvrdnji drugog ne tiče. I činilo se, da je izgubljena bitka oko ove duše.

No dogodilo se je neočekivano. Netko se je našao, koji je s puno sučuti progovorio njezinoj bijedi:

— Početak je tvoga bola i stradanja, kad si izgubila majku... S njom je legla u grob i svaka ljudska ljubav prema tebi... Zavaravali su te u svijetu lažnom ljubavi... Primali su te i odbacivali... Padala si i tonula... Nasitila si se života. Gorak je bio... A zaboravila si, da osim zemaljske majke ima i nebeska Majka, osim zemaljskog oca i nebeski Otac... Molitva ti je izišla iz običaja i isповijed postala neugodna i preteška. Ostavila si te izvore okrepe i utjehe. Stoga je u nevoljama bilo još nevoljnije. Nijesi mogla dalje i tražila si ublaženje savjesti. Pričinjalo ti se, da grješniku ima puta k Bogu bez isповjedi pred svećenikom, kako su ti lažni proroci tumačili. Zavarana si od njih i od same sebe...

S ovim riječima probudile su se njezine žalosne uspomene, i ona je počela da sve priznaje, da plače... Zrake su Božje milosti probijale u njezinu dušu. To je bio čas, kad je slomljena njezina upornost. Od tog nije bilo dugo do sv. isповijedi i sv. pričesti — do potpunog obraćenja.

Koliki podnose ovako patnje i nose križ života a ne znaju si olakšati breme, nego posrću. Ne sjećaju se Isusovih riječi: »Dodite

*Crkva Katolička jedina
je iskrena prijateljica siro-
tinje, a sirotinja i zapušteni
gledali su i gledaju u Crkvu
kao u svoju najbolju Majku.*

Slikar: Walther Meyer — Speer

k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.« Količ se opet pri tome zasljepe, da traže spasenje izvan Krista i njegove Crkve. Imajmo prema njima riječi blagosti i ljubav milošrda, pa će uz pomoć Božju progledati. A. Romić, župnik.

Zašto radimo?

Neki stranac došao u dalmatinski gradić, Metković, baš kad se gradila crkva. Gledao dugo sve moguće stvari, dok se napokon ne zaustavi kod klesara.

Upita jednoga: »Ej prijane, što radiš?« — »A evo tužna mene, razbijam stijene . . . «

A ti tamo, što si se toliko razmahao . . . ? — »E, moj gosparu, što više uradim, više će mi fijorina u džep.«

Približi se tada napokon starom majstoru, pa i njega upita što radi: »Zidem evo crkvu sv. Ilike, zaštitnika našeg mjesta.« —

Pitanje je bilo uvjek isto, ali odgovori tako različni. Prvom je rad nezahvalni posao, umor i muka, sudbina osuđenika; drugom je samo zarada, dok treći prelazi preko umora, preko zarade i gleda svrhu.

Među koje mi spadamo? Želimo li da nam rad bude ugodan, sretan, blagoslovjen, priključimo se starcu klesaru, u svakom našem radu dignimo misao u visinu, k Bogu. Sve za Boga!

A. Gabrić D. I.

Događaji po svijetu

Divljaštva komunista u Španjolskoj. Od brojnih komunističkih divljaštva spomenut ćemo samo neka:

U Antekeri su opazili gospodu Mariju Kalvez kako drži krušnicu u ruci. Odmah su je uhvatili, naložili veliku vatrnu i živu su je ispekli.

Jeronimu Cheku su u tabane zabili iglice, sasma ga svukli i tako ga vodali po gradu, a onda su ga smaknuli.

Svećenika Josipa Jiminez uhvatili i rezali mu komadićak po komadićak mesa i pekli. Silili su ga da jede svoje pečeno meso. Napolokon su ga sasma sasjekli.

U Barceloni su osjekli glavu poznatomu dobrotvoru sirotinje katoliku Josipu de Plasa, koji se nije nikada bavio politikom. Osjekli mu glavu, kemički brzo očistili s nje meso i onda su pili vino iz te lubanje.

U Malagi su upotrebljavali glave katolika za igru kao nogometne lopte.

U Leridi su iskopali oči dvanaestero djece. Majke su molile da poštede dječecu, a njima da kopaju oči, ali nije ništa pomoglo. Kod toga je poludila gospoda Cudero, a gospodu Armanana kap je udarila. — Prijatelj komunista može biti zavedeni neznačica ili veliki lopov.

Kako je u Rusiji? Iz Rusije su pobegla dva Rusa, oba brata Boris i Ivan Solonijević. Zagrebačkom Jutarnjem Listu izjavili su ovo: »Ne radi se u Rusiji o sporu Trockista i Staljinista kao jedinstvenih ideoloških grupa. To je čisto lična, zvijerska borba za vlast. Kao škorpijoni u loncu oni se grizu i ubijaju bez milosrđa. Narod nije ni za jedne ni za druge. Seljaci ruski mrze boljševizam. U Rusiji ima gladi. Službena mjesecačna zarada u gradovima je 180 rubalja mjeseci, od čega se 40-50 rubalja odbija za razne takse i poreze. A jedan kg. crnog kruha stoji 1 rubalj. U provinciji je zarada još manja. Poznavao sam djevojčicu koja ne zna što je kolač, a u 2 godine pila je samo jedamput mlijeko. Seljaci i građani se bore protiv vladajućeg režima. Rat, mržnja između vlade i stanovništva . . .«

Komunisti ruše sve što je sveto, a sve što je poštено oduševljava se sve većma za Krista. Tako Amerika postavlja u svom glavnom gradu Washingtonu veliki spomenik Krista Kralja. Milodare za taj spomenik prinose svi američki katolici i plemeniti inovjerci. Ganutljivo je pismo poslao odboru neki protestanski pastor iz Urbane: »Postavite spomenik na uzvišenom prostoru, da ga svatko ugleda, tko dođe u Washington. Neizmjerno je utješna i uzvišena misao, da će katolička Crkva preokrenuti i pravomu cilju uputiti sve narode, koji su zatrovani pustom marksističkom naukom zadnjih decenija.«

Trideset i treći međunarodni euharistijski kongres trajao je od 2 - 7. veljače u glavnom filipinskom gradu Manili. Grad ima

oko 300.000 duša, sve samih katolika. Čitavi Filipini imadu 13 milijuna stanovnika, od toga oko 10 milijuna katolika. Učesnika iz Evrope bilo je na kongresu neobično mnogo, premda se Filipini nalaze na kraju Azije. Svetoga Oca zastupao je na kongresu nadbiskup iz Filadelfije kardinal Dionizije Dougherty, koji je na putu u Filipine posjetio i obdario gubavce na Cejlunu. Od Hrvata bio je na kongresu i barski nadbiskup dr. Dobrečić. Doček kardinala zastupnika u Manili bio je vanredno svećan. Državne vlasti, svećenstvo, norod, vojska, sve se je sabralo i u redu čekalo. Iz manilске luke krenule su lade i ladice ususret Papinu izaslaniku. Poslije ganutljivog pozdrava otišao je kardinal u crkvu, gdje je podijelio blagoslov Presvetim. Sam kongres je vanredno uspio. Zborovanja su bila na velikom trgu Luneta, a bilo je oko milijun vjernika. Na ponočki se je pričestilo preko 100.000 muževa, a Pričest je dijelilo 300 svećenika. Divno je bilo pogledati i na 65.000 mladića sve jednako obučenih, kako pobožno pristupaju stolu Gospodnjem. Žena i djevojaka bilo je 150.000. Prije zaključka kongresa govorio je preko radija iz Rima sam Sv. Otac Papa. Svi su klečeći slušali Kristova namjesnika.

Slijedeći međunarodni euharistijski kongres bit će slijedeće 1938 godine u Budimpešti. Mađarski katolici su vanredno veseli, da je njihova prijestoljnica tako počašćena. Velike se pripreme već sada vrše. Punom parom radi odbor sa 14 pododbora. Citav mađarski narod hoće da se pokaže dostoјnim te odlike, zato se pripravlja molitvom i duhovnom obnovom. Po crkvama je uredeno vječno klanjanje. Hrvati će sigurno brojno prisustvovati, jer Budimpešta nije daleko.

Ove godine će biti **kod nas Hrvata** više manjih kongresa. Osobito će biti značajan u Dubrovniku za čitavu Dalmaciju, koji će biti 15, 16, 17, i 18. srpnja ove godine. Preuzvišeni biskup Dr. Carević izdao je posebnu okružnicu za taj kongres i propisao molitvu za uspjeh kongresa. Drugi kongres bit će o Velikoj Gosi u Požegi za nadbiskupiju zagrebačku.

Ovoga ljeta će se održati u Poznanju u Poljskoj **veliki kongres Krista Kralja**. Trajat će od 25 - 29 lipnja. To će biti peti kongres U proglašu za taj kongres veli se doslovce i ovo: »Hoćemo pozvati organizirati i mobilizirati sav svijet protiv nečuvenom divljaštvu i nasilju bezbožaca. Kongres u Poljskoj, pred vratima Rusije, neka bude početak svjetske ofenzive protiv paklenskih namjera neprijatelja Božjih.« Protiv židovsko - komunističkoj bezbožnoj organizaciji moramo postaviti organizaciju vjernika. Hvala Bogu! Narodi sve više uvidaju grozote komunizma. Progledavaju, bude se, organiziraju se. Uvjereni smo, da je sotonska zvijezda komunizma već na zapadu.

U gradu Pau u Francuskoj (blizu Lurda) **umrla drugarica svete Bernardice Subiru**. Zvala se g. Carasson bila je god. 1858 zajedno sa sv. Bernardicom, kad joj se je ukazivala Majka Božja. Umrla je u dobi od 100 godina.

Da ljubim Isusa

(Prvopričesna pjesma za djevojčice)

*Ptičice su jutros veselo pjevale,
radosno su zvona sa tornja zvonila,
od sreće što mi Isus u srce došao
suze sam ronila.*

*Isus me je jutros dugo gledao
svojim tako blagim plavetnim očima,
u duši sam svojoj osjetila radosna
sa Isusom moja da sreća počima.*

*Dok se nebo vedro suncem mladim žarilo
iz orgulja pjesma zahvalna se orila,
Isusa sam dobrog vrućom molbom molila,
da bi ljubav u srcu uvijek njemu gorila.*

*U sve dane bezbrižne ranog mi djetinjstva,
cijelo vrijeme moje vesele mladosti
samo mojem Isusu da ljubavlju izgaram,
samo mojem Isusu da vijek nosim radosni.*

*I rekla sam Isusu da me sebi sačuva,
da se ne bi u svijetu sama izgubila,
nego da bi samo njega, samo uvijek Isusa
srcem cijelim ljubila.*

A. Kokić.

Mojemu Isusu

(Prvopričesna pjesma za dječake)

*Od radosti kucalo je
moje srce jutro cijelo,
u Hostiji ja sam maloј
primio sad prvi puta
Isusovo sveto Tijelo.*

*Šaptao mi Isus добри,
da ga svaka zloča boљ,
samo dobroj, čistoj djeci
dolazi na oltar srca,
njih najviše Isus voli.*

*Zato sam mu obećao
poslušan ћu biti svima,
drugove ћu ljubiti svoje
samo da me Isus ljubi,
samo da me rado ima.*

*Dok je crkva mirisala
sva u sjaju i u cvijeću,
Isusu sam sasvim tiho
govorio slatke riječi:
ostavit Ga nikad ne ћu.*

*Bit ћu takav da me ljubi
i činit ћu što on traži,
jer jedino on mi može,
da na srcu rane blaži
i jedino riječ njegova
moju dušu diše, snaži.*

A. Kokić.

Mladi junak — uzor žive vjere

Povjesničar Pudencije iznosi jedan lijep primjer dječjeg junakstva. Dobro ga je ovdje spomenuti na sramotu starim i muževnim kukavicama, koji se stide svoje svete vjere.

Za progona kršćana doveli dječarca od 7 godina pred sucu. Kršćanin je i radi toga zasljužuje smrt. — Sucu se stislo oko srca, videći tako mlado stvorene, pa ga poče maziti i nagovaratati, neka se samo makar i na oko odreće kršćanstva, a on da će ga pustiti. No mališ ostade čvrst, približi mu se i na sav glas reče: »Vjerujem u Boga Oca svemogućega i u Isusa Sina njegova . . . « — »Suti«, zagrimi tiranin, »ja će te sada naučiti »Vjerovanje«. — Dozva mališevu majku, te ga dade pred njom nemilosrdno šibati. Dijete u strašnim bolovima tiho šaputaše: »Vjerujem u Isusa, vjerujem u Isusa«.

Radi velikog gubitka krvi osjećao je dječak jaku žed. »Majko, želan sam«, jedva jedvice izusti . . . »Sinko, podnesi i svu žed za Isusa, naskoro ćeš ga vidjeti . . . « Iza nekoliko časaka odrubiše mu glavu.

Pouka kukavicama, pouka našim majkama, koje se tako strašno boje za svoju djecu, čak im ni u crkvu ne daju, ne dopuštaju im kleknuti, jer će se dijete umoriti, — ni čuti ne će o kakovoj žrtvici i samozataji kod djece, — eto jer bi to moglo njihovu »zlatnu« naškoditi.

A. Gabrić D. I.

Zvijer se je vratila

Prije par godina donijele su berlinske novine strahovit dogadaj.

Istraživač Hugo von Othegraven - Streithagen vratio se iz Afrike s jednim leopardom, te se nastanio kod neke obitelji . . . Leopard, i ako star, izgledao pripitomljen. Stanovao zajedno s gospodarom, igrao se po kući kao kakva mačka. — Ukućani se ipak neko vrijeme nisu usudili ni približiti, no kasnije se i oni ojunačiše i sprijateljiše s tim čudnim gostom.

Gospodarica uređivala svaki dan istraživačevu sobu. Jednog dana i ne misleći uđe s djetetom u naručju. Leopard je ležao na nekom čilimu. Jedva je žena učinila 2-3 koraka, kad li se zvijer prene, zarikne, zaskoči i baci jadnu gospodaricu na pod, dok jednom šapom raskoli glavu djetu . . .

Na viku i zapomaganje doleti poslužnik i nade majku svu zdvojnu, gdje zadnjim silama nastoji oteti svoje djetete ispod pandža zvijeri. — U strahu pogradi on obližnju stolicu, zamahne nesvjesno i omjeri razbjesnjelog leoparda baš u glavu. Još 2-3 udarca i bi dosta. — Doktor, koji je bio odmah pozvan, ustanovi smrt djeteta i teško stanje majčino . . .

Dotle novine . . . Mi bi mogli prosljediti . . . Nije li ovaj leopard prava slika ljudskih strasti, koje izgledaju kadikad mrtve i potpuno pripitomljene, — no kad se čovjek najmanje nuda, kad se prepusti bezbrižnosti, — zvijer se probudi i onda — i onda slijedi pad: smrt ili barem teško stanje naše duše . . .

Zamislimo se malo u ovaj slučaj!

Pitanja i odgovori

Pitanje: *Imam 21 godinu i želim stupiti u red Dražbe Isusove, no majka ne da o tom ni čuti i odoviše brani. Što da činim?*

Odgovor: Za redovnički stalež traži crkveni zakonik (kanon 542. i 555.) među ostalim navršenih 15 godina. Ne smiju biti primljeni u red oni, koji su dužni uzdržavati siromašne roditelje. Osim slučaja potrebe i oskudice, roditelji nemaju prava braniti djeci da stupe u redovnički stalež. Jadni roditelji! Morali bi biti sretni, da im sin ide Bogu, koji će se za njih čitav život moliti, a u svijetu se to zaboravi. I roditelji, koji brane djeci da se Bogu posvete, pokazuju se kasnije gorko. Ali kako rekoh, osim spomenutog slučaja, roditelji nemaju prava smetati i ometati poziv Božji.

Pitanje: *Je li od crkvenih vlasti dozvoljeno moliti »Gospin san«?*

Odgovor: Nije; to je nekakva praznovjerna molitva.

Pitanje: *Što da odgovorim adventistima, koji kažu, da se mi katolici klanjam drvu, kamenu, a u sv. Pismu stoji: ne klanjam se drvu i ničemu, što je na zemlji nego samo Bogu na nebesima?*

Odgovor: Pogledajte u Glasniku od svibnja prošle godine.

Pitanje: *Je li slobodno prodavati i kupovati molitvenike i druge pobožne stvari?*

Odgovor: To je duduše slobodno, ali ako je stvar blagoslovljena i spojena s oprostima (na pr. krunica), gubi se oprost te ju nakon prodaje treba ponovno blagosloviti.

Pitanje: *Bi li bilo zgodno, da Glasnik izda i posebnu knjižicu »Pitanja i odgovori« za poduku u mnogo čemu, jer se Glasnici kod mnoga svijeta rasstupaju?*

Odgovor: Može biti, da će doći i do toga, kad se pribere toliko pitanja i odgovora, da se mogne izdati zgodna knjižica.

Pitanje: *U koji zavod da smjestim dijete od 11 mjeseci, da dobije kršćanski odgoj a kasnije da se posveti svećeničkom staležu? Koliki bi bio mjesečni doprinos za uzdržavanje?*

Odgovor: Dok je dijete posve malodobno, najbolje da ga zadržite u kućnoj njezi; kad mu bude četiri-pet godina, možete ga smjestiti u sirotište »Egipat« (Služavke Malog Isusa, Sarajevo).

Troškovi po dogovoru, svakako nisu veliki; kasnije ćete ga poslati u nadb. centralno sjemenište i gimnaziju u Zagrebu.

Pitanje: *Koliko se devetnica može ili mora moliti redom, ako se prvom ili trećom devetnicom ne postigne željena cilja?*

Odgovor: Za to nema nikakove ni Božje ni crkvene odredbe. Ali nema ni garancije, da ćete s deset recimo devetnica postići baš onu milost, koju želite, ako to nije na slavu Božju i na duhovno dobro Vaše ili koga drugoga, za koga molite. Sv. Monika, majka sv. Augustina, molila je (ne baš u obliku devetnice) kroz punih osamnaest godina za obraćenje svog sina i tek onda je bila uslušena, ali to je uslušenje bilo tako obilato, da je od krvovjerca Augustina postao светац i dijka svete Crkve. — Brojevi: tri, sedam, devet jesu u neku ruku sveti brojevi (upotrebljuju se često u Sv. Pismu; broj tri sjeća na Presv. Trojstvo itd), pa ako baš želite neki određeni broj, možete se ovih brojeva držati.

Vijesti

Zlobin nad Sušakom. Sv. Misije je držao kod nas vlc. o. Nikola Bušjan Isusovac, vatrenom riječju s puno ljubavi za Boga i za neumrle duše. Premda su vjernici župe Zlobin i prije bili na glasu kao dobiti katolici — no iza Misija su postali još revniji. Svi polaze i muški i ženske na sv. Misu i po podne na večernicu (blagoslav). Župa ima oko 800 vjernika od tih ima i u Americi, ipak je bilo u god. 1936. 8265. sv. Pričest. Prije su običavali ići samo o Uskrstu i to su vršili savjesno, no sada se osobito na Prvi petak i prvu nedjelju u mjesecu primaju sv. Sakramenti. Dapače i svaki dan ima ih mnogo, koji pristupaju k stolu Gospodnjem.

Lijepo napreduje Djekočko društvo Presv. Srca Isusova. Kroz ljetno donose u crkvu sveže cvijeće te osobito Marija Proletić kiti oltare te je upravo milina gledati i biti u crkvi. Uz to lijepo pjevaju u crkvi i uopće su djevojke tog društva ponos i dika župe naše.

Božanski Vrtlar presadio nam je iz ovog zemaljskog vrta, u nebeski na 1. IX. 1936. čestitu djevojku Milku Dorić.

Dan 20. siječnja umrla nam je jedinica kćeri majke udove, uzor djevojka i članica društva, čestita Marica Marohuć. Članice društva otpratile je na vječni počinak sa velikim poštovanjem i zalošću sa vijencima. Prikazale su

sv. Pričest i sv. Misu za pokoj duše.

Veliku ljubav imadu vjernici prema svojim pokojnicima. Radi toga u velike cijene korist sv. Mise te daju dnevno služiti sv. Misu za svoje pokojnike. Jednu pogrešku imadu, a to je, da jako plaču prigodom sprovoda i to upravo sa velikom bolju i prikazuju i vanjskim načinom, da viču i davaju druge znakove svojoj velikoj tragi — a to je protivno našoj sv. vjeri. Onaj zdrojni plać i kril odaje običaj poganski koji nevjeroju u život preko groba.

Mladići su nam također čestiti, rado polaze crkvu — lijepo se vladaju, nema ovdje nikakvih nedoličnih djela, osobito otkada su nestala neka društva koja su bila na štetu u moralnom pogledu.

Belec kod Zlatara. Glavni rad križarskog društva sastoji se u mjesечnim ispovijedima i Pričestima i u prosvjetnim sastancima. Dalj smo i dva igrokaza: »Meksiki mučenici« i »Knez mira«. Osnovani su i katolički muževi. U drugoj polovici siječnja davao nam je duhovne vježbe preč. g. Pavao Jelić. Bilo nas je 48 slušatelja. Svako smo jutro dolazili po zimi na sv. Misu, zatim smo pošli u župni dvor, gdje smo imali duhovne vježbe, koje su obnovile naš život. Tako je lijepo bilo kroz ona tri dana! O sretna svaka župa, gdje se može nešto ovakovoga prirediti.

Koselec Adalbert.

Zlobin

† Franjo Golubić iz Kalinovaca.

Kalinovac. Djevojačko društvo presv. Srca Isusova okupilo je sve djevojke naše župe. Čim koja svrši školu, dolazi pod barjak presv. Srca Isusova, da se sačuva i odgoji za Boža i dom. Ima nas 150 članica. Na mjesечnim sastancima slušamo lijepe pouke našega vč. g. župnika. Dolazimo rado u crkvu i nastojimo, da lijepim pjevanjem uzveličamo službu Božju. Pomažemo u kićenju crkve. Neke članice pjevaju u crkv. pjevačkom zboru a neke nastupaju i u predstavama. Pjevački zbor i predstavljaci često priređuju akademije, gdje se i razveselimo i oplemenimo srce svoje. Prve petke u mjesecu slavimo naknadnom sv. Ptičiću i svečanom sv. Misom. Neke članice pristupaju dnevno k sv. Ptičiću. Lijepi barjak sama je stikala i svega izradila glavarica društva Barica Zalar. Ona je desna ruka vč. g. župniku u svim potrebama crkve i priredbi.

Tajnica.

Martjanec. Udalio nam se 12 članica, a svečano primanje novih bilo je pred Božić. Sad nas ima 150, a sv. Ptičići primljeno 2340. Sastanak imamo prvi nedjeljom u crkvi prije blagoslova, tu nas prečasni upravitelj upućuje na krepotan život.

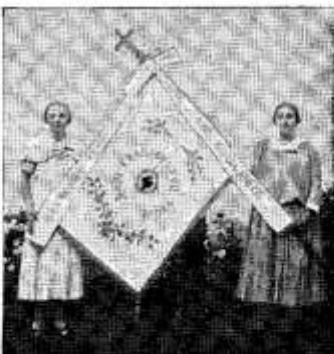
Tinko Kolarčić.

Macinec. Revno vršimo svoje dužnosti. Prošle godine smo primili 1063 sv. Ptičići. Razdijeljene smo u 4 skupine, svaka skupina ima svoj određeni petak u mjesecu. Mnogo se revnih članica poudalo, ali se društvo nije smanjilo. Izgubile smo dvije revne

članice Katarinu Magdalenić i Tereziju Logožar. Bile su uzorne, valjane, robožne. Optratili smo ih pod barjakom na vječni počinak *Križnik R.*

Mače. Članice Djevojačkog društva S. I. prisustvovahu svim crkvenim pobožnostima. Na Veliki Petak imamo raspored, tako da svaki sat klanja po 8 djevojaka pred Božnjim grobom. Iste predmole i pjevaju. Takoder na dan crkvenog klečanja, 5. X. i svake zadnje nedjelje u mjesecu imamo sat klanjanja. Zajedničke sv. Ptičići su svake prve nedjelje u mjesecu te ih je društvo primilo u minuloj godini 2.732. Sastanke imamo svake prve nedjelje, koje nam drži naš revan i neumoran upravitelj vel. gosp. Ivan Demšić. Prošle godine udalo se 6 članica, a jedna je umrla i to naša revna i portovna dugogodišnja 15. g. glavarica Amalija Ivančir. Mnogo je dobra učinila društvu, a nada sve se isticala kićenjem crkve, što joj je i najmilije bilo. Društvo je u tom pogledu izgubilo skoro nenaoknadiju članicu. Za njezin rad, da joj se odužimo, mi je se često sjećamo u svojim molitvama.

Ana Švenda, glavarica
Tuhelj — Djev. društvo Srca Isusova. Nije bilo mogućnosti da nešto posebno radimo, jer nemamo društvenih prostorija — no obavljale smo

Zastava Djev. društva Srca Isusova

— Kalinovac.

one redovite dužnosti točno i sa ljubavlju. Posvetile smo se u glavnom crkvi i pjevanju. U crkvi čistimo i kitimo. Ove godine nam je uspjelo da smo nešto same, a nešto pomoću milodara dobrih ljudi priskrbile i izradiće crkvi 2 velike i 2 mala oltarnika, zatim lijepo potezalo za zvonac i draperiju na propovjedaonicu. Nastojaćemo i nadalje da se brinemo za crkvu, ruho te da staro i trošno zamijenimo novim. Pomagale smo i prati crkvu, rublje. Nastojanjem jedne članice pravljena je i kip Ranjenog Isusa. —

Revniteljice raspačavaju Glasnik S. I. U god. 1936 raspačavalo se mjesечно 220 kom, — Društvo broji sada oko 210 članica; 11 ih se udalo, 1 je umrla u Zagrebu oborivši se sa stuba, 1 je prešla u susjedno društvo, 1 je izostala, a 3 isključene. — Kao naknadu za sve uvrede prikazale smo Božu Srcu Isusovu 2.345 sv. Prijesti, 3.385 sv. Misa, 6.831 krunica, 7.460 žrtvica, 3.083 molitava, 1086 dobrih djela, 201 otajstvenih pohoda i 73 zlatne krunice.

Ilić

KNJICE

SELJACI HRVATL Pjesme preuzv. nadbiskupa dr. Ivana Ev. Šarića.
Narudžbe prima: Ara, Sarajevo, Koroščeva ul. 15.

Ne pretjeravamo, ako reknemo, da se pjesme Nadbiskupa-pjesnika vrlo mnogo čitaju u narodu, a na priredbama da se najviše deklamiraju. Razlog je taj, što u svoje pjesme baš on najviše od svih pjesnika unosi pučki stil, duh i jasnoću. Visoki crkveni dostojanstvenik ne stidi se pučkog duha i porijekla. Zbirkom Seljaci Hrvati pokazuje Preuzvišeni pjesnik, da potpuno proživjava život i čežnje naših hrvatskih seljaka, koji su u vjeri neslomljivi, a u ljubavi spram Hrvatske nenatkriljivi. Nadbiskup Šarić slavio je dosada kao Marijin i Papin pjesnik, a ovom zbirkom postaje i hrvatskim seljačkim pjesnikom. Ur.

BOG SVAKE UTJEHE. Korizmena poslanica nadbiskupa vrhbosanskog.
Naručuje se: Ara, Sarajevo, Koroščeva ul. 15.

Pierre Charles, MOLITVA SVIH ČASOVA, II. i III. svezak. Izdanje »Vrela života«, knjižnice za duhovni život, Sarajevo, Sokolović M. Paše 5. Cijena pojedinačnom svesku 20.— Din. Sva tri sveska, od ukupno preko 470 stranica, zajedno s poštarinom, samo 57.— Din. (Krasan originalni platneni uvez po knjizi 12.50 Din. više).

Iza prvog sveska ovog djela, koje je toliko oduševljenja i simpatija pobudio, dolaze nam evo i druga dva. Istom snagom i jednostavnosću, ali još većom gotovo topinom, oni nas vode k Spasitelju i privlače nutarnjem miru duše. S puno zanosa, ali bez namještenosti, s nekim komunikativnim i snažnim uvjerenjem, P. Charles nam u ova dva sveska predočuje svu ljepotu i svu potrebnost života s Kristom. Nitko valjda od suvremenih pisaca nije tako dobro pogodio ton i način, kojim treba govoriti današnjim dušama, da ih se potakne na nutarnji život. Uz pravu ozbiljnost, bez kakve nezdrave sentimentalnosti, svako razmatranje prožimlje vedrino i svjetlost pravoga božanskog života. Pisac nimalo ne umanjuje zahtjeva Spasiteljevih, — naprotiv: što dalje idemo, oni postaju sve veći, — ali on nam pokazuje, kako pun, lijep i doista vrijedan život ni ne postoji izvan Njega. Ono dakle, što je za nas važno, to je način način, kako da se s Njim što uže sjedinimo. Neodoljivom nam snagom Charles pokazuje, kako je to sjedinjenje moguće i kako samo do nas stoji, da se oda-zovemo pozivima milosti.

Urednik: Andrija Glavaš D. L.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfrević D. L.

Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfrević D. L.

Poštarska plaćena u gotov

Glasnik srca Isusova

SVIBANJ 1937

UPRAVA: ZAGREB 1/147

Kalendar Apostolstva molitve

SVIBANJ 1937

OPCA NAKANA:

Molimo se Kraljici mira.

SVAGDANJE PRIKAZANJE. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltara. Osobišti ih prikazujem za sv. Crkvu, sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana preporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

POSEBNE NAKANE ZA SVAKI DAN:

1 S Filip i Jak. Mjesec. zaštiti. Ljubav k Majci Božoj.	16 N DUHOVI. Ivan Nepomuk. Raširenje sv. Crkve.
2 N 5 PO USKRSU. Atanazije. Katolička neustrašivost.	17 P Duh. pon. Paskal. Obraćenje otpadnika.
3 P Našašće sv. Križa. Ljubav k trpljenju.	18 U Duh. utor. Venancije. Progođeni i oklevetani.
4 U Monika. Florijan. Da nas Bog očuva od požara.	19 S † Petar Cel. Kvatre. Sjemenišna mladež.
5 S Pijo V. papa. Širenje Glasnika Srca Isusova.	20 Č Bernardin. Redovnička zvanja.
6 Ć SPASOVO. Ljubav k Spasitelju.	21 P † Valent. Kvatre. Bogoslovска mladež.
7 P Stanislav, biskup. Crkva na istoku.	22 S † Julija. Kvatre. Ženidbena vjernost.
8 S Miholjice (Ukazanje sv. Mihovila). Crkva u Španjolskoj.	23 N PRESV. TROJSTVO. Desiderije. Obraćenje pijanica.
9 N 6. PO USKRSU. Grgur Naz. Hrvati u tudini.	24 P Suzana. Povjerenici Glasnika.
10 P Izidor. Vjera naših seljaka.	25 U Grgur VII. Urban. Sv. Otac Papa.
11 U Franjo Hieronimo. Obraćenje psovača.	26 S Filip Neri. Čistoća naše mladeži.
12 S Pankracije. Naši mladići.	27 Ć TIJELOVO. Ljubav k Presv. Sakramantu.
13 Č Robert Belarmin. Naši Isusoveci.	28 P Augustin kanterb. Naši biskupi.
14 P Bonifacije. Obraćenje komunista	29 S Marija Pazzi. Djevičanske duše.
15 S Ivan de la Salle. Katolički učitelji i učiteljice.	30 N 2. PO DUH. Ferdinand. Braničelji vjere.

OPCA NAKANA U LIPNUJU:

Da se u Rusiji uvede pobožnost Presv. Srcu Isusovu.
MISIJSKA: Da muslimani upoznaju kršćanstvo.

OPROSTI ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpuni oprost jednoga petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomirovne sv. Prćestii. Na blagdan mjesecnog zaštitnika.

OPROSTI ZA ČLANOVE BRATOVSTINE PRESV. SRCA ISUSOVA: Potpuni oprost prve petke ili prve nedjelje, i još jedan po volji odabrani dan.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesечно ISUSOVCI u Zagrebu. Broj našeg ček. računa 33.896. Cijena 15 d. — ½ dol. — 8 lira. — 2.50 peng. Uprava »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«, Zagreb I, 147. Palмотićeva ulica 31.

GLASNIKE

PRESV. SRCA ISUSOVIA

GODINA 46

SVIBANJ 1937

BROJ 5

Zdravo, o Marijo!

*Zdravo, o Marijo!
Uz gusle evo
Tebi sam, Djevo,
Pjesmicu složio —
Zdravo, o Marijo!*

*Zdravo, o Marijo!
Tvoje miline,
Tvoje vrline
Rado bih slavio —
Zdravo, o Marijo!*

*Zdravo, o Marijo!
Otac je vječni
Ljudski rod srećni
Tobom obdario —
Zdravo, o Marijo!*

*Zdravo, o Marijo!
Ruke su Tvoje
Pridigle, što je
Đavo iskvario —
Zdravo, o Marijo!*

*Zdravo, o Marijo!
Ljubezno Ti mi
Pjesmicu primi,
Što sam je suršio —
Zdravo, o Marijo!*

Molimo se Kraljici mira

Mjesečna nakana za mjesec svibnji, blagoslovljena od sv. Oca.

Stikao Franke

Presveta Djevica kroz prirodu.

Tko po novinama čita ono, što razni državnici i političari govore, pričinit će mu se, da među ljudima nije bilo nikada toliko mirovorača kao dandanas.

Svi gotovo sa suzama u očima govore o miru.

Svi ga hoće, svi ga žele, svi ga čuvaju i brane.

Covjek bi, gledajući toliko i tako ugledne branitelje i prijatelje mira, pomislio: Blago nama, kad živimo u ovako sretnim vremenima!... Mir — pa to je gotova stvar. Treba samo te ljude, koji toliko i tako lijepo govore o miru, negdje sakupiti i za sat-dva eto mira zauvijek po čitavoj zemlji . . .

Da, da! Samo je šteta, što ljudi često puta jedno govore, a drugo misle i rade. Zato se valja malo obazrijeti i na djela tih mirovorača.

A eto u njihovim djelima sve nekako miriši po barutu, krvi — po ratu.

Da spomenemo samo nešto! Baš ovih dana Englezi troše grdne novce, 375 milijardi dinara, da si nabave topova, ratnih brodova i drugih stvari, koje trebaju u ratu.

A da im tko rekne: Ljudi, svi vi se spremate na klanje, oni bi se uvrijedili i odgovorili: Nikako, nego naprotiv mi se spremamo, da čuvamo mir, koji je baš sad tako ugrožen.

Francuska isto tako ovih dana uzajmljuje od svojih građana milijarde njihovih ušteđenih franaka, da si nabavi oružja. Treba joj stoga, jer i ona hoće — kako bar kaže — da čuva mir.

Italija i Njemačka oružuju se do zubi. Naravno i oni, da čuvaju mir.

O boljševičkoj i bezbožnoj Rusiji ne treba ni govoriti. Ta se je država rodila iz rata i krvi, a od krvi i bajuneta živi i danas. Samo — sramota je reći i čuti — i ona kaže da čuva mir.

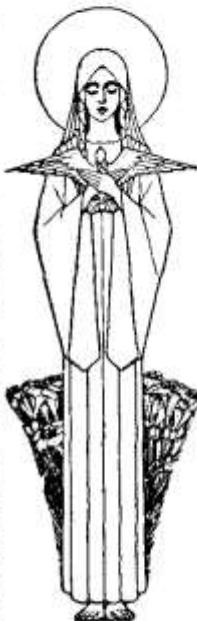
Tako se eto s jedne strane puno govori o miru, a s druge sve se spremaju grozničavo na rat. Samo dragi Bog zna, kuda sve

to vodi... Do novoga i strašnjega svjetskoga rata?... Ali sigurno je to, da sva ta oružanja bez kraja i konca ne vode dobru.

Mi katolici znademo, koji je to put, što može ljudi i narode dovesti do pravoga mira. To je put ljubavi i pravde, koju je ljudima propovijedao Isus Krist, a i danas propovijeda njegova sveta Crkva. Samo nažalost ljudi su tu nauku Isusovu zabacili i zaboravili. A svetu Crkvu progone i preziru sve ono, što im ona govori. A koji je tome uzrok? Evo ovaj:

Isus i Crkva ne obaziru se jesi li ti Petar ili Pavao, jesi li ti Francuz ili Nijemac, nego svima govore, da moraju biti pravedni. A danas su ljudi i narodi puni oholosti i sebičnosti, pa ne će o tom ni da čuju. Oni onda propovijedaju mjesto pravde silu, a mjesto ljubavi mržnju. A od mržnje i sile pa do rata ne fali mnogo. Eto to ie ta nevolja. Narodi kao i ljudi oholi su i sebični, ako ih Kristova nauka ne preporodi. Jeste li vidjeli kad god sebična i ohola čovjeka? Ima ih danas na svakom koraku. Tude pravo to je njemu deveta briga. Mira nema s nikim. Svada se. Nezadovoljan je. Ali ne zato, što bi drugi bili zli prema njemu, nego jer on u svom srcu nosi klicu toga nemira i nezadovoljstva, a to je njegova oholost i sebičnost. I sad uzmi, da je samo jedan takav u obitelji, već u njoj nema mira ni zadovoljstva. A što ako ih je pet šest? To je rat u kući. Pa tako je i u velikoj obitelji ljudskoj. Ako se nađe koji narod ohol i sebičan, a danas su takvi svi, onda je badava govoriti o miru. Mržnja i nepravda ne vode miru nego ratu. A koliko je mržnje i nepravda danas među ljudima i narodima?

Prema tome može se reći, da uza sve lijepo riječi o miru, stanje među narodima je takvo, da ne može biti gore. Tako je to bilo otprilike prije 15 godina, kad je zasjeo na Petrovu stolicu današnji naš sv. Otac Papa. Kad je on vidio koliko neprijateljstvo vlada među kršćanskim narodima, njemu je bilo jako žao. Pa je odlučio, da će učiniti sve što mogne, da zavlada opet mir među ljudima i narodima. Zato si je uzeo za geslo svoga vladanja: »Mir Kristov u kraljevstvu Kristovu.« I sv. Otac to uistinu čini evo već 15 godina. Samo ljudi ne slušaju njegovih očinskih riječi i opomena! Oni kuju mir po svome. Drže se one poganske poslovice: ako hoćeš mir, spremaj rat; mjesto da slušaju glas Kristov i njegova Namjesnika. Ali sv. Otac je neumoran i čini sve što može. Tako evo i u ovim crnim danima u kojim sada živimo, kad Španjolska pliva u krvi, a drugdje treba samo jedna iskra da plane rat, on kao anđeo mira poziva sve katolike, da se mole za mir. On hoće,

Milosti puna.

da se mi u mjesecu svibnju puno molimo našoj dragoj Gospo, da nam ona isprosi mir. Ona, koja je Kraljica mira. Stari pisci i kršćani već su je tako zvali. Ponašprije stoga, jer smo po njoj dobili onoga, kojega sv. Pismo zove »Knezom mira«. A onda i radi toga, što je ona zajednička majka sviju ljudi. A koja majka mirna srca gleda, kako se njezina djeca krvare, svadaju i mrze? Koja majka ne čini sve, što može, da joj djeca žive u slozi i ljubavi? Tako sigurno i naša nebeska majka želi i moli se kod dragog Boga, da medu njezinom djecom na zemlji, zvali se oni ne znam kako, zavlada mir i sloga. Pomozimo joj i mi svojim molitvama. Kad je najžešće bjesnio svjetski rat, odredio je tadanji sv. Otac Benedikt XV. da se na kraju Gospinih litanija doda zaziv: Kraljice mira, moli za nas! Onda je trebalo mnogo moliti za mir. Tko bi se usudio reći, da nam u sadašnje vrijeme nije mir ugrožen i da se ne moramo mnogo, mnogo moliti za pravi mir?

Kraljice mira, moli za nas.

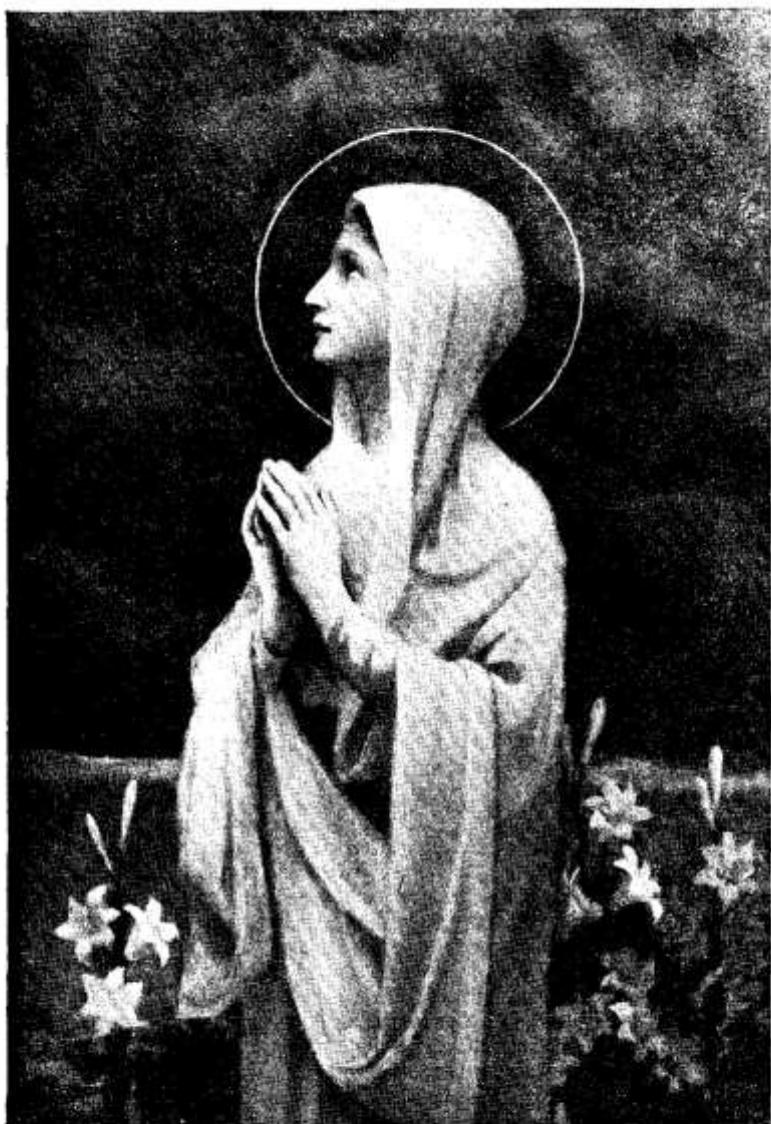
Stjepan Zec D. I.

Pred svibanjskom Kraljicom

O kako je ugodno u duši, kad čovjek stane ovako pred Tvoju sliku, okićenu svibanjskim cvijećem, rasvijetljenu blagim sjajem mirisnih voštanica i kad se zagleda u Tvoj mili lik. Kako je lijepo promatrati Tebe, neiskazano remek-djelo Božje svemoći i ljubavi! O, Ti uzvišena nad sva stvorenja! Andeli Ti se klanjaju kao svojoj kraljici, a ljudsko srce samo podrhtava i jedva naslučuje onu rajsку milinu, ljepotu i dražest, što se u Tebi krije. Doista, Ti si kovčeg zavjetni: u Tvojem krilu je počivao, ne u hladni kamen uklesani zakon Božji, nego živa Riječ Božja, živi Zakonodavac, sam presveti Bog. I zato Te je Duh Sveti ukrasio božanskom raskošnošću. Zdravo, Djevo, svih milosti puna! — Da, lijepa si i ugodno je Tebe promatrati i diviti se krasoti Tvojoj.

Ali ipak najslada nam je pomisao, da si Ti ujedno i naša Majka, da mi smijemo k Tebi doći i govoriti s Tobom, kao što govore djeca s milom majkom svojom. Pa evo zato mi dolazimo k Tebi, Majko naša. Dolazimo, da Te pozdravimo, da Ti se poklonimo i da Te zamolimo za pomoć u nevoljama i potrebama našim. Dolazimo mi slabi i nemoćni k Tebi jakoj i moćnoj.

O lijepa Marijo, ljiljane rajske vrte, daj da i nas sve prožme svijest o istini: da je prava ljepota ljepota čiste duše. Da je samo to ljepota, koja se dopada i Bogu i koje čaru ne mogu ni ljudi da se otmu. Daj, Djevice čista, da naša mladež zavoli dušu svoju. Da ne pazi samo na vanjsku ljepotu. Što je vanjsko to prolazi, a duša ostaje. Djevojke naše neka čuvaju čisto srce, neka paze na čednost i djevojačku stidljivost. Neka si budu svijesne, da nisu lijepi oprave, bogati nakiti, dukati i zlato, da to nije sva ni prava

MARIJO, SVIBNJA KRALJICE!

ljepota i bogatstvo. — Daj, Djevice čista, Djevice i Majko, pouči i naše mladiće, da ne gledaju samo na vanjsku ljepotu i bogatstvo, kada si traže družicu života, jer ne će biti sretni. Ljubav, koja se temelji samo na prolaznom, prolazna je; ljubav, koja se temelji na mrtvim stvarima, nije prava ljubav.

O prečista Djevo i najsvetija Majko! Na Tebi je svemoć Božja izvela to divno čudo: da si postala Majkom i ostala Djevom. Da, Ti si prava Majka, najuzvišenija i najuzornija Majka, Majka nepojmljivog Ćeda. Ali kao prava Majka znadeš, što je majčinstvo. Nisu Ti nepoznate materinje radoći, ali ni majčinske brige, suze i boli. Da, u većoj mjeri nego i jednoj drugoj majci. Jer ni jedna majka nije imala Sina tako uzvišena i tako ponižena. — O Majko Božja, izmoli našim majkama snagu i jakost u podnošenju tereta materinstva, izmoli im strpljivosti i požrtvovnosti u odgajanju djece, a utjehu i pomoć u teškim časovima bijede i nevolje. Nauči ih da budu prave drugarice svojim muževima, dijeleti s njima dobro i zlo do konca života. Izmoli im smisla za samoprijegor, da ne traže sebe, svoju udobnost i užitke, nego da vrše dužnosti, koje od njih traži ljubav i zakon Božji, da žive samo za svoju obitelj. — Ali, o sveta Majko Isusova, koliko žena ima u našem narodu, koje postaju majkama, ali ne ostaju . . . Ili ne će da budu majkama . . . — O sveta Marijo, daj da progledaju, da se pokaju i očuvaj im dušu od pravedne srdžbe Božje, od vječnih paklenih muka.

O premila Majko Božanskog Djeteta, izmoli našoj dječici milost, da sačuvaju nevinost duše svoje, da se rado hrane nebeskom hranom te rastu u milosti kod Boga i kod ljudi, slični svom Božanskom Učitelju i Prijatelju, koji ih zove k sebi. Daj da ih roditelji u pravoj ljubavi odgoje, učeći ih sve kreposti i rijećima, a još više primjerima.

O Kraljice nebeska, Ti si sada sretna i presretna u nebu, okrunjena od svoga Božanskog Sina uživaš s njime u rajsкоj slavi kao Kraljica andela, Kraljica svih svetih, Kraljica cijelog neba. Ali ti si i ovđje na zemlji bila uvijek vjerno uza svoga Sina. Ne samo u betlehemskoj stajici slušajući radosnu pjesmu andelâ, nego i na njegovu preteškom križnom putu. Na Kalvariji stajala si Ti, o Majko boli, pod križem, na kojem je razapet u groznim mučanjima tri sata visio Tvoj premili Sin. Njegovo mrtvo tijelo primila si Ti na svoje sveto krilo, istom vjerom, ljubavlju i odanošću u sv. volju Božju, kao onda, kad si uživala držeći ga kao maleno djetete, puno rajskega milja i radosti. Prije nego si postala Kraljicom neba, postala si Kraljicom mučenika. Najprije si slijedila Sina svoga u muci, a onda istom u slavi. — Svetu Kraljice mučenika, Ti znaš, što su boli i patnje. O, nauči i naš narod, kako treba snositi muke i nevolje. Gle, koliko boli saljeće naše domove, gle, koliko suza kvasi našu zemlju, gle, koliko se tužnih uzdaha svaki dan izvija iz ojađenih i umornih grudi naših, gle, koliko obitelji trpi nakrajanu nevolju, koliko naših muževa luta po svijetu u borbi za opstanak

svoj i svojih, koji mu kod kuće stradaju. — O Kraljice mučenika, Kraljice Hrvata, moli za nas Sina svoga, ne prezri molitava naših u nevolji našoj. Daj izmoli nam svima milost Božju, izmoli nam oproštenje grejha, uništi psovku u našem narodu i druge teške poroke. Izmoli nam jakosti, da ne klonemo pod teretima, koji nas taru. Dizi nam glave gore, nauči nas živjeti po duhu vjere, nauči nas slati uzdahe tamo gore iznad sjajnih zvijezda, nauči nas Bogu se uticati i stavljati u njega svu nadu našu.

Sveta Kraljice svibnja, divna Djevice nebeska, Majko Božja i Majko naša — moli za nas!

Antun Bauer D. I.

Zakucalo pile u gvozdene vile

Jednog lijepog dana evo k nama u selo Jozu M. Poznamo ga mi dobro; ta on je iz susjednog sela, a kuća mu je na glasu i ako ne baš na dobru.

I poče Jozo »u diple svirati«. Prije je bio jestičevac, ali sad je vjetar okrenuo, i Jozo zajedno s vjetrom. Preko noći se pretvoril on u »hrvatskog seljaka«. I tko o čem, baba o uštipcima, tako i bezvjerac Jozo o vjeri i svećenicima. Znademo mi, da je on komunista a nije nikakav hrvatski seljak. Čujte ga: »Crkvu moramo uništiti, popova ne trebamo — i tako je još naklapao.

Tada će mu jedan od nas: »Znamo mi tko si ti bio i tko si sada. Htio bi ti da mi budemo kakav si i ti, zato i udaraš na svećenike. Hoćeš brus!«

Dije se drugi između nas: »Čujte ljudi! Jozo je junačina! Govori kako će uništiti Crkvu katoličku, izbrisati vjeru u narodu. Da vidimo! Jozo drži da je silna junačina. Eto, molimo vas, on ne može sebe nadvladati da se dnevno ne opije, a misli nadvladati Crkvu Božju, koju nisu mogli i ne mogu svladati ni vlade, ni topovi, ni bajunete, ni carevi, ni kraljevi, ni diktatori, ni mudrije glave od Jozu. Jozo ne može sebe nadvladati, da ne riga poput pakla najgadnije psovke, a misli nadvladati Krista. Jozo je takav junačina, a ne može svoje obitelji srediti, a misli iskorijeniti obitelj Božju od 400 milijuna duša. Jozo je takav »junačina« da za vrijeme Živkovićeve i Jevtićeve diktature nije ni htio čuti o hrvatstvu, dok smo mi katolici sa svećenicima stajali na megdanu. A sada se postavio ko pijetao na dubrištu i kukuriče kako će Crkvu uništiti. Zaista: *zakucalo pile u gvozdene vile!*«

Što se je dalje dogodilo, ne trebam vam ni pisati. Možete si sami misliti. Dobio je šilo za ognjilo.

Opaska urednika: Tako valja! Mi katolici bili smo dosta janjci, od sada moramo biti lavovi. Ne damo dirati u svoje svetinje, ne damo da nam razni potepanci sole pamet. Dosta i previše smo bili strpljivi i obzirni. Ni smo ni mi katolici kukavice.

Alojz Šimić, povjerenik.

Znaš li što je majka mila?

Majka Božja.

U mjesecu bujnoga novog života, svježega zelenila i mirisavoga cvijeća, u mjesecu Marijinu, posvećen je jedan dan i posebnom štovanju zemaljske majke. Taj se »Majčinski dan« kod nas svake godine sve više slavi. Osobito oko toga nastoje naša katolička društva, koja tom prigodom nastupaju lijepim prigodnim programom.

I pravo je, a i potrebno je, da se našim majkama posveti posebni dan. Nije teško pogoditi zašto.

1. Prvo zato, jer je njihovo zvanje sveto i uzvišeno. Majkama je Providnost namijenila vrlo važnu zadaću: one po zakonitoj bračnoj vezi daju obiteljima, narodima i Crkvi novi naraštaj. Po njima Bog stvara buduće stanovnike neba. One su od Gospodina Boga odredene da budu ne samo othraniteljice, nego i prve i najvažnije odgojiteljice svoje djece. Upravo o majkama najviše ovisi, kakav će biti budući naraštaj kojega naroda. I ako bezvjerska škola i bezvjerski odgojitelji mnogo pokvare od onoga, što dobra kršćanska majka već mlijekom svojim usadi u dušu i srce svoje djece, ipak su oni dojmovi i utisci, što ih dijete prima od svoje majke, najdublji i najtrajniji. Mnogi se u životnoj borbi udalje od brižnih pouka svoje majke, od krasnog njezinog primjera, ali se većina ovakovih bijednika prije ili kasnije vrate na ono, što su u najranijoj mladosti od majke primili. Ako ne prije, a ono na smrtnom času. Koliki će, koji su nakon raskalašenog i burnog života ipak našli smirenje u Bogu, kroz cijelu vječnost priznavati svojoj majci: »Tebi, draga majko, zahvaljujem, što sam ipak postigao svoj cilj i što se sada nalazim u moru radosti i sreće.« Upravo onako, kao što će tolikijadnici kroz cijelu vječnost prokljinjati svoje majke, što su im bile nemajke, te ih nisu odgojile za Božja i Nebo.

Ali ne smijemo zaboraviti, da je ovo sveto i uzvišeno majčinsko zvanje

svježega zelenila i mirisavoga cvijeća, u mjesecu Marijinu, posvećen je jedan dan i posebnom štovanju zemaljske majke. Taj se »Majčinski dan« kod nas svake godine sve više slavi. Osobito oko toga nastoje naša katolička društva, koja tom prigodom nastupaju lijepim prigodnim programom.

I pravo je, a i potrebno je, da se našim majkama posveti posebni dan.

Nije teško pogoditi zašto.

1. Prvo zato, jer je njihovo zvanje sveto i uzvišeno. Majkama je Providnost namijenila vrlo važnu zadaću: one po zakonitoj bračnoj vezi daju obiteljima, narodima i Crkvi novi naraštaj. Po njima Bog stvara buduće stanovnike neba. One su od Gospodina Boga odredene da budu ne samo othraniteljice, nego i prve i najvažnije odgojiteljice svoje djece. Upravo o majkama najviše ovisi, kakav će biti budući naraštaj kojega naroda. I ako bezvjerska škola i bezvjerski odgojitelji mnogo pokvare od onoga, što dobra kršćanska majka već mlijekom svojim usadi u dušu i srce svoje djece, ipak su oni dojmovi i utisci, što ih dijete prima od svoje majke, najdublji i najtrajniji. Mnogi se u životnoj borbi udalje od brižnih pouka svoje majke, od krasnog njezinog primjera, ali se većina ovakovih bijednika prije ili kasnije vrate na ono, što su u najranijoj mladosti od majke primili. Ako ne prije, a ono na smrtnom času. Koliki će, koji su nakon raskalašenog i burnog života ipak našli smirenje u Bogu, kroz cijelu vječnost priznavati svojoj majci: »Tebi, draga majko, zahvaljujem, što sam ipak postigao svoj cilj i što se sada nalazim u moru radosti i sreće.« Upravo onako, kao što će tolikijadnici kroz cijelu vječnost prokljinjati svoje majke, što su im bile nemajke, te ih nisu odgojile za Božja i Nebo.

Majka dobrog savjeta.

*Sve milosti nam dolaze preko
Marijinih ruku.*

ništa drugo, a onda bar koja sveta sličica ili koji cvijetak. Ne smije se zaboraviti na ono što je najglavnije: za majku se moliti, prikazati za nju sv. Misu i sv. Pričest.

Nije li ovakav čin ljubavi i pažnje sa strane djece, majci najmilija naknada za sve gorčine i nepravde, što ih je radi svoje djece, a možda i od svoje djece pretrpjela? Znaj i zapamti, da te ni jedan ljudski stvor tako ne ljubi kao majka.

A što na majčinski dan čine oni, kojima je majka na poziv Božji već ostavila ovu suznu dolinu i preselila se u vječnost? Neka podvostruče svoje molitve za pokoj njezine duše i neka malko razmisle o krasnim savjetima, što im je majka za života davala. Osobito će dje lovati pomisao na zadnje majčine riječi i opomene.

2. Spomenimo još jedan razlog, za što je korisno da slavimo majčinski dan.

Danas valjda nema ni jedne kršćanske svetinje, na koju se moderni bezbošci, osobito komunisti ne bi nabacili najgadnijim blatom.

ujedno i mučeničko zvanje. Samo dragi Bog zna, koliko prava kršćanska majka u svom zvanju trpi. Zato majkama treba utjehe.

Njih, istina, neprestano tješi i krijepe ono Presveto Srce, koje je najveći prijatelj malenih. Isus obećaje majkama za svako dijete koje prime, othrane i odgoje, istu onakovu nagradu, koju bi zaslužile, kad bi samoga Isusa primile, i othranile: »Koji primi jednoga od ovih najmanjih, mene prima.«

Uz utjehu od Isusa potrebna je majkama i koja kapljica ljudske utjehe, osobito od svoje rodene djece. A majčinski dan upravo je zato ustanovljen, da toga dana sva djeца, i velika i mala, načine svojoj majci posebno veselje: da joj se zahvale za svu ljubav, koju im je iskazala, kao i za sve muke i patnje, što je za njih podnijela. Lijepo je, da se uz to pokloni majci i koji darak, ako

Majka ljubezna.

Oni su pogrdili, ponizili i osramotili svetu i uzvišenu majčinsku čast.

Takvi ljudi šire ružnu i sramotnu »slobodnu ljubav«. A to znači, da među mužem i ženom ne smije da bude nerazdruživa veza, posvećena od dragoga Boga i svete Crkve, nego živi s kim hoćeš, kako hoćeš i dokle hoćeš. Ženidbenog druga — kažu bezbožnici — smiješ mijenjati po miloj volji i ne daj se vezati okovima kršćanske ženidbe.

Koliko se ova vražja nauka protivi ne samo nauci i naredbi Isusovoj, ne samo svetosti braka, nego i časti, dostojanstvu i za-dači materinstva, to se ne da riječima prikazati.

I dok se danas ovaj ogavni duh komunizma na sve strane širi i dok divljački uništava najvažniju stanicu ljudskoga društva, obitelj, mi katolici moramo nastojati, da što ljepeš proslavimo majčinski dan, da tim što više naglasimo ono pravo kršćansko stanovište i mišljenje o majci.

*

Molimo se, dragi čitatelji, našoj Nebeskoj Majci, da Hrvatskome Narodu podijeli mnogo takovih majka, koje će razumjeti svetost i svrhu materinstva; koje će u pravo u djeci gledati dar Božji i blagoslov Božji. Dobre kršćanske majke opskrbit će naš narod svetim i uzornim svećenicima, a samostane naše napuniti redovnicima i redovnicama, da se mole za sv. Crkvu i da rade za vremeniti i vječni spas svoga naroda.

Po ovakovim će kršćanskim i domoljubnim majkama Svemo-gući umnožiti i ojačati naš Hrvatski Narod. Napunit će našu lijeput Domovinu novim i brojnim pokoljenjem. A iz naših plodnih dolina i sa lijepih visokih planina neprestano će se dizati k Nebu tople zahvale za nebrojena dobra, koja nam Nebeski Otc dijeli.

I. Kukula D. I.

Sretna majka

Kad je biskup Klement v. Galen došao iz Münstera u selo Osterfeine, da onđe dijeli sv. Krizmu, zaželio je da vidi sretnu majku, koja je imala 21 živo dijete. Biskup je čestitao toj majci, koja mu je priznala, da se Bog u svojoj providnosti osobitim načinom brine za njezinu obitelj. Ta je žena javno priznala, da nije nikada u neprilici čime će svoju djecu nahraniti ili u što ih obući; Bog stvara dušu djeci, pa se on i skrbi za svoju djecu. Na ovo je župnik nadodao: »Kad bih, preuzvraženi gospodine, doveo pred vas sve majke, koje u mojoj župi imadu 8 do 15 djece, preuska bi bila ova kuća«. Tako eto žive po vjeri ove dobre katolikinje, koje nijesu imućne, ali se uzdaju u Boga i mrze na bijelu kuću.

A. Allirević D. I.

Muž mi više ne piće

Mogu vam, duhovni oče, javiti svoju veliku sreću. Moj muž je bio kroz 20 godina velika pijanica. Kad sam pošla za njega, onda nije puno pio, nego se kasnije prolumpao. Da vi znate, koliko sam pretrpila od njega. Kada se opije pobaca sve po kući. Tako je polupao lonec, zdjele, tave, tepsiće i sve što sam imala. Često sam morala s djeecom bježati u studenu noć, jer bi nas bio sve poubijao. Da ste ga vidjeli, kakav je izgledao, kad se opio. Oči mu izbuljene, lice mu iskrivljeno, a usta su mu rigala psovke, kao da je — Bože mi oprosti — sam nečastivi u njemu. I tako sam se mnogo natrpila toga pakla. A kad nije bio pijan, onda je bio dobar. Čitao je i ovaj Glasnik i jako mu se svیدao. A kad se opije, opet jao. Reknem li mu nešto — zlo, šutim li — zlo.

I počnem devetnice Srcu Isusovu. Dvadeset devetnica sam izmolila. U Glasniku je pisalo, da treba izdržati pa sam izdržala i ja. Stavljaši sam mu i medaljicu Presvetoga Srca pod glavu. A neprestano sam molila.

I jedamput reče, kad je bio trijezan: »Čuj, ženo, više neću piti, hoću da budem čovjek, a ne svinja.« I evo godinu dana ne piće ništa osim vode. Ali zato nam je sada u kući raj. Hvala Presvetomu Srcu. I muž mi je rekao, da mogu to u Glasnik staviti.

Katica N.

„Zla su vremena“

Već zagluši čovjeka neprestano jadikovanje, kako su zla vremena! Zašto su djeca neposlušna i pokvarena? »Zato jer su zla vremena.« Zašto djevojke postaju muškare? »E, jer su zla vremena.« Majke ne će da budu prave majke, oci ne će da budu valjani oci, i to sve zato, »jer su zla vremena.«

Da vidimo tko je kriv: ili ta »zla vremena« ili netko drugi.

Što je vrijeme? Sunce na istoku izade iza 12 sati i zade na zapadu; broji brojeve, eto to su vremena. Što su brojevi krivi? Veliki učenjak sv. Augustin kaže: »Nisu vremena zla, nego smo zli mi ljudi. Kakvi smo mi, takva su i vremena.«

Kako smo ludi, kada sa sebe svaljujemo krivnju na dan, koji nam svijetli i na noć, koja se ni kriva ni dužna mirno spušta! Kakav je tko, tako mu je i vrijeme. Svatko je kovač svoje sreće pa i svoga vremena. Živiš li dobro, tada ti je i vrijeme dobro. Pa snašle te ne znam kakve nevolje, zadesilo te ne znam kakvo zlo, ti možeš uvijek svagdje i u svemu Bogu služiti i sebe posvećivati. Kako je bilo teško kršćanima prvih vremena, kada su bili proganjeni i mučeni, kada su se morali kriti ispod zemlje po katakombama, samo da slušaju svetu Misu. Pa ipak to su najslavnija i najveličanstvenija vremena u povijesti. Zato budimo dobri, pa će i vrijeme biti dobro, a zla vremena pretvorimo u dobra. N. Petrović, župnik.

Sv. Jeleni Križarici

O svetkovini Našašća sv. Križa.

*O Jeleno, što blažena
U slavi blistaš vječitoj,
Križarice, pomôćnice,
Čuj, što Ti pjeva narod Tvoj!*

*O radosti, kad našla si
Taj mač, što njim je svladan Zmaj,
Kad ljubila si divni ključ,
Što otvori nam slatki raj!*

*Od roda niknuv smjernoga
Ti rodi cara velikog,
Al još Te veća stiže čast,
Kad vjere dar Ti dade Bog.*

*Po Svetoj Zemlji išla si
Tri divne crkve podižuć,
Svud suze taruć patničke
I siromahe pomažuć.*

*Već kosa Ti se srebrila,
Kad postala si kršćankom,
Al žrtvovala odmah si
Svu sebe Kristu Bogu svom.*

*Jednostavna i ponizna
Zamijenila si rajem svijet
I uživaš uz Onoga,
Što bi za nas razapet.*

*I molila si, bdjela si,
I morio Ti tijelo post,
Križ sveti tražeći pošla si
Na mučne pute u starost.*

*Križarice, nauči nas
U križu gorkom iskat slast,
Njim svladat sebe, đavlja, svijet,
Na križu zà raj cvasti, rast.*

*Sa Ocem Sinu, Duhu kton
Nek bude slava vječita;
Na Jelenine molbe On
Nek život vječni nama da.*

P.

Divna župnikova pouka o Duhu Svetom

Tumačenje katekizma, što ga je vjerno vršio arski župnik sv. Ivan Vianey, postalo je glasovito. To je činio obično u jedanaest sati. Crkva je bila dupkom puna, a često i odličnim gostima. Sveca to nije smetalo, govorio je uvijek priprosto i jednostavno. I svakoga su se dirnule njegove riječi.

Evo nekoliko misli iz njegove pouke o Duhu Svetom:

Djeco moja, promatrajmo ljepotu naše sv. vjere! Bog Otac je naš Stvoritelj, Bog Sin je Otkupitelj, a Bog Duh Sveti je Voda.

Čovjek sam po sebi ne vrijedi ništa, ali s Duhom Svetim vrijedi mnogo. Čovjek je zemaljski, životinjski; samo Duh Sveti može uzdići našu dušu u visine. Zašto sveci nisu marili za zemaljštinu? Zato, jer su se dali voditi od Duha Svetoga. Pravo i istinito misle oni, koje vodi Duh Sveti. Eto zato su mnoge neznanice pametnije od najpametnijih ljudi. Mi ne možemo zalutati, ako nas vodi Bog, koji je s naga i svjetlost.

DOLAZAK DUHA SVETOGA

Slikao: Walther Meyer — Speer

Duh Sveti je svijetlo. Po Njemu razlikujemo istinu od laži, dobro od zla. Kao što povećala uvečavaju stvari, tako i Duh Sveti povećava dobro i zlo. S Duhom Svetim sve se vidi u velikom; vidi se veličina i najmanjih naših djela, što smo ih učinili iz ljubavi prema Bogu. Ali vidi se isto tako i veličina najmanjih pogrešaka. Kao što urar preko povećala razlikuje i najsitnije kotačiće u satu, tako isto i mi rasvijetljeni Duhom Svetim razlikujemo sve pokrete naše siromašne duše. Tada nam i najmanji nedostatci izgledaju strašno veliki, najmanji grijesi nam se upravo gade.

Eto radi čega Presveta Djelica nije nikada sagriješila: Duh Sveti joj je pokazao svu rugobu grijeha. Ona se zgražala i pred najsitnjim grijehom.

Oni, koji su puni Duha Svetoga, jedva podnose sami sebe. Tako dobro poznaju svoju bijedu ijad. Oholi naprotiv nemaju Duha Svetoga, ili, ako ga imaju, imaju ga tek za koji časak. On se ne zaustavlja u njihovim dušama, jer ga oholost odmah istjera.

Oni koji se dadu voditi od Duha Svetoga, osjećaju u sebi svaku sreću, dok se zli kršćani prevrću sred trnja i kamenja. Bez Duha Svetog mi smo kao kamenje s ceste.

Uzmite u jednu ruku sružvu namočenu u vodu, u drugu kamen: stisnite ih jednakom silom. Iz kamena ne će izaći ništa, ali će zato iz sružve isteći puno vode. Sružva je nalik duši punoj Duha Svetoga, kamen je tvrdo srce u kojem ne stanuje Duh Sveti.

Duh Sveti rada u srcima pravednika dobre misli, on daje, da iz usta pravednika izlaze dobre riječi. Oni, koji ga posjeduju nikad ne čine ništa ružno. Plodovi Duha Svetog uvijek su dobri.

Bez Duha Svetoga sve je hladno. Stoga, kad osjetimo, da se umanjuje naš žar, učinimo odmah devetnicu Duhu Svetomu, da nam se umnoži vjera i ljubav. Gledajte: Kad se zadobije jubilejski oprost ili kad se obave duhovne vježbe, duša je onda puna dobrih želja. Te želje su blagi dah Duha Svetoga, koji je prošao preko naše duše i svu je obnovio, kao što južni vjetar topi led i donosi proljeće. Vi, koji niste veliki sveci, imate ipak časova, u kojima osjećate slatkoču molitve i nazočnosti Božje: pohodi su to Duha Svetoga. Kad je u nama Duh Sveti, srce nam se širi, utaplja se u ljubavi Božjoj. Ribe se nikad ne tuže da im je previše vode; tako se ni dobar kršćanin nikad ne jada, da ima previše Boga. Nekima je vjera dosadna, jer nemaju u sebi Duha Svetoga.

Kad bi upitali osudenike: »Zašto ste u paklu?« odgovorili bi nam: »Jer smo se protivili Duhu Svetom.« A kad bi upitali svece: »Zašto ste u raju?«, odgovorili bi: »Jer smo slušali Duha Svetoga.«

Duh Sveti je snaga. On je krijepljivo mučenike. Bez njega bi mučenici pali, kao što pada lišće s drveta. Kad su pod njima palili lomače, Duh Sveti je hladio vrućinu ognja s toplinom ljubavi Božje.

Dragi Bog, poslavši nam Duha Utješitelja, učinio je s nama kao kralj, koji bi naložio svome dvorjaniku, da mu dovede jednog od podložnika i onda mu rekao: »Prati ovoga čovjeka posvuda i povrati mi ga zdrava i spasena.« — Djeco moja, kako je neizmjerno veća sigurnost i sreća, ako nas vodi Duh Sveti! I uza sve to ima ljudi, koji ne će da ga slijede.

Duh Sveti je kao čovjek, koji ima dobru kočiju i konje i koji nas hoće odvesti u Pariz. Dosta je, da pristanemo na njegovu ponudu i da onda uskočimo unutra. Zgodna stvar, zar ne? E pa dobro! Duh Sveti nas hoće odvesti u nebo. Dosta da mi kažemo »hoću« i da se pustimo voditi.

Duh Sveti je kao vrtlar, koji obrađuje našu dušu.

Gledajte pušku, vi je napunite, no ne će sama puknuti. Takvi smo i mi. U nama je toliko dobra: Duh Sveti podmetne svoju iskru i dobra djela izlaze van.

Duh Sveti počiva u dušama pravednika, kao što golubica počiva u svom gnijezdu. Duh Sveti potkrepljuje i čuva dobre želje u čistoj duši, kao što golubica pokriva svoje male.

Nas Duh Sveti vodi kao majka svoje dijete, kao vodič slijepca.

Sakramenti, ustanovljeni od Spasitelja, ne bi nas spasili bez Duha Svetoga. Dapače i sama smrt Gospodinova ne bi imala velike koristi bez njega. Radi toga je Spasitelj i rekao apostolima: »Dobro je za vas da idem, jer ne odem li, Tješitelj Duh ne će doći k vama.«

Isto je kao sa zrnom pšeničnim: bacite ga u zemlju, ne će od njega ništa biti, ako ne imadne sunca i kiše.

Trebalo bi moliti svako jutro: »Bože moj, pošalji mi Duha Svetoga, da upoznam tko sam ja i tko si ti. Da upoznam tebe i da upoznam sebe.« Tako je molio i sveti Augustin.

A. Gabrić D. I.

Raspelo ga je spasilo

Nije bio zao, ali nije ni trčao u crkvu. Imao je i jednu strast: bio je pijanac. Kad je iznenada obolio, umro je, iako još mlad, u dva dana. Ali dragi mu je Bog udijelio milost dobre smrti. Bilo to ovako.

Kupovao sam nešto u apoteci. Uto uđe jedna djevojčica i zatraži neki lijek. »Tko je bolestan?« pitam je. — »Brat. Jučer je je morao u krevet. Ima upalu pluća.« — »E, onda ću ga posjetiti.« — Slučajno ili bolje po Božjoj providnosti, zaboravio sam svoje obećanje. Kad sam u 7 sati navečer došao kući, pade mi najednom na pamet bolesnik. Odlučim da ga odmah posjetim. Njemu je medutim bilo gore. »Dobro je, velečasni, da ste došli. Želim se ispjovjediti. I ja želim ipak biti katolik!« Kad je to bilo gotovo, pošao sam po njegovoj želji odmah da mu donesem sv. Pričest. Jedva sam ga nahranio Kruhom Jakosti, poskoči groznica. Za kratko vrijeme pao je bolesnik u nesvijest, iz koje se više nije probudio. Sutra ujutro bio je mrtav.

»Kako sam sretan, da ste mi brata lijepo pripravili na smrt!« rekao mi je pokojnikov brat. Da niste slučajno došli, umro bi on bez svetih Sakramenata. On sam nije naime o tome ništa govorio, a mi opet nismo mislili, da je stvar tako opasna.« I onda mi je sa suzama u očima razjasnio moje začuđenje, da sam još na vrijeme došao. »Na smrtnoj postelji naše majke,« pripovijedao mi je, »predala mu je ona mali križić. On joj je obećao, da će ga nositi uvijek uza se. Evo, velečasni, toga križića. Sav je već izlazan i zgnječen. Brat je održao svoje obećanje. Križ ga je spasio!...«

»Križ ga je spasio!« On će spasiti i tebe, čitatelju. Pogledaj ga često kod svoje kuće. Zato i visi tamо na zidu. Ali gledaj, da ti to ne bude cijelo tvoje katoličanstvo. Živi također dosljedno kao katolik, jer tko zna hoće li i tebi dragi Bog udijeliti milost sretne smrti, samo jer si često pogledao na križ.

I. Nikolić D. I.

Naručite najzgodniju knjižicu za svibanj. — **ZVIJEZDA MORA.** — Ima za svaki dan u svibnju štivo o Majci Božjoj. Kod svakoga štiva ima i lijepih primjera. Vrlo je zgodna za čitanje, govore razmatranja u svibnju. Knjižica ima 190 strana a stoji samo 5 Din. Naručite je kod Uprave Glasnika Srca Isusova.

1 Križari iz Slavonije-Požege. — 2 Hrvati iz Šatora u Francuskoj poslali su Glasniku o pobožnosti pa žele da to saznađu brojni čitatelji našega Glasnika. — 3 Sinovi Huzjaka Bratstvo u Baškoj (otok Krk). — 5 Neustrašivi Križari iz Preke, Dalmacija. — 6 Šib (Slavonija); vidi se kako narod voli svoje Križare. — 8 Krk: Duhovne vježbe Križi spodin Čekada govori Križarima na velikoj priredbi u Zenici (Bosna). — 10 Društvo snika u Preljini. — 12 Rokovci-Andrijaševeci (Slavonija); Križari stupaju . . . — hovnicima. — 15 Kraljevec na Sutli (Hrv. Zagorje); Križari sa svojim župnikom pre

»SVIMA STAVLJAMO NA SRCE, DA ŠTO VIŠE PROŠIRE OVAJ
Dr. Antun Bauer, nadbiskup; dr. A

liku veličanstvene šatojske katedrale, gdje se tamošnji naši Hrvati sastaju na svoje
-e u Osborn — Ohio Amerika, koja širi i pomaže Glasnik Srca Isusova. — 4 Križarsko
-ki Križari u povorci kroz grad. — 7 Velike mase naroda na križarskoj priredbi u Otoku
U sredini veliki zaštitnik Križara preuzv. biskup Dr. J. Srebrnić. — 9 Velečasni go-
-Petar Barbarić u požeškom konviktu. — 11 Ivan Gregorić, povjerenik našega Gla-
-Križari iz Vrha (otok Krk) sa svojim biskupom preuzv. Drom. J. Srebrnićem i s du-
Nikolom Horvatinom. — 16 Omlađlj: Križarska glazba.

RASNI GLASNIK NAŠEGO BOŽANSKOGA KRALJA
-zije Stepinac, nadbiskup koadjutor.

Križ nad bolesničke postelje

Pozvali me u jednu činovničku obitelj k bolesnici, djevojčici od deset, dvanaest godina. Strašni bolovi javljaju se od vremena do vremena kao nekakvi grčevi i sirotica prebacuje se na postelji tamo amo. Roditelji tužni i žalosni nemoćno stoje, a vapaji djeteta trgaju srca njihova. Kad na čas prestanu boli, dijete se smiri i kao da spava.

Na moj pozdrav, kad me je mala ugledala, kraj sve svoje slabosti milo se nasmiješi, sva sretna, što vidi svoga svećenika pokraj sebe. Opet grčevi! Ne da se opisati, koliko dijete pati. U takovim prilikama mnogi bi i veći bolesnik bio kao obezumljen, i tko zna, kakove bi sve na njegova usta riječi izlazile. Ali ona? Jest, bolni jauk čuješ za čas, i onda: »*Gdje je križić moj?*« pita, i čim ga je primila u ruke, slatko ga je poljubila i grčevito na svoje grudi pritisla — i ušutila. Samo čuješ škripu zuba, izraz teških patnja. Ovaj se je prizor par puta ponovio u mojoj prisutnosti. Slušam škripu zuba, izraz teških patnja. Slušam to i gledam, i sve me to iznenaduje! — Jer, da jedno dijete tako duboko shvaća tajnu svetog križa Isusova i da tako veliku i žarku ljubav ima prema raspelu, ljubav, koja je jača od onih užasnih bolova tjelesnih, to je zaista nešto neobično.

I nehotice pomicajuš na svete mučenike, kao na pr. na sv. Felicitu. U njezinom životopisu čitamo, kako je radi sv. vjere bila osuđena, da je zvijeri rastrgaju.

Ali dan prije izvršenja osude došlo joj vrijeme porođaja, i u porodajnim bolima, kad je zapomagala, upitao je jedan od stražara:

»Ako ti sada tako jadikuješ, što će biti, kad budeš bačena pred zvijeri?«

Ona mu je odgovorila:

»Sada ja trpim, a onda će biti drugi u meni, koji će trpjeti za mene, jer ču i ja trpjeti za njega.«

Ta je mala bolesnica u svome cvjetu mladosti žarko ljubila propetog Spasitelja i eto u svojim bolima znala ih sjediniti s bolima Njegovim, i odatle tako divna junačka strpljivost.

Istina, svaka je kršćanska duša raspoložena osobito u bolesti, da rado misli na pregorku muku svoga Spasitelja, i da u Njegovim bolima nalazi utjehu u svojima. Imao sam vrlo često priliku to iskusiti pri providjanju bolesnika. Kako mnogi slatko ljube raspelo! Kako se u sv. ranama Isusovim utapljuju boli bolesnikove! Ali me je ipak često zabrinula misao: *koliko kuća kršćanskih nema raspela*, a u njima bolesnik boluje dane i mjesecce. I koliko bi lakše proživljavao te teške časove života, osobito one najteže, posljednje, *kad bi kraj njegove postelje bilo raspelo!* Jer u bolesti čovjek gubi osjećaj za sve zemaljske stvari, prepusta se sam sebi, a i okolica pokazuje vrlo često znakove negodovanja prema bolesniku. Šta će siromaka tada tješiti, bodriti, uzdizati, ako ne pogled na

raspelo kraj postelje, pogled na Onoga, koji jedini ostaje duši prijateljem, kada je svatko ostavlja. »Onoga ljubi i zadrži sebi za prijatelja, koji, kad svatko odstupi od tebe, tebe ne će ostaviti niti će dopustiti, da na koncu propadneš,« tako piše Toma Kempenski.

N. Tojčić, župnik.

„Mama, ja ču te ubiti, ako...“

Tko nam kvari djecu? pitaju se često puta zabrinuti roditelji. Tko...?

Evo što mi je pripovijedao nedavno jedan prijatelj:

U gradu B. pošli su katolički roditelji s djecom u kino. Danas se rijetko kada može u kinu vidjeti što čestita i poštena. Tako su i naši roditelji gledali jedan komad, u kojem žena vara svoga muža, napušta ga, on nju ubija itd. Na izlasku veli muž ženi: »Što kažeš ti? Sreća da djeca nisu ništa razumjela.«

Sutradan najmladi sinčić od 8 godina veli majci prijeteći joj sa šakom:

»Znaš, ja ču te ubiti, ako prevariš i ostaviš tatu!...«

Tko je metnuo ovako gadnu misao o majci djetetu u dušu? Zar ne kino i nesmotrena majka!

Katolički roditelji treba, da dobro i često razmišljaju one evandeoske riječi: teško onome, koji sablazni jednoga od ovih malih.

Viktor Šunjčić.

Tijelovski hulitelj

Ivo P. vratio se iz vojske kući. Prije je bio kakav takav. Ali sada psuje, kune, ruga se vjeri i svećenicima, kao da želi pokazati, što je on u gradu naučio. Ljudi ga izbjegavaju. Govore, da je komunista.

Prolazila tijelovska procesija selom. Svijet u procesiji pobožno moli i pjeva. Tko nije mogao k procesiji, izašao pred kuću pa kleknuo, da se pokloni Isusu, koji prolazi ispred njegove kuće. I Ivo izašao na put, ali nije kleknuo, nego se naslonio na plot, nakrivo kapu i zatakao cigaru u zube pa podrugljivo gleda ljudi i procesiju. Da pokaže, što je vidio i naučio u gradu. Kad zamakoše ljudi sa svećenikom povika Ivo:

»Ljudi, eto vašega Isusa, ne može ni, da hoda! Mora ga pop nositi...!«

Iza procesije podem k Ivinoj kući. Zovu me. Da, ali imaš što vidjeti! Ivo samo što nije izdahnuo. Sto se je dogodilo? Kad je izustio nesretnik onu kletvu i hulu, osjeti, da se više ne može ni maknuti. Kao da mu je netko noge otsjekao. Odnijeli ga kući. Ali sve ide na gore. S nogu to prešlo na truplo i sve dalje. Za dva sata nesretnik je bio mrtav. Isus je kaznio svoga hulitelja.

A. Ž., župnik.

Majka Božja Alkazarska u Toledo. Pred ovim kipom su se dnevno molili španjolski junaci u Alkazaru, koji su zadivili čitav svijet. Izdržali su opsjedani od komunista 72 dana i Majci Božjoj zahvaljuju, da im se nije ništa zla dogodilo. Kip je sada prenesen u toledsku katedralu i časti se pod imenom »Majka Božja Alkazarska«.

Ovako je u komunističkoj Rusiji s radnicima

Kad je Lenin 1917. započinio komunističku revoluciju u prostranoj ruskoj zemlji, bilo mu je glavno propagandističko sredstvo među radnicima: sva vlast radnicima, a kod seljaka se korteširalo sa geslom: sva zemlja seljacima.

Tako je govorila komunistička propaganda u Rusiji g. 1917., a tako danas ona govori u onim državama, gdje još komuništi nisu na vlasti. No nas ne zanima ono, što veli komunistička propaganda, jer svaka reklama mora da hvali svoju robu; nas zanima, što o komunizmu nakon dvadeset godina njegova opstanka sudi ruski život, kruti život, koji je najbolji sudac, nepristraniji od svake propagande.

A kakav je taj život u sovjetskoj Rusiji, ne ćemo pitati one, koji sjedeći u Beogradu i berući debele pare pišu iz svog »Akcionog Komiteta Jugoslavenske Komunističke Partije u Beogradu« sve moguće i nemoguće letake i dočaravaju nam Sovjetsku Rusiju kao zemlju meda i mlijeka. Za život u sovjetskoj Rusiji propitat ćemo se kod onih, koji su taj život izbliza vidjeli, koji su sav njegov teret osjetili na svojim ledima, a od kojih su neki pače bili među prvim osnivačima komunizma, a neki su — kao André Gide (čitaj Žid) — prvi njegovi i glavni propagatori u inozemstvu.

★

Pod konac 1935. pozva iz Rusije Savez Sovjetskih Sindikata glavnoga tajnika engleskih sindikata, Waltera Citrine, da pohodi i obade Sovjetsku Rusiju. On se odazove, ali pod jednim uvjetom, da ga službeni boljševički ured za strance ne voda po običaju samo

Dne 31. svibnja Sv. Otac Papa navršuje 80. godinu. Molitve katolika svega svijeta dizat će se Bogu za Namjesniku Kristova. U zadnje je vrijeme poduzeo Sv. Otac veliku borbu protiv sotonske vjere — komunizma, a također i protiv nacionalsocijalističkog hitlerovskog rasizma. Neustrašiv je naš Papa. — Slika ga ova predstavlja za vrijeme teške bolesti, kada je ipak sve poslove obavljao. Uz njega stoji kardinal Pacelli. Sv. Otac se je pismeno zahvalio svim Hrvatima za molitve.

onamo, kamo se boljševicima svida, nego da mu se dadu slobodne ruke. Gost je bio i odviše uplivan u međunarodnim krugovima, a engleski radnički savezi odviše jaki, a da bi njihovu tajniku odobili tu molbu. Citrine je mogao, da šest tjedana slobodno putuje i svoje je utiske zabilježio u knjizi »I search for truth in Russia — Tražim istinu u Rusiji«, London 1936.

Citrine je odmah na početku puta zamijetio, kako je teško u Sovj. Rusiji saznati istinu, kako gotovo sa svakoga službenoga odgovora treba najprije skinuti ljušku laži, da se dode do prave jezgre. Tako jednom zgodom zapita: »Otkada postoje ti vrtovi?« Odgovore mu: »od Revolucije«, a Citrine na drveću primjećuje da mu je barem već 50 godina, a od komunističke revolucije nije prošlo još ni dvadeset. — Drugom se zgodom zanima za automobile i pita »Koliko imate automobila u Moskvi?« Odgovor spremjan kao iz puške: »200.000«. A malo kasnije Citrinu dolazi u jednom uredu pod ruku službena statistika automobila, i prema njoj nema ih u Moskvi više od 10.000. Na pitanje: koliko imate zapuštene djecu? dobiva brz i točan odgovor: 10.000. Na nesreću nabasa i u tom pogledu na službene statistike, koje su isto vrlo čedne, ali ipak priznavaju da ih ima 400.000. — U tvornici »Kirov« službeni provodič mu veli, da radnici koji rade po komadu dobivaju 400 rubalja na mjesec nešto više od 800 Din. — Međutim bistri Englez pitao: a kako to da neki kvalificirani radnici vele da dobivaju samo 152 rublja mjesечно. Provodič u neprilici priznaje, da je ona plaća od 400 rubalja »izuzetna«, ili još jasnije: izmišljena.

Ispitujući radnike i pregledavajući razne statistike došao je Citrine do zaključka, da je poprečna plaća ruskoga radnika oko

175 rubalja na mjesec, neki imaju nešto više, no velik je dio radnika, kojih mjeseca plaća ne dolazi ni do tih 175 rubalja. Rubalj po svojoj kupovnoj snazi u Rusiji vrijedi nešto više od dva dinara. To znači da ruski radnik poprečno dobiva nešto preko 350 din. Od toga valja odbiti 10 do 12 % za stan, 1 % za službeni državni sindikat, 7 do 8 % za »dobrovoljne doprinose« za državne nutarnje zajmove i državnu lutriju, ako je plaća iznad 120 rub. tada još 1 do 3% za općinski namet, 2 do 3% za konzum, Crvenu medunarodnu pomoć. Dakle, osim stana ruskom se radniku uzimlje 20 do 25% od mjesecne plaće za razne odbitke. — Što mu onda preostaje za život?

★

Par cipela stoji 40, 70 i 100 rubalja, što znači polovica cijele radnikove mjesecne plaće. Pa još da je roba čestita! O toj sovjetskoj robi piše francuski komunista Andrija Gide, kojega su sovjeti prošloga ljeta pozvali u Rusiju, i koji je pred Božić o svom putovanju izdao knjigu *Povratak iz SSSRa*, u kojoj piše: »Roba je gotovo odvratna. Htio bih da ponesem nekoliko uspona za svoje prijatelje; sve je grozno.« (str. 39). — A što je najgore, ni takove robe nema uvijek dovoljno na skladištu, valja ju čekati sate i sate u dugim redovima, strpljivo i šutke kao za onih dugih gladnih ratnih dana pred našim aprovizacijama. Isti Gide o tom beskrajnom čekanju pred dučanima piše: »Šta rade ti ljudi pred magazinom? Čekaju, da dodu na red. Njihova se povorka proteže sve do susjedne ulice. Još je prerano. Magazin još nije otvorio svoja vrata. Tri četvrt sata kasnije prolazim istim mjestom: ista gomila svijeta još uvijek čeka. Ja se čudim: pa koja korist, da dodu tako rano? — Kako, koja korist? . . . Pa razumije se, da im koristi, jer oni koji su prvi bivaju jedini posluženi...« (str. 37—38). »Kruh, povrće, voće što ga dobivaju tebi se čini lošim; no drugoga nema. Sukno, predmeti, što ti ih predstavljaju čine ti se ružnjima; no izbora nema.« (str. 50).

Radnik osobito mnogo trpi od loših, tijesnih ili nikakovih stanova. Citrine u svom djelu spominje ovakove prizore: »... Sobica od tri četvorna metra. Žena, muž i jedno dijete živu u toj prostorijici, koja je slična svinjcu.« (str. 211). Malo dalje: »... Pogledasmo nutarnost te jadne i odbojne izbice. Pet osoba živi u jednoj jedinoj sobici. Jedina dva kreveta bila su mjesto pokrivača natprana dronjcima. Ja ne bih ni svog najgoreg neprijatelja osudio, da živi u takovu prostoru.« (str. 212).

Komunista Gide bilježi slične prizore:

»U Baku su kuće u takovu očajnom stanju, da toga čovjek uopće ne može da vjeruje, ako ih sam ne vidi... U Dnjeporogu vidjesmo zgradu, koja je bila pravi pravcati užas, slična većini sovjetskih gradnji, koje su sagrađene jeftino, na brzu ruku — i zamazane.« (str. 189). Gide gleda »radnike, koji grade kazalište, a dobivaju tako nisku plaću, i borave u odvratno prljavim barakama.« (str. 60). »Pređete li preko malog potočića, što se nalazi

oko sovkohoza, državnoga gospodarstva, pred vama se pruža cijeli niz brlogâ. U tim brlozima stanuju, u sobici od 2 metra 50 cm. duljine i 2 metra širine — četiri ljudska bića ... Obrok stoji u kantini 2 rublja, luksus, što si ga ne mogu priuštiti oni, kojih *cijela mjesecna plaća iznosi 75 rubalja na mjesec*. Moraju da se zadovolje kruhom i suhom ribom ...» (str. 62). Pa kad bi uvijek i toga bilo!

★

Tako je s radnicima, koji su na slobodi. No mnogo je nesamo tisuća nego stotina tisuća radnika — po svjedočanstvu jednog od osnivača Kominterne (Komunističke Internacionale), Viktora Sergeja — lišeno slobode i otpremljeno u Sibiriju, Solovecke otoke i ostale koncentracione logore. Viktor Sergej u svom pismu od svibnja 1936. godine priznaje, da su koncentracioni logori u Sovjetskoj Rusiji najbrojniji, najveći i najnapučeniji na svijetu. Radnici, koji nisu bili po čudi režimu, koji su si dopustili bilo kakvu kritiku, koji su pokušali štrajk — štrajk je naime u sovjetskoj Rusiji sasvim zabranjen i onemogućen —, svi su ti, ako nisu platili glavom, poslani na prisilne rade. Tako je na kopanju kanala Volga-Moskva radio 275.000 zatočenika, 75.000 je ondje još zatekao sam Citrine. Svi ti rade ili sasvim besplatno; ako ne dobivaju hrane, primaju 40—80 rubalja, da se tim na mjesec prehrane. Jasno, da je uz takovu plaću svaka zdravija prehrana nemoguća. Stoga i toliki među njima umiru. Pri iskapanju kanala između Lenjingrada i Sjevernoga mora pomrlo je 100.000 ljudi i žena.

Komunistička Rusija se uvijek predstavlja državom radnika. A ona je valjda jedina država na svijetu, gdje je radniku svaki štrajk — jedino njegovo sredstvo da si izvojništi svoja opravdana prava — sasvim onemogućen. Ona je kao »radnička« država tako terorizirala radničke sindikate — da je prema svjedočanstvu komuniste Sergeja — od sindikata napravila špijunske sekcije, koje imaju — ne da se bore za radnička prava — nego tajnoj policiji dojavljaju one radnike, koji nisu sasvim pokorno i sasvim duboko prignuli svoje šije. Francuski komunist Gide se ne ustručava priznati: »Sumnjam, da je u ikojoj zemlji, pa bilo to i u Hitlerovoj Njemačkoj, duh manje sloboden, više pognut, više zaplašen i više teroriziran, i više zarobljen.« (str. 67). — »Radnička« je komunistička država tako poštivala radnička »prava«, da je osnivač i vodju komunističkih sindikata Tomskoga toliko progonila, dok ga nije prisilila, da se 16. kolovoza 1936. u zatvoru ustrijeli. »Ustrijelio se sam« veli službeno saopćenje, da li je baš sasvim sam, ili mu se »pomoglo«, nije baš teško pogoditi, kad obično kažnjjenici nemaju sa sobom oružja u zatvoru.

★

Nije čudo, što je zbog tog užasnoga stanja rusko radništvo silno ogorčeno, i što ruski radnici — kako mi je jedan očeviđac, koji se nedavno vratio iz Rusije, to priповijedao, — međusobno

govore: »Samo neka dode mobilizacija, pa će boljševicima biti kraj.« — I dok rusko radništvo ovako pati, dotle nam kojekakva piskarala iz beogradskog Akcioneog Komiteta Jugoslovenske Komunističke Partije sole pamet o medu i mlijeku u Sovjetskoj Rusiji. — Međutim naše je hrvatsko radništvo svjesno i bistro, ono će se boriti za svoja prava, ali u svojim hrvatskim staleškim organizacijama, a komunističkim parolama beogradskog akcioneog Komiteta nasi-jedati ne će. Svih je nas dužnost — kako to sv. Otac u svom posljednjem encikličkom listu izričito spominje — da naše radništvo što izdašnije pomognemo, da ono što skorije i što potpunije postigne sva prava, koja radnika kao čovjeka i kršćanina idu. To ima da bude naš hrvatski i kršćanski odgovor komunizmu. A njegova terora, njegova životinjskog materijalizma mi u Hrvatskoj — ne trebamo.

Stj. Tomislav Poglajen D. I.

Prva sveta Pričest maloga Ivice

»Moj je brat bio tako blažen, da nije htio ostaviti sobe, gdje ga je zatekla sreća, da je mogao prvi put stupiti k stolu Gospodnjem.« Tako je kasnije pripovijedala sestra svetoga župnika Vianeja o prvoj svetoj Pričesti svoga brata.

A u ono vrijeme u Francuskoj nije bilo lako primati sv. Pričesti. Tamo su vladali tada bezbožni buntovnici, revolucionarci. Tko je htio služiti Bogu, morao se je sakrivati.

U Dardiliju, selu svetoga Ivana, bilo je toga puta 16 prvopriče-snika. Među njima je bio i mali Ivica Vianej. Majke su potajno dovodile svoju djecu u jednu veliku sobu. Djeca su bila siromašno obučena. Prozori sobe bili su pomno zastrti, da se izvana ne bi moglo vidjeti. Tako su prvopričesnici mogli sigurnije dočekati Božanskoga Gosta. Majke su unutra svakoga što ljepše opremile i svakomu su dale u ruku zapaljenu svjeću. Rajska svečanost je počela . . .

Ivica je dobro znao, tko će mu doći u srce. Već je dugo čeznuo za Isusom. Pun vjere, ufanja i ljubavi primi evo prvi put Božanskoga Pri-jatelja pod krov srca svoga. Sigurno

Sv. Ivan Vianej, župnik.

je toga sretnoga časa doživio ono, što je kasnije kao svećenik žarkim riječima izričao: »Kad se pričestiš, osjećaš nešto izvanredno..., užitak..., balzam..., blaženstvo, koje struji po čitavu tijelu... i od kojega se sav treseš... Moramo uskliknuti sa sv. Ivanom: „Gospodin je! O moj Bože, kolika je sreća za kršćansku dušu, kada ustaje od pričesne klupe i odlazi sa čitavim rajem u svom srcu!«

Kroz čitav svoj život sjećao se je suzama u očima prve svoje svete Pričesti.

A od dana prve svete Pričesti ispunjaо je Ivica čitavu kuću ugodnim miomirisom svojih kreposti.

D r a g a d j e c o ! Vi u svetoj Pričesti primate Gospodina Isusa, svoga Boga, Stvoritelja neba i zemlje. Kad ste primili prvi put Isusa, kolika je to bila za vas sreća! Otac, majka i svi kod kuće s vama su se jako veselili i ponosili se s vama. I vi ste osjećali, da ste postali bolji, valjaniji, poslušniji i da su vas svi volili. Pa zar ne bi htjeli više puta uživati istu sreću? Zamolite oca, majku i velečasnog, da često pristupate k sv. Pričesti. I Isus će onda dati, da ćete biti na veliku radost i veselje sebi i svima ostalima.

Vaš prijatelj.

*Za tobom mi vene duša,
Spasitelju moj.*

Četvrta zapovijed crkvena

Tri su vrste života u čovjeku i tri vrste smrti:
zemajski život, t. j. kad je duša u tijelu;
život duše, kad je milost posvećujuća u duši;
život vječni, kad je čovjek u nebu.

Tako je i tjelesna smrt, kad tijelo gubi dušu;
smrt duše, kad duša nema milosti posvećujuće ili je gubi;
smrt vječna, kad čovjek zauvijek izgubi Boga.

Spasitelj je došao »da ljudi imaju život i da ga imaju u obilnjoj mjeri« (Iv. 10, 10). On je dao život duši i zasluzio nam vječni život. Tko izgubi život duše, može ga dobiti natrag pokorom. A da čovjek ima život duše u što obilnijoj mjeri, treba da se hrani nebeskom hranom za dušu: svetom Pričesti.

U prvo doba nije trebalo kršćane na to nagovarati: oni bi sami činili pokoru za grijehu i te kakvu pokoru i svaki put bi se kod svete Mise pričestili. No poslije se uvukla mlakost. Da bi se stoga odredilo, što se najmanje zahtijeva, Crkva nam je dala četvrtu zapovijed: »*Svake se godine najmanje jedamput ispovjedi i o Uskrstu pričesti.*«

Sveta ispovijed. Ne znaš, kad ćeš umrijeti. Moraš biti pripravan. Jao onomu, tko umre u smrtnom grijehu! Zato treba iza smrtnoga grijeha odmah pokajati se i ići što prije na svetu ispovijed. To zahtijeva ljubav prema svojoj duši. Zato naravski zakon ljubavi zahtijeva, da se ispovjediš iza svakog smrtnoga grijeha i da ne živiš bez milosti posvećujuće. Duša ti je mrtva i što god dobro učiniš, ne računa ti se u zaslugu, a u neprestanoj si pogibelji da na vijeke izgubiš dušu. I ne boj se što će reći ispovjednik. Bit će veseo što se lijepo i iskreno ispovijedaš. Ne dao Bog da zatajiš koji grijeh! Ispovijed ti ne bi valjala i još bi do toga počinio strašno svetogrđe. Iskreno sve reci; to je tajna, koja ide sa svećenikom u grob.

O Uskrstu treba se pričestiti: to je crkvena zapovijed. K stolu Gospodnjem treba pristupiti bez smrtnoga grijeha, stoga eto zapovijedi, da se bar jedamput u godini ispovjedimo. Crkveni Zakonik veli (kanon 906): »*Svaki vjernik obojega spola, kad dode u godine raspoznavanja, to jest k razumu, dužan je sve grijehu svoje barem jedamput na godinu vjerno ispovjediti.*« Ali bolje je dakako češće ispovijedati se, da budemo što dalje od grijeha i što čišći. Kad brižno čistimo tijelo i odijelo ne samo od mrlja i blata, već i od prašine, moramo još brižljivije čistiti dušu svoju i od prašine lakinih grijeha. Tako će nam onda i sveta pričest donijeti obilno milosti.

Uskrnsna Pričest. Kako je to u prvo doba bilo lijepo, kad su svi vjernici kod »lomljenja hleba« bili dionici Tijela i Krvi Gospodnje, t. j. kad su se dnevno pričešćivali. Poslije je popustio taj lijepi običaj. Sv. Fabijan papa odredio je, da se vjernici tri put na godinu pričeste, ali i to bilo je mnogima prečesto, pa su godinama odlagali primanje svete Pričesti. Lateranski je sabor odredio g. 1215. uskrnsnu svetu Pričest. Pa i djeca neka se pričeste, ako su došla k razumu i dovoljno su poučena, barem da znaju razlikovati kruh nebeski od običnoga kruha. Tako određuje i zagrebačka dijecezanska sinoda g. 1925., da se djeca puste k svetoj Pričesti već u prvom razredu osnovne škole, a svakako u drugom. Određeno je uskrnsno doba, jer je u to doba Isus naredio Euharistiju, a u to se vrijeme sjećamo Spasiteljeve smrti i uskrsnuća. Tako treba da i mi umremo grijehu i uskrsnemo na nov život milosti.

Strogo uskrnsno vrijeme jest od Cvjetnice do Bijele nedjelje. Ali obično se proširi taj rok, da ne bi bila prevelika navala na svetu ispovijed. Obično se protegne to vrijeme od prve korizmene nedjelje do nedjelje presv. Trojstva. Tko u to vrijeme ne ide na

svetu Pričest, smrtno griješi i mora još iste godine izvršiti svoju dužnost.

Cesta sv. Pričest. Zakon veli »najmanje jedamput«. Dakle Crkva želi, da više puta primamo svetu Pričest: o većim svetkovinama, nedjeljom, svakog prvog petka po želji Presvetog Srca Isusova; zatim kroz devet dana vršecima koju devetnicu, a napokon i dnevno. Pri tom dosta je, da smo čisti od smrtnoga grijeha, da imamo dobru nakanu i da nemamo hotimičnih sklonosti na grijehe. Sveta Pričest je hrana za dušu, ona podržaje život duše i daje joj vječni život. Po noj nam se daje zalog buduće slave.

Kako se ljudi vesele i ponose, kad im se dadne prilika da posjete kakva zemaljskog velikaša. A što su zemaljski velikaši spram našega Isusa? A eto mi Ga možemo nesamo posjetiti nego i u svoje srce primiti.

Tko pristupa k svetim sakramentima barem o Uskrusu, taj je istom praktičan katolik. On zna nesamo nedjeljom put u crkvu, već znade i put u isповijedaonicu i put do pričesne klupe. Taj put vodi do bujnog duhovnog života u vjeri, u ljubavi, u pravoj kršćanskoj poniznosti i pravednosti. To su »dobri i vjerni služe«, koji su razumjeli glas Kristov i poslušali ga: ti će i uči »u veselje Gospodara svojega«.

Petar Gerler D. I.

Pitanja i odgovori

Pitanje: Kako da neki učenjak Isusovac kaže, da bi sve slabije rase trebalo ukloniti s lica Zemlje? Zar se on još kao svećenik smije pačati u Božje stvari?

Odgovor: Ne poznamo toga Isusovca učenjaka, niti ga ikto pozná, jer takova Isusovca nema, koji bi nešto slično naučavao. Naprotiv svi katolički učenjaci složno osuđuju uništavanje slabih rasa kao zločin protiv prava pojedinača, protiv društvenog poretku, protiv Božjeg i crkvenog zakona. Vi ste sigurno nasjeli kakvoj komunističkoj laži i kleveti. Blentaste, lažne i bezbožne stvari ne može Isusovac naučavati.

Pitanje: Kad se zabranjuje sprečavanje poroda, je li to zato, da se narodi što više duša ili se zabranjuje radi ljudskog zdravlja?

Odgovor: Radi jednog i drugog a i zbog drugih razloga. »Grijeh je to protiv prirode, obešćašće je sv. sakramenta ženidbe; grijeh je to protiv Crkve, kojoj ne će da daju novih članova; grijeh je protiv naroda, kojemu ne daju brojnog podmlatka; grijeh je protiv kraljevstva nebeskoga, kojemu ne daju novih stanovnika; grijeh je protiv Providnosti Božje u koju se ne pouzdaju.« Tako je pisao ovaj Glasnik u prvom broju godine 1935. na strani 6. A sprečavanje poroda već začetog djeteta jest osim toga dvostruko ubistvo nevinog starenja, kojem se ubija tjelesni život i otima mogućnost da postigne vječno blaženstvo. — Opet i opet kažemo: grozан i strašan je grijeh »čuvati se« začeća, a još je grozniji grijeh izbacivati začeće: Ove grijehе ne može vam nitko dozvoliti. I to su Bogu vapijući grijesi.

Pitanje: Zar dragi Bog kao sveznajući nije mogao predvidjeti, da će Adam i Eva sagriješiti, pa zar im nije mogao dati drugu volju, da se to ne dogodi?

— Zašto mi sví radi njihova gríjeha toliko trpimo? — Zar nije Bog mogao njima gríjeh oprostiti ili nama dati jaču narav, te ne budemo skloni na gríjeh te da ne trpimo radi onoga, čemu sami nismo krivi?

Odgovor: Svakako je Bog ne samo mogao predvidjeti nego je uistinu i predviđio, da će naši praroditelji sagriješiti. On je mogao urediti, da naši praroditelji ne sagriješe, mogao im je gríjeh oprostiti, mogao je također urediti tako, te ljudi manje trpe na ovom svijetu. No između mnogobrojnih načina, koji bi po sebi bili mogući, Bog je izabrao eto ovaj, kakav je sada. Izabravši baš ovaj način djelovanja Bog ne čini nepravde ljudskom rodu, jer uslijed istočnoga gríjeha ljudi su izgubili same posve izvanredne darove Božje, na koje nemaju nikakova prava; Bog je pripuštajući ova razna zla obratio ih ipak na dobro: došlo je veliko djelo Otkupljenja, ljudi mogu bolje upoznat svoju slabost i veličinu gríjeha, mogu steći veće zasluge, budući da je borba teža itd. Ali potpuno razumjeti tajne osnove Božje i razloge njegove Pre-mudrosti ne može slabi čovjek nikada, a to manje u ovoj stvari, gdje dolaze u obzir barem četiri neizmjerne i neshvatljive osobine Božje: sveznanje, providnost, pravednost i dobrota. Samo vas upozorujem, da smo mi preuzeli dug naših praroditelja, onako kako djeca preuzimaju dug od pokojnih roditelja. A svetim krstom brišemo te dugove.

Pitanje: Molim, da mi se rastumači, što znači »Alezija«.

Odgovor: Ta je riječ složena od hebrejskih riječi: Hallelu Jahve, a kraće i stegnuto u jednu Hallelujah, te znači: Hvalite Gospoda! Papa Grgur Veliki (590.—604.) uveo je uporabu te riječi u rimokatoličko bogoslužje. To je isti onaj Papa, koji je također naredio Kyrie eleison (Gospodine pomiluj) kod Mise i koji je mnogo učinio za crkveno pjevanje, pa njem nazvano gregorijansko pjevanje.

Pitanje: Sveta Crkva nas uči, da prije smrti Isusove nijedan čovjek nije mogao unići u nebo. A čita se u Bibliji, da je sveti Ilija s dušom i tijelom unišao u nebo. Čita se i za svetog Josipa, da su mu dušu odmah poslije smrti odnijeli u nebo.

Odgovor: U Bibliji se ne čita ni jedno ni drugo. O svetom Iliju veli sv. Pismo, da je uznesen u nebo, ali ta riječ ne znači ovdje isto što raj ili nebesko blaženstvo, već ima neko općenitije značenje, naime: neko nadzemaljsko mjesto. I mi kažemo n. pr. da su oblaci zastrli nebo, nebu pod oblake, nebeske visine i slično, a ne mislimo baš raj. — Ono pak, što velite glede svetog Josipa možda se nalazi u kojekakvim praznovjerskim knjigama, ali ne u crkvenim. I ako je sveti Josip velik svetac, bio je ipak do smrti Isusove u limbu s ostalim svecima i pravednicima Starog Zavjeta.

Pitanje: Kako dugo ostane Tijelo Isusovo u čovjeku poslije slike Pričesti?

Odgovor: Tako dugo, dok se ne rastvore prilike kruha (i vina), to jest oko deset minuta najmanje. Stoga nikako ne dolikuje iza Pričesti odmah izaći iz crkve ni pljavati. Ali je opet pretjerano, što narod tu i tamo misli, da se ne smije nipošto ni pljunuti ni nos očistiti na dan pričesti, ili dok se što ne pojede ili popije.

Pitanje: Je li gríjeh moliti pa zaspasti, a da se ne dovrši molitva? — Vrijedi li molitva i kad se brze moliti?

Odgovor: Treba razlikovati molitve, koje se obavljaju po dužnosti i druge preko dužnosti. Među prve spadaju molitve kod slike Mise, kod ispoljivadi i Pričesti, molitve uslijed obećanja ili zavjeta, jutarnja i večernja i slične. Nipošto ne kažemo, da je obvezanost svih ovih molitava jednaka, ali ako ih

se obavlja, treba ih dobro i pobožno obavljati. — Razlika je i u tom, da li se svojevoljno poda snu ili ga radi umora san sviada. — No nema ništa zla u tome, ako netko ležeći u postelji, mjesto da misli na kojekakove besposlice, proveđe vrijeme u molitvi, dok ne zaspne, ili ako kod posla moli, ili moli nešto brže i to zato da izbjegne rastresenostima. Društvo je ne bi bilo lijepo ni dolično.

Pitanje: *Koji je pravi put, što vodi u carstvo Božje? — Koji je pravi temelj, na kojem treba kršćanstvo da stoji? — Kakovu sposobnost treba čovjek da ima, da dode u carstvo Božje?*

Odgovor: Na ova pitanja odgovara svaki katolički katekizam na prvim stranama, naime: Na svijetu smo zato, da Boga spoznamo, ljubimo, služimo i tako u nebo dodemo. A zato treba: 1. da vjerujemo sve, što je Bog objavio, 2. da obdržavamo sve, što je Bog zapovjedio, 3. da upotrebljavamo sredstva milosti, koja je Bog za naše spasenje odredio (molitve, dobra djela, sveti sakramenti). Vi ste — izgleda — mislili, da ćemo teško odgovoriti na Vaše pitanje. A kad tamo pitanje vam je vrlo priprosto.

Pitanje: *Gdje može Duh Sveti da prebiva i koji je stan za njega?*

Odgovor: Isto tako stoji u katekizmu: Duh Sveti kano Bog jest svagdje, a djelitelj milosti osobito je u Crkvi katoličkoj i u duši pravednika.

Pitanje: *Tko ima na zemlji opravštati grijehu ljudima?*

Odgovor: I opet gledajte u katekizmu: Vlast opravštati grijehu dao je Krist apostolima i njihovim nasljednicima u svećenstvu, kao što je to Crkva uvijek vjerovala i naučavala.

Pitanje: *Kroz što može čovjek da dode do spoznanja živoga Boga?*

Odgovor: I opet čitajte u katekizmu: Mi poznajemo Boga, jer nam se je Bog sam očitoval 1. po vidljivom svijetu, 2. po glasu savjesti, 3. osobito po objavi, koju nam je dao po prorocima i najposlijje po svojem Sinu Isusu Kristu. Žao nam je, ali Vam moramo reći, da Vi vrlo slabo poznate katekizam.

Pitanje: *Zagovorila sam se (zavjetovala) prije dva ljeta, kad mi je kćerka bila bolesna, da će devet petaka obavljati zavjet. Bila sam uslišana, no dosad mi nije bilo moguće da zavjet izvršim. Je li mi to grijeh?*

Odgovor: Bog ne traži nikad ono, što je nemoguće. Ako Vam dakle zaista nije bilo moguće izvršiti zavjet, niste sagriješili, nego treba da ga sad izvršite (naime ako to međutim niste već učinili). No da se izbjegnu razne sumnje i poteškoće, dobro je kod samog zavjetovanja dodati, barem u mislima: »kad mogنم« ili sličan uvjet.

Pitanje: *Molim, da mi odgovorite: Zašto su Križari, kakova surhu imade to društvo? Imaju li da štiri vjera, propovijeda i moli se Bogu ili pak da štiri politiku, psuje, kune i radi protiv svog brata, koji nije Križar?*

Odgovor: Član 2. križarskih pravila veli ovo: Svrha je Križarima da što uže sjedinjeni s Kristom u načelima i Euharistiji rade za pobjedu Križa Kristova i to u vlastitom posvećenju, obrazovanju i životu, te djeluju da se njihova okolina preprirodi i obnovi u Kristu. — Pretjerano je dakle, ako mislite, da Križari moraju baš biti vjerovjesnici, propovjednici ili kao redovnici. Ako pak koji Križar psuje i kune, taj onda nije ni pravi Križar ni dobar kršćanin, i takav će sigurno brzo frenuti iz križarstva, koje budno pazi, da članovi budu valjani i dobri. Ali upozorujem vas da ne valja generalizirati, to jest prema nekim članovima prosudjivati cijelo društvo. U svakoj pšenici ima i kukolja; tako i u križarskom društvu, tako možda i u drugim društvima ima nekih nevrijednih članova.

Pitanje: *Zašto naši ljudi raznim psovkama vrijeđaju Božansko Srce?*

Odgovor: Zato jer ne znaju dobro hrvatski već govore paklenskim, vražnjim jezikom.

ZAHVALNICE

Blagorodovac: Z. Š. Hvala Božanskom Srcu Isusovu, Andelu Čuvetu i svim Božjim zagovornicima, što su mi oslobodili sinčića iz smrte pogibelji. **Bukovje:** K. R. Ozdravila od glavobolje. **Carev dar:** M. Š. Usljana molitva. **Čazma:** J. i E. P. P. Srce Isusovo ozdravilo kćerku. — **Čukovac:** B. M. Ozdravila kćerka. **Dapci:** M. C. Zahvaljujem Bož. Srcu Isusovu za mnoge primljene milosti. **Domagovec:** T. B. Zahvaljujem Presv. Srcu Isusovu i Bezgr. Djevici, što mi se obratio suprug. **Donji Hrašćan:** L. K. Zdravlje. **Donji Miholjac:** A. V. Nakon tri devetnice u čast Pretru Barbariću potpuno ozdravila na srcu. **Drenje:** M. E. Povraćen dobar glas. **Dubašnica:** I. M. Majka i ja ozdravili od tifusa. **Dubrava:** D. Š. Ozdravilo tele; djetetu ozdravilo oko nakon devetnice. P. Srcu Isusovu. **Dugnese:** Pa; K. S. Zahvaljujem Bož. Srcu Isusovu, Njegovoj presv. Majci i sv. Josipu za mnoge milosti. **Dugoselo:** V. B. Zdravlje. **Gornja Vrbas:** E. B. Hvala P. Srcu i Petru Barbariću, što je operacija sretno uspjela. **Gospići:** M. K. P. Srce Isusovo po zagovoru P. Barbarića povratio zdravlje. — M. B. Mnoge milosti i sretan ispit. **Graz:** M. L. Pokojni biskup Lang povratio zdravlje. **Hrtkovići:** A. M. Hvala Presvetom Srcu i sv. Antu za milosti. **Hum na Sutli:** M. R. Zdravlje majci i napredak u službi po zagovoru P. Barbarića. **Jakovlje:** M. K. Zdravlje noge. **Karlobag:** N. N. U velikoj nevolji utekao sam se P. Srcu Isusovu, obavio devetnicu i bio sam uslišan.

Vijesti nijesu mogle ovaj put ući. — Urednik.

Koprivnica: H. B. Ozdravio od teške bolesti. — **Krapinske Toplice:** F. Ž. P. Srce Isusovo povratio zdravlje. — J. O. Mnoge milosti od P. Srca Isusova i zdravlje po zagovoru Petra Barbarića. **Livno:** B. J. P. Srce Isusovo pomoglo kod ispita. **Mahovo:** K. M. B. Srce Isusovo oslobođilo me sramote; po zagovoru Petra Barbarića opet dobila vid. **Metković:** J. i M. S. P. Srce Isusovo i bl. Djevice Marija ozdravili dijete. **Mropalj:** K. Z. Srce Isusovo pomoglo u nevolji. **Omiš:** E. K. Milosti. **Pirakovac:** P. S. Uspjela operacija. **Pitomača:** T. K. Milosti po zagovoru sv. Josipa. **Podi:** Podgajci: M. V. Sin sretno položio ispit. **Podsused:** E. R. Kćerka sretno porodila; milosti. **Chacos:** A. V. P. Srce Isusovo oslobođilo sina od operacije i smrti. **Račinovec:** Obitelj Š. Primljene milosti po zagovoru Petra Barbarića. **Rečica:** M. T. Ozdravila majčica. **Samobor:** M. Š. Petar Barbarić, naš hrvatski Alojzije izmolio zdravlje majci i meni. **Sarajevo:** P. J. Sretan uspjeh kod ispita. — M. S. Uspjeh kćerke kod ispita i druga velika milost po zagovoru Petra Barbarića. **Savar:** S. D. Mnoge milosti. **Senj:** M. G. Majka dva puta spasena od očite smrti. Hvala ti, P. Srce Isusovo i Sesvete. **K. S. Ozdravila majku; mnoge milosti.** **Sisak:** A. D. P. Srce po zagovoru Presv. Djevice i sv. Terezije od Mal. Isusa izbavilo me je od teške bolesti. **Sl. Požega:** G. J. Zahvaljujem Petru Barbariću za primljene milosti. — K. K. P. Srce Isusovo po zagovoru Petra Barbarića olakšalo bolest. — I. S. Mnoge milosti od Presv. Srca po zagovoru Petra Barbarića. **Zagreb:** J. L. Usljana po zagovoru Petra Barbarića. — J. M. P. Srce Isusovo pomoglo kod premeštenja. — M. K. Pomoć na tijelu i duši. — A. J. Milosti. — Š. G. Zdravlje. — K. J. Sin sretno položio ispit i rigoroz. — T. J. Hvala P. Srcu Isusovu i Petru Barbariću za sretno položeni rigoroz. — M. I. Pomoć u vel. potrebama. — S. P. Utekoh se P. Srcu Isusovu i Bl. Djevici Mariji, da se obrati prijateljica, koja se nije 14 god. ispoljila. Usljana sam! Hvala! — Lj. Č. Milosti. — M. J. Sretno uspjela operacija. **Zenica:** S. N. Sin ozdravio po zagovoru P. Barbarića. **Zupanja:** Hvala P. Srcu Isusovu, Majci Božjoj i sv. Josipu za sve uslišane molbe. **Sremska Mitrovica:** T. H. Zdravlje po zagovoru P. Barb. **Sisački Rotar:** J. V. Unuće prohodalo osobitom pomoći Presv. Srca Isusova.

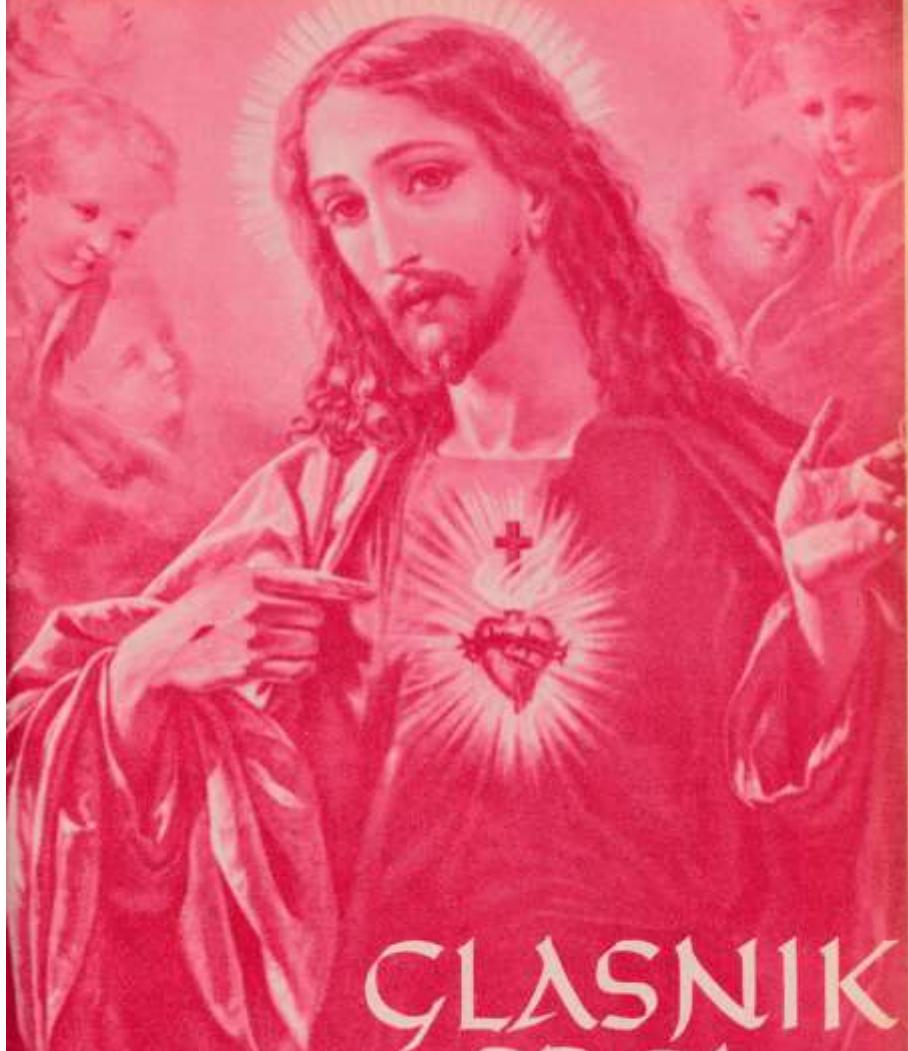
Urednik: Andrija Glavaš D. I.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfrević D. I.

Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfrević D. I.

Počasnina plaćena u go

GLASNIK SRCA ISUSOVA

LIPANJ

1937

UPRAVA:
ZAGREB I/147

Kalendar Apostolstva molitve

LIPANJ 1937

OPCA NAKANA:

Da u Rusiji zavlada Presveto Srce Isusovo.

SVAGDANJE PRIKAZANJE. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana preporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

POSEBNE NAKANE ZA SVAKI DAN:

1 U Pamfil. Širenje pobožnosti Srca Isusova.	16 S Ivan Franjo Regis. Isusovački misionari.
2 S Erazmo, Marcellin. Školska mlađež. ¶ Trećak	17 C Adolf. Preplatnici Glasnika.
3 Č Klotilda. Crkva u Meksiku.	18 P Efrem. Širenje Glasnika Srca Isusova.
4 P Srce Isusovo. Posveta obitelji Srca Isusova.	19 S Julijana. Čašćenje Presv. Sakramenta.
5 S Srce Marijino. Štovanje Bl. Dj. Marije.	20 N 5. PO DUH. Silverije. Poniženje i obraćenje komunista.
6 N 3 PO DUH. Norbert. Prestanak nečedne ženske nošnje.	21 P Alojzije Gonzaga, zašt. mlađež. mjesec. zašt. Naša mlađež.
7 P Robert, opat. Crkva u Španjolskoj.	22 U Pavlin. Naši književnici.
8 U Medardo, biskup. Blagoslov u gospodarstvu. ● Mlad	23 S Agripina. Proganjani. ☺ Uštap
9 S Primo i Felicijan. Hrvatski radnici.	24 Č Rod. Ivana Krstitelja. Ljubav k siromaštvu i pokori.
10 Č Margareta. Bolesnici.	25 P Vilim. Umirući.
11 P Barnaba. Isusovački podmladak kod nas.	26 S Ivan i Pavao. Psovači.
12 S Ivan Fakundo. Hrvati u tudini.	27 N 6. PO DUH. Ladislav. Narodni vode.
13 N 4. PO DUH. Antun Pad. Franevcii.	28 P Irenej. Naša sirotišta.
14 P Bazilije Veliki. Obraćenje istočnjaka.	29 U PETAR I PAVAO, ap. Ljubav prema Sv. Ocu Papi.
15 U Vid. Da se ne griješi očima. Slijepci i njihovijadi. ¶ Prvak	30 S Spomen sv. Pavla. Pokojni preplatnici Glasnika.

OPĆA NAKANA U SRPNJU: Bolničari.

MISIJSKA: Procvat katoličkih škola u Africi.

OPROSTI ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpuni oprost jednoga petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomoravne sv. Pričesti. Na blagdan mjesecnog zaštitnika.

OPROSTI ZA ČLANOVE BRATOVSTINE PRESV. SRCA ISUSOVA: Potpuni oprost pruog petka ili nedjelje, i još jedan po volji odabranu dan.

G L A S N I K P R E S V E T O G A S R C A I S U S O V A
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesечно ISUSOVCI u Zagrebu.
Broj našeg ček. računa 33.896. Cijena 15 d. — $\frac{1}{2}$ dol. — 8 lira. — 2.50 pengö.
Uprava »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«, Zagreb I, 147. Palmotićeva ulica 31.

Zdravo, Srce Kralja Boga!

*Zdravo, Srce Kralja Boga!
Primi poklik srca moga.
Tebe grlim srcem cijelim,
Razgovarat s tobom želim,
Ti nadahni govor moj.
Kakva ljubav gonila te,
Kakva muka mučila te,
Kadno sebe posve strati,
Da se možeš nama dati,
Otet smrti narod svoj!*

*Mij, o Srce milovano,
Moje srce izvarano,
Otvrdnulo u taštini,
Pobožnim ga, zdušnim čini,
Tjeraj od njeg ružni hlad.
U dubine srcu momu
Prestupnomu, krivičnomu
Spusti ti se, ondje plani,
Ljubavlju mi srce rani
Budeć u njem sveti glad.*

*Poput ruže razvij krunu
Mirisnoga daha punu,
S mojim srcem sebe združi,
Utješi ga i rastuži:
Što je patnja uz tvoj žar?
Nad kim ljubav ima vladu,
Ne zna truda taj u radu,
Ne može se on uspagnut,
Ljubav svoju mjerom stegnut,
Svaka smrt za nj ima čar.*

*Slatko Srce, molim glasno,
Ti si meni milje krasno,
K srcu mojem ti dohrli,
Da te ljubi, da te grli
Vjerno ti se predajuć,
Daj, da twojim žarom bije,
Da u tromom snu ne gnijije,
Daj da k tebi plaćuć viče,
Tebe časti, tebi kliće
Vazda te uživajuć.*

*Ružo Srca, razvij krunu
Mirisnoga čara punu,
Širi ti se, blago budi
Srce moje, da iz grudi
S čežnjom k tebi pogledā.
Vij mi srce k svom, o Kriste,
Tisni u nj mi rane iste:
Bit će ono slika tvoga,
Kad probodu potpuno ga
Strijele ljudih uvreda.*

*U prsi ga svoje metni,
Da ti bude susjed sretni;
U radosnoj da žalosti,
U prelijepoj skrušenosti
Živi na se nè misleć.
Isuse, o Bože živi,
Molbi toj se ne protivi,
Tebe slijedit srce žudi,
Stan i odmor ti mu budi,
Iz Srca mu ne daj već!*

Mjesec Srca Isusova

C I J E L I M J E S E C :

obavljajte lipanjsku pobožnost: kod kuće ili u crkvi, sami ili zajednički.

Upotrebljujte u tu svrhu razmatranja o Srcu Isusovu, koja se za svaki dan nalaze u novom izdanju molitvenika »Srce Isusovo spasenje naše«. Tamo ćete naći i ostale pobožnosti na čast Presvetoga Srca.

Citatite životopis velikoga apostola mile pobožnosti Presvetoga Srca, bl. Klaudija Kolombjera, pa ćete se još više oduševiti za Božansko Srce.

Sjetite se češće preko dana Presvetoga Srca i prikazujte mu razne žrtvice.

Posvetite sebe, svoju obitelj i svoja djela Presvetomu Srcu Isusovu.

Širite pobožnost Srca Isusova i među drugima.

Širite Njegovo glasilo: *Glasnik Presv. Srca Isusova*.

S V E T K O V I N U S R C A I S U S O V A :

proslavite na osobito svečan način. To neka bude naša sveopća, osobito obiteljska svečanost.

Pripravite se na svetkovinu trodnevnicom ili devetnicom.

Okitite što ljepše sliku Srca Isusova; pred njom obavite, odnosno obnovite, posvetu obitelji.

Sudjelujte i u crkvenim svečanostima toga dana.

Primite naknadnu sv. Prijest za uvrede, koje se nanose Presvetomu Srcu. Molite za raširenje kraljevstva Srca Isusova po čitavu svijetu.

Molite se osobito za poniženje i ohraćenje komunista i dajte Presvetomu Srcu zadovoljštinu za uvrede, koje Mu oni nanose.

Dodite na proštenje u zagrebačko Hrvatsko narodno Svetište Srca Isusova, odakle se je ta pobožnost raširila među naš narod i odakle Presveto Srce dijeli bezbrojne milosti Hrvatima. Dodite i iznesite Mu svoje patnje, križeve i muke. I On će vas obilno blagosloviti.

Glavna vanjska proslava Presvetoga Srca bit će u Hrvatskom narodnom Svetištu u Zagrebu dne 6. lipnja. Dodite svi, koji možete. Imate polovicu vožnje. Kad podete u Zagreb kupite čitavu kartu, a u Zagrebu je ne predajte na kolodvoru, nego je kod Svetišta dajte potvrditi, da se njome mognete vratiti.

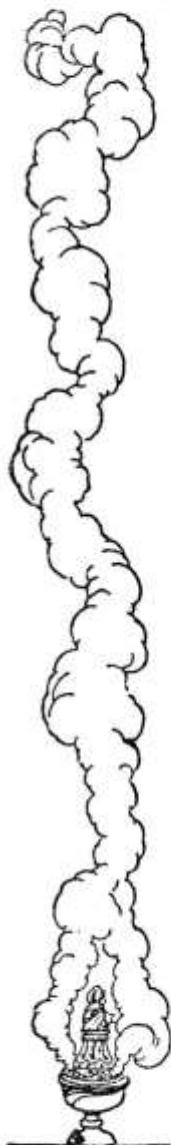
Štujmo Presveto Srce!

Eto nam divnog mjeseca lipnja, posvećena Prešvetom Srcu dragoga nam Spasitelja! Kolike sreće za štovatelje Presvetoga Srca!

U mjesecu lipnju slat ćemo opet izravno svoje tople molitve Prešvetom Srcu Spasiteljevu, da nam pomogne u ovim teškim danima, koji su zahvatili čitavo čovječanstvo. Svaki se nekako boji ovoga teškoga života. Dolaze nam neke čudne misli i slutnje, što nas sve može zadesiti sutra? Narodi i države mjesto da misle na mir — oni se još većma naoružavaju i spremaju rat. Oh, kad će doći ono zlatno doba na svijetu, kad će ratovi biti samo bolna i crna uspomena čovječanstva!

Vratimo se natrag Kristu Spasitelju, onome Propovjedniku mira pa ćemo naći mir u duši svojoj. Moramo dušu svoju preporoditi i napojiti je iz studenca onih kreposti, koje je On uvijek svijetu propovijedao. Kad u nama ne živi Krist, duša je naša sputana teškim verigama, koje joj ne dadu da raskrili slobodno svoja krila i leti sretna i vesela, puna radosti i životne miline, koju joj daje samo Krist Gospodin. Dignimo svoja srca u mjesecu lipnju gore k Onomu Prešvetom Srcu, koje nas toliko ljubi. Mi obični smrtnici ne možemo si predstaviti niti pomisliti, kako je Prešveto Srce Spasiteljevo puno ljubavi za nas. Čini nam se da nas Spasitelj zove k Sebi te nam pokazuje svoje probodeno Srce i kao da veli: »Sinko, evo ti moga Srca, koje te vazda jednako i neizmijerno ljubi!« Podimo za Njim, za tim studencom života i vječite mladosti! U Njemu ćemo samo naći svoju duševnu snagu i okrepu. Ako nemamo životnih ideaala i duševnog mira, On će nam ga dati.

Molimo se često Njegovom Prešvetom Srcu, pogotovo u ovome mjesecu. Preporučujmo Mu i stavimo u Njegovo Srce svoju obitelj, svoje selo, svoju Domovinu! On će uslišati molitve naše, jer je Njegovo Božansko Srce puno ljubavi i dobrote za nas, samo treba da do Njega dodemo. A doći ćemo na krilima tople i tihе molitve Njemu, Njegovom Prešvetom Srcu, koje nas je naučilo moliti.

Stjepan Nikšić, učitelj.

Zašto me Presveto Srce ne oslobodi mojih patnja?

Čitateljima je Glasnika zacijelo vrlo dobro poznato ime svete Marije Margarete Alakok. Bila je to neuka i jednostavna redovnica sestara od Marijina Pohoda u Paray-u, u Francuskoj, koju je Gospodin odabralo, da po njoj pozove svijet na posebno štovanje svoga Božanskoga Srca. Sveta redovnica primila je od Gospodina mnoga objavljenja o ovoj pobožnosti. Dao joj je Isus i mnoge teške naloge, koji su se odnosili na proširenje pobožnosti prema Njegovom Presvetom Srcu.

Sveta je Margareta bila u pravom smislu riječi odabranica i miljenica Presvetoga Srca. I zato bismo očekivali, da joj je život bio pun rajskega milja i neopisivoga veselja — da nikada nije trpjela. Presveto Srce, koje je »dobrote i ljubavi puno« — kako bi moglo dopustiti, da trpi i stradava ona čista i nevina duša, koja Mu je tako vjerna i po kojoj će ljudima otkriti one plame goruće ljubavi, koje ne može dulje da zadrži u sebi?

Ako tako mislimo, krivo mislimo. Upravo je Margareta mnogo trpjela i na duši i na tijelu. Tako mnogo, kako zacijelo nitko od nas nije trpio, niti će trpeti, jer nismo onoliko rasvijetljeni nebeskim nadahnucima, niti smo onoliko sjedinjeni s Presvetim Srcem, kao sveta Margareta.

Neka nam ona priča o svojim patnjama i kušnjama. Ona je naime poput svete Terezije od Maloga Isusa napisala svoj život, iz poslušnosti prema svome isповijedniku.

Dok neko vrijeme nije imala posebnih muka, uklikne u jednom razmatranju: »Što, moj Bože, zar ćeš me uvijek pustiti bez muka?« Gospodin joj odgovori viđenjem, koje ona ovako opisuje: »I gledam mi se ukaže ogroman križ, komu nisam mogla dobledati kraja, a bijaše sav posut cvijećem. I odmah začuh glas: Evo počivališta za čistu zaručnicu moju. Cvijeće će malo po malo poopadati. Napokon će ostati samo trnje, što se sada radi tvoje slabocene skriva pod cvijećem. Ali ćeš njegove šiljke već osjetiti, i to tako živo, da ćeš napregnuti svu svoju ljubav, da podnesesi bolove.«

To, što joj je Isus u ovom viđenju pokazao, to ju je doista pratilo kroz cijeli život.

O svojim tjelesnim mukama sama kaže: »Neprestano sam bolovala. Ni četiri dana neprekidno nisam bila zdrava.«

Jednoga dana dogodi joj se na bunaru teška neprilika: Kako se osovina, na kojoj je bilo pričvršćeno uže prenaglo okretala, prevali se kabao pun vode i udari Margaretu svom žestinom po glavi. Udarac joj smrvi nekoliko zubi i komad mesa debeo kao pola prsta krvareći visio iz usta. A nije to bilo jedini put, kad je ovako stradala. Cijeli je život mnoga trpjela od glavobolje. Sve je te boli podnosila bez i jedne tužbe.

Presveto Srce Isusovo, smiluj nam se!

Još je više trpjela na duši. Uvijek je molila Gospodina, da oni veliki darovi, kojima je obasipa, ostanu drugima nepoznati. Željela je, da bude od drugih prezrena i progonjena. Gospodin joj tu žarku želju i usliša. Njezina je točnost bila mlakima trn u oku, a boljima pretjerivanje. I savršenije su osobe mislile, da joj smiju prigovarati. Njezinu šutnju pripisivali su tupoglavosti, njezine su pokore smatrali nepotrebnim isticanjem, ljubav prema bližnjemu mazenjem i ulagivanjem. Ako je bolovala, onda su joj govorili, da je to kod nje više utvaranje nego istina. Bilo je dana, kad su joj svemu prigovarali, što god bi činila; ili radila ili molila, ili se poniživala ili pokoru činila: nikomu nije mogla doći u volju. (Vidi: Babunović, Bl. Marija Margaret Alakok, Zagreb, 1917, str. 54) Trpjela je i boli zdvojne i osamljene duše. Sama kaže za takove časove: »Nikad nisam strahovitijih muka podnijela od ovih. Nemam riječi, kojima bih ih opisala.«

Što da zaključimo iz činjenice, da je sv. Margaret, koja je u tako prijateljskim vezama bila s Presvetim Srcem, toliko trpjela?

P r v o: Ne smijemo se smatrati nesretnima, ako nam Gospodin pošalje bolesti, progonstva ili kakovih drugih muka. Jasno je, da to našoj slaboj i razmaženoj naravi ljudskoj ne prija. Ali naša, na zlo sklona narav, vara nas. Kad bi trpljenje doista bilo za čovjeka nesreća, nikada ga Gospodin ne bi slao odabranim dušama.

D r u g o: Iz života svete Margarete lijepo vidimo, kako Isus upravo traži duše, koje bi bile pripravne sva svoja trpljenja sjediniti sa zaslugama Njegovog Presvetog Srca i svega sebe prikazati kao naknadu za grijehu svijeta i kao molbu za obraćenje grješnika.

Kad se Presveto Srce potužilo sv. Margareti na nezahvalnost svijeta, onda ju je pozvalo: »Ti mi barem tu utjehu pruži i zadovolji, koliko samo možeš, za njihovu nezahvalnost.« »Prije mi se moraš prikazati za žrtvu paljenicu, da odvratiš kaznu, kojom Božanska pravda moga Oca prijeti . . . «

Hoćeš li i ti, štovatelju i štovateljice Presvetoga Srca, razumjeti ovu Isusovu želju, i u tom duhu primiti i prikazati svoje gorkе patnje?

T r eć e: Križ je težak i nesnošljiv samo onda, kad mu se opiremo, kad ga ne ćemo. Ali čim se s njim sprijateljimo, on donosi mira i utjehe. Koliko je sveta Margaret u svim svojim teškoćama imala prave nutarnje radosti. Kad joj je Gospodin pokazao teškoće, ona ih sve dragovoljno prihvata i veli: »Uzeh sliku križa i poljubih ruku, koja mi je pružala . . . Nikad nisam primala toliko utjehe.« Nakon jednog neugodnog posla veli: »Pa ipak pokraj svega toga bijah tako zadovoljna, te ne bih marila, da je to čitav život potrajal.«

Obećajmo Presvetome Srcu, onome Srcu, koje je »satrveno zbog opaćina naših«, da ćemo mirno i strpljivo snositi nevolje svoga zemaljskoga života. Neka sve bude na čast i hvalu Presvetom Srcu! Neka sve naše patnje budu naknada Presvetom Srcu za tolike naše i tude grijeha.

I. Kukula D. I.

Pomozite obnoviti Hrvatsko Svetište Srca Isusova

Tko od vas, dragi čitatelji, ne pozna nama svima drago Hrvatsko Svetište Srca Isusova u Zagrebu? Ako ga niste vidjeli, sigurno ste za njega čuli i o njemu čitali. Ta gotovo i svako naše dijete znade o njemu barem nešto. I svaki katolik, kada dođe u Zagreb, smatra si gotovo za dužnost, da posjeti Svetište Srca Isusova, jer ono je dika i ponos Hrvatskog Naroda. I Bog dragi znade, koliko je duša u njemu dobilo milosti tjelesnih i duševnih, koliko utjehe, okrepe, zdravlja i snage od Presvetoga Srca, koje sa velikog ol-

Pomozite obnoviti Hrvatsko Svetište Srca Isusova! — Svetište izvana.

Pomozite obnoviti Hrvatsko Svetište Srca Isusova! — Slika sa velikog oltara.

tara toga Svetišta plamti žarkom ljubavlju za naš dragi narod i poziva ga da dođe k Njemu, vratku svih milosti. To je Svetište žarište milosti, vrlo utjehe, zalog jakosti i nada sretne budućnosti naše domovine. Pa zato naš narod u nj i hrli, zato se u njemu podijeli više sv. Pričesti i obavi više isповijedi nego i u jednoj drugoj crkvi Hrvatske Domovine.

Ali to milo Svetište Božanskoga Srca nalazi se u prilično žalosnom stanju. Kada si prije nekoliko godina u nj dolazio, činilo ti

se, da si u kakvom raju. A sada? Zub vremena se i na njemu vrlo osjetljivo opaža. Zidovi tužno izgledaju, na stropu se vide pukotine, oltari trebaju temeljito popravka, slike se moraju obnoviti; i mnogo toga fali. A čast Božanskoga Srca i ponos Hrvatskog Naroda traže, da to bude dolično, lijepo i temeljito obnovljeno.

Braćo i sestre! Odlučili smo obnoviti ovo Svetište Presvetoga Srca. Ovako ga ne možemo gledati. Pa tko će pomoći, ako ne vi, štovatelji Božanskoga Srca?! Ta Svetište je vaše, ono je za vas. Ali mi ipak ne bismo moljakali, kad bismo sami imali sredstava. Ali mi ih nemamo i ni odkud ih ne dobivamo. Zato, braćo i sestre, koliko možete pošaljite za Presveto Srce. Ono vam ne će ostati dužno. A mi ćemo Mu se ovdje u Njegovu Svetištu moliti da obilno nagradi vašu žrtvu za Njega.

Molimo lijepo, da milodare pa i najmanje pošaljete na Upravu Glasnika Srca Isusova, koji će svaki put objaviti, koliko je tko poslao.

Uprava Svetišta Srca Isusova.

Majke i — nemajke

Gluhonijema Marija B. bila zaposlena u kuhinji, kad opazi da joj se petgodišnji sinčić provukao ispod ograde, što je dijelila cestu od željezničke pruge. Uputio se sinčić tračnicama, da se na njima igra. U taj baš čas dolazio vlak, no dijete ko dijete na to i ne misli.

Marija je vidjela u kakvoj je sin pogibelji. Dosta bi bio jedan povik i dijete bi se barem okrenulo, te stalo na mjestu. Ali Marija je nijema, ne može govoriti. U jednom času joj sine pred očima pravo onog malog stvorenja na život i njezina sveta dužnost, da taj život brani.

Kao munja zaleti se prema djetetu, svom snagom ga gurne na drugu stranu. Htjede tad i sama izmaći pred lokomotivom, ali izgubi ravnotežu i sruši se na tračnice. Još je čula plač djeteta dolje u travi, i onda osjetila lomljenje svoga tijela i pucanje kostiju.

Žrtva je bila svršena: dijete je spašeno, majka mu je zasvjedočila svoju ljubav.

Radi koga je iznesen ovaj primjer? Radi dobrih katoličkih majaka? Ne, jer one to već znaju, i one bi isto učinile, život svoje djece bi rado platile svojim vlastitim životom.

Upravljen je ovaj primjer onim majkama, (ako im je slobodno dati to sveto i časno ime), koje u svome krilu ubijaju krv svoje krvi, samo da sebe spase. — I još više onim jednim i kukavnim majkama, koje to rade i izvan pogibelji za svoj i djetetov život.

Ovim je namjenjen junački primjer gluhonijeme majke Marije B.

A. Gabrić D. I.

Molitva sv. Petru nebeskom ključaru

U vatikanskoj bazilici u Rimu izvješena je na ogradi groba sv. Petra prastara latinska pjesma-molitva, kojom pobožni hodočasnici vape sv. Petru za pomoć. Evo je u hrv. prijevodu, da se i naši štovatelji sv. Petra uzmognu njome poslužiti.

*Il zaštitnika išteš ti,
Il branitelja moćnoga,
Ne oklijevaj, već zazivaj
Glavara apostolskoga.*

*Nebeski sveti ključaru,
Podupiri nas molitvom,
Pomaži nas da stignemo
U vječni lijepi rajski dom!*

*O ti, što vrelim suzama,
Svoj grijeh si oplakivao,
I nama daj da plaćemo
I zloču tako peremo.
Nebeski ...*

*Od Boga poslan anđeo
Od okova te odriješi,
Odriješi i ti sada nas
Od sviju veza opakih.
Nebeski ...*

*Crkvena snažna pećino
I stupe njen nepomični,
Daj jakosti i stalnosti,
Da bludnja vjere ne ruši.
Nebeski ...*

*Ti si pastir ovaca, poglavica zbora apostolskoga.
Tebi su predani ključevi kraljevstva nebeskoga.
Ti si Petar.*

I na toj stijeni sagradit će Crkvu svoju.

Pomolimo se: Molimo Te, Gospodine, uzdigni nas apostolskom zaštitom blaženoga Petra apostola svoga; što smo slabiji, to nas više po njegovu zagovoru pomaži, da nas utvrди postojana Apostolova obrana, te ne podlegnemo opaćinama i ne klonemo u protivštinama. Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

*Zaštitи Rim, što krvlju si
Posvetio ga nekada,
I spasi vjerne narode,
U tebe što se učaju.
Nebeski ...*

*Obrani svaku državu,
U kojoj tebe poštuju,
Da kuga u njoj ne hara,
Ne razdire je nesloga.
Nebeski ...*

*Obori varke, kojima
Juriša na nas dušmanin,
Zauzdaj ti mu divlji gnjev,
Da bijesan nas ne porazi.
Nebeski ...*

*Kad jurne na nas pomaman
U smrti čas, ojači nas,
Da izvojštimo pobjedu
I u tom boju posljednjem.
Nebeski ...*

*Sva slava Ocu vječnomu
I jedinomu Sinu mu
S utješiteljem preblagim
I sad i u sve vjekove.
Nebeski ...*

Slikao: Seitz

Krist predaje vlast prvomu Papi. — Slika iz đakovačke katedrale.

Starohrvatski konkordat sa svetim Petrom

Konkordat je latinska riječ i znači suglasje, sklad, sporazum. Sada redovito označuje ta riječ ugovor Sv. Stolice s pojedinim državama o stvarima, koje spadaju u isto vrijeme i pod duhovnu i pod svjetovnu vlast, n. pr. konfesionalne škole, osnivanje novih biskupija ili župa, namještanje i uzdržavanje crkvenih dostoјanstvenika i drugih službenika, itd.

Među najstarije sporazume Sv. Stolice sa samostalnim državama treba ubrojiti ugovor, što ga sklopiše poslije svog krštenja stari Hrvati sa sv. Petrom. O njem izvješćuje istočno - rimske ili bizantinski car Konstantin Porfirogenet (910—959), koji je živio u doba našega kralja Tomislava i dobrano ga preživio. On piše: » . . . Hrvati poslije svog krštenja sastaviše vlastoručni ugovor i tvrdom se i nepokolebivom vjerom zakleše sv. Petru, da ne će nikada provaljivati u tude zemlje i ondje ratovati, već da će radije živjeti u miru sa svima, koji budu htjeli. A od pape su zato dobili molitvu, da će se za Hrvate boriti i na pomoć im biti Bog, kad god drugi narodi provale i zarate na hrvatsko zemljiste, a Petar, Kristov učenik, da će ih obdariti pobjedom.« Drugim riječima, Hrvati su se tada obvezali, da iz poštovanja i ljubavi prema sv. Petru ne će napadati svojih mirnih susjeda, a papa im je zato obećao duhovnu i moralnu pomoć Sv. Stolice. Ugovor je bio pisan, te su mu obvezatnu vrijednost dali predstavnici Hrvata svojim potpisima i zakletvama, a papa »molitvom«, t. j. po svoj prilici sv. Misom, što ju je sam služio za Hrvate. Sve se to zbivalo, kako se razabire iz careva pripovijedanja, na grobu sv. Petra u Rimu. Tako su Hrvati postali posebnim štićenicima sv. Petra i njegovih nasljednika.

Porfirogenet ne kaže točno, kada je to bilo niti spominje imena Pape, s kojim su Hrvati ugovarali. No iz sačuvanih spisa i grobnog natpisa pape sv. Agatona (678—681), te nekih drugih vijesti o Hrvatima VII. vijeka, dade se izvesti, da je baš taj isti papa Agaton (Dobroslav) predobio Hrvate za razboriti mir i za savez sa Sv. Stolicom. Poticala ga je na to velika pogibelj, što je u njegovo doba zaprijetila s Istočna kršćanstvu od Islama.

Slikao: Seitz

Krist spasava sv. Petra. — Slika iz đakovačke katedrale

Medu narodima, što ih je sv. Agaton s pomoću sv. Petra na-
stojao predobiti za mir, nabraja on uz Langobarde, Gote, Franke Ga-
le i Britance takoder i Slavene, — »gentem Sclavorum«. A to su
u ono doba mogli biti i doista bili samo Hrvati. Oni su već pod
konac vladanja Herakljeva stupili u vezu sa Sv. Stolicom i to
nastojanjem pape Dalmatinca Ivana IV. (640—642). Njegov posla-
nik opat Martin, te prvi splitski nadbiskup Ivan Ravenjanin i nji-
hovi pomagači, živo prionuše, da Hrvate predobiju za Krista.
Posao je napredovao, pa kad se pokrsti knez Borko, dalmatin-
sko - bosanska država bi priznata u međunarodnom saobraćaju
kršćanskog. Tako je papa Agaton s pravom u broj zapadnih naro-
da, koji poštuju sv. Petra i biskupe imadu, mogao uvrstiti i Slavene.
Svjedočanstvo Agatonovo o Slavenima i izvještaj Porfirogenetov
o Hrvatima rade o istim ljudima i o istoj stvari, to jest o savezu
dalmatinsko - bosanskih Hrvata sa Sv. Stolicom. Možemo dakle
smatrati dovoljno zajamčenim, da su Hrvati već g. 680. imali svoj
konkordat. Petra, kojega je Sin Božji učinio stijenom i temeljem
svoje Crkve, odabraše i stari Hrvati za svog posebnog zaštitnika
i učiniše ga takoder temeljnom stijenom svoje narodne države. A
to je on i kasnije ostao, kako se može zaključiti iz pisama i srdač-
nih veza Sv. Stolice s knezovima Domagojem, Branimirom i s
kraljevima Tomislavom, Petrom Krešimirom i Dimitrijem Zvoni-
mirom. Posljednji hrvatski vladar narodne krvi, Petar, poginuo je
doduze u Petrovoj Gori, ali stara hrvatska narodna privrženost sv.
Petru i njegovim naslijednicima preživjela je narodnu dinastiju i živi
još i danas. Ako konkordati vrijede toliko, koliko prodru u duše
i povežu ih s Apostolskom Stolicom, onda je 1.250-godišnji staro-
hrvatski konkordat iz doba kneza Borka i pape sv. Agatona, uistinu
bio sklopljen u dobar čas. Cijela naime kasnija hrvatska po-
vijest, pa i tužno inače današnje doba, svjedoči, da između hr-
vatskih duša i Sv. Petra postoji neprekinuta veza, trajni konkordat.
Ni vrijeme ni nepovoljne prilike ne niše ga, već samo utvrđuju.
Tako je bilo, a tako će s Božjom pomoći biti i dalje, dok nas Petar,
Kristov učenik, ne obdari pobjedom.

Stjepan K. Šakač D. I.

**Radujmo se,
velika su se obraćenja dogodila**

*Krasan spomenik Presvetoga
Srca u Milanu.*

Radujte se i veselite se u Gospodu svi koji ste dobre volje, svi koji tražite istinu i pravdu; radujte se i veselite se, sinovi Crkve, jer se obraćaju ljudi koji traže pravu istinu i nju su upoznali u Crkvi katoličkoj. Dostojno je da se tomu radujete, a osobito kad čujete, da se nisu obratili radi karijere, službe, časti, ženidbe, bogastva, nego radi same istine. Mnogi od njih radi toga izgubili su svoju udobnost, izgubili službu, bačeni su na ulicu; a ni jedan nije ništa dobio od zemaljštine radi toga što je priglio vjeru katoličku. Veselimo se i zahvalimo Gospodinu, a u srcu čestitajmo sretnicima, što su upoznali istinu i što su je tako bezkompromisno slijedili.

Mi ćemo nabrojiti najvažnija novija obraćenja u pojedinim zemljama. Popis ni izdaleka nije potpun:

Afrika. — Kralj Roehinda.

Amerika. — Joakim Perez, patrijarha meksičke narodne crkve. Svečano se odrekao zabluda, priznao da je jedina katolička

Crkva prava i njoj jedinoj želi služiti. — Doktor Seldon iz Delaney (USA), protestantski biskup u Americi. Izjavio je, da je dugo proučavao i upoznao da je istina kod katolika. — Lloy Burovin viši svećenik protestanske vojske u Americi. — Carlton Francis Miller, zatim Enrique Arturo Shillin i Keble Herbert Jones, sva tri su bili ugledni i učeni protestantski svećenici u USA. — Edvin Showers, dosada glasoviti milijuner i slobodni zidar. — Harold Flowers, najglasovitiji profesor na sveučilištu u Čikagu. — Ivan Moody veliki matematičar. — Tomás Boyes Campbell, »papa« američkih anglikanaca. — Gospoda Ruth Reed, po čitavu svijetu poznata spisateljica.

A z i j a. — Poznato je, da su još 1935. godine prešli na katoličku vjeru jakobitski biskup Mar Ivantos i Mar Teofilos zajedno sa nekoliko hiljada svojih sunarodnjaka. — Jose Jorge, glavni urednik Gandhijeva dnevnika »Young India« (Mlada Indija). — Francisco Sittling prezبiterijanski biskup u Sinkpunu (Indija). — Luka Čeng, profesor sveučilišta u Pekingu. — Doktor Franjo Okayama, glasoviti japanski slikar. Pokrstio se je prošloga Božića. On je ujedno i profesor medunarodnog prava na sveučilištu u Fukuoku.

P a l e s t i n a. — Pet stotina pravoslavaca iz Transjordanije prešlo je na katolicizam.

P e r z i j a. — Abul Hasan Khan Mahaghagi, profesor sveučilišta u Teheranu.

Ove se godine po čitavu svijetu slavi 1900. - godišnjica obraćenja sv. Pavla.

— Saule, Saule, zašto me progoniš?

Filipini. — Manuel Quezón, poznati voda Filipinaca obratio se je čitajući životopis svete Male Terezije.

Danska. — Pavao Andrés Erichsen, glasoviti profesor protestantske bogoslovije.

Njemačka. — Doktor Peterson, profesor sveučilišta u Bonnu i doktor Fritz Gerlinch, urednik dnevnika *Münchener Neueste Nachrichten*.

Engleska. — Trinaest hiljada i dvjesti obraćenja u jednoj godini.

Među obraćenicima se nalaze Evelin Waugh, romanopisac. — Dr. William Ochard, profesor sveučilišta. — Sin guvernera Franjo Stevenson. — Daniel Davies, bivši ministar u Ruabonu. — Major John Mac-Kay. — Gospoda Philips, žena engleskog poslanika u Beču. — Lord Tiberton. — Dr. R. J. Beatie, glasoviti anglikanski propovijednik u Edimburgu. — Profesor Whittaker, dekan sveučilišta u Edimburgu. — Ellis Ashmead Barlett, jedan od urednika *Daily Telegrapha*. — Grof Torrington. — Viola Erskine, žena britanskog poslanika u Varšavi. — Grofica Marija Kristian von Cutsen.

Francuska. — Glasoviti teosof Juraj Chevrieu. — Luis Andrieux, bivši šef pariske policije, slobodni zidar i prijatelj Clemenceau-a.

Italija. — G. Marchesini, profesor sveučilišta u Padovi, pozitivist, protukatolički advokat. — Mihail Bianchi, viši činovnik u Musolinijevoj vladi.

Holandija. — Preko deset hiljada obraćenja u zadnje vrijeme.

Norveška. — Alfred Hoogh, luteranski biskup.

Poljska. — Nikita Denisenko, poznati svećenik »narodne crkve«.

Rumunjska. — Gospojica Pretescu, sestra glasovitog pisca i propagatora za obraćenje pravoslavnih katolicizmu Cezara Pretescu.

Rusija. — Doktor Alla Ara Schein-Fogel, propagator komunizma u inozemstvu. Pokrstio se je u Napulju. — Aleksandra Rachanova, spisateljica, obratila se u Australiji.

Švicarska. — Dr. Oskar Banhofer, protestantski bogoslovski pisac. — Dr. Enrik Peterson Loser, voda socijalista u Solethurnu. — Mauricije Gabbed, glavni urednik radikalnog lista *Confédéré* i veliki neprijatelj Crkve. Ali ipak od Savla postade Pavao.

Duhovne vježbe za žene i djevojke u srpnju i kolovozu bit će u Zagrebu, Vrhovac 43. Sve informacije daje uprava doma.

DUŽNI! ŠALJITE PRETPLATU! Tko nam ukratko ne pošalje pretplatu ili nam ne iavi, kada će je poslati, tomu ćemo sa sedmim brojem obustaviti *Glasnik*.

Preporuka Srca Isusova pobijedila ljudske preporuke

U godini 1930. ostao sam sa ženom bez igdje ičesa, bez namještenja, tako rekuć bez komada kruha. U to vrijeme čujem da ima u jednom nadleštву prazno mjesto, pohitam do šefa toga nadleštva i zamolim za mjesto. Šef me dočeka dosta kiselo, upita da li imam »preporuku«, što nažalost kao siromah nisam imao. Priznao sam da nemam. On da mi učini po volji reče, da napravim molbu i sa dokumentima da predam, pa će dobiti rješenje. Otišao sam kući, napravio molbu, preporučio se Presv. Srcu uz tvrdu vjeru, da će traženo mjesto polučiti. Kad sam predavao molbu, šef mi prizna da već ima 18 molbi osim moje sa preporukama a i sa boljim kvalifikacijama. Ipak nisam gubio nade, nego sam počeo moliti devetnicu na čast Presv. Srca. I što se dogodi? Šef ne znajući koga bi odabralo, jer »preporuke« su bile od videnijih ljudi, te da se ne zamjeri nikom, odluči popuniti mjesto onim na koga padne kocka. Imao sam sreću! Moja molba sa »preporukom« Božanskog Srca pobijedila je ljudske preporuke i ja dobijem mjesto. Zar se ovdje može govoriti o slučaju? Zar da ne budem zahvalan Presv. Srcu?

— Hvala Mu, hvala!

S. B.

K Srcu Isusovu

Sunce žarko nebom kruži,
Zemlji sipa sjajne zrake,
Sve ogrijeva Božje stvore,
Grlji biljke ruke svake.

Drvo, zemlju, golu stijenu,
Potok, rijeku, silnu moru,
Kule, dvorce i kolibe,
Zlati dôle, vrhe gora.

Sve ogrijeva i sve krijepli,
Što na zemlji Božjoj ima,
Svemu život novi daje,
Goneć studen lednih zima.

Tako Srce Božjeg Sina
Puno vatre svete, velje,
Blagoslova zrake sije
Na sve svoje štovatelje.

Svima nudi milost svoju,
Da se spase, svima želi,
Pod okrilje sve ih zove,
Blaženstvo im vječno dijeli.

Neizmjerno sve ih ljubi,
Niti pita: »Ko je, šta je?«
Bez razlike sve ih grli,
Za sve Ono Sebe daje.

Pohitimo i mi smjesta
Pod okrilje Srca svetog,
Ispunimo želju žarku,
Boga za nas razapetog.

S. Barišić.

Da u Rusiji zavlada presveto Srce Isusovo

Mjesečna nakana za mjesec lipanj, blagoslovljena od sv. Oca

Prastara jedna istočnjačka priča govori o neosvojivoj tvrđavi nekog silnika, koji je sa svojom razbojničkom četom bio strah i trepet cijelog kraljevstva. Iz svoje tvrđave poduzimao bi krvave pohode u bližu i dalju okolicu, paleći i pljačkajući gdje bi stigao. Uzaludni su bili pokušaji da se zlottvora svlada i zauzme tvrdava. Najprobraniji vitezovi dizali su vojske, velike čete opsjedale su tvrdavu, ali sve bez uspjeha. Po jednom proroštvu nekog pustinjača tvrdava je imala pasti tek onda, kad se u nju unese baklja zapaljena na svetom ognjištu hrama božice Pravde. Tada se diže mladi neki vitez, koji jedne burne noći kradomice unese u tvrdavu baklju. Još iste noći silnik umre i drugog dana tvrdava se predala. Toliko ova poganska legenda.

Dvadeset već godina teče od kako je crveni val preplavio jadnu Rusiju, od kada se na sve strane širi odanle kuga komunizma. I ne bez uspjeha. Zaražen je veliki dio svijeta. Znamo, da je komunizam doproveć i onamo, gdje ga još ni ne naslućuju. Mnogo danas ima u svijetu nezadovoljnih. Nepravda se gomila na nepravdu, nasilje na nasilje, vlada sila jačeg i novac bogatijeg. Svi čekaju spas i oslobođenje. A mnogi zavedeni iz Rusije, od komunizma, ne uvidaju da ih čeka još gore zlo, koje neće biti moguće tako lako opet popraviti. Eno u jadnoj Rusiji čuješ samo plać, jauk. Zatvori puni, prisilni radovi strašni. Amnestije nije bilo od početka boljičke vladavine. Svi bi se željeli oslobođiti, ali sotona drži plijen. Gdje komunizam ne vlada, tamo su slijepi i gluhi za sve one nevolje u koje je uvalio boljevizam Rusiju i sve one zemlje, gdje komunizam ima odlučnu riječ. A komunisti paklenskom ustrajnošću šire svoje pogubne ideje u svim zemljama, u svim staležima. Jadnom ruskom seljaku i radniku odnjeli bezbožni tirani sve i time prave propagandu po svijetu. Rusija je tvrdava iz koje se poduzimaju razbojnički pohodi na cijeli svijet. Dok ta tvrdava ne padne, sve borbe protiv komunizma su manjkave, svi uspjesi samo djelomični. Treba neprijatelju razoriti zalede. Da to nije lako svi smo svjedoci. Ima protukomunističkih frontova više. Uza sve to komunizam se dalje, paće još i više, širi. Promašen je način borbe. Zaboravlja se na glavnije: vrhunaravnu pomoć odozgo, koju treba ispositi.

Budući da je komunizmu praktično glavna svrha, da se bori

KOMUNISTI UNIŠTILI GLASOVITE RUSKE CRKVE. (K slici na sljedećoj strani) 1. Barbarski uništena crkva u Nižjem Novgorodu. — 2. Ruski mužik moli u zaboravljenoj sibirskoj crkvici. — 3. Katedrala sv. Bazilija u Moskvi, koju su pretvorili u bezbožnički muzej. — 4. Katedrala u Stalingradu pretvorena u autogaražu; pred njom Lenjinov spomenik. — 5. Glasovita crkva »Kazanske Majke Božje« na »Crvenom trgu« u Moskvi, umjetničko djelo iz 17. vijeka, a sada su ga boljevici digli u zrak. — 6. Spasiteljeva katedrala u Moskvi, jedna od najdragocjenijih ruskih građevina, koju su boljevici god. 1932. sa šest dinamita bacili u zrak.

protiv vjere, to će sigurno svi upasti u komunističke ralje, ako su bezvjerci. I svatko, tko je protiv vjere, sije komunizam pa vikao on ne znam koliko protiv njega.

Jedino mi katolici, možemo, a k o h o c e m o , očekivati uspjeh i pobedu.

Na mig silnika Staljina tisuće plaćenih zlotvora, besavjesnih agitatora i zavedenih zanešenjaka neumorno siju mržnju i razdor, a na želju svetog Oca Pape trideset milijuna članova Apostolstva molitve sklapa ruke i moli, da bi se u Rusiji uvela i raširila pobožnost Presvetom Srcu Isusovu i da Presveto Srce zavlada u Rusiji.

To je pravi način borbe! Smiona strategija i plan vojskovođe Gospodnjeg. Udariti na neprijatelja u samoj njegovoј tvrdavi i razoružati ga. Čime? Pobožnoću Presvetom Srcu Isusovu!

Nije li to fanatička zanesenost? Kako se može govoriti o širenju pobožnosti u Rusiji, gdje je bezbožnički pokret zahvatio koriđenje, gdje se proganja vjera, gase vječna svjetla, pale ikone i ruše Božji hramovi Nije li to preuzetnost?

Nije!

Presveto Srce Isusovo gori od ljubavi prema svima, naročito prema najbijednjima. A tko je bijedniji od Rusa? Presveto Srce čeka, da Ga netko unese među one nesretnike. Da ih zapali ognjem svoje ljubavi, koja je kadra sažeći sve ono зло, svu opakost što im je okovala duše. Dosta je jedna iskra — i razbuktit će se veliki plamen. Mi vjerujemo obećanjima Presvetog Srca! Pa ćemo se zato usrdno moliti, da se nade u Rusiji duša, koja će prigrlići ovu pobožnost, da se onda preko nje obnovi veliki ruski narod, koji je u prošlosti nosio časni naslov Bogonosca. Time smo onda spasili i sebe od jedne velike opasnosti, koja nam stalno prijeti iz Rusije.

Naša molitva će u prvom redu biti pobožnost Presv. Srcu obavljena obnovljenom revnošću, puna velikog pouzdanja, pa ćemo mi — ili oni, koji budu toga dostojni — doživjeti čas, kad će nad ruševinama ruskih crkava opet zabilistati znak sv. križa, kad će neizmernom ljubavi Božanskog Srca obnovljena Rusija širiti svijetom blagoslov, kao što sada širi zator i smrt.

A. Wurster D. I.

ODGOJITELJI, MLADIĆI, DJEVOJKI! Izašla je dívna knjiga »Kroz oluje mladosti.« Napisao ju je A. Puntigam D. I. preveo Dr. F. Binički. To su misli i pripovijesti za svakoga mladića i prijatelja mlađeži. Ne bi smjelo biti katoličke kuće bez ove knjige. U njemačkom je jeziku ova knjiga doživjela više izdanja. Tu su 63 poglavljia i radi o čistoći mlađeži. Knjiga imade mnogo slika. Koja je cijena ove knjige? Samo 10 DINARA. Ako sjemeništa ili zavodi naruče oveći broj istisaka dajemo posebni popust. Novac se unaprijed šalje. Ovu svotu može se poslati u markama u zatvorenom pismu.

Radnik se moli Isusu

*Otvori, Isuse, Srce! Nahrani ljubavi svetom
klonule naše duše od svijeta prezrene, hladne;
privuci bliže nas sebi, zrakama blagosti neba,
Isuse, obasjaj, ogrij dane nam obične, radne!*

*U naše radione tamne rijetko dolazi sunce,
a i kad zasine malo, brzo bi dalje se maklo,
da muke ne gleda brojne i bijedna patnička lica,
koja su tako strašna kroz mučno prozorsko staklo.*

*U naše radione vlažne tuga se zaputi često,
od crnog dima i pare teški nas zadah guši.
I niko, Isuse, niko na nas radnike jadne
ne misli kako je nama prečesto teško pri duši.*

*Bez srca strojevi teški piju nam mladost i zdravlje,
od buke kotača glasnih glava nam od boli puca,
bez duše strojevi grozni gone nas, muče i straše,
sve su nam slabije ruke i srce sve teže kuca.*

*Do naših radiona niskih ne dopiru glasovi zvona.
U veče kada tužno zasviraju mukle sirene,
lica blijeda i tamna, bez snage, ponosa, volje
kućama duga se naša povorka polako krene.*

*Na putu, Isuse, svaki utučen, izmučen šuti,
svakoga nešto boli i teška nevolja bije,
zato nam, Isuse, Srce veliko svoje otvori
zraka ljubavi tople prezrene da nas zgrije!*

Aleksandar Kokić.

Čovjek — majmun

Na kolonijalnoj izložbi u Parizu god 1931. neki otac sa svojim sinčićem gleda majmune i njihovu zabavu. Tada otac poče »poučavati« sina, kako svi ljudi potječu od majmuna, samo što su od njih s vremenom sve mudriji postajali.

— Tada je moj pradjed bio još majmun? — zapita dječak.

— Je, samo malko pametniji, odgovoril otac.

— A moj djed je isto majmun, samo još pametniji od pradjeda — zar ne?

— Tako je.

— No tada si i ti tata majmun, samo si mudriji od djeda a ja sam isto tako majmun, ali još pametniji nego ti . . . ?

Na to već otac nije ništa odgovorio. Brzo je prihvatio sinčića za ruku i otišao dalje.

Očevidac.

*Isus uskrišuje udovičinu
jedinca iz Naima.*

Tko mi uvijek pomaže?

Ja, Adam Jantolek iz Podgorja, župa Marija Bistrica, dužan sam presv. Srcu Isusovu i Majci Božjoj javnu zahvalu za mnoge milosti, koje sam primio od presv. Srca po zagovoru Majke Božje. Ujedno želim, da se što više proslavi presv. Srce Isusovo kod čitatelja »Glasnika Srca Isusova«, zato će navesti slučajevе, u kojima sam dobio izvanredne i nezaslužene milosti.

Imao sam ranu na vratu, po zemaljskim liječnicima neizlječivu, a bolovao sam pune tri godine. Videći da mi ni otkuda nema pomoći, utekao sam se vrućom molitvom Majci Božjoj Bistrickoj i dragom Spasitelju. Molio sam ovako: »Dragi Isuse, evo dolazim ja bijedni grješnik pred Te i vruće Ti se preporučam. Istina, ja nije sam vrijedan Tvoje pomoći, ali se pouzdano ufam u preveliko milosrđe Tvoje i molim Te, oduzmi od mene ovu bolest, ako je to na Tvoju slavu. Budi volja Tvoja, a ne moja.« Utješen vratio sam se kući i rana se počela odmah sušiti i za tri dana posve je nestala. Zato kličem od srca: Budi hvala presv. Srcu Isusovu!

Poslije toga dobio sam jaku želučanu bol za umrijeti. Opet sam se utekao molitvom raspetom Spasitelju za pomoći i bio sam uslišen, jer je bol prestala još isti dan. I opet hvala dragom Spasitelju!

Jednom zgodom kupao sam se s drugarima u Savi. Najednom me drugovi ostavili u vodi i počeo sam tonuti. Borio sam se već

*Isus traži da spasi
izgubljenu ovcu.*

sa smrću, metnuo sam u toj muci ruke na usta da ne gutam vode, i u toj muci pomislim: »Majko Božja škapularska, čiju sliku nosim na vratu, pomozi mi!« Čim sam to pomislio, odmah me voda bacila van. Hvala Bogu i Majci Božjoj škapularskoj!

Nedavno sam molio upravitelja Marije Bistrice, da mi dopusti, da si nasiječem u šumi u župnoj nadarbini dvije mjere kolja za vinograd, i on mi je dopustio. No moji neprijatelji nahuškali su lugara, a po njem i upravitelja, pa su došli k meni i kazali mi, da u kolje ne diram, da je zaplijenjeno i da će po kolje doći sa oružnicima. U toj nevolji molio sam upravitelja, da mi se smiluje i da mi ne čini sramote. Neka mi bar proda to kolje, jer će se mojni neprijatelji vrlo radovati mojoj nesreći. Oni me mrze, što se ja bavim knjigom i rugaju se mojoj pobožnosti. Na to je upravitelj dozvolio, da zadržim kolje za 50 din. i da mu ih odmah donesem. U toj nevolji, jer novac nisam imao, molio sam ga da me barem do nedjelje pričeka. Nu znao sam da ne mogu ni otkuda dobiti novac, zato sam se i opet utekao vrućom molitvom presv. Srcu Isusovu a bio je baš petak. I presv. Isusovo Srce uslišalo je i opet molitvu moju — budi Mu hvala i dika! Izjavši iz crkve, bilo mi je onaj čas pomoženo.

Napisao sam zato sve te slučajive, da se čitatelji potaknu na što veće pouzdanje u presv. Srce Isusovo i da se u svojim nevoljama i potrebama uteknu tome Božanskom Srcu koje nikog ne zapušta.

Adam Jantolek, seljak M. Bistrica.

S V. O T A C P A P A P I J O X I ..

Otkriva opasnost, koja prijeti prosvjeti

Kad prijeti pogibelj porodici, tad je očeva dužnost da upozori djecu na pogibelj. To je učinio slavno vladajući Papa Pijo XI., Otac velike kršćanske porodice, u svom općem pismu »Divini Redemptoris — Božanskog Otkupitelja«. Sv. Otac govori:

»Čitavi su narodi u opasnosti, da se vrati u divljaštvo gore od onoga, u kojem se još nalazio najveći dio svijeta u doba, kad je došao Otkupitelj, jer boljevički i bezbožni komunizam hoće da obori društveni porekad i potkopa kršćansku prosvjetu.«

Covjek je samo kotač u gospodarskom stroju . . . »Komunizam uzimlje ljudskoj osobi sve ono, u čem je njezino dostojanstvo, sve ono, što se čudoredno protivi navalni slijepih nagona. On ne priznaje pojedincu prema zajednici nikakva prava, koje ljudskoj osobi pripada po samoj naravi; pojedini je čovjek po komunističkoj nauci samo kotač u stroju.« (Zato ako je jedan već nesposoban da radi za državu radi bolesti ili starosti, toga može svatko ubiti.)

Porodica je gola dogovorna ustanova . . . »Budući da komunizam ne će u ljudskom životu ništa sveta ni duhovnoga, to on naravno, pretvara ženidbu i porodicu u golu dogovornu ustanovu; one mu nisu drugo, doli plod odredenoga gospodarskog sustava, i on zbog toga zabacuje nerazrešivost ženidbenoga veza . . .« (Ima slučajeva gdje je muškarac promjenio preko 100 žena. Kamo to vodi svatko pametan može uvidjeti). »Proglašujući načelo ženske emancipacije (t. j. uvlačeći ženske u politiku i u sav uopće javni život), izvodi on ženu iz domaćega života, otimlje majku djeci . . . Skrb za kuću i za djecu prelazi na zajednicu . . .« (to jest na komunističku vlast; a jedna djeca koja nemaju roditelja).

Društvo proizvodi zemaljska dobra . . . »Ljudsko društvo, osnovano na načelima, koja ne poznaju Boga ni duše, imalo bi samo tu zadaču, da skupnim radom proizvodi zemaljska dobra, i jedinci cilj, da uživa ta dobra . . . Zajednici priznaje komunizam pravo, ili bolje, punomoć, da ujarmi ljude u skupni rad, a da se pritom ne obazire na njihovo lično blagostanje; da ih veže na takav rad i protiv njihove volje, da ih nanj i silom tjera, kad zatreba.« (Zato u Rusiji sve je puno prisilnog rada, jer seljak i radnik ne rade za sebe nego za državu, koja im jedva nešta daje za jedni život. A i to je milostinja, jer po komunističkoj nauci pojedinac nema prava na vlasništvo ili plaću.)

Čovječanstvo, stado, koje se vraća u divljaštvo . . . »Kad se iz ljudskih srđaca izbriše i sam pojam Boga, tad ih njihove razularene strasti gone u najgore divljaštvo . . . Ni na gospodarskom području ne može svijet biti bez čudorednoga zakona, bez čudorednog osjećaja odgovornosti . . . Zamijeniti ga nije čim, osim vladom sile i straha, kakvu upravo gledamo u Rusiji, gdje do jučer udruženi urotinici i borci uništavaju jedni druge . . .«

Ovako naučava komunizam

... GOVORI SVEMU SVIJETU.

Pokazuje pomagala, koja spasavaju prosvjetu.

Kad je djeci pokazana pogibelj, ona cijene upozorenje svog oca. To će učiniti i svi oni, koji hoće da spase kršćansku prosvjetu, koju je prije 20 vjekova započeo **Božanski Otkupitelj**.

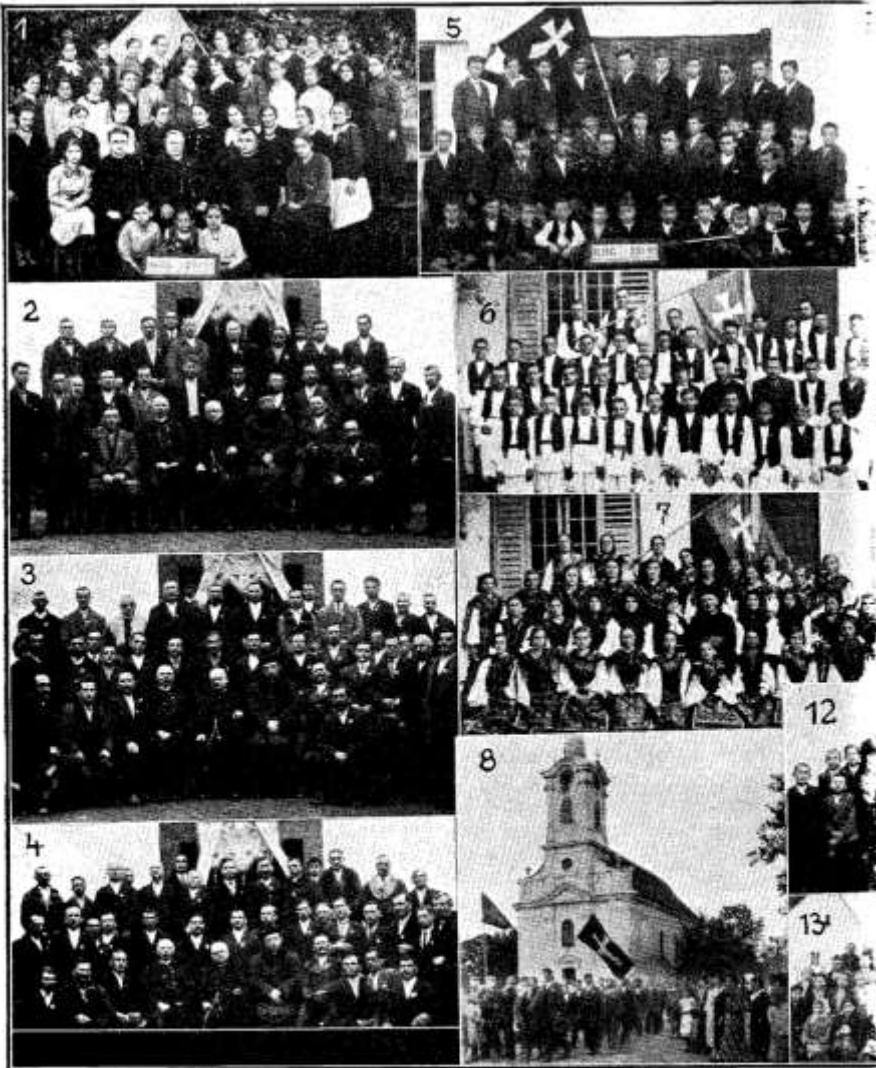
»Crkva ne ide za drugim ciljem, nego da ostvari sretnu vijest, koju su pjevali andeli nad betlehemsom špiljom kod rođenja Otkupiteljeva: »Slava Bogu . . . i mir ljudima.« Ide samo za istinskim mirom i istinitom srećom, pače i ovdje na zemlji, koliko je moguće, hoteći da pripravi sreću vječnu, jer Crkva ne dijeli umjereni skrbi za vremenita dobra od brige za dobra vječna.«

Duhovna obnova privatnog i javnoga života . . . »Glavno je pomagalo, da ozbiljno obnove svoj privatni i javni život prema nauci Evanđelja svi, koji se ponose, da pripadaju Kristu . . . U ovom poslu duhovne obnove valja još mnogo učiniti . . . I u samim katoličkim krajevima velik je broj svijeta katolički, tako reći samo po imenu . . . Ta izvanska vjera, ta tašta i varava spoljašnjost, mrska je do kraja Božanskom Spasitelju, jer on hoće, da se svi klanaju Ocu »u duhu i istini.« (Žato nisu pravi katolici i nemaju prava da se takvima nazivaju oni, koji ne žive potpuno prema Kristovoj nauci. Dandanas ne smije biti čovjek polovičan, danas je: ili Krist ili Beljal.)

Duh ljubavi za svu našu braću . . . »Kad gledamo ovo mnoštvo ljudi potrebitih, pritisnutih bijedom i poradi uzroka, za koje nisu oni odgovorni, a uz njih tolike bogataše, koji se zabavljaju ne misleći na druge, koji rasipaju velike svote za ništave stvari, ne možemo se uzdržati, a da ne potvrđimo, da se zapovijed milosrdne ljubavi nije vršila svaki dan . . . Ako smo vikli gledati samog Isusa u onima, koji pate, tad će nas milosrde nagoniti, da ljubimo braću kao što je nas ljubio Božanski Spasitelj, da ih ljubimo održući se samih sebe, pa ako zatreba, i život žrtvujući za njih.« (Tu se dakle, osobito naglašava djelotvorna ljubav spram bijednika.)

Pravednost svačijemu pravu . . . »Tobožnja ljubav, što lišava radnika plaće, na koju on ima strogo pravo, nije drugo do utvara ljubavi. Ne treba da radnik prima kao milostinju ono, što mu pripada po pravici; nije dopušteno izmicati teškim obvezama, koje nalaže pravica, pod izlikom da daješ neke darove kao milostinju . . . Radnici imaju pravo da se pokažu i te kako osjetljivi, kad se radi o obvezama drugih prema njima, to čine, jer znaju svoje dostojanstvo . . . No nek se i radnici sjete, da su i oni obvezani na ljubav i pravednost prema poslodavcima.« Dužnost je poslodavaca plaćati tako radnika, da može dolično uzdržavati sebe i svoju obitelj.

A ovako katolicizam!

1 Feričanci: Križarice. — 2, 3, 4 Vojška Srca Isusova u Madžarevcu obavila je u ožujku krasnoga njihova barjaka Presvetoga Srca. — 5 Veliki i Mali Križari iz Feričanaca javljaju nikom preč. A. Maretićem i kumom zastave gdom Marijom Ostović. — 7 Sa posvete križari marširaju pokraj crkve kao simbal vjernosti i borbe za Crkvu. — 9 Predstava Križara: »Datomu Ocu. — 11 Križari i Križarice u Kotoribici obavili su duhovne vježbe, koje je davao 13 Katolička Akcija u Štrigovi. — 14 Štrigova: Šta poletna omladina nalazi se u križarskim duhovne vježbe u Zagrebu na Jordanovcu. To su prve duhovne vježbe maturant.

POMOZITE OBNOVITI HRVATSKO SVETI

čiovne vježbe. Svi su rezni članovi Vojske. Na svakoj slici se vidi u pozadini jedan dio
če vjerno stajati na braniku vjere i domovine. — 6 Nova Kapela: Križari sa svojim žup-
zastave u Novoj Kapeli. — 8 Sa posveće križarskih barjaka u Feričancima. Križari
idi za mnom. — 10 Pag: Sa križarske proslave Papina dana: »Hrvatska djeca Sve-
I. Suć. Križarice su preć. Baligoć i v. g. Sulćem. — 12 Mali Križari u Kotoribi. —
vedovima. — 15 Križarice starješice u Kotoribi. — 16 Maturanti hongregantati obavili
znak bolje budućnosti. — 17 Križari u Kotoribi. — 18 Moravče: Križarice.

TE PRESV. SRCA ISUSOVA U ZAGREBU.

Kako sam postao komunista

Želim preko najraširenijeg hrvatskog časopisa dati izjavu, u nadi da će se mnogi opametiti, kad čuju kako sam ja upropasti.

Zovem se Mustapić Juraj, rodom sam iz Grabovca, općine Imotski u Dalmaciji. Radio sam u Zagrebu kod Artesa, Petrinjska ulica broj 3. Bio sam zadovoljan a i svi su sa mnom bili jako zadovoljni. Uvijek sam dobivao najbolje svjedodžbe. Sa mnom je radio i jedan moj drug. On je bio komunista, ali ja nažalost toga nisam znao. Jednoga dana reče mi taj drug, da će me odvesti u jedno dobro i naše hrvatsko društvo. Pošao sam i odveo me je u Černomerac, vani kod Siemensa. Bilo je samo nekoliko ljudi. Kasnije sam saznao, da se sastaje samo po nekoliko komunista. Takav im je običaj. Na tomu je sastanku uzeo riječ jedan mladi čovjek. Pitao me je što radim, gdje radim, kako mi ide. Bilo je zapravo samo »upoznavanje«. I reče mi, da dodem opet iza tjedan dana. Tako sam i drugi put došao. Sada je počeo taj mladi gospodin govoriti o slaboj mojoj zaradi i sve je jače i jače štrcao u mene nezadovoljstvo. Ali ja još nisam ni slutio, kamo on »cilja«. Treći put sam došao. Sada se tomu mladomu čovjeku razvezao jezik protiv svećenika. Lupao je lijevo i desno. Treba ih — kaže — onako kao u Rusiji, Španjolskoj i Meksiku; ne dat im ni raditi ni živjeti. A za Boga je rekao da ga treba ukloniti. Počeo je govoriti i protiv Hrvatskog radničkog saveza. A na koncu mi reče, da moram nešto dati za »Crvenu pomoć«. Sada sam video na čemu smo Vidim, da to nije hrvatsko, a još manje katoličko društvo. Pripomoći nikakve nisam dao za »Crvenu pomoć«. I odlučio sam, da nikada više ne zadem u to sotonsko kolo. Kad jednoga dana eto policije i mene odvede u zatvor. Tamo na policiji saznao sam svu istinu. Ono je bilo čisto i bistro komunističko društvo, kamo sam zalazio. Oni komunisti uveli su mene u knjige kao svoga pravoga komunističkog člana, a da ja o tomu ni pojma nisam imao. Ja sam opazio, da je to društvo protukatoličko i protuhrvatsko, zato sam odmah prestao dolaziti, ali još nisam bio siguran, da je komunističko. Međutim su oni, kad su vidjeli, da im više ne dolazim mene podlo prijavili policiji, da sam pravi komunista. Čujem, da me je »odao« jedan od onih, koji su bili sa mnom na sastanku. I tako vam ja eto bih proglašen komunistom, a da toga nisam ni znao. A onaj mladi čovjek, koji je držao te govore, nije nikakav radnik ni proletar, nego je bogati Židov student P. B. On je vlasnik palače i knjižare u Zagrebu. I tako ja stradah, a kaponje sebe dobro čuvaju. Kad sam policiji iznio pravu istinu, pustila me je na slobodu. Ali sada me nitko ne će da primi na rad, jer svatko se boji imati posla sa komunistom, a ja sam uveden u komunističke knjige kao njihov član. I tako me potpuno upropastiše, a bezdušne komunističke vode ne boli niti najmanje glava radi toga. Eto kako se brinu za sirotinju, da su mene siromaha ama sasma uništili. Zato

apeliram i pozivam sve poštene ljude, da se čuvaju ovih bezdušnika, jer mnogi im ovako nasjedaju, a da ni sami nemaju pojma kamo su nasjeli. Koliko je tako jadnih naših ljudi prevareno i isisanol! Ja sam upropašten materijalno, pa dao Bog, da bi to bilo drugim našim dobrim ali u toj stvari nepoučenim ljudima na opomenu i spasenje.

Mustapić Juraj, upropašteni radnik.

Neshvatljivo, nerazumljivo

Sve, što je krasno i savršeno, ljubezno je. Što je neizmjerno krasno i savršeno, neizmjerno je ljubezno. Zato blaženi na nebu nužno ljube Presv. Srce Isusovo.

Srce je Isusovo neizmjerno krasno i savršeno. U Srcu Isusovu su savršenstva stvorena i nestvorena, čovječja i božanska, duhovna i stvarna.

Isus kao Bog neizmjerno je krasan i savršen. Ali Isus kao pravi čovjek učinio je ova božanska savršenstva vidljivima; ljubav blagost, dobrotu, milost: sve je prilagodio našoj slabosti i osjetljivosti. Kako ćemo se dakle ispričati, ako ga ne ljubimo? Isus je kao čovjek takav, da raspršuje sve, što nas priječi, da ga ne ljubimo, častimo, milujemo. Otkud dakle nemar, nehaj i mržnja na Isusa? Isto je tako neshvatljiva, nerazumljiva nemarnost naša, kao što je neshvatljiva dobrota i krasota Isusova. Sv. Augustin kaže: Bog je tako stvorio čovjeka, da ga je sastavio iz dva posve protivna dijela. Jedan je posve duhovan, a drugi materijalan. U Isusu možemo sve naći, što jedan i drugi dio usrećuje. Nije potrebno da dijelimo ljubav srca svoga među Bogom i stvorovima, u čovjeku Isusu sve nalazimo, što može usrećiti našu sjetilnost, a u božanstvu, što nam zasjećuje razum i srce.

I najmanja ljepota i savršenost u svijetu osvaja nam srce, a neizmjerna krasota i savršenost Isusova ne! Nije li to nerazumljivo?

Kolika je šteta ne ljubiti Isusa! Tu žalosnu sljepotu gledao je Prorok i oplakivao nježnim riječima: »Čudite se tome, nebesa, i zgrozite se i upropastite se, veli Gospodin. Jer dva zla učini moj narod: ostaviše mene, izvor žive vode, i iskopaše sebi studence, studence isprovaljivane koji ne mogu da drže vode.« (Jer. 2, 12-13.)

Eto što činimo, kad ostavljamo predobroga Isusa, i idemo za kukavnim svjetskim dobrima, koja nas varaju! Ova vanredna sljepotica u koju upadamo svaki dan, ranjava u živo Isusa i duše, koje ga uistinu ljube. To je, što bismo i mi oplakivali, da nismo i sami krivi. To je do skrajnosti dovelo sv. Franju Asiškoga, kad je plačući vatio: »Ljubav ne ljube, ljubav ne ljube!« To je, na što se je prorok tužio: »Sinovi ljudski, dokle ćete biti tvrda srca? zašto ljubite ispraznost i tražite laž!« (Ps. 4, 3.)

Matija Kulunčić D. I.

Što sam doživio u komunističkoj Rusiji

Boravio sam tamo dvije i po godine.

Nisam namjeravao opisivati svoj doživljaj u komunističkoj Rusiji, gdje sam boravio dvije i pol godine, ali se lačam pera, jer vidim, kako ovdje jedan »majstor« hoće da soli pamet drugima, premda on sam niti se moli Bogu, niti ide u crkvu. Vjere ama baš ništa ne pozna, a ipak na nju napada; komunizma isto tako ne pozna ili ga ne će da pozna, ali ga ipak hvali i u zvijezde kuje. Cujte ljudi i smijte se, on govori kako su komunisti dobri, krotki i blagi. Ako je sotona dobar, krotak i blag, onda su i komunisti, jer komunizam nije ništa drugo nego »vražja crkva«. Bio sam dvije i po godine na komunističkom izvoru u samoj matuški Rusiji, gledao sam a i sâm sam osjetio kako su komunisti dobri, krotki i blagi. Vjerujte drhtao sam pred njima kao šiba na vodi, a gledao sam kako su progonili, mučili i ubijali dobroćudni ruski narod. Kada sam bio u selu Rubljivka kod seljaka Petra Poltavca i žene mu Antonije, dode ujutro oko 9 sati jedan dječak od kojih 16 godina i reče dobroj Antoniji, da su komunisti u zoru odveli u polje njezine sedam braće. U polju su ih mučili, a zatim svu sedmoricu su

*Sveti Alojzije, zaštitnik
katoličke mladeži.
Slavi se 21. lipnja.*

bajunetama poklali. Ta su braća stanovala koja 4 km. daleko od nas. Pokojnici su imali sve dlanove izrezane, jer su se u muci i nevolji golim rukama hvatali komunistima za oštре bajunete. To je eto samo jedan primjer, a ja sam gledao ubijanje i po danu i po noći. I to ubijali su sve samo nedužne i dobre ljude.

Jedamput su u mojoj blizini mučili i ubijali jednog ruskog seljaka, a on se je još umirući molio za njih: »Oprosti, Bože mojim ubojicama, jer ne znadu što čine.«

Strašno je živjeti pod vlašću komunista. To ja jako dobro znam. Čovjek nije nikada i nigdje siguran. Ono što je samo najgore i najpokvarenije, ono je dobilo vlast u ruke. Vratimo se Petru Poltavcu, seljaku. Jednoga dana dojaše 3 komunista i to baš pred Petrovu kuću. On je vani cijepao drva. U pravo vrijeme ih je opazio i znao je dobro, gdje se komunisti pojavljuju, da nose samo zlo: smrt, mučenja, zatvore. Zato Petar brzo skoči u prazan kotac, koji je slučajno bio pokraj njega i zatvori se unutra. Komunisti uđoše u dvorište i zapitaju za Petra i zapitaju tko sam ja. Odgovorio sam, da Petra nema, da je bio malo prije ovdje i da je cijepao drva. »Zovi ga« — reče jedan komunista. Ja sam zvao, ali Petar je pametno šutio pokraj nas u kocu. Zatim su premetali kuću, pojeli što

Sveti Anton Padovanski.

Slavi se 13. lipnja.

je bilo i otišli. Vidio sam, kako hvataju seljake, tjeraju ih sa sobom i ti se seljaci više nikada nisu vratili. Poubjali su ih.

Iznio sam ovdje samo nekoliko sličica. A zatim bih morao opisivati strašni glad, koji vlada. Vojnici i narod poderan, pun vaši i druge gamadi. Eto, to je taj »komunistički raj«. Oni, koji hvale komuniste, neka podu tamo u Rusiju, neka podu svi i neka nam se ne vrate, nego neka uživaju u medu i mlijeku, koji teče u tom sotonskom »raju«. A ja sam se i te kako želio riješiti toga »raja« ili kako u Rusiji kažu »komunističkoga vaja«. I vjerujte, svi bi ga se Rusi vrlo rado riješili, osim one šačice koji su na vlasti.

Ali nemojte misliti, da mi je bilo lako umaći. Putuj skrivajući se, putuj po noći, putuj daleko od ljudi, muči se, trpi, put iz ekaterinoslavске gubernije a kotara vrhodneprovskoga pa do poljske granice vrlo je dalek. Prepatio sam strašno mnogo, ali ipak sve sam rado podnio samo da se oslobođim toga boljevičkoga »raja«. Poljaci me strpali u zatvor, jer su držali, da sam ipak komunistički špijun, bio sam po zatvorima, ali sve sam rado podnio, samo da ne budem u tomu komunističkom »raju« Presveto Srce Isusovo me izbavilo iz toga jada i čemera.

Braćo draga! Sada znate što je komunizam, a ja pred Bogom i svojom savještu svjedočim, da je to sve istina što sam napisao. Meni se neće usuditi više nitko govoriti o komunizmu.

Mijo Hajšok, seljak iz Goranec pošta Cerje Tužno.

„Oče pogledaj u visinu!“

Okorjeli kradljivac nakanio orobiti neku blagajnu. Htjede prisiliti i malodobnog sina da mu pomogne ili da mu barem čuva stražu.

Dijete nepokvareno i puno straha Božjega opiralo se tomu očevom zahtjevu, no kad se je otac počeo prijetiti, na oko pristade, odlučivši učiniti sve moguće, da odvrati svog nesretnog oca od tog nauma.

Čim su prispjeli na mjesto, otac se dade odmah na posao da otvori vanjska vrata. Prije se je ipak obazreo na sve strane, da vidi ne gleda li ga tko. Otpirač je već bio u vratima, kad li mu sinčić otrag povika:

»Oče, pazi, zaboravio si pogledati na jednu stranu.«

»Na koju?«

»Oče, pogledaj u visinu, k nebu!«

Na taj poklik nevine djeće savjesti otac se sav strese, iz ruke baci otpirač i ostalo oruđe, te sav zasramljen pobježe. Misao na Boga odvratila ga od zločina.

Bog sve vidi, pred njim se ne da ništa sakriti. Ljudskim očima i ljudskoj pravdi možemo izmaći, ali Božjoj ne! Pogledajmo prije svakog djela u visinu, pa će nam to biti jasno.

A. Gabrić D. I.

Saveznici i pomagači komunizma

Svatko, tko ima barem malo dobre volje, znade, da komunizam nije ništa drugo nego sotonska vjera, koja se digla protiv Boga. O kakvoj istinskoj borbi za sirotinju nema ni govora; to je samo ljepak na koji mame radništvo, da ga onda još jače isisavaju. A pokazuje se, da se baš najjači bogataši i kapitalisti nalaze u židovsko-komunističkom logoru. To pokazuju krasni dvorci Staljina i Litvinova, a ovih dana smo čitali o neprocjenivim draguljima, koji su nadeni kod dosadašnjeg šefa Čeke (tajne ruske policije), židova Jagode. Kako je u Rusiji strašno, pokazuje grozna bilanca komunističke vladavine. Tu je do sada 7 milijuna mučenika, pet milijuna nalazi se sada po ruskim kaznionama, a ostalih 150 milijuna Rusa nisu ništa drugo nego pravo roblje nekolicine bezdušnih židovskih krvnika. A znajte, da u toj »demokratskoj« Rusiji još nikada nije bilo amnestije (pomilovanja) za kažnenike; tamo nije radnicima dozvoljen štrajk; tamo smije biti samo boljševička štampa; tamo smije biti samo boljševička stranka; tamo je špijunaža najraširenija u svijetu; tamo je samo plač i jauk.

Komunizam je odlučio, da uništi sve što je plemenito i sveto. Ali u tom sotonskom poslu on nije osamljen. Mnogi mu pa i katolici pomažu, oni su mu pravi saveznici. I tu ne mislim na one otpale katolike, koji su dušom i tijelom pristali uz komunizam; nego ovdje mislim na katoličke vjernike, koji svojim nekatoličkim životom, radom i postupkom utiraju i pripravljaju put komunizmu. Ogledajmo ih malo.

To su katolički poduzetnici, trgovci i tvorničari, koji uza sav svoj kršćanski svjetovni nazor, misle i rade nekršćanski, te se u duhu poganskog kapitalizma brinu samo za što veći vlastiti dobitak, a ne brinu se, da pravedno i dolično plaćaju svoje radnike i namještenike. Takovi su poduzetnici, tvorničari i trgovci mnogo pripomoći širenju komunizma i neka znadu, da ih je Papa javno i teško osudio u svojoj zadnjoj poslanici o komunizmu. Među tak-

*Farizej i carinik na molitvi u hramu.
(Slika skromnosti i bahatosti).*

ve spadaju i svi oni, koji s visoka gledaju i promatraju nižega od sebe, a ne kao brata u Kristu.

Katolički roditelji, koji mjesto da svoju djecu odgajaju za Boga, vjeru i ljubav spram bližnjega, oni uzgajaju djecu u ljubavi spram novca, dobre službe i zemaljskih užitaka. Za to ih uzgajaju, o tome im neprestano govore. Zar nije tako? A to je baš komunistička vjera: »Tražite najprije zemaljsko kraljevstvo.« Koliko katoličkih roditelja tako misli i radi! »Daj sinko, uči da postaneš gospodin, da dođeš do dobre službe. Mjesto da im govore, kako treba da budu dobri i valjani i korisni Crkvi i Domovini. A baš tu veliku brigu i osjećaj za zemaljštinu znadu komunisti dobro iskoristiti u svojim časopisima, sastancima, obećanjima i akcijama.

Siritelji i saveznici komunizma su i oni slabi katolici, koji grijese protiv naravnih zakona, koji ruše moral, koji ne žive u obitelji složno, koji ne ljube djecu i koji iz materijalnih ili kakvih drugih razloga ne će da imadu djecu. To je sve voda na mlin komunista, koji zabacuju obitelj, koji stavljuju materijalne vrednote iznad Božjih i prirodnih. Takvi su saveznici i pomagači komunizma.

Komunizam šire psovači, koji ispunjavaju najdraži komunistički program, to jest: da se Boga mrzi, psuje, protiv njega govori i njega niječe.

Komunizam šire i potpomažu roditelji, koji svojoj djeci svedozvoljavaju, svaku zabavu, svakakvo čitanje, svaki film, koji puštaju djecu da svakamo idu, da se sa svakim druže. Komunizam šire i potpomažu vlasti, koje pripuštaju bezboštvo, nemoral i slično. Tu spada besramna moda pa zajedničko kupanje muških i ženskih. Pioniri komunizma su i oni katolici, koji mirno gledaju, kako se govori protiv vjere, pape, biskupa i svećenika. A mnogi katolik, »da se ne zamjeri« šuti, sluša ili dapače to i odobrava. Takvi su svi pomagači i saveznici komunizma. Što se jače razviju i razbjesne ljudske strasti, i što jače budu ljudi iskvareni, tim su nesposobniji za vjersku nauku i tako su zreliji za komunističku revoluciju. A komunisti s time i te kako računaju. I to s potpunim pravom. U takovim katolicima imadu komunisti velikih svojih pomoćnih saveznih četa.

Najveći neprijatelji vjere i kršćanske kulture jesu sami katolici, koji se križaju i ruke sklapaju, a u stvari su anarhisti, koji svojim životom zatvaraju vrata Bogu. »Tko otvoreno i iskreno ne živi po vjeri, koju isповijeda, taj samo škodi katoličkoj stvari», kaže sv. Otac Papa Pijo XI.

Pravi se katolici moraju boriti ne samo pritiv otvorenih komunista, nego i protiv onih katolika, koji su — kako smo gore naveli — pomagači i saveznici komunizma. A takovih ima nažalost mnogo, jako mnogo. Jer ovakovi katolici pripravljaju pobedu komunizmu, ovakovi mu katolici otvaraju vrata naše katoličke utvrde, ovakovi pučaju Crkvi u ledu. Zato je baš na takve katolike mislio sv. Otac, kad nabrajajući sredstva protiv komunizma **na prvom mjestu zahtijeva duhovnu obnovu čovjeka, da ne budemo**

katolici samo riječima, nego također i djelom. Isus Krist je teško osudio takove ljude, koji se samo jezikom pokazuju vjernicima. Ako se za vremena ne prenemo, ako ne promijenimo svoje do-sadašnje držanje i ako ne budemo svojevoljno činili pokore, činit ćemo je nesvojevoljno u krvi i trpljenju. Što sijemo to ćemo i žeti.

Pjesma mladosti hrvatske

*Valovi huče bijuć brijeđ,
Gromovi prijete zemlji svoj;
Smiono naš se ori poj,
Ponosno naš se vije stijeg.*

*Stvori nas vojskom, Bože jak,
Ognjenom vojskom hrvatskom,
Vojskom, što križem tjera mrak,
Paklu iz ruku trga grom!*

*Tijelo je bašča, kraj nje zmaj,
U bašći voće, kobna slast —
Ne daj nam, Kriste, u propast,
Sjaj nam čistoće očuvaj!*

*Doziva svijet nas besramnik:
»Dodite, da vam sreću dam!«
Iz naših grudi Isus sam
Odbija njegov lažni klik.*

*Strahote bure zviždi glas,
U moru mnogi kam je skrit:
Marija - Zvijezda naš je štit,
Izbrojen svaki naš je vlas.*

*Gataju smrt nam srcem zlim,
Ali se vara vrijedni rod:
Kristovo Srce naš je brod,
Stalna nam luka — vječni Rim!*

JUNACI ALKAZARA. Opis istinitih dogodaja iz Toledo Narudžbe: Zbor duhovne mlađeži, Dakovo. Cijena 30 Din. — Varenđno napeta i opet suvremena knjiga. Mora oduševiti svakoga, osobito mlađež. Divimo se alkazarskim junacima, njihovoј srčanosti, vjernosti, oduševljenju i viteštvu. Silan kontrast između njih i komunista. Ali oni su kongreganisti Marijini. Takve junake može dati samo Crkva. Knjiga se mora što jače raširiti. —Ur.

Peta zapovijed crkvena

»Ne svadbuje svečano u zabranjeno vrijeme.«

Kršćanima je svaki dan svet. Ali ima u godini osobito svečanih dana, na koje mu se valja dobro pripraviti, hoće li da mu donesu duši korist. Ti svečani dani priprave: to su *sveti vremena*.

Sveti vremena. Crkveni zakonik kaže: »Sveta vremena: to su svetkovine, a njima se pribraju dani posta i nemrsa.« Tijekom jedne crkvene godine dozivljimo si u pamet najveća dobročinstva Božja: stvorene otkupljenje, posvećenje. Sjećamo se

Nikodem dolazi noću k Isusu.

otajstva naše svete vjere. Na Božić se radujemo Malom Isusu kao da se istom tada rodio; na Uskrs, iza duge i ozbiljne korizme, čutimo slavu Isusovu, koju je stekao po muci i križu. Na Duhove hvalimo Duha Svetog na darovima, koje on izljeva na svoje štovatelje. Na blagdan Svetaca slavimo Boga, koji je tako proslavio svoje vjerne sluge.

Sa svetom Crkvom slavimo te blagdane, ali se moramo na njih i pripravljati molitvom i pokorom. Uvidjet ćemo dakle, da se nikako ne slaže u to vrijeme ići na bučne zabave, igranke, plesove, gozbe te pojmenice svečano svadbovati.

Advenat i korizma. Praroditelji i svi pravednici Staroga Zavjeta činili su pokoru, da bi Bog oprostio grijeha rodu ljudskom i poslao što prije Spasitelja.

To čine i vjernici četiri nedjelje pred Božić: to je Advent. A šest nedjelja pred Uskrs pripravlja se na blagdan slavnog Isu-

sova Uskrsnuća. To je Korizma. Na Čistu Srijedu daju si posipati glavu pepelom i nastoje da na njih spasonosno djeluju riječi Sv. Crkve: »Spomeni se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah obratiti«. To je vrijeme, kad treba da osobito mislimo, koliko je milosrde pokazao Bog time, što je poslao svoga Sina, da nas otkupi svojom mukom i smrću na križu. To je vrijeme časnog posta, koji prekidamo tek nedjeljom, ili nas i onda ljubičasta boja misnog ruha te križni put i korizmena propovijed opominju na pokoru i svetu ozbiljnost. Stoga ćemo adventsko i korizmeno vrijeme najbolje provesti tako da se klonemo bučnih zabava i veselja; da više postimo, molimo i činimo djela milosrđa; da skrušeno primimo sv. sakramente isповijedi i pričesti.

Zabranjeno vrijeme. Sad ćemo lako uvidjeti, kako bi bilo nezgodno i nedolično u vrijeme Adventa i Korizme, u vrijeme posta i pokore držati svjetske zabave, a i svečano svadbovati, jer su takovi svatovi spojeni uvijek s izvanjim sjajem: tu su auta ili kočije, tu je cvijeće i muzika, tu je gozba, smijeh i pjevanje i ples itd. Stoga je sveta Crkva zabranila pojmenice svečano svadbovanje, to jest onaj svečani blagoslov zaručnika i zaručnice pod svetom Misom u tako zvano zabranjeno vrijeme, to jest od prve nedjelje Adventa do samog Božića i od Pepelnice do Uskrsa uključno. Nije zabranjeno u to vrijeme vjenčati se, nisu baš zabranjene umjerene kućne zabave, osobito nedjeljom, no tako te se ne propusti sveta Misa. A kad je takav svečani blagoslov u Adventu i Korizmi zabranjen iako je ženidba nešto sveto, što da kažemo o drugim svjetovnim zabavama u to sveto vrijeme pokore. Crkva, dobra i brižna mati, veoma odvraća svoju djecu od tih bučnih zabava. Pa kako i može biti takova zabava u vrijeme posta i pokore! Najprije ići na križni put i korizmenu propovijed, a onda na zabavu, pa plesati do zore! Hoćeš li gladan plesati? Ili će te možda ponuditi na takovim zabavama »ajeršpajsom« i grahom?! Ne, ne može tu, a da ne bude bez grijeha. Koliko se u gradovima održi zabava, premda je nastupila Korizma, tobože, da je one godine prerano Uskrs! Koliko se tu potroši, koliko se sagriješi, koliko ih propadne na duši i tijelu, koliko ih se zavede zlim primjerom ili prevarom!

Ako je koji valjan razlog, razumije se, da Crkva može dopustiti svečanost ili zabavu, samo treba na vrijeme zatražiti dopuštenje. Ako tko ima imendan ili jubilej u Korizmi ili, ako mu padne u petak, može biti često neprilično domaćinu radi posnih jela. U takovom slučaju moli se kod velič. župnika oprost od nemrsa, pa eto nema grijeha ni sablazni.

Svatovi Puno puta se bogataši i odličnici vjenčaju skromno te razmjerno malo potroše, a kod nas se siromašan pučanin drži okrutnog običaja, da na svatove potroši više nego ima. Zaduži se i iz dugova se više nikad ne iskopa. Ne troši samo on, troši cijelo selo, pa se na svatove potroši toliko, da bi time inače mogli živjeti pola godine. Tu se nabavi vina i rakije, tu se sili na piće, tu bude pijanih glava, tu se škodi zdravlju, a škodi i duši, jer šta se pri-

takovim pijankama svašta i izlaje — o tom ne treba ni govoriti.

Počne se pobožno: s crkvom, molitvom, nastavi se veselo s milim gostima, a posljednji gosti to su žandari i policija. Ujutro si u crkvi, a navečer u zatvoru, a možda i na odru!

Poslušajmo opomene sv. Pavla: »Odbacimo djela tmine. Hodojmo pošteno kao po danu: ne u proždrljivosti i pijankama, ne u ložnicama i nečistoći, ne u svadi i zavisti« (Rim. 13. 12.)

Petar Gertler D. I.

Dragi čitatelji!

Sv. Toma Akvinski piše: »U svakoj Misi možemo naći onaj plod i onu korist, što ih je Isus izveo sa svojom smrću na križu na Veliki petak.«

Bressanido priopovijeda o jednom pobožnom svećeniku, da je po sv. Misi dobio mnogo milosti, te je običavao kazivati: »Naravno je, da nam tu Bog najviše i najradije dijeli svoje darove. Tā ono, za što prosim, izgleda mi ništetnim, ako usporedim s Isu-som, koga mu žrtvujem u Misi.«

Sv. Augustin kazuje, kako je neki Hesperius mnogo patio od zlih duhova, pa je zamolio biskupa neka dode koji svećenik i pomoli se nad njim. Svećenik je došao i prikazao sv. Misu i davli su Hesperiusa odmah ostavili u miru.

Sv. Grgur jamči, da su se mnogi mornari spasili upravo zslugom sv. Mise.

Sv. Misa nas oslobađa i od grijeha. Sv. Pavao veli: »Jer ako krv jaraca i junaca i pepeo juničin poškropivši njome okaljane posvećuje na tjelesnu čistoću; koliko će više krv Krista, koji je Duhom Svetim samoga sebe prikazao neokaljana Bogu, očistiti savjest našu od mrtvih djela (= grijeha), da služimo Bogu životu« (Žid. 9, 13—14).

Sv. Efrem je g. 378. osjećao da je blizu smrti i reče: »Svećenici su Starog zavjeta, kako znate, svojom žrtvom očistili u ratu pale grješnike, koliko više svećenici Kristovi Novog zavjeta mogu da unište krivicu umirućih i to pomoći svete žrtve (Mise) i svoje molitve.«

Sv. Monika, prije smrti, zaklinje sv. Augustina, svog sina, neka prikaže sv. Misu za upokoj njezine duše.

Što radimo mi? Je li se brinemo, da dajemo sv. Mise za se, da Bog nama i našoj obitelji udijeli zdravlje, slogu i mir, napredak u imanju? da Bog blagoslovi našu djecu, obrati grješnike i osloboди naše pokojnike iz čistilišta? Tu su dobre molitve, dobra djela i križevi, ali najviše tu vrijedi sv. Misa.

Dragi čitaoci! Tko može, neka dade sv. Misu barem jednu u godini dana; tko može više, može i svaki mjesec. Naravno Mise se mogu poslati i na Glasnik Srca Isusova. Jamčimo, da će se te sv. Mise i čitati kako nam se javi.

Na Barbarićevu grobu

Mi smo u našem svakidašnjem životu previše zaokupljeni zemaljskim brigama pa pre malo mislimo na to, da smo u tjesnoj vezi s drugim nevidljivim svijetom. U vjerovanju apostolskom molimo duduše: vjerujem u općinstvo svetih, ali stvarno na to često zaboravljamo . . . Neki dodoše pače tako daleko, da jednostavno niječu opstanak kakvog drugog nevidljivog svijeta. No ipak čovjek osjeća u dubini svojega bića, da ima drugi svijet. Osjeća i vezu s njim. Zato i nastane uvijek veliko uzbudnje čim se dogodi nešto izvanredno, što kanda potjeće iz nevidljivoga svijeta. I Bog se dragi od vremena do vremena služi ovakovim događajima, da nas otrgne od zemaljsštine. Oni su za dobre pobuda na još bolji život, a zlima su ozbiljna opomena. Jedni pak i drugi slave u njima Gospodina Boga, koji je konačno proizveo te izvanredne stvari.

Nema sumnje, da su i dogodaji na grobu Petra Barbarića ovakovo sredstvo dobrote Božje, koja hoće da nam njima odvrati pogled od zemlje i upravi ga gore. O tome se uvjeri svaki, tko ima priliku, da proboravi

proboravi dulje vremena u blizini Barbarićeva groba.

Promatrao sam preko mjesec dana. Jednostavna ploča s još jednostavnijim nadpisom visi u crkvi na zidu iznad rake, u kojoj je pohranjeno po-kojnikovo tijelo. Ispod ploče je nešto cvijeća u vazama, a inače baš ništa. I tu oko te ploče skupljaju se dan na dan vjernici i mole. Iza sv. Mise i večernjice mnogi idu najprije k ploči i pomole se na grobu, a onda istom kući. Četvrtkom, kada je sedmični sajam, pa nedjeljom i blagdanom od rana jutra do poslije podne uvijek je tu veća ili manja grupa ljudi svake dobi i svakog staleža. I to ne samo katolici, nego i inovjerci, a nema ni jednog četvrtka, da se ne bi našla i po koja bula (žena muslimanske vjere). Svi ovi mole. Mole bez pretvaranja, s pouzdanjem. Gledao sam jednom muža i ženu, kako zajednički mole. Bili su oboje jako slabi, a osobito žena. Valjda su molili za njezino ozdravljenje. Njihova vjera i pouzdanje, što su ga očitovali kod molitve, tako je djelovalo na mene, da sam počeo moliti neka im Gospodin po zagovoru vjernog svog služe Barbarića udijeli što žele.

Osobito je ganutljiv prizor, kada majka donese bolesno čedo. Drži ga na rukama, pruža ga prema ploči, dotiče se rukom ploče a onda djetetove glave i žarko moli za njegovo ozdravljenje.

Bog dragi ne čini uvijek čudo. Po ljudskom sudu mnogi odu kući, a da nisu uslišani. Gospodin Bog ima mnogo načina na koje uslišava njihovu molitvu. No mnogobrojne zahvalnice za nenadana ozdravljenja pokazuju, da Bog na zagovor Barbarićev često dijeli milosti, za koje ga vjernici s pouzdanjem mole. Jedne uslišava od-

mah čim počnu moliti. Ovi onda dolaze na grob, da zahvale za primljenu milost. Druge uslišava kod groba. Treće opet istom kad se vrate kući. Ove činjenice su dovoljne, da sve više promiču pozdanje u zagovor Sluge Božjega, a po njemu se jača u narodu vjera i razvija dublji vjerski život. Zar to nije nešto veliko, kad hodočasnici Barbarićeva groba osim molitve obave sv. ispovijed i pričest se? Još nikada nije bilo u travničkoj sjemenišnoj crkvi toliko sv. Pričesti, koliko u zadnje vrijeme, odkako je njegovo tijelo u njoj pohranjeno. K tome mnogi osim ispovijedi obavljaju i druge pobožnosti. Jednom sam poveo nekog stranca u seljačku kuću u okolini Travnika, da vidi tip kršćanske kuće u Bosni. Domaćica nam s veseljem sve tumaćila i odjednom će: »Evo imamo mi i njega, samo se ne vidi od cvijeća.« Pogledam radoznalo, da vidim, koga to ona misli. Kad je malo razgrnula cvijeće, opazio sam Barbarićeve slike. Ne jednu, nego četiri skupa u jednom okviru. »Jeste li bili na njegovu grobu,« upitah je. »Jesmo. Zavjetovali smo se, pa postimo svaki četvrtak, idemo na njegov grob, ispovjedimo se i pričestimo.«

Zahvaljujmo iskreno dobroti Božjoj, što nam se eto opet objavila, da nas potjeri, da naš život ne sastoji samo u zemaljštini i našim sitnim svakidašnjim brigama. Mislimo malo više na drugi život, skupljajmo po uzoru Barbarićevu vrednote, koje imaju trajnu vrijednost ne samo ovdje, nego i na drugom svijetu.

Petar Ribinski D. I.

Ah ta djeca!

Piše nam jedan gospodin iz Z.:

»Čitali smo sa zanimanjem pitanja i odgovore u Glasniku, osobito ono o sprječavanju poroda i začeća. Mi se svi slažemo u tom, da je lijepo imati djece i da to traži Bog i domovina pa zato smo odlučno proti svakom ubijanju. Ali gosp. uredniče, siromaštvo je pa k tomu često i slabo zdravlje žene. Zar nije dozvoljeno da mi zaprječimo začeće drugog ili bar trećeg dieteta?«

Dragi i štovani gospodine, vi sigurno osjećate neki nemir u savjeti, kad god takovo što učinite. I posve naravno, jer činite nešto posve protivno samoj naravi braka. Zato čujte, što o tom Crkva sudi.

Neprijatelju kršćanske obitelji nije dosta da istrgne obitelj iz ruku Božjih i iz ruku Crkve, on je hoće da zagnjuri u močvaru tielesne požude i nečistoće, koja se protivi samoj naravi obitelji. On hoće, da se živi bračnim životom, ali bez rađanja djece. Ovo je ona vrst nečistoće, koja se najgore osvećuje pojedincima i čitavim narodima. Veliki kulturni narodi starih vekova, koje nije mogla uništiti nijedna vojska neprijateljska, uništio je ovaj grijeh proti naravi. Veliki kulturni narodi Babilonije i Asirije propali

su radi nečistoće. Grci i Rimljani, dok su poštivali obitelj bili su nepobjedivi, ali kad su se predali najnižim tjelesnim požudama pa kada već nijesu htjeli niti da radaju ni odgajaju djece, onda su ih preplavili tudi narodi, koji su imali jak naraštaj i mnogo djece.

Ali ne treba da navodimo tude narode, mi to vidimo i kod nas, u našem narodu. Više naših sela potpuno je izginulo, jer naše majke nijesu htjele da radaju djece osim jedno ili dvoje, pa su došli tuđinci sa brojnim naraštajem i oni su sad tamo gospodari. »Rastite i množite se i napunite zemlju.« (Gen. 1, 28). Tako je Bog zapovjedio već prvim roditeljima, a koji to nenaravnim sredstvima sprječavaju, protive se Bogu i njegovim zapovijedima. Zato piše sv. Otac papa Pijo XI.: »Budući da je bračni čin po samoj svojoj prirodi određen za rađanje djece, to oni koji kod izvršivanja naumice mu oduzimaju tu naravnu силу i moć, rade proti naravi i počinjaju nešto, što je samo u sebi nepošteno. Oni koji takovo šta počine kaljaju se ljudom teškoga grijeha.«

Dijete je blagoslov Božji za obitelj. Sjećate li se riječi Kristovih: »Tko primi jednoga od ovih malenih, mene prima« (Mt. 18, 5). Svako dijete, koje dođe na svijet, to je Božje dijete, to je sam Krist, koji tiho i nježno kuca na vaša vrata: Primit me, Isus je došao! Pa ako pet puta ili deset puta pokuca Isus, pet i deset puta donio je blagoslov u ovu kuću. To je pravo kršćansko shvaćanje o djetetu u obitelji.

Ali siromaštvo — vele oni, što se šeću s jednim djetetom — pa ne možemo ih više prehraniti. Te bih poveo u brojne obitelji našeg Zagorja, pa Bosne i Dalmacije, pa kad se za sve ove Bog brine, ne će ni tvoje djece zaboraviti. Napokon Bog hoće, da na ovom svijetu bude i siromašne djece, a mi nemamo prava da radi toga dignemo revoluciju proti Bogu i zaniječemo poslušnost njegovim zapovijedima. Tko daje zubiće, dat će da zubići imadu nešto gristi. Samo treba živjeti po njegovim zakonima. A prokletstvo će pratiti i na ovom i na drugom svijetu one, koji ne će da imadu djece koliko Bog hoće. Grijesima se ne će doći do Božjega blagoslova.

Ali zdravlje majčino? Liječnik joj je rekao, da će umrijeti, ako opet začne. — Da, to je onaj strah s velikim očima, koji neki nesavjesni liječnici još i povećavaju. Bilo je o tomu dosta u Glasniku primjera.

Nego dajmo riječ glasovitim liječnicima. U Kölnu u Njemačkoj bio je ravnatelj rodilišta dr. Franck. Kroz 36 godina, što je liječio u toj bolnici, imao je 69.000 majka. Napisao je knjigu iz svog bogatog iskustva, gdje točno brojkama dokazuje, kako je nepotreban strah za majčino zdravlje od rađanja djece. — Dr. Gummert iz Essena veli: »Nenaravno čuvati se od rađanja djece prouzročilo je tisućputa više bolesti i smrti, nego li kad se pustilo naravi da ide svojim putem.«

Belgijski liječnik Dr. Raoul na temelju mnogih pokusa izdao je knjigu, u kojoj potanko razlaže i dokazuje, koliko se kvare

i truju živci i muža i žene, ako protunaravnim načinom zaprječuju rađanje djece. On tvrdi sa mnogim uglednim liječnicima, da su žene više bolesne radi djece, kojih nemaju, nego li radi onih, koje imaju.

Neka vas zato, dragi katolički roditelji, sačuva Bog od ove kuge, koja već prodire i u naš narod. Treba da imate više pouzdanja u Boga, koji će se kao otac brinuti za vas i za vašu djecu. Ako budete živjeli točno po Božjem zakonu, onda će i za vas vrijediti one riječi, što ih je rekao Izraelcima: »Ako poslušaš glas Gospodina Boga svojega i budeš vršio sve njegove zapovijedi, onda ćeš biti blagoslovљen kod kuće i na polju, blagoslovljjen će biti plod zemlje tvoje i blagoslovljene žitnice tvoje i blagoslovljjen ćeš biti kamogod dođeš i gdjegod se nastaniš« (5 Moj. 28).

Vesela Anka

Anka je bila vesela djevojka. Gdje je ona bila, tu nije bilo tuge. U kući, na polju, svugdje je bila radina i rado je pjevala. Ona se često isповijedala i hranila presvetim Tijelom Isusovim. Odatile njezina vesela narav. Kad je došlo njezino vrijeme, zaručila se za kršćanskog mladića. Ali nekoliko dana prije vjenčanja reče Anka svojoj majci: »Ja bih volila u redovnici. Roditelji ni da čuju o tome; braća se čak počnu i ljutiti. Ta sve je bilo spremljeno za vjenčanje. Što će Anka?«

Ona je češće putovala na Rijeku. Tako otputuje i slijedeći dan iza onog razgovora s majkom. Ode i na slijedećoj postaji iščeka vlak za Zagreb. Navečer je prispjela u Osijek i stupila k časnim sestrama. Odatile je pisala roditeljima ovo: »Dragi moj! Ne ljutite se na me. Stupila sam u red, gdje je moja sreća. Bog me zove.«

Prošlo je nekoliko godina, pa je Anka kao časna sestra došla u Zagreb u bolnicu. I tu je kao i drugdje bila pravo veselje svim svojim susestrama. Bogu je vjerno i radosno služila: marljiva kao pčelica, vesela kao ptičica. Kucnu napokon i njezin čas. Razboli se, ali je ni na času smrti ne ostavi njezino veselje. I tada se veselila smrti i nebu. Jednoga dana pohodi je njezin brat svećenik. To je bio vlc. Matija Golik, koji mi je sve ovo i pripovijedao. Brat ju je našao vrlo veselu. Odjednom upita ga redovnica: »Brate! Ti si svećenik. Ti to znadeš, pa mi kaži pravo: Je li grijeh, što sam ovako vesela i na času smrti?«. Brat će joj na to: »Kakav grijeh! Bogu za ljubav ostavila si i oca i majku i braću i sestre i zaručnika i sve u svijetu; vazda si vjerno Bogu služila, pa može li milostivi Bog biti prema tebi manje podatljiv? On ti već sada očituje svoje radosti u nebu. Ne, nije grijeh biti radosna na času smrti.«

I na to se ote bolesnoj redovnici ovaj uzdah: »Hvala Bogu, što to nije grijeh!« Sretnica je s veseljem ispustila svoju dušu u naručje milog Boga.

Ante Altirević D. I.

Pitanja i odgovori

Pitanje: Je li istina, da su Talijani onaj novac »svetog Petra« iz Jugoslavije upotrebili za rat s Abesenjom?

Odgovor: Nije istina, nego izmišljotina neprijatelja Talijana i katolika. Novcem svetog Petra ne raspolaže talijanska država već sveti Otac Papa. Uostalom s novcem, što dolazi iz Jugoslavije Talijani bi se vrlo slabo pomogli: jedva bi za nj mogli trećinu jednog topa nabaviti. A ja se čudim Vama, kako možete vjerovati takve bedastoće, koje čujete od neprijatelja Crkve.

Pitanje: Smije li katolik čitati Matavuljev roman »Bakonja fra Brne«?

Odgovor: Tu je knjigu napisao inovjerač (Simo) o katoličkim redovnicima. U tom djelu prikazuje Sime Matavulj neke od redovnika u ružnom svjetlu. Zato ga pravi katolik ne će čitati.

Pitanje: Imam brojnu dječicu, vršim s njima stare naše kršćanske običaje, čuvam ih od svjetske mode i svjetujem da stupe u samostan. Je li to dobro, da ovako s njima upravljam?

Odgovor: Lijepo je vršiti stare kršćanske običaje, ali je opet ponekad dobro i korisno prilagodivati se i novim običajima suvremenog života, ako nisu rdavi. — Lijepo je također svjetovati djeći da stupe u samostan, ako oni imaju za to volje i sposobnosti, no nipošto ne valja da ih se silnim nagovaranjem tako rekav natjera u samostan. Mnogo se na tu nakanu molite. Jako dobro činite, što ih čuvate od nepristojne mode i slaba društva.

Pitanje: Zašto mi katolici slavimo Uskrsnuće na Veliku subotu na večer a ne u nedjelju u jutro?

Odgovor: U stara se je vremena cijela noć od Velike subote na nedjelju provodila u moljenju uskrsnog časoslova i drugih molitava, a u jutro se nadovezala proslava Uskrsnuća svečanom misom i pričešću dan prije krštenih novih katolika. Jasno je, da je taj način bio skopčan s mnogo teškoća i za svećenike i za vjernike, pa je proslava Uskrsnuća počela već u subotu poslijepodne. No u tom nema nikakve strašne novotvarije. Jer već od najstarijih vremena bio je u Crkvi običaj slaviti »vigilije« to jest predvečerja prije velikih svetkovina, a svetkovine su počimalle već od prve večernje, naime oko 3 ili 4 sata poslijepodne prije samog svečanog dana. U ostalom ova vanjska i pučka proslava Uskrsnuća procesijom itd. ne obavlja se ni po katoličkim krajevinama na isti način, jer to nije strogo crkveni, liturgični obred nego lijep običaj, koji može bit različit u raznim krajevinama a da se tom raznolikošću nimalo ne dira jednakost vjere.

Pitanje: Je li grijeh za ženu ili djevojku, ako fićuka?

Odgovor: Samo po sebi nije grijeh, ali ne dolikuje nikome a najmanje ženama i djevojkama.

Pitanje: Je li grijeh, ako idem na ispunjajem kojem poznatom svećeniku (kad ne mogu drugome), a ne bih htio da on zna za nekoje moje grijeha, pa ih ne kažem njemu nego si sam zadan neku pokoru a grijeha kažem drugom zgodom kojem drugom svećeniku. Ali ne radi se tu o smrtnim grijesima.

Odgovor: Gleda lakih grijeha obveza ispunjavanja je pôsve drukčija nego gleda teških: laki grijehi ne morate ispunjivati točno po broju itd. pače možete ih svojevoljno i prešutjeti. Razlog je u tome, što se laki grijehom ne gubi milost posvećujuća. Naravno da se prešućeni laki grijeh i ne oprati kod ispunjedi. Toliko o dužnosti. Ako se pak pita, što je bolje, odgovaramo: redovno će bit doličnije točno i iskreno sve ispunjedit svećeniku, mako bio rodak ili znanac te prezreti ono malo stida, koji je prirodno spojen sa svakom ispunjedu. Ali teškoga grijeha ne smijete nipošto prešutjeti, jer bi bilo svetogre, ispunjed Vam ne bi valjala. I kod teških grijeha treba reći i broj, t. j. koliko si puta taj grijeh počinio.

Pitanje: Je li ženi grijeh, ako se riješi djeteta od jednog, dva ili više mjeseci?

Odgovor: Jest i to smrtni, strašni, grozni grijeh. Gori je grijeh nego kad bi zaklala dijete od 5 godina, jer ovo je barem kršteno. A dijete je živo 2 sata iza začeca.

Pitanje: Na blagdan Svih Svetih rekao je naš propovjednik pred cijelim narodom, da smo mi svi sveti. Kako to, kad znam, da među nama ima mnoga grešnika?

Odgovor: Bit će da je dotični propovjednik ipak malo i rastumačio, u kojem smislu to treba razumjeti. U prvo doba kršćanstva zvali su se uopće kršćani svetima, naime u koliko su krštenjem, drugim sakramentima i milošću Božjom posvećeni, od Boga izabrani, Bogu posvećeni, u koliko teže za svetim životom, u koliko su u zajednici svetaca, koja se zove »općinstvo svetih« i slično.

Pitanje: Čitala sam: tko ljubi Boga savršeno, tomu se grijesi i bez ispunjedi oprataju. Ali ako tko ljubi Boga savršeno, meni se čini, taj živi sveto i bez grijeha pa mu se nema šta ni oprati.

Odgovor: Boga ljubiti savršeno može se stalno, trajno kao što je to činila Bl. Dj. Marija i mnogi sveci — kod njih se onda zaista nema šta da oprati. No isti taj izraz može značiti: pobuditi čin savršene ljubavi. A takav čin ljubavi, koji je kratkotrajan, može s milošću Božjom pobudit i čovjek, koji je inače grešan. Ali upozorujem Vas, da onaj, koji se može ispunjediti a ne ispunjedi se, da mu pokajanje nije savršeno. Zato bi krivo bilo, kad bi mislili: ja ču se savršeno kajati pa se ne trebam ispunjediti.

Pitanje: Javlja mi jedna osoba, kojoj je muž umro, da se je preudala, ali da nisu vjenčani, jer ona vodi obrtnicu svog pokojnog muža. Je li to prestupak i grijeh?

Odgovor: Živjeti s drugim u ženidbenom životu a nevjenčano uvijek je grijeh pa bilo to radi obrtnice ili čega drugoga. To je divlje priležništvo.

Pitanje: Kako dugo mogu prije posvećenja stajati hostije pećene a da ne budu prestare?

Odgovor: Na temelju raznih crkvenih odredaba svećenik treba da mijenja posvećene hostije prosječno svaki tjedan. Prema tome ono vrijeme između posvećenja hostije i posvećivanja također ne može biti dulje od dva - tri dana. Ako se hostije čuvaju na suhom i sigurnom mjestu, moći će ipak i nešto dulje vremena ostati nepokvarene, i obratno može se naći mesta tako vlažnih i nezgodnih, gdje će trebat još češće hostije obnavljati. Ali nigdje ne smiju ostati dulje od mjeseca.

Pitanje: Je li Napoleon I. udario sv. Oca papa Piju VII?

Odgovor: Napoleon je doduše papi Piju VII. nudio mnogo strašnih nasilja a i nepravda, no nije nam poznato, da bi ga bio udario. Kasnije se je za sve pokajao i priznao svoj grijeh. Bog ga je ponizio, a Papa ostade.

Pitanje: Što da mislimo o nekakvoj knjižici, koja se je nedavno pojavila među svjetom i u kojoj se priopovjeda, kako je blizu Jeruzalema nađeno sv. Pismo u maloj kutiji, a ta kutija bila tako teška te je nitko nije mogao s mesta maknuti itd.?

Odgovor: Mislite i budite uvjereni, da je sve to puko i besmisleno praznovanje i bajka.

Pitanje: o Pričesti pod jednom prilikom i o tom, koja je vjera starija već je riješeno u našem Glasniku od 1935. lipanj strana 171. i 1936. rujan strana 312, a nepotpisanom dopisniku napominjemo riječi Spasiteljeve: Čuvajte se lažnih proroka!

Pitanje: Koliko je vremena potrebno za zahvalu iz slike Pričesti?

Odgovor: Za to nema baš propisa; obično se uzima desetak minuta do četvrti sata.

KNJIŽEVNOST

SVIJET ZA KRISTA. Napisao L. Kalan. Preveo s njemačkoga A. Tomljenović. Izdala naklada »Fides«. Senj 1937. Cijena din. 15. — Ovu je zanimljivu knjigu napisao svećenik žarkoga srca, koji želi probuditi sav katolički svijet i osvojiti sve za Krista. Knjiga je prevedena na mnoge jezike, pa su nas senjski bogoslovci razveselili, kad su je izdali na hrvatskom. Ovo je djelo kao naručeno za današnja vremena pa bi ga trebalo što više raširiti. Knjigu napose preporučuje svima sv. Otac Pijo XI., koji ju je pohvalio i dao joj svoj blagoslov.

STOPAMA OTACA. Almanah hercegovačke franjevačke omladine. Izdaje zbor »Bakula«, Mostar. U ovomu Almanahu nalazi se radnja gotovo sa svih područja, koja moraju zanimati suvremene svećenike. U Almanahu se pokazuje jaka sposobnost budućih hercegovačkih otaca i prosvjetitelja. Preporučujemo.

CVJETICI SV. ANTUNA PADOVANSKOGA. — Knjižnica »Svetišta sv. Antuna« u Zagrebu Sv. Duh kao svoj prvi broj izdala je u prijevodu »Fiorette« — »Cvjetice sv. Antuna padovanskog čudotvorca«, s nakanom da još bolje upozna štovatelje sv. Antuna Pad. s njegovim životom. Cvjetici sv. Antuna su najstariji pisani dokument o njegovim čudesima, koja je prostodušni pisac, veoma bliz njegovu životu, marno sabrao i pobilježio. Jednostavnošću svoga pripovijedanja i zornim prikazom čudesa (ima do 30 slika), oduševiti će ovi Cvjetici svakoga na još veću ljubav i pouzdanje u zagovor velikog Sveca svega svijeta — Čudotvorca iz Padove. — Toplo preporučamo ovu knjižicu.

Naručuje se kod: Uprava »Svetišta sv. Antuna« Zagreb — Sv. Duh 29 uz cijenu od 10.— Din. Čisti prihod ide u korist gradnje i dovršenja zavjetne crkve hrv. naroda sv. Antuna u Zagrebu.

Kupres. Za gradnju Crkve u Kupresu. Najzabaćeniji, a bit će i najbjedniji kraj u Bosni je Kupres, u kojem je glavno mjestance istog imena. To je planinska varošica (1200 m. nad morem), koju biju sve nevolje i nedaće, kako atmosferskog bijesa, tako i teških današnjih prilika. Stoga nije čudo, što katolici, koji u mjestu čine većinu pučanstva nijesu imali svoje crkve. I upravo, kada su, kako se čini, prilike najteže, kupreški su katolici konačno stvorili odluku, da počnu sa gradnjom crkve u Kupresu, uvjereni, više nego ikada, u istinitost one biblijske besedje, da je Bog onaj, koji gradi kuću, i da uzalud rade ljudske ruke, ako je On ne sagradi.

Stoga se ovim obraćamo na Vašu plemenitu velikodušnost, da nam po-

mognete kojim dobrovoljnim prilogom u ovom bogumilom djelu.

Učinite kod Boga zaslugu, koja neće propasti! Prilog slati čekom br. 46.995 Jandre Rebrina, Kupres. Odbor za gradnju crkve u Kupresu.

Lovrenčina Grad. Škola za domaće. Sticanje naobrazbe i znanja koje je potrebno naprednoj domaćici u njenom djelokrugu pruža mladim djevojkama tijekom deset mjeseci. Domaćinska škola sestara milosrdnica u Lovrenčini - Gradu. U to vrijeme služaju učenice dnevno poučna predavanja o zdravlju, ishrani, uređenju stanja, vodenju kućnih računa, uzgoju povrća, cvijeća i peradi, posluživanju kod stola, lijepom vladanju i uzgoju djece. Mnogo pažnje posvećuju priredivanju

Djevojačko društvo Srca Isusova u Sv. Đurđu (Podravina).

jednostavnih i boljih gradanskih jela, ukuhanju voća i povrća, uče krojiti i šivati rublje i haljine, izrađuju razne ručne radnje, uređuju stan, peru i glade rublje, a uzgajaju također cvijeće i povrće. Nakon 10 mј. vraćaju se pune korisnog znanja kućama svojim, da ga onda primjene domu svome i koriste okolicu.

Roditelji i skrbnici koji žele da im kćerka ili štićenica polazi tu školu neka se izvole obratiti na upravu škole do 1 kolovoza, ista daje sve potrebne upute. Škola počinje 1 rujna, a svršava koncem lipnja. Domaćinska škola Lovrenčina - Grad, p. Vrbovec.

Vratišnec. Inicijativom preč. g. župnika Henrika Krodera osnovano je društvo »Mladići Vojske Srca Isusova«. Društvo lijepo napreduje na duhovni voda drži s nama redovite mjesечne sastanke. Primamo zajedničke sv. Prica, a nadamo se doskora imati i duhovne vježbe. Za dan 11 aprila 1937 naučili smo igrokaz »Japanski mučenici«, koji smo taj dan odigrali kod crkve na otvorenom polju, pred 400 gledalaca na sveopće zadovoljstvo. Iako je vrijeme bilo kišovito, naroda je bilo jako puno, koji su mirno i sa zadovoljstvom pratili pojedine slike iz mučeničkog života u Japanu. Predstava je bila prvi put, a sada mnogi traže

da se ponovi, a u buduće da se nauče i slični igrokazi. Čista dobit namijenjena za nabavu društvenog barjaka.

Madarić Josip

Štrigova. Djevojačko društvo lijepo napreduje. Svaki mjesec imamo sv. isповјед i na prvu nedjelju zajedničku sv. Pricest. To je za nas najsvetniji dan u mjesecu. Sastanak imamo svaku prvu nedjelju poslije blagoslova, na koji rado dolazimo, jer nam velečasni gospodin župnik svojim lijepim riječima, i svojim dobrim primjerom kaže put kako treba ljubiti Isusa. Udalj se je deset članica. Prošle godine imale smo duhovne vježbe za žene i djevojke od petog do osmog prosinca, na koje smo u lijepom broju došle.

Djevojačko društvo imalo je jednu krasnu predstavu na Bijelu nedjelju i na Blagovijest. Prikazivale smo igrokaz: »Bez majčinog blagoslova«. Naron je dohrlio u velikom broju.

H. Šćavničar, glavarica

Krasno (Lika). Naše Djevojačko društvo broji 20 članica. Rad je lijep. Svakog prvog petka pristupamo zajednički sv. Pricest, poslije toga obično imamo sastanak. Sa mjesnim križarima i križaricama zajednički radimo na uskrsnoj propagandi. Vrlo smo siromašne, ne možemo nabaviti barjak, ali ćemo ga same izvesti.

A Samaržija

Hrastovica. Odmah čim je osnovano Djevojačko društvo preuzele smo na sebe crkveno pjevanje, zatim uređivanje crkve i kupljenje priloga za misije. Novi barjak blagoslovio nam je na Cvjetnicu preč. o. Dionizije Andrašec. Zatim je bila lijepa akademija u Seljačkom domu. Osnovale smo euharistijsku sekciiju, koja traži tjednu sv. Pricest. Osobita svrha sekcije je i ta, da izmoliemo dobrih svećenika iz ove župe (To je krasna svrha. *Opaska ured.*) *J. Sulentić*

Dobrinj (Krk). Imali smo duhovne vježbe od 14—17 ožujka. Vodio ih je upravo krasno preč. kanonik Jakov Maračić. Upravo nas je osvojio krasnim govorima. Kao uzor stavlja nam je svetu Malu Tereziju. Na koncu je bila zajednička sv. Pricest. — Premlijeno je 13 novih članica, te nas sada ima 120. *M. Sušić.*

Štrc (Zumberak). Djev. društvo Srca Isusova ima 50 članica i 30 kandidatica. Svaki prvi petak pristupamo sv. Pricesti. U siječnju smo imale zatvorene duhovne vježbe, koje je vodio v. g. Mijo Tumpić svećenik iz Zagreba. Prisustvovale su 33 djevojke, a završene su zajedničkom sv. Pri-

češću. Bile su lijepе. Dne 31. siječnja bilo je primanje novih članica, koje je obavio i propovijed održao v. g. Pavao Srketić *A. Bezjak.*

Priština (Macedonija). U gradu Prištini živi uz pravoslavno i muslimansko žiteljstvo i lijepi broj katolika. Na poticaj katoličkog gradanstva i najviših vojnih krugova obavljena je kod nas ljetos prvi put Uskrnsna procesija glavnim ulicama grada. Učestvovala je vojska sa vojnom glazbom, delegati raznih komanda i ustanova, veliki broj oficira i činovnika te predstavnici vlasti: Diviz. general Radivoje Zlatanović, Komandant Kosov. divizije, sreski načelnik sreza gračaničkog, i gradonačelnik, čime su vrlo ugodili nama katolicima. Gradani inovjerci promatrali su procesiju sa poštovanjem i dopadnošću.

Da je sve tako lijepo ispalo velika zasluga ide majora g. Vilka Žiborski i njegovu suprugu gđu. Jelku, koja je i božićnih blagdana, a i sada, vještим sviranjem na harmoniju uveličala službu Božju i zadužila nas sve katolike.

Zahvaljujemo i župi Janjevo koja nam je za tu zgodu ustupila svoj crkveni baldahin.

Priština: Prva procesija bila je ove godine na Uskrs.

ZAHVALNICE

Split: Z. D. Zdravlje po zagovoru Gospe od Zdravlja i Petra Barbarića. Subotica: J. K. Zdravlje. Sunger: K. Š. Sin ozdravio od teške bolesti. Sv. Ivan Zelina: Lj. Ž. Zdravlje po zagovoru Petra Barbarića. — J. C. Sretno uspjela operacija i ozdravila nečakinja. Štitar: T. I. Po zagovoru Petra Barbarića ozdravio sin od teške bolesti. Šurkovac: B. L. Hvala P. Srcu Isusovu, Gospu sv. Ivu, Krstitelju i Petru Barbariću na povraćenom zdravlju. Thompson Ohio: K. H. Hvala sv. Tereziji i Petru Barbariću, što su mi ozdravili dijete. Travnik: L. C. Petar Barbarić isprosio mi zdravlje. Varaždin: M. P. Operacija sretno uspjela. Vinkovci: M. M. Majka ozdravila. Vratišinec: J. O. Sin sretno matuirao. Vrbanja: T. C. Zahvaljujem nebeskim zaštitnicima za pomoć u velikoj nevolji. Vrbova: B. Z. Ozdravila i obratila se kćerke. Vulišinac: A. M. Primljene milosti. Vukojevac: M. S. Po zagovoru P. Barbarića ozdravila od želučanih grčeva. Zagreb: M. N. Milosti. — Lj. S. Od srca zahvaljujem Isusu, Majci Božjoj i biskupu Langu, da sam dobila namještajne. — M. S. Pomoć u nevolji, duševnoj borbi i bolesti. — A. P. Milosti po zagovoru Petra Barbarića. — Obitelj B. Po zagovoru Petra Barbarića sin položio ispit. — Lj. S. Milosti od P. Srcu Isusova po zagovoru Bl. Djevice, sv. Ante i Petru Barbarića. — A. P. Pomoć u bolesti i mnogim drugim potrebnama po zagovoru bl. Dj. Marije i sv. Antuna. — Babina Greda: F. B. Po zagovoru Petra Barbarića ozdravio unuk. Beograd: M. P. Zahvaljujem sv. Judi Tadeju za primljenu milost. — O. P. Djeca sretno položila ispite; zdravlje dijeteta. Bošnjaci: E. D. Oslobodena od klevetnika. Carevdar: M. S. Uslišana molba. Daruvar: M. K. Uslišane 2 molbe. Donji Desinec: Srce Isusovo uslišalo sve molbe. Garaj: Lj. J. Sretan porod desetoga djeteta po zagovoru Petra Barb. D. M.: J. T. Po zagovoru Petra Barbarića ozdravila majka. Escanaba Mich: Lj. M. Milosti. Goleši: A. S. Sretno položila ispit. Gornja Reka: Lj. J. Ozdravljenje. Ivanovci: A. P. Zdravlje. Kamenjak: M. Š. Uslišana u teškoj nevolji. Kolan: P. Z. Sestra sretno podnijela operaciju na žuci posebnom pomoći P. Srcu Isusova. Kruševica: K. L. P. Barbarić pomogao u teškoj neprilici. Les Lilas Seine: A. M. Milosti. Lička Jesenica: A. K. Ozdravila od teških čirova. Maja: J. B. Petar Barbarić pomogao dijetetu na maloj maturi. Mrkopalj: I. H. Milosti. Odžak: R. R. P. Srce Isusovo i Majka Božja uslišali molitvu. Ogulin: I. J. Milosti. Osijek: K. B. Po zagovoru sv. Ante i Petru Barbarića sretno položila pripravni ispit. — M. P. Sin sretno položio majstorski ispit. Petrinja: M. L. Sretno položila ispit. Popovača: M. B. Milosti. Praputnjak: N. N. Mnoge milosti. Rab: M. Z. Mnoge milosti po zagovoru Petra Barbarića. Senj: K. M. Petar Barbarić uslišao već više puta. — T. B. Milosti. Sikirevcii: T. V. Primljene milosti od P. Srcu Isusova po zagovoru Petra Barbarića. Split: R. S. Primljena specijalna milost od P. Srcu Isusova po zagovoru Preciste Bogorodice. Srijane: M. P. Petar Barbarić olakšao boli. Subotica: L. H. P. Srce Isusovo udijelilo po zagovoru P. Barbarića traženu milost. Turbe: D. D. Muž dobio bolji posao. Var. Toplice: B. V. Milosti. Vivodina: M. F. Pomoć u mnogim duševnim i tjelesnim nevoljama. Vučevci: K. R. P. Srce Isusovo izlijecilo dijete od živčane bolesti. Zagorje: H. B. Petar Barbarić izlijecio od bolesti. Zagreb: T. C. Milosti prigodom teške bolesti muža. — J. G. Srce Isusovo spasio od operacije. — F. L. P. Srce Isusovo uslišalo. — B. R. Sretan porod. — A. Š. Primljene milosti. —

ZA ONE, KOJI SLABO VIDE I ZA STARCE I STARICE
izašao je u Upravi Glasnika novi molitvenik »Srce Isusovo ufanje naše«. Obični uvez stoji 10 din. — zlatorez 20 din.

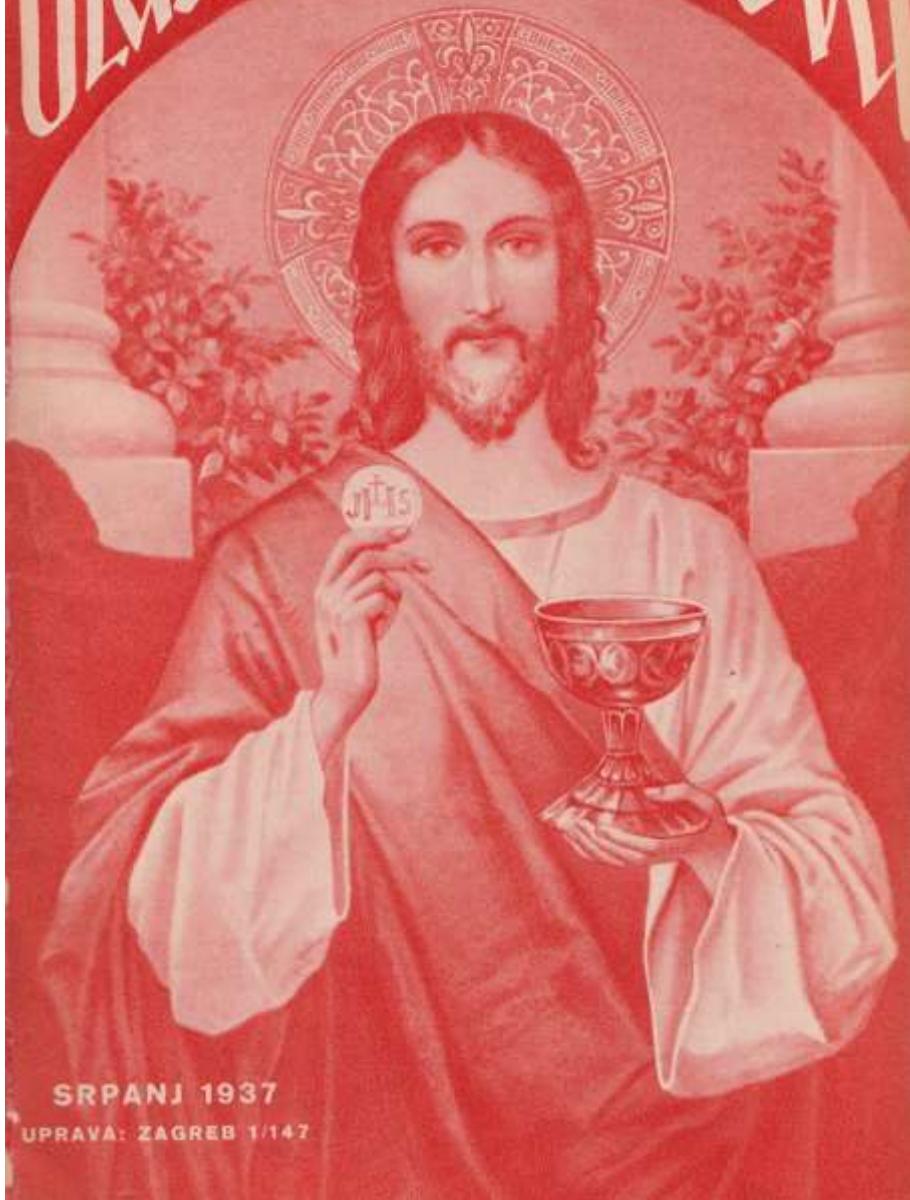
Urednik: Andrija Glavaš D. L.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfrević D. L.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfrević D. L.

GLASNIK SRCA ISUSOWIA

ROZKŁADNY DLA CIECI I GOSI

SRPANJ 1937

UPRAVA: ZAGREB 1/142

Kalendar Apostolstva molitve

SRPANJ 1937

OPCA NAKANA:

Bolesnici i njihovi tješitelji.

SVAGDANJE PRIKAZANJE. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše urede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazujuš na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana preporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

POSEBNE NAKANE ZA SVAKI DAN:

1 Č Presveta Krv Isusova. Sestre Predragocjene Krvi.	17 S Aleksije. Svi koji teže za sve-tošću.
2 P Pohod Bl. D. M. Oto. Kato- ličke majke.	18 N 9. PO DUH. Kamilo. Sestre sv. Križa kod nas.
3 S Leon II. papa. Obraćenje pso- vača.	19 P Vinko Paulski. Sestre Milo- srđnice.
4 N 7. PO DUH. Ljetošnja žetva.	20 U Ilijia prorok. Branitelji vjere.
5 P Ćiril i Metod. Obraćenje otpalih Slavena.	21 S Danijel prorok. Naša mladež.
6 U Izajia. Obraćenje Židova.	22 Č Marija Magdalena. Obraćenje za- lutalih djevojaka.
7 S Vilibald. Pretplatnici Glasnika Srca Isusova.	23 P Apolinar. Mladomisnici
8 Č Elizabeta. Siromasi.	⑩ Ušap
9 P Veronika Jul. Crkva u Meksiku.	24 S Kristina. Kćeri Božje Ljubavi i njihov podmladak.
10 S Amalija. Djevojačka društva Srca Isusova.	25 N 10. PO DUH. Jakov Stariji, ap. Crkva u Španjolskoj.
11 N 8. PO DUH. Pijo I. papa. Šire- nje kat. štampe.	26 P Ana, majka B. D. M. Mate- rinska društva.
12 P Ivan Gvalbert. Umirući.	27 U Pantaleon, Zlatko. Svećenički kandidati u praznicima.
13 U Margarita. Djevičanske duše.	28 S Nazarije i Inocent. Svi naši daci u praznicima.
14 S Bonaventura. Obraćenje komu- nista.	29 Č Marta. Naše kućanice.
15 Č Henrik (Vladimir). Prava vjera naših voda. ⑯ Prvak	30 P Abdon i Senen. Naši pokojnici.
16 P Gospa Karmelska. Mje- seč. zašt. Članovi Škapulara M. B. K.	④ Trećak
31 S Ignacije Lojolski (Vatroslav). Na- ši Isusovci i njihov podmladak.	

OPĆA NAKANA U KOLOVOZU: Gluhonijemi.

MISIJSKA: Da katolička liturgija privuče pogane k istini
vjere.

OPROSTI ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpuni oprost
jednoga petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomi-
rovne sv. Pricesti. Na blagdan mjesecnog zaštitnika.

OPROSTI ZA ČLANOVE BRATOVŠTINE PRESV. SRCA ISUSOVA:
Potpuni oprost prvog petka ili nedjelje, i još jedan po volji odabranu dan.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesечно ISUSOVCI u Zagrebu.
Broj našeg ček. računa 33.896. Cijena 15 d. — ½ dol. — 8 lira. — 2.50 pengö.
Uprava »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«, Zagreb I, 147. Palmotićeva ulica 31.

PJESME SVEČANE

SVETKOVINA PREDRAGOCJENE KRVI.

*Pjesme svečane svud neka odjekuju
Neka lica se sva radošću zasjaju,
S plamenim zubljama sad redom u povorci
Neka krene se star i mlad.*

*Krv presvete mi, što ju iz premnogih
Rana livao Krist na tvrdom drvetu,
Spominjemo se sad i dok je častimo,
Daj da suze bar livamo.*

*Snašla ljudski je rod preljuta nevolja,
Starog Adama grijeh u nju ga srušio:
Adam nevin nov, divne svetosti pun,
Svima život nam pourača.*

*Silni Isusov klik s križa se uzdiže
K višnjem Ocu, i on u nebu prima ga,
Oca više još Krv sveta pomiruje,
Sve nam radi nje oprašta.*

*Krsnu haljinu tom Krvlju operimo,
Ona odnosi grijeh, podaje rumen blist,
Po kom bivamo tad nalik na andele,
Dragi Kralju nebeskomu.*

*Nitko odsad nek put pravi ne ostavlja,
Prispjet svima je red k svrši nam posljednjoj,
Da nebeski nam dar predobri dade Bog,
Koji putem nas pomaže.*

*Milo pogledaj nas, Oče svemogući,
Svima, štono nas Krv Sina tvog otkupi
I što blagi nas tvoj tješi i krijepi Duh,
Mjesto u svome raju daj.*

(Crkvena pjesma)

Naši svećenici i mi

Veliki je dar, koji nam Gospodin daje u mjesecu srpnju: ispražnjene nam žitnice opet puni najplemenitijim plodom zemlje — pšenicom, i tako opet za cijelu godinu opskrbuje »kruhom svagdanjim«.

Ali u tom istom mjesecu daje nam Gospodin još jedan dar, koji nam je potrebniji i od samoga svagdanjeg kruha: **to su naši željno očekivani mlađomisnici.** Uza svu nestascu svećeničkog podmlatka, nema kod nas ni jedne biskupije, koja se ne bi na koncu školske godine obnovila i razveselila novim mladim svećenicima.

Zašto mi svoje mlađomisnike toliko želimo? Zašto im se toliko radujemo i s tolikim ih oduševljenjem primamo?

Jer znademo, što su nam oni i što po njima primamo.

Kad ne bi bilo svećenika, živjeli bismo samo naravnim, tjesnim životom i ne bismo imali ni pojma o uzvišenosti i sreći života u milosti Božjoj.

Dnevna bi nam hrana bila samo obični pšenični kruh, a ne bismo znali za slasti andeoske hrane — Presvetog Tijela Gospodinova.

Bez svećenika ne bi do nas doprla živa Božja riječ. Kako bi to bio bijedan život, kad znamo, da čovjek ne živi samo o kruhu, nego i o svakoj riječi, koja izlazi iz usta Gospodinovih. Drugi mogu i privlačivije i kićenje od svećenika govoriti, ali oni ne govore kao onaj, koga Bog šalje i koji od Boga ima vlast i dužnost da naučava.

Da nam nije svećenika, tko bi mjesto nas i za nas prikazivao svete žrtve — svete Mise? Tko bi onu bijelu hostiju, koja je načinjena od naše pšenice, te je ujedno i znak i simbol našega truda i rada — tko bi tu hostiju blagoslivao i pretvarao u Tijelo Gospodinovo, i tim najsvetijim činom otvarao nam nebo, priskrbio nam oproštenje i blagoslov?

Premda nama Hrvatima kao katoličkom narodu nužno treba prave katoličke inteligencije; premda nam treba dobrih katoličkih obitelji, u kojima Presveto Srce vlada i kraljuje; premda nam treba dobrih svjetovnjaka, koji će biti stupovi u radu Katoličke Akcije — ipak nam prije svega i iznad svega treba dobro i revnih svećenika. Jer samo uz ovakve svećenike imat ćemo dobre obitelji, katoličku inteligenciju i svjetovnjake sposobne da primjerom i radom brane prava Crkve.

Sve će biti dobro, ako je dosta svećenika nadahnutih duhom Božjim. Ne bude li njih, sve drugo ne može da nam

Zetva je velika, a poslenika malo.

pomogne i da nas spasi. Sveti Ivan Vianey tvrdi: »Oduzmite ljudima svećenike i već za dvadeset godina klanjat će se životinji.«

Štovatelji Presvetoga Srca moraju svojim molitvama pomoći, da hrvatski narod doista bude opskrbljen dobrim svećenicima. Ali to je općenito rečeno. Navedimo zato potanje, što u tom pogledu moramo od Presvetoga Srca moliti.

Prvo. Molimo prije svega za one, kojima je duša već zabilježena neizbrisivim znakom sakramenta svetoga reda. Koji već borave među nama kao naši duhovni pastiri. Nije lako više dečenja ustrajati u izloženoj i napornoj svećeničkoj službi. Koliki čine svećenicima velike nepravde, kad o njima ovako govore: »Lako je biti svećenik! Nikomu nije tako lijepo kao njemu! Za ništa se ne mora brinuti. Dobije sve što mu treba« — i slično. Sve su to plitke i nepomišljene primjedbe — ili bolje da kažemo — rugalice. Ako je doista tako, onda mi reci, zašto svećeničko zvanje

mogu da prigle samo oni mladići, koji su najuzorniji i koji su posve obračunali sa nasladama ovoga svijeta?

D r u g o. *Preporućimo* napose Božanskome Srcu naše ovogodišnje mladomisnike. Oni su primili na se svećeničko zvanje iz čiste ljubavi prema Isusu i puni svetoga oduševljenja za spasavanje duša. Sve grozote, koje se upravo u ovoj godini zbivaju u Španiji sa katoličkim svećenicima nisu ih u tom oduševljenju smele ni bacile u malodušnost, nego ih je to još više za zvanje oduševilo. Neka Presveto Srce učini, da im se ta ljubav i to oduševljenje nikada ne umanji, nego da uvijek samo napreduje.

T r eće. *Uključimo* u svoje molitve i one, koji se još pripravljaju za svećeničko zvanje, koji se još nalaze na putu u Svetište Gospodinovo: to su naši bogoslovi i p i t o m c i Dječačkog sjemeništa. Napose treba da podvostručimo svoje molitve za one kandidate svećeničkog zvanja, koji su iz našega kraja, iz naše župe. Gospodin daje mnogim mladićima poziv u svećeničko zvanje, ali ni jedno se zvanje ne može ostvariti bez ustrajne molitve.

C e t v r t o. *Obitelji Presvetoga Srca* treba da svoje sinove, koji za to imaju sposobnosti, oduševljavaju i odgajaju za svećeničko zvanje. Za svaku je obitelj najveća čast, ako Gospodin iz njezine sredine odabere mladića za svećenika.

Eugen Mazenoda, utemeljitelj Oblata i kasniji biskup u Marseilli bio je jedini sin u obitelji. Kad je Eugenov ujak saznao, da mu se nečak pripravlja na svećeničko zvanje, zapita ga jednoga dana, da li je to istina. »Jest, ujače, istina je« — odgovori dječak bez okolišanja. »Ali kako možeš doći na ovakve misli, kad si ti jedini sin, jedini muški potomak u obitelji? Zar ti nije žao, da ti rod s tobom izumre?« Dječak jednakoj pripravno, ali i zrelo i oduševljeno odgovori: »A može li za našu obitelj biti veća čast, nego da joj se zadnji potomak posveti svećeničkom zvanju, da ona sa svećenikom utrne?«

Kad bi naše katoličke obitelji i naši katolički mladići ovako sudili! Koliko bi pravih zvanja manje propalo i koliko bi sveta Crkva u našim krajevima dobila više dobrih i revnih svećenika!

*

Štovatelju Božanskoga Srca Isusova! Možda nikada do sada nisi mislio na to, da i ti moraš ne samo nešto, nego mnogo pridonjeti tome, da dobijemo što više dobrih svećenika. Svi bismo mi htjeli da u našim župama budu dobri, pobožni i učeni svećenici, a možda baš ništa ne činimo, da ih od dragoga Boga isprosimo. Dakle na posao! Onaj koji je rekao: Molite Gospodara žetve, koji je sam taj Gospodar žetve, ne će naše tople molitve odbiti. A ako nam je moguće da i novčano pomognemo kojemcu dobromu đaku iz svoje župe, tada smo veliko djelo učinili. Bit ćemo dionici svega njegova svećeničkog rada.

I. Kukula D. I.

Sv. Marija Magdalena

22. VII.

*Nebeskog svijetla izvore,
Kad Magdalenu pogledaš,
Plam ljubavi uspiruješ,
Led srca njena rastapaš.*

*I leti žarom nošena
Da svete noge pòmaže,
Opere suzom, vlasima
Da otre ih i cjeliva.*

*Pod križem стоји беž straha,
S tjeskobom uz grob ostaje,
Vojnika se ne prepada,
Ne pozna ljubav bojazni.*

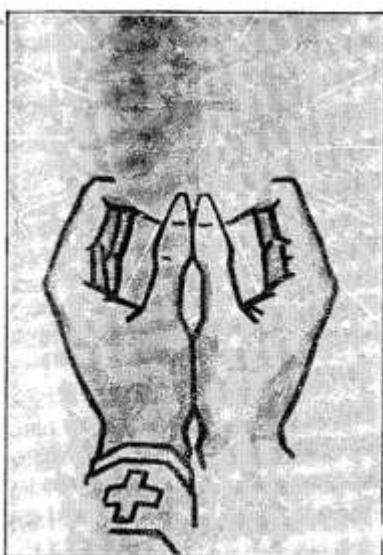
*O Kriste, prava ljubavi,
Ti grijeha naše očisti,
Ti srca puni milošću,
Ti daj nam rajska nagradu.*

*Sa Ocem Sinu vječnomu
I tebi, Duše Presveti,
Ko otprije što bila je,
Nek bude slava uvijeke.*

Sv. Bellarmi n.

Štujte svoje svećenike!

Bilo je to u svibnju god. 1913. U jednoj samotnoj sobi seoske gostionice sjedilo je pet viđenih seljaka, a svi su bili općinski vijećnici. Tu su slagali molbu na školsku upravu, da im dade novoga učitelja. Dosadanji njihov učitelj nije im bio po volji radi nekih razloga. Dok su se o tom dogovarali, svrne jedan od njih razgovor na staroga mjesnog župnika. Ovaj je bio vrlo slab i skršen, ali inače dobar dušobrižnik, ljubezan i fini svećenik; mnogo je pretrpio za svoje stado.

Unatoč tome počeše oni koješta na njemu kuditi, a osobito im se nije svidalo to, što je u rodu s učiteljem. Na koncu predloži dotični govornik zlobno, da se ispod njihova spisa doda jedna bilješka: »Dobijemo li drugoga učitelja, spremni smo radio, da svoga staroga župnika pošaljemo na pazar!« Samo jedan od njih petorice prigovorio je i oštro se protivio tome.

»To je grdna sramota« reče uzbudeno, »toga ja ne ču potpisati! — Sram bi vas moglo biti, da tako govorite o našem dobrom i vjernome župniku, kao da je marval!«

Ostali su se smijuckali misleći da je mišljenje njihova druga zastarjelo.

Ali se ovaj čovjek nije dao smesti, već ih je sve pokušao da odvrati od njihova nauma. Kad mu to nije uspjelo, plati gostioničaru račun i srdito izade napolje, a listinu potpisaše ona četvorica.

Još one godine bilo je molbi udovoljeno, narod je dobio novoga učitelja. Stari župnik šutio je na onu tešku uvredu, za koju je sav narod brzo saznao. I onako nije mu bilo duga života, i on doista brzo iza toga umre.

A sad kažemo, što se dogodilo onoj četvorici, koji su načinili ono ruglo od župnika. Sva četvorica su bili vrlo marljivi i vješti poljodjelci; svoje crkvene dužnosti vršili su točno i smatrali su sebe, da su dobri katolici. Ali svi su umrli bez svete Pričestii, bez sv. poputbine. Prvi rugalica, deset godina iza toga, pao je u jedan mali potok, koji ne može ni djetetu naškoditi. No budući da je bio slab i star, utopio se u tom potoku. Bilo je to jedne tamne, burne jesenje noći.

Drugi, koji je volio dobro jesti i piti, umre od kapi, baš kad je sjedio za dobrom večerom; srušio se na stol prema posudu, još mu je nabodena viljuška visjela u ruci. Tako ga nadoše njegovi ukućani.

Treći je bio vrlo marljiv radnik cijeli svoj život i čutio se zdrav i krepak. Ali i njega zadesi nagla smrt. Jedne večeri kad je išao preko svoje njive, osu se pod njim zemlja i on pade duboko i teško se udari. Brzo zatim umre, a da nije čuo iz svećeničkih usta one utješljive riječi: »Ja te odrešujem . . .«, premda je stanovao nekih 20 koraka od crkve.

Još je četvrti bio na životu. Njega poče mučiti savjest i on poče sve marljivije pod starost da ide u crkvu. Kad mu je bilo 71 godina zahvatili ga rak u glavi i njegove sile počeše naglo malaksati. Često se isповijedao i pričešćivao. Ali kad mu se približio konac i smrt bila za vratom, nije mu mogao da pomogne ni liječnik ni svećenik: nije mogao da primi Tijelo Isusovo, jer mu je sve oko jednjaka nateklo i to ga je brzo zagušilo. On je nekoć govorio u onoj maloj sjednici . . .

A kakova je bila smrt onoga petoga seljaka, koji nije potpisao onoga rugla?

Kod njega je Bog pokazao kako je na onima drugima kaznio nezahvalnost i prezir.

Jer kad mu se smrt dosta naglo približila, bio je tadanji župnik odsutan na nekoj udaljenoj sjednici. Ukućani jave na sva okolna sela, ali svi su župnici bili odsutni na sjednici. Sad su se ukućani preplašili i uznemirili. Zene su plakale. Ali najednom evo nekoga

Naši budući svećenici. Peti razred sjemeništa u Zagrebu sa svojim prefektom vel. g. Mladenom Relja.

na vratima! Pogledaju, a to mladi svećenik, sin bolesnikova prijatelja. Prije tri dana imao je mladu misu i htio na prolazu da posjeti svoga prijatelja. No evo čuje da je on na umoru i već je bio uzeo Isusa iz crkve. Stari poštenjak seljak bio je vrlo veseo. Preminuo je sretno i mirno, pošto je primio i ispovijed i sv. Prćest.

Svatko je u selu video, da je u tim događajima bila ruka Božja.

Ovo su istiniti događaji, koji nam govore glasno, kako moramo poštovati svećenika i zahvalni mu biti za sav trud i brigu oko našega spasenja.

Iz njih se vidi kako Bog kazni one koji jezikom ocrnuju i rугlu izvrgavaju tako uvišeni stalež svećenički. Pazimo da i nas ne bi stigla ruka Gospodnja...!

N. J.

Župa bez svećenika

Ovog proljeća premjestiše župnika iz sela N. pa budući da je oskudica svećenstva, ostade ova župa potpuno bez svećenika. Za nuždu pripojena je susjednoj župi. Nikada nije ovaj narod osjetio tako jako, što njemu znači svećenik i kakove mu sve usluge iskazuje kao onaj dan, kad su ostali bez njega. Taj se dan jako duboko i bolno usjekao u dušu naroda pa će ga ukratko da opišem.

Ujutro došao prečasni g. dekan upiše i zapečati sav inventar njihove župne crkve. Sakupila se sila naroda, jer je čas ozbiljan. Utrnu se vječno svijetlo na oltaru, nema tamo više Isusa u svetohraništu. Prečasni g. dekan podiže kaleže iz sakristije i druge svete stvari, da ih ponese i pohrani u župnom stanu, a narod u crkvi kad to vidje poče glasno plakati... »Sad nemamo više Isusa!« govorili su kroz plač — »naša crkva je pusta i prazna, jer nemamo Isusa u njoj.«

Hoće li se i kod vas utrnuti vječno svijetlo pred oltarom, hoće li i kod vas biti crkva bez Isusa? Može se to dogoditi i to iz dvostrukog razloga. Prvo, ako ogovarate i klevećete svoje svećenstvo. To bi onda bila zaslужena kazna, da onaj dan kad izgubite svog svećenika sa bolju i žalošću upoznate, da vam je mnogo učinio dobra, što mu vi nikad niste htjeli priznati, doklegod ga niste izgubili. Drugo, ako odvraćate svoju djecu, da ne idu u sjemeništa i da ne odabiru svećenički stalež. Jest, to je potpuna istina, da ako ti, katolički narode, ne budeš žrtvovao svojih najboljih sinova, da odaberu i da se usposobe za ovaj sveti stalež, onda će ti ostati crkve prazne, bez Isusa i ti ćeš plakati kao oni nesretni župljani, kad ugledaše, da im se odnosi i pečati sveto posude, jer ne će doći Isus na oltar bez svećenika. Zato molimo osobito ovaj mjesec: »Daj nam, Bože, mnogo dobrih i revnih svećenika!«

Nikola Buljan D. I.

Godišnjica španjolske revolucije

Španjolska je evo već godinu dana u krvi i plamenu. Stvar bi sigurno davno bila sredena, da se nisu vanjske sile uplele i da ne potpiruju dalje taj grozni gradanski rat. Katolici bi davno pobijedili, da nije boljševice Rusije i Francuske, koje obilno potpomažu španjolske bandite-boljševike.

Mi ovdje ne ćemo zalaziti u političke stvari i prilike, ali se mora priznati, da se u boljševicekom dijelu Španjolske vodi najstrašnija protivvjerska borba. U Španjolskoj je boravio američki vojni stručnjak Mc. Cullagh i taj protestant je napisao:

»Mi protestanti ne možemo pravo pojmiti, ali je živa istina, da se katolici pod vodstvom Franka bore u prvom redu za svoju proganjenu vjeru i za socijalnu pravdu. To će izgledati mnogima nevjerojatno. Ali mi moramo znati, da su u Španjolskoj baš katolici najviše radili na socijalnom pridizanju naroda. Mogli su još više raditi, ali je ipak sigurno da su radili kud i kamo nesebičnije i više, nego oni koji ih radi toga napadaju i progone. Govori se o velikom bogatstvu španjolskog klera. To su bajke, koje pobija stvarnost. Crkva je još početkom prošloga stoljeća ustupila svoja imanja državi, kada se je ova borila za oslobođenje protiv Napo-

Potresne slike iz Španjolske izaći će u Kalendaru Srca Isusova i Marijina za 1938 godinu.

leona. Kod nas je bolje plaćan jedan željeznički skretničar, nego li je bio španjolski župnik. Katolici ne vladaju u Španjolskoj još od 1830. godine, nego većinom liberalci i bezvjerci, koji ipak nisu gotovo ništa učinili za sirotinju. A katolici? Teško je sve nabrojiti. Oni su badava podučavali godišnje preko milijun djece, a toga drugi nisu činili. Katolici su na stotine hiljada sirotinje godišnje prehranjivali i odjevali, a toga drugi nisu činili. Same konferencije svetoga Vinka uzdržavale su 41.000 obitelji, a toga drugi nisu činili. Katoličke ustanove pomagale su preko svoga »Agrarnoga Saveza« 200.000 seljačkih obitelji, a toga drugi nisu činili. Katolički redovnici i redovnice imali su preko 350 bolnica u Španjolskoj, a njima su njegovali — većinom badava — bolesnike; a time sebe ne mogu podićiti neprijatelji katolicizma u Španjolskoj. Katolički redovnici i redovnice imali su 14 velikih ustanova za gubavce i sve ih milodarima katolika badava njegovali i uzdržavali, a toga nisu činili neprijatelji katolicizma. I eto dolaze ovi protivnici na vlast i nište sve ustanove katoličke, koje su se brinule za sirotinju, progone katolike koji su se žrtvovali za sirotinju, razgone i ubijaju redovnike i redovnice koji su se sasme žrtvovali za sirotinju. Zato je ova borba katolika u prvom redu borba za vjeru i borba za socijalnu pravdu, za sirotinju.«

U Španjolskoj je bilo 35.000 svećenika te 60 nadbiskupa i biskupa. Do sada je mučeno 13.400 svećenika i 10 biskupa, ili 40 %. To su podaci, koje su u Vatikanu prikupili. U Španjolskoj je bilo 25.879 crkava, kapela, samostana i sjemeništa; a od toga ih je uništeno 17.400 ili 75 posto. A katolika je poubijano preko pola milijuna.

A sada pitamo zašto? Zašto su na pr. mučili i umorili velečasnog oca Gafo, koji se je neprestano borio i riječju i perom i drugim radom za poboljšanje sirotinjskog, osobito radničkog položaja? Zašto su u Taragoni umorili 84-godišnjeg svećenika Arandu, koji je nazivan otac i apostol sirotinje, osobito onih u zatvorima? Zašto su mučili mnoge časne sestre, koje su se sasma žrtvovalile za sirotinju? Zašto? Primjera ima na hiljade i hiljade, tko će ih sve izbrojiti?! Pa pitamo opet zašto to?

Nisu ta umorstva iz političkih razloga nego iz mržnje spram Boga i vjere. To je lako dokazati. Svećenike se ubija samo radi toga jer su svećenici. A katolike zato jer su katolici. Dosta je, da komunisti u kojoj kući nadu križ ili svetu sliku i odmah su svi ukućani osudeni na smrt. Nedavno susrete komunistički žandar jednoga starca na ulici Valencije i pokaza mu križ te ga zapita: »Vjeruješ li u ovo?« »Vjerujem!« reče starac. Odmah je bio smaknut. U Barceloni su strijeljali svakoga, ako nije bio komunista. A da se sazna tko je i tko nije komunista, naredivali su da se psuje Boga, Isusa i Majku Božju. Tko nije htio psovati bio je odmah strijeljan. Neki Millan se je hvalio, da je u Malagi postrijeljao na stotine ljudi jedino radi toga, jer su prije, dok je bilo slobodno, isli na svetu Misu. Svaki onaj, tko je primio na stan svećenika ili redovnicu, bio je odmah suđen na smrt. U mjestu Azuaga uhvatili komunisti Isusovca Rikarda Tenu. Odvukli ga u zatvor. Isusovac je radi toga bio vanredno veseo i kad su ga vodili kroz ulice, narod je govorio: »Gle, to je pravi svetac.« U zatvoru mu komunisti rekli, da mora opovozati Boga. A on poče klicati: »Blagoslovjen budi Bog.« Zatim je počeo upravo krasno govoriti o Bogu. Kad je to sve čuo i video vojnik, koji ga je imao ustrijeliti, odbaci pušku od sebe i reče: »Ja ovoga sveca ne mogu ubiti i ja sam katolik!« Sutradan su komunisti izveli oca Tenu na trg i naredili mu da opsuje Boga. A on raskrili ruke i zavika: »Živio Krist Kralj!« I tako pade a do njega ustrijeliše onoga vojnika, jer se je priznao za katolika.

Kod Kordobe susretnu na putu komunisti seljaka Josipa Gonzaleza i odmah ga zapitaju: »No reci jesи li katolik ili nisi?« »Jesam« — reče Josip. »Viči: živio komunizam i bet češ spašen!« A seljak odgovori: »Komunizam je neprijatelj Božji, zato mogu samo vikati: Živio Krist!« Tada mu naperiše pušku na prsa i rekoše: »Viči: živio komunizam!« A on će: Živio Krist Kralj! — i pade prostrijeljena srca. — Takvih primjera ima na hiljade.

Eto sada ste mogli vidjeti o čemu se zapravo radi. Komunisti hoće da unište vjeru. A katolici se upravo divovski bore za svoje

svetinje. I oni bi bili već davno pobijedili, ali komunisti i uopće bezvjeri cijelog svijeta potpomažu ih svim mogućim sredstvima. Preko pola milijuna komunista sletilo se je iz drugih zemalja u Španjolsku. A nedavno je španjolski komunistički ministar prosvjete Fernandez iz Valencije poslao pismo svim bezbožnicima na svijetu. Pismo glasi: »Znajte, da je naša borba uperena protiv vjere. Španjolska je nažalost uvijek slavila kao zemlja borbenoga kršćanstva. A mi smo si preuzeeli za zadaču, da je pretvorimo u zemlju borbenoga komunističkog bezbožstva. Borba nam je teška, jer u ovoj zemlji ima još mnogo naroda, koji se protivi sovjetsko-bezbožnoj kulturi. Ali ipak, sve španjolske crkve moraju biti pretvorene u komunističke škole. Zato: bezbožnici sviju zemalja, poduprite nas...«

Tako komunisti, a mi? Budimo ponosni, što imamo u našim danima braće katolika, koji ljube Krista više nego svoj život. A oni, koji se radi svake sitnice, radi svake poteškoće odmah bune protiv Gospodina Boga, oni moraju do ušiju pocrveniti od stida, kad vide junaštvo u mukama španjolske braće. Španjolski događaji također pokazuju tko je i što je komunizam. Komunizam nije ništa drugo nego sotonska vjera protiv Božje vjere. Prva širi mržnju, a druga ljubav; prva krv, a druga mir; prva zlobu, laž i nepravdu, a druga iskrenost, istinu i pravicu.

A žalosno i tisuću puta žalosno je, da i kod nas Hrvata ima ta vražja vjera dosta prijatelja, koji bi bili najveseliji, kad bi mogli lokati krv pristaša Božje vjere. Lako ćete ih prepoznati: to su svi oni, koji brane ruske i španjolske bandite. — Molimo se za španjolske katolike.

A. Hercegović.

O GRADANSKOJ ŠKOLI U SLAV. POŽEGI. — Malo je voljena, jer je nepoznata; malo ima učenica, jer se roditelji boje za budućnost svoje djece. A krivo joj se čini. O unutarnjoj snazi njenoga rada ne dvoji nitko. Ni po kvalifikacijama njenih nastavnica, ni po njihovoj marljivosti i sposobnosti. I smještaj zgrade, i školske sobe, i zavodsko brdo-igralište daju garanciju za dobar duševni i tjelesni uzgoj njenih eksternih učenica, a osobito gojenica u konviku koji uz nju postoji. — Onaj minus koji je dosad postojao, t. j. da njeni učenice ne mogu prijeći u druge analogne škole, sad posve otpada. Novi zakon o gradanskim školama omogućuje učenicama ove škole prijelaz u sve ostale srednje i stručne škole. — Razborito dakle postupaju oni roditelji koji svoje kćerke upisuju u ovu školu. Oni time pokazuju mnogo razboritosti, ali i prave roditeljske brižljivosti za sretnu budućnost svoje djece.

KARTUZIJA SAMOSTAN Pleterje u Sloveniji (ispod Žumberka) prima tri ili četiri kandidata za svećenike između 20. i 35. godine, koji se žele posvetiti Bogu posebnom službom Božjom u lijepoj i zdravoj prirodi. Zahtijeva se najmanje 6 razreda gimnazije. — Isto se primaju i braća lajci između 20. i 35. godine. Prednost imaju obrtnici i zemljoradnici. Pretpostavlja se osnovna škola. Pobliže upute daje: Kartuzija Pleterje, p. Št. Jernej, Dravska banovina.

Odlazi sotono!

U Njemačkoj je izbio težak sukob između katoličke Crkve i hitlerovske poganske vjere. Sveti je Otac Papa neustrašivo ustao na obranu Kristove nauke. Izdao je i sveopću poslanicu, iz koje iznosimo najznačajniji ulomak, u kojem sveti Otac navodi neke razloge sukoba, a ujedno bodri njemačke katolike na neustrašivost.

U vašim krajevima, časna braće, sve se jače čuju glasovi iz zbora onih, koji dižu poklike za istupom iz Crkve. Među kolodama ovih često imade takovih, koji nastoje da svojim službenim položajem pobude dojam, kao da je taj istup iz Crkve i s time spojena nevjernost prema Kristu Kralju osobito uvjerljiv i zaslužan način ispovijedanja vjernosti sadašnjoj državi. Sa prikrivenim i vidljivim prisiljavanjem, izgledima štetnih posljedica s obzirom na ekonomski, zvanične, građanske i druge neprilike čini se

Znajte, da će Kalendar Srca Isusova i Marijina za 1938 godinu biti i ljepši i veći nego je dosada bio, premda je papir jako poskupio. Cijena će ostati ista.

na vjersku odanost katolika, naročito izvjesnih redova katoličkog činovništva, pritisak koji je nesamo protivuzakonit nego i s ljudskog gledišta nedostojan. Mi osjećamo svu očinsku sučut i najdublje sažaljenje za one, koji moraju tako skupo plaćati svoju vjernost Kristu i Crkvi. Ali — ovdje je stvar došla dotle, da se radi o spasenju ili propasti, pa uslijed toga preostaje vjerniku kao jedini put spasa put herojske hrabrosti. Kad se pak komu približuje napasnik i tlačitelj s Judinim nagovaranjem za istup iz Crkve, tada mu se može — pa makar to stajalo i teških zemaljskih žrtava, — oprijeti samo sa Spasiteljevim riječima: »Odlazi od mene, sotono, jer pisano je: samo se Bogu svome klanjam i njemu jedinomu služi« (Mat. 4, 10; Luk. 4, 8). Crkvi će pak reći: Ti majko moja od dana moga djetinjstva, moja nado u životu, moja zagovornice na samrti, — neka mi se jezik prilijepi za nepce, ako pogazim svoj krsni zavjet popuštajući zemaljskom zamamljivanju ili prijetnjama. Onima pak, koji se zavaravaju krivim uvjerenjem, da mogu s izvanjim istupom iz Crkve spojiti svoj odnos unutrašnje vjernosti Crkvi, neka bude kao ozbiljna opomena Spasiteljeva riječ: »Tko se mene odreće pred ljudima, toga ču se i ja odreći pred svojim Ocem, koji je na nebesima.« (Luk. 12, 9).

Ovogodišnji Euharistijski Kongresi kod Hrvata

Ovoga će se ljeta održati u našim zemljama nekoliko pokrajinskih euharistijskih kongresa. Na stotine tisuća našega naroda prisustvovat će ovim kongresima, na kojima će se opet učvrstiti hrvatska povezanost sa Euharistijskim Srcem Isusovim i sa katoličkom Crkvom. Snaga, moć i pobjeda hrvatskog naroda rudi nam jedino kod Božanskoga Srca, a sva kultura i civilizacija dolazi nam od katoličke Crkve. Bezboštvo je uprlo sve sile, da nam iščupa vjeru naših otaca, a Božansko Srce nam dovikuje: »Dodite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas okrijepiti.«

Mi ćemo se još jače privezati uz Isusa i Njegovu Crkvu. Tomu će pridonijeti ovogodišnji kongresi, koji će se održavati:

U Dubrovniku 15., 16., 17. i 18. srpnja. Taj kongres će biti zapravo za čitavu Dalmaciju, a i obližnju Hercegovinu. Nepregledne povorke se očekuju u Gradu Svetoga Vlaha. Odbor za taj kongres sastavljen je od najuglednijih dubrovačkih gradana. Izašlo je već nekoliko proglaša na narod i izdani su razni plakati. Smatra se, da će to biti najuspjeliji kongres.

U Požegi će biti kongres 15. i 16. kolovoza. Narod je primio tu vijest s velikim oduševljenjem. Predsjednik je svećeničkog odbora preč. Mihovil Paus. A laički odbor vodio bi dr. Kuntarić. Razumije se, da će prava duša toga kongresa biti preč. Pipinić. On će i glavni teret snositi. A to je najbolji znak, da će onda zaista kongres i uspjeti.

Za Bačku će biti kongres u Starom Bečeju i to 15. i 16. kolovoza. Prvi je pokrajinski kongres bio u Subotici, drugi u Odžacima, a sada će biti u Starom Bečeju a to je jedno od najljepših mjeseta u Potisju. Dok ovo javljamo izrađuje se program toga kongresa.

U Krapini, u srcu Hrvatskog Zagorja, kongres je 28. i 29. lipnja. Na kongres će doći i nadbiskup-koadjutor. Otvara se 28. lipnja u 4 sata poslije podne u crkvi. Zatim je večernjica na Trškom Vrhu. Služit će se polnočka i održati propovijed. Dne 29. pričest djece, staleške propovijedi, zatim zajedničko zborovanje. Propovijedi i napokon velika procesija.

Euharistijski će kongres održati i Koprivnica za grad i svu veliku okolicu.

Prvih dana rujna bit će u Slunju kongres za one krajeve. Malo prije održat će se tamo i misije. Tako će se narod sasmati obnoviti.

Za krčku biskupiju će biti isto kongres. I taj će vjerojatno najbolje uspjeti uz dubrovački kongres. Duša je kongresa sam preuzvišeni biskup Srebrnić.

Početkom lipnja je u Travniku održan kongres za dekaniju, a u Srijemskoj Mitrovici za Srijem. Prisutan je bio sam preuzvišeni biskup Dr. Akšamović.

Nek živi Euharistijsko Sreće Isusovo!

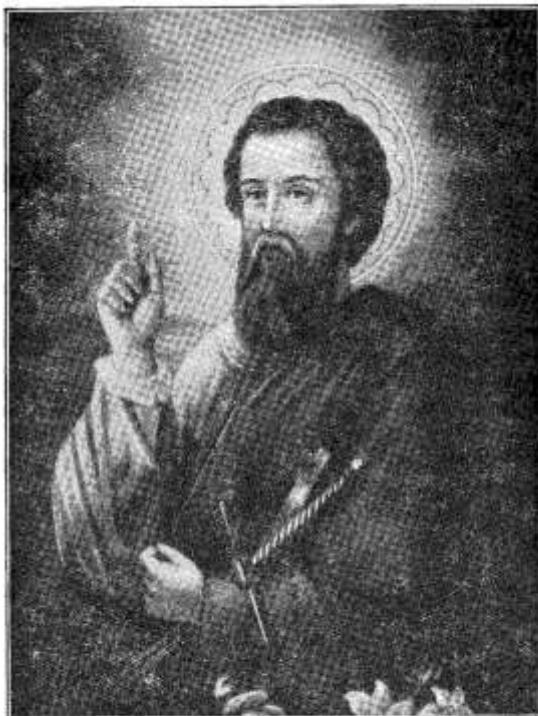
Prvi Papa i voda
apostolski

O zabranjenim knjigama

Neki kažnjenik priznao je ovo: »Ne znam, da li je Gutenberg, kad je izumio tiskanje knjiga, poslušao nadahnuće Božje ili ga je sotona na to uputio. Ja sam barem stradao po zlim knjigama.« No izvan svake je sumnje to, da su knjige mnogo dobra učinile, ali samo dobre, dok su zle knjige užasno mnogo zla prouzrokovale. Treba priznati, da štampana riječ ima čarobnu moć: djeluje na um i srce. Papir sve prima na se: i zlato i blato. Papir ti pruža i lijek i otrov. A koliko je, osobito mladih ljudi, otrovala zla knjiga! Koliko se ljudi truje danomice zlim časopisima i novinama! Stoga se brižna mati sveta Crkva pobrinula za svoju djecu, da odvrati od njih otrov zle štampe.

Kad je u Zemunu za navale Turaka zavladala kuga, proširi se vijest, da je ona došla po raznim skupocjenim istočnjačkim haljinama. Odmah stanu građani kupiti te svilene haljine s istoka i bez obzira bacati ih u vatru. Isto bi tako trebali uzeti svaku knjigu bezbožnu, krivovjersku i nečistu te ih baciti u vatru ne pazeci, da li je knjiga skupa i lijepo uvezana.

*Sveti Pavao neustra-
šivi borac Kristov.
Obraćenje slavi se
30. lipnja.*

Otišao sam u ljekarnu da kupim kodeina proti kašlju. Nisu mi dali, jer nisam imao recepta od liječnika. Kodein spada među otrove, pa ga nećeš samo onako dobiti u apoteci, kao ni druge otrove. Pa ako i smiješ uzeti, apotekar će brižno prilijepiti sliku mrtvačke glave na bočici, da se zna: čuvaj se, otrov! I zle knjige su otrov. Otrov djeluje na živce ili na krv. Zato su opasni svi otrovi. Tako i zle knjige. Jedne škode živcima, mozgu, hoću da kažem razumu: slabe ili uništavaju vjeru, a druge djeluju na srce: kvare volju, dobro vladanje.

I tako sveta Crkva kao da meće mrtvačku glavu na zle knjige: čuvaj se, dijete! Otrov je to! Ne uzimlji u ruke, ne čitaj! Nemojmo reći: meni to neće škoditi! Taj razlog ne vrijedi za ljekarnika, pa ne vrijedi ni za zle knjige.

I svaka država imade zakone i propise glede tiskanja knjiga i novina te budno pazi, da se ne tiskaju za nju stetne knjige. Takve knjige i novine ona odmah pljeni i uništava.

Tako je i u kraljevstvu Božjem na zemlji. I tu ima zakona i propisa, kojih treba da se vjernici drže. To je za dobro pojedinca i čitave zajednice. Peta zapovijed Božja, dakle naravski zakon, zabranjuje škoditi svom životu, zdravlju tijela, ali i duše! Stoga

te već sam naravski zakon opominje: Pazi, što čitaš! Crkva je dakle dužna čuvati svoju djecu, da se ne okuze čitanjem zlih knjiga. Ima u Rimu i poseban zbor: Kongregacija popisa knjiga. Ta ima upozoravati vjernike na zle knjige.

Tako se knjige, koje se odnose na vjeru, ne smiju ni izdati bez tako zvane cenzure, to jest crkvena ih vlast mora pregledati i odobriti. To odobrenje se nalazi na početku knjige ili spisa. Stoga ćeš lako raspozнатi krivovjersku knjigu od prave. Pogledaj samo stranicu iza naslova. Ako je tu otisнутa dozvola biskupske stolice (»Nihil obstat: ništa ne prijeći; t. j. nema ništa proti vjeri ni proti moralu i »Imprimatur: može se tiskati«), onda je knjiga dobra. Ali ako je ondje engleski nešto napisano ili da je izdanje Biblijskog društva u Brooklynu, a izdala Ljudska tiskarna u Mariboru ili tiskara u Novom Sadu, Beogradu i dr., onda ne uzmi takve knjige u ruke: to je krivovjerska! Otjeraj takve nametnike, koji dolaze u katoličke kuće, pa se ne dadu lako otjerati i za kratko vrijeme izbljuju toliko otrova na sve što je katoliku sveto, da te groza hvata. Uzmi metlu, pa ih istjeraj, a ne upuštaj se u prepirke. Koliki tako stradaju, koji nisu dovoljno jaki u vjeri!

Mnoge je zle knjige Crkva poimence zabranila i takav popis zove se *Indeks zabranjenih knjiga*. Osim toga zabranjena su u novom crkvenom Zakoniku (u kanonu 1399) općenito: 1. izdanja Svetog Pisma izdana od nekatolika. Zabranjeni su prijevodi Svetog Pisma bez tumača ili opazaka ispod teksta (pogledaj kod takovih na drugu stranicu: ne ćeš naći crkvenog odobrenjal). Tako ne smije katolik (bez posebne dozvole) čitati Daničićev prijevod Svetog Pisma, premda je vrlo jeftino. Pismoznaci razni izdali su iskrivljeno Sveti Pismo. Tako to i biva kad nemaju crkvenog auktoriteta.

Zabranjeno je čitati knjige krivovjerske, zatim knjige, koje otvoreno napadaju na vjeru ili koju vjersku nauku, koje pogrdaju crkvene poglavare. Ovamo idu i zli časopisi i zle novine.

Ne smiju se čitati praznovjerne knjige: sanovnici, astrometri, »Sanje Majke Božje« i slično.

Zabranjene su knjige, koje obraduju, propovijedaju ili uče nemoralne (besramne) stvari. Pri tom moramo imati na umu, da takve knjige ne smijemo ni kupiti ni imati kod sebe ni čitati ni drugom dati već odlučno otkloniti, odnosno uništiti.

Mnoge je već znatiželjnost zavela i upropastila.

Po brdimu, gdje ima opasnih ponora, provalija, gdje je pogibelj od lavina ili kamenja, nalaze se ploče s opomenama. Takih će se opomena svaki putnik rado držati, jer znade dobro, da ga one čuvaju od nesreće. I naš put je pun pogibelji, a ne u zadnjem redu od zle štampe. Crkva nam je postavila na putu opomene. Držimo ih se točno! I to je crkvena zapovijed, ako i ne jedna od onih pet, a to je svakako četvrta zapovijed Božja: slušaj duhovne poglavare!

Petar Gertler D. I.

Sveti Vinko, otac siromaha

Prigodom 200-godišnjeg jubileja.

»Divan je Bog u svetima svojim«. On ih je vodio različitim putevima, služio se pojedincima, da po njima tvori velike stvari. Često su to duše jednostavne, iz staleža koji svijet drži niskim, ali se njihovim djelima mora da divi i onaj, koji je iz svoga srca isču-pao vjeru u Božje Veličanstvo.

Sveti Vinko daje sebe u okove mjesto kažnjenika.

I siromašnu porodicu de Paul pozvao je Gospod da dade čo-vječanstvu velikog dobrotvora, koji će liječiti rane bijednicima, u kojem će svi siromasi bez razlike narodnosti i staleža imati moćnu potporu. Da li se je mali Vinko odazvao pozivu Božjem? Jest, u Kristu je on gledao svoj uzor bezgranične ljubavi k bližnjemu, on je potpuno shvatio i ispunio zapovijed Njegovu »Ljubi bližnjega svoga«.

Gоворити о св. Винку, том heroju kršćanske ljubavi, не обазирући се на siromahe, управо је nemoguće. Svaki је njegov korak обилježен djelima milosrđa, а сви му је живот nerazdjeljena zajednica sa животом siromaha. Veliko njegovo srce razumјевало је свакога. И онай који је гладан корице круха обијао туде pragove, нашао је у Vinku svoga oca i помоћника, као и онай којему властити ponos

nije dopuštao da moli poput prosjaka. I zemljak i tudinac i Francuz i Afrikanac jednako su dragi Vinkovu srcu, samo neka su siromasi po tome su djeca njegova. On je svima dijelio milostinju otkidajući i od svojih usta.

Promotrimo put kojim je Gospod vodio vjernog svoga slугу. — Da može kasnije razumjeti siromahe, trebao je veliki svetac da najprije sam iskusи što znači oskudica, on se je morao sam da bori za svakdanje potrebe života. Kao sin siromašnog seljaka vrlo dobro se je upoznao sa trpljenjem. On, koji je u danima djetinjstva gledao bijedu oko sebe, mogao je kasnije postati ocem svih onih kojima je ta bijeda vjerna pratilica. Ali, mnogi su živjeli, a i danas žive u istim prilikama i gledaju oko sebe nevolju, koju bi mogli spriječiti, a srce im ostaje tvrdo i beščutno. Kolika razlika od Vinkova srca! On je imao ljubav i vjeru duboku, on je u svakom siromahu gledao samoga Krista kojega nije mogao da odbije. On je dijelio od svoga siromaštva i vlastite uštednje, ni jedan prosjak nije otišao od njega praznih ruku.

Još dok je malen živio u roditeljskoj kući tako je osjećao sa siromasima, a kasnije, kad je postao pastir duša i upoznao duševe potrebe svojih ovčica, kako se je tek sada brinuo za njih! — Ali, trebao je da ispje čašu trpljenja do dna, da može upoznati i da na sebi osjeti svu bijedu ljudsku. On koji je već bio svećenik Kristov dopao je u teško ropstvo i s ostalim robovima trpio mnoge muke u žarkoj Africi. — Bio je rob, ali je u ovom stanju bio otac tih bijednika — On im nije mogao pružati materijalnu pomoć ni olakotiti im teret boli, ali njegov veliki duh djelovao je na nesretnike. On je melemom blagosti liječio njihove duše, da su se nezadovoljni psovači pretvorili u strpljive ovce i hvalili Svetogućega što im je dao takvog druga u čijem srcu stanuje ljubav vječna, ljubav bez granica. »On nas ljubi, a nikad nas ni viđio nije, on trpi kao i mi, a tako je zadovoljan i miran« tako su mogli pomišljati ti nesretnici.

I primjer je djelovao. Otac nevoljnih ubrao je obilne plodove obraćenja. — A kasnije, dok je kao duhovni pastir djelovao u Cliehö-u Chatillou-u, pa na galijama, a tek što bi samo Pariz imao pričati o očinskoj ljubavi Vinkovoj? Koji je junak, što ga svijet diže do zvjezdja i gradi mu velebne spomenike, toliko učinio za ljudski rod kao Vinko sin siromaha?

I dok je živio u najodličnijim krugovima, mislio bi tko da će sada zaboraviti na one što trpe, ali tek sada oni su mu glavna briga. Sve ustanove njegove za dobro siromaha razvijale su se silnom brzinom, ali on, otac zapuštenih, ne pripisuje ništa sebi. »Sve je djelo Božje« govori neprestano.

Ranim jutrom žuri on ulicom Pariza. Njegovo srce traži da daruje Gospodu koju žrtvu još prije nego će sunce granuti. I gle! Tu nalazi ostavljeno nejako dijete koje uzima i privija na očinsko svoje srce. Tamo vidi neke pijanice, a to su mu poznata lica. Da, to su isti oni prosjaci što su jučer tražili od njega milostinju. I nijma naći će lijeka — za dušu i tijelo, jer on im je otac. »Oče bla-

Precisto Srce Marijino.

goslovi nas barem« vapili su oni, koje je obratio, kad se morao dijeliti od njih. A zarobljenici na galijama? Što pričaju o onome koji ih je tako ljubio? Duboka, beskrajna tama vladala je oko njih, ali kad je došao on i izlio među njih blago svoga srca — bezgraničnu ljubav svoju — sve se je promijenilo. Zadovoljstvo je zauzelo mjesto nemira i kletve, ljubav je nastupila tamo gdje je prije vladala mržnja. Jedan će ga napose blagoslivljati, jer je i vlastiti život zašložio za njega, vratio ga je djeci i majci, a on svetac dao se okovati na galije mjesto njega.

Veliko ovo srce htjelo je usrećiti čitav svijet, ne samo čovječanstvo svoga vremena, on misli i na kasnija pokoljenja. Stoga nam ostavlja veliku baštinu svoju — ljubav onu bez granica — i šalje širom čitavoga svijeta apostole te svoje ljubavi da i danas blaži rane bolnom čovječanstvu. On živi i radi i sada kad uživa sreću neprolaznu, on ni danas u lijepom raju ne zaboravlja svoje siromahe.

O, vi svi što lutate svijetom i tražite pomoći, pogledajte na prijatelja svih bijednih i potrebnih, slušajte ga — on vas razumije. Ostavite se svojih opaćina, okupajte dušu svoju na izvoru vječne ljubavi, da tako uistinu nađete u Vinku svoga najboljeg oca.

Milosrdnica sv. Vinka.

Bolesnici i njihovi tješitelji

Mjesečna nakana za mjesec srpanj, blagoslovljena od sv. Oca.

Komunisti i razni bezbošci napadaju nas katolike, kad kažemo za ovu našu jadnu zemlju da je dolina suza. Nema tome davno, kako je u Njemačkoj jedan bezvjerac ovako se narugao nama katolicima: Ti crni ljudi (čitaj kat. svećenici) pune nam uši o nekakvoj suznoj dolini i zavaravaju nas rajem na drugom svijetu. A mi ćemo ljudima napraviti raj ovdje na zemlji. Tako eto on. A mi kažemo: hvala lijepa na tom vašem raju. Mi se samo bojimo, da će to biti nešto kao onaj »crveni raj« u bezbožnoj Rusiji. A taj »crveni raj« je takav, da ga čovjek ne bi poželio ni svom najcrnijem dušmaninu a kamo li samom sebi. I još treba znati, da svi oni, koji iz tog »crvenog raja« umaknu ovamo nama u ovu dolinu suza, sretni su i zadovoljni. I ne bi se ni za živu glavu vratili opet natrag u »raj«... A što nam, dragi čitatelju, kaže ovako oholo i nezgrapno ponašanje tih komunista i raznih bezbožaca? Kaže nam, da svi ti »priatelji puka« nemaju ni trunka osjećaja ni razumijevanja za tolike patnje i prave pravcate suze ljudi. Kaže nam, da ljudi, kad izgube vjeru, imaju srce okrutno i tvrdo kao kamen. Pa ih ne dira više nikakva ljudska bijeda i nevolja. Onda oni ni ne pokušavaju ublažiti ljudima boli i otrti koju suzu, nego budalasto brbljaju o nekakvom »raju« na zemlji.

Mi katolici činimo sasvim drukčije. Sv. Crkva je puna majčinske brige za sve patnje i nevolje ljudi. Ona ne prezire i ne zaboravlja, one koji trpe, nego nastoji iz svih sila, da bi olakšala i odstranila njihovu nesreću. Nema toga nesretnika, koga bi ona odbacila, nema tog jadnika, kojega ona ne bi pomogla. I to dobro treba da znaju oni, koji se licemjerno zgražaju nad crkvenim parama i pitaju se tobože zabrinuto: kuda sve to ide? Odgovaramo: u more ljudske bijede i siromaštva. I da Crkva ima još deset puta toliko, bilo bi premalo.

Mjesečna nakana Apostolstva Molitve za ovaj mjesec glasi: za bolesnike i bolničare. Članovi Apostolstva Molitve žele po primjeru sv. Crkve pomagati svojim molitvama jadne bolesnike i one, koji se brinu za njih.

Bolesnicima treba naših molitava. Oni nose teški križ, kojega je sv. Providnost Božja metnula na slaba njihova ljudska ramena. Tko bi mogao opisati, što sve ne moraju, da pretrpe bolesnici. Sama njihova bolest je često puta strašna. Velike boli, koje znadu trajati godinama. A onda dodu druge stvari, koje njihovu tešku bolest čine još težom. Za jednoga je to njegovo siromaštvo. Teška je bolest svakome ali sirotinji najteža. Dok je zdrav bio, životario je. A što će sad u bolesti?... Drugome opet u cvijetu mladosti bolest podgriza život... Treći opet, recimo otac ili majka, gledaju uz svoj bolesnički krevet svoju nejačad, za koju nema nitko, da se

brine. I onda ih to više боли od same njihove болести... Zato mi katolici nemamo veće жеље nego da pomognemo ovu nesretnu braću, koja toliko trpe. Stoga se molimo za njih. A molimo se i za one, koji nastoje olakšati i ublažiti bolesnikove боли. To su они, који ih dvore: bolničari i bolničarke.

Ne treba ovdje pokazivati, kako племено djelo vrše bolničari. To svatko vidi, tko ima makar zero ljudskog osjećaja u себи. Ali sjetimo se, da je to jedan težak, vrlo težak posao. Koliko strpljivosti, poniznosti i požrtvovnosti traži se i nadčovječne snage koju može само vjera dati. Stoga su katoličke redovnice poznate po cijelom svijetu kao prave i najbolje bolničarke. I u zemljama gdje nema katolika i ondje gdje su liberalci na vlasti, u katoličke redov-

Dodite k Meni svi, koji ste umorni i opterećeni.

nice u bolnicama ne diraju. Dive se i поштују njihovu поžrtvovnost, blagost, strpljivost. Pitaju se odakle to? Zašto su te kat. redovnice tako dobre prema bolesnicima? Treba im odgovoriti ovo: Prvo zato, što za nas katolike bolesnik nije makar tko. Mi u njemu gledamo samoga Isusa. »Bio sam bolestan i posjetili ste me.« (Mt. 25, 36). A drugo zato, što nama sv. Crkva daje svrhnunaravna sredstva i pomagala da možemo tako tešku službu vršiti ...

Prije otprilike godinu dana prešao je jedan inovjerac iz ovih naših krajeva u katoličku Crkvu. Zapitan što ga je najviše sklonulo, da stupi u kat. Crkvu, ovako je odgovorio: Znate, ja vam nisam čovjek od knjige. Ali eto putovao sam mnogo. Mogao bih reći: obašao sam svijet. Svakog dana sam našao katolika, koji su bili dobri i čestiti. No ovo mi se najviše zasjeklo u pamet. Tiče se moje kože. Razbolio sam se u dalekoj Africi. Možete si misliti, kako mi je bilo pri srcu. U bolnici sam našao kat. redovnice kao bolničarke.

Ne mogu ni reći koliko i kako su se brinule za me. Gledajući te svetice uvjeroj sam se, da je katolička vjera prava.

Iz ovoga se vidi, kako kat. bolničarke mogu učiniti mnogo dobra ne samo bolesnicima nego također mnogo koristi dušama i sv. vjeri. Njihov apostolat ljubavi je jači od svih govora i knjiga. On ostavlja u dušama onih, koji su ga osjetili neizbrisive tragove. Pa kad znamo, kako je služba kat. bolničara i bolničarki teška, plemenita i važna, molimo se mnogo za njih ovaj mjesec.

A sada, dragi čitatelju, samo još nešto. Ti si sigurno opazio, da se naš Glasnik rado sjeća bolesnika. I u svojim člancima i u nakanama, koje za svaki dan preporučuje svojim čitateljima. A zašto to čini naš Glasnik? Zato što je on Glasnik presv. Srca Isusova. A Presv. Srce voli bolesnike. Svatko tko je čitao sv. Evanđelja znade, kako je Isus, dok je bio na zemlji najviše dobra činio bolesnicima. Brinuo se je On i za druge ljudi. Za siromahe, gladne i neuke. Ali bolesnike je najviše volio. Oni su to znali. Pa su uvijek išli za Njim i tražili Njega. Ako ih je bolest prikovala uz postelju, našli bi ljudi, da ih nose k Njemu. Isus ih je pak uvijek primao rado. I kad je bio zaposlen, gladan, umoran. Eto takvo je bilo božansko Srce, a takvo je i danas. Puno samilosti i ljubavi za bolesnike. Ne zaboravlja ih. Pomaže im. Glasnik donaša u svakom broju zahvalnice bolesnika, kojima je pomoglo Presv. Srce. Pročitaj te zahvalnice, da i u tebi poraste pouzdanje u presv. Srce Isusovo.

Ali Presv. Srce ne samo što pomaže bolesnicima, ono ih također tješi. Bolesničke su suze gorke a njihove boli velike. Trebaju nekoga, tko će ih utješiti. Vidjeli smo, da ima ljudi, koji se žrtvuju i brinu za njih. Ali opet malo je nesebične ljubavi u svijetu. Koliko ima bolesnika, koje ljudi zaboravljaju i napuštaju? Teško mi ljudi možemo utješiti potpuno jednog bolesnika. Ali Presv. Srce to može. Ono je kao neizmjerno more utjeche, koje može potpuno utješiti i najnesretnije srce. Ono je kao vrelo iz kojega bez prestanka ključa nepatvorena ljubav prema svim ljudima, koji trpe.

Eto zato Glasnik tako često poziva sve one koji trpe, da podignu svoje oči k božanskom Srcu Isusovu. »Dodite k Meni svi, koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas okrijepiti.« Mt. 11, 28.

I zato poziva Glasnik sve bolesnike, da se upišu u Apostolstvo Molitve, jer to je tako lako, spasonosno i od Crkve toliko preporučivano .

Stjepan Zec D. I.

RODITELJI! Veliku brigu za odgoj duše i tijela vašega djeteta riješit ćete najlakše ako ga smjestite u ženski konvikt Zavoda Presv. Srca u Koprivnici, gdje se primaju učenice za gimnaziju, glazbu, jezike i ženski ručni rad, pa i učenice za osnovnu školu. Nad učenjem i napretkom u školi vodi se osobita briga, kao i nad tjelesnim razvitkom djece. Hrana je zdrava i izdašna, sobe za boravak i spavanje zračne i prostrane, a za slobodno vrijeme i igru prostранo dvorište i vrt je djeci na raspolaganje.

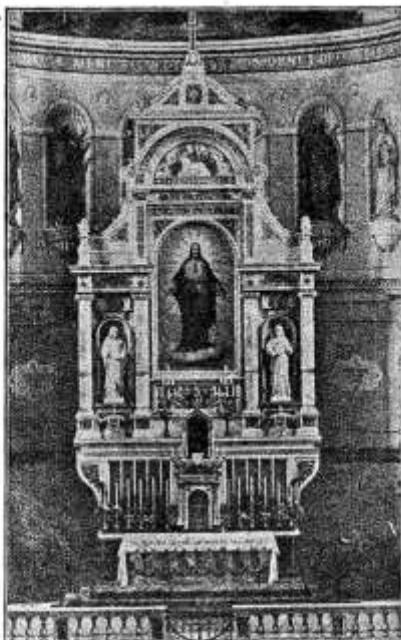
Hrvatsko Svetište Srca Isusova u Zagrebu

Budući da se je pokrenula akcija za obnovu Hrvatskog Svetišta Srca Isusova, koje treba velikih popravaka, zato sada iznosimo ovaj zanimljivi članak, koji mnogo toga otkriva, što je bilo dosada javnosti nepoznato. Ur.

Dne 15. prosinca ove godine navršit će se 35 godina, što je hrvatsko narodno Svetište Srca Isusova, Isusovačka crkva u Zagrebu u Palmotićevoj ulici, svećano blagoslovljeno i vjernicima pristupačno. Svetе obrede obavio je zagrebački kanonik Ivan

Molimo lijepo da i pa najmanjim milodarom pomognete obnoviti Hrvatsko Narodno Svetište Srca Isusova u Zagrebu. Milodari se šalju na Glasnik sa oznakom: »Za obnovu Svetišta Srca Isusova«.

Glavni oltar u zagrebačkom Svetištu Srca Isusova.

Pliverić uz asistenciju preč. gg. prebendara Dr. Dominika Premuša i Lovre Radičevića. Gradnjom crkve otpočelo se je već 27. kolovoza 1901., a kamen temeljac dne 10. listopada 1901. svećano je blagoslovio sam nadbiskup zagrebački Dr. Juraj Posilović uz brojnu asistenciju clera i u nazočnosti odličnih uzvanika. Crkvu je gradio arhitekt Janko Holjac, koji je bio od g. 1910. do 1917. načelnik grada Zagreba. Zidarske radnje izvela je zagrebačka ugledna građevna tvrtka »Pilar, Mally i Bauda«. Sve su radnje kod ove građevine izdane po raznim granama građevnog obrta i izvedene od domaćih ljudi.

Arhitektura crkve oslanja se na renesansu, no pokazuje mjestimice upliv moderne. Osim podnožja, koje je obloženo kamenitim pločama, sva je arhitektura izvedena u žbuki, a ornamentni dijelovi su od cementa i sadrenog slitka. Tek glavniji ornamentni ukrasi u crkvi samoj izvedeni su od umjetnog kamena.

Celo crkve mjeri na ulici okruglo 25 m. (točno: 24·65 m.), a njezina dubljava unutar gradilišta okruglo 60 m. (točno: 59·13 m.). Crkva ima dva povisoka zvonika sa 4 zvona: jedno predratno od 120 kg. u čast sv. Franje Ksavarskoga i 3 poratna — 14. lipnja 1925. posvećena od biskupa Dr. Premuša — veliko zvono u čast Bl. Dj. Marije ima zvuk Es, teži 1041 kg., srednje G od 534 kg. u čast sv. Josipa, malo zvono B od 352 kg. u čast sv. Ignacija. (Misli se na to, da bude još jedno vrlo veliko zvono sa zvukom C u čast Presv. Srcu Isusovu). Pročelje crkve resi velik kip Srca Isusova. S ulice ulazi se na troja bakrena vrata najprije u prostrano crkveno predvorje, a zatim u crkvenu lađu. Glavna crkvena lada ima širinu od 13·30 m., te se sa svake njezine strane nižu po četiri kapelice s oltarom i ispovijedaonicom. Kako su po dvije suprotne kapelice 9 m. široke, to je širina crkve 22·30 m. Oko sanktuarija t. j. misne ogradi naokolo je sakristija, prostorije za crkveno ruho i nakit, ispovijedaonica za gluhe, a sve ovo čini sa sanktuarijem jednu cjelinu.

Unutarnja šupljina crkve mjeri do začetka svoda 13·50 m., a do svodnoga tjemena ravnih 20 m. visine. Iznad crkvenog predvorja i postranih kapelica smještene su galerije. Ukupna površina poda crkve mjeri u prizemlju 801·30 četvornih metara, dok pjevalište (kor) i galerije imadu površinu poda od 280 m². U crkvu može stati 4000—5000 duša.

Godine 1905. postavljene su na pjevalište velike orgulje, što ih je izgradila glasovita tvrtka Eieger u Jägerndorfu (Čehoslovačka). Spočetka su bili u crkvi provizorni oltari, dok ih nijesu poslije darežljivošću dobrotvora zamjenili stalni. Veliki kameni oltar prema nacrtu arhitekta Hermana Bolléa podignut je godine 1906; stajao je 25.781·75 kruna, a darovao ga zagrebački nadbiskup Dr. Juraj Posilović. U crkvenoj lađi ima 8 kapelica s oltarima, na kojima se čita sv. Misa i to na evanđeoskoj strani kapelica Bl. Dj. Marije, sv. Ignacija, utemeljitelja Družbe Isusove, svetih Andela čuvara i sv. Ivana Nepomuka s kipom sv. Terezije od Maloga Isusa; na strani apostolskoj kapelica sv. Josipa, sv. Franje Ksavarskoga, sv. Alojzija, sv. Jurja s kipom sv. Antuna.

Dne 2. lipnja 1907. posvetio je crkvu i veliki oltar u zastupstvu nadbiskupa Posilovića, koji je bio bolešću zapriječen, pomoćni biskup zagrebački Dr. Ivan Krapac uz asistenciju preč. gg. prebendara Dragutina Kindleina i Stjepana Bičanića, a dva pobočna oltara (Bl. Dj. Marije i sv. Josipa) posvetio je kapitularni vikar dakovački biskup Dr. Andelko Voršak uz asistenciju preč. gg. Dr. Dominika Premuša i Dr. Josipa Lončarića.

Godine 1909. dovršeno je slikanje ponutrice u crkvi — slike je izveo bečki katolički umjetnik Josip Kastner, a dekoraciju Franjo Renner. Iste godine namještena je mramorna propovijedonica i pričesna ograda — oboje izradio je Srećko Toman u Ljubljani, pa je crkva dobila i Križni put, djelo umjetnickog zavoda u Münchenu (svaka postaja Križnoga puta zajedno s okvirom stajala je 500 kruna). Godine 1913. dobila je crkva 12 prozora bojadisanih u staklu i dva kipa: Lurdske Gospe i Žalosne Majke Božje. Od godine 1922. vise u ladi crkvenoj velike električne svjetiljke.

Crkva je svijetla, vrlo milovidna, prijatna i privlačljiva, te se u njoj dade lijepo Bogu moliti. Svi troškovi ne samo za gradnju Svetišta i za nabavu zvona nego i za sav namještaj u njem i za ures crkve namireni su velikodušnim milodarima vjernika, osobito Zagrepčana. I zato se uvijek u crkvi kod večernjeg blagoslova moli javno »Očenaš, Zdravomarijo i Slavaocu« za sve žive i mrtve dobrotvore ovog Svetišta.

Već je prvi nadbiskup i metropolit zagrebački Juraj kardinal Haulik osnovao zakladu od 60.000 forinti srebra za Isusovce i predao ju godine 1863. na upravu metropolitanskom Kaptolu zagrebačkom. Plemenitu namisao velikodušnog utemeljitelja oživotvorio je i priveo svrsi zapis kardinala Haulika nadbiskup i metropolit zagrebački Dr. Juraj Posilović. Kako je uložena glavnica zajedno s dospjelim kamatama bila nedostatna, dodata je nadbiskup Posilović krasan prinos za gradnju Isusovačke crkve Srca Isusova u Zagrebu. Godine 1898. nabavljen je gradilište, ali istom g. 1901. moglo se početi s gradnjom crkve, Svetišta Srca Isusova.

Da se uzdrži trajna zahvalna uspomena na oba visoka crkvena dostojanstvenika, dva znamenita dobrotvora Svetišta Srca Isusova, bjelasaju se sprijeda u crkvenoj ladi njihovi likovi (poprsja u medaljonima), a ispod njih mramorne ploče: na strani apostolskoj sa zlatnim natpisom:

Georgio Haulik de Varalya
S. R. E. Cardinali. archiepiscopo zagrabiensi
Fundatori

Grata Societatis Iesu
F. F.

a na strani evanđeoskoj je ovaj zlaćeni natpis:

Georgio Posilović
Archiepiscopo zagrabiensi
Fundationis vindici
Et insigni benefactori
Societatis Iesu
P.

Na uspomenu spomenutih nadbiskupa dobrotvora Juraia podišla je g. 1904. tadašnja Isusovačka austrougarska pokrajina u crkvi oltar sv. Jurja.

I već odmah od početka Srce Gospodnje poput magneta die-lovalo je na srce Zagrepčana i učinilo im tokom vremena Isuso-

vačku crkvu Srca Isusova sve to dražom. Kad god je otvorena, od rane zore pa do kasne večeri, zahvaljuju tu mnoge duše, iznose svoje poteškoće i potrebe. U prvi petak svakog mjeseca vrlo je mnogo svijeta i ujutro i uvečer, a hram odjekuje od zanosnih pjesama. Vrlo brojne su svete Pričestti. Godine 1903. bilo ih je oko 6000, a g. 1933. preko 181.000. Svetkovina Presvetog Srca Isusova slavi se poput najvećih blagdana. A u nedjelju iza toga ona veličanstvena procesija, u kojoj sudjeluje i silan narod izbliza i izdaleka, upravo je fenomenalna. Kroz godinu i pojedinci i u mnogim skupinama stižu hodočasnici iz različnih krajeva k Svetištu Srca Isusova. Sitno gorušićno zrno razgranalo se, postalo je orijaškim stablom, u kojega sjeni nalaze okrepu tisuće i tisuće duša: u ispo-vijedaonici, kod pričesne klupe, u propovijedima nedjeljnim i svećačkim, u raznim crkvenim svečanostima. S ponosom i ljubavi gleda hrvatski katolički narod na zagrebačku Isusovačku crkvu, koja se potpunim pravom može nazvati prvim svetištem Srca Isusova u Hrvatskoj, narodnim hrvatskim svetištem Srca Isusova. A čuvare njegovi su zagrebački Isusovci.

Josip Predragović D. I.

I ne uvedi nas u napast...

U Toulonu uhvatili ribari velikog polipa i izložili ga u ogromnoj posudi. Gledaoci iz straha stajali malo podalje. Nekakvom djetetu znatiželja ipak ne dade mira, pa se malo previše primače.

Zivotinja u tili čas ispruži jedan dugi krak, obuhvati nekako dječaka, stisne ga, privuče bliže, i onda ga stade omotavati drugim svojim krakovima i hvataljkama, nastojeći ga povući u posudu.

Ribari dotrčali za pomoć. Nasta strašna i očajna borba. Napokon uspije jednim jakim zamahom noža prekinuti onaj glavni trak, i polumrtvo dijete bi spašeno.

To je zaista prava, pravcata slika napasnika. Svlada čovjeka na jednoj strani, zavlada jednom strašću i onda malo po malo stišeće i veže dušu, nastojeći je povući u pakao.

Moramo stoga biti na oprezu . . . »Ustrajte jaki u vjeri«, opominje nas sv. apostol Petar. Borimo se muževno, junački, kao što su se borili sveci.

Sv. Franjo Saleški, bogat, mlad kao rosa, učio u Padovi. Čistoća mu je bila u pogibelji, zli su ga drugovi na svaki način htjeli pokvariti. Nekog dana se susretne s njima na cesti. Počeše ga opet napastovati, no sv. Franjo, inače sama blagost i dobrota, izvuče mač i natjera one kukavce u bijeg.

Sv. Bernardin Sijenski, pokvarenom drugu, koji ga je počeo napastovati, omjeri vruću zaušnicu.

Budimo i mi odvažni, ne dopuštajmo kojekakve govore, riječi, šale, ne približujmo se napasniku, ne upuštajmo se s njim u pogadanja.

A. Gabrić D. I.

PITANJA I ODGOVORI

Pitanje: *Što da mislim o nekom čovjeku, za koga kažu, da je lječio bolesnike, da je znao pogoditi tude misli, i koji je govorio, da kod ispunjenosti ne treba reći broj teških grijeha, da se petkom ne smije raditi a nedjeljom putovati, da duša nekog pokojnika lebdi između neba i zemlje i slično, a nazivao se je katolikom?*

Odgovor: U lakin i jednostavnim slučajevima može spretan čovjek pomoći sugestije i drugih vještina nekoga izlijeciti i tude misli pogoditi bez ikakve čarolije ili više sile. Šta je u Vašem slučaju na stvari, ne možemo prosuditi iz ono malo netočnih Vaših podataka. — Nauka pak, koju je onaj čovjek širio, svakako je posve neispravna i nekatolička. Petkom smijete raditi; nedjeljom smijete putovati samo slušajte sv. Misu; kod ispunjenosti se mora reći broj teških grijeha; duše pokojnika idu odmah na određeno mjesto.

Pitanje: *Da li se pri općem odrešenju prije Prćesti opraćaju i teški grijesi ili samo laki?*

Odgovor: Opće odrešenje nije sakramenat, te po sebi ne opraća ni teške ni luke grijeha već pretpostavlja ispunjenost za teške grijeha ili pokajanje za luke grijeha. Opće odrešenje je tako zvana blagoslovina, kojom se dobiva »oprost« ne od grijeha nego od vremenitih kazni za grijehu slično kao raznim blagoslovima i nekim molitvama.

Pitanje: *Kako to, da u rimokatoličkoj Crkvi ima raznih molitvenika, kad je rimokatolička Crkva jedna i Bog jedan? Zašto ne bi bilo samo jedan zajednički molitvenik sa naslovom »misni molitvenik«?*

Odgovor: Zato jer sveta Crkva uvek dobro razlikuje bitno od nebitnoga. U bitnim stvarima je odrešita i nepotpustljiva a u nebitnim ostavlja slobodu. Katolička Crkva ima jednu istu vjeru, jednu istu žrtvu sv. Mise i iste sakramente te jednoga istog vrhunaračnog poglavara. Tako veli Katekizam za osnovne škole na strani 41. Za jedinstvenost molitvenika poskrbljeno je time, što svaki molitvenik mora imati odobrenje od crkvene vlasti, a jedan jedinstveni molitvenik, prikladan za siromaka i bogataša, učena i neuka, dijete i staricu, svjetovnjaka i redovnicu jest stvar nemoguća.

Pitanje: *Vjenčana sam prije osam godina. No već dugo vremena po našem vlastitom sporazumu ne živimo zajedno, djece nemamo. Ja želim stupiti u samostan, a muž se tome ne protivi. Mogu li stupiti?*

Odgovor: U vezi s našim odgovorom u Glasniku od siječnja ove godine nadodajemo: ne izgleda nemoguće. Nego budući da ste blizu župskog ureda, obratite se na svog župnika, jer ipak treba neke stvari uređiti a to bez njega ne bi išlo.

Pitanje: *Bih li mogao dobiti gdjegod život svete Barbare, zaštitnice rudara?*

Odgovor: Nije nam poznato, da bi postojala posebna knjiga ili knjižica o tom predmetu, a teško da i može postojati, jer iz života mnogih svetaca i svetica iz najstarijih vremena vrlo malo znamo. Sv. Barbara je živjela u III. vijeku poslije Krista, a mali kratki životopis nalazi se u knjizi »Životi svetaca i svetica Božjih« od pokojnog Franje Ivezovića.

Vijesti

Okrug kod Trogira — Smrt Ivana Bareta. Naše Društvo Srca Isusova izgubilo je svog utemeljitelja Ivana Bareta dne 23. ožujka. Premi-

Ivan Bareta.

nuo je okrijepljen sv. sakramentima u 58 godini života, a da mu se nije ispunila vruća želja, da poživi još koji mjesec, da bi mogao vidjeti svoju sinu na oltaru. Pokojni Ivan bio je veoma oblubljen i štovan od svih u selu radi svoje dobrote i katoličke stvari, te zbog toga mogao je lako, kad se vratio pred 7 god. iz Sjeverne Amerike, da upiše u Društvo Srca Isusova mlado i staro, muško i žensko. Skoro svatko u selu, kome su godine dopuštale, bio je upisan. Njegovim za-uzimanjem i najvećim doprinosima nabavljena je zastava i kip Srca Isusova. S punim pravom može se reći, da je

bio pokojni Ivan Bareta apostol Srca Isusova među svojim mještanima.

Sprovod mu je bio dne 25. ožujka prije podne uz učestvovanje svih u selu. Neka mu Svevišnji bude plaća, a u Društvu Srca Isusova u Okrugu trajna uspomena. Počivao u miru! M. B.

Peteranec. Ovdje su bile sv. Misije, koje su održali oci Isusovci N. Buljan i T. Jagrić. Crkva je uvijek bila punija nego na Božić. Narod se oduševio za vjerski život tako, da su se svi ispojedili, pa i oni, koji nisu bili po više godina. Kruna misija bila je velebna procesija, na kojoj su djevojke Srca Isusova nosile kip Majke Božje, a mlađi kip Srca Isusova. Ljudi su bili za misije tako oduševljeni, da su išli i u susjednu župu Drnje, da slušaju misije. Ž.

Baška Dragi. Djevojačko društvo broji 75 članica. Pet ih se udalo, a umrla nam je Juničić Mare. Crkvu kitimo i svakog prvog petka sveta Misas. Devet godina vodio nam društvo preč. g. Ivan Gršković. Narod mu je jako zahvalan. Postao je dekan u Vrbniku. A nama je došao v. g. Viktor Pičuljan, koji nam raspali srca svojim krasnim govorima. Sastanke nam drži svake druge nedjelje.

K. Tomašić.

Prelog. Umrla nam je Jelka Zvonik koja je bila punih 5 godina glavarica društva. Svaki je dan primala Isusa u sv. Pričesti. Članice su društva čitavu noć držale stražu kod njezina lijesa, i to svako pola sata druga grupa. A kod toga se je molilo razne molitve. Kod groba se je oprostila lijepim riječima Marija Mustak. Do viđenja u nebu, draga Jelkice. —

Članica.

Nadkržovljani. Broj sv. Pričesti našega Djeva društva Srca Isusova stalno je bio prošle godine u porastu. Tako je primljeno svetih Pričesti u kolovozu 154, u rujnu 136, u listopadu

180, u studenom 194, u prosincu 293. Dne 14. veljače imale smo klanjanje Isusu. Djekočke su točno dolazile u određeni sat, isto tako katolički muževi i žene. Taj dan je bio i blagoslov kipova Presv. Srca Isusova i prečistog Srca Marijina. *E. Leskovar.*

Škaljari kod Kotora. Naša crkva Gospe Sniježne sasma je trošna. A mi smo svi velike sirote i malo nas je. Obratili smo se preko Glasnika na dobre ljudi, pa su nam poslali Ana Košćević 70 Din i Amalija Kogej 50 Din. Bog im platio! Isusu i Njegovoj Majci za ljubav pošaljite koji dar na Upravu Crkve, Škaljari kod Kotora.

Ludbreg: Hvala dragom Bogu naše Djev. društvo, vidimo u slogi raste i napreduje. Osobito nas veseli što imamo revnog upravitelja vel. g. Rojčića, koji se mnogo brine za spas naših duša. Redovito svaku prvu nedjelju u mjesecu drži nam sastanak, na kojem nas ne prestano bodri na sve veću ljubav i odanost, prema presv. Srcu Isusovu. Prošle godine udale su se 25 članica i još nas ima 120.

Naknadnih sv. Pricesti primile smo lanjske godine 1987. *Glavarica.*

Lepoglava. Radom prezaslužnog župnika preč. Ferde Krčmara ovdje se je rasvraćao vjerski život. Osnovano je i društvo Srca Isusova i katoličkih muževa. Rad mu je svestran; pobrinuo se i da imademo duhovne vježbe u stanu. Nedavno je uz krasan govor blagoslovio raspelo na raskrsnicu banovinske ceste i seljačkog puta. Raspelo su podigli iz sela Šoštarići, a veliku je uslugu učinio rezbar Stjepan Lukačić, koji je izradio korpus. — Ostat ćemo svi vjerni Kristu i Njegovoj Crkvi. *Zupljanin.*

Jelačićovo. Naše Križarsko Bratstvo mnogo radi u vjerskom i prosvjetnom pogledu. U društvu se nalaze najbolji mladići iz župe; nekoji su se oženili, pa su postali starješine društva. Jedan je naš starješina izabran za općinskog načelnika. Članova imade 49. Održali smo duhovne vježbe, koje su trajale tri dana, a deset dana kasnije imali križarski tečaj. Papin

*Jelačićeve tajnik Križara
† Ivan Benko.*

dan smo svećano proslavili. — Umro nam je tajnik Ivan Benko. Bio je naobražen, bio je namešten u općini. A bio je jedan od najboljih i najrevnijih članova. Na sastancima prvi, kod stola Gospodnjeg ga se vidilo često. I to: oko Božića došao iz vojske, zatim se vjenčao iiza mjesec dana umre od upale pluća. Počivao u miru. Društvo ga je počastilo. — *Stjepan Ž.*

Macinec. Djekočko društvo Srca Isusova. — Revno vršimo svoje dužnosti. Razdijeljene smo u četiri skupine, svaka skupina ima svoj određeni petak, tako da kroz cijeli mjesec, svaki petak pristupamo k stolu Gospodnjem. Mnoga naših revnih članica se poudalo, ali se zato nije društvo smanjilo, jer je svake godine primanje novih članica. Sada nas je stigla nenadana žalost, jer se je preselila u vječnost jedna naša revna članica, Katarina Magdalenić. Bila je bogoljubna djevojka, vršila je revno svoje dužnosti, a bila je više godina pjevačica u crkvi. To su bili sretni časovi za nju, kad je pjevajući slavila Isusa u presv. Oltarskom sakramantu. U svojoj teškoj bolesti bila je strpljiva, pjevajući svete pjesme. Primila je Sakramente umirućih, i već na umoru zapjevala je onu milu pjesmu: —Svete svečanosti, slavljen

se slavile. I tako preminu blago u Gospodinu naša pokojna Katarina. I neka sad slavi sa pjesmama u nebeskim dvorovima svog milog Spasitelja.

M. Štefutj, glavarica.

Križovljani: Umro je revni i omiljeni župnik Martin Pizeta. Na molbu naroda postao nam je župnikom i ostao punih 20 godina. Pred 2 godine čitao je srebrnu Misu, a sada je u grobu. Ubio ga je napor za nas i za naše duše. Osim naše župe brinuo se je 2 zadnje godine i za župu Nadkrižovljani. Bio je upravo skrban. A ipak je radio neumorno i savjesno, dok nije sasvim smalaksao. Postao je žrtva svoga zvanja. Vječna mu uspomena. —

A. Korotaj.

Donji Vidovec: U prvom redu zahvaljujemo Presvetom Srcu što imamo revnog župnika Petra Lihtenberga, koji se potpuno žrtvuje za župu, pa tako i za naše djevojačko društvo Sreca Isusova. Imamo 50 članica. Divno nas prečasni vodi. Zato marno, točno i s veseljem vršimo svoje dužnosti. Često pristupamo k sv. Prcišti, a zajedničku imamo svakoga prvoga petka. —

R. r.

Pušća: Naše djevojačko društvo Sreca Isusova broji 60 članica i kandidatice. Sastanke imamo svaki mjesec, gdje nas velečasni lijepo poučaje. Svički prvi petak ispovjed i sv. Prcišti. Ove godine primljeno je 20 novih članica. Primanje je obavio domaći župnik vel. g. Franjo Petreković, koji je tom zgodom izrekao i krasan govor.

Berek (kraj Bjelovara). Dne 2. svibnja svećano je posvećena kapelica. Posvetu je obavio preč. župnik Aleksa List. sa preč. Ljudevitom Slavkom. Naroda je došlo mnogo iz okolnih župa. Glazba je mjestom svirala »Do nebesa«, mužari su pucali, procesija se je razvijala, bilo je lijepo. Kapelica ima 4 oltara, glavni je posvećen sv. Mihovilu, drugi Majci Božjoj, treti sv. Josipu, a četvrti sv. Valentinu.

Gjuro Soplenda.

Divjake - Skrad. *Misije i blagoslov zastave djevojačkog društva Sreca Isusova.* Početkom svibnja o. g. dočekali smo rijetku sreću u povijesti naše župe. Nastojanjem našega vlc. župnika imali smo misije, koje su od 2—9. održali Isusovci iz Zagreba o. Toma Jagrić i o. Matija Pašićek. Zadnje misije bile su 1909. Iako je naš narod moralno i vjerski općenito dobar, ipak poratni mentalitet i vjerski indiferentizam zarazio je i kod nas tu i tamo po kojeg pojedinca, da se je studio crkvi i vjeri. Ovakovima su misijske propovijedi otvorile oči te sada i sami priznaju, da nisu bili na dobrom putu.

Misije su vrlo lijepo uspjеле. Kroz sve vrijeme naša inače dosta prostrana crkva bila je uvijek dupkom puna. Ganutljive su bile pobožnosti u čast presv. oltar. Sakramenta i u čast Bl. Dj. Marije, kad su male djevojčice u bjelini sa upaljenim svijećama kao počasna straža bile poređane oko oltara. Kruna svega bio je završetak u nedjelju. Crkva prepuna svijeta. Ni muha ne bi mogla pasti na pod. Na oltar dolazi o. Toma sa našim župnikom i započima obred primanja novih članica u Djev. društvo Sreca Isusova. Primljeno ih je 45. Sada nas svih imade 150. K oltaru pristupa barjaktarica s novom društvenom zastavom i s kumom Leom Lončarić. O. Toma blagoslovio zastavu i drži kratki nagovor. Prispodabila bjelinu zastave sa djevojačkom čistoćom, i crvenilo srca sa ljubavlju kršćan. duše prema Božan. Srcu Isusovu. Govor izmamio suze na oči.

Iza mise razvila se divna procesija našim selom, u kojoj se prvi put ponosno vijala naša zastava. Izradila ju je umjetnički s. Trojana iz Zagreba za 4.320 Din., pa joj i ovom zgodom izrazujemo na trudu i vještini našu zahvalnost. A sverdnja hvala i našim dobrim župljanima, koji su nas pomogli svojim prinosima, da smo u kratko vrijeme mogli doći do svoje lijepje zastave. *Ružica Žagar* glavarica.

Urednik: Andrija Glavaš D. L.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfrević D. L.

Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfrević D. L.

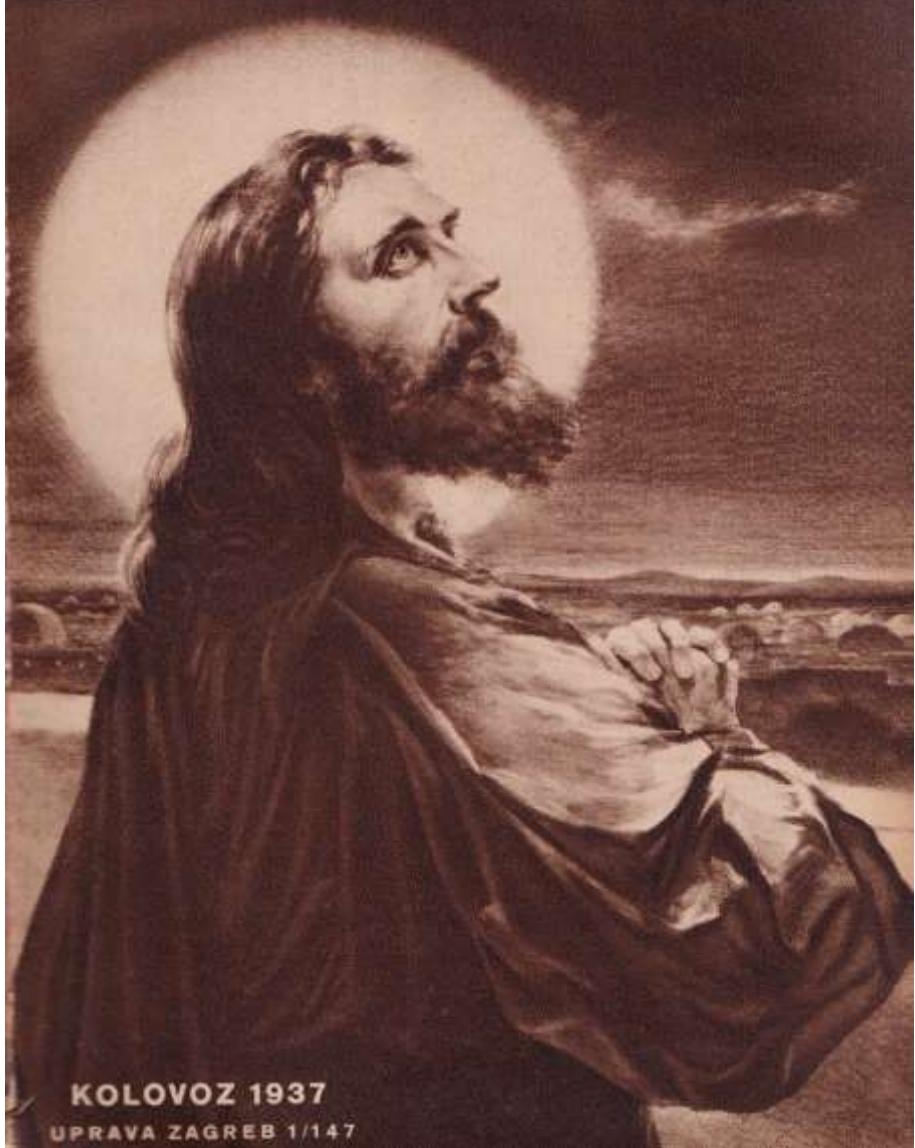

UPRAVO JE IZIŠLA OVA DIVNA KNJIGA, UKRAŠENA S
VISE SLIKA. CIJENA JE 10 DINARA. NARUČITE ODMAH
I NE ĆETE SE POKAJATI.

NARUČUJE SE KOD UPRAVE GLASNIKA S. I. ZAGREB I/147.

Poštarina plaćena u gotov

Glasnik Srca Isusova

KOLOVOZ 1937

UPRAVA ZAGREB 1/147

Kalendar Apostolstva molitve

KOLOVOZ 1937

OPĆA NAKANA:

Gluhonijemi.

SVAGDANJE PRIKAZANJE. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana preporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

PONEBNI NAKANE ZA SVAKI DAN:

1 N 11. PO DUH. Petar u okovima. Sloboda sv. Crkve.	18 S Jelena Križarica. Ljubav sv. Križu.
2 P Alfonzo Ligvori. Porciunkula. Trećoreci.	19 Č Ljudevit biskup. Naši biskupi.
3 U Augustin, biskup zagrebački. Vjera našega naroda.	20 P Bernard (Stjepan kralj). Trapisti.
4 S Dominik. Dominikanci.	21 S Franciska Šantal. Hrvatske majke. ☺ Uštar.
5 Č Snježna Gospa. Grješnici.	22 N 14. PO DUH. Simforijan. Hrv. Križari.
6 P Preobraženje Isusovo. Posveta obitelji Srcu Isusovu. Prvi petak. ☺ Mlad.	23 P Filip Benicije. Siromasi.
7 S Kajetan. Da nas Bog očuva tuče i suše.	24 U Bartol apostol. Svećenička zvanja.
8 N 12. PO DUH. Cirijak. umirući.	25 S Ljudevit kralj. Crkva u Fran- cuskoj.
9 P Ivan Vianej. Naši župnici.	26 Č Zefirin. Širenje Glasnika S. I.
10 U Lovro. Crkva u Meksiku.	27 P Josip Kalasancij. Učitelji i uči- teljice.
11 S Suzana. Čitatelji Glasnika S. I.	28 S Augustin. Mjesec zašt. Obraćenici.
12 Č Klara. Sestre Klarise.	29 N 15. PO DUH. Glavosjek Ivana Krst. Katolička neustrašivost. ☺ Trećak.
13 P Hipolit i Kasijan. Progonjeni.	30 P Ruža Limanska. Djevičanske duše.
14 S † Euzebije. Crkva u Španjolskoj. Prvak.	31 U Rajmund. Naši pokojnici.
15 N 13. PO DUH. VELIKA GOSPA. Hrvatski Narod.	
16 P Joakim. Obraćenje Židova.	
17 U Hijacint. Misionari.	

OPĆA NAKANA U RUJNU: Sveti Mihovil Arkandeo.
MISIJSKA: Duhovne vježbe u misijama.

OPROSTI ZA CLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpuni oprost
jednoga petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomis-
tovne sv. Prćestii. Na blagdan mjesecnog zaštitnika.

OPROSTI ZA CLANOVE BRATOVŠTINE PRESV. SRCA ISUSOVA:
Potpuni oprost prvega petka ili nedjelje, i još jedan po volji odabrani dan.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesечно ISUSOVCI u Zagrebu.
Broj našeg ček. računa 33.896. Cijena 15 d. — ½ dol. — 8 lira. — 2.50 pengö.
Uprava »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«, Zagreb I, 147. Palmotićeva ulica 31.

GODINA 46

KOLOVOZ 1937

BROJ 8

I S U S U

*Sva ljubavi mi, Isuse,
Zapali moje srce sam,
Ražari ljubav u njemu,
Da izgara ga njezin plam!*

*O Isuse, ja vjerujem,
Što rekao si, Bože moj.
Ti istina si vječita,
Utvrdi me u vjeri toj.*

*O Isuse, ja uđam se,
Milosrđe si samo ti,
Oprostiti ćeš mi, dati mi
U raju život vječiti.*

*O Isuse, ja ljubim te,
Ti dobro si nad dobrom svim,
Od svega draži ti si mi,
Taština ne ču dà vidim.*

*Mog srca Bože, Isuse,
Usliši prošnje srcu mom!
Ja vjerujem i uđam se
I ljubavlju te ljubim svom.*

Tko mrzi, a tko ljubi?

Komunisti ovako:

K o m u n i s t g o v o r i :

»Mi mrzimo sve kršćane. Pa i najbolje među njima moramo mrziti kao svoje **nađore neprijatelje**.

Kršćani propovijedaju **ljubav i milosrde** spram bližnjega, a mi naprotiv

hoćemo imati mržnju i neprijateljstvo!

Mi se moramo naučiti mrziti, jer ćemo samo na taj način moći osvojiti svijet.

Maknuli smo već **kraljeve zemaljske**, sada još maknimo **Kralja nebeskoga!**

S v e s u v j e r e o t r o v !

One uspavljaju duh, ubijaju svijest i volju. Svim vjerama moramo objaviti rat **na noževе**. Naša zadaća je, da uništimo **sve vjere i svako čudorede**.

Lumačarski

boljševički komesar (ministar) za odgoj.

A Srce Isusovo ovako:

I s u s g o v o r i :

A ja vam kažem:

Ljubite svoje neprijatelje,

činite dobro onima, koji na vas mrze, i molite se za one, koji vas progone i kleveću, da budeće sinovi oca svoga nebeskoga. (Mt. 5, 44—45)

L j u b i bližnjega svoga

kao samoga sebe! (Lk. 15, 27)

Novu vam zapovijed dajem:

Ljubite se među sobom!

Kao što sam ja ljubio vas, da se i vi ljubite među sobom. Po tom će svi poznati, da ste moji učenici, ako budete imali ljubav među sobom.

(Iv. 13, 34—35)

Blago vama, kad vas pogrde i usprogone i uzgovore na vas sve zlo, lažući mene radi. **Veselite se i radujte se**, jer je plača vaša velika na nebesima. (Mt. 5, 11—12)

Tko ne uzvjeruje osudit će se.

(Mk. 16, 16)

Preuzv. zagrebački nadbiskup - koadjutor protiv psovke

Sv. Ivan Zlatousti je pisao u V. vijeku: »Želite li da vas mine nesreća, a vi se kanite psovke! Budite uvjereni, da dok psovači ne prestanu svojim psovckama, vaša će polja, vaši će poslovi, vaša će nastojanja ići od dana na dan, sve to gore.« To je i shvatljivo. Svaki je dobri dar odozgo, silazeći od Oca» veli sv. Jakov. A Otac nebeski ne može dati svoj blagoslov onome, koji ga psuje; ako smo bez Božjega blagoslova, sve će nam slabo ići. U Starom Zavjetu čitamo kod Mojsije: »Tko psuje ime Gospodnje, neka se pogubi; kamenjem da ga zaspje sav narod bio to domorodac ili došljak.« I kod Tobije opet: »Prokleti će biti svi, koji tebe preziru, i osudenici, koji hule na te.« Slavni prirodoslovac Buffon († 1789) bi se otkrio kad bi čuo ime Božje, veliki zvjezdoznanac Newton († 1727) bi prignuo glavu. Sveci su bili puni ganuća. A ti?

Sv. Alfonzo piše: »Ne razumijem, kako da se na svaku psovku ne otvorí zemlja ispod nogu onoga, koji ju izgovara te ga ne proguta.« Sjetimo se ipak, da Bog ne plača svake subote! Sveti Pavao stoga opominje Galaćane: »Ne varajte se! Bog se ne da ruziti, jer što čovjek posije, ono će i žeti!«

Mi smo svake godine i po više puta pozivali svoj Hrvatski Narod, neka krene u boj protiv nemile psovke, te ogavne aždaje. To ćemo i u buduće vazda činiti, jer smo uvjereni da upravo naš narod tiši Božja pravda radi ove odvratne mane.

Sada je 23. lipnja ove godine preuzv. zagrebački nadbiskup-koadjutor, dr. Alojzije Stepinac objelodanio krasnu poslanicu, u kojoj sve katolike pozivlje u boj protiv psovke. On je donio korisne odredbe, za koje treba da doznadu svi naši čitatelji u Hrvatskoj, po Evropi i u Americi. On je odredio za zagrebačku nadbiskupiju ovo:

1) Posebna, naročito živa borba protiv kletve i psovke neka se provodi od uključivo 4. srpnja do uključivo 3. listopada o. g. Taj boj neka započne dne 4. srpnja sa sv. misom pred presv. oltarskim sakramentom uz prigodnu propovijed. Vjernici neka u što većem broju pristupe k sv. pričestii, koju neka prikažu kao naknadu za bogumirske kletve i psovke, a poslije podne neka se održi jedan sat klečanja i blagoslov s litanijama presv. Srca Isusova.

2) U nedjelju dne 1. kolovoza neka se ovrši sve kao i u nedjelju dne 4. srpnja. No napose neka taj dan k naknadnoj sv. pričesti za psovke i kletve pristupe djeca.

3) Dan 15. kolovoza na dan Veličine Gospe, neka k naknadnoj sv. pričesti pristupe naročito mladići i muževi. Na taj dan neka se

Dr. A. Stepinac, nadbiskup, koji je pokrenuo borbu protiv psovke

ujedno prije ili poslije podne uredi pokornička procesija. Kod te će procesije sudjelovati samo muškarci, da se tako dade zadovoljština za teške kletve i psovke, kojima su odani upravo muškarci.

4) U nedjelju, dne 5. rujna, neka se ovrši sve kao i u nedjelju dne 4. srpnja. Kraj toga neka taj dan pristupe k naknadnoj sv. pričesti napose sva društva kat. akcije. Ujedno se neka taj dan održe prigodne akademije i zborovi o štovanju presvetog Imena Božjeg.

5) Dne 19. rujna, u nedjelju iza Sedam žalosti bl. Dj. Marije neka se održi večernjica s prigodnom propovijedi. Iza toga neka se izmole pokornički psalmi.

6) U nedjelju, dne 3. listopada, neka se sve izvrši kao i u nedjelju dne 4. srpnja. Taj dan je ujedno svečani završetak ove zasebne akcije protiv psovke.

7) U nedjelju dne 4. srpnja, neka se po svim župama održi sastanak proširenih župskih vijeća kat. akcije ili izaslanika svih kat. društava, na kojem se neka pročitaju saopćenja što će ih o borbi protiv kletve i psovke razaslati centrala kat. akcije u Zagrebu. Tu se neka u sporazumu s nadležnim župnikom raspravi o načinu, kako da se što bolje organizira i provede borba protiv kletve na području odnosne župe.

8) Kroz vrijeme ove zasebne borbe protiv kletve i psovke održat će se u raznim mjestima kongresi kat. muževa i mladića te hodočašće muževa iz Moslavine u Mariju Bistrigu i veliko hodočašće (18. VII.) k prošteniju presv. Krvi Isusove u Ludbregu.

9) Izdajući ove odredbe prepuštam vlc. gg. duhovnim pastirima, da prema prilikama u svojoj župi izvrše kroz ovo vrijeme i zasebne akcije u borbi protiv kletve te druge kakve pobožnosti i djela, koja mogu koristiti uzvišenom cilju pobijanja psovke. Napose neka se, dakako gdje je to u to doba lahko moguće, obnove sv. misije ili održe duhovne vježbe ili barem posebne trodnevnice s prigodnim propovijedima. Jednako neka kroz sve navedeno vrijeme duhovni pastiri što češće mole s pukom pohvale presv. Imenu Božjem: Blagoslovlijen budi Bog...

10) Želim, da se spomenuta borba protiv kletve i psovke kroz naredno tromjesečje vodi u znaku i pod zaštitom predragocjene Krvi Isusove, Srca Isusova i Žalosne Majke Božje. — Mi smo otkupljeni predragocjenom Krvi Isusa Krista, a Srce Isusovo je vrelo, gdje se rodila ljubav, koja je Spasitelja dovela na drvo križa. Opravданo je stoga da molimo Srce Spasiteljevo, neka krvlju svojom opere ljage bogumrske psovke na dušama našim. Žalosna pak Majka Božja bila je probodena mačem žalosti upravo gledajući i slušajući hule i pogrde na svoga božanskog Sina. Stoga pomišljajući na njezinu žalost najbolje ćemo upoznati odurnost psovke, a utičući se njoj bit ćemo njezinim zagовором najbolje pomagani u borbi protiv sramoćenja i huljenja imena Božjeg.

*Dr. Alojzije Stepinac,
nadbiskup-koadjutor.*

Imamo li obraza i poštenja?

Kad bi nas Hrvate katolike netko ozbiljno upitao: »Imate li vi obraza i poštenja?«, mi bi ogorčeni odvratili: Ta, tko smije to pitati? Naša je cijela povjesnica ispisana rumenom krvlju kršćanskih mučenika i hrvatskih rodoljuba, koji su sve žrtvovali velikodušno za krst časni i slobodu zlatnu, za vjeru svetu i domovinu dragu, za obraz i poštenje svoje! Svaka gruda naše zemlje, svaki onaj stoljetni hrast i lipa, kad bi mogli progovoriti, pričali bi nam o divnim djelima naših pređa, koji su se držali one starinske: »Sve za obraz, a obraz ni zašto!« Zar nije dakle uvreda za nas pitanje: *imamo li obraza i poštenja?*

Dragi čitatelji! I kao katolički svećenik i kao Hrvat dušom i srcem moram Vam, na žalost, otvoreno kazati, da je *bila nekada uvreda i to velika, a danas nije*, koliko mnogi znaci kazuju. Kamo sreće, da tako ne moram reći!

Kad su naši stari rado i neustrašivo sve pa i krv svoju i život svoj — žrtvovali za drugog Boga, za svoju vjeru i svetinje, za svoj obraz i poštenje, *tada su oni imali toliko junasti i snagu od Boga im danu zato*, jer su te svetinje njima bile *draže i svetije, od svega drugog*. I tko bi se onda čuo u našem junačkom i časnom Hrvatskom katoličkom narodu, da bi te svetinje *gadnom psovkom pogrdvao*?! Od hiljade da bi se *jedan usudio samo sveca opovati*, i taj bi se smatrao kao *izrod i ruglo*! A Boga, Majku Božiju ili što drugo, *to se nije moglo ni pomisliti, da bi tko pogrdvao*!

Zato je i ostao kroz toliko stoljeća, unatoč brojnim i moćnim neprijateljima, taj inače mali narod sve do danas svoj na svom i u svom; čuvala ga i vodila posebna Božja pomoć i zaštita, jer je i on *poštivao* Gospodina Boga i svetinje njegove.

A kako je u ova poznijsa vremena, osobito poratna? Kad bi ustali naši stari iz groba pa prošli samo jedan dan, — pogotovo nedjeljom i kojim blagdanom — naša sela i gradove, naša brda i dolove, pa i iste gore i planine, odmah bi se povratili natrag vapijući tužno i žalosno: »Ah, neizmjerna je ustrpljivost Tvoja, Bože, kad trpiš ovaj rod, koji je tako nisko, nisko pao!«

Što sam ti učinio, da me psuješ?

Jest, prava kršćanska duša mora da se zgraža, pravi kršćanski obraz mora da se crveni od srama i stida, kada sluša, kako sam davao iz pakla na usta psovača i to kršćanina katolika psuje i pogrdjuje Boga, i kod mladih i kod starijih i kod muških i kod ženskih i u muci i u šali, svagda i svugda! I nalazi sotona i sve više svojih odabranika, baš *među katolicima*, i oni ga slijepo slušaju, pa što on samo *mišlu* misli, to oni *jezikom* izgovaraju i psuju *Isusa, Krv Isusovu, Rane Isusove, Njegovu svetu Majku, Njegove svece i to ih po imenu biraju, pa krst, Crkvu, Papu i ništa uopće ne ostavljaju...* Da, braćo draga, pero mi dršće u ruci, kad ove strašne grozote piše, papir dršće, što ih prima na se — a *jezik kršćanina psovača ne dršće*, kad ih kô otrovne strijele baca k nebu i k Božjem prijestolju! *I upravo kršćane bira vrag u tu sramotnu službu stoga, jer se preko njih, koji najbolje poznaju beskrajnu Ljubav i Dobrotu Vječnoga Oca, koja je iskazana Ijudskom rodu po Jedinorođenom Sinu Njegovu, Otkupitelju Isusu i Posvetitelju Duhu Svetom, da baš preko njih kršćana, velim, iskali paklensku mržnju svoju prema toj Ljubavi i Dobroti i tim je još većma pogrdi. — O kršćanine, čije si oruđe i protiv koga, kada psuješ, razumi!*

Gоворимо о образу и поштјенju. Послујте мало. Жупник ради своје služбene poslove u svom župskom uredu. Куч, куц на врата, i улазе два njegova župljana, два susjeda, koji su se posvadili za neku krušku u međi. Raspraval Jedan od njih, Ivo, jada se župniku, kako je njegovo dijete popelo se na krušku, kô svoju, da ubere nekoliko, a susjed Anto doletio i dijete premilatio, jer kaže da je njegova kruška. Ivo ču plać djeteta, doletio, i — nastala žestoka prepirkfa. »Anto mi je, ujače« — tuži se Ivo, »opsovac Boga, Majku Božju, pa dalje puno, puno koješta«, pripovijeda Ivo dosta mirno, a onda malo zastade, pa će žestoko: »A kad mi opsovac i dijete moje, eh onda sam planuo, i Antu za gušu uhvatio! Da ne priskočiše drugi susjedi, bilo bi svaštalo!« — Жупник је помирio susjede i otpustio ih, а онда се узетао по соби, crne ga misli obuzele radi strašne psovke u njegovoј župi! I ne izlazi mu iz pameti Ivo, koji je u onoj svadi *mirno slušao*, dok je Anto psovkom pogrdjavao највећe светинje, a *planuo srdžbom* истом онда, kad му је opsovac dijete njegovo. Je li taj Ivo imao образа i поштјенja prema Богу?! Pa se сjeća жупник још нечег sličnog tomu. — Čuo je više puta od težaka, kako pripovijedaju među sobom: »Kune mi se taj i taj Bogom, Isusom propetim i svim светинјама, kako je прав у овој ili onoj stvari; možda i istinu govori, mislim se ja. Ali kad reče: Djece mi mojel, onda sam zbilja video, da pravo govori.« »Gospode Bože!« — govori u sebi жупник — »kako je to žalosno, strašno žalosno, da Tvoj vjerni puk tako мало drži do Tebe, a toliko puta izgovara u *Djelu ljubavi*: ljubimo Tebe iz svega srca svoga vrhu svake stvari stvorene. Pa ipak drži više do djeteta svoga koje je Tvoje stvorenje, nego li do Tebe Stvoritelja svoga! I

župnik ožalošćen sjede za stol, pa se misli, misli...! I ima se o čem misliti! *I ti se, težače moj, zamisli, ozbiljno zamisli u te žalosne pojave, koje se javljaju često i često!*

Sveti Augustin iza svoga obraćanja od strašnih grijeha. Uz njega je sva sretna njegova majka sv. Monika, koja se je mnogo godina molila za obraćanje svoga sina.

Zastidimo se duboko u svom srcu radi naše gadne mane, strašne psovke! Naučili smo se, na žalost, psovati, ali se možemo i odučiti, ako samo ozbiljno hoćemo, a milost će nam dobrogog Boga vazda pomoći u tom. Skinimo tu gadnu ljagu s duša svojih u skrušenoj sv. Ispovijedi i kad primimo dragoga Isusa u sv. Pričesti u srce svoje, poljubimo ga svom dušom i recimo: Isuse milostivi, pogledaj blago i milo na nas jadne grješnike! Oprosti, oprosti! Neće više na usta naša, na jezik naš psovka, koja je toliko ranjavalala Tvoje Presveto i predobro Srce! Daj Isuse, da budemo od sada Tvoji, da Te više psovkom ne vrijedamo, već kršćanskim životom hvalimo i slavimo i sretniju budućnost imadnemo!

N. Tojčić, župnik.

KARTUZIJA SAMOSTAN Pleterje u Sloveniji (ispod Žumberka) prima tri ili četiri kandidata za svećenike između 20. i 35. godine, koji se žele posvetiti Bogu posebnom službom Božjom u lijepoj i zdravoj prirodi. Zahtijeva se najmanje 6 razreda gimnazije. — Isto se primaju i braća lajci između 20. i 35. godine. Prednost imaju obrtnici i zemljoradnici. Pretpostavlja se osnovna škola. Pobliže upute daje: Kartuzija Pleterje, p. Št. Jernej, Dravska banovina.

Pismo jedne majke

Donosim pismo majke jednoga mladomisnika, koje je napisala svojoj prijateljici pod ugodnim i zanosnim dojmom prve sv. Mise miloga sina:

Draga prijateljice.

Zahvali ti i ti sa mnom milostivom Bogu... Ja sam majka jednog svećenika. O kolike li radosti, kolike li sreće! Ja uopće malo pišem. Ali kad uzmem pero, onda mi srce govori, a riječ sama teče.

Ja sam ti pisala pred 25 godina, kad mi je Bog poklonio ovog sina, — dobro se spominjem, — onda sam bila sva razdražana! A kako i ne bih? Sretna sam bila kad sam ga gledala, — pružala mu ruke, tetošila ga i teško mi bilo udaljiti se od njegove kolijevke. Ah, sada poslije mnogo godina kolika je veća radost moja, kako mi se duša diže i osjeća uzvišeno čuvstvo — meni prije sasvim nepoznato! Sad sam majka jednog svećenika! Da, — jesam i doista jesam!

Ne ču Ti govoriti o njegovom redenju. Ja sam bila u crkvi, ali nijesam vidjela nego samo njega. Vidjela sam ga kad je klečao, kad se dizao, kad se prostrō pred žrtvenikom. Vidjela sam ga u onom svečanom času kad je pristupio sabran k oltaru i kad mu je biskup položio ruke na glavu. Pomicala sam — evo sada moj sin primio je Božju vlast. Njega sam samo gledala kad je postao svećenikom! Mogu ti samo to kazati, mila prijateljice, — Majčino je oko tada gledalo samo svoga sina i počivalo na njemu, premda su oko oltara bili i drugi mnogobrojni svećenici. Danas je rekao prvu sv. Misu u jednoj skromnoj redovničkoj crkvi.

On je bio tu. Njegov visoki stas, njegovo ozbiljno kretanje, sve je odavalо neko osobito dostojanstvo, neki tajinstveni čar. Ja sam bila kod oltara. Bila sam nepomična kao da moja sjetila više ne djeluju. Nijesam ni osjećala, da imam tijelo, već jedino u času kad sam se poklonila pred svetom hostijom. Ja nijesam molila, ili da se bolje izrazim, ne znam ni sama što se je tada u mojoj nutrini zbivalo. Bio je neki jaki, potresni zanos katoličke majke, koji mi je dopuštao da kažem samo: Hvala ti, o moj Bože, ... hvala ti, o Presveto Srce Isusovo! Ovaj svećenik bio je moj. Ja sam ga rođila, njegova duša počela je da živi u mojoj utrobi. Sad već nije moj, on je tvoj, o Bože! Čuvaj ga i od sjene grijeha. On je sol zemlje, ne dopusti da obljudavi. Bože moj, ja ljubim tebe, ja ljubim njega.

Za vrijeme sv. Pričesti poklekoše ministranti i izmoliše ispovjed. Mladomisnik se okrene, podigne desnicu i odriješenje je sašlo na njegovu majku. Mojemu sinu prosuzilo oko, uze ciborij i približi se k meni: Onaj, koga mi je nosio, bio je ... Bog. Koli sretan je bio za me taj čas! O neizreciva li sjedinjenja: Bog ... moji sin ... i ja! ... Baš se sada ne spominjem jesam li molila.

Znam da je cijelo moje biće zaronilo u neki mir, kakva nikad prije okusila nijesam. Plakala sam. Ovaj plać bio mi je sladi od meda. Bilo je to pravo ganuće — ganuće ljubavi i zahvalnosti. Tada sam neprestano govorila i uzdisala: O Božje moj, o sine moj. Mislim da jedna majka u ovom času ne može da obavi druge molitve do ove, da se Bogu od svega srca zahvali.

Istina je, za života imala sam i drugih sretnih dana. Ali što sam ovoga dana osjetila, natkriljuje sve, jer u ovom nema ništa zemaljskog, sve vuče Bogu. Ocu našemu,

S Bogom! Ne mogu da dalje pišem, jer suze neprestano kvase ovaj papir. Ovo su suze neizrecive radoći... S Bogom!

Twoja odana prijateljica *Marija*

„Naš sin ne smije postati svećenikom!“

Nekoliko riječi roditeljima, koji svoju djecu daju u gimnaziju.

Iako se kod nas ni blizu ne školuje onoliko sposobne djece, koliko bi se moglo i trebalo, ipak se i danas uza svu nestašicu, koja našega čovjeka bije, nađe dosta obitelji, koje šalju svoju djecu u gimnaziju. Pa tako će se i u mjesecu kolovozu mnogi otac i mnoga majka odlučiti, da svoje dijete, koje je po sudu njegovih dosadanjih odgojitelja nadareno i sposobno za učenje, upišu u koju srednju školu.

To je zacijelo dokaz, da ovakvi roditelji ispravno i djelotvorno ljube svoje dijete, kad mu uz tolike žrtve daju prilike, da stekne što bolju budućnost. Ako takvi roditelji dožive, da im dijete napreduje — tko sretniji od njih! Od vlastitih će usta otkidati i sve žrtvovati za to dijete. Pomicao, da će im sin postati svećenikom, profesorom, učiteljem, liječnikom, daje im snage u ovim teškim, a katšto i nadčovječiim žrtvama.

Spomenuli smo na prvom mjestu svećeničko zvanje. Ali nije li kod nas malo takvih obitelji, koje svoga sina upravo tom nakanom daju u srednju školu, da ga odgoje za svećenika? Razumijemo, da ima mnogo plemenitih roditelja, koji gore od želje, da im dijete postane svećenikom, ali jer žive u velikom siromaštvu, ne smiju ni pomicati na to, da bi na se preuzeeli bilo kakve stalne troškove. Sama sjemeništa opet ne mogu primati posve besplatno, jer nemaju ni posjeda ni fondova, a oni, koji su imućni, koji bi mogli po gdjekojega siromašnoga kandidata za svećeničko zvanje školovati, grčevito stišu to svoje zemaljsko dobro, kao da će s njim u vječnost. A moramo priznati, da ima i takvih obitelji, koje sina »ne mogu« uzdržavati kada se radi da se škola za svećenika, a i te kako mogu kad se radi o drugim zvanjima. To je žalosno!

Ali kod nas ima i takvih obitelji, koje bi uza svu krizu mogle i o vlastitom trošku izobraziti svoga sina za svećenika. U tom pogledu moramo mi Hrvati zabilježiti žalosnu činjenicu: oni koji mogu svoju djecu školovati, redovito namjenjuju svojoj djeci koje drugo zvanje, a ne svećeničko.

Kada bismo sve one dječake, koji će se ove jeseni diljem naše domovine upisati u srednju školu, svrstali u jednu povorku, kako bi to bila velika povorka. A da iz te povorke izaberemo one dječake, koje su roditelji poslali u srednju školu s nakanom, da ih posvete Bogu, Crkvi i narodu u svećeničkom zvanju, kako bi ih bio malen broj! Zar je moguće, da Gospodin tako malo dječaka zove u svećeničko zvanje?! *Oci i majke, o vama u prvom redu ovisi, da li će se dječaci, koje Bog zove u svećenički stalež, tome pozivu doista odazvati!*

Sveti Lovro, slavi se 10. kolovoza.

zvanja odgovara ju, ili mu ga odlučno brane. Takvi su roditelji grobari sreće svoje djece, a o strahovitoj odgovornosti, koja ih na sudu čeka, da i ne govorimo.

Katolički roditelji, koji ćete ove jeseni prvi put poslati svoje sinove u srednje škole, namijenite im i vi sa svoje strane svećeničko zvanje, ako oni inače za to zvanje potrebna svojstva imadu. O tome ćete i sami moći prosuditi, jer svoju djecu poznajete, a zacijelo će vam rado pomoći savjetom i dosadanji odgojitelji vaše djece, velečasna gospoda župnici, katehete i gg. učitelji.

Ne mislimo ustvrditi, da će svaki onaj zbilja postati svećenikom, kojima to roditelji namijene. Ali moramo ustvrditi, da bi mnogi mlađi postao uzornim svećenikom, da su ga roditelji na vrijeme na to zvanje upozorili, za to zvanje oduševljavalii da su ga stavili u takve prilike, u kojima bi najlakše i najsigurnije svoje zvanje sačuvao. A za očuvanje zvanja nema bolje ustanove od Dječačkih sjemeništa. Ali nažalost, mnogi otaci i mnoga majka imaju sa svojim sinom druge planove nego Gospodin Bog. I zato pred djecom prešućuju svećeničko zvanje, a ako primijete, da im sam sin pokazuje volje i sklonosti tome zvanju, onda ga izravno od toga

Upravimo nekoliko riječi i onim plemenitim ocima i majkama, koji su u svome sinu upoznali znakove svetoga Božjega poziva, velikodušno se odazvali Božjoj volji i već primili na se ozbiljnu brigu oko njegova svećeničkog odgoja. To su u prvom redu oni, koji su svoje sinove smjestili na najsigurnija mjesta: u Dječačka sjemeništa.

Kao što su se ovi vrijedni roditelji u mjesecu lipnju radovali, što je opet prošla jedna školska godina i što ih buduća dva mjeseca neće teretiti plaćanjem školarine, tako ih već u kolovozu uznemiruje briga: kako li ćemo u novoj škol. godini namiriti sve troškove, što ih iziskuje školovanje!

U toj velikoj brizi vašoj, plemeniti roditelji, potiče naš Glasnik, da sve svoje pouzdanje stavite u Božansko Srce Isusovo! Iz toga Srca proizašlo je svećeničko zvanje vašega djeteta, to je Srce i vaše roditeljsko srce potaklo da ste se odlučili na taj korak i poslali svoje dijete u gimnaziju, u sjemenište. To vas je Presveto Srce dosada krijepilo, a Ono će vam po zagovoru Precistoga Srca Marijina i ostalih nebeskih zaštitnika i u novoj školskoj godini dati preobilno utjehe i pomoći.

Zacijelo je mnogo štovala Presveto Srce Isusovo obitelj jednog njemačkog Isusovca, Henrika Kleina, koji je godine 1929 služio svoju prvu svetu Misu u crkvi svetog Ignacija u Rimu. On je bio peti svećenik iz iste obitelji. Najstariji mu je brat bio u to vrijeme biskupski tajnik u Trieru, a ostala tri brata također svećenici Družbe Isusove. Na prvu sv. Misu došla mu u Rim i majka, starica u sedamdesetoj godini. Sam je Sveti Otac Papa zaželio, da sretnu majku primi u audienciju. Tom je prigodom očinski i sračno s njom razgovarao i zahvalio joj, što je svih svojih pet sinova odgojila za svećenike.

Iste godine zbio se u katedrali u Lilleu ovaj dirljivi događaj: Mladomisnik O. Josip Barquin služio svoju prvu svetu Misu, dok je u isto vrijeme pet njegove braće služilo svete Mise na pokrajnim oltarima. S kakovim li su osjećajima prisustvovali tim Misama presretni roditelji, koji su šest sinova darovali svećeničkom zvanju.

Nije tome davno kako je slavio svoju mladu Misu misionar O. Cadoux. Dva mu se rođena brata također pripravljaju za svećeničko zvanje, a tri su mu sestre redovnice. Četiri brata njegove majke također su svećenici. On je najstariji sin obitelji, u kojoj ima trinaestero djece. Cijela njegova rodbina broji oko 25 svećenika.

Kada ćeš se i ti — draga Hrvatska Domovino — moći pohvaliti ovakvim obiteljima? Kada će i tvoje obitelji s najvećom radošću odgajati svoje ponajbolje sinove za tako lijepo i uvišeno zvanje — za svećeničko zvanje?

Presveto Srce Isusovo, kojemu si posvećena, neka uskori taj sretni čas!

I. Kukula D. I.

Gluhonijemi

Mjesečna nakana za mjesec kolovoz, blagoslovljena od sv. Oca.

Kad je Isus bio posred krajeva Desetogradskih dovedu k njemu gluha i nijema. Znadu ljudi, da tu Bog može pomoći, pa zato i žele da ga se Isus rukom samo dotakne. A Isus? On je milostiva srca, te se bolesnika ne samo dotaknu, nego čak svoje prsti stavi u njegove uši i pljunuvši dotakne se jezika njegova. »I pogledavši na nebo uzdahnu i reče mu: Efetal! To znači: otvori se!« (Marko 7, 34). I bolesnik ozdravi: otvorise mu se usta i govoraše pravilno. Ljudi su se divili tome i govorili: »Sve je dobro učinio i gluhe čini da čuju i nijeme da govore.«

I naša je mati Crkva puna milosrda, te evo želi, da se ovaj mjesec molimo za sve gluhonijeme. Zar da prosimo, neka ih Bog isciđeli? I to, ako je Bogu po volji. Ali daleko više, neka gluhonijemi ustrpljivo podnesu svoju nevolju i tako vrše volju Božju; neka se ne dižu na Boga da tu bolest okrenu sebi na osudu, nego neka je obrne sebi na spasenje. Ta Bog reče Mojsiji: »Tko je stvorio usta čovjeku? Ili tko je učinio nijema i gluha? Zar ne ja?« (2 Mos. 4, 11). Bog se brine i za gluhe i veli: »Nemoj prokljinjati gluha, nego se boj Gospodina Boga svoga« (3. Mos. 19, 14). Zato je i Pijo X. 5. prosinca 1906. dao oprost od 100 dana posebnoj molitvi za gluhonijeme dječake.

Mnogo je gluhonijemih na svijetu. Na tisuću osoba je jedan gluhonijem. Uzmimo da je na svijetu milijarda i 900 milijuna ljudi, onda gluhonijemih ima oko 2 milijuna. Velika je patnja ovih nevoljnika. Oči imaju i vide, srce imaju i čute, ali ne mogu da izraze ni svoje veselje ni žalost, ne mogu da razumiju, što im drugi vele; odijeljeni su od drugih ljudi kao na pola utamničeni ljudi. I pouka? I ta je prije izostajala. Stoga se je već u 7. vijeku sv. Ivan Bervely mučio oko odgoja gluhonijemih. Sveti je Franjo Saleski g. 1604. naučio gluhonijemog mladića Martina kako da govori. Danas postoje čitave škole. — I u ovoj državi postoje 4 škole za gluhonijeme: u Zagrebu, Ljubljani, Beogradu i Jagodini. Prvu je osnovalo privatno društvo g. 1888., a od g. 1891. je u državnim rukama i nalazi se u Illici. Imade 130 učenika. Školovanje traje 6 godina. One škole u Beogradu i u Jagodini imaju po 70 učenika i školovanje po 4 godine. Škola u Ljubljani ima 100 učenika i traje 8 godina. Kad ovo školovanje svrši, onda ta omladina kreće u razne zanate, na pr. slikarstvo, fotografiranje, krojaštvo i t. d. (uopće gdje služ malo treba).

Eto tako pomoći škola dobri ljudi žele da gluhonijemima olakšaju njihov teret. Tih škola ima: u Portugalskoj 2, Dansko 5, Kanadi 7, Španiji 11, Belgiji 12, Austriji 39, Engleskoj 52, Francuskoj 65, Njemačkoj 89, Sjedinjenim državama Amerike 145. — G. 1850. osnovali su braća Gvalandi posebi crkveni red »Piccola

Missione per i Sordomuti« za muške i sličan ženski red za ženske. Ta dva reda imaju u Italiji i Americi 57 zavoda.

Ono iscieljenje gluhonijema, što sam ga naveo na početku ovog članka, svake nam godine sv. Crkva iznosi jedanaeste nedjelje poslije Duhova u Misnom evandelju, neka sami Bogu zahvalimo za dar govora i sluha, ali da se i sjetimo u svojoj molitvi tolikih gluhonijemih osoba. 25. kolovoza 1935. doveli su pred Piju XI. u Castel Gandolfo oveću skupinu gluhonijemih iz »Ospizio di Carità Zavareze« u gradu Zano (uz Jadransko more u Italiji). Papa im je rekao: »Da ste mi zdravo u kući zajedničkog oca! Pozdravljam vas, jer pripadate velikoj katoličkoj obitelji i sinovi ste moji premili u Kristu. Tim vas više pozdravljam, jer vas nevolje pristišu i tim više imate pravo na našu očinsku samilost. Mnogo vas pozdravljam, jer vas Krist više voli nego druge, kako se čita danas u evandelju. Naucite se od toga, predragi sinovi i kćerke, kako vas Gospodin voli i kako i vi morate njega ljubiti te vršiti njegov zakon, osobito zakon molitve. Isus je sklonuo vaše učitelje, pozvao je znanost u svoju službu, jer vas voli. Istina vaše uši ostaju zatvorene, ali usta vaša otvaraju se na glasove, i duša vaša neka se otvori istini i srca vaša ljubavi Božjoj.«

Sveti Jaokim, otac Blažene Dj. Marije (slavi se 16. kolovoza i sv. Ana sa Presvetom Djevicom).

U novije doba imade u Sjedinjenim državama Amerike preko 4.000 katolika gluhonijemih. Od tih je 1.300 u katoličkim zavodima, a 2.700 u protestantskim. Ovi zadnji lako otpadnu od kat. Crkve. Ovako je i u nekim drugim državama, jer protestanti karitativnim ustanovama mnogo ljudi odvode od kat. Crkve. Molimo se posebice za ove gluhonijeme, da ostanu vjerni vjeri svojih otaca, Kristu i Crkvi njegovoj.

A. Alirević.

Proti pojavama javnog nemoral!

Opet se obraćamo na Vas, jer se ljetna sezona približava i s njome moralna razvratnost koju materijalistično shvaćanje čovjeka i njegova života u našim kupališnim mjestima i na našim obalama uporno uvada, podržava i širi. Poslanica, što smo je prošle godine na obranu javnoga morala i čestitih običaja izdali i Vama upravili, pobudila je doduše mnogo pažnje, novine su pisale o njoj i čitala se, ali željenog uspjeha nije bilo. Pojave sramotnog nemoralia zapažale se u svim svojim odurnim i najodurnijim oblicima skoro jednako kao i prije. Nadležne vlasti su većim dijelom mirno dopuštale, da se posvuda u javnosti stranci nameću, jer — to je nažalost do sada bilo načelo — stranim gostima treba dopustiti punu slobodu, dok se našemu čovjeku na tome polju često niti toliko ne dozvoljava, da brani one svetinje svoje, što ih imade i gleda u kršćanskom moralu, u nevinoj djeci, u poštenju života i njegovih običaja!

Poznato je, kako se komunizam posvuda širi. Ne samo Crkva nego i državna vlast duboko je svjesna, koje pogibli prijete društvu od njega. Ali dok Crkva u borbi proti njemu ide za tim, da se snošaj između Božja i čovjeka ponovno uspostavi te da pravednost i ljubav između čovjeka i čovjeka ponovno zavlada, kako jedno i drugo prema njezinu nauci zapovijedi dekaloga naređuju, primjenjuju državne vlasti proti njemu samo zakon o zaštiti države, kao da su kazna i zatvor najuspješnije sredstvo u suzbijanju komunizma. Ljuto se vara, tko tako misli. Pa i s visoke strane kod nas već se istaklo, da sve to u borbi protiv komunizma nije dostatno. Istina je, da komunizmu pogoduju i neugodne današnje gospodarske prilike, ali glavni je razlog njegova širenja, i u tome je također bit njegove snage, što promiče pod prividnom borbom za bolje uređenje ljudskog društva sve loše instinkte u čovjeku. Spolna razvratnost dominira u ljetnoj sezoni i u mnogim našim kupališnim mjestima i na mnogim našim obalama, te je opće uvjerenje, da je razvratna sloboda onaj faktor, koji silno promiče širenje komunističkog pokreta posvuda, pa i u našim stranama.

Ponavljamo, niti jesmo niti možemo da budemo protiv prometu stranaca, jer nema dvojbe, da je turizam lijepo vrelo materijalnih prihoda i za žitelje u našem krasnom Primorju. »Ali ako Gospodin ne zida kuće, uzalud se trude, koji je zidaju« — veli Bog sam (Ps. 126, 1), i naša je dužnost, da u svijetu te od Boga zajamčene činjenice gledamo i na turizam i njegov pokret, ako hoćemo, da donesu narodu i državi istinskih koristi. Sam novac tih koristi ne će nikada donijeti! Moralna razvratnost, kojoj se radi novca u ljetnoj sezoni dopušta sva sloboda, ne može da zazivlje blagoslov Božji na naše prilike, na narod i državu, koja tu slobodu mirno gleda i snosi.

Ponovno dižemo glas i tražimo od svih nadležnih javnih vlasti, da dogovorno s ostalim faktorima, kojima je briga i dužnost za ču-

vanje kršćanskog morala povjerena, a ti su faktori zastupnici Crkve, roditelja i vjerskih organizacija, sve shodne mjere poduzmu, kako bi se zapriječile sve one pojave nemoralnog vladanja, nastupanja i kretanja u javnosti, što smo ih potanje u prošlogodišnjoj poslanici nabrojili. To je naša zajednička dužnost, koju imademo prema Bogu i prema narodu!

Napose pozivljemo sve one pojedince i organizacije, koje pripadaju katoličkoj Akciji, da prema svojim ciljevima i u smislu svojih pravila energično i sustavno započnu organizirani rad za suzbijanje nemoralnih pojava, gdjegod se one pojavljuju za vrijeme kupališne sezone, dakle bilo to na kopnu, bilo na plažama, na moru ili na parobrodima. Sve treba svršishodno mobilizirati, da se nemoral iz javnosti ukloni, da se djeca i mladež, da se narod uopće od njegove zaraze očuva, da se strani svijet nauči štovati naše vjerske i moralne osjećaje i svetinje i računati s njima, te da se Bogu dade u javnosti ona čast, koja Ga ide kao našega vrhovnoga Gospodara i Zakonodavca!

Budno ćemo stražiti i mi sami i u tome smjeru podupirati Vas, te se možemo nadati, da ćemo uz pomoć Božju i uz odlučnu volju razne zapreke svladati i uspjehu postići, koje će Bog sa svojim blagoslovom bez dvojbe popratiti.

U Krku, dne 6. svibnja 1937.

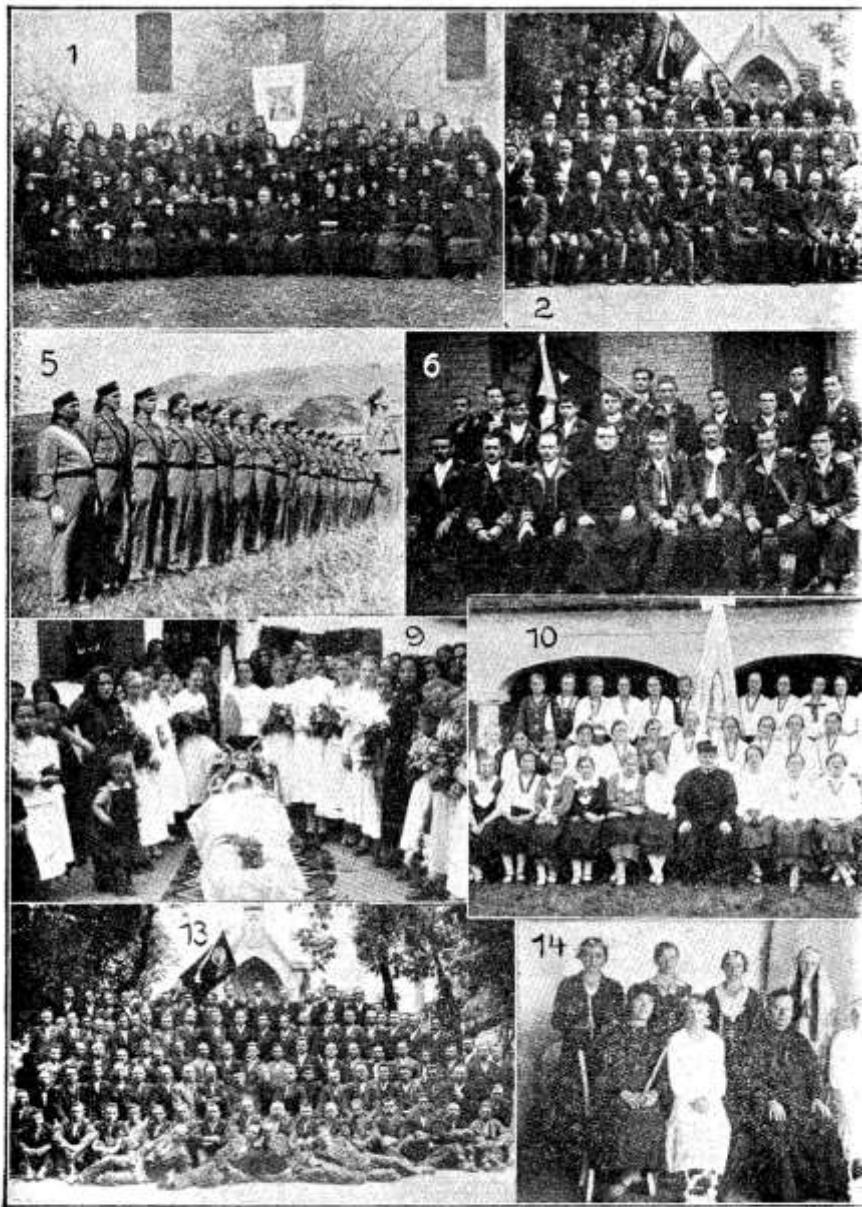
Dr. Fr. Jerolim Mileta, v. r. biskup šibenski, adm. ap.; Dr. Kvirin Kl. Bonetačić, v. r. biskup splitski; Dr. Josip Srebrnić, v. r. biskup krčki; Miho Pušić, v. r. biskup hvarske; Dr. Josip M. Carević, v. r. biskup dubrovački; Dr. Viktor Burić, v. r. biskup senjski i modruški; Ivo Stijepčević, v. r. generalni provikar kotorski.

Molim te, Kriste . . .

Ne molim ni srebra ni zlata. Ja molim nešto potrebnije i korisnije. Molim — mir! I mnogi ljudi mole i traže mir. Velike žrtve čine da ga nađu i utvrde. Drže svjetske kongrese, ispunjavaju stranice dnevnih novina pišući o miru, drže »minute šutnje« itd. Ali ga ipak ne nalaze! Što je uzrok tome? — Jer ga ne traže gdje bi ga mogli naći. Ne traže ga u Tebe, Kriste! U Tebe je, Kriste, mir! — Ti si kralj mira! Uzalud ga traže i uzalud će ga tražiti u svijetu, koji im ga ne može dati. Zaista traže mir, ali ga ne će naći dok ga kod Tebe ne potraže!

Gani Kriste, ljudstvo, da se k Tebi obrati. Povrati mu mir duševni i tjelesni. Daj da svaki, koji Te zazove, osjeti plod Tvoga milosrđa. Suzbij, Kriste, đavolski rad bezbožnih komunista i svih onih, koji stvaraju nemir. Povrati svim narodima međusobnu ljubav i strpljivost. Neka napokon zavlada kraljevstvo Tvoje — kraljevstvo mira i pravice — kraljevstvo, u kojem će svatko hvaliti i blagoslivati Tvoje sveto Ime!

S. S. — Sinj.

1 Feričanci: Društvo Sreća Isusova i kruničarke. — 2, 11, 13 Vratišnec: Duhovne vježbe Križarice — 4 Vrbova: Križari (duhovne vježbe 22—25. ožujka, pod vodstvom v. g. M. odlaska njihovog nezaboravnog duhovnika v. g. Josipa Mirkovića. — 7 Zlatar: „Mali ť Kovačević Ankica na odru. — 10 Ludbreg: Grupa Djev. društva Sreća Isusova sa časnika g. Franje Pfister kod prve sv. Pricašti. — 14 Kneginec: Glumice igrokaza „Jai

P O M O Z I T E O B N O V I T I H R V A T S K O S V E T

— 3—16, svibnja); katol. muževi (2 i 13), mladići Kat. Akcije (11). — 3 Vrboska (Hvar); — 4 Relja — 5 Mandaljena; Postrojeni križarski glazbari. — 6 Andrijeveči: Križari prigodom žrtve. — 8 Miholjanec; Diletaantska sekacija Križara i Križarica. — 9 Rešetari: Križarica — upraviteljem v. g. Rojičićem. — 12 Sao Paolo (Brazilija): Djeca širitelja našega Glazbički Draštva Srca Isusova. — 15 Koprivnički Križari izvadaju »Rasipni sin«.

ŠTE PRESV. SRCA ISUSOVA U ZAGREBU.

Hvala na komunističkom raju!

Komunisti neprestano govore, da je Rusija sada pravi raj zemaljski, otkada se nalazi pod njihovom vlašću. Čovjek bi mislio, da ondje teče med i mlijeko i treba samo podstaviti otvorena usta; da tu nema ni truda ni muke, još manje svade i progona; da nema ni gladi ni bijede, sve im je zajedničko i sve se bratski dijeli. Je li to tako?

Nije tako. I evo dokaza.

U »Revue Universelle« nedavno je objelodanio svoj izvještaj Andrew Smith, vrlo uplivni voda komunističke stranke u Americi. On je proputovao Rusiju, sve je pregledao i došao u dodir s radnicima i narodom. On završuje svoje članke: Pravi čovjek u Rusiji nema što da traži!

»Vive la liberté! (Živjela sloboda!). Pod tim je naslovima Roland Dorgeles objelodanio niz svojih članaka u velikom pariškom dnevniku »Intransigeant« i to o svojem putovanju po Rusiji. Ovaj je komunista otišao u Rusiju u nadu, da će ondje naći novu zemlju. Vratio se razočaran. Dorgeles je više nego razočaran, jer veli da ga nijedna vlada u Evropi nije tako razočarala kao ona u Rusiji.

Walter Citrine je generalni tajnik socijalističkog engleskog Stručnog saveza (Trade Union). On je objelodanio čitavu knjigu o svim opažanjima po sadašnjoj Rusiji pod naslovom »I search for truth in Russia« (Istražujem istinu u Rusiji). On je stručnjak, pa je važno njegovo pisanje o nadnicama, hrani, odijelu, obući i sličnom. Ali i on veli na svršetku, da ga današnja Rusija ni malo ne zadovoljava.

Francuski je pisac Jean Fontenoy odgojen u komunističkom duhu, učenik je A. Gide-a. I on je došao u Rusiju, da ondje nađe oživotvorena načela i čežnje komunizma. Na povratku je objelodanio svoje bilješke. Tu završuje ovako: »Rusija je za nas bila skok u prazninu; u zadnji čas su nam odstranili prostrte matrace i mreže. Sovjeti su našoj generaciji slomili hrptenjaču. Ležeći na nosiljci (uslijed ponesrećenog skoka u prazno) kušamo da svojim drugovima kažemo, da je bolje ne usudititi se na taj skok.« Napokon taj pisac veli i ovo: »Previše smo sanjali o općoj sreći. Usrećiti svog bližnjega puno je teže, mnogo važnije, mnogo korisnije.«

I Gide, taj komunist i zavodnik komunističke omladine, i sam je pohodio Rusiju te izdao onda »Retour de l'URSS« (Povratak iz Rusije). Gide veli, da ga na tom putovanju po Rusiji nije zanimala politika, nego samo čovjek i to kao novi tip, što ga komunistička Rusija stvorila; novi čovjek, o kome je Gide odavna sanjao. Ali upravo tu, u Rusiji, gdje je najmanje to očekivao, potpuno se razočarao. Gide se je nadao, da će komunistička Rusija oslobođiti čovjeka. A što je našao? Našao je, da u Rusiji čovjek nije slobodniji nego u drugim zemljama. Razgovarao je s raznovrsnim i mnogim radnicima i našao je, da isto misle i nitko se ne usuđuje

imati i kazati svoj sud ma o kojem događaju, ako nije to prije čitao u novinama. A te prolaze kroz državnu cenzuru. Rusija nije oživotvorila komunističke ideale. — Poslije Gide-a izdao je L. F. Célines svoje djelo »Voyage au bout de la nuit« (Putovanje krajem noći).

Ove sam podatke uzeo iz »Schönere Zukunft« 6. VI. 1937., gdje ima još više toga. Mislim, da je i ovo dosta te se uvjerimo, kako u Rusiji nije dobro ni komunistima. Tako eto svjedoče njihovi francuski prijatelji.

Rusija izdaleka izgleda lijepa i privlačiva, izbliza odvratna i ružna. Drukčije je s rimokatoličkom Crkvom. Koji je ne poznaju ili je izdaleka promatraju, njima Crkva nije lijepa, ali je divna i uzvišena, mila i privlačiva za sve one, koji je izbliza gledaju ili u njoj žive po njezinoj nauci.

A. Alfirević D. I.

„Ja ga ne mogu ispovjediti“

Tu i tamo možemo čuti i te strašne riječi: »Ako je grieh velik tada ga je najzgodnije zatajiti.« Oh, moj Bože, da takvi znadu kako tada grijeshe, sigurno to ne bi više činili. Zar kad jedan grieh učinimo, pa ako je i smrtni ne ćemo ga ispovjediti, jer se stidimo?

Koliko duša baš radi toga grijeha prijede u vražji tabor. Upravo radi toga grijeha — svetogrda. Mjesto da nam se grijesi oproste, mi ih potvrđujemo mnogo većim i groznjijim pečatom — grijehom svetogrda.

Pa zašto da se stidimo ispovjediti jedan grieh, kad ga se nijesmo stidjeli učiniti? Koliko se puta preko toga zatajenog grijeha pričestimo, toliko novih grijeha — grijeha svetogrda!

Pa netko će možda reći: ja se ne stidim ispovijediti grijeha, nego me je strah da ih ispovjednik kome ne kaže. Ne, nipošto! Isprazno mišljenje! Baš se to u čitavoj povijesti Crkve ne može naći da su se nečiji grijesi očitovali. Upravo su radi toga mnogi ispovjednici poput sv. Ivana Nepomuka pretrpjeli i mučeničku smrt, ali grijeha nijesu očitovali. Čak i na zahtjevanje samih kraljeva, koji su htjeli saznati, što im žene govore pred ispovjednikom, opet su grijesi ostali zatajeni. Kraj svih prijetnja i silenja ispovjednici su ostali neutrašivi.

Tu se može zapaziti prst Božji, koji ih u svemu krije.

Razumije se da samo po naravnim silama jedan ispovjednik to ne bi mogao svladati, da nema sudjelovanja i nadnaravnih sila.

Nemojmo se stidjeti grijeha na ispovjedi kazati, kad ih se nijesmo stidjeli počiniti. Ne bojmo se, ispovjednici već znadu čuvati grijeha kao najveću tajnu.

Vukšić Petar, gimnazijalac, Široki Brijeg.

Sveta Obitelj bila je radnička obitelj.

„Sve, samo ne radnici“

Poznam nekog činovnika, oca brojne obitelji. Djeca su mu sve njegovo veselje, za njih radi i žrtvuje se. I u toj ljubavi pušta im na volju, da biraju ono zvanje, koje ih privlači i za koje imaju sposobnosti. No jedno im najstrožije zabranjuje: nitko od njih ne smije postati radnik.

Da, sve samo ne radnik! To je želja ne samo ovoga činovnika, nego i mnogih drugih. To žele roditelji, koji hoće pošto potu da im djeca idu u školu pa makar dva i tri puta optočili isti razred. Isto je i sa seoskim djevojkama, koje vole služiti kod kakve »milostive« u gradu, nego li ostati kod majke i biti obične radnice.

Zašto sve to, odakle taj veliki strah pred »radnikom« i »radnicom«? Pravi razlog sigurno nije u tom, što bi danas radnik bio omalovan, a raditi sramota, kao nekoć. Prošlo je doba rimskih velikaša, kada su jedino robovi bili radnici; minula su i vremena grofova i baruna, koji su se često na račun baštine častili i gostili, a radnike smatrali nekom nižom vrstom ljudi. Ne, danas može svaki čestit radnik s ponosom isticati, da je radnik. U Njemačkoj pače moraju i sveučilištarci nekoliko mjeseci raditi kod javnih državnih poslova, neka i gospoda iskuse, što znači »u znoju lica svojega zasluzivati kruhs. Nego pravi razlog strahu pred radnikom dolazi odatle, što je radnikov život mučan, neizvjestan i ovisan o drugima.

Mučan je radnikov život! Pričao mi je jedan prijatelj, kako se za vrijeme svojih nauka umiješao među radnike i radio s njima nekoliko dana, da vidi kako je to. Tovario je s drugima ugljen, i nitko oko njega nije znao, da on zapravo ne spada k njima. Na veće je, kaže, bio tako umoran i neraspoložen, da se morao upravo siliti, da izmoli večernju molitvu. Krevet, počinak — to je bilo jedino, što je želio. Slično je

Sveta Obitelj — obitelj usrdne molitve.

bilo i s ostalim radnicima, koji su inače naučeni na težak rad... K tome kiša, studen, vrućina! Sve to radnik mora podnašati, ako ne će, da mu njegovi kod kuće gladuju. Koliko žuljeva, znoja, napora! To može pravo shvatiti tek onaj, koji je sam iskusio, što znači doći naveće kući skršen od dnevнoga posla!

Radnik živi u neizvjesnosti! Pred kratko vrijeme susreo sam u nekoliko dana par puta jednog istog radnika. Tražio je posla. Svaki put je ponavljao isto pitanje, istu molbu, no on sam nije više bio isti. Jasno sam vidio, kako naglo opada. Ubijao ga glad. Na me je već ovaj jedan slučaj silno djelovao, a što istom kada pomislim, da samo kod nas u našoj domovini ima na tisuće ovakovih.... Dok ima posla, dobro, no tko zna, ne će li ga naskoro otpustiti iz radionice, ne će li oboljeti, a što će onda žena i djeca? Kolike li neizvjesnosti!

Radnik je ovisan o drugima. Često sam puta gledao, kako radnik kod pogadanja za posao upravo drhće. Zna on vrlo dobro, da poslodavcu nije nipošto sila, da baš njega uzme. Ako zacjeni preskupo, doći će drugi i učiniti to isto jeftinije. Ne mogu nikako zaboraviti nekog Bosanca, koji mi reče: »Da mi hoće gazda begenisati posao, volio bih nego sav imetak.« I doista! Dobar je posao najbolja preporuka za drugi put. Dok često kakova malenkost može ozlovoljiti gospodara, a o njegovu raspoloženju ovisi katkada radnik i cijela njegova obitelj.

Zato je razumljivo, zašto onaj činovnik brani svojoj djeci, da budu radnici, i zašto toliki drugi gledaju, da na svaki način postanu što drugo. Radnikov život nije nipošto ugodan, nego težak, a često i vrlo težak!

Što onda mora da osjeti svako kršćansko srce, kada se malo dublje zamisli u činjenicu, da je najčasnija i najuzvišenija obitelj, koja je odgojila Spasitelja svijeta, bila baš radnička obitelj i — da je sam Krist bio radnik!

Sv. Obitelj bila je radnička obitelj. Sv. se Josip, doduše, mogao ponositi, da je potomak slavnoga Kralja Davida, no sjaj kraljevske kru-

ne njegovih velikih pređa već je davno potamnio, i Josip je morao da kao običan tesar »u znoju lica svojega« zaslužuje svagdanju prehranu Isusu i Mariji. I on je jako dobro iskusio, što znači biti u neizvjesnosti, kada je u betiehemu tražio najprije stan, a kasnije i posla; kada je morao bježati s malim Isusom i Marijom u Egipat pa ondje kod zakletih neprijatelja židovskog naroda tražiti posla, da prehrani svoje mile štice. I sv. je Josip često očito, što znači biti ovisan o drugima. Nije on bio jedini tesar u Nazaretu. Morao se i on bojati »konkurenčije«. S njim su osjećali iste nevolje i mali Isus i Marija. Kasnije, kada je Isus izrasao, i sv. Josip umro, preuzeo je Isus na sebe sve teškoće jednog radničkog života pa ih snosio sve dok nije javno nastupio kao Mesija i počeo naučavati svoju božansku nauku. Uistinu nešto izvanredno! Spasitelj svijeta živi kao običan radnik! On je sam birao način svoga života na zemlji i — izabrao je najmučniji, radnički. Zašto?

Prvo zato, što je rad već sam po sebi nešto veliko i uzvišeno: u naravnom redu, jer je rad prvi uvjet za svaki život, i u nadnaravnom, jer bez rada nema hostije, nema vina, nema oltara ni Misel. Ova veličina i uzvišenost rada toika je, da je ne može smanjiti sav onaj napor, koji je spojen sa svakim radom. Prije Krista i u vrijeme njegova života na zemlji držali su mnogi rad za nešto nedolično čovječjega dostojanstva, a Krist je htio, da ga svojim rukama posveti.

Drugi razlog, zašto je Isus izabrao radnički stalež jest, što je htio da utješi, ohrabri i pridigne sve one, koji se muče, pate i trpe svaku nevolju. Takovih je uvijek bila većina ljudskoga društva i bit će tako do svršetka svijeta. Nitko od nas ne može drugome reći, neka se strpi, neka nešto podnese, neka se uzda u Providnost Božju, doklegod nam dotični može odgovoriti: »Lako je tebi govoriti, kada imaš sve, što ti treba.« No sada, kada je Isus sam toliko prepatio pa traži od nas, da i mi nešto podnesemo njemu za ljubav, kada traži da ne budemo malovjerni kao pogani, koji ne znaju za dobrogu Oca na nebesima, sada nam nije teško sve to . . . Neka žena — udovica sa dvoje djece — nije dugo mogla naći zarade, i ne preosta joj drugo, nego da zatraži milostinju. Upitaše je, da li joj je teško, što mora prošiti, a ona odgovori: »O, to znade samo Bog, kako mi je. Ali mislite li, da sv. Obitelj nije moralna prošiti, kada je pobegla u Egipat? Eto, njezin mi primjer daje snage.«

Treći razlog, zašto je Krist htio biti radnik, jest taj, što je radnički život osobito težak, a patnje su i nevolje potrebne, da njima zadovoljavamo za grijehu. Isus je svojim patnjama i konačno svojom smrću na Križu zadovoljio pravdi Božjoj za grijehu svijeta. Sada mora svaki pojedini od nas svojim vlastitim patnjama u zajednici sa patnjama Kristovim nastaviti zadovoljavanje za grijehu svoje i za grijehu cijeloga svijeta. Krist nam je pokazao ovo divno sredstvo, kojim možemo umiriti gnjev Božji, što smo ga svojim grijesama izazvali. Pa da nas potakne, da ga spremno prihvativimo, sišao je sam s neba i živio u radničkoj obitelji, gdje su svi članovi dan na dan doživljavali sve one poteškoće, koje i danas mnogi naši radnici doživljavaju . . .

Ako na taj način promatramo rad, radnike i radničke obitelji, ne samo da ne ćemo izbjegavati radnički stalež, nego ćemo ga baš osobito cijeniti i raditi za njegov napredak. Ta najsvetiji članovi ljudskoga roda — članovi sv. Obitelji — s njima i sam Spasitelj svijeta — bili su radnici!

Petar Ribinski D. I.

Katoličke djevojke — strašne izdajice

☞ Svim djevoj. društvima i uopće svim katoličkim djevojkama.

Dobili smo od jedne ugledne osobe pismo, koje nas je silno ražalostilo, a sigurno će ražalostiti i ostale dobre katolike. Radi se o vrlo važnoj stvari, pa zato molim sve katoličke djevojke i njihove roditelje, osobito majke, da ovo pomno pročitaju. Evo što piše u tomu pismu iz Podravine:

*Što učini Judino
izdajstvo?!*

»Posljednjih par godina u našem se mjestu udalo više naših djevojaka za nekatolike (i to za žandare, finance i t. d.). Vjenčali su se u nekatoličkoj crkvi. Naše djevojke to shvaćaju kao posve običnu i dopuštenu stvar. One kažu: Pa meni je svejedno, jedan je Bog i katolika i pravoslavnih i židova i muslimana; svi vjeruju u jednoga Boga. Pa zato je svejedno — kažu one — pred kim se vjenčaš. Nužno bi radi toga bilo, da Glasnik Srca Isusova koju o tom progovori.«

Eto tako stoji u tomu pismu. Prvo i prije svega Glasnik je o tomu mnogo pisao a Kalendar Srca Isusova i Marijina za 1936. godinu donio je temeljit članak iz pera Dra Josipa Gunčevića. I novi će Kalendar Srca Isusova i Marijina pisati o toj pogubnoj kugi. Mi smo uvjereni, da takve strašne prestupke i grijeha, da to Judino izdajstvo vjere i narodnosti neće počiniti marljive čitateljice Glasnika i Kalendara Srca Isusova. Vjenčati se za jednoga, koji nije katolik i vjenčati se još do toga u nekatoličkoj crkvi: to je strašna stvar! Je li moguće, da kod nas katolika ima takvih neznačilica, koje ne znaju da je ženidba Božja ustanova? Kao što u ljudskim ustanovama moramo gledati volju ljudi, tako u Božjim ustanovama moramo gledati volju Božju. A svaka katolička djevojka, pa imala ona ne znam kako kratku pamet, ipak mora znati, da je Bog priopstio svojoj Crkvi, od Duha Svetoga vodenoj, a od Spasitelja pomaganoj, da ona bude tumač njegove volje. A što kaže Crkva Kristova glede mješovite ženidbe? Neka čuju sve djevojke i njihove majke: »Najstrože se zabranjuje, da se sklapa brak među dvjema osobama krštenima, od kojih je jedna katolička, a druga heretička ili raskolnička« (Kanon 1060). Eto sada ste čule. Pa ako hoće jedna da bude pametnija nego Kristova Crkva, koja nam iznosi volju Božju, ako hoće da bude pametnija nego sam Bog, onda zaista ta je osoba daleko zabludila; takva je po momu суду ili puna zlobe i pokvarenosti ili joj fali u glavi pa ne može pravo rasudivati. Ali žalosno je i hiljadu puta je žalosno, da takvih »pametnih« šupljih glava ima kod nas. Moramo se mnogo za njih moliti, da bi se barem samih sebe stidjeli, ako se ne stide pojavljivati sa svojom »pameću« među ljudima.

I čujte, kako se te jadnice nastoje ispričati. One kažu: »Pa meni je svejedno, jedan je Bog i katolika i pravoslavnih i židova i muslimana; svi vjeruju u jednoga Boga. Pa zato je svejedno pred kim se vjenčaš!« To su te njihove »salomonske« misli i riječi. Jadnice! Vidi se, da im je pamet sasma zatajila. Jer što zato, ako svi i katolici i nekatolici vjeruju u jednoga Boga? Pitam ja: a da li jedan Bog vjeruje njima? Ako ima i krivoga i pravoga novca u jednoj državi i oba novca nose na sebi sliku kralja te države, da li ipak kralj priznaje taj krivi novac za svoj? Ili uzmimo još jasnije. One kažu: »Jedan je Bog i katolika i nekatolika.« A ja dodajem: jedan je Bog i neba i zemlje, jedan je Bog i andela i vragova, jedan je Bog neba i pakla. Držim, da će te jadnice u svojoj šupljoj »mudrosti« toliko dokučiti, da nebo i zemlja nije ipak »svejedno«, da nisu jedno andeli i vragovi, da nije »svejedno« biti u raju i paklu, premda i andeli i vragovi vjeruju u jednoga Boga, premda je jedan Bog gospodar i neba i zemlje i raja i pakla. Mislim, da im je sada postalo jasno, kako su krivo i neispravno sudile, pa ako i dalje ostanu kod toga, e onda tu je po mome sudu potpuna zloba ili potpuni manjak pameti. Kod takvih niti će katolici što izgubiti, niti će nekatolici dobiti. Samo molimo, da nas ne bi tko krivo shvatio i rekao, da mi pristaše drugih vjera nazivamo

vragovima. Ne dao Bog! Nego mi smo samo jasno htjeli pokazati, kako je krivo »filozofiranje« onih jadnih djevojaka, koje kažu da je sve jedno, jer svi vjeruju u jednoga Boga.

I neka znadu one katoličke djevojke, koje se udaju u nekatočkoj crkvi, da im to nije pravi brak, to je po nauci Kristove Crkve divlje priležništvo. I zato ih neće blagoslov Božji pratiti, a jedamput će i te kako osjetiti moćnu desnicu Božju. Nemir, svađe i nesreće snalazit će ih u toj »divljoj obitelji«. Utjeha Božjih neće dobivati. Grinjana savjesti ih mora izjedati. A razumije se, da k svetim sakramentima ne smiju pristupati. Kako će im pak biti na smrti i na судu Božjem, toga se ne usuđujem niti spomenuti. Upropastit će dakle sebe, a upropastit će najvjerojatnije i svoj porod, jer će se djeca izgubiti u krivoj vjeri. Jadne takve djece, što će od nje biti?

O Bože moj, čovjek gotovo ne može da pojmi, kako može biti takvih djevojaka, koje su rođene i krštene u katoličkoj Crkvi; koje moraju znati, da je jedino katolička Crkva prava Isusova Crkva; koje moraju znati, da se vjeru ne mijenja kao odijelo. O to su Jude, izdajice najodurnije. I neka znadu, da takve Crkva Kristova odbacuje. Jer, vjenča li se koja katolička osoba u kojoj drugoj crkvi a ne u katoličkoj, ta je isključena iz katoličke, iz prave Kristove Crkve. Pa govorila ona ne znam koliko da je katolikinja, ona to više nije. To je kukolj, koji je bačen iz pšenice; to je od stabla odsječena grana. Pa zar ima takvih, koje nemaju samilosti, da ovim strašnim grijesima probadaju samilosno i tako dobro Srce Isusovo? Zar ih ima, koje plijuju u lice Isusu, miloj Majčici Mariji, svecima i napokon Crkvi, koju je Isus osnovao da preko nje ljude spasi? O prokleti Juda, zar još imaš svojih sljedbenika u Hrvatskom Narodu?

Zato pozivamo sve katoličke djevojke neka se pomole i zadovoljštinu dadu Božanskomu Srcu za one jadnice. Neka se u svim društvinama zajednički izmoli pet Očenaša i pet Zdravomarija na čest pet pregorkih rana, što ih one izdajice zadaju Presvetom Srcu Isusovu.

Stvar je važna! Ovo neka se pročita u svim djevojačkim i materinskim društvinama.

Upravitelj.

LOVREČINA GRAD. ŠKOLA ZA DOMACICE. — Roditelji i skrbnici koji žele da im kćerka ili štićenica polazi tu školu neka se izvole obratiti na upravu škole do 1. kolovoza, ista daje sve potrebne upute. Škola počinje 1. rujna, a svršava koncem lipnja. Domaćinska škola Lovrenčina-Grad, p. Vrbovec.

RODITELJI! Veliku brigu za odgoj duše i tijela vašega djeteta riješit ćete najlakše ako ga smjestite u ženski konvikt Zavoda Presv. Srca u Koprivnici, gdje se primaju učenice za gimnaziju, glazbu, jezike i ženski ručni rad, pa i učenice za osnovnu školu. Nad učenjem i napretkom u školi vodi se osobita briga, kao i nad tjelesnim razvitkom djece. Hrana je zdrava i izdašna, sobe za boravak i spavanje zračne i prostrane, a za slobodno vrijeme i igru prostrano dvorište i vrt je djeci na raspolaganje.

Hrvatsko Svetište Srca Isusova dok je još bilo u dobrom stanju.

Hrvatsko Svetište „Srca Isusova“

Svakim danom kleći u ovom hramu Božjem stotine duša, kojima je Srce Isusovo svijetlo i milost, snaga i utjeha, uporište i pomoć u životu. Neki amo dolaze, da Srcu Isusovu iskažu svoje poštovanje i poklon, svoju ljubav i odanost. Drugi traže snage i utjehe u nevolji i u križevima života. Treći imadu na duši i u srcu koju želju i potrebu, i neumorni su u žarkoj molitvi. Mnogi dolaze, da zahvale Srcu Isusovu za primljenu milost, jer nijesu kao ono 9 gubernaca, kako čitamo u sv. Evandelju, koje je Isus izlječio i ozdravio, a oni poslije zaboravili na pomoć Božju.

Cim se ujutro u $4\frac{1}{2}$ sati otvara crkva, odmah već ulaze ljudi u Svetište Srca Isusova. I dolaze cijeli Božji dan sve do večeri, dok se u $8\frac{1}{2}$ sati navečer ne zaključaju velika crkvena vrata.

Crkva nije nikada prazna, uvijek se nađe u njoj bogoljubnih duša, štovatelja Srca Isusova, i muških i ženskih, i mlađih i starijih, i od puka i od gradana i od inteligencije. Što više! Od podne od 12 sati do 3 sata popodne zatvorena su nutarnja staklena vrata na staklenoj velikoj ogradi, koja dijeli crkvenu lađu od predvorja crkve. Vanjska crkvena vrata ne zatvaraju se u to doba. Kad god sam za to vrijeme vraćao se kući ili morao od kuće, uvijek bi me vanredno ganulo videći, kako ljudi iza poludnevнog zvaničnog rada, prije nego će na objed, hrle u crkvu Srca Isusova, da mu se poklone, bio to učenik ili učenica, činovnik ili činovnica, radnik ili radnica, u $\frac{1}{2}$

i u 1 sat i poslije još. Divni su to zaista iskazi ljubavi i pobožnosti prema Presv. Srcu Isusovu! I nema sumnje da su ovi pokloni i počasti, što se iskazuju Presv. Srcu Isusovu u Svetištu njegovu, njemu veoma mili i dragi, a vjernicima od velike koristi.

Srce Isusovo u svom Svetištu prisluškuje tjeskobe srdaca i duša. Više nego tri decenija tiho i nečujno padaju tu razne želje i molitve, a Ono ih uslišava, sve i svakoga pravoga molitelja. O tko bi ispisao sva imena onih, kojih je molitve Srce Isusovo baš u ovom svom Svetištu uslišalo, koje je Ono sve utješilo. Treba ga samo zazvati, ali zazvati iskrenom, toplo, pouzdanom i ustrajnom molitvom. Glasnik Srca Isusova u rubrici svojoj »Zahvalnice« navodi neke blagodati, što ih je Presveto Srce Isusovo svojim štovateljima darežljivo udijelilo.

Zaista je crkva Srca Isusova omiljelo Svetište, koje znadu nesamo ispaćene, nesretne, već i sretne duše pobožnih poklonika grada Zagreba i izvan Zagreba!

Vijesti

Divoševci. Na svetkovinu sv. Filipa i Jakova blagosivaju se u našem selu žita u polju. A ove je godine bila i posveta novoga kipa a Presvetoga Srca Isusova. U 10 sati je bila sveta Misa sa propovijedu, a bilo je prilično i sv. ispovijedi i Prcišti. U tri sata poslije podne večernja sa blagoslovom. Cijelo je selo veselo i zadovoljno što sada imamo kip Presvetoga Srca komu se utječe u poteškoćama, brigama i napastima. Molimo mu se i za svetu vjeru i za domovinu Hrvatsku, koju želi komunizam upropastiti. Budi u Hrvatskoj uvijek hvaljeno i slavljenio Presveto Srce Isusovo. *Josip Pretričević, seljak*

Miholjanec. Križari su održali socijalni dan. Pozdravni govor održao je predsjednik brat M. Pišpek, zatim je bila deklamacija »Nek se srde«. Slijedi igrokaz: »San Maloga Isusa«, zatim deklamacija »Ja Križar sam«, igrokaz: »Vrč suza« i »Osjećena pljuska«. Brat Fabijan Marčinko govorio je o značenju socijalnog dana. Ova je bila prva priredba sa vlastitim kulisama za-

hvaljujući akademskom slikaru gosp. M. Vinkoviću iz Šimovaca, koji se je mnogo žrtvovao i radio bez odštete. Plemenitom gospodinu od srca hvala!

M. Ivorek.

Kampor na Rabu. Svake godine za proslavu praznika Presv. Srca Isusova, naše Djevojačko Društvo oživi novim životom. Sam Praznik proslavlji se zajedničkom sv. Prcišti i Misom, koju društvo daje po svojoj nakani. Iako je ova župa nemilo rasijana, u predvečerje Praznika, sakupila se je četa članica, da najlepše iskriti lijepu sliku Presv. Srca. Da može prisustvovati što više naroda, vanjska se proslava obavila u slijedeću nedjelju sa podužom procesijom. Cijelo selo sakupilo se je na tu obiteljsku proslavu! Sva naša društva kat. akcije sudjelovala su svojim barjacima: i podvornici-će Pr. Sakr.; mladići »Vojiske sv. Ante« i naši Trećoredci. Sve je selo u zanosu slavilo pjesmama i javnom zajedničkom posvetom Presv. Srcu. A naš je svećenik u svojem govoru razložio: toliko je Presv. Srce trpjelo za nas, kako da mi za Nj ne bismo? Za

Hrvatske članice oltar. društva Prečistog Srca Marijina u Milwaukee (Amerika)

pravilno razumjevanje tolikih nevolja koje nas prate, najbolja škola jest izranjeno Njegovo Srce. *Uprava.*

Mokošica (kraj Dubrovnika). Svi katolici, osobito pak društvo Srca Isusova nastojali su dostoјno proslaviti svetkovinu Božanskoga Srca. Sve su članice a i mnogo drugih primili sv. Pricest tog dana. Za vrijeme svete Mise smo pjevali. To je bilo 4. lipnja na samu svetkovinu. A u nedjelju 6. lipnja bila je poslijе podne svečana procesija sa kipom Srca Isusova. Zvona su brujala, a mužari su grmjeli. A mi smo se pobrinule, da bude sve lijepo iskićeno. Zatim je bio izložen Pre-sveti Sakramenat. Toga su dana bile primljene nove članice.

Slakovci. Cijelo naše selo, a posebno društvo Kršćanskih Matera svećano je dne 5. lipnja dočekalo svoga natpastira preuzv. biskupa dra. A. Akšamovića. Svi smo ga radosna srca pozdravili. Posebnom nas je ljubežljivošću primio, pa onda je dao i vrlo dobre pouke o uzgoju djece. Njegove krasne pouke ne ćemo zaboraviti. Da pokažemo duboko štovanje izvezli smo mu jedan jastučić sa natpisom: »Kršćanske Majke — svome biskupu«. Bio

je vidno razdražan, te je blagoslovio nas, cijelo društvo i svu našu dragu djecu. Njegov boravak među nama ostat će svima duboko u srcu utisnut.

Predsjednica.

Vrboska. Ima već nekoliko godina da postoji u našem mjestancu Križarsko Sestrinstvo. Sa mnogo ljubavi i mladenačkog poleta naše je društvo koracalo naprijed svladavajući zapreku za zaprekom. Konačno ove godine zahvaljujući našem požrtvovnom duhovniku vlč. I. Moscotello dobile smo tako željeni dom. Sastajemo se svake nedjelje. Naše su članice vrlo aktivne i oduševljene križarskom idejom.

M. Kupareo.

Sv. Nedjelja. Djev. društvo Srca Isusova ima 73 članice, koje su primile 866 naknadnih sv. Pricesti. Revniteljice Apostolstva molitve 157 članica a primile su 1389 naknadnih sv. Pricesti; podmladak 32 članice primile su 207 sv. Pricesti. Udale su se 3 članice, a umrla je revniteljica Apostolstva molitve Ivanec Kata. Društvo je marno skupljalo i prikazivalo duhovno blago za sv. Oca Papu, a prikazivali smo i kitu duhovnog cvijeća i za imandan našeg preč. g. župnika. Glasnik presv.

Srca Isusova primale su članice 70 komada. Tijekom godine bilo je više proslava, a na svečkovinu Srca Isusova pripravljale smo se devetnicom, a samu smo svečkovinu proslavili u Zagrebu kod Hrvatskog Svetišta Srca Isusova, kamo smo došle na proslavu. Svake prve nedjelje imamo sastanak gdje nas prečasni odusevljava za presv. Srce Isusovo. Hvala mu!

Trstenjak Olga, glavarica.

Vratišinec. Dne 11. listopada 1936. godine osnovano je kod nas po želji preč. g. župnika Djekočko društvo Srca Isusova. Taj dan obavio je preč. župnik Kroder svečano primanje. Ima nas 180 članica. Jedna je otišla u samostan, a 9 ih se udalo, ali su nadošle nove članice. Svaki prvi petak

je zajednička sv. Prijest, a svake prve nedjelje zajednički sastanak, na kojem nas prečasni osobito upućuje o Isusovoj izreci: »Učite se od mene jer sam krotak i ponizan srcem i nači ćeće mir dušama svojim«. Brinemo se i za kićenje crkve. Svaka skupina kititi svoj oltar. Obavile smo i zatvorene duh. vježbe. *Sovar Katica.*

Preloščica. Marijina Kongregacija djevojaka lijepo radi i napreduje. Dala je lijepu predstavu za nabavu kipa sv. Valentina i sv. Ante. Djevojke martirjivo pristupaju sv. Prijestima. — Muževi Marijine Kongregacije prikazivali su »Križni put«. Čisti prihod je bio za nabavu kipova gore spomenutih. Prikazivanje je u živim slikama. I okolna se mjesta za to zanimaju.

Ivan Gregurić

ZAHVALNICE

Babina Greda: K. F. Srce Isusovo pomoglo u kućnim potrebama. **Babska Novak:** M. R. Našao se prijatelj, koji mi je velikodušno plaćao sve lijekove i liječnike. Ali ipak u vrlo teškim bolestima želuca pomoglo Srce Isusovo i Njegova Majka. **Bač:** N. N. U zamašnoj stvari utekoh se Petru Barbariću i on me uslišao. — Ana Kulunčić piše: Jako me boljele noge, utekoh se molitvom Petru Barbariću i odmah ozdravila. **Bela Crkva:** B. B. Ozdravljenje muža i djeteta milošću Srca Isusova zagovorom sv. Ante. **Bos. Šamac:** L. E. Zavjetovala se Petru Barbariću i on isprosio, da je sin položio diplomski ispit. **Brodanci:** B. I. Milosti. **Brod Moravice:** K. Z. U teškom duševnom stanju došla utjeha s neba. **Brodski Stupnik:** M. K. Dva puta bio nedužno optužen, od ljudi никакve pomoći, utekoh se Srcu Isusovu i ono me izbavilo. **Chicago:** Mr. B. Mato i Marija. Presvetom Srcu i Kraljici Krunice za pomoć u teškoj operaciji. **Dragalić:** J. K. Teški grčevi želuca i plućima. Liječnik rekao, da moram na operaciju, ali radi brojne dijece bojala sam se. Počnem devetnicu Petru Barbariću i boli nestalo. Kasnije sam veselo pošla na operaciju uzdajući se u pomoć Petru Barbariću, i sve je dobro prošlo. **Dragovići:** A. J. Srce Isusovo pomoglo mužu **Generalski Stol:** S. S. Zahvaljujem Presv. Trojstvu, koje mi je po zagovoru Bezgrješne Djevice i Svetaca, a osobito Doktora Ivana Merza, udjeljilo veliku milost. **Delekovac:** V. P. Pomoć teško oboljeloj Majci. **Gornja Rijeka:** A. i J. F. Mene i moju zaručnicu prije zaruka klevetali. Izgledalo je, da će nam zlobni jezici razbiti zaruke. Sjetimo se miloga Glasnika i u niemu zahvalnicu. Obećasmo i mi i sve je bilo sretno riješeno. Srce Isusovo blagoslovilo naš brak. — Snašla me teška upala pluća. Zatražim svećenika i obratim se Srcu Isusovu s obećanjem, da će biti pravi katolik, ako ostanem na živo'ni. I ono mi je pomoglo. **Gor. Andrijević:** L. L. Moli za milosti u bolesti. **Hrvatska:** D. V. Isusu u Grobu i Petru Barbariću za uslišanu devetnicu i u sin sjajno položio maturu. **Črnković:** P. S. Milost kod blaga. **Hrvatska:** Š. P. Pomoć u nevolji i bolesti. — J. M. (nastavnica): Odličan uspjeh nečakinje i druge milosti. — B. S. Milosti. — M. V. udova: Milosti. **Humac Donji:** S. M. Milošću Srca Isusova brat ozdravio od dva tifusa i operacije. **Youngstown Ohio:** S. A. Milošću Presvetog Srcu sin ozdravio. **Klanice:** K. K. Niye bilo nade u ozdravljenje u bolnici. Ali Srce Isusovo pomoglo i sada sam dobro. **Klenovnik:** B. S. Srce me Isusovo krije u teškim klevetama. **Koprivnica-Brežanci:** C. I. Teško bolesna ozdravila. — J. D. Srcu Isusovu i Petru Barbariću što su me sačuvali od

teške bolesti. **Kosinj:** K. P. Sin ozdravio na očima, a ja na živcima. **Kraljevica:** Z. Č. Zagovorom Petra Barbarića mnoge milosti u obitelji. **Krasica:** J. S. Djece ozdravilo od kužne bolesti i dobro prolazi. **Kukujeveci:** T. P. Postila Petru Barbariću i sin ozdravio na srcu i slijepom crijevu. **Novi:** R. i K. Z. Zahvaljujemo Srcu Isusovu i Marijinu i sv. Josipu i uzoru mlađeži Petru Barbariću, koji su nam pomogli u nevolji. **Novak:** M. M. Petru Barbariću na uslišano molitvi. **Novska:** M. J. Sin mi od djetinjstva bolovao od kožne bolesti. Liječnici ni lijekovi nijesu pomogli. Počesmo devetnicu Petru Barbariću i postili smo njemu u čast devet četvrtaka i gle, sin ozdravio. A meni je Petar Barbarić pomogao u bolesti uha. **Osiek:** N. T. Milosti. **Laze:** Ivan i Manda V. Srcu Isusovu i Petru Barbariću za ozdravljenje moje i moje majke. **Otočac:** Lj. J. Milosti. **Petrovgrad:** G. T. Petru Barbariću za milosti. **Podlužan:** M. H. Imala sam gripu, upalu pluća i porebrice. Zlo mi je, a vrućima velika. Utekoh se Srcu Isusovom da mi pomogne po zagovoru Petra Barbarića i ja sam se pomalo oporavljala. **Podravina:** N. N. Moli sve katolike, da se pomole, da joj se muž obrati. **Podravska Slatina:** A. S. Zagovorom Petra Barbarića dobila namještenje nakon dugog vremena. A sv. Mala Terezija pomogla, da je djetetu ozdravio oko. **Slavonija:** R. M. Ja i moja dva brata svuda sretno prošli, zdravi i veseli se kući vratili, te našu družinu, kod kuće zdravu našli! Hvala Srcu Isusovu! **Sarajevo:** J. O. Izvršujem zavjet i zahvaljujem Petru Barbariću na uslišanim molbama. **Selnica:** S. V. Milost. **Slavetić:** R. C. Kćerka imala prije porodaja teške bolesti, utekosmo se Srcu Isusovu i Ono pomoglo. **Sl. Požega:** M. R. Sretno ozdravljen i mnoge i milosti. **Split:** Lj. F. Bila na rubu groba od krvotoka, ali Srce Isusovo spasilo me. **Staro Petrovoselo:** F. V. Nestalo teških bolova u želucu, premda mi je liječnik rekao, da je potrebna operacija čira. **Sumartin:** Obitelj N. R. Uslišane molitve. **Sunja:** Lj. M. Zagovorom Gospe Sljemeške Kraljice Hrvata i Petra Barbarića spašena od smrti. **Sv. Križ Začretje:** Stjepan Roginić piše: »Bolovao sam godinu dana od teškog reumatizma ne mogavši ni iz kreveta. Potrošio sam mnogo novaca za svakojakе liječkove, ali sve je bilo uzalud. Tada sam se utekao zagovoru Petra Barbarića. Zamolio sam ga za ozdravljenje, a ja će za uzvrat ići svakoga prvega petka u mjesecu na sippovijed i Prcest. I čujte: odmah drugi dan nakon zagovora ja sam potpuno ozdravio. O hvala ti divni slugo Božjeg. **Travnik:** M. Š. Sretan porodaj i ozdravljenje muža bez operacije. — J. Z. Milosti zagovorom Petra Barbarića. **Tuzla:** A. K. Noga me tako jako boljela, da sam bila prikovana na bolesnički krevet, a u službi sam i zaradujem svoj kruh radom ruku svojih. Utekoh se devetnicom Srcu Isusovu, sv. Franji Ksaverskom i Petru Barbariću i hvala im, odmah mi je krenulo na bolje, mogu vršiti svoje dužnosti. Obećajem doživotno držati Glasnik Srca Isusova. **Sljivoševci:** Obitelj V. Dobivene milosti od Presvetog Srca. **Valpovo:** M. M. Milosti zagovorom sv. Josipa i Petra Barbarića. **Vinkovci:** Ljubica i Josip U. Bila sam u smrtnoj opasnosti od prevelikog, prenaglog gubitka krvi. Zamolih Petra Barbarića, da mi spasi život, jer imam petero dječice i stiže mi pomoći od Petra. Naglo popustila visoka temperatura i pogibelj tifusa momu sinu zagovorom Petra Barbarića. Molimo se Petru Barbariću, da nam taj sin pode stopama Petra Barbarića i da postane svet svećenik i Isusovac. **Virovitica:** M. K. Srcu Isusovu za mnoge uslišane molbe. **Voloder:** M. B. Srce Isusovo i Marijino pomogli u teškoj bolesti. **Urbanja:** T. C. Zdravlje djeteta i mnoge primljene milosti. **Vukovar:** M. V. Uzdajući se u Petru Barbarića izgubila veliki kašalj, koji me je gnjavio. **Zagreb:** K. I. Ozdravljenje i sve druge primljene milosti. — D. Š. Suprug bio tri puta na rubu groba, ali ga je Presveto Srce očuvalo. — V. Č. Presvetom Srcu, biskupu Langu što smo se rjesili zle stanareske. — M. H. (bogoslov). Srcu Isusovu na milostima udijeljenim po zagovoru svoga služe Petra Barbarića, osobito što sam sretno položio neke ispite. — B. L. Molio se Srcu Isusovu, da mi kćer dobije namještenje i ona odmah dobila dvije ponude. Vrlo sam zahvalan. —

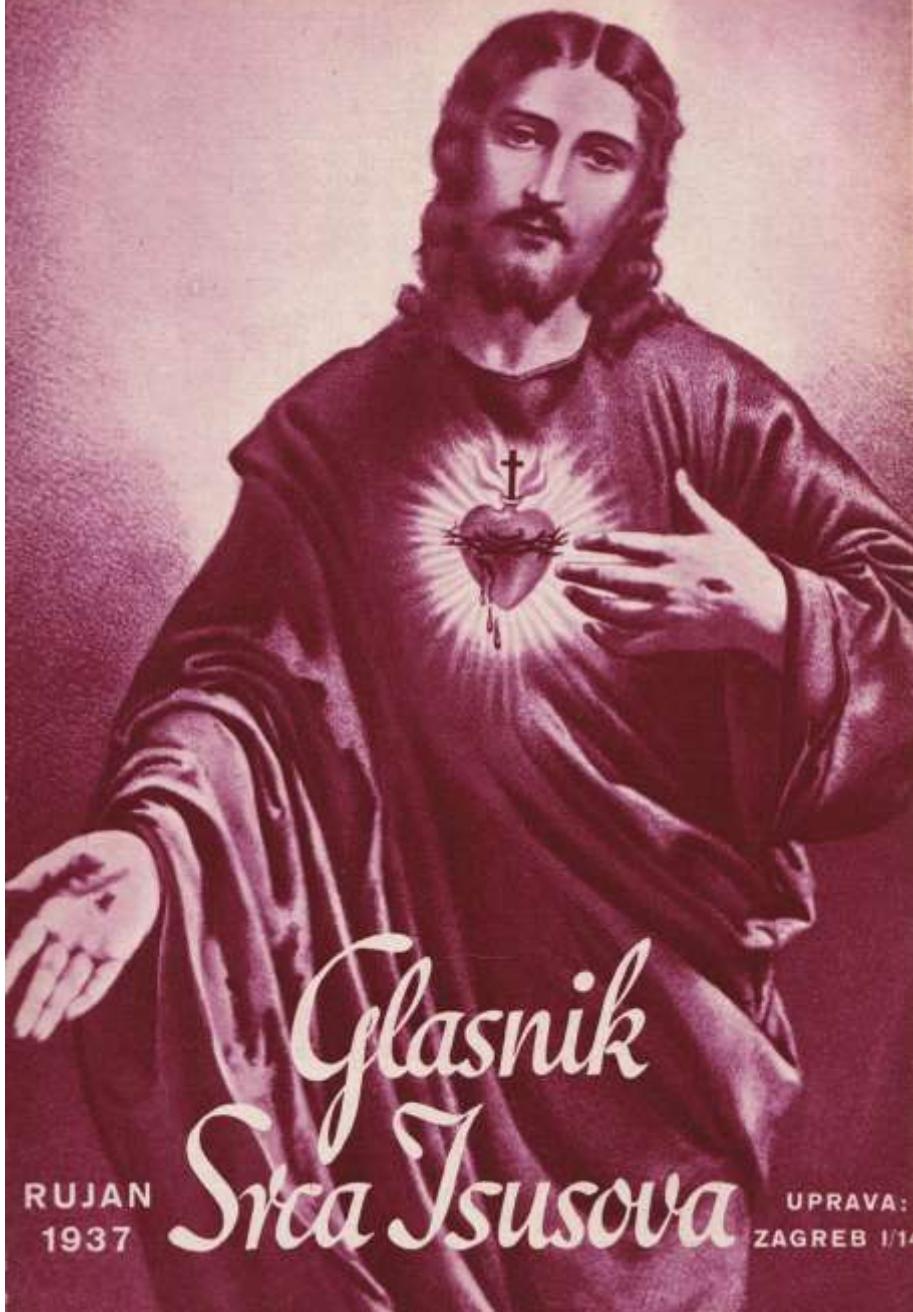
Urednik: Andrija Glavaš D. I.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izдавač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Allirević D. I.

Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Allirević D. I.

Poštarska plaćena u gotovu

RUJAN
1937

Glasnik Srca Isusova

UPRAVA:
ZAGREB I/1

Kalendar Apostolstva molitve

RUJAN 1937

OPĆA NAKANA:

Sv. Mihail Arkandeo.

SVAGDANJE PRIKAZANJE. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše urede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana preporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

POSEBNE NAKANE ZA SVAKI DAN:

1 S Egidij opat. Redovnici.	16 Ć Kornelij pr. i Ciprijan biskup. Srednje škole.
2 Ć Stjepan kralj. Narodni vode.	17 P Rane sv. Franje. Kvatre. Bosanska sjemeništa.
3 P Mansuet biskup. Crkveni poglavari.	18 S Josip Kupertinski. Kvatre. Svećenici.
4 S Mojsije prorok. Obraćenje Židova.	19 N 18. PO DUH. Januarij i dr. Muška mladež.
5 N 16. PO DUH. Lovro Just. Školska mladež.	20 P Eustahij mučenik. Gradnje crkvi kod nas.
6 P Zaharija prorok. Obraćenje psovaca.	21 U Matej apostol i evangelista. Vjerski život među radnicima.
7 U Blaženi Marko Križevčanin mučenik. Progonjeni.	22 S Toma od Vilanove biskup. Siromašni.
8 S Mala Gospa. Štovanje Majke Božje.	23 Ć Lino papa m. — Tekla m. Katolička društva.
9 Ć Petar Klaver. Misije među crncima.	24 P Bl. Di. Marija za otkup sužanja. Misjonari i misjonarke.
10 P Nikola Tolentinski priznavalac. Ljubav k sv. Crkvi.	25 S Kleofa. Firmin. Pučke misije
11 S Proto i Hijacinto mučenici. Učitelji i učiteljice.	26 N 19. PO DUH. Kanadski mučenici. Naši iseljenici.
12 N 17. PO DUH. Ime Marijino. Ženska mladež.	27 P Kuzma i Damjan mučenici. Ispovjednici.
13 P Amat biskup. Crkva u Španjolskoj.	28 U Venceslav kraljević. Nevinost.
14 U Uzvišenje sv. Križa. Ljubav k trpljenju.	29 S Mihovil arkandeo. Mješedni zaštitnik. Sv. Crkva.
15 S 7 žalosti Bl. Djevice Marije. Kvatre. Dječačka sjemeništa.	30 Ć Jeronim učitelj. Katoličko štivo.

OPĆA NAKANA U LISTOPADU: Muški i ženski redovi

MISIJSKA:

Spoznanje važnosti misija i ljubav prema njima kod svih katolika.

OPROST ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpuni oprost jednoga petka po volji, i još jednoga dana po volji odebranog. Na dan pomoravne sv. Pricači. Na blagdan mjesecnog zaštitnika.

OPROSTI ZA ČLANOVE BRATOVŠTINE PRESV. SRCA ISUSOVA: Potpuni oprost prvega petka ili nedjelje, i još jedan po volji odabran dan.

G L A S N I K P R E S V E T O G A S R C A I S U S O V A
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesечно ISUSOVCI u Zagrebu. Broj našeg ček, računa 33.896. Cijena 15 d. — $\frac{1}{2}$ dol. — 8 lira. — 2.50 pengö. Uprava »GLASNIKA SRCA ISUSOVA», Zagreb I, 147. Palmotičeva ulica 31.

GODINA 46

RUJAN 1937

BROJ 9

Štovanje svetoga Mihovila Arkandela

Mjesečna nakana za rujan, blagoslovljena od sv. Oca.

Sveta Franciska Rimska imala je neobični dar od Boga: vazda je vidjela uza se svoga anđela čuvara. Stajao joj je uvijek s desne strane. Bio je kao malen, u bijelo obućen, neopisano mio dječak. Sav se sjao nekim svjetlom mnogo nježnijim od sunčanoga. Zlatna mu je kosa padala niz ramena, ruke je držao sklopljene na prsima, a oči je dizao k nebnu. Kud bi se god svetica makla, svud bi je pratilo. Po noći nije trebala svjetiljke: on joj je svijetlio i uz njegov je divni sjaj čitala svoje molitve. Slično se pripovijeda i o više drugih svetaca.

Stalna je istina naše svete vjere, da je Bog osim ovoga vidljivoga svijeta stvorio i silni nevidljivi svijet duhova, koje zovemo anđelima. Isto je tako stalna istina, da anđeli čuvaju ljudе. Iz Svetoga Pisma razabiremo pače, da svaki čovjek ima svojega andela čuvara. Za djecu je to jasno rekao Spasitelj: »Pazite, da ne prezrete ni jednoga od ovih malenih, jer vam velim, da anđeli njihovi u nebnu gledaju bez prestanka lice Oca mojega, koji je na nebesima.« Mat. 18, 10.

Osim toga po Svetom Pismu možemo držati, da i pojedini narodi imaju svojega andela čuvara. »Mihovil, vaš (t. j. židovski) poglavica«, kaže jedan andeo proroku Danijelu. Dan. 10, 21. Taj uzvišeni Arkandeo, zvan u Sv. Pismu »veliki poglavica« i »jedan od prvih poglavica«, jest takoder čuvar Crkve Kristove. Ona ga oduvijek veoma časti, ona mu posvećuje dvije svetkovine, na 8 lipnja i 29 rujna. Taj divni duh je:

Pobjednik neprijatelja Božjih. Koji su to? Zli dusi ili davli. »Kakvi davci? Davci nema, već je davo svaki zločesti čovjek.« Tako sam čuo jednom govoriti nekoga seljaka. Možda i ti tako po mišljaš, moj čitatelju? Ako da, onda se ljuto varaš. Ima davo. To nam nebrojeno puta svjedoči Sv. Pismo starog i novog zavjeta. Naš

Spasitelj toliko puta izgoni đavle iz opsjednutih. U životu svetaca čitamo toliko puta, kako ih je đavo uznemirivao. Čitaj na pr. samo život sv. Župnika Arskoga, koji je gotovo naš suvremenik. A kako bismo razumjeli bez đavoljega posla i ovoliku mržnju na Boga kod nebrojenih ljudi u naše dane? Ima đavo, to je istina naše vjere.

Sam se je učinio davlom. Sv. Ivan Evangelist pripovijeda u Otkrivenju u glavi 12.: »I nastade rat u nebu: Mihovil i njegovi andeli borahu se protiv zmaja, i zmaj i njegovi andeli se borahu, ali ne mogoše nadvladati i ne bi im više mesta u nebu. I bi bačen veliki zmaj, stara zmija, koja se zove đavo i sotona, zavodnik cijele zemlje; bi bačen na zemlju i njegovi andeli biše bačeni s njim.« Tako eto od dosta velikoga broja andela postaše davli.

Kakav je to bio rat u nebu? Sigurno ne oružjem, kako to vidiemo na slikama, na kojima sv. Mihovil udara Lucifera kopljem. Ima i među ljudima duhovnih borba. Kod suda se na pr. bore branitelj optuženoga i branitelj tužitelja tako da svaki iznosi svoje dokaze, jedan u prilog optuženoga, drugi protiv njega. Suci sude: čiji su dokazi jači, taj dobiva parnicu. Nešto je slično bilo, možemo misliti, i u ovoj borbi u nebu.

Radi čega se zametnuo taj rat? Mnogi sveti učitelji tumače to ovako: Andeli, kad su bili stvoreni, nisu odmah imali rajske sreće, jer još nisu vidjeli Boga. Trebalо je da istom zasluže tu sreću. Stoga su bili stavljeni na kušnju. Bog im naime objavio, da će njegov Sin postati čovjekom, i da će tomu Bogu-čovjeku trebati da se pokloni i andeli. Protiv toga je ustao najveći od andela, Lucifer. On kao da je izjavio: »Kako da se ja poklonim čovjeku, stvoru, koji je kao ništa prema meni? A ako će i Sin Božji biti združen s njim, zar ja nisam ovomu jednak?« Uza nj pristade još mnogo andela, ali većina s Mihovilom na čelu usta protiv njega. Mihovil povika: »Mi-ka-El = Tko je kao Bog?« A Luciferovi pristaše odvraštise: »Lucifer!«. U taj čas nastala čudesna borba, u kojoj Lucifer i njegovi pristaše izgubiše vrhunaruavnu ljepotu, svetost, napuniše se mržnjom na Boga, postadoše strašne nakaze i biše oboreni u propast. Naprotiv Mihovil i dobri andeli ugledaše u taj čas neizmjerno Biće Božje i napuniše se ljubavlju prema Njemu i beskrajnim blaženstvom.

Ovakvo tumačenje rata u nebu uzimlje i crkvena pjesma u čast sv. Mihovilu, koja veli, da su se dobri andeli borili u nebu za Isusa, Boga-čovjeka:

»Ti sjaju, moći Oca svog,
Tí žice naše Isuse ...
Nebeska vojska bezbrojna
Za Tebe u boj polazi,
Ispred nje Križa zastava
Mihovil nosi pobjednik.
On silu zmaja okrutnog
U bezdno ruši pakleno ...«

Naš pomoćnik protiv neprijatelja Božjih. Otkad opстоји ljudski rod, nije nikad na zemlji bilo toliko otvorenih neprijatelja Božjih kao danas. Potajno su rovarili više manje uvijek. Otvoreno su progonili Crkvu Božju osobito za prva tri vijeka. I protiv Crkve i protiv Boža uopće ustala je javno pred blizu 150 godina velika francuska revolucija. Ali protivjerskoga bjesnila, kakvo trese Rusijom, Meksikom, Španjolskom, toga još nije video svijet.

Sveti Mihovile, prvi branitelju Kraljevstva Kristova, moli za nas.

300 dana oprosta
Pijo XI. 11. I. 1927.

Ti neprijatelji Božji — masoni, komunisti i braća im — silni su, jer imaju velike vojske, novac, štampu, brojne pristaše po svim narodima. Radini su, podmukli, lukavi, drski, siloviti. A prijatelji Božji? Bez oružja, bez novca, bez jake štampe, s mnoštvom gnjilih i otpalih članova. A i među boljima od njih je mnogo lijenih, mlađih, slabo poslušnih, svadljivih i napunjenih drugim raznim manama, koje smetaju u borbi. I kada bi Crkva Božja bila ljudsko djelo, ako ikad, to bi sad bila gotova. Za tim čeznu njezini dušmani i nevidljivi im saveznici, to očekuju svaki čas. Ali varaju se!

Kad je prorok Elizej bio jednom opkoljen od neprijatelja, koji su došli da ga uhvate, prepade se njegov sluga i reče: »Što ćemo, gospodaru?« — »Ne boj se,« prorok će mu, »s nama ih je više nego s njima.« I na prorokovu molitvu vidje sluga punu planinu konja

i kola oko Elizeja. II. Kr. 6, 15—17. Ne bojmo se ni mi, premda smo maleni prema neprijatelju. Gore srca! Pogledajmo očima vjere u onaj svijet i vidjet ćemo, da ih je više s nama nego s njima.

Jednoga samo ne zaboravljam: *ponizne molitve!* Bez molitve smo patuljci, s njom smo divovi, bez nje nas čeka poraz, s njom ćemo stalno nadvladati. Vapijimo dan na dan kao što vapije svećenik na kraju Mise: »Sveti Mihovile arkandele, brani nas u boju!...« Napose revnitelji i revniteljice Apostolstva moličvenoga ne zaboravite, da je sv. Mihovil jedan od vaših osobitih zaštitnika. Molite ga, da vas nauči revnovati za kraljevstvo Srca Kristova. Molimo ga svi i za sebe i za svetu Crkvu! Molimo ga u rujnu ovom molitvom: »Sveti Mihovile arkandele, koji si goreći revnošću za slavu Božju oborio buntovne duhove u pakao, izmoli nam milost, da rasplamčeni isto takvom revnošću ratujemo protiv drskih navala, kojima naše vrijeme ustaje na Boga, i da sve svoje sile upremo samo u širenje slave Božje. Amen.« *M. Pavelić D. I.*

Molitva svetim anđelima

*Slavni, silni Arkandele,
Vodu vojsci rajskej dan,
Uzvišeni Mihaele,
»Tko ko Bog je« nazivan,
Kneže prvi izmed prvih,
Pobočniče Višnjeg znan;*

*I ti, divni Gabrijele,
Snago Boga velikog,
I ti, sveti Rafele,
Lijeće s neba visokog,
Milostivo poslušajte
Smjerne molbe srca mog.*

*Prijestolja i sva Gospodstva
I vi, Sile plamene,
Andeli i Arkandeli,
Vlasti veličanstvene,
Pogledajte milim okom
Jade moje kamene.*

*Prem toliko puta skrivi
Moja ružna bestidnost,
Da na mene razgnjevi se
Vaša sjajna něvinost,
Nek me ipak pomiluje
Blaga vam dobroštivost.
E u z e b i j B r u n o .*

-
- »Bez prestanka, cio dan, psuje se Ime moje.« Is. 52, 5.
 - »Tko opsuje ime Božje, neka se pogubi.« III. Mojs. 24, 23.
 - »Ništa nije strašnije od psovke, koja se diže protiv Svevišnjega; svaki grijeh, kad se s njom isporedi, lakši je.« Sv. Jeronim.
 - »Blagosivajte sva djela Gospodnja Gospodina.« Danijel 3, 57.
 - »Od istoka sunčanoga do zapada bilo hvaljeno ime Gospodnje.« Ps. 112, 3.

Isus kršćanima psovačima

Puče moj, reci, što zla ti stvorih?

U čem tebe ožalostih? Odgovori!

Puče moj, ja učinih tebe čedom Božjim i svojim bratom,
a ti za hvalu na Oca i na me bacaš se blatom.

Puče moj, ja za te prolih krv svoju prenevinu,
a ti za hvalu psuješ tu svoju otkupninu.

Puče moj, ja ostavih ti svoje Tijelo, da te hrani,
a ti huliš moj Sakramenat neiskazani.

Puče moj, ja Majku svoju dадох за Majku tebi jadnom,
a ti nju najsvetiju, najnježniju ružiš riječju gadnom.

Puče moj, ja otvorih tebi raj, da vladaš s andelima,
a ti na njih i svece dižeš jezik sa zlim duhovima.

Puče moj, ja tebe zaštitih mnogim svetinjama,
a ti sve sveto proklinješ bez i malo srama.

Puče moj, ja manje marim, što bezbožac me psuje,
al tvoja psovka, to ljuta rana meni nà Srcu je.

Puče moj, što imam, a da ti nisam dao?
Ako ti križ šaljem, pod težim sâm sam posrtao.

Puče moj, ja predadoh ti Srce svoje cijelo,
Pa zar zato psovkom s nova raspinješ mi i dušu i tijelo?

Puče moj, zar plač tvoga Spasitelja ne dira te,
Ni ovo Srce žarko, probijeno za te?

Puče moj, reci, što zla ti stvorih?
Zašto me psuješ? Odgovori!

U KONVIKT SESTARA KĆERI BOŽJE LJUBAVI U TUZLI, primaju se djevojčice, koje pohađaju osnovnu, građansku školu trgovackog smjera. Žensku Zanatsku (stručnu) školu sa tečajem za šivanje i krojenje rubenina i haljina u zavodu, — ili gimnaziju u gradu. — U zavodu mogu još učiti glazbu i strane jezike.

Vezani za jezik

Po nepreglednom polju prosuo se silan svijet. Na početku se polja diglo poviše brdo, i na njegovu se vrhu pomiche amo tamо velik majmun. U ruci mu golemi konop koji se spušta dolje i dijeli se tamо u nebrojene niti. Svakomu od odraslih muškaraca, a gdje-gdje i ženama i djeci ide po jedna od tih niti u usta.

*Oče, oprostim im, jer ne znaja,
što čine.*

Od časa do časa trzne majmun konopom. I odmah zatitraju one tisuće i tisuće niti po nepreglednom polju, odmah se otvore nebrojena usta, pokažu se iz njih jezici, kroz koje je nit provučena. Odmah čuješ, kako svi ti jezici složno laju besramnu riječ, a uza nju dodaju: Boga, Majku Božju, Isusa, Krista, svece, vjeru, križ i različne druge svetinje...

I stotine se tisuća takvih psovaka ori svaki dan i svaki čas po nepreglednom polju na užas zemlji i nebū. A majmun? On grohoče od veselja, hvata se za trbuh, od užitka mu frcaju suze iz očiju. Nanizao je eto nebrojene tisuće jezika i oni grde sve, što on mrzi neugasivom mržnjom. Nanizao ih je kao lovac zmija pohvatane ljutice, povezao ih kao pakleni zvonar odvratne klepke, kojima zove paklenjake k Luciferovoj službi...

Zar da ti tumačim, čitatelu, ovu priču, koja crta žalosnu istinu? Kako da razumije čovjek zdrave pameti ovoliku psovku po svijetu i osobito kod nas Hrvata, ako tu nema davo posla? On, paklenki majmun, mrzitelj Boga, probušio je svojim šilom tolike jezike, dobio ih u svoju vlast, složio ih u milijunski zbor i pjeva njima dan na dan svoju ratnu pjesmu protiv nebesa. A Gospodar neba? Šuti i čeka obično. No kad progovori, jao njima!

Koji to ljudi psuju?

1. Mrzitelji Božji. Oni su potpuno upili duh svoga oca: đavla. O njima na vlas vrijede riječi, što ih je Isus rekao svojim neprijateljima: »Vi imate đavla za oca i vršite želje oca svojega...« Iv. 8, 44. Kao što davo mrzi Boga i sve, što je sveto, tako čine i oni. U naše im je dane njihov otac natočio osobito velike čaše svoga vina u Rusiji, Meksiku, Španjolskoj i drugud. I oni, pijani od mržnje na Isusa, rigaju psovku za psovkom. Ja sam duboko uvjeren, da su mnogi od ovakvih opsjednuti, samo što se njihov stanovnik ne javlja kao nekad velikom bukom i vanjskim znakovima: u naša mu vremena posao ide bolje od ruke, ako se krije.

Kao što ima ljudi, koji često u govoru umeću »veli«, »kaže«, tako ima ovih bogomrzaca, da umeću strašne psovke. Slušao sam jednog takova, iza svake druge, treće riječi miješao je psovku protiv presvete Majke Božje. Poznavao sam u Primorju nekog nesretnika, bio je sluga u trgovca sa stokom ili nešto slično. On bi s najvećim mirom isto tako miješao bez prestanka u govoru sve vrste najgadnijih psovaka. A mlio je, brate, hitrim jezikom, mlio svakakve nesklopnosti dan i noć, osim kad bi jeo i spavao. Na opomene se nije obazirao. Od Crkve, križa, svetih slika odvraćao je oči, nije htio da ih gleda.

Izišao sam nedavno s mlađim drugom redovnikom. Upravo smo se spuštali niz kratki prolaz kroz šumicu u blizini Zagreba. Najednom čujem, gdje netko pridušenim glasom izgovara gnusnu psovku, i upozorim na to druga.

— Ne, ne, reče taj, to nije ljudski glas, to je kao pasje režanje.

Još je on gotovo bio u riječi, a eto ti sa strane iz grmlja pred nas jednoga povišeg momka s kratkom sjekicom u ruci, kojom prode povrh naših glava. Desetak koraka za njim ispadne i drugi s oduljim nožem, uprtim prema nama. Za ovaj put nas pustiše čitave, ali pokazaše, što nam žele i na što se spremaju. A što i mogu drugo mrzitelji Boga? Svevišnjemu ne mogu ništa osim da zalažu na nj, stoga iskaliju mržnju na onima, kojih odijelo sjeća na Nj.

Na jednoj radničkoj skupštini opsova jedan od ovakvih Boga na sav glas i reče: »Eto opsovao sam ga! Ako jest, neka me kaznil!« Pošto mu ništa ne bi, reče opet: »Vidite, da ga nema. Kad bi bio, kaznio bi me.« — Čekaj, nesretniče, dočekat ćeš, ako se ne obratiš. Nije Bog tvoj sluga, da nešto radi, kad ti hoćeš. Osim toga, On je i sama mudrost i samo milosrde, a ti si glup i sam si svoj krvnik.

Ipak Gospodin zna izvršiti kad god želju ovakvima, kad u svom sveznjanju vidi, da im nema popravka. Anarhist je Sontheimer na jednoj skupštini u Münchenu 1919. hulio i vikao: »Ako ima Bog, neka me ubije!« Malo izatoga bio je na bijegu ustrijeljen.

Ipak ovakvima se i nije toliko čuditi, što psuju, ta oni mrze Boga. Nego na žalost Boga psuju i:

2. Nevaljali kršćani. Ti nesamo da ne mrze Boga, već mu se bar kako tako mole, idu možda i jednom ili dvaput na godinu na ispjed i pričest, uvrijedili bi se, kad bi im tko rekao, da nisu kršćani. A ipak ih je medu njima bez broja, koji psuju, koji možda

i svaki dan, i po više puta na dan, pogrđuju presveto ime Božje i druge svetinje.

Psovke ovakovih mnogo više bole našega Gospodina nego psovke bezbožaca i bogomrzaca. On se tuži po proroku: »Da me psuje neprijatelj moj, podnio bih; da se diže na mene protivnik, zaklonio bih se pred njim. Ali ti, moj drugi ja, moj pouzdanik i prijatelj, koji si sa mnom jeo slatko jelo, kod moga stola!...« Ps. 54, 13—15.

I upravo radi toga, što ovi psovkom više žaloste Gospodina, to im se davo više veseli. Za svoje bezvjerje i bogomrsce psovače manje mari, to su njegove sigurne strvine. Ali ove oblijeće, ove iz svih sila nastoji utvrditi u psovanju Onoga, u koga vjeruju i komu se mole, za njih se boji, da se ne bi obratili i ostavili psovku. Oni su njegova osobita zabava, oni ga nagone u gromoviti smijeh. Jer zaista i najludi davo mora da se smije ludacima, koji se sad pred Bogom klanjaju, a čas potom Mu bacaju najgadnije psovke u lice!

Pa ono njihovo izgovaranje: — Naučio sam se, ne mogu se odučiti! — Ta ne vidiš li, jadan čovječe, da se tim još više optužuješ, kad veliš, da si se navikao psovati? Ne možeš se odučiti? A zar je u psovci takva slatkoča, da je ne možeš ostaviti? Ne, već ti n e c e š da se ostaviš.

Nedavno mi jedan pobožni starac seljak reče, da bi psovačima valjalo za kaznu odsjeći jezik. Doista, bolje bi im bilo bez jezika doći u nebo, nego s jezikom ići u pakao, gdje će taj jezik u vjekove strašno patiti. Oni sebi čine tisuće puta veće zlo, kad psuju, nego da sami odrežu svoj jezik.

Brate moj, koji ovo čitaš, ako si psovač, zamisli se i opameti se. Ti imaš na jeziku strašniju bolest nego što je rak. Lijeći ga! Da ti oboli krava, što sve ne bi učinio za njezino zdravlje! A zar ti duša manje vrijedi od krave?

Prijekli lijek protiv psovke jest česta sveta pričest. Idi, isповјди se i pričesti svake nedjelje i blagdana, ako možeš, i još češće, i vidjet ćeš, kako će paklenski majmun sve slabije trzati, i kako će napokon posve prekinuti nit, koju ti je provukao kroz jezik i kojom te nuka na paklenu pjesmu-psovku. P.

DOMACINSKA ŠKOLA SESTARA MILOSRDNIĆA U SLAV. POŽEGI
— U ovu školu primaju se učenice od 14.—26. godine. Tečaj počima 1. septembra, a svršava koncem lipnja. Na svršetku tečaja dobivaju učenice Svjedodžbu. Uz teoretske predmete uči kuhanje, šivanje, krojenje rublja i haljina, ženski ručni rad, pranje i gladjenje rublja i sve poslove koje treba da zna svaka vrijedna domaćica. — Ova škola obuhvaća cijelu dušu budućih domaćica, žena i majka našega naroda. Daje im temelje intelektualnoj naobrazbi, a što je glavno opremljuje srce ljubavlju za dom koji prikazuje kao mali raj za cijelu obitelj. — Prostorije koje služe učenicama svijetle su i zračne. Prostrano dvorište, posebno igralište, te vrlo lijepo ureden vrt stoji učenicama na upotrebu. Najljepši je ukras ove škole kao i cijelog zavoda brdače vezano s vrlom, a uredeno kao perivoj sa serpentinama, cvijećem, crnogoricom i bijelogoricom. Na uzvisini toga brda postavljeni su stolovi za obuku preko ljeta na čistom, svježem i mirisavom zraku. — Tko želi posebne informacije neka se obrati na: Upravu domaćinske škole Sestara Milosrdnica u Slav. Požegi.

Zovite k bolesniku svećenika

Čitam članak sestre Simforijane u ovogodišnjem svibanjskom broju našega Glasnika: Bolesnica je na umoru. Sestri je liječnik strogo zabranio, da pozove svećenika, jer bi time odviše uznemirila bolesnicu... Druga se bolesnica isto bori sa smrću. Njezini oko nje udarili u plač. Ne daju ni spomenuti o posljednjim sakramentima — a samo zbog toga, da je ne bi prestrašili...

I vi, gospodine liječniče, i vi rođaci i svi drugi, koji ne želite buniti bolesnika, imali biste možda pravo, kada bi smrću bilo sve svršeno. Ali sv. vjera nas uči: i za smrti istom počima život. Kako je opasno igrati se s dušom, gdje se odlučuje: ili će vječno biti sretna, ili vječno prokleta!

A nije ni to istina, da će prisutnost svećenikova uzrujati bolesnika. Svi će vam svećenici iz iskustva ustvrditi baš obratno. Bolesnik, kada na vrijeme i lijepo pripravljen primi posljednje sakramente gleda mirne duše i s nekim zadovoljstvom, kako se žeže njegova smrtna svijeća i kako lagano, ali sigurno dogorjeva. Ovaj mu je slabi plamičak znak njegova nebeskoga sjaja, što ga za čas čeka Bolesnikova savjest —iza toliko životnih bura i oluja — stisala se. Sada je mirna i čista kao gorsko jezerce... Računi su s Bogom uredeni, i još samo čekas, kada će ugledati lice Božje... Gdje je tu uzrujavanje, bunjenje, strašenje? Naprotiv — tu je mir, kakav se ne postiže nikakvim ljudskim pomagalima, a Bog ga daje duši po posljednjim sakramentima. Zato, ako ljubite bolesnika, dajte mu zadnju utjehu na zemlji: **zovite svećenika.**

Ako li pak bolesnik vašom krivnjom umre nepripravno — u smrtnom griješu, nužno ide u pakao! I ta duša, koju vi iz »ljubavi« ne htjedoste uzrujavati, iz pakla će na vjeke proklinjati vas i vašu »ljubav«. A i Gospod će na sudu tražiti tu dušu iz vaših ruku. Upita Bog Kaina: »Gdje je brat tvoj Abel?« (1 Mojs. 4, 9.). Što ćete vi odgovoriti, kada vam Bog na sudu postavi isto pitanje? Sv. Augustin kaže: »Spasiš li samo jednu dušu, našao si u nebu mjesto svojoj duši.« No ako upropastite samo jednu dušu, zar niste već jednom nogom u paklu? Dakle, pazite što radite! Nisu to male stvari! Želite li sami čuti blagu riječ Kristovu: »Slugo dobri i vjerni... unidi u veselje Gospodara svojega« (Mat. 25, 23.), a ne onu užasnu: »Odlazite od mene prokleti u ogran vječni« (Mat. 25, 41.), onda se pobrinite, da vaš brat, koji baš sada stoji pred vratima dvostrukе vječnosti, može unići u veselje Gospodara svojega, a očuvati se od ognja vječnoga. To ćete pak najlakše postići, zovete li mu svećenika, koji ima zlatne ključeve za raj, a teške pečate za pakao.

Našemu je Spasitelju mnogo stalo do spasenja duša! Sv. Crkva to dobro zna pa zato i daje bolesniku objeručke, upravo rasipno, iz svoje riznice: podijeljuje mu ne jedan, nego tri sv. sakramenta. Želi očistiti njegovu dušu u kupelji sv. ispovijedi, prije nego se pokaže pred strogim Sucem, jer samo će čisti Boga vidjeti.

(Mat. 5. 8) Posljednji puta donosi mu bijelu Hostiju, da primi svoga Boga zadnji put na zemlji, jer koji umre s Kristom, s njim će i kraljevati. (Rimlj. 6. 8.) Nosi mu posljednju pomast, svrhnaravni lijek u najtežim časovima života. Taj ga sv. sakramenat jača u smrtnoj borbi, da junački odbija posljednje đavolske navale i da iz ljubavi podnese svoje bolove i na koncu — samu smrt, jer »koji izdrži do kraja, taj će se spasiti«. (Mat. 10. 22.)

I vas, koji ste danas čili i zdravi, čeka — htjeli, ne htjeli — bolesnički krevet. I »blago slugama, koje Gospodar, kada dođe nađe budne«. (Luk. 12. 37.) Ne čekajte zadnjih časova, jer »Sin će čovječiji doći, u koju uru i ne mislite«. (Luk. 12. 40.) Nemojte trpjeti, da obilazeći oko vas mole: »Bi li zvali svećenika?« — nego sami, što prije to bolje, zahtijevajte: »Dajte, braćo, valja k r š ē a n-
s k i umrijeti: zovite svećenika!«

J. Njavro D. I.

Veliki Papa Leon XIII. o Presv. Euharistiji

Euharistija je: 1. Najveći Božji dar koji je potekao iz dna Bož. Srca Spasiteljeva.

2. Ona je spomen neizmjerne ljubavi Isusove prema ljudima.

3. Crkva sve čini, da vjernike po Euharistiji privede do najugrađenijenja s Kristom.

4. U Euharistiji sadržana su sva dobra milosti.

5. Isus zove k Euharistiji najvećim obećanjima i prijetnjama.

6. Euharistija je vrelo i početak svih dobara za ljudе.

7. Ona čovjeka neizmjerno uzvisuje; nastavlja i proširuje Utjelovljenje Kristovo u ljudima.

8. Ništa tako ne oživljuje našu vjeru kao Euharistija.

9. Ona a) najbolje pokazuje, kako čovjek biva ucijepljen u božanski život; b) po njoj se najviše raste u svakoj kreposti.

10. Krist po njoj ublažuje buru strasti, koja bjesni u našim udima.

11. Euharistija najviše podiže naše ufanje, jer je zalog vječne slave — nesamo za dušu nego i za tijelo.

12. Ova tajna vjere sadržaje mnogim i raznim čudesima sve, što je vrhunaravno u vjeri.

13. Sv. Misa jest najveće čudo svoje vrsti i sadržaje nebrojena čudesna.

14. Euharistija kao trajni spomen muke Isusove, živo povijeda pokoru protiv niskih uživanja.

15. Čini nas jednim Tijelom s Kristom i spaja nas s pojnicima. Ona je središte cijelog kršćanskog života i sviju poštosti. Ona je duša Crkve, radi nje jesu svećenici.

Zborovanje Kritara.

Djevojačka društva Srca Isusova.

Euharistijski Mali Kritari u povorci.

pontifikalne Mise.

Biskupi za vrijeme

SA EUHARISTIJSKOGA KONGRESA U DUBROVNIKU DNE 15., 16., 17. i 18. SRPNJA 1937.

16. Odavle Crkva crpi i ima svaku krepot svoju i svu slavu, sve božanske milosti i sva dobra.

17. Veći dio ljudskog roda izaziva očito srdžbu Božju. Treba Bogu zadovoljiti s pomoću Božanske Žrtve.

18. Krist je ostavio u Euharistiji svu moć muke svoje ili zato, da daje njom zadovoljštinu Bogu ili da njome moli milosti. Stoga Euharistija nije isprazno i tašto sjećanje muke Njegove, nego pravo i divno premda nekrvno i tajnovito njezino obnavljanje.

19. Oznaka bogoljubnosti — Sakramenta! Oznaka jedinstva svih vjernika s Kristom! »O vezo ljubavi među Kristom i među kršćanima« kliće sv. Augustin.

20. »To činite na moju uspomenu« — znači na spomen boli, tjeskoba i smrti Kristove.

21. Ovaj Božanski Kruh pretvara nas u Krista, a ne pretvaramo mi Krista u sebe.

22. Papa traži, da se sve učini, kako bi se popravile pogreške protiv Bož. Sakramenta, koji je vječni spomen muke Gospodinove i »skup svih čudesa Gospodinovih«.

Najljepša molitva u čast Blažene Gospe

Naši su stari pučki misijonari šireći pobožnost k B. D. Mariji mnogo preporučivali molitvu »O Gospodo moja, o Majko moja! Tebi se sav prikazujem i da pokažem, kako sam ti odan, poklanjam ti danas oči svoje, uši svoje, usta svoja, srce svoje, naprosto svega sebe. Jer sam dakle sav tvoj, o dobra Majko, čuvaj me i brani me kao stvar i svojinu svoju.« — Zdravo Marijo.

Koji ovu molitvu i Zdravo Marijo ujutro i navečer mole, dobivaju svaki dan jedamput oprost od 100 dana, a svaki mjesec potpuni oprost uz obične uvjete.

Tu bi molitvu molio misijonar skupa s narodom prije propovijedi t. j. kad bi držao pouku. U svojim izvješćima vele misijonari, da su je preporučivali mladeži osobito u ispovijedaonici. O. Juraj Jeramaz († 1917) je ovu molitvu toplo preporučivao seminarcima. Mnogi priznaju, da su se njome okoristili, i da im je bila jaka obrana u napastima protiv sv. čistoće, zašto je i sastavljena.

U Rimu je živio neki mladić, sin imućnih roditelja. Budući da je mnogo išao po svijetu i vido mnoge zle primjere, poveo se za njima i počeo opako živjeti. Kad se je vratio kući, nije imao mira, jer ga je uznemirivala savjest. Otide poznatom Isusovcu o. Zucchiju, koji ga izmiri s Bogom.

O. Nikola Zucchi († 1670.) veli o sebi: »Kad mi je bilo 12 godina, svojom sam krvlju napisao obećanje Majci Božjoj, da će vazda čuvati nevinost duše svoje.« Njegov životopisac, znameniti povjesničar i književnik o. Danijel Bartoli D. I., spominje, da je o. Zucchi nesamo očuvao nevinost, već se dovinuo i do velike kreplosti. On je na sveučilištu u Parmi bio profesor filozofije, zatim u Rimu propovjednik na papinskom dvoru. Kao vrsna propovjednika svuda su ga rado slušali, a imao je i osobiti dar za vodstvo duša.

Taj iskusni duhovnik savjetova spomenutoga mladića: »Ako po nesreći iznova padneš u grijeh, traži odmah lijek u svetoj ispovjedi. I mladić je često dolazio na ispjoviju, ali sam priznaje, da ga je zla navada bila tako obuzela, da je često zaboravljao dobre odluke.

Njegovo je duhovnomu ocu bilo to vrlo žao, zato će mu jednog dana najozbiljnije kazati: »Sinko, ako se želiš spasiti, uzmi B. D. Mariju za Majku i moli svako jutro i večer ovu molitvu.« I dade mu molitvu: »O Gospodo moja . . .« koju je sam sastavio. »Svaku večer iza te molitve« reče dalje, »poljubi tri puta zemlju.« To neka te sjeća, da ćeš se obratiti u prah. Ako te preko dana snadu napasti, uzdahni k B. D. Mariji: »O Gospodo moja, o Majko moja, spomeni se, da sam tvoj; čuvaj me i brani kao stvar i svojinu svoju!«

Mladić obeća, da će tako činiti. Malo izatoga bilo mu je opet poći u svijet. Bojeći se za njegovo dušu ljubezno mu preporuči duhovnik: »Uvijek se sjećaj, da si odabrao B. D. Mariju za Majku, vazda joj se moli, kako sam te poučio.«

Nakon četiri se godine taj mladić sretno povrati. Odmah pohrli do oca Nikole i reče: »Bl. Gospu, koju ste mi dali za Majku, často sam svaki dan, i dobra i moguća Majka mi je pomogla: oslobođio sam se ružne zle navade i sada s njom radosno kličem svaki dan: »Raduje se duh moj u Bogu spasu mojem!«

Tako je eto nastala ova divna molitva, koja se raširila po čitavom katoličkom svijetu i donijela obilne koristi neumrlim dušama.

S. Dragičević D. L.

* Tko nosi škapular ili medalju, može nju poljubiti.

DOMACINSKA ŠKOLA ŠKOLSKIH SESTARA U SPLITU NA LOVRETU

Preporučamo roditeljima, da svoje kćerke šalju u Domaćinsku školu Školskih sestara u Splitu na Lovretu. U toj će školi Vaše kćerke dobiti teoretsku i praktičnu naobrazbu, da budu dobre domaćice, čestite žene i brižne majke. — Sve eventualne informacije zatražite kod: Domaćinska škola i zavod Školskih sestara, Split-Lovret.

Kalendar Srca Isusova i Marijina za god. 1938

Izašao je Kalendar Srca Isusova i Marijina za god. 1938. Ove je godine veći nego lani, a da je i još ljepši, o tome će se svaki uvjeriti, čim ga uzme u ruke. Slika je na omotu veličanstvena, boja svijetla i privlačiva. Svaki mjesec zauzima četiri stranice. Na prvoj je prostor za bilješke i podaci za sunce i mjesec, na drugoj su strani označeni tjedni, dani s pojedinim blagdanima i svećima, riječ Gospodnja i lijepa slika iz prirode. Na trećoj je i četvrtoj strani po jedna slika, koja odgovara dotičnom mjesecu i uz svaku sliku po dva članka, koji govore o onom, što slike prikazuju. Tako ima već u samom kalendariju 48 članaka!

U Kalendaru su zastupani svi naši krajevi, Sjeverna i Južna Amerika i Gradičanski Hrvati. Obradena su sva pitanja, koja u naše vrijeme zanimaju kršćanski puk.

Kalendar je ukrašen mnogim slikama i prilozima, među kojima je i prilog s potresnim slikama o Španjolskoj.

Cijena 10 dinara, naručuje se kod

Uprave Glasnika Srca Isusova
Zagreb I/147.

Dijete obraća grješnika

U londonskoj bolnici leži teško bolestan francuski radnik. Odbija tvrdokorno i svećenika i sestre. O isповijedi ni čuti!

Približi mu se tada neka djevojčica. Htjela bi i ona govoriti s njim. Rekoše joj, da je Francuz i da ne razumije skoro ništa engleski.

Dijete će na to: »Ja već 2-3 nedjelje učim francuski. Znam na pamet i neke rečenice iz evandelja. Vidjet ćete, da će me razumjeti!«

Stade uz krevet, prekrsti se, na prstima pride još bliže bolesniku i onda mu u onoj krasnoj dječjoj priprostoći i glasom punim nježnosti protipa polako riječ po riječ: »Bog je ljubio toliko ljudi, da je za njih dao svoga jedinorodenoga Sina, da ne pogine, tko vjeruje u Njega, nego da ima život vječni.«

Uze izatoga žuljavu radnikovu ruku u svoje ručice i nasmiješi mu se. Bolesnik se nije više mogao uzdržati od ganuća... Zaplače kao malo dijete. Put je k isповijedi i obraćenju bio pripravljen.

★

Kakvu je negdje radost i utjehu pripravila ona djevojčica Presvetomu Srcu? Jedna neumrla duša bila je spašena. — Možda i mi imamo prilike za slična djela, samo nas prijeće bojažljivost ili ljudski obzir. Radimo, štogod možemo za obraćenje grješnika, smilujmo se tim najvećim i jedinim pravim nesretnicima na svijetu!

A. Gabrić D. I.

Ljubav svladava sve . . .

Pripovijeda se iz života sv. župnika Arskoga, kako je sveuč uspjelo da obrati ženu bogatog Židova. Čim je taj saznao, što se dogodilo, uputi se odmah k župskom stanu, sav bijesan uleti unutra i poviće:

Došao sam, da vam iskopam oko, jer ste pomutili mir u mojoj kući.

— Koje želite? priprosto će župnik.

— Desno!

— Dobro. Ostat će mi još lijevo, da vas njime gledam i ljubim.

— Ali ja ću vam izvaditi obadva . . .

— Ipak će mi još ostati srce, ja ću vas ljubiti i nadalje.

Židov nije vjerovao svojim ušima. Ta dobrota i ljubav u jedan čas ga promjeniše. Bio je to čas milosti... Baci se pred svetog župnika, zamoli ga za oproštenje i — krštenje.

G.

1 Fericanci: Hrvatski Kat. Muževi. — **2** Hrastovica: Djevojačko Društvo Srca Isusova Crkvi. (× Martin Bilić, drž. č. u m.). — **4** Imbro Lukačin iz Markušenca kraj Zagarsko sestrinstvo. — **6** Zagreb/Jordanovac: Prvopričesnici. — **7** Bribir: Djevojačko vilo od teške bolesti. — **9** Linardići, (Krk), župa sv. Fuske: Djevojačko Društvo u predstavi »San Maloga Isusa«. — **12** Cunski kod Malog Lošinja: Zastava djevojaka: Djevojačko Društvo Srca Isusova sa svojim dobrim i revnim župnikom. — **15** Glasnika Lenke Jelencić iz SAN JOSE,

— 3 Katolici iz Vrnjačke Banje (Srbija) šalju svoju sliku i obećaju vjernost Kat. a. Revan povjerenik Glasnika Srca Isusova. — 5 Jabučeta, p. Novigrad Podravski: Križivo Srca Isusova. — 8 Podr. Podgajci: Zvonko Petrović kojega je Presv. Srce ozdravio Isusova. — 10 Zagreb/Jordanovac: Prvopríčesnici. — 11 Miholjanec: Male Križarice iz Društva S. I. — 13 Pag: Križari slave Papin dan. (Galilejski ribar). — 14 Vratistići: Male Križarice. — 16 Bibir: Mali Križari. — 17 Vrina kapelica revne širiteljice f. (U-S-A). Kapelica je posvećena Srcu Isusovu.

Grob Petra Barbarića — novo proštenište

»Njegova uspomena bit će blagoslovena.« Ove riječi sv. Pisma obistinjuju se dobrotom Božjom na časnom služi Božjem Petru Barbariću. Svjedoči o tom ono mnoštvo naroda, koje iz dana u dan već preko dvije godine dolazi na njegov grob.

Blagdan sv. Petra i Pavla izabrao je narod bez ičijega poticaja, voden jedino Duhom Svetim, za godovno služe Božjega. Već je lani došlo na Petrovo veliko mnoštvo naroda iz cijele Herceg-Bosne, pa i isprijeka. Ove godine bilo ih je još više. Mnogi su putovali dan, dva dana pješke, da izvrše zavjet. Jedan je seljak doputovao izdaleka sa ženom i dvoje uzete djece. Putni trošak stajao ga 600 dinara. Jedni od hodočasnika dolaze, da izmole razne milosti, osobito ozdravljenje, drugi, da zahvale za primljene milosti. Pisac ovih redaka primao je ove godine na Petrovo te ljude i slušao njihove izjave. Zabilježio je preko deset ozdravljenja. Evo nekih.

1. Nikola Mikeltek iz Sarajeva dobio jaku ozljeđu na lijevom oku. Skočio mu u nj komadić željeza. Liječnik je ustanovio, da mu se rasula rožnjača i zjenica. Prijetila je opasnost, da će mu morati izvaditi oko. U Zagrebu na klinici rekoše liječnici, da mu nema pomoći. Bolesnik se utekao Petru Barbariću i oko mu je toliko ozdravilo, da može opet vršiti službu.

2. Milka Begović iz Sarajeva dobila je g. 1936. žestoku upalu zglobova, i izgubila porabu razuma. Dr. Karabačić ustanovio je, da je ludilo neizlijecivo. Ukućani se utekoše Petru Barbariću i zdravlje se povrati preko očekivanja. Ima već sedam mjeseci, da je ozdravljenica na čudo samomu liječniku posve zdrava i vrši sve poslove.

3. Sabljo Jure iz Rakitna (Duvno). Počela mu je gnjiti kost na objema nogama i na desnoj ruci. U Mostaru su ga liječnici pet puta operirali. Rekoše mu, da za njega ima samo jedan lijek — smrt. Pred Uskrs 1936. počeše se njegovi ukućani moliti Petru Barbariću. I on domala ozdravi i sada može raditi teške sešlačke poslove. Došao je pješke i bos u Travnik (dva dana hoda), da zahvali slugi Božjemu.

4. Ruža Marković iz Luga kod Prozora trpjela je teško na srcu kroz 26 godina. Liječnik je dolazio k njoj jedanaest puta, no sve bi uzalud. O Božiću 1936. učinila je zavjet Petru Barbariću, da će ići na njegov grob. Odmah je ozdravila. »Ima već šest mjeseci, veli, kako me nije zaboljelo. Prije bi me svaki dan uhvatila srčana bolest i tako me oborila, da se nijesam mogla ni maknuti.«

3. Katu, kćer spomenute Ruže Marković, udarila je teška greda po zatiljku. Krv joj navrla na usta, nos i uši. Sedam godina nije ništa čula i bila je vrlo slaba. O Očišćenju Bl. Gospe počela je moliti devetnicu Petru Barbariću i postiti četvrtke njemu u čast. Drugog je četvrtka posve ozdravila i došla s majkom u Travnik. Obje su došle pješke i bose, a put je dug dan i po hoda!

6. Ana, dijete iste Ruže Marković iz Luga kod Prozora, zgrčila se 1936. od bolesti. Tri mjeseca nije se mogla ispraviti. Već je troje Ružine djece umrlo od takve bolesti. Majka se zavjetovala Petru Barbariću, da će ići na njegov grob, i dijete je odmah drugi dan ustalo na noge. Treći je dan hodalo. Ima već godina dana, kako je posve zdravo.

Dragi čitatelju! Možda i tebe bije kakva nevolja — duševna ili tjelesna. Uteci se s pouzdanjem i vjerom zagovoru služe Božjega Petra Barbarića. On će ti svojim zagovorom kod Boga pomoći u tvojoj nevolji.

N. M.

Petar Barbarić

Izišao je novi životopis Petra Barbarića.

Ovaj uzor mladić umro je g. 1897.; već je g. 1900. o. Ante Puntigam D. I. objelodanio njegov životopis. Ta je knjiga raspačana. Sada je evo izišao novi životopis, što ga je napisao o. Miroslav Vaino. Ovaj je životopis velika knjiga (310 str.). Na čelu je knjige krasna slika služe Božjeg, te diljem cijele knjige mnoštvo slika, koje objasnuju štivo i opise.

Djelo je podijeljeno u 44 poglavlja: Klobuk, Ljuboško polje, Barbarići, Petrov otac, Majčin lik, Djedinjstvo Petrovo, Pastirče, U školu!, Mlađahni učitelj, Trgovački naučnik, Dragocjeni biser, Travnik, Jedan dan u sjemeništu,

Mladi gojenac, Uzoran đak i dobar drug, Lijenčina, Proslava jubileja sv. Alojzija Gonzage (1891), Izbrušeni dragulj, Barbarić uči jezike, Teška kušnja, Vitez Marijin, Lijepa naša domovina, Ljiljan u trnju, Ponizan srcem, Zlato poslušnosti, »Bronze ti«, Vedro čelo, Andeo mironosac, Katolik dušom i tijelom, Vrelo božanskog života, Apoštoli Srca Isusova, Isus zove, Velika radost, Još jedan pogled, Cvijeće na križnom putu, Zreo za nebo, Napomol luci, Večernja žrtva, Kruna života, Vjenac drugara, Uz romon uskrsnih zvona, Kako Bog uzvisuje ponizne, Prenos tijela služe Božjega.

Na svršetku je knjige pisac iznio do 50 raznih milosti, koje je Bog udijelio ljudima po zagovoru milog pokojnika.

Knjiga je tako zanimljiva, da je ne možeš ostaviti dok je svu ne pročitaš. Ovakova pojava diže dušu k Bogu, pa zato svakome preporučujemo neka nabavi ovu knjigu.

Slika iz svagdanjeg života

Dođem na groblje, da se pomolim za pokojnike. Kraj jednoga groba klečala je neka žena i plakala. Kad se malo smirila, pristupim k njoj i upitam je, koga tako gorko oplakuje. Ona obriše suze, sjedne kraj groba i počne mi pripovijedati.

»Nemam nikoga na tom svijetu. U ovom grobu leži moj sin, koji je pao u ratu. Iza njega ostala mi je još kćerka. No i ona je doskora umrla. Nemajući nikakve rodbine, uzmem k sebi strane ljude — muža i ženu — pa preprišem na njih svoj posjed pod uvjetom, da me hrane do smrti. A sada im ja već predugo živim, pa sve govore: zar ne češ još krepati . . . Zar te još ne će vrag odnijeti i slično. Šta mi onda preostaje, nego da plaćem . . .

I opet gorko zaplače.

- A zar niste imali više djece, upitam je.
- Nisam htjela više roditi, jer je mali posjed.
- Pa koliko imate zemlje?
- Devet jutara.

— Zar je to tako malo? Na devet jutara moglo bi živjeti i više djece. Evo ja imam osmero djece, a nemamo ni mi puno zemlje. Svega deset jutara. Nisu svi ostali kod kuće. Neki su izučili zanat, drugi svršili škole. Svi su lijepo obučeni, čestiti i vrijedni. Kad se skupe kod kuće, srce mi je puno veselja. Uz ovo osmero djece ne bojim se za svoje stare dane.

Starica se zamislí, onda opet udari u plač. Sigurno se kajala, što nije htjela roditi više djece. Ali — bilo je već prekasno!

Citateljica Glasnika.

Majke, pročitajte ovo!

Blaženog Cafassa pozvali jednog dana, da ispovjedi nekoga bijednog mladića, koji je radi ubojstva bio osuden na smrt.

Blaženikove riječi pune ljubavi i samilosti bile su pravi balzam bijednomu mladićevu srcu.

Uze stoga svećenikovu ruku i počne je s najvećom nježnošću ljubiti. Vruće su mu suze tekle iz očiju. Kroz plač bolno zavapi: »Oh, velečasni, da je meni moja majka govorila kao vi sada, ne bih bio tako duboko pao . . .«

A. Gabrić D. I.

Djevica o podne

Podne. Hram, gle, otvoren je. Da se navratim.
Majko Krista Spasa, molit ja ne dolazim.
Ni prinosit niti prosit ništa ne imam.
Ja dolazim, Majko, tek da Tebe pogledam.
Da Te gledam i, istinu znajuć premilu,
Plaćem blažen, što sam sin Tvoj i što Ti si tu.
Tu sam, da tek za trenutak dokle posli stoje,
Budem s Tobom, o Marijo, gdje je mjesto Tvoje;
Da ne zborim, već tek oči dižem k licu Tvojem,
Pustiv srcu, neka pjeva u jeziku svojem;
Jer si lijepa Ti, jer nisi ljamom dotaknuta,
Jer si žena u Milosti opet uzdignuta . . .
Naprosto, jer zavazda se ovdje nalaziš,
Naprosto, jer Marija si i jer opstojiš.
Majko Krista Spasa, hvala, hvala tisuć puta!

Paul Claudel.

„Kako mi je suđeno, tako će mi biti“

Tako znadu reći neki ljudi, koji misle, da su tim rekli osobitu mudrost, a rekli su nešto sasvim ludo, kao što se vidi i iz ovoga dogadaja. Znameniti franjevački učenjak Duns Skot prolazio jednom pokraj njive, na kojoj je neki seljak orao i kod toga strašno kleo.

— Ne kunitate, prijatelju, reče redovnik, jer od toga ne samo da nemate koristi, već navlačite na sebe Božje prokletstvo, rušite sama sebe u pakao.

— Što ćete mi vi soliti pamet! rasrdi se seljak. Ako je Bog odredio, da ću doći u pakao, ne pomaže mi ni molitva ni post; a ako je Bog odredio, da ću doći u nebo, doći ću stalno tamo, ako budem i ne znam koliko kleo. Na to će mu redovnik:

— Pa čemu vi orete? Ako je Bog odredio, da ćete žeti, žet ćete i bez oranja i sijanja; a ako je Bog odredio, da ne ćete žeti, zaludu vam sva muka. Tad reće seljak:

— Bez oranja i sijanja nema žetve.

Redovnik se nasmiješi i reče:

— Tim ste pobili svoju nauku. I seljak jasno upozna, kako je ludo bilo njegovo mišljenje. Ne: »Kako mi je sudeno, tako će mi biti,« već: »Kako budem radio, tako će mi biti.« P.

Trostruki jubilej Gospe Remetske

26. rujna ove godine slavi remetska župa trostruki jubilej: 125. godišnjicu župe, 250. godišnjicu, otkako je hrvatski sabor na prijedlog zagrebačkog biskupa, pavlina iz remetskog samostana, Martina Borkovića, naredio post uoči Bezgrješnog Začeća, a sv. Josipa proglašio zaštitnikom kraljevine Hrvatske i 650. godišnjicu dolaska pavlina u Remete, najstarije hrvatsko Marijino prošenište.

Cudotvorni kip Majke Božje Remetske.

*Glasovito hrvatsko Marijino Svetište
u Remetama kraj Zagreba.*

Ovaj trostruski jubilej, zahvala Gospodinu Bogu za trostruku, milost, ne tiće se samo remetske župe, nego i cijelog hrvatskoga naroda. S Remetama je preko njihova pavlinskog samostana i prošeništa Majke Božje povezana naša prošlost i sadašnjost.

Pavlini su odgajali hrvatski narod u vjeri i zapadnoj pravjeti. Već u ona davna vremena otvorili su u Lepoglavi sveučilište! A o remetskom svetištu piše redovnik pavlin o. Andrija Eggerer god. 1672., da je »tako znamenito, da ga nema u čitavom kraljevstvu, koje bi se moglo s njime usporediti bilo starinom, bilo mnoštvom

čudesa.⁹ Kada bi ovaj kraj bio poput drugih bolje naseljen, zacijelo bi se Remete mogle ispoređivati s najglasovitijim svetišтima Majke Božje na čitavom svijetu.¹⁰ I doista! Brojne zavjetne slike i ploče, koje vise u Gospinu svetištu, svjedoče, da su na proštenje u Remete dolazili nesamo zagrepčani i ljudi iz donjeg Zagorja, nego i iz čitavog Turopolja, Posavine, iz križevačke okolice, paće i sa štajerske granice. Iz ovoga vidimo, da su Remete već kroz stoljeća mjesto, na kojem Gospodin Bog po zagovoru B. D. Marije dijeli obilne milosti hrvatskom narodu.

R.

U hramu Gospe Remetske

*Tvojega hrama pjevaju stijene
hrvatsku slavu, bezbrojna čuda.
Pred kipom Tvojim blistaju suze,
križ što ga nosi hrvatska gruda.*

*Dobra je crkva puna vedrine,
oči je Tvojeg blaženstva krase.
Na Tvome dlanu Maleni Isus
daje nam Sunce, što vječno sja se.*

*A ptice slave monahe davne,
koji su život predali Bogu.
One bi htjele da Ti ih vrate,
ali ih vratiti više ne mogu.*

*A svak, što dođe častiti Tebe,
srce kaže koje tuga dira,
odlazi s nekom nebeskom srećom,
jer Ti si, Majko, kraljica mira.*

*Jer Ti si sunce i ljiljan Ti si,
što duše puni mirisom svojim.
Pred Tobom sve su žalosti male
i sve se gube pred sjajem Tvojim.*

* * *

*U Tvojem hramu, Remetska Gospo,
gdje živi povijest hrvatska, duga,
molim Te smjerno, nek bar u kutu
ostane moja i radost i tuga!*

Jeronim Korner.

Sedam glavnih grijeha

Ostavi neko vrijeme vrt na miru, neka u njem raste, što hoće. Kakav li će taj biti, recimo, za tri mjeseca! Ne češ ga ni prepoznati. A čega će imati najviše? Štetnoga korova. Korov niče i u najljepšem vrtu. Samo što ga tu gospodar ne trpi. Neprestano ga pljevi i čupa.

Tako je nešto i s našim srcem. Ono je kao plodna zemlja. Na toj zemlji niče i dobro i zlo sjeme: to su dobre i zle sklonosti. Ima u našem srcu dobrih svojstava: naravske dobrote. Ali na žalost ima i dosta zla. »Čut je i misao srca čovečjega sklona na zlo od mladosti« I. Mojs. 8, 21. To je učinio Adamov grijeh. I odonda ne samo da rada zemlja trnjem i korovom, nego i srce rada zlom, ako ne pazimo na nj. Bog nam daje dovoljno milosti, da možemo vladati svojim srcem. A to i moramo. Bez toga ne možemo držati Božjega zakona. Gospodin je rekao Kainu: »Nije li ovako: ako dobro činiš, primit ćeš plaću, ako li zlo, odmah će ti biti na vratima grijeh. Želja se njegova okreće k tebi, ali ti treba da si gospodar« I. Mojs. 4, 7.

Sedam glavnih sklonosti. Ima u našem srcu svakakvih klica, iz kojih se razvijaju »biljke« i donose plod, to jest ima raznih sklonosti, iz kojih proizlaze djela, i dobra i zla. Kad bi u našem srcu bilo samo dobrih, svetih klica! Ali, ako ne pazimo, može niknuti poglavito sedam otrovnih trava, tako zvanih sedam glavnih grijeha: oholost, škrrost, bludnost, zavist, neumjerenost u jelu i pilu, srditost i lijenost.

To su sklonosti, nagnuća, dakle zapravo nešto prirodno. I nisu sve takove sklonosti uvijek nešto zlo i grijeh. Samo se onda ne će zvati gornjim imenima. Ima i dobra »škrrost«, a zove se štedljivost; tako je i ponos nešto dobro, ima i sveta zavist, ima i dobra srditost. Tako se otac srdi na zločestog sina, gospodar na lijenog slugu, pobožan kršćanin na nerед u crkvi, grješnik na samoga sebe itd.

Tako je i s drugim zlim sklonostima. A jer u ovima svi drugi grijesi imaju svoj korijen i početak, zato se one zovu *glavni grijesi*. Svaki takav glavni grijeh ima i protivnu krepost. Tako se oholost protivi kreposti poniznosti, srditosti je protivna blagost itd. Sve druge zle sklonosti mogu se donekle svesti na jednu od sedam glavnih. Okrutnost na srditost, a i na bludnost (sadizam), radoznanost na neumjerenost u upotrebi sjetila itd.

Sedam glavnih napasti. Te sklonosti nisu još grijeh, već samo napast na grijeh. Zato i jesu neka nesavršenost u čovjeku. Bolje bi bilo da ih nema i dobro je gledati, da ih bude sve manje ili da barem oslabe.

Ima pobožnih duša, koje drže, da je grijeh, čim očute kakovu zlu sklonost. Nije to grijeh, nego prilika za grijeh, a prilika i za dobro djelo. Ako se opreš zlu te svladaš napast: eto to je dobro i zaslužno djelo. Ako se navikneš svladavati koju zlu sklonost: eto imać čak i krepost! Osim toga napasti su prilika za druga dobra

djela: za molitvu, vjeru, pouzdanje u pomoć Božju, poniznost. Stoga veli sveti Jakov: »Za samu radost držite, braće moja, kad padate u različite napasti; znajući, da kušanje vaše vjere rada ustrajnošću. A ustrajnost nek bude praćena savršenim djelima, da budete savršeni i potpuni, bez ikakova nedostatka.« Jak. 1, 2—4. Ali ako napasti popustiš: eto grijeha, i ako se radi o velikoj stvari, eto smrtnoga grijeha. »Svakoga kuša vlastita požuda, koja ga vuče i mami. Tada zatrudnjevši požuda rada grijeh, a grijeh, izvršen rada smrt.« Jak. 1, 14. Dokle god nema slobodne volje, nema grijeha.

Dobre sklonosti. Ima i sklonosti na dobro, ako ih i nije toliko, koliko zlih. Ali to nisu odmah krepsti. Ako je dijete od naravi skloni na blagost, nije to još prava krepst, jer to nije dobra navika, već dobra narav. Istom kada tko vrši često čine blagosti te mu postane lako biti blagim i — kad je teže uvrijeden ili razdražen, onda istom postiže krepst blagosti. A što je dijete skloni na blagost ili koje drugo dobro svojstvo, to ipak nije bez milosti Božje. Duh Sveti s milošću posvećujućom ulijeva u dušu djeteta već kod krštenja sklonosti na dobro. Te zovemo ulivenim krepstima, a one prve se zovu stečene krepsti, jer se čestim vršenjem dobrih djela stiče dobra navika, a to je krepst.

Strasti. Glavni su grijesi veoma pogibeljni, ako se ne čuvamo. Može doći do grijeha. To jest: upravo radi tih neurednih sklonosti prestupamo Božje i crkvene zapovijedi. Ako ih prestupamo u velikim stvarima i sasvim svojevoljno, onda je to smrtni grijeh. A to je najveće zlo, veće nego ikoja druga nesreća na svijetu, jer grijehom vrijedamo neizmjerno veličanstvo Božje, a sebi nanosim najstrašnije zlo. Stoga čuvajmo svoje srce i revno čupajmo iz njega zle klice. Ako pustiš da narastu i da ti osvoje srce, onda dolazi do novog velikoga zla: u čovjeku preotme maha *strast*. To je stanje u duši baš protivno od krepsti. To je grješna navika, žalosno robovanje grijehu, teško savladljiv nagon, koji goni sve više na grijehu i na sve veće grijehu. Takove su strasti pijanstvo, proždrljivost, kartanje, srditost, škrtost itd. Strastven čovjek otvrđne u grijehu i sve se teže obraća na pravi put. Sve ga više sotona steže svojim lancima i već ovdje ima pakao u srcu. A sve to, jer se nije htio ispočetka opirati neurednim sklonostima. Ne valja se dakle šaliti s glavnim grijesima.

Ispit savjesti. Glavni grijesi jesu slabe strane srca. Srce hoće sotona da osvoji. Gleda, kako bi unišao te poput iskusna vojskovođe traži najslabiju stranu, da onuda unide u srce i u njemu zavlada. Jao čovjeku, ako ne pazi na tu svoju najslabiju stranu!

Uđimo dakle što ćešće u tvrđavu svoga srca, ispitujmo ćešće, a osobito svake večeri kod večernje molitve svoju savjest. Pitanjmo se, u koje grijehu najčešće padamo, koje su zle sklonosti u *našem* srcu. Tako ćemo upoznati sebe i uz milost Božju moći ćemo očuvati srce, da u njem zle sklonosti, a pogotovo strasti ne preotmu maha.

Petar Gertler D. I.

Odgovor na jedno pismo

Nedavno je dobilo uredništvo Glasnika Srca Isusova pismo s potpisom »N N«. Salje ga nepoznati čitatelj Glasnika i prigovara, što Glasnik piše o stanju rusko g a radnika, »koji se nas ništa ne tiče«, a ne piše o bijedi našega radnika, »koji živi u mnogo gorim prilikama, nego ruski radnik«. Na ovaj prigovor želim odgovoriti u ovom javnom pismu.

Prijatelju moj, kažeš, da se nas ništa ne tiče ruski radnik, pa čemu o njemu pisati... O, nas se to i kako tiče! Kod nas se mnogi zanose za komunizam i žele, da bi on zavladao i našim narodom. Po njihovu bi to moralno biti doskora — što prije, to bolje — i prema tome morali bismo i mi doživjeti tu »promjenu vlade«. A onda nas ipak mora zanimati, što bi u tom slučaju bilo s nama. Odgovor na ovo pitanje daje nam Rusija: mene bi objesili, s tobom bi se dogodilo nešto slično, a s ostalim bi našim seljacima i radnicima bilo isto što i s onima u Rusiji.

Za mene manje više. Tebe bi bila možda veća šteta, jer bi iza tebe sigurno ostala siročad, koja ne bi imala ni ono malo kruha, što ga sada dobiva od tebe. A ostali naši seljaci i radnici? Nama je obojici mnogo do njih. No i komunisti kažu, da im je žao naše sirotinje, pa joj obećavaju svega i svačega, samo neka prizna njihovu vlast i pokorno ih sluša u svemu. Oni će povješati sve svećenike, porušiti crkve, postrijeljati bogataše i zaplijeniti njihova imanja, a onda? A onda će — kažu oni — osvanuti sirotinji sretni dan... I tkogod bi doista mogao pomisliti, da će tako biti. Ali — Rusija nas uči, da komunisti samo obećavaju, a kad je sve porušeno, i kada treba ispuniti svoja obećanja, onda se pokažu u pravom svijetlu. Kapitalistički novac uzmu sebi i sami postanu najveći kapitalisti, a jadan narod mora da se pati kud i kamo više nego prije. I rado bi se oslobođio komunističke vlasti, ali čim se tko makne, pada mu glava s ramena. Stoga nije druge, nego čekaj novi rat, kao što ga sada čeka ruski narod, jer je to jedini način, na koji se može riješiti komunističkih nametnika.

Sve ovo treba da znaju naši radnici i seljaci. Zato Glasnik piše o tom, da svi vide, kako komunizam ne može uklokniti njihove bijede, nego je samo još povećati.

Ali što će onda biti s našim radnicima i siromašnim seljacima? Zar njima doista nema pomoći? Zar da stoga o njihovoj bijedi uopće ne pišemo i ne govorimo? Ne! O tome treba pisati i govoriti, da čuju oni, koji imaju svega u obilju, kako se mnogi od njihove braće pate za koricu kruha, pa da smanje svoje željice i misle na sirotinju. O tome je Glasnik Srca Isusova već pisao, a pisat će još i više. No samo pisanje nije dosta. Moramo stvarno riješiti pitanje, pomoći sirotinji, da dode do sredstava, koja su potrebna čovjeku za doličan život. Komunizam nije kadar, da pribavi čovjeku ta sredstva. Jedino temeljita obnova ljudskog dru-

štva na temelju pravde i ljubavi, na onom temelju, koji nam pokazuje Kristovo evanđelje, može ukloniti ovu veliku bijedu, koja danas vlada u cijelom svijetu pa i u našem narodu! Svi oni, koji drugdje traže lijek ovoj nevolji, moraju jednom propasti!

Zato je potreban pokret, koji će raditi oko obnove ljudskoga društva na temelju pravde i ljubavi. Ovakav pokret zahvatio je već katoličke narode u zapadnoj Evropi. Šire ga članovi Katoličke Akcije, koju sv. Otac Papa na osobiti način preporučuje. I kod nas se već radi u tom pravcu. Osobito se ističu Križari i druga društva Hrv. Kat. Akcije. Kad ovaj pokret izvede svoj program i obnovi u našem narodu duh evanđeoski, duh pravde i ljubavi, onda će nestati užasne bijede, od koje danas trpi naš narod. Na tom treba da radimo i ja i ti, prijatelju, a i Glasnik će učiniti svoje.

Petar Ribinski D. I.

Pitanja i odgovori

Pitanje: *O kome pjeva Vergilijs u IV. eklogi: da li o rođenju Spasitelja ili o rođenju sina konzula Poliona ili o rođenju sina Cara Augusta?*

Odgovor: O tom se pitanju raspravljalo jako mnogo. Najvjerojatnije je mišljenje, da Vergilijs govori o Augustovu djetetu, a najnevjerljivije, da priorće dolazak Spasiteljev. Vidi o tom lijeputu raspravu u 10. broju »Života« god. 1936.

Pitanje: *Je li dobra i valjana isповijed, ako netko grijehu napiše i predlaže svećeniku, jer se mnogi ljudi kod usmenog isповijedanja zbune i smetu od stida i straha?*

Odgovor: Takova je isповijed valjana, osobito je na mjestu kod bolesnika, koji ne mogu govoriti ali i kod drugih, no bolje je, da sami pročitaju svećeniku grijehu, a svakako moraju biti prisutni, kad im svećenik daje odrešenje.

Pitanje: *Zašto i kako Crkva dopušta, da inovjerac bude kum kod krštenja, na pr. kad se radi o devetom (!) djetetu?*

Odgovor: Crkva ne dopušta da ikoji inovjerac bude kum. Ako ima razloga, inovjerac smije biti prisutan kod krštenja kao svjedok, ali ne smije držati djeteta ni doticati ga, pa ako bi to i učinio, on pred crkvom ne bi bio pravi kum i ne bi došao u duhovno rodbinstvo s krštenikom.

Pitanje: *Što vrijedi pred katoličkom Crkvom čovjek, koji je bio katolički svećenik pa ostavio svećenički red, oženio se, ženu ostavio, prešao na drugu vjeru i ponovno se oženio s drugom ženom?*

Odgovor: Takav je nesretnik u očima Crkve otpadnik, izopćen iz Crkve, ne može mu se dopustiti crkveni pogreb, ako se prije smrti ne pokaje. Ali nemojmo nikoga osudjivati, već se molimo za takve, da se obrate.

Pitanje: *Šalje se jedan članak s molbom, da se tiska u Glasniku, jer se dolična osoba zavjetovala.*

Odgovor: Ako se netko zavjetovao, da će objaviti u Glasniku dobivenu milost, ako bude uslišan, on je učinio svoju dužnost, ako je to poslao uredniku, a ovaj će prosuditi, da li je zgodno iznijeti to u Glasniku ili nije.

Pitanje: Je li Glasnik samo za Hrvate katolike, kad piše samo o njima, a ne o katolicima drugih narodnosti?

Odgovor: Hrvatski Glasnik je u prvom redu za katolike Hrvate, zato je i pisani hrvatskim jezikom. Drugi narodi imaju Glasnike u svom jeziku. Ipak Glasnik donosi katkada po štograd i o drugim narodima, što vidi svaki, koji ga čita. I oni, koji nisu Hrvati, mogu koješta naučiti iz našega Glasnika, ako znaju hrvatski jezik.

Pitanje: Mora li pred Presvetim Sakramentom gorjeti uljena svetiljka i u siromašnim crkvama?

Odgovor: Mora. Ako bi siromaštvo bilo zaista toliko da uza svu revnost nije moguće dobiti sredstva za maslinovo ulje, onda treba od biskupskega Ordinarijata moliti dopuštenje, da smije pred Presvetim gorjeti drugo kakvo svijetlo.

Vijesti

Pregrada. Djevojačko društvo Presv. Srca sa podmlatkom ima 85 članica. Umrla nam je čestita djevojka Sekušak. Sve smo prisustvovalo pogrebu. — Članice vrše svoje dužnosti: isповijedi i Pričesti svakoga prvega petka i nedjeljni sastanci. Ostavio nas je revni kapelan Franjo Rihar, a opet se je povratio nama poznati i omiljeni Josip Rukelj. *M. F.*

Goričan: Križarice su predstavljale uspjeli komad: »Rade mrtva nego redovnica«. Tu je opisana borba djevojke, koja želići u samostan. Komad je potresan. — Društvo lijepo napreduje i vrše točno svoje vjerske dužnosti. — *Gudlin.*

Kneginiec kod Varaždina. Na posebno svezani način proslavilo je uskrsne blagdane »Djevojačko društvo Srca Isusova« u Knegincu. Prigodom 25 godišnjice misnikovanja domaćeg župnika vel. g. Rudolfa Gabrišaka na

drugi dan Uskrsa izvelo je Djev. društvo na sveopće zadovoljstvo puka igrokaz »Jajirova kći«. Isti se komad morao davati uzastopce još dva puta. A za to sve ide zasluga vrlo g. župnika, koji se mnogo zalaže za svoje župljane. *N. N.*

Dubrava. Naše Djevojačko društvo Srca Isusova imade svakog I. petka zajedničku sv. Pričest. U god. 1936. imale smo Duhovnog dobra, što smo ga prikazale u nakanu sv. Oca 524 sv. Pričesti, 322 duh. pričesti, 669 sv. misa, 1010 pohoda presv. Olt. Sakramentu, 1809 sv. gosp. krunica, 1576 zl. krunica, 111 krunica Ramana Is., 4726 drugih molitava, 312 žrtvica, 367 dobroih djela. 2 članice otišle su u samostan č. ss. sv. Križa u Đakovu, a 7 se ih udalo. Sada se spremamo za predstave kojih ćemo dobitak dati za novonaručene orgulje.

Barica Štefek glavarica

Upravo je izšla knjiga Puntigam-Vanino :

PETAR BARBARIĆ (1874—1897)

Stranica 310 i bezbroj slika trajne vrijednosti. — Cijena : 20 dinara broširano, 30 dinara vezano u platno. —

Narudžbe prima: Uprava Glasnika Srca Isusova, Zagreb I/147.

ZAHVALNICE

V. K. Mnoge milosti osobito sretna operacija prošle godine. — Duro Kn. Zahvaljuje što mu je Srce Isusovo zagovorom Petra Barbarića pomoglo kod bolesti očiju. Zahvaljuje Majci Božjoj Bistričkoj za ozdravljenje od vrbanca prije više godina. — M. F. (gradski činovnik). Već treću godinu bolujem na bubrežima. Prije godinu dana pozilo mi tako, da je bila svaka nadu u ozdravljenje izgubljena. Otpustili me iz bolnice kući, da se pripravim na najgore. U tim časovima obratim se Petru Barbariću i on mi je pomogao, tako da sam godinu dana mogao vršiti službu. Na Sve Svetе prošle godine dobio sam gripu i upalu bubrega. Liječnici izgubili svaku nadu. Utekoh se Petru Barbariću i on mi je opet pomogao. — J. K. Srce Isusovo uslišalo. — K. K. Petru Barbariću za sretno položeni ispit. — M. M. Svetom Judi Tadeju na uslišanoj prošnji. — A. N. Milost u teškoj bolesti. Preporučam svima, da daju čitatelj sv. Mise, jer je to siguran lijek. — J. Š. Milosti od Srca Isusova po zagovoru Petra Barbarića i milosti od svete Obitelji. — B. M. Srce Isusovo uslišalo molitvu i zato se preplaćujem na Glasnik. — J. K. Srce Isusovo i Njegova Majka i sv. Juda Tadej mi pomogli u nevolji. — O. A. Milost Presvetoga Šrca. — Š. A. Srcu Isusovu i Marijinu i sv. Judi Tadeju za milost u velikoj nevolji. — Agneza S. Srcu Isusovu, Presv. Trojstvu, sv. Judi Tadeju, sv. Franji Ksaverskom, sv. Ignaciju Lojolskom i Petru Barbariću za uslišane molitve. — H. M. B. (akademičar): U gimnaziji sam imao velikih poteskoča, ali mi je uvijek pomoglo Srce Isusovo i Marijino. Sretno položio maturu. Ove godine teško obolio i izgubio nadu, a osim toga slabe materijalne prilike. Počeo devetnicu sv. Franji Ksaverskom i bio sam uslišan. Premda sam bio jedan od onih, koji su stajali malo protiv svećenika i Crkve, ipak sam dobivao milosti i napokon sam duševno progledao i uvidio svoju zabludu i da sam bio na krivom putu. Za tu milost hvala od svega srca Presv. Srcu i sv. Franji Ksaverskom. Preporučam se u molitve svih čitatelja Glasnika. — R. P. Dva maturanta preko nade položili maturu. A to zahvaljuju jedino zagovoru Petra Barbarića. — D. M. Srcu Isusovu i zagovoru Petra Barbarića za ozdravljenje od teške bolesti bubreža. Zenica: M. K. Petar Barbarić okrenuo od mene dušmana. — Osjetila četiri dobra djela od Petra Barbarića. — K. E. Ispunjujem zavjet i zahvaljujem Petru Barbariću, što mi je isprosio milost, da sam dobita vijest o kćerki. Zrinjski Topolovac: K. M. Muž ozdravio. Živinice: Stj. K. Srce Isusovo i sveci pomogli mi u vrlo neugodnoj situaciji. Županja: Josip S. Dva puta teško bolestan, po sudu liječnika nema spasa, ali Srce Isusovo pomoglo zagovorom svoje Majke i sv. Terezije. Hvala Srcu Isusovu na svemu, hvala Njegovoj Majci i sv. Maloj Tereziji.

Branko Klarić: MISSA POETICA. Split. Hrvatska knjižara 1936. Cijena din. 15. — U novije se vrijeme počeše osobito iz Dalmacije javljati mladi pjesnički talenti — duhovnim pjesmama. U najdarovitije medu njima ide bez sumnje g. Klarić. Njegova Missa Poetica — Pjesnička Misa — dolazi iz srca uistinu pjesničkog, iz srca, što je izučilo svetačku umjetnost razgovaranja s Bogom. U tih 20 pjesama nema ni bučnih misli ni burnih osjećaja: tu osjećaš odjek liturgijske note, korala; sve je smireno, jednostavno-uzvišeno, naravno, iskreno. Srce, tude Bogu, ne će shvatiti ovih ljepota, pače i katolici, koji malomare za molitvu, teško da će ih osjetiti. Po svemu sudeći pjesnik je posve zriо duh. Ovi su stihovi velika utjeha u sadanje crno doba, i preporučujemo ih svima, napose mladeži žednoj vječne Ljepote. Mogu se uistinu i moliti kod Mise kao što ističe u kratkom srdačnom uvodu F. S. Milovanov. A pjesniku čestitamo i želimo da nastavi otkrivajući našem svijetu divote naših svetih Tajna. *P.*

DAROVI

Za sv. Mise: Bachman Ana 33 d; Berckovich Mary 3 dol; Blaha Dragica 20 d; Brezničak Ana 15 d; Crnkovich Simo 2 dol; Ferketić Jul. 40 d; Horvatek Rudolf 20 d; Hroncich Nikolina 4 dol; Jerčić Mandalena 40 d; Kemerer Stjepan 20 d; Kapelec Kata 1 dol; Kramarić Antonija 5 dol; Lovrenčić Ciril 1 dol; Lukačević Marija 10 d; Marker Ivan 250 dol; Milošević Manda 1 dol; Noršić Mike 2 dol; N. N. sv. Durd 50 d; Planinić Marija 20 d; Sečen Marija 1 dol; Stojaković Stjepan 2 dol; Strukić Donka 30 d; Šegavčić ud. Paula 30 d; Töpfer Durdica 40 d; Živković Josip 20 d.

Za potrebe Svetišta Srca Isusova u Zagrebu: Erbežnik Ana 10 d; M. K. Kalinovac 5 d; Vidaković Franjka 10 d.

Za popravak Svetišta Srca Isusova u Zagrebu: Pr. g. kan. Bičanić 1000, gđa E. K. 1000; župnik Simečki 100, T. M. 100, 3 anonimna 100; Mons. Proštenik 100; Abramović Ivan A. 100 d; A. M. 40 d; A. Z. Zagreb 50 d; Bakran Marija 10 d; Barbot ud. Marija 50 d; Bekavac Franjo 10 d; Birovac Eva 15 d; Bolšec Ladislav 10 d; Cerjak Duro 10 d; Cerjak Ivka 10 d; Curić Martin 100 d; Čvek K. 5 d; Došen Terezija 100 d; Dukanović Anastazija 50 d; Farkaš Miladen 15 d; Filipović Ivka 25 d; F. M. Zagreb 20 d; Gardovski Franjo 15 d; Goranac Anka 100 d; Grubišić Marija 100 d; Horvatek Rudolf 10 d; Jurišić Ivo 10 d; Keser Augusta 5 d; Komatz Katarina 100 d; Kostanjšek Marija 20 d; Kružić Antonija 20 d; Kuhač Marija 100 d; Kupanovac Mara i Franca Franjo 30 d; K. R. Zagreb 10 d; Latin Valent 30 d; Leopold Terezija 100 d; Machina John 50 c; Mance Roza 1 dol; Matijević Ana 5 d; Mihaljević Julija 15 d; Mulej Franjo 10 d; Nikolić Ivo 10 d; N. N. Sarajevo 100 d; N. N. Sv. Durd 50 d; N. N. Zagreb 10 d; N. N. Zagreb 10 d; Odak Diana 3 dol; Pandžić Marica 20 d; Paunović Stjepan 5 d; Pavlinac Ivan 50 d; Piovarečić Ankica 30 d; Pomjanek Monika 20 d; P. F. Zagreb 50 d; Rendulić ud. Ljubica 10 d; Sačarić Jule 10 d; Slivak Josip 5 d; Stipić Marija 15 d; Schmidt Terezija 50 d; Šokić Ilija 10 d; Supraka Perina 10 d; S. S. Zagreb 10 d; Tehel M. 10 d; Tepeš Marija 10 d; Tošljan Josip 30 d; Trbojević Bare 10 d; Tvrđković Eugen 20 d; T. R. Zagreb 30 d; Vučić Eva 20 d.

U čast Srcu Isusovu: Antolić F. 10 d; Berić Kata 20 d; Brovet Marija 50 d; Brnić Marija 10 d; Dolencić Irma 20 d; Gidio Mare 50 c; Janžić Ljubica 15 d; Kisilka Ana 10 d; Knežević Anica 50 d; Kriesbacher Anica 10 d; Kvaternik Marija 20 d; Miklin Marica 20 d; Mulej Franjo 10 d; M. M. Zvornik 30 d; N. M. Markuševac 10 d; N. N. Hrvatska 15 d; N. N. Zagreb 2 d; Orešković Zora 20 d; Perhat Franka 100 d; Rustija L. 10 d; Slamnjaković Marija 10 d; Štefić Julijana 20 d.

U čast Srcu Isusovu i Marijinu, Majci Božjoj, sv. Josipu, sv. Antunu Padov., sv. Stjepanu mučeniku, H. Mihov. Pro i Petru Barbariću: Bašković L. 40 d; Crnkovich Simo i Marija 2 dol; Kratofil Marija 10 d; Majnarić Margareta 20 d; Murovec obitelj 20 d; Polić Nevenka 20 d; Radman Zora 10 d; Strečko Terezija 50 d.

Za raširenje Glasnika Srca Isusova: Bellanich Cvita 1 dol; Bolesnici Sanatorija »Merkur« u Zagrebu 31 d; Boljkovac Mary 50 c; Belemećić Ilija 5 d; Boruta Karolina 50 d; Bulić Franjo 10 d; Devunić Rudolf 10 d; Dolenc obitelj 20 d; Dulić Julka ud. 300 d; Druško Steve 4 dol; Flačer Julka 15 d; Glavaš Martin 15 d; Gužvinec Lovro 5 d; Jarić Ivan 20 d; Kil Lucija 10 d; Lukić Marija 10 d; Lučić Lovro 50 d; Novoselec Jelka 15 d; N. N. Zagreb 10 d; Orešković Zora 15 d; Pelicarić Linka 40 d; Petral Dominik 5 d; Piškulić Tomo 10 d; Prpić Marija 5 d; Rončević Dujmo 5 d; Šibenik Kata 5 d; Vadić Ružica 30 d; Varga Anica 5 d; Vraničić Ljubica 14 d; Stilić Franjka 20 d.

Za kruh sv. Antuna: Ljubićić Manda 100 d; N. N. Zagreb 3 d; Odak Diana 2 dol.

Za svijeće u Svetištu Srca Isusova u Zagrebu: Župan Ana 1 dol.

Za gradnju Svetišta Srca Isusova u Osijeku: Skunce John 10 dol.

Za naše misjonare u svrhu širenja vjere u poganskim krajevima: Vinković Stjepan 100 d.

Urednik: Milan Pavelić D. I.

S doouštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfrević D.I.

Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfrević D. I.

Poštarska plaćena u go

GLASNIK SRCA ISUSOWE

LISTOPAD 1937

UPRAVA: ZAGREB 1/147

Kalendar Apostolstva molitve

L I S T O P A D 1937

O P Ć A N A K A :

Muški i ženski redovi.

SVAGDANJE PRIKAZANJE. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana preporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

P O S E B N E N A K A N E Z A S V A K I D A N :

1 P Remigij biskup. Listopadska po-božnost.	17 N 22. PO DUH. Margareta Alakok. Mjesečna zaštitnica. Štovanje * Srca Isusova.
2 S Andeli Čuvari. Štovanje sv. angela.	18 P Luka evanđelista. Katolički liječnici.
3 N 20. PO DUH. Sv. Terezija od M. Isusa. Svi čisti i ponizni.	19 U Petar Alkantarski. Radnici.
4 P Sv. Franjo Asiški. Franjevački redovi.	20 S Ivan Kancij. Siromasi.
5 U Placid mučenik. Mornari i putnici.	21 Č Hilarion opat. Uršula djevica. Uršulinke i njihov podmladak.
6 S Bruno. Strogi redovi.	22 P Kordula djevica mučenica. Djevojačka društva Srca Isusova.
7 Č Sv. Krunica. Pobožno moljenje sv. Krunice.	23 S Ignacij biskup. Obraćenje istoka.
8 P Brigita udovica. Dobrotvorci ubogih.	24 N 23. PO DUH. Misijska nedjelja. Misiije.
9 S Dionizij biskup mučenik. Obraćenje grješnika.	25 P Hrizanto i Daria mučenici. Obrtinci i trgovci.
10 N 21. PO DUH. Franjo Borgija. Ljubav k Presv. Sakramentu.	26 U Evarist papa mučenik Crkva u Španjolskoj.
11 P Materinstvo Bl. Dj. Marije. Majke.	27 S Vincencij i Sabina mučenici. Mir u svijetu.
12 U Maksimilijan biskup. Umiruti.	28 Č Šimun i Juda Tadej apostoli. Vjerska pouka radnika.
13 S Eduard kralj. Katolički vladari.	29 P Narcis biskup. Širitelji katoličke štampe.
14 Č Kalist I. papa mučenik. Sv. Otac Papa.	30 S Alfonz Rodriguez, priznavalač iz Družbe Isusove. Braća u redovničkim zajednicama.
15 P Terezija Avilska. Ženski redovi kod nas.	31 N 24. PO DUH. Krist Kralj. Proslava Krista Kralja u dušama.
16 S Hedviga kraljica udovica. Udovice.	

O P Ć A N A K A U S T U D E N O M :

Medusobna povezanost i pripadnost vjernika u Kristu.
MISIJSKA: Obraćenje budista u Kini.

O P R O S T Z A Č L A N O V E A P O S T O L S T V A M O L I T V E : Potpuni oprost jednoga petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomirovne sv. Prcesti. Na blagdan mjeseca zaštitnika.

O P R O S T I Z A Č L A N O V E B R A T O V S T I N E P R E S V. SRCA ISUSOVA: Potpuni oprost prvog petka ili nedjelje, i još jedan po volji odabran dan.

G L A S N I K P R E S V E T O G A S R C A I S U S O V A
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesечно ISUSOVCI u Zagrebu. Broj našeg ček. računa 33 896. Cijena 15 d. — ½ dol. — 8 lira. — 2.50 peng³. Uprava »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«, Zagreb I, 147. Palmotićeva ulica 31.

GODINA 46

LISTOPAD 1937

BROJ 10

Za redovnički stalež

Mjesečna nakana za listopad, blagoslovljena od sv. Oca.

Kad je ono bogati mladi knez, o kojem govore sva tri evanđelista, došao k Isusu i upitao ga: »Učitelju dobri, što mi je dobra činiti, da postignem vječni život?« odgovori mu Isus: ».... Drži zapovijedi... A ako hoćeš da budeš savršen, idi, prodaj, što imаш i daj siromasima... pa dodji i idi za mnom.« Mat. 19, Mk. 10, Lk. 18. Idi za mnom, znači: živi kao ja. Bogati se mladić nije odazvao pozivu Isusovu, već je otisao žalostan: nije mu se dalo ostaviti bogatstva.

Nebrojena srca čuše kroz ovo 19 vjekova unutrašnji tajanstveni poziv Isusov, koji im je slično govorio. Mnoga se oglušiše, ali mu ih se na milijune do danas odazva. U prva kršćanska vremena žive takvi pojedinci zase, u svojoj kući ili u pustinji. Poslije se okupljaju u zajednice, koje imaju poglavarstvo, žive po pravilima, čine zavjete. Tako nastaju muški i ženski redovi, nastaje redovički stalež, o kojem kaže crkveni zakon, da je to stalno življenje u zajednici, u kojoj se svak obvezuje, da će osim zapovijedi, koje su dužni vršiti svi kršćani, vršiti još i evandeske savjete: poslušnost, čistoću i siromaštvo, i obvezuje se na ovo zavjetom. Pored ovoga zavjetovanja zove se redovnički stalež »staležem savršenosti«. Zove se tako ne kao da bi svaki, koji stupa u nj, bio već savršen, nego da ima u njemu ozbiljno nastojati da postane savršen. Nije novak, što ulazi u vojsku, odmah vješt i potpun vojnik, nego ima to tek postati u vojničkom životu.

Redovništvo je započelo na istoku već u 3. vijeku s velikim tebaidskim pustinjacima sv. Pavlom, sv. Antunom, sv. Pahomijem. Potpuni, trajni oblik mu je dao u 4. vijeku sv. Bazilij Veliki osnovavši slavnu samostansku zajednicu bazilijanaca, koja se održa kroz vjekove sve do danas. S istoka se raširi samostanski život na zapad, gdje u 6. vijeku osnova sv. Benedikt snažnu redovničku obitelj,

koja se razgrana po svim narodima zapadne Evrope i posta jednom od glavnih tvoriteljica prosvjete, uljudbe i općega napretka među mladim pokrštenim narodima na zapadu.

Dok na istoku ostaše bazilijanci kroz vjekove jedincati red, dotle na zapadu iza benediktinaca uzeše nicati u sve većem broju različite redovničke zadruge. Spomenimo tek neke, koje su djelovale i djeluju među našim narodom. Tu su najprije sva tri ogranka velikoga reda sv. Franje: konvencionalci, minoriti, kapucini, a s njima i trećoreci franjevci, naši hrvatski »glagolaši«. Tu su dominikanci, isusovci, pavlini, cisterciti, templari, karmeličani, u najnovije doba salezijanci. Tu su, osim starih već ženskih redova: benediktinkâ, klarisâ, dominikankâ, karmeličanka, također noviji: uršulinkâ, milosrdnih sestara, sestara sv. Križa, Presv. Srca, školskih, Presv. Krvi, naše Gospe, kćeri Božje ljubavi, služavkâ malog Isusa, ančelâ i drugih.

Što vrijedi redovnički stalež. Neiskazano mnogo za Crkvu, za narod, u kom djeluje, i za cijelo čovječanstvo. To je jasno, ako imamo na umu najprije *uz višeni cilj*, za kojim ide redovništvo, a to je: što savršenije naslijedovanje Isusa Krista. Isus je Bog, ali i čovjek, uzor čovjeka. Redovniku je čeznuti i truditi se, da što sličniji postane tomu uzoru. Koliko pravih redovnika, toliko živih slika Isusa Krista po svijetu. Taj se primjer ne da sakriti, on je neprestana najjača propovijed svakomu, on življe djeluje od svih riječi, on vuče k uzvišenom cilju, k Isusu, sav svijet. Dosta je, da pomislimo samo na primjere svetih osmivača redova, pa nebrojenih svetaca i svetica iz redovničkoga staleža.

Vrijednost redovništva vidimo još osobito, ako promotrimo, kako je ono potrebno Crkvi. Crkva treba da vazda slavi Boga molitvom, da »moli ne prestajući« Lk. 18, 1. To nitko u njoj ne može tako doslovce vršiti kao oni redovi, koji su upravo zato osnovani, da mole i razmatraju. Bez tih molitava ne mogu ni misijonari ni duhovni pastiri uopće s uspjehom navješčivati riječ Božju ni raditi za spasenje duša, jer im je za taj posao nužna silna pomoć s neba, a te nema bez silne i neprestane molitve.

Nadalje, Isus je osnovao Crkvu, da po njoj vodi ljudi u nebo. Na tom se putu sreća ona s mnogim neprijateljima, najveće nosi svako njezino dijete samo u sebi. To su strasti, ona tri prva glavna grijeha: oholost, lokomost, bludnost. Kako samo danas bjesne! Ne ću da slušam! viće prva iz milijuna srdaca. Novac je moj Bog! huli druga. Dolje sa ženidbom i obitelji; glavno je, da ti uživaš tjelesne slasti, to ti nek bude sav zakon; da živi slobodna ljubav! pjeva treća. Za borbu protiv ovih su na j potpunije oboružani oni, koji se obvezuju na savršen posluh, siromaštvo i čistoću, a to su redovničke osobe.

Po Isusovoj naredbi Crkvi je do svršetka svijeta navješčivati evangelje svim narodima: »Idite, učite sve narode krsteći ih...« Tko da vrši tu zapovijed među onih preko tisuću i sto milijuna pogana, kad je svjetovno svećenstvo nužno svomu pokrštenom narodu?

Sestre Maloga Isusa u službi najmanje braće Isusove.

Opet redovništvo, koje je tu zapovijed gotovo samo vršilo i vrši. A kako je i u kršćanskim zemljama narodu nužno, da se češće živo obnavlja u Božjem duhu, to su i njemu nužni redovnici, da ga dižu, što oni čine osobito pučkim misijama i duhovnim vježbama.

Crkvi treba navlastito svećeničkoga podmlatka s pravim crkvenim duhom i s temeljitim obrazovanostišću uma i srca. Gdje ga dobiti? U redovničkim školama, koje su se, kako svjedoči iskustvo, pokazivale u tom oduvijek najboljima. Samom svjetovnomu svećenstvu je potrebno redovništvo. Govorim iz iskustva, jer sam veći dio života bio svjetovnim svećenikom. I svećenik treba isповједnika i savjetnika u stvarima svoje savjesti. Kako ga je teško naći na selima, gdje nije blizu samostana!

Tko da izbroji sve, što su redovi učinili i čine za vječnu sreću duša? A što su učinili na pr. samo benediktinci od godine 600 do 1200 za vremenito dobro i prosvjetu mlađih kršćanskih naroda, pa i našega hrvatskoga, to pitajte učene i čestite povjesničare. Oni će vam ujedno reći, da su sve do novijih vremena i kod nas i drugdje katolički redovi bili češće gotovo jedini, a vazda poglaviti radnici na polju znanosti, umjetnosti, školstva, a osobito milosrdne ljubavi. Kad su oni bili podupirani, praznile su se tavnice, punile se crkve, otkad se oni progone, prazne se crkve, napunjaju tavnice. Neprijatelj dobro zna, što su redovnici Crkvi, pa zato upravo najprije njih izgoni i ubija.

Poduprimo svoje redovništvo! Kako? Moj čitatelju, ako si mlad i zdrav pa osjetiš, da te Bog zove u redovnički stalež, nemoj biti kao onaj bogati mladić u evangeliju, već se oda-zovi. Ne boj se, da ćeš u redu biti nesretan, ako ozbiljno uznaštojiš oko kreposti. Nevin život, to ti je naša ljudska sreća; pravi redovnik ne zna, što je nesreća. Veliki je biskup Mahnić više puta rekao: »Najveselije ljude sam našao u samostanima«. Isusove su riječi: »Tkogod ostavi kuću ili braću ili sestre ili oca ili mater... poradi imena mojega, dobit će stostruko i imat će život vječni.« Mat. 19, 29. A Isus ne vara.

Ako si otac ili mati, ne prijeći djetetu unići u samostan, ako ga Bog doista zove. Ne govori nikad osobu, koja ti otkrije svoju želju za redovničkim životom, kao što znajući govoriti i tobožnji dobri katolici: »Što ćeš tamo? Tvoja mladost, tvoja ljepota, pamet, pa da tamo sveneš! Zar se ne možeš i u svijetu posvetiti?« Svak od nas treba da bude ondje, gdje ga Bog hoće, i samo ondje će pravo služiti Bogu, i ti bi radio slično davlu, kad bi odgovarao koga od svetoga zvanja.

Ako ti je Bog dao, da možeš, pomaži redovničke obitelji mi-lostinjom. Od toga gotovo sve one danas žive. Nada sve molim za naše redovništvo. Apostoli molitve, molimo u listopadu Božansko Srce za redovnike i redovnice, da se svi posvete držeći strogo svoja sveta pravila, da dobiju što više pravoga podmlatka, da se rasire po svim našim krajevima slaveći srcem, ustima i djelima svojim Presveto Trojstvo, naknadujući Mu osobito za užasne psovke, do-zivajući svaki blagoslov na nas i na cijelu Crkvu Božju.

M. Pavelić D. I.

»Stogod učinite jednom od najmanje braće moje, meni ste učinili.«

Kristu Kralju

Zapjevaj, zemljo cijela,
Pjesmu svetoga dana,
Kličite gradovi, sela:
Kriste Kralju, hosana!

Neka se poklici ore
Do neba tamo plava,
Nek srca plamom gore:
Kralju, vječna Ti slava!

O daj, sve ljubavi vrelo,
Očuvaj nas i brani,
Ravnaj nam svako djelo,
Jakošću duše hrani.

Ne daj u ove dane
Gdje nam jad najveći prijeti,
Da srca naša rane
Grijesi teški i kleti.

Ne daj, da nogu nam luta
Put ostavljajuć pravi,
Ne daj, da zbilja kruta
Dušu nam kameni, davi.

S milošću tvojom, o Kriste,
Mi ćemo uza Te stati,
Iz duše skromne i čiste
Harno Ti pjesme slati.

Pa nek nam ne znam što prijeti
I život svagdanji koči,
S Tobom, o Kralju sveti,
Sve ćemo svladat moći.

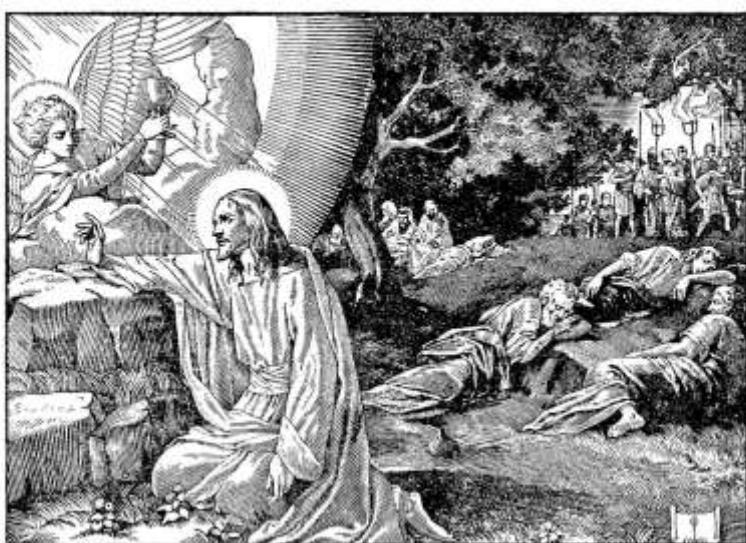
Tvoji vijek ćemo biti,
S Tobom se borit i za Te,
O Kralju Kriste, štiti
I čuva vjerne Hrvate!

Zv. Crnković.

Strahovita bludnja

Engleski kralj Rikard Lavljega srca — tako se pripovijeda — zalutao na lov u šumi. Dugo je tumarao ogromnom šumom, sav se izgubio i izderao. Napokon nabasa umoran i izgladnio na kućicu nekog ugljenara. Ude i zamoli, da bi mogao gdje prenoći. No ugljenar ne bješe baš čovjek nježna srca. Stade bijesno psovati i ružiti došljaka kao drskoga skitalicu, za kojega nije ni šumski stan dosta osamljen. Napokon mu pokaže štalu, nek tamo spava, kako zna. Kralj, kojeg ugljenar nije mogao prepoznati, zamoli komadić kruha. Uz nove psovke i poruge dobaci mu nemilosrdni čovjek komad kruha. No kad se putnik usudi zamoliti još gutljaj vode, pljušnu ga surovi čovjek po licu i ode. — Ujutro ode kralj i nakon nekog vremena nade pravi put te dode do svoga dvorca. — Malo zatim osvane pred kućom ugljenarovom nekoliko kraljevih slugu i pozovu ga da pode s njima. Gleda ovaj, što je to i kamo ga vode. I uvedoše ga u — kraljevski dvorac. U sjajnoj dvorani, okružen pratinjom velikaša, s krunom na glavi i žezlom u ruci sjedio je na prijestolju kralj. Kad ga ugljenar ugleda, protrine. Bio je to čovjek, kojega je jučer čušio. »Jadniče, poznas li me sada?« zapita ga kralj. A nesretni čovjek se sruši — mrtav.

Strašan dogadaj. Ali će se neizmjerno strašniji odigrati na sudnji dan. Svi će onda ljudi bez razlike ugledati jednoga Kralja,

BAMBINI: Krist pod teretom naših grijeha.

»gdje sjedi s desne strane sile Božje i ide na oblacima nebeskim.« I u tom Kralju, punom slave i veličanstva nebeskoga, upoznat će jedni Onoga, koga su s ljubavlju primili, a drugi Onoga, koga su prezreli, pogrdili i odbili. »I proplakat će sva plemena.« Jedni od milja, sreće i radosti, a drugi od strave, užasa i očaja. »Dakle se prevarismo!« to će biti uplašeni krik očajnika.

I taj Kralj, Gospodar svega svijeta, Krist-Kralj, — tako je njegovo ime — bio je zalutao, zalutao s neba ovamo na zemlju. Nije salutao iz neznanja nego u lov za dušama. I svaki čovjek, koji je za Nj čuo, morao se odlučiti, da ga primi ili ne primi. Siromašni ugljenar u našoj pripovijesti nije ni slutio, da je onaj stranac njegov kralj. Inače se ne bi onako grđno prema njemu ponio. I ovaj nebeski Kralj je doduše došao preobučen na zemlju. Dok je bio na zemlji, on se naoko pričinjao kao obični čovjek, a pošto je uzišao na nebo, ostao je na zemlji donekle još i više sakriven. Sakriven kao Bog svuda, sakriven kao Bog-čovjek u oltaru.

»Samo Bog na križu bješe oku skrit,
Ovdje je i čovjek tajnom obavit.«

No vjera nas uči, da tu ima nešto više nego što slaba naša sjetila zamjećuju.

»Što od oka sakrito je,
Tvrdom vjerom vjerujmo!«
»Ne shvaćamo, ne gledamo,
Al' po svetoj vjeri znamo
Što van reda biva tu.«

BAMBINI: Krist kao svemoćni sudac sviju nas.

A On ima pravo da traži od nas da vjerujemo u njega. Dok je bio na zemlji u vidljivom obliku među ljudima, sam ih je upozorio: »Ako ne vjerujete meni, vjerujte djelima, što ih činim.« A pozvao se i na Oca nebeskoga, koji je doista svečano i potvrdio, da je to njegov preljubljeni sin, koji mu je omilio. Zatim je imao pravo tražiti, da ljudi vjeruju i njegovim rijećima.

Ostaje samo još slobodna volja, da se njom odlučimo, pa da primimo toga sakrivenog Kralja i služimo mu.

A ljudi? Primiše ga različno. Jedni dadoše sve, pa i život za nj, a drugi ga razapeše i razapinju ga neprestano svojim griješima. Rugaju mu se, mrze ga, psuju ga, psuju krv, kojom ih je otkupio, gaze ga u posvećenim hostijama, oskvrnjuju i ruše njegove slike i oltare. Još više: mrze, progone i ubijaju njegove službenike, pa i sve one, koji hoće da mu ostanu vjerni i da mu služe. Ali doći će onaj čas, kad će ga ugledati u nebeskoj slavi i protrnuti od jada, straha i užasa. »I vikat će gorama: padnite na nas! i bregovima: pokrijte nas! Ali gore se ne će micati i bregovi će mirovati i oni će morati da slušaju one strašne riječi: Odlazite — prokleti — u oganj vječni! Odlazite! Samo to? Ne, nego »u oganj! Samo to? Ne, nego »u oganj vječni!«.

Užasne riječi. Pa ipak nisu nepravedne. Kralj u našoj pripovijesti izgleda osvetljiv, hoće da pokaže jadniku svoju strašnu moć i tako osveti svoje povrijedeno veličanstvo. Nije takav Bog. Blagi je on i beskrajno milosrdni Otac, koji zove na pokoru i željno isče-

kuje izgubljenog sina, da mu se vrati, spreman da ga privine na svoje grudi, nek čuje, kako kuca očinsko srce, prepuno ljubavi i kako sve zaboravlja, kako je ganuto pokorom i pokajanjem. Ali na sudnji dan »ne će više biti vremena«. Bog je dosta čekao, sad mora udovoljiti svojoj pravdi. Sveti Bog mora mrziti grijeh. »U nebo ne može ući ništa, što je nečisto.« Prije toga mogu se još uvi-jek grijesi oprati, ali tko se u onaj strašni dan bude našao u neokajanom smrtnom grijehu, taj će morati sam na sebe primijeniti riječi strašne osude. Svi će osudenici vidjeti, da su sami krivi, i nitko ne će moći reći, da mu se učinila nepravda. »Dakle se prevarismo!« To će biti pakleni bijes i očaj, koji će ih izjedati kroz svu vječnost.

Naprotiv blago onima, koji su lijepo primili dobrog nebeskoga Kralja i ispunili njegovu svetu volju. Ti će čuti druge, presretne riječi: »Dodite, blagosloveni Oca mojega... udite u veselje Gospodara svojeg!« Molimo se, živimo i radimo tako, da budemo i mi pribrojeni medu ove i s njima čujemo te mile riječi. A molimo se i radimo, koliko samo možemo i za nevoljne grešnike, da progledaju i prignu oholu glavu svoju pred sakrivenim Kraljem slave, da ih ne mora osuditi, kad stane suditi kao vidljivi Sudac vječne pravde.

Aba.

„Koji je za nas nosio teški križ“

Bilo je to u kolovozu 1914.

Četa mlađih dobrovoljaca stupa već od rana tvrdom cestom. Dan je veoma vruć, a još k tome svaki od njih vuče do 30 kilograma na ledima. Sve ih je oblio znoj, grla im se osušila, a noge im već pomalo klecaju.

Medu njima je i mladi student M. B. I njega je vrućina i naporni hod izmučio. — Odjednom se nečega sjeti. Strelimice turi ruku u džep, ali se prevari. Mjesto bombona, koje je tražio, napipa u džepu krunicu.

Kod kuće bi često pobožna majka okupila na veče svu djecu, pa bi zajedno molili krunicu. On priznaje da je to činio kadikad vrlo pobožno, ali kadikad i vrlo rastreseno.

Kad je prije par tjedana polazio od kuće, dala mu dobra majka krunicu s riječima: »Nemoj zaboraviti molitve.« — I evo sad u njegovoj ruci tih »bombona«, što mu ih majka dala na rastanku.

Brzo se odluči: Molit će. Prva mu je pomisao, da moli desetku: »Koji je za nas nosio teški križ.«

Kasnije je pisao, da je mnogo okrepe našao u toj molitvi. Mogao je izdržati. Mogao je pače i drugima pomoći. A kad je već došao na bojno polje, često je opet molio krunicu, ali najradije bi ponavljao onu desetku: »Koji je za nas nosio teški križ.« S. G.

Kraljevska zapovijed Krista Kralja

Na blagdan Krista Kralja okupit ćemo se, dragi čitatelji Glasnika, oko Krista Gospodina i klicati svojemu Kralju, neka vlada javnim životom, neka vlada našim narodom, nek bude Kralj naših srdaca... No hoće li Krist, ovaj božanski ljubitelj čistoće, htjeti vladati javnim životom, u kojemu se svetost i kreplost sve više izvrgavaju ruglu?... Hoće li Krist pristati na to, da vlada našim narodom, iz kojega se dižu dan na dan proste psovke proti Njemu i Njegovoј presvetoj Majci?... Hoće li Isus primiti naše srce za svojinu svoju i vladati njim?

Teško je u pokvareni javni život opet unijeti duh svetosti i kreplosti. Mi ne možemo začepiti usta svim psovačima. Ali naše srce? Tu smo mi gospodari. A je li u njemu sve u redu? Je li Krist s Njim zadovoljan?

Prije nego pristupimo Kristu Kralju i slavimo njegov blagdan, pogledajmo u to svoje srce. I — budući da je blagdan Krista Kralja naša zajednička proslava Krista Gospodina, ispitajmo ovaj put osobito, da li je naš zajednički, medusobni odnošaj onakav, kakav bi morao biti, da li su naša srca povezana čvrstim vezom ljudi u vidi, po čemu se, kako reče sam Isus, poznaju njezini pravi učenici.

Medu nama ima gospode, radnika i seljaka i — svi smo mi pred Kristom jednaki. On doduše više cijeni siromaštvo nego li bogatstvo. Živio je na zemlji kao siromašan radnik: znojio se, trpio glad i žed, bio je često umoran od tesarskog posla. Ali na sudu ne će pitati, što je tko bio, nego kako je živio. To jedino odlučuje, da li je pojedinac njegov ili nije.

Kod nas je drukčije. Mi gledamo najprije na vanjštinu. I — šta vidimo? Jedni su bogati, drugi siromašni; jedni uživaju, drugi se pate. Radi te razlike u vanjštini, nastaje razdor medu srcima. Bogati preziru siromašne, tjeraju ih od sebe, a često ih zapostavljaju i samim životinjama, tako da mnogi više cijene i bolje paze svojega psa, nego slugu ili sluškinju... Siromašni opet, svijesni svoga čovječjeg dostojaanstva, teško podnose to zapostavljanje. Srce im krvari, kada gledaju, kako se oni iz prvog, drugog i trećeg kata goste, kako šeću po prostranim verandama, dok se oni moraju zadovoljiti crnim kruhom — ako i njega imaju — i s malo svijetla, što im kroz kakovu rupu probija u vlažne podzemne stanove. I — eto zavisti, mržnje, koja katkada prelazi i u mržnju na samoga Boga, koji »takovo što dopušta«, koji je »zaboravio« sirotinju... Neki dan sam susreo na ulici dva radnika. Kad su me opazili, izbacili jedan od njih strašnu psovku proti Gospodinu Bogu i doda: »Hm! Vele, da će Bog pomoći sirotinji!«

Tako se mnogi razdvajaju: jedni preziru, zapostavljaju; drugi zavide, mrze. A zar se mogu ovakova srca svidjeti Gospodinu?

Dragi čitatelju, da nisi možda i ti medu jednima od ovih? Ako jesi, onda znaj, da Krist Kralj ne traži od tebe tvojega kli-

canja »nek vlada Krist Kralj«, nego traži, da odstraniš iz svojega srca svaki prezir, svaku zavist i mržnju pa ga ispunиш ljubavlju prema bližnjemu!

Ako si među onima, koji su bogatiji pa prezireš siromašne, što se »povlače« po ulicama i »ljenčare« mjesto da rade, što ti ne prestano »dodijavaju« na vratima, sjeti se, da ne znaš, što znači gladovati. Tužila mi se prošle zime jedna majka: »Dijete mi je bolesno, a nemam kod kuće ni kruha ni drva. Molila sam susjedu, da mi dadne štogod. Ima svega, a ne da mi baš ništa.« I jadna žena zaplače od muke. O te sirotinjske suze, radi kojih je Isus često puta učinio i čudo, da ih obriše! A ti? A nisi li možda i ti sam kriv, što se ovaj ili onaj mora povlačiti od kuće do kuće? Zar ne bi i ti mogao štogod učiniti, da se nade stalan prihod za sve u tvome mjestu, koji se sami ne mogu prehraniti. Ne zaboravi, da je Krist rekao: »Štogod učinite jednomu od ovih najmanjih, meni ste učinili.« Ako, dakle, pomognesh siromahu, pomogao si samomu Kristu. Ali — ako prezreš siromaka, znaj, da si prezreo samoga Krista!

Ako si pak među onima, koji su siromašni, pa zavidiš bogatima i mrziš na njih, znaj, da je i to krivo! Prije svega tvoja zavist često nema pravoga razloga. Ti zavidiš drugomu, što on »uživa«, dok se ti patiš. Ti si radnik ili seljak, radiš teško cijeli dan, slabo se hranиш, slabo se odijevaš, dokle gospodin sjedi u hladu, dobiva masnu plaću, dobro jede, lijepo se nosi... I ti veliš: ja se patim, a on uživa... O znaj, brate, da se često jako varas. Posao, koji se obavlja u hladu i u sobi, zna biti mnogo teži, nego tvoj u radionici ili u polju. A uživanje nije ni u dobrom jelu, ni u lijepom odijelu. Da ti je zaviriti časom u srce te gospode, koja po tom sudu uživaju, zgrozio bi se često od užasa. Koliko je tu briga, koliko jada! Koliko je tu slabosti živaca, glavobolje, neraspoloženja. Koliko besanic! O svemu tome ti nemaš ni pojma. I mnogi od njih naziva tebe sretnikom, kada prolazi kraj tebe, dok ti u isto vrijeme njemu zavidiš na njegovoj sreći...

No sve ako bi drugi doista uživao i k tomu tebe zapostavljaš, ne bi mu smio zavidjeti, a još manje na njega mrziti. Mi moramo raditi o tom, da svi dodu do potrebnih sredstava za život, ali moramo znati, da na ovome svijetu ne mogu biti svi jednaki. Uvijek će se naći netko veći od nas. Ne smijemo zaboraviti, da će uvijek biti onakvih, koji će prezirati zakon ljubavi i zapostavljati slabije, doklegod ljudi imaju ovako pokvarenu narav, kakva je ova naša. A moramo znati i to, da se do sredstava za doličan život ne dolazi mržnjom i zavišću, nego ustrajnim, požrtvovnim radom, kojim vlada ljubav prema siromasima, prema toj braći Kristovoj. Najveći dobrotvor siromašnih i zapostavljenih, Gospodin Isus Krist, nije izveo svoja velika djela mržnjom i zavišću, nego ljubavlju i žrtvom. On je dovikao opakim farizejima: »Jao vama« i »Lakše će deva proći kroz iglene uši, nego bogataš ući u kraljevstvo nebesko«, ali ipak, kad su ga raspeli na križ, molio je: »Oče, oprosti im, jer ne znaju

što čine.“ A eto, upravo tom velikom žrtvom, križem, otkupio je sve nas! Tako moraš i ti, ako hoćeš da budeš Kristov, prepustiti pravednomu Bogu, neka on kroji pravdu nemilosrdnim i opakim bogatašima, a sam treba da praštaš, kako je to činio naš Kralj Isus Krist.

Uredimo, dakle, o blagdanu Krista Kralja svoj odnošaj prema bližnjemu. Neka ne bude među čitateljima Glasnika ni jednoga, koji bi dopustio, da u njegovu srcu zagospodari prezir, zapostavljanje, zavist ili mržnja, nego prava kršćanska ljubav. Onda će Krist Kralj primiti naše klicanje, nastanit će se s veseljem u našem srcu i vladati njim.

Petar Ribinski D. I.

Političar o vjeri i psovci

Nedavno sam se našao s jednim glasovitim profesorom, koji je imao u školi oko 7.000 učenika, napisao bezbroj knjiga i članaka, u kojima otkriva hrvatsku povijest, a sudjelovao ne samo u kojoj političkoj borbi nego radio i kod osnivanja velikih političkih pravaca i stranaka.

Nedavno je taj časni starina držao kod nekog političkog zbora govor, gdje je uz ostalo naglasio važnost vjere za narodni život. Spomenuo je, kako su gotovo svi naši veliki političari i vode narodne uzeli Boga i vjeru već u svoje geslo. Eno ban Jelačić kliče: »Što Bog da i sreća junaka!« Strossmayer opet veli: »Sve za vjeru i domovinu.« Ante Starčević uzima kao lozinku: »Bog i Hrvati.« A Stjepan Radić: »Vjera u Boga i seljačka sloga.« — Eto i najnoviji naši političari i umni vode naroda drže vjeru važnom za opstanak, prosvjetu, odgoj i napredak naroda, kad Boga i vjeru spominju u samom svom geslu.

A onda je taj isti profesor na jednom zboru i »prodikao«, kako mi sam reče, o tome, kako je ružna stvar i najveći grijeh psonanje i pogrdjivanje Boga. Dugo je o tom govorio, a onda pozvao slušatelje, neka mu obećaju i zavjere se, da će se čuvati te sramote i prostote. A čitav je zbor to prihvatio i obećao, da će se kloniti te narodne mane.

Rekao mi je među ostalim, da je on čitav život bio uvjeren katolik, poštivao i cijenio vjeru, oženio se dobrom katolikinjom, tako odgojio i svoju djecu i da je stoga bio sretan u životu. U kršćanstvu on ne nalazi ništa teško, što ne bi svaki pošten čovjek i onako morao vršiti.

Kad bi bilo više ovakih narodnih vođa, koji bi po ovim načelima živjeli i tako vodili svoju politiku, blago narodu koji bi ih slušao, jer bi ga vjera i poštjenje doveli brzo do sreće i blagostanja.

B.

Ispravi na zadnjoj stranici omota: blagdan sv. Terezije od Malog Isusa slavi se 3. listopada.

Seljaci Kristu Kralju

Nova kapelica Krista Kralja i sv. Ap. Petra i Pavla u Kapeli.

nekoliko mjeseci potjeraše odanle isusovce Sokači, seljački plemenitaši iz Vojnovca. Započe parnica i g. 1673. dosudi sud Kapelu isusovcima. Sporovi međutim ne prestadoše. Najgori se zbio g. 1690. O njem je zapisao isusovački ljetopisac ovo: „... Sokači potpalili kuriju varaždinskog samostana u Kapeli i u prah je pretvorile. To im ne bi dosta, već napadoše na tri naša brata, što se tamo desili. Na jednoga navalile trojica s golim sabljama, s dva ga puščana hica na lijevoj strani smrtno raniše i sabljom mu zadaše na ruci tešku ranu; drugomu zasjekoše sjekiru u šiju i teško ga raniše, a trećega, jer je bio Nijemac i nije znao hrvatski, pustiše s mirom...“ G. 1694. ipak je došlo između Sokača i isusovaca do mirne nagodbe: oni su platili 2.000 rajske forinti, a isusovci im prepustili cijeli kapelski posjed.. Tada se počeo ondje naseljavati vojnovečki šljivari, te je njihovoj brizi ostala povjerena i kapela svetih prvaka apostolskih. Ali kakova je ta briga bila, vidi se iz toga, što je koncem prošlog stoljeća prastare kapele posve nestalo i sad je na njezinu mjestu groblje. Kapela je ostala bez kapele, ime bez svoga pravoga značenja.

Kad je g. 1935. u kapelskom kraju sve krasno urodilo, odlučiše razdragani i zadovoljni kapeljani, da poprave stare grijehе i nemarnosti i svoje i svojih pređa te opet sagrade kapelu i tako za-

Što može seljačka vjera u Boga, kada je živa i seljačka sloga, kada je bratska i ustajna, pokazali su seljaci šljivari iz Kapele kalničke, župa Ljubešića kraj Varažd. Toplica. Sami, sve bez inžinira, sagradili su oveću kapelu na čast Krista Kralja i sv. Ap. Petra i Pavla, a jedan od njih — samouk — načinio je za nju lijepi oltar i kipove. Pogledajte priložene slike i priznat ćete, da su si doista osvjetlili lice. A zanimivo je, kako je do toga došlo.

U XVI. stoljeću bila je u Kapeli velika kapela sv. Petra i Pavla. God. 1636. ostavio ju je oporučno zajedno s cijelim svojim imanjem neki general Stj. Fortuna varaždinskim isusovcima, — po svoj prilici za uzdržavanje gimnazije, koju su te godine otvorili. No već nakon

dovolje Boga. Dvanaest čestitih gospodara bi izabrano, da se brinu za gradnju. Predsjednik građevnog odbora, Andrija Sakač Levakov, koji je član odbora župne crkve u Ljubešćici, vezao je kapeljane sa župnikom, v. g. E. Svobodom. Tajnik odbora, Franjo Sakač Levak Krčmarov, načinio je nacrte i vješto upravljao gradnjom. Cijelo selo zahvatilo je neko sveto oduševljenje: odboru, koji je darove u naravi imao unovčiti, počeše donositi mošt i žito, kukuruz i grah, a neki i gotov novac; tukao se i dovozio kamen, a kad je g. 1936. započela gradnja, radilo je i pomagalo staro i mlado, svatko prema moći i sposobnosti. Među domaćima našlo se i zidara i stolara i kovač i limar. Za betonske radnje pozvaše Imbru Sokača iz Vojnovca, koji je kamene zidove vješto presvodio cementom. Inače su, štogod se dalo, učinili sami kapeljani. Do jeseni je kapela bila gotova i pokrivena i svima se svidala. Duljina: 7 ½ m, širina: 5 m, a visina tornjića: 12 m. Još se trebalo pobrinuti za nutarnje uređenje. Opće oduševljenje iznijelo je na javu i domaćega kipara. Ivan Sakač Štefićev — samouk, koji je već bio sebi izrezao raspelo i par kipića — osjetio je snagu za nešto veće. Za nekoliko mjeseci izrezao je iz drveta velike olatarske kipove Krista Kralja, sv.

Petra i Pavla i oveće raspelo za pročelje kapele. I domaći i strani bili su iznenađeni, kad su vidjeli te kipove. Nikomu se isprva nije dalo vjerovati, da ih je načinila žuljava seljačka ruka i to s najjednostavnijim alatom. A Crvarić, brat isusovac, protumaćio je jednom zgodom kapelskom umjetniku, kako se bojadišu drveni kipovi, i ujedno ga uputio, kako će za njih načiniti prikladni oltar. I ovaj je to izveo na zadovoljstvo sviju. Dobro je tad rekao domaći župnik, da bi mi mogli biti i bez skupih tirolskih oltara i kipova, kad bi samo znali otkriti svoje domaće talente i htjeli ih pomoći.

Za svetu revnost i požrtvovnost vrijednih kapeljana čuo je i preuzv. g. nadbiskup koadjutor dr. Alojzije Stepinac. Kad je k tomu doznao, da je Kapela, premda ima tek oko 500 duša, ipak dala sv. Crkvi u novije doba 1 kapucinu, 1 isusovcu, 1 upr. župe,

Kip Krista Kralja, koji je izradio seljak Ivan Sakač Štefićev.

1 bogoslova, desetak ss. milosrdnica, 1 s. sv. Križa, odlučio je da selo nagradi i sam svećano blagoslov novu kapelu. To je i učinio u nedjelju 27. VI. o. g. u prisutnosti osmorice svećenika i brojnog naroda. To priznanje dobrostivoga Natpastira bilo je uistinu ugodna nagrada ne samo za kapeljane, već i za susjedna sela, koja su im bratski pomogla svojim prinosima, kad su se već bili iscrpili. Odmah na Petrovo bilo je u novoj kapeli prvo proštenje, a drugo će biti, ako Bog da, na svetkovinu Krista Kralja. Na Petrovo će se odsad u njoj svake godine obnavljati narodna starohrvatska pobožnost prema sv. Petru i utvrđivati prastara 1300-godišnja privrženost Hrvata sv. Apostolskoj Stolici, a svetkovanje Krista Kralja bit će osvježivanje vjernosti Spasitelju i Bogu našemu, zadovoljavanje za uvrede, što Mu ih nanose zasljepljeni bezbožnici, psovači i drugi nedostojni protivnici, te napokon jesensko zahvaljivanje vjernoga seljačkog naroda za kruh i vino i ostale darove Božje. U sjeni i okrilju kalničkih grebena i gradina već se kroz dugi niz stoljeća čuvaju i brane ponajlepše hrvatske narodne i vjerske predaje, a nova kapelska crkvica još će ih jače gajiti, utvrđivati i oplemenjivati. Dobri pak Bog, koji se ne da natkriliti u velikodušnosti, nek u njoj obilato dijeli blagoslov i svako dobro svim svojim poklonicima i štovateljima.

S.

Tko moli, pobijedit će

Ni sam on nije točno znao, kada se posljednji puta isповjedio. Propustio jedamput, dvaput, poslije je bilo sve teže misliti na sv. isповјед. Vrijeme brza, čovjek malakše, Bog opominje. Došla bolest, teška, smrtna. Pozove svećenika. »Gospodine,« veli kočijaš, »dugo se taj nije isповjedio. Ali svaki dan je molio sâm i sa djeecom, molitve nije zaboravio.« Bio je pri potpunoj svijesti, spremio se kršćanski na smrt. Za koji dan preselio se u vječnost.

»Eto,« pomislih, »kako lijepa nagrada za njegove molitve: milost kršćanske smrti, pomirenje s Bogom. Pobijedio je sotonom, neprijatelja svoje duše, jer je molio.«

Sv. Augustin kaže: »Što je izvrsnije od molitve? što korisnije našem životu? što slade duši? što uvišenije u čitavoj kršćanskoj vjeri? Pa ipak toliki kršćani ne mole. Osobito je zapuštena danas u kršćanskim kućama zajednička molitva. Dok je obitelj molila, bilo je više sreće i zadovoljstva, više blagoslova Božjega. Kada je prestala moliti, došao je sotona i rastavio muža i ženu, majku i djetete, brata i sestru. Ne mogu vidjeti jedno drugoga, ne mogu živjeti jedno uz drugo.

»Tko zna dobro moliti, znade dobro živjeti,« veli sv. Augustin. Zato molimo, kršćanska braćo, da mir i sreća pobijedi mržnju i prokletstvo. Nije kršćanska kuća, u kojoj se ne moli!

Pavao Pašiček, župnik.

Misni savez

Ovom broju prilažemo naš ček, da svak uzmogne bez troška poslati 20 dinara za Misnu svezu.

Ovim darom postaješ članom Društva sv. Ignacija i badava ćeš dobivati njegovo glasilo »Vijesti«, koje donosi zanimivo štivo.

Još više! Kao član tog Društva tom istom svotom uzdržavaš Malo sjemenište Družbe Isusove u Travniku i Novicijat Družbin u Zagrebu. Tu se dnevno koja stotina mladića moli za ove svoje dobročinitelje.

Društvo sv. Ignacija daje uz to mnogo oprosta svim svojim članovima, kako je označeno na posebnoj cedulji. A s v a k i d a n s e čita sv. Misa u Svetištu Srca Isusova u Zagrebu za sve članove i njihove duhovne i tjelesne potrebe. K tome svaki mjesec čita se u Rimu na grobu sv. Ignacija sv. Misa u istu svrhu kao u Zagrebu.

»Vijesti« su u svakom broju pune imena članova i članica. Ovim pozivamo sve vas svoje čitatelje, da se pridružite Društvu sv. Ignacija. Možete upisati i djecu i pokojnike.

Približuje se Dušni dan. Sjetite se svojih milih pokojnika i učlanite se što prije u naše

DRUŠTVO SV. IGNACIJA

Glasnik najbolji prijatelj

Počela sam držati Glasnik S. I., netom sam izšla iz osnovne škole. Već ima kojih dvanaest godina, da ga primam. Svaki put ga primam s većom ljubavlju i oduševljenjem, u njemu nalazim utjehe i jakosti u ovom mukotrpnom životu.

Tko da izbroji u njemu sve lijepo primjere i pouke o svem i svačem, osobito za mladost o svetoj čistoći i o samoj udaji. Mnogo puta u životu osjećaš pri duši takvu tugu kao da će ti srce puknuti. U takvim časovima tražiš utjehe, ideš se komu izjadati misleći, da će ti biti lakše, a kad tamo više puta se prevariš i ostaneš razočaran. Ovaj ti se naruga. Onaj kao da te malko utješi, ali potpuno ne. I još se bojiš, da te komu ne izdadu, pa tako nastane smutnja. Svi, na koje dode takvo trpljenje, neka uzmu Glasnik Srca Isusova bilo koji broj. Odmah na naslovnoj strani naći će utjehe gledajući ovu divnu sliku, a šta istom, kad ga otvorиш i staneš pomno čitati. Koliko je tu utjehe, ali ne utjehe kakvu daju ljudi, već one potpune, kakve ne mogu dati svi naučenjaci. Tu se ne bojiš, da će te tko navesti na zlo ili ti se narugati ili te izdati. Ne! To je najvjerniji prijatelj i tješitelj, koji pomaže snositi nevolje i milo vodi svoje kroz ovu suznu dolinu u vječnost. Preporučujem Glasnik Srca Isusova svakom učenom i neukom, jer znam, koliko koristi. To pišem iz vlastitog iskustva.

N. N., Praznice

1 2 3 Prva sv. Misa Vlč. Ivana Marekovića u Posavskim Bregima. — 4 Hrvatski skup Društva Srca Isusova za naknadnu sv. Prcicst i pjevačice. — 6 Ludbreg: Djekojačko Društvo Srca Isusova. — 8 Donja Stubica: Križarsko bratstvo. — 9 Jelačićovo: Crkveni pjevački. — 11 Narodne nošnje u Dubašnici prigodom proslave 80. godišnjice župne crkve sv. A Čiresu, koju su organizirale naše sestre milosrdnice. — 13 Sr. Karlovec: Križari sa Preuzv. župnikom dekanom A. Blagom. — 15 Linardići-Skopčići: Križ. bratstvo. — 16 Zagreb:

na procesiji Srca Isusova u Zagrebu ove godine. — **5** Štrigova: Podmladak djevojčica Srca Isusova u predstavi »Rade mrtvu nego redovnicu«. — **7** Vratisinec: Djevojačko Društvo sr. — **10** Naši Američki Hrvati u posjetu kod Prezuru, Nadbiskupa-Koadjutora 7. VII. 1937. — **11** Žinara dne 6. V. 1937. — **12** Procesija na blagdan Krista Kralja prošle godine u Buenos Dr. A. Akšamovićem. — **14** Jelatičev: Krizarsko bratstvo sa presvj. g. Dr. F. Zagodom i hovac: Šticenice Tete Nikolaje na duh. obnovi. — **17** Dubrovnik: Zastava Križ. b. atstva.

Mali ispit savjesti

Naši su se predi ponosili zaslužnim imenom »Predziđe Kršćanstva«. Zanosila ih je lozinka: »Za Krst časni i slobodu zlatnu«.

Imamo li mi pravo, da se dičimo tom slavom naših djedova? Ili bismo morali svaki dan vapiti Gospodinu i činiti pokoru, da nam se smiluje, da ne spusti svojega gnjeva na naš narod za sve pogrde, što mu ih nanose naši psovači?

Psovka se uvukla u svaki kutić našeg naroda: na selo, u grad, među ženski svijet, da, na žalost i među djecu. Naši su psovači našli i još nalaze nove riječi, kojima sve više grde sveto Ime Božje, Spasiteljevo, Majke Božje i svetaca.

Psovka strahovito pogrdjuje našega Stvoritelja, Spasitelja i Posvetitelja.

Psovka ruši u propast naš narod, selo, muža, brata ili prijatelja, ona je moja vlastita nesreća i propast.

Psovka izaziva na sve nas pravednu strđbu Božju.

Psovka je sramota za naš narod. Kako je lijepo kod naroda, u kojih nema psovke! Tu možeš mirno proći ulicom. A kod nas se čovjek upravo boji doći bliže kojemu društvu, jer će tu sigurno opet čuti gadne riječi proti samom Bogu.

To je eto neprijatelj, proti kojemu se treba boriti svim silama, na život i smrt.

Zato nas pozvaše Pastiri naših duša u sveti boj proti tomu neprijatelju.

Već su prošla tri mjeseca, otkada je preuzvišeni Nadbiskup Stepinac izdao pastirsko pismo, u kojem poziva sav narod, da vojuje protiv psovke.

Jesam li ja za to pastirsko pismo u opće čuo?

Jesam li ga čitao i druge na nj upozorio?

Da nijesam možda rekao: »Zaludan je posao takovo što poduzimati.«

Možda mi je bila dužnost da ga drugima pročitam, a ja sam to zaboravio ili zanemario?

Jesam li se prenuo? — Jesam.

Jesam li što počeo? — Možda.

Jesam li što učinio? — Ništa?!

Zar smijemo klonuti, kao što obično baš mi, vojska Božja, klonemo pred poteškoćama? Da li naši protivnici klonu rušeći svetinje Božje?

Ili zar mislimo, da smo sami? Ta tu se radi o Božjoj stvari. A zar će nas Bog pri tom ostaviti same?

Ili smo možda izgubili nadu u dobrotu bližnjega? Smijemo li mi za koga reći, da nije ni za što? Da li je Spasitelj tako studio bludnicu i javnu grješnicu ili carinike Levija i Žakeja?

Ili se bojimo i okljevamo stupiti naprijed? Kao djeca, koja se boje zaći u vodu. A dotle nam kuća gori i svaki dan biva plamen sve veći.

Moguće ja sam psujem i teško mi se odučiti? — Jesam li bio kod sv. isповједи? — Jesam li odlučio, da ćeći k njoj češće, da već jednom isčupam taj korov? — Jesam li pitao isповједника za savjet, kako bih se odučio psovke? — Molim li se, da mi Bog pomogne?

Moj muž psuje. Što radim, da se oduči toga? — Jesam li se molila za nj? — Podnosiла križeve za nj? — Što radim, da se djeca ne nauče? — Što radim, kad čujem dijete da psuje?

Moj brat, prijatelj ili susjed psuje. Jesam li mu što rekao, pokušao da ga odvratim? — Molim li se kadikad za nj? Ili mi nije stalo do njegova popravka, a po tom ni do spasenja njegove duše?

Ja sam mudrobitnik i boli me, kad čujem strahote, koje izvaljuju protiv Gospodina usta meni povjerenih duša. Boli me, kad se i drugi tuže, kako se psovka širi.

A što sam učinio protiv nje? — Ne može se ništa početi! — Jesam li se koji put molio i žrtvovao s nakanom, da upoznam svjetlo, što mi je činiti? — Jesam li kušao i sam i sa župljanima da zadovoljavamo za psovke naše braće? — Što sam izveo od naredaba preuzvišenoga Nadbiskupa? — Ili zašto nijesam izveo sve? — Da li su to baš dovoljni razlozi?

Jesam li narod poučavao o grđobi psovanja?

Jesam li ih upućivao, kako da se oduče?

Jesam li mislio, kako bih s djecom poveo vojnu protiv psovke?

Da li mi je stalo do stvari? — Do stvari mojega Gospodina, kojem sam se sav predao?! S. G.

Sreća

Blažena duša, koja ljubi Boga,
I samo k Njemu misli joj se kreću,
Za Nj odriče se svega stvorenoga,
Nalazi u Njem svoju slavu, sreću!
Bez briganja je za se ikakvoga,
Jer sve joj želje u Bogu se stječu.
Putujući tako s veseljem se smiješkā
Na moru burnom tog života teška.

Sv. Terezija Velika.

Požrtvovne djevojke, koje se žele Bogu posvetiti u redovničkom životu, davajući Bož. Srcu Isusovu zadovoljštinu za uvrede sa molitvom i radom oko spasavanja duša, napose siromašne djece, mogu biti primljene kod Karmeličanki Bož. Srca Isusova, Zagreb, Vrhovec 29.

Strašna zamjena

U jednom belgijskom gradu 16 godišnje djevojče bilo tuženo radi pokušanoga umorstva i osuđeno na deset godina tamnice. Suci uzeše u obzir njezine godine.

Ova je djevojka bila prije veoma dobra i imala živu želju, da se što prije zakloni od svijeta u koji samostan, jer je osjećala redovničko zvanje.

Njezin bezbožni otac kušao na svaki način da je odvrati od te svete nakane. Napokon mu dode na um paklenska misao: poče joj davati zle knjige, koje će je sigurno odvratiti od njezine nakane. — Čitaj ovo, govorio je, zabavit ćeš se, tako je zanimljivo to štivo. Ženi je kazivao: Dao sam joj takve knjige, da će je proći želja za samostanom.

Opaki je otac i postigao što je želio, ali na sramotu svoje obitelji i roda, na štetu duše i tijela svoje kćerke, na veliku svoju odgovornost pred Bogom. Nije se ni izdaleka nadao strašnoj zamjeni, koja je radi toga nastala.

Dā, kći mu nesamo ostavila svoju odluku, već se okrenula na posve protivnu stranu. Nesretnica se tako iskvarila, da je došla na optuženičku klupu pa u tamnicu. Zamijenila je samostan s tamnicom!

Velika je odgovornost roditelja pred Bogom, koji prijeće djeci da se odazovu glasu Božjem i odvraćaju ih od redovničkoga zvanja.

S. Dragičević D. I.

BAMBINI: Sv. Terezija od M. Isusa na dan oblačenja.

Dan se budi

Sa prozora monaške crkve
padaju sjene noći.
Na nebu plavom blista
srebrna Danica — zvijezda.
Cvijeće otvara oči,
žubori voda čista.
Iz svježih zelenih šuma
pjevaju prva gnijezda.

Seljaci dolaze poljem,
Šapatom krunicu mole.
U crkvu stigla je sama
ćetica djece mala.
Monasi laude mole.
Sred bijelog Gospodnjeg hrama
dignimo srce iz kala
u svjetlo sunčanih prama.*

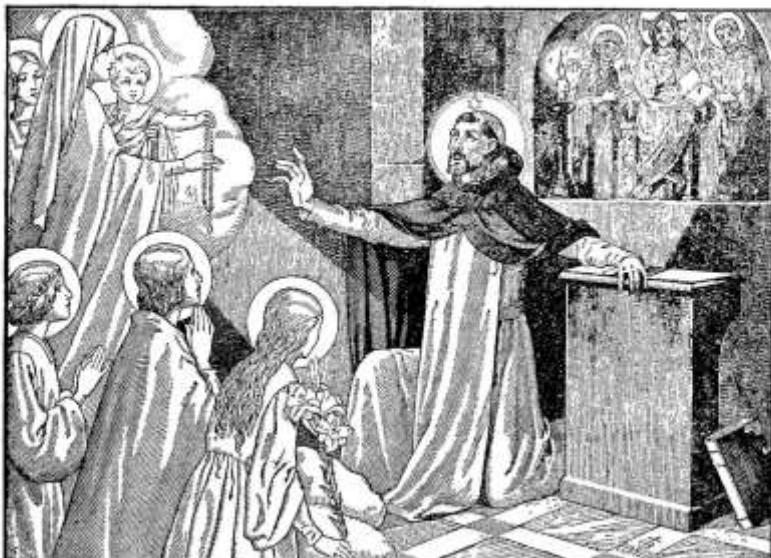
Jeronim Korner.

Sveta krunica najbolji lijek protiv psovke

Ja sam bio po nesreći veliki psovač. Na svetu sam ispovijed češće išao, ali se ipak nisam svojih grijeha prolazio. Nisam drugih kakovih grijeha toliko činio, ali psovka mi iz usta nije izlazila. Obećam dragom Bogu na svetoj ispovijedi, da ne će više psovati, onda iza ispovijedi dan ili dva malo se čuvam, pa opet kao da nisam ništa odlučio, opet u svoje stare grijeye.

Ali jednom zgodom bila je u susjednoj župi crkvena proslava, i ja se tu kod jednog svećenika ispovijedim i kažem mu, kako se uvijek ispovijedam ali ipak psovku vodim i dalje, i zamolim ga, da mi kaže, kako će se toga grijeha sasvim proći. On me upita, znadem li moliti krunicu. — Ne znam, rekoh mu, jer je nisam nikada molio, ali će je odmah naučiti, jer u svakom našem molitveniku ima, kako se krunica moli. Nauči što prije, reče mi, i moli kad god možeš, pa ne ćeš više psovati. I ja sam je odmah naučio i molio sam je svaki dan redovito. I hvala dragom Bogu i dobrom župniku,

* Ova je pjesmica uzeta iz knjige pjesama J. Kornera: *U hramu Cistercija*, što je nedavno izašla. Mladi se pjesnik našao kao gost u slovenskom cistercitskom samostanu u Stični na Veliku Gospu i iznio u pjesmi misli i osjećaje, što su ih u njemu budili pojedini odseci brevijsara i Misice na taj dan. Sa živim, čarobnim, prirodnim poklicima diže se tu ševa — duša pjesnikova uz svečani poj kora i oltara put vječnih visina i vuče duh čitateljev za sobom. U zla vremena, gdje i kod nas bezbožnost u knjizi psuje Boga, budi se evo majka naša, staru katoličku Hrvatsku, i glasovima svoje odabranje djece daje Bogu u lijepoj knjizi naknadu za te uvrede. Sviće i kod nas dan duhovnoga proljeća, navješćuje ga kao lasta i ova lijepa Kornerova knjiga. U njoj iskazuje pjesnik želju, da bi se sv. Bernardom osnovani cistercitski red povratio opet i k nama, gdje je djelovao kroz blizu 600 godina, sve do 1783. Tad je naime i njega i druge kontemplativne — molitvene — redove ukinuo car Josip II. naškodivši tim hrv. narodu u vjerskom pogledu valjda više nego Turčin kroz svih 400 godina. Gdje nestaje takvih redova, nestaje i dubljega vjerskog života. Bože daj, da nam se vrate i cisterciti i pavlini i benediktinci, da dobijemo uopće što više redova, koji će neprestanom molitvom dobivati veliki blagoslov s neba za poslove radnika na njivi Gospodnjoj. — Knjiga, urešena s dvije krasne slike iz Stične u tekstu i slikom samostanskoga predvorja na omotu, dobiva se kod *Narodne Prosvjete*, Zagreb, Kaptol 29. Najtoplijie preporučujemo. P.

BAMBINI: Bl. D. Marija daje krunicu sv. Dominiku.

nije prošlo ni mjesec dana, a psovka je kod mene sasvim iščezla. I vrijeme po vrijeme, odem ja u vojsku, ali svoje krunice nisam sa sobom ponio, jer jedni kažu, da se tamo vojnik nema kad moliti od posla ili ne znam od čega. I bio sam tamo oko 4 mjeseca, ali krunice nisam molio, a želio sam je moliti. I u snu sam sanjao o njoj i počeo sam moliti Blaženu Djericu Mariju, da mi da moliti krunicu. I više nisam mogao čekati, nego sam htio kući pisati, da mi je pošalju, ali evo što bi.

Jednom zgodom dode nam naredenje da se imamo svi obući u potpuno nova odijela za neku paradu, kad jedan moj kolega obuko se prije mene i zovne me imenom: — Evo, veli, našao sam u svome džepu krunicu, a čuo sam, da ti to jako voliš, evo ti. I ja uzmem od njega krunicu poljubim križ i stavim sebi u džep. Zar nije kao čudo? U potpuno novom odijelu, koje još nije niko oblačio da bude krunica! Sve mi je to dala Blažena Djericica Marija, jer sam joj se zato molio, i jer je krunica njoj najdraža molitva. Izatoga sam je uvijek molio.

Za vrijeme rata u vojnoj službi izgubim jednom kroz džep bluze tu svoju krunicu. Kada sam spazio, da je nema, stao sam i pomislio: — Marijo, sveta Majko moja, ti si mi čudnovato dala krunicu, koju toliko volim, a ja sam je evo izgubio. Dok sam to mislio, gle, u travi opazim zrnca svoje krunice, pridem tamo i uzmem tu svoju krunicu i uvijek se na nju molim sav sretan, jer to je najmilija molitva našemu Spasitelju i njegovoj Majci. Zato sam rad preporučiti svima našim čitateljima Glasnika i svima drugim kršćanima katolicima ovu lijepu krunicu, da je svi mole, pa će nestat među nama psovke i svakog drugoga grijeha i imat čemo mir Božji u srcu svom.

Barišić N. Jozo

Daleko im od nas kuća!

Cudni su vam neki ljudi, koji si uobražavaju da su pokupili svu mudrost, pa počnu udarati protiv Boga, protiv vjere, crkve itd. i to takvima riječima, kojih bi se svaki pošteni čovjek stadio. Ne znaju jadnici da bi ih se moralno žaliti, a ujedno i smijati im se, jer su zaista toliko plitki, da im čovjek može brzo doseći do dna njihove inteligencije.

Dogodilo se u školi, gimnaziji, dakle ustanovi, koja treba da odgoji mladež za buduće prave i čestite ljude. A može li se to postići, ako se odbacuje vjera? Nikada! Ali čujte! Došao profesor, inače Židov, pa stao govoriti proti vjeri i to za vrijeme, kad je trebalo da tumači lekciju iz svoga predmeta. No njemu je bio miliji predmet vjera! Jednom daku dodijale već njegove glupe šuplje riječi, ustane i sasvim hladnokrvno reče:

— Vi, gospodine profesore, poznajete dobro narod?

— Svakako! odgovori ovaj malo začuđen postavljenim pitanjem.

— I cijenite i poštujete narodno blago i umotvorine?

— Kao svaki pošten čovjek! (Jadnog li poštenja!)

— Onda čujte što narod kaže u jednoj poslovici: »Čovjek bez vjere — pravo je zvijere!«

Ovo je palo kao grom iz vedra neba. Profesor zanijemio, razred šutio jedan čas, onda poče šapat i smijeh. Brzo je »netko« izletio crven kao rak kroz vrata.

Ne znam, što je bilo s tim đakom, samo mi je poznato, da je taj isti profesor nakon nekog vremena otpušten iz službe, a kasnije i osuden, jer je htio da provede u mjestu komunističku organizaciju.

Eto vidite! Ali pogledajte malo oko sebe, pogledajte i zamislite se. Uvjeren sam, da ćete svi reći odlučno takvima i sličnim: »Daleko vam kuća od nas!«

Z. C-č.

Za jedan sat sna...

Čudni li su putovi Božjii! Češće po kakvoj malenkosti, po sitnoj žrtvici čini velika čudesna, prava obraćenja.

Evo jedan dokaz: obraćenje mладог američkog doktora, protestanta. Čujmo njega samoga.

»Sudjelovao sam na nekom medicinskom kongresu sa svojim vjernim prijateljem, katolikom. — Zadnja sjednica trajala sve do iza ponoci, no mi smo svejedno odlučili oputovati jutarnjim vozom u 8 sati. Zamolioh stoga poslužnika u hotelu, da me probudi u 7, dok moj prijatelj odluči ustati već u 5 i pol s. — Prigovorio sam mu radi toga, jer sam bio siguran, da mu je odmor potreban. On mi se samo nasmiješi.

Ujutro sam čuo, kad je ustao. Doznao sam, da je otišao slušati sv. Misu. Bila je naime nedjelja. To me je dirnulo. Počeo sam razmišljati i diviti se toj junačkoj i praktičnoj vjeri mladoga katoličkog prijatelja. Odlučih bolje upoznati katoličku vjeru. Za koji mjesec ja i čitava moja obitelj postali smo katolici.

Da se nije moj prijatelj onog jutra odrekao jednoga sata sna i da nije otišao slušati sv. Misu, možda ja ne bih našao prave vjere i ove sreće i mira.

A mi...? Jesmo li dosada djelovali na koga svojim odlučnim i točnim sudjelovanjem kod sv. Mise? G.

Biser — krepost

Umoljavaju se glavarice Djevojačkih Društava, da ovo pročitaju na sastanku.

Kad vam ovo pišem, katoličke djevojke, pravo da vam kažem, mene obuzima neka tuga i žalost i bol i strah. Istina je da sveta Crkva smatra vas kao najodabraniji dio stada Kristova. Vi ste radost andela, vi ste biseri katoličke Crkve — ali s druge strane o vama vrlo mnogo ovise i u ljudskom društvu i u obitelji i u cijeloj svetoj Crkvi, pa me tuga hvata gledajući, kud se izgubiše toliki biseri, kuda zalutaše tolike najodabranije ovčice stada Kristova.

Neka se nadu u jednom kraju ili u jednoj župi samo dobre, čestite djevojke, tada će se po njima i mladići obratiti i oplemeniti. Takav kraj može s radošću gledati u budućnost, tu mogu sa zadovoljstvom govoriti: Hvala ti, Bože, imat ćemo doskora dobre obitelji, pobožne majke i kreposne odgojiteljice svoje djece. Preporodit će se po njima naša župa i cijeli naš kraj, jer je u njihovim rukama sve dobro.

Ako naprotiv djevojke nisu čestite, ako su pokvarene, onda teško kraju, u kom one žive, teško i onoj župi, jer imaju u svojoj sredini najveću nesreću. Tu je izvor nebrojenih zala, radi toga gube mnogi nebo, gube dušu.

Zato bih vam imao jako mnogo kazati i preporučiti mnogo kreposti, ali odabirem samo jednu, koja nosi u sebi mnoge druge. Ova je krepost tako važna za te, djevojko, da ako nje nemaš, ne zaslužuješ toga imena, nisi više djevojka, a što je još gore, nisi više ni dijete Božje niti se smiješ zvati kćerkom Majke Božje.

»A koja je to krepost?« pitate me. Stalno slutite odgovor. Nije vam nepoznata, jer ona kitni golemu većinu katoličkih djevojaka: to je krepost svete čistoće, koja je posebno nazivana krepost svetoga djevičanstva. To je krepost, koja se u jezicima svih naroda

naziva andeoska krepost, koja daje duši andeosku ljepotu i pravo na gledanje samoga Boga.

Veli sveto Pismo: »O, kako je lijep čist naraštaj u sjaju svojem! Neumrla mu je uspomena, jer je poznat i kod Boga i kod ljudi.« Knjiga Mudrosti 4, 1. Zato podi, katolička djevojko, ovim sunčanim visinama svete djevičanske čistoće i tamo će te dočekati Krist ljubitelj čistih duša i pridružit će te andelima svojim, jer on veli: »Blago onima, koji su čista srca, jer će Boga vidjeti« Mt. 5, 8.

Uzvišenost slike čistoće.

Današnji svijet traži tri stvari od djevojke: da je lijepa, da je bogata i da je ugledne obitelji. Sve ove odlike ima čista i neokaljana djevojka i samo ona.

1. Ljepota.

Kako je lijepo u proljeće izaći u zelene gajeve, šumice i bašće, na polja i livade, gdje sve cvate i buja novim životom. Svi velimo gledajući to puni veselja: »O kako je lijepo! Kako krasno!«

Kako je lijepo nebo u noći, osuto mirijadama zvijezda! Kako je lijepo sunce u svom jutarnjem i večernjem sjaju! — Pa ipak sva ta ljepota neizmjerno zaostaje za ljepotom čiste, nevine duše. Neka bude cijelo nebo posuto samim suncima, svu tu svjetlost nadvisuje duša što sja čistoćom. To je nauka naše svete vjere. Sam Bog Duh Sveti kao da se čudi toj ljepoti duše pa kliče: »O kako je lijep čist naraštaj u sjaju svojem!«

Katolička djevojko, raduj se! Jer ako i nisi osobito lijepa tijelom, dok si čiste i neokaljane duše, divi ti se sam neizmjerni Bog. Ova ljepota ne vene, ne prolazi s godinama, ni sama smrt svojom ledenom rukom ne može da je uništi.

2. Bogatstvo.

Mnoga djevojka drži sebe nesretnom, jer je sirota, jer joj roditelji nemaju bogatstva pa zavidi drugim iz boljih i imućnijih kuća. Ali Bog ti veli: »Doklegod si čista, puno si bogatija od njih.«

U srednjem vijeku neki primorski gradovi kao Mleci, Genova, Hamburg, Amsterdam pa i naš Dubrovnik plivali su u bogatstvu. Tu je bilo nagomilano toliko zlata, da su ga imali na sanduke pa

Kraljice djevice, moli za nas!

ga mjerili vagama, jer bi im bilo predugo brojiti. Sobe sjale, na-mještaj u kućama blistao od svile, biserja i dragoga kamenja. Dje-vojke bogataša nosile pod vratom po više nizova dukata i alema.

Sad pomisli, da je to sve blago tvoje, da imaš sve ono zlato i svilu i biserje oko vrata, ali da ti je duša okaljana nečistim grije-hom. Pitam: Kako dugo ćeš posjedovati to blago? — Još 30, 40 godina... A onda? Kamo će duša i tijelo tvoje?... Krist upravo ovakovim veli: »Jao vama, bogataš!«

A ti djevojko siromašna sa čistom i neokaljanom dušom tebi tvoj Isus za 30, 40 godina obećava bisere neba, obećava sobe i pa-lače raja. Ti ćeš biti bogata, i dok ti je čista duša ti imaš pravo na ovo bogatstvo. Ovo blago ne će moći rda ni moljci da unište, ovo je bogatstvo vječno.

3. Plemstvo.

Neke su djevojke ponosne, jer su odlična roda, jer im je otac ugledan, pa s visoka promatraju one, koje su u tom niže od njih. Ali uzmimo, da na jednoj strani stoji jedna takova plemkinja u skupocjenim nakitim ali s crnom nečistom dušom, u kojoj je po-venulo cvijeće kreposti, a na drugoj strani jednostavna djevojka, ali čiste nevine duše, koja nije dala da joj pogaze ljljane. Koja je pred Bogom i pred savjesnim ljudima odličnija? Koja od njih ima pravo da naslijedi mjesta propalih andela u nebu?

Duh Sveti, koji ne sudi kao strašcu zaslijepljeni ljudi, veli, da se ništa, nijedno plemstvo i nijedna čast ne da isporediti sa čašću i plemstvom čiste duše.

Jednom su držali naši oci misijonari misije u selu, u kom je požar uništilo za jednu noć 89 kuća. Zar ne, da je to strašan gubitak i strašna nesreća požara? Pa ipak ni ovaj gubitak ne da se isporediti s onim gubitkom i nesrećom, kada djevojka izgubi čistoću.

Kad bi i dva i tri takova sela izgorjela, ne bi još bila tako velika nesreća, kolika je gubitak svete čistoće. Jer sve kuće i imanje čitavoga svijeta ne da se isporediti s ljepotom čiste duše.

Zato, katolička djevojko, ljubi i cijeni biser-krepost svete čistoće, pa će te ljubiti Isus, najveći prijatelj djevičanskih duša, ljubiti presveta Djevica Marija, Majka tvoja nebeska, ljubiti će te i Bog Otac i Bog Duh Sveti, jer je čista duša radost cijelog neba.

Nikola Buljan D. I.

novi Upravitelj Djevojačkih Društava Srca Isusova.

KALENDAR SRCA ISUSOVA I MARIJINA za godinu 1938. ima 16 stranica više nego lanjski. Papir je ljepši, omot i cijela oprema još ukusnija; a cijena ostaje ista!

Svojim stalnim mušterijama, kojima smo slali Kalendarne pri-jašnjih godina, šaljemo i ove godine.

Svaki čitatelj Glasnika Srca Isusova morao bi čitati i Glasnikov Kalendar, da se okoristi lijepim i korisnim štivom, i nagleda lijepih slika! Zato odmah naruči Kalendar!

Uprava Glasnika Srca Isusova

Šestine kraj Zagreba. Za misiju 1931. osnovano je kod nas Djevojačko i Materinsko društvo Srca Isusova. Članice jednog i drugog društva imaju sv. isповјед i pričest mjesечно u prvu nedjelju. Sastanke imaju djevojke redovito, a žene-matere prama prilikama, jer su jako zaposlene i vezane rubljem, koje peru za grad i raznose obično u svetke. Društva su nabavila lijepi svileni zlatom izvezeni barjak presv. Srca Isusova i Marijina, rad časnih sestara Kćeri Milosrda iz Blata na Korčuli. Prinosi za barjak sabrani su u župi i u gradu od članica obojeg društva. Svećana posveta barjaka bila je na Valentino 1933. godine. Za kumu izabrale smo svoju bivšu učiteljicu gđu Idu Mlinarić, koja nam je kako u naše školske dane tako i sada još uvijek uzor i primjer pobožnosti i odanosti sv. vieri i Crkvi.

Crkvene pobožnosti obavljamo revno, osobito križni put. Držimo klečanje na Božjem grobu u velikom tjednu i na dan klečanja u našoj župi 18. travnja. Kleči uvijek svaka grupa po jedan sat moleći razne molitve. U svibnju svježim cvijećem kitimo oltar B. D. Marije i častimo je molitvom krunice i pobožnošću, koju svaki dan drži g. župnik, i dodaje njoj i blagoslovu još i pouku o B. D. Mariji.

Pred posljednji Božić imale smo duhovne vježbe 17., 18. i 19. prosinca. Vodio ih je vlč. O. Vodanović, frajerac iz Zagreba. Bila su to zaista tri dana raja na zemlji. To su bili najljepši dani našeg života na zemlji. Nije nas bilo mnogo, ali je naš voda bio jako zadovoljan s nama i rekao nam, da smo mala vojska ali hrabra, spremna za krst časni i slobodu zlatnu i život dati. Naše je geslo u životu i radu: Hoćemo Boga za oca svoga, hoćemo Boga za kralja svog.

Srce Isusovo, daj da Te svi ljudi upoznaju i uzljube!

Ana Rodbinić, članica materinskog društva Srca Isusova.

Strošinci. Ove smo godine dobile 6 novih članica, koje su svečano primljene na blagdan Presv. Srca Isu-

Strošinci: Djevojačko Društvo Srca Isusova.

sova. Tako nas ima svega 32. Naknadnih sv. Pričesti primile smo ove godine 127.

— *Marija Filipović*, glavarica.

Cunski kod Malog Lošinja. Evo i nas, da se možda prvi put javimo u dragom nam Glasniku. U našem malom mjestu osnovano je Djevojačko Društvo Srca Isusova za vrijeme sv. misija god. 1899. te još uvijek postoji. — Društvo nam broji 32 članice. Svaki prvi petak dolazimo na zajedničku sv. Pričest, a neke od članica obavljamo i veliku devetnicu jednu iza druge. Brinemo se za crkveni nakit i molimo za procvat Društva, da nas bude što više, koje ćemo zadovoljavati Presv. Srcu Isusovu za grijehu i širiti pobožnost Presv. Srcu. Na to nas živo potiče naš neumorni župnik. Pomoću naših američkih iseljenika nabavili smo lijepu novu zastavu za Društvo. Blagoslovio ju je župnik baš na blagdan

Srca Isusova, te smo je još isti dan nosili u procesiji.

T. G.

Baška na Krku. Na 6. lipnja imale smo godišnju skupštinu. Kako je naša revna glavarica Franka Bonefačić otišla u samostan č. ss. milosrdnica u Split, izabrana je glavaricom prijašnja revniteljica Katica Vukasović, a za revniteljicu Julijana Pahlić. Udale su se 2 članice, 1 je otišla u samostan, 3 su umrle, pa sada naše Društvo broji s pomlatkom 102 članice. — Na 27. lipnja dobile smo iz Sušaka žalosnu vijest o smrti revne članice, bivše poglavarice, Dinko Pajalić. Bila je svima uzor kreposti i revnosti, pa smo s njom mnogo izgubili. No ljubila je Srce Isusovo za života, pa će Isus biti njezina nagrada na nebu. Sjeti se, Dinko, tvojih drugarica, preporuči nas Isusu i Mariji, da im se nikada ne iznevjerimo. Počivaj u miru!

K. Vukasović, glavarica.

Bela. Na blagdan sv. Margarete, zaštitnice naše župe, blagoslovljena je nova zastava Djevojačkog Društva Srca Isusova. Nastojanjem revnog

Bela: Nova zastava Djev. Dr. S. I.

župnika vlč. g. Tomašića počela se kod nas osnivati katolička društva. On je uskrisio i djevojačko Društvo S. I. Sada nas ima 150 članica. Bile smo nabavile materijal za zastavu. G. župnik je zamolio vrijednu učiteljicu i dobru katolikinju Doricu Majdak, da nam izradi zastavu. Ona je pristala i uz pomoć gdice Nade Kušnović izradila je za mjesec dana lijepu zastavu. Pod novom ćemo zastavom još revnije nastojati oko svoje vjerske izgradnje i posvećenja.

Glavarica

ZAHVALNICE

Kiselja: R. E. Hvala Presv. Srcu i P. Barbariću za uslišanje. **Dubašnica:** I. M. Presv. Srcu i M. Božja Trsatska ozdravili mene i majku mi od tifusa. **Virovitica:** C. G. Sretan porod po zagovoru sv. Ane i svih Svetih. **Krasica:** K. Š. Presv. Srcu i M. Božja Trsatska uslišali me. Hvala im! **Trogir:** T. M. Zahvaljujem Presv. Srcu za ozdravljenje. **Glini:** M. V. Pala sam i stukla nogu i ozdravilo me Presv. Srcu po zagovoru sv. Josipa i sv. Jude Tadeja. **Zagreb:** M. Š. Milosti. — Supruzi S. M. Bl. Djevice Mariji i sv. Ani zahvaljuju za sretno rođenje svoje unučice. — Supruzi D. M. Presv. Srcu Isusovu i Petru Barbariću zahvaljuju za sretan porod svog djeteta. **Bobovac:** P. V. Hvala Presv. Srcu i B. Djevici, što sam oslobođen od lažne optužbe na sudu. **Adolfovaci:** M. N. Hvala za uspjeh procesa. **Bački Breg:** R. P. Hvala za uspjeh procesa. **Čadavica:** K. D. Hvala Presv. Srcu za uslišanu molbu po zagovoru P. Barbarića. **Bošnjaci:** M. G. Mnoge milosti. **Cerna:** T. J. Hvala s. Celini što mi se sin nakon dugog vremena javio zdrav. **Gundinci:** U. J. Presv. Srcu mi je po zagovoru Bl. Djevice, sv. Josipa i P. Barbarića izlijeo oči. **Lukavac:** J. L. Hvala za ozdravljenje živinčeta. **Preloščica:** A. B. Izmišenje s mužem. — S. T. Hvala za sretan porod i što sam dobio stanare. **Velimirovac:** F. H. Po zagovoru P. Barbarića i sv. Terezije sretno uspijela operacija majke. **Zlatar:** S. F. K. Mnoge milosti — sretan porod, dobro premještenje. **Zagreb:** K. M. Dobro namještenje. **Derventa:** S. K. Hvala za milost od Presv. Srcu po zagovoru B. Djevice, Sv. M. Terezije a osobito P. Barbarića. **Novi Sad:** Z. Z. Hvala P. Barbariću za namještenje i jedno ozdravljenje. Molim se za sv. Oca Pija XI., da upravo on mogne P. Barbarića proglašiti blaženim. **Fiume:** I. Z. Sestra ozdravila od teške bolesti po zagovoru P. Barbarića. **Sotin:** D. H. Sreća u gospodarstvu. **Durdevac:** S. G. Srce Isusovo

oslobodilo me od strašne kušnje. **Bjelovar:** Z. K. Hvala B. D. Mariji za namještenje moga zeta. **Brezovica:** B. J. Po zagovoru P. Barbarića i sv. Antuna ozdravila nogu. **Dobrota:** K. A. D. Zdravlje u kući. **Dubrava:** Š. A. Dobar uspjeh. **Veleševac:** F. Č. Hvala za sreću u gospodarstvu. **Oklag:** J. J. Hvala za ozdravljenje sestre. **Hrib Lazari:** M. E. Bož. Srce mi je ozdravilo kćerku i mene. **Banjaluča:** S. F. Dobivena milost. **Zagreb:** D. F. Milost po zagovoru P. Barbarića. **Kutina:** M. F. Zagovorom P. Barbarića ozdravio rodak. **Vel. Trnava:** K. K. Hvala Presv. Srcu, M. Božoj i P. Barbariću za isprošene milosti. **Koška:** K. S. Presv. Srce i Petar Barbarić pomogao mi u slabosti iza poroda. **Tavankut:** R. K. Presv. Srce pomoglo mi po zagovoru P. Barbarića. **Sunja:** M. C. Presv. Srce i M. Bistrička mi pomogli kod operacije noge i ozdravili od reume. **Kucura:** M. A. Milost zagovorom sv. Antuna. **Gospic:** N. S. Hvala P. Barbariću za ozdravljenje očiju. **Zagreb:** Š. I. Zahvaljujem Presv. Srcu, B. Dj. Mariji i P. Barbariću za sretan ispit. **Istra:** M. J. Pomoć u teškoćama. **Hutovo:** I. K. Žena mi je milošć Presv. Srca ozdravila od teške bolesti, nakon što su liječnici konstatovali smrt. Hvala Srcu Isusovu i P. Barbariću. **Draje:** M. L. Nakon 27 g. opaka života obratila u sv. misijama. Hvala Presv. Srcu, Majci Božjoj i sv. Judi Tadeju. **Virovitica:** K. K. Primljene milosti. **Senj:** S. M. I. Već dulje vremena dugujem zahvalu Presv. Srcu i Bl. Djevice. **D. Križišće:** A. G. Operacija u vratu sretno prošla. Držat ću Glasnik S. I. dok sam živa. **Gola:** M. M. Sestra sretno preboljela tešku bolest. **N. Vinodol:** B. M. Zagovorom P. Barbarića sretno ozdravilo dijete. **Savar:** D. I. Mnoge milosti. **Turić Liparašće:** N. G. Prebolio operaciju. Držat ću Glasnik dok sam živ. **Nerežišće:** K. B. Zahvaljujem Presv. Srcu Isusovu za mnoge milosti. **Urbanja:** T. C. Hvala Presv. Srcu i Gospu Lurdskoj za primljenu milost. **Sv. Petar:** A. K. Zahvaljujem za sretnu operaciju. — Držat ću Glasnik. **Veliki Bukovac:** M. L. Hvala Isusu i sv. Josipu i sv. Antunu za ozdravljenje kćerke i za četiri milosti u gospodarstvu. **Travnik:** N. M. Milosti po zagovoru P. Barbarića.

DAROVI

Za sv. Mise: Bačić Marija 40; Crnkovich Mery 1 dol; Dabo Marija 1 dol; Fadiga Marija 140 d; Gaštan Bara 3 dol; Hibšer Frank 2 dol; Horvat Berta 1 dol; Jelić Dr. Mateo 30 d; Jelinčić Linka 2 dol; Knez Ljubica 40 d; Kovačić Katarina 1 dol; Krišković Marija 15 d; Mikolinac Jure 50 c; N. N. Chicago, Ill. 9 dol; N. N. Detroit, Mich. 1 dol; Pavlić Ana 1 dol; Peštő Jelena 150 d; Petrović Franca i Marija 20 d; Pleše Margaret 1 dol; Polanec Marija 15 d; Posavac Štef 40 d; Püczko Joe 50 c; Rudman Kata 1 dol; Šepić Franca 8 dol; Udbinac Ankica 50 d; Walter Barbara 1 dol; Vlašković Viktorija 20 d; Vukušić Ivan 1 dol; Vidak Era 1 dol; Zivar Maria 1 dol.

Za popravak Svetišta Srca Isusova u Zagrebu: H. Kürschner, Preč. MM. Generalna Poglavarica čč. ss. Milosrdnica sv. Vinka i Provincijalna Poglavarica iz Zagreba po 1000 dinara. — Roki Juraj iz Amerike po 500 dinara. — NN. dinara 358 i zlatni prsten. — Mons. Crnek, Preč. prof. Valjato, Otorepec Ivan, G. Mihaljević po 100 dinara in Grünvald A., Horvat, D. Sunkić po 50 dinara. — Babić J., S. A., M. K., Šoštarek Josip po 10 dinara. — Iz Buenos Airesa: Obitelj Ivana Čuljka 5 dol; Ante Kutleša 5 dol; Dr. Ivan A. Martinolić 5 dol; Th. Travi S. I. 20 dol; A. Doglia S. I. 10 dol; Esther Gonzales Chaves 5 dol; Jesefa Cajigal de Pompar 1 dol; Arturo Martinez 1 dol; Isidro Pineido 2 dol; Bejos S. Bechara 1 dol; Maria Alizado 1 dol; C. N. de B. 5 dol; Petrona Alvarez 0.50 dol; Pavle Mišović 1 dol; Abramović Antun 8 din; Abrić Marija 20 d; Antolović Stjepan 40 d; Bajama Marija 1 dol; Barkovich Helen 1 dol; Beke Katarina 100 d; Benković Ivan 1 dol; Beković Tomo 1 dol; Biberović Mato 2.50 d; Bilićić Juraj 1 dol; Božić Miroslav 50 c; Cesarec Julijana 50 d; Cetnik Franciska 20 d; Cmrk Marija 100 d; Crnkovich Marko i Adela 30 d; Crnkovich Mary 2 d; Curić Martin 25 d; Čokrić Ljubica 4 dol; Dolenc Irma 20 d; Dušević Mate 20 d; Dužnović Vinko 10 d; Fibić Olga 100 d; Firi Rozalija 10 d; Francisković Kuzma 1 dol; Gabrić Bela 20 d; Genc Dragutin 20 d; Glavanić Stjepan 10 d; Golob Marija 40 d; Gotal Slava 20 d; Gotvald M. 20 d;

Grgić Augustin 30 d; Grubešić Bara 5 d; Guštin Bara 1 dol; Guštin Mery 1 dol; Hlača N. 5 d; Horvat Jana 10 d; Ižaković Mato 10 d; Janeček Ana 20 d; Jugovac Ilonka 15 d; Justinić Ivan 1 dol; Kapjar Bara 1 dol; K. M. Zagreb 100 d; Keser Mijo i Marica 25 d; Knez Ljubica 40 d; Kolić Jakov 10 d; Kolman Barica 30 d; Kőműves Mihály 1 pen; Kramar Jaga 50 d; Križanović Petar 10 d; Krščanka, Novska 3 d; Krupec Marija 50 d; Magdić Mijat 1 dol; Marinjak Josefina 1 dol; Markezich Mary 50 c; Markovich Ljuba 2 dol; Marković Marija 100 d; Matkovich George 50 c; Miletić Matija 25 d; Miloš Stanislava 50 d; Mulej Franjo 10 d; Munger Karolina 2 d; N. N. Chicago, Ill. 5 dol; N. N. Detroit Mich. 1 dol; N. N. Vagovina 10 d; Pavlović Ane 25 d; Pethö Jelena 50 d; Prpić Jelka ud. 50 d; Puk Ljubica 50 d; Radoš Janko 1 dol; Ratković Ema 20 d; Rendulić Ljubica 30 d; Rosmarin Alois 20 d; Rudman Kata 1 dol; Rudman Lovro 1 dol; Ružić Leonardo 1 dol; Sajko Nikola 20 d; Salomon T. 20 d; Smokrović Kata 22 d; Staklena Ceca 80 d; Sustich Kata 1 dol; Šašković Katarina 50 d; Šepić Frances 2 dol; Šiler Mirko 20 d; Šimić Manda sakupila 72 d; Topolini Terezija 50 d; Tovarnik Amalija 100 d; Trops Marija 20 d; Tušec Ruža 5 d; Udbinac Ankica 50 d; Veraja Fabijan 15 d; Vertuljak Jagica 30 d; Vidak Eva 1 dol; Vujić Ana 30 d; Vujić Tena 30 d; Žauhar Josipa 10 d; Žužić Andrija 150 dol; Žužim Nick 1 dol. — Gospoda iz Vlaške ulice 100 d.

U čast Srcu Isusovu: Bibić Ana 10 d; Carević Ivan 5 dol; Gecan Paulina 1 dol; Gombarević Franjo 20 d; Grgić Z. 5 d; Grubešić Bara 10 d; Jakić Ivan 5 d; Kirin Štefica 20 d; Kovačević Mara 10 d; Kudlek Mara 10 d; Majdenić Tomo 25 d; Moharić Verona 10 d; R. M. Sunja 10 d; Šalavardić Reza 50 d; Šarić Mila 10 d; Župni ured Žednik 10 d.

U čast Srcu Isusovu i Marijinu, Muci Isusovoj, Majci Božjoj i Petru Baraćiću: Burić Marija 1 dol; K. K. Barušić 15 d; K. M. Vinković 10 d; Maor Kata 50 c; Matijaca Ana i Toma 20 d; Štefančić Margareta 1 dol; Udbinac Ankica 50 din.

Za raširenje Glasnika Srca Isusova: Belohlavek Marijana 20 d; Bielen Marija 5 d; Bernšerer Zorica 10 d; Bolesnici Sanatorija »Merkur« u Zagrebu 20 d; Crnković Mary 50 c; Dir Josip 10 d; Horvat Berta 1 dol; Kraljić Katica 20 d; Kvaternik F. 10 d; Matijašić Josip 10 d; Ostoich Fran A. 1 dol; Petrović Olga 20 d; Rajić Anuša 10 d; Srimac Marta 5 d; Topalović Rafael 20 d; Udbinac Ankica 50 d; Vlašavich C. 1 dol.

Za kruh sv. Antuna: Belec Duro 10 d; Gecan Stjepan 1 dol; Müller Maitilda 5 d; Špehar Kata 10 d; Udbinac Ankica 50 d.

Za popravak oltara i za ulje Vječnog Svetilja u Svetištu Srca Isusova u Zagrebu: Crnkovich Mary 2 dol; Suša ljuba 1 dol; Šedlbauer Karolina 25 din.

Za gradnju Svetišta Srca Isusova u Osijeku: Dujmov Matija 1 pen; Karađić Ana 1 pen; Kubatov Roza 1 pen; Margetič Ivan i Kata 2 dol; Miljački Manda 1 pen; N. N. Detroit, Mich. 1 dol; Pekanov Gjula 50 fil; Sestre Milošrdnice 50 din.

NAŠI MILI POKOJNI PRETPLATNICI.

Zvornik Jelena, Prelog; Vuković Franca, Vukovo brdo; Lihl Anka, Zagreb; Kosec Imbro, Hrastovsko; Kevešić Ivo, Vareš; Pernat Marija, Zagreb; Pravica Justina, Zagreb; Žuro Franjka, Sarajevo; Jurjević Ivanka, Sinj; Beliga Terezija, Matenci; Kovač Josipa, Duga Resa; Radovan Genoveva, Meklanec; Marković Agneza, Jastrebarsko; Franasović Evica, Selce na Braču; Ponebšek Marica, Ljubljana; Jovanović Juro, Kansas City, Kans. U. S. A.; Klepac Josip, Kansas City, Kans., U. S. A.; Hrljić Franjo, Bukovje; Bakarac Barica, Osijek;

Pokoj vječni daruj im, Gospodine, i svjetlost vječna svijetlila im. Počivali u miru. Amen. — Izmolj, čitatelju, za njih bar jedan Očenás.

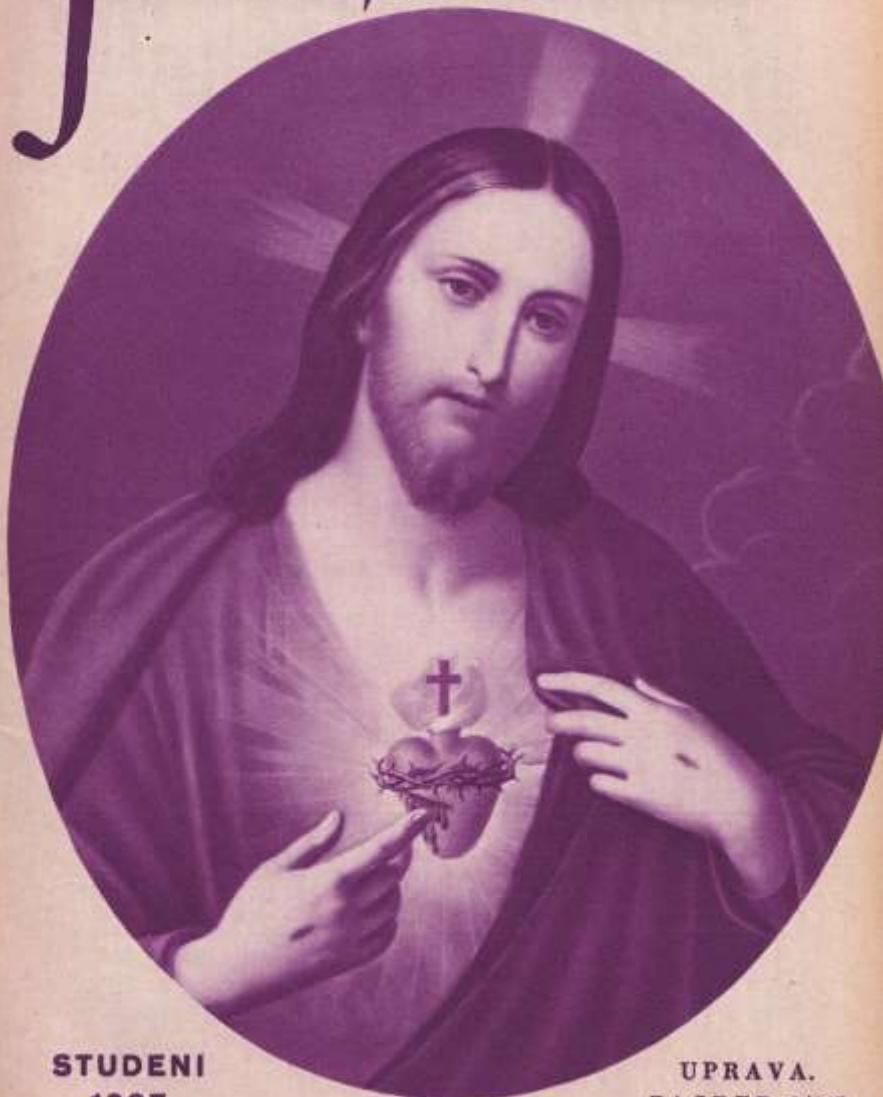
Urednik: Milan Pavelić D. L.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfrević D. L.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfrević D. L.

Poštarska plaćena u gotovu

Glasnik Srca Isusova

STUDENI
1937

UPRAVA.
ZAGREB 1/147

Kalendar Apostolstva molitve

STUDENI 1937

OPĆA NAKANA:

Upoznajmo, kako nas divno združuje Isus.

SVAGDANJE PRIKAZANJE. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana preporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

POSEBNE NAKANE ZA SVAKI DAN:

1 P SVI SVETI. Težnja za svetošću.	16 U Gertruda dj. — Edmund. Naše časne sestre.
2 U Dušni d. a. n. Vjerni mrtvi.	17 S Grigor Čudotv. b. Kat. Akcija.
3 S Hubert b. Pokojni pretpostavljenici Glasnika. ☺ mlad	18 Ć Odo op. Redovnička zvanja.
4 Ć Karlo Borom. — Emerik. Naši biskupi.	19 P Elizabeta ugarska ud. Udovice.
5 P Zaharija i Elizabeta. Naše obitelji.	20 S Feliks Valois pr. Siromasi.
6 S Lenard pr. Nezaposleni.	21 N 27. PO DUH. Prikaz. B. M. Mrijine kongregacije.
7 N 25. PO DUH. Engelbert. Ljubav k sv. Crkvi.	22 P Cecilia dj. m. Crkvena pjevačka društva.
8 P Bogdan. Naši mladići u vojski.	23 U Klement papa m. Širenje sv. Prćestili.
9 U Teodor b. Crkva u Španjolskoj.	24 S Ivan od Križa uč. Patnici.
10 S Andrija Avelinski pr. Katolički advokati.	25 Ć Katarina dj. m. Ženska mladež na školama. ☺ trećak
11 Ć Martin b. Napastovani. ☺ prvak	26 P Ivan Berchmans. Naši daci.
12 P Martin I. papa m. Sveti Otac Papa.	27 S Virgilije b. Katolička neustrašivost.
13 S Stanislav Kostka. Mjes. zašt. Isusovački novaci.	28 N 1. ADVENTA. Sosten pr. Obraćanje grješnika.
14 N 26. PO DUH. Jozafat m. Obraćanje šizmatika.	29 P Saturnin m. Umirući.
15 P Albert Vel. — Leopold. Naši učenjaci.	30 U Andrija Ap. Ljubav prema trpljenju.

OPĆA NAKANA U PROSINCU:

Da dodu novi poslenici u vinograd Gospodnjii.
MISIJSKA: Ispravno shvaćanje katolicizma u Japanu.

OPROST ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpuni oprost jednoga petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomirovne sv. Prćestili. Na blagdan mjesecnog zaštitnika.

OPROSTI ZA ČLANOVE BRATOVŠTINE PRESV. SRCA ISUSOVA: Potpuni oprost prvog petka ili nedjelje, i još jedan po volji odabrani dan.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesечно ISUSOVCI u Zagrebu.
Broj našeg ček. računa 33.896. Cijena 15 d. — 1/2 dol. — 8 lira. — 2.50 pengö.
Uprava »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«, Zagreb I/147, Palmotićeva ulica 31.

GODINA 46

STUDENI 1937

BROJ 11

Upoznajmo, kako nas divno zdržuje Isus

Mjesečna nakana za studeni, blagoslovljena od sv. Oca.

Istine naše svete vjere nalik su na zvijezde. Kao što ti se zvijezde čine sitne, gdjekoju jedva i razabireš, tako se i mnoge vjerske istine čine našemu ograničenom razumu neznatne, često su mu i nevidljive. A eto, nebrojene zvijezde, što titraju po nebu kao male djetinje oči, sama su silna sunca, mnoga i milijune puta veća od našega sunca. Pa zašto nam se čine tako malene? Zato, jer su neizmјerno daleko od nas. Zvjezdoznavci promatraju i proучavaju zvijezde i kazuju nam njihovu udaljenost i veličinu. Putem njih valja da se mi zadubljujemo u duhovne zvijezde, vjerske istine, pak ćemo sve bolje upoznavati njihovu uzvišenost i ljepotu i crpsti iz njih duhovnu korist. To hoće Onaj, koji nam ih je otkrio, koji ne govori i ne čini ništa zaludu.

Za dublje upoznavanje jedne od takvih silnih i divnih istina treba da se molimo u ovom mjesecu, a ta glasi: svaki je vjerni kršćanin **uskopodružen s Isusom i ponjemu s drugim vjernicima**. U ovu istinu treba dašto da se osobito zašljaju svećenici, treba da je proživljaju i iznalaze prikladne riječi, kako bi je što jasnije predocili vjernomu narodu. A svi treba da molimo za svjetlo nebesko, jer bez toga svijetla naš je sitni razum nikad pravo ne shvati.

Ove se istine dotiče sv. Otc Pijo XI. u glasovitoj općoj poslanici »Milosrdni Otkupitelj«, u kojoj govori o naknadivanju presvetomu Srcu Isusovu. Ta se poslanica s potpunim pravom zove »velikom poveljom Apostolstva Molitve«, a valjalo bi, da je članovi Apostolstva dobro upoznatu i često je promišljaju. Donio ju je cijelu u hrvatskom prijevodu naš Glasnik g. 1928. u br. 7, 8 i 9. Razmotrit ćemo ovdje par točaka iz nje, da nam ova istina zasa što jasnije u duši.

Cudesni vez između Krista i vjernikâ. Govoreći o tom, kako je potrebno, da se zdržimo s Kristom Pomiriteljem i s njim skupa

naknadujemo Bogu za strašne uvrede, kaže sveti Otac: »Doista Krista i vjernike veže onaj čudesni vez, što veže glavu i druge udove.«

Ta je slika uzeta iz poslanicā sv. Pavla, koji piše: »Nas je mnogo, a samo smo jedno tijelo Kristovo.« Rim. 12, 5. On kaže o Isusu, da ga je Bog »postavio za vrhovnu glavu Crkvi, koja je tijelo njegovo.« Ef. 1, 23. I opet veli: »Nitko nikad nije mrzio svoga tijela, već ga hrani i brine se za nj kao što Krist čini sa Crkvom, jer smo mi udovi njegova tijela.« Ef. 5, 30. Slično piše sv. Apostol na mnogim još mjestima.

Doista, svako je uređeno društvo nalik na tijelo. Tijelo ima više udova, društvo više članova. Udovi tijela nisu svi jednakini niti vrše isti posao; isto ni članovi društva nisu svi jednakini niti vrše isti posao. Sve udove drži skupa njihovo tijelo, a još više duša, koja ih oživljuje; članove društva drži skupa svrha, za koju je društvo osnovano, drže ih pravila, zakoni, koje im valja vršiti.

Društvo vjernika Kristovih, Crkva Katolička, može se više od ikoga društva poredivati s tijelom. Ona nije kakvogod tijelo, već tijelo Kristovo, njegovo t a j n ē n o tijelo, kako se zove za razliku od njegova naravskoga tijela. On je njezina najviša Glava, on najuže združuje sve njezine članove sa sobom, iz njega struji sveti život u sve njih.

Sve je ovo najdavnije izrekao sam Isus onom slikom: »Ja sam trs, vi ste loze.« Iv. 15, 5. Kao što su lozice najuže vezane s trsom, čokotom, tako su svi vjernici vezani s Isusom. Kao što trs sisa korijenjem sokove iz zemlje i šalje ih kao hranu u loze, tako i Srce Isusovo sisa nebeske sokove iz Božanstva i šalje ih u sve vjerne, koji ih mogu primiti. Ne mogu ih naime primiti loze, koje su suhe, mrtve, to jest vjernici, koji su u teškom grijehu. Ipak i oni ostaju na ovom tajrenom tijelu, ali mrtvi. A mogu oživjeti i dobitati sok nebeskoga života, kad god hoće, to jest valja im se samo oslobođiti teškoga grijeha.

U ovom tajrenom tijelu ostaju dakle svi vjernici, i pravedni i grešni. Koji sami od njega otpadnu, ne pripadaju više k njemu kao ni odsjećene grane k drvetu. Nisu u njemu ni nevjernici ni krivovjerci ni raskolnici. Ipak — spomenimo ovdje mimogred — ako su ovi b e z s v o j e k r i v n j e izvan ovoga tajnenoga tijela a i nače žive pravednički, dobivaju sok života nebeskoga u svoje duše nekim drugim, izvanrednim putem.

Eto kako je divna istina, koja nas uči da smo jedno s I s u s o m! U kakvom svijetu treba da gledamo i isto kršteno djetešće i posljednjega bijednika!

Ovu istinu utvrđuje i objašnjuje druga, koju govorimo, kad molimo u Vjerovanju:

»Vjerujem . . . općinstvo svetih.« Sveti Otac nastavlja na istom mjestu: »Isto tako po tajinstvenom onom općinstvu svetih, što ga priznajemo u katoličkoj vjeri, zdrženi su i po-

Vjerujem u uskrsnuće mrtvih...

— jedini ljudi i narodi nesamo jedni s drugima, nego i s Glavom, a to je Krist.«

Znamo iz katekizma, da »općinstvo svetih« znači Crkvu vojujuću, Crkvu trpeću i Crkvu slavnu, to jest nas na zemlji, duše u čistilištu i svete na nebu. Svi smo mi kao velika obitelj, velika općina Božja, koju Krist, Glava, drži skupa, sjedinjuje. Svi mi imamo zajedničko nemjereno blago: neizmjerne zasluge Glave — Isusa, preobilne zasluge B. D. Marije i svetih, kao i zasluge svih vjernika, koje ovi stiču svaki dan dobrim djelima. Sveci pomažu nama, i oni i mi pomažemo dušama u čistilištu, mi vjernici na zemlji koristimo jedni drugima. Svak ima duhovnu korist od tebe i ti od svih. Kad si dobar, nisi dobar samo sebi, već evo i milijunima drugih. Kakav divni duhovni komunizam, koji će nam u svoj svojoj milini zasjati istom u nebesima, gdje ćemo sa svojom Glavom uživati Njegovu slavu u vijeke vjekova!

To čudesno jedinstvo, u koje nas združuje Isus, ističe dalje sv. Otc riječima Apostolovim: »Od Krista je čitavo tijelo združeno i ujedinjeno vezovima udova, koji pomažu jedan drugomu vršeći svaki svoj određeni posao, pa tako tijelo raste i usavršuje se u ljubavi.« Ef. 4, 15—16. Krist je združio i ujedinio Crkvu vjrom, ufanjem, ljubavlju i drugim krepostima, kojima su vjernici povezani medu se kao vezovima, i oni pomažu jedni drugima vršeći svaki svoje dužnosti, a tim cijela Crkva napreduje, napunja

se svetom ljubavlju, koja je kraljica svih kreposti. — Za takvo jedinstvo svojih, nastavlja Pijo XI. »zamolio je Oca pred svoju smrt sam Isus Krist, Posrednik izmedu Boga i ljudi: »Neka budu jedno, ja u njima i ti u meni, da budu potpuno ujedinjeni.« Iv. 17, 23.

Duboka je kao more ova divna istina, tko bi iskazao sve, što se u njoj krije! Kako nas ljubi naš Gospodin, kako nam je blizu! Kao što naše malo srce tjera našu krv žilama našim, tako božansko veliko Srce Isusovo tjera milost Božju nevidljivim žilama po svom tajnenom tijelu, svetoj Crkvi. Crkva je puna Isusa, ona je Isus sam. On je sam to rekao, kad je doviknuo Savlju: »Zašto me progoniš?« Nije Savao progonio Isusa lično, jer je Gospodin tad već bio u svojoj slavi u nebu, nego je progonio Isusa u vjernicima, u Crkvi. Kolika je svetinja Crkva, kolika svetinja svaki čovjek u milosti posvećujućoj!

Kako dakle da se ne zgražam od grijeha, koji mi uzima božanski život, što struji iz Isusa u vjernike? Kako da prezirem ili mrzim koga od braće svoje, kad je svaki eto tako usko združen s Isusom, ili ako nije, može to još biti dok je god živ? Kako da se ne radujem radostima Crkve, kako da se ne žalostim zbog njezinih žalosti? Kako da ne podnosim rado sve, što mi Bog pošalje, kad je Isus toliko podnosi? Ne dolići »Glavi trnjem okrunjenoj ud razmažen.«

Apostoli molitve, vapijmo u studenom k Božanskomu Srcu: Daj, da svi vjernici što bolje upoznaju, kako su usko združeni s Tobom i po Tebi s drugim vjernim narodom Božjim!

M. Pavelić D. I.

*Kad dode jad, o miruj tad
I pitaj: što to on bi rad?*

*Ne tuče Otac premili
Tek zato, da te rascvili.*

M. Meschler D. I.

Pomažimo dušama u čistilištu!

Kada je Arkandeo Rafael stupio u kuću staroga Tobije, da se ponudi za vodu njegovu sinu, mladomu Tobiji, koji je imao poči u daleki grad Rages, pozdravio je pravednoga starca lijepim rijećima: »Radost bila uvijek s tobom.« Stari, slijepi Tobija dirljivo odgovara na taj pozdrav: »Kakovo veselje mogu imati ja, koji sam u tami i ne gledam svjetla nebeskoga?« Arkandeo mu odvraća: »Budi hrabar, jer je blizu čas, u kojem će te Gospodin izlječiti!«

Kad bismo mi danas mogli govoriti s dušama u čistilištu pa bismo ih pozdravili kao Arkandeo Rafael Tobiju, zar nam ne bi one odgovorile kao i slijepi Tobija Arkandelu: »O kakovom to veselju govorite? Zar se možemo mi smatrati za sretne, dok čamimo u ovoj tami i ne gledamo svjetlosti nebeske, dok ne gledamo svjetloga i blagoga lica Gospodinova?«

I s punim pravom bi nam tako odgovorile duše iz čistilišta, jer one doista »sjede u tami i ne gledaju svjetla nebeskoga.«

Ali te duše i trpe. Trpe teško, a možda već iugo. One ne mogu svojim molitvama ni olakšati ni skratiti svojih muka, nego moraju trpljenjem isplatiti i zadnji novčić svojih dugova. A mi možemo i ublažiti žestinu njihovih muka i skratiti ih.

Pomisli, dragi čitatelju, kako bi tebi bilo, da negdje ležiš teško bolestan, posve nemoćan, i da nikoga nema ni blizu, da te utješi i da ti pomogne. Gladan si, ali nitko ne dolazi da ti pruži zalogaj. A ti si možda, dok si bio zdrav, tolike gladne nahranio. Silno žedaš, ali baš nikoga nema uza te, da ti pruži kapljicu svježega napitka. Zar to ne bi za te bile prevelike muke? A ovakove muke uistinu trpe duše u čistilištu!

One nas mole i zaklinju, da im pomognemo! Iz čistilišnog plamena pružaju ruke svoje prema nama i govore nam: »Smilujte nam se barem vi, prijatelji naši! Možda su to duše onih, koji su nam u životu iskazali nebrojena dobra, utješili nam žalosno srce, otrli suzu, ublažili glad, žedu, zimu. Možemo li ostati tvrda srca — i ne pomoći im? A kako da im pomognemo? Što bismo mogli učiniti za duše naših dragih pokojnika? O tome nas lijepo uči sveti Sabor Tridentski: Dobra djela, kojima možemo mnogo učiniti za duše u čistilištu, jesu: molitva, pokora, milostinja, oprosti, i nada sve sveta Misa.

Tko od nas ne bi mogao činiti ova djela za svoje pokojne, a i za sve ostale, koji u čistilištu trpe, osobito za one, kojih se nitko ne spominje u molitvama? A takovih zapuštenih duša u čistilištu imade vrlo, vrlo mnogo. Ne budimo tvrda srca! Sjetimo se, kako su sinovi patrijarke Jakoba imali nesmiljeno srce prema svome rođenomu bratu Josipu. Htjeli su ga ostaviti u dubokoj cisterni, potom ga prodali u opasno ropstvo u Egipat. Hoćemo li mi ovako postupati prema svojim pokojnim? Ne mariti da ih izbavimo iz čistilišta? Ili ćemo biti sebični kao onaj bogataš koji nije ni mrvice sa svoga stola htio da udijeli siromašnom i bolesnom Lazaru?

Nel Mi ćemo dušama u čistilištu pomagati, kako nas uči sveta Crkva: molitvama, dobrim djelima, i osobito svetim Misama. Činit ćemo to napose u ovom mjesecu, koji je tim dušama posvećen. Ali mi ćemo ih se i inače preko godine, pa i svaki dan, revno sjećati. U našim dnevnim molitvama treba da bude i molitva za pokojne. Ne ćemo se oglušiti zvonu, koje nas iza večernjega Gospina pozdrava pozivlje na tu molitvu. Pomislit ćemo, da je to glas samih naših dragih iz čistilišta. Oni nam po tom zvonu progovaraju i sjećaju nas naših dužnosti prema njima.

Smilujte nam se bar vi, prijatelji naši!

Blago onima, koji su milosrdni prema dušama u čistilištu! Kad oni danas sutra i sami dođu u čistilište, pobrinut će se Božja Providnost, da se onda i za njih drugi mole, kao što su se i oni za svoga života molili, i da se brzo oslobole čistilišnih muka. A one zacijelo čeka dugo i teško čistilište, koji su nemilosrdni prema pokojnima. Ni njih se poslije njihove smrti ne će nitko sjećati u molitvama niti će se brunuti, da se za njih služe sviće Mise.

A kako su duše u čistilištu zahvalne svojim dobročiniteljima! One nam još iz čistilišta uzvraćaju milo za drago. I ako ondje ne mogu sebi ništa izmoliti, nego im je samo trpjeti, ipak mogu mnoge milosti izmoliti nama. Zato je lijep običaj među dobrim katolicima, da se u velikim tjeskobama utječu dušama u čistilištu. Pa kao što se za njih mole i za njihovo izbavljenje plačaju sviće Mise,

tako se i samim tim dušama mole i preporučuju im svoje potrebe. Mnogi su već po zagovoru svetih duša u čistilištu primili velike milosti.

U Poljskoj se kod pogrebnih obreda još pri otvorenom grobu, pjeva ona lijepa Marijanska antifona: Zdravo Kraljice. Osobito je dirljivo, kada u toj molitvi dodu na red riječi: »Ti nam poslige ovoga progona pokaži Isusa, blagoslovjeni plod utrobe svoje«. Dok se to pjeva, prisutnim se oči rose suzama, svi upravo osjećaju, kako je ovaj život prolazan i kratak i kako je glavno, da se »poslige ovoga progona« sretno dode do Isusa. A kolike duše u čistilištu željno očekuju čas, u kojem će im Marija pokazati Isusa!

Smilujmo se tim dušama i uskorimo im svojom brigom i svojim nastojanjem taj presretni čas.

I. Kukula D. I.

Pomisao na čistilište obratila ga

Američkomu luteranu umro brat za vrijeme neke svečanosti. Mladić na svaki način htio znati, što mu je s bratovom dušom i kako joj može pomoći. Protestantizam mu nije davao odgovora: pokazivao mu je samo raj i pakao. Čistilište, tu tako utješljivu istinu naše sv. vjere, nesretni Luter je zabacio.

Jadnik se stoga izjedao, strah i očaj ga nisu nikako ostavljali. Iz dana u dan sve više slabio. Čitave bi sate plakao nad bratovim grobom.

Da ga rastrese, liječnik mu naredi putovanja. Mladić se uputi u Evropu. Na brodu se sastane i sprijatelji s nekim katolikom. Iza par dana otkrije novomu prijatelju razlog svoje tolike žalosti:

»Umro mi je brat i ne znam, što je s njegovom dušom. Oh kako me pomisao na dušni dan privlači k vašoj vjeri! Istom ču onda odahnuti, kad se budem mogao moliti za svoga brata. Vaša vjera naučava, da možemo pomoći preminulima, vaše molitve dižu s groba onu strahovitu šutnju. Sretnih vas, vama je Bog objavio mjesto zadovoljavanja, čistilište. Možda se moj brat nalazi baš u njemu. Postat ču katolikom, jer ču se onda moći moliti za brata i tako skinuti s duše ovu strahovitu nesigurnost i žalost.«

A. Gabrić D. I.

Molitvenik »Srce Isusovo spasenje naše« potpuno je raspačan. Uredništvo Glasnika spremi novo izdanje, koje će biti još ljepše, nego prijašnje. Molimo, da nam se medutim ne šalju narudžbe, dok ne javimo, da je izašlo novo izdanje.

Uprava Glasnika Srca Isusova.

Kako je lijepa smrt pravednika! Nakon kratkog zemaljskog života čeka ga vječna radoš u nebu!

Smrt grješnika opametila mnoge

U jednu od mnogih bečki bolnica bi pozvan redovnik da ispovijeda. Kako je onog dana bio zaposlen drugim stvarima ode tek na koji čas u bolnicu i reče bolesnicima: »Doci će sutra. Oni, koji se žele ispovijediti, neka se lijepo i savjesno priprave.«

Sutradan, na svoje veliko zadovoljstvo, opazi da se velika većina želi pomiriti s dragim Bogom. Tek iz jednog odjeljenja gotovo nitko. Saznade, da je to djelo nekog mladića, koji je svojim ruganjem odvratio ostale od sv. ispovijedi.

Svećenik pode ravno u ono odjeljenje. Ispovjedi jednog ili drugog i onda se približi onom mladiću. Vidio je, da mu je smrt blizu. Kao pravi prijatelj svećenik mu napomene, kako bi bilo dobro pomiriti se s Gospodinom, pred kojim će se naći za kratko vrijeme.

Bolesnik upre sve sile, uspravi se i strašnim glasom povika: »Nek te vrag nosi daleko od mene!«

Strašna je smrt bezbožnika. Nakon patnja ovo-ga života, čekaju ga vje-čne muke u paklu.

»Prijatelju dragi«, blago će svećenik, »nisam vam htio učiniti ništa na žao. Ne znam samo, koga će davao doći tražiti.«

Iza toga ode nekom starcu da sasluša njegovu isповijed. — Odjednoč zaori dvoranom grozni jauk, začuju se najstrahovitije psovke; mladić je digao šake prema nebu, previjao se, prevrtao očima. Još jedan očajan krik i onda se sruši na krevet. Bio je mrtav.

Svećenik isповједi još jednoga i izade iz sobe ne rekavši ni riječi.

Sutradan, već rano ujutro, pozva ga časna sestra. 40 ljudi, koji se jučer nisu htjeli isповјediti, željeli bi sada to učiniti. Smrt ih onog mladića opametila.

»Velečasni, ne bismo htjeli umrijeti onakovom smrću. Pomirite nas s dragim Bogom.« Ovim su riječima bolesnici dočekali svećenika. G.

Požrtvovne djevojke, koje se žele Bogu posvetiti u redovničkom životu, davajući Bož. Srcu Isusovu zadovoljštinu za uvrede sa molitvom i radom oko spasavanja duša, napose siromašne djece, mogu biti primljene kod KARME-LICKANIKI BOŽ. SRCA ISUSOVA, ZAGREB, VRHOVAC 29.

Dva primjera

Dvostruki primjer nagle, ali dobro pripravljene smrti — u Svetištu Srca Isusova u Zagrebu.

1. Bilo je u srijedu 25. kolovoza ove godine, kakvih 10 minuta prije, nego su o podne zvonili na pozdrav Gospin. U zagrebačkom svetištu Srca Isusova klečao je još malen broj viernika, koji običavaju baš u to vrijeme pohađati dragog Isusa u presvetom Sakramantu. Već se je sakristan spremao da zaključa nutarnja vrata crkve za vrijeme ručka, kad najednom nastane štropot usred crkve na strani poslanice. Srušio se iz klupe na srednji hodnik jedan gospodin od nekih 65 godina. Odmah doletješe ljudi i žene iz drugih klupa te pokušaše masiranjem i hladnom vodom da dozovu k svijesti nastrandala. Ali sve uzalud. Čini se, da je odmah umro od kljenuti srca. Međutim su stigli i vlč. otac poglavar i drugi svećenik, koji je nemoćniku uvjetno podijelio sakramente umirućih i papinski blagoslov. Brat sakristan prepoznao je u njemu svakidašnjega gosta svetišta Srca Isusova. Nikakav se znak života nije mogao izmamiti iz njega. Stoga smo molili litanije i preporuku duše i ostale obredne molitve za umiruće, dok napokon ne stigoše g. liječnik, razgledać mrtvaca i njegova pratinja. G. doktor mogao je samo ustanoviti smrt. Iz spisa saznadosmo, da se pokojnik zove Stjepan Šulek i da je bio umirovljeni školski nadzornik. »Lijepa smrt — u crkvi«, uskliknuo je sam g. doktor, a isto rekoše i vjernici, koji su se međutim u većem broju sastali oko mrtvaca i skupa sa svećenikom molili običajne molitve.

2. Drugi se slučaj nagle smrti u istoj crkvi dogodio prije dvije tri godine na Novu godinu. Pobožna starica N. Vukasović iz Vukovara bila je još od početka svetišta Srca Isusova svagdanji gost kod svete Mise pa obično i kod Stola Gospodnjega. Svoju veliku ljubav prema otajstvenom Isusu pokazivala je i tim, što je vazda nabavljala maslinsko ulje za vječno svjetlo u crkvi. Tako je radila i na spomenutoj Novu godinu. Tek što je predala sakristanu novu bocu ulja, htjela se vratiti na svoje mjesto u crkvi. Ali na putu usred crkve naglo je pala mrtva na pod. Doista, i kod nje se obistinila riječ. g. liječnika: »Lijepa smrt — u crkvi.«

Ovakve nagle smrti ne treba da se odviše boje pravi štovatelji Srca Isusova. I za njih vrijedi riječ: »Ne će umrijeti u mojoj nemilosti,« kao što obeća Isus. Crkva nas uči moliti: »Od nagle i nepripravne smrti, osloboди nas, Gospodine,« a ovakva nagla smrt nije nepripravna. -k-

Kod pogreba

Utišajte se, jadikovke,
O majko, suze ostavljaj,
Ne, ne plačimo svojih dragih:
Života vrelo grob je taj!

Što značio bi klesan kamen,
Što krasni grobni spomenik,
Kad to bi bio mrtvac pravi,
Ne usnuli tek dragi lik?

To tijelo, po kom pokoj pao,
Kad rastala se duša s njim,
Oživjet opet domala će
Životom višim, punijim.

Naskoro duh će kosti hladne
Toplinom zgrijat negdašnjom,
Natočit žile krvlju živom,
Gospodar bit u stanu svom.

Mrtvaci, štono istrulima
Podavala im raka log,
Ko ptice uvinišiće se
U zagrljaju duha svog.

Zelēni tako suho sjeme,
Što mrtvo već u grobu bi,
Pa probiv stakom iz dubine
O starom svojem klasu sni.

Mrtvaca dragog primi, zemljo,
Mi dajemo ga krilu tvom,
Nek spokojno u tebi sniva
Taj plemeniti srušen dom.

On stan je negda bio duši,
Što Bog je stvor na svoj lik,
Revnovala je u njem mudrost,
Što Isus joj je početnik.

Krij zemljo, tijelo predano ti
I znaj, da Stvorac taj će dar,
Taj trag sakriven lica svoga,
Potražit kao svoju stvar.

Nek stigne samo vrijeme pravo,
Da nade sve utiša Bog,
Otvorit ćeš se ti i vrati
Mrtvaca sad ti predanog.

Aurelij Prudencij.

Pogledajte Svetište Srca Isusova!

Svi dobro znamo i očima svojim gledamo, da Svetište nužno treba hitne obnove i popravka: izvana i iznutra. A to su naši dobri vjernici i revni Katolici-Hrvati ozbiljno shvatili te rado slali svoje milodare. Oni hoće, da po mogućnosti i prema sredstvima žrtvuju za svoje najstarije i najmilije narodno Svetište Srca Isusova, kojemu se posvetiše naše drage katoličke obitelji i naša mladež-uzdanica. Oni ne će, da odlaganjem najprečih radova obnove i popravka propadaju zidovi izvana i čitava ponutrica.

Pogledajte Svetište sada s vanjske strane: kroz prolaz u Palmotićevoj ulici br. 31! Skele se dižu do crkvenog krova; marljivo se radi, da se još prije zime ovaj dio vanjskog lica uredi i obnovi, jer svaka smrzavica i svaka zima nanaša nove velike štete. Početak toga posla omogućiše dosadašnji dobrovoljni prinosi.

Uprava Svetišta latila se toga pothvata računajući pouzdano na to, da je štovatelji presv. Srca Isusova i prijatelji hrvatskoga narodnog Svetišta ne će ostaviti na cjedilu, nego izdašno omogućiti, da se započeto djelo privede i kraju. — Darove prima Uprava »Glasnika Srca Isusova», ZAGREB, I/147. — Palmotićevo 31.

Žarko ognjište ljubavi

Isus obećaje sv. Margareti velike milosti štovateljima svoga Presv. Srca.

Božanski je Spasitelj kazao o sebi: »Dodoh da bacim oganj na zemlju, pa što hoću nego da se zapali.« Lk. 12, 49. Društva su Srca Isusova pozvana da pire ovaj oganj Božje ljubavi te nastoje, da se što više rasplamti. Žbog toga su se pred koju godinu sakupili u Rimu župnici vječnoga grada, da se dogovore, kako bi Apostolstvo molitve među vjernicima donijelo obilniji plod. Ovaj je sastanak pohodio vlč. o. Jakov Zeij, sadašnji zamjenik vrhovnoga upravitelja Apostolstva molitve, isusovačkoga generala. Evo glavnih misli iz njegova govora:

Moja je služba da se dopisujem s vodama Apostolstva molitve, zato mi je veoma milo da mogu s njima katkad i općiti kao evo sada s vama. Naša je svrha da se u prvim bojnim redovima borimo za kraljevstvo Kristovo s lozinkom: »Dodi kraljevstvo tvoje!« Dok se sjećam da na svijetu dosad imade 100 tisuća središta Ap. molitve, pravih ognjišta ljubavi k Bož. Srcu, pomišljam na žilavo nastojanje i naporni rad oko njihova napretka. Među ovima spominjem: posvetu obitelji Bož. Srcu, euharistijske Kri-

žare i Križarice, savez svećenika . . . Pritom rado ispoređujem te upravitelje s velikim lokomotivama, kojima je vući duge vlakove. U tim se vlakovima nalaze gospodinica, kreveti, prtljaga i dosta tereta. Pomišljam na vlakovode, na njihovu odgovornost; bojim se i pogibelji, da ne bi po nesreći skrenuli s puta. Ali moja bojačan iščezava, kad se sjetim, da dobri upravitelji, kakovi ste svi vi nazočni ovdje, postupaju poput vještih vlakovođa, jer između svojih teških dužnosti paze osobito na dvoje i to na najvažnije: podržavati oganj i budnim okom gledati na šinje.

Dobri upravitelji Ap. molitve zaista uzdržavaju oganj, kad nastoje da budu što jače sjedinjeni s Presv. Srcem Isusovim, koje je »žarko ognjište ljubavi«. Njihov je pogled neprestano na šinjama. Znate, da su šinje Ap. molitve ljubav k bližnjemu i usrdna molitva.

Mi članovi Ap. molitve ljubimo bližnjega pa stoga i sami molimo za nj i nastojimo da to čine i drugi. Prema pravilima Ap. molitve naše društvo, po čitavom svijetu rasijano, i razlikuje se upravo po tom od svih ostalih društava. Po ovim »šinjama« dolaze sva naša dobra djela i patnje u svagdanje prikazanje Bož. Srcu i kreću prema svojoj svrsi: »Dodi kraljevstvo tvoje!«

Toplo preporučujem, da članovi Ap. molitve ne zaborave na spomenute šinje, koje im govore: »Ljubi i moli«. Ovo je naš Bož. Učitelj djelom vršio i na osobiti način isticao riječju.

Budući da smo na zemlji putnici, pazimo, da ne sustanemo na putu. Ustrajno hodajmo stazom ljubavi i molitve te nastojimo privlačiti i bližnjega k Bož. Srcu. Iza rada i napora ćemo, nadajmo se, jednoga dana otpočinuti u Presv. Srcu.

S. Dragičević D. I.

Kip sv. Stanka Kostke, novaka iz Družbe Isusove.

Stoji križ . . .

Josip Hrženjak sa svojom obitelji pred križem, što ga je podigao na vlastiti trošak.

Stoji križ, dok se svijet naokolo okreće . . . To je utjeha našega vijeka!

Ideš li državnom cestom od Koprivnice prema Varaždinu, vidiš na desnoj strani ceste na ulazu u selo Suboticu, koje pripada župi rasičkoj, krasno raspelo. Stani, putniče, i gledaj veliki drveni križ, na njemu vješto izradeno tijelo Kristovo, a ispod njega kip Žalosne Gospe. Na pribijenoj pločici napisana je molitva tvorničkog radnika: »Moj Isuse, oproštenje i milosrđe.«

Ovaj križ podigoše žuljave ruke tvorničkog radnika Josipa Hrženjaka u spomen 1900 godišnjice Krista-Mučenika-Radnika. Josipu je 38 godina, otac je šestorici djece, siromašan je, ali pošten, pravedan i nesebičan. Vjeran je sin sv. Crkve i Hrvatske domovine, član je hrv. radničkog saveza. Bogataši i bezbožnici rugaju mu se, što ima toliko djece, ali on neustrašivo vrši volju Božju i ustrajnim, marljivim radom zaslužuje svađanji kruh svojoj obitelji. I Bog mu daje svoj blagoslov. Ima uvi-

jeck sve najpotrebnije. Komunizam nije mogao prodrijeti u njegovu kuću, jer se Josip ne može odreći: 1. svoje svete katoličke vjere; 2. svoga prava da slobodno raspolaže zaradom; 3. svoje porodice; 4. svoje djece; 5. svoje domovine; 6. samoga sebe: slobodne misli, riječi i djelovanja. Ne! Josip vidi, da je spasenje radnikovo samo u Kristu, i zato je podigao križ kraj puta, da mu se klanjaju putnici i radnici, koji lutaju putem bez zarade, pa da od Njega traže pomoć, utjehu i razumijevanje. On — Isus razumije njihovu bijedu. Isus se rodio u najvećem siromaštvu, u hladnoj betlehemskoj štali, ležao u jaslama među životinjama. Nitko mu nije dao topla stana i mekana kreveta. A poslije je sam rekao za sebe: »Ptice nebeske imaju gnijezda, lisice imaju jame, a Sin čovječji nema gdje da zakloni glavu svoju.« Isus je bio siromašan radnik, i zato nepravedno rade svi, koji radnicima oduzimaju Isusa. On je njihov uzor, On njihov zaštitnik, tješitelj i pomoćnik. On jedini ima pravo na radnike, On ima pravo, da ih prisvaja i zove k sebi, a ne oni pokvareni komunistički vode, koji hoće da radnika izrabe u svoju korist! Zato je Josip Hrženjak podigao Križ Kristov, da Krist bude utjeha siromašnim, potlačenim i izrabljivanim radnicima.

Josipov je primjer već počeo djelovati. Seljaci iz Donje Subotice obnoviše svoj križ, isto tako i seljaci u Cvetkovcu. Seljaci u Rasinji obnoviše svoja oba križa — u selu i na groblju, a seljaci u Ivančecu načiniše divni novi križ. I Lukovac ga kani podići.

Sretne one radničke i seljačke obitelji, koje časte sveti križ Spasiteljev! U križu je zaštita i obrana, u križu je spasenje!

Ivan Romih, župnik.

† Dr Marijo Matulić

Neočekivana, prerana smrt pobra opet jednoga osobitoga radnika s polja, na kojem je po svom dubokom uvjerenju junački radio za Božju i narodnu stvar.

U Zagrebu 17. IX. o. g. preminuo glavni urednik katoličkoga dnevnika »Hrvatske Straže« dr. Matulić u jeku muževne dobi, navršivši istom 41 godinu. Svršivši povijesne i pravne nauke u Zagrebu, pripravivši se za javni rad dvogodišnjim studiranjem na političkoj školi u Parizu, bio je ovaj tihii radnik sposoban kao malo tko za mučne poslove i borbu, koju je voditi hrvatskomu katoličkom narodu za bolju budućnost. Nismo li sami štogod krivi, da nam ruka Božja uze kroz ovo dvadesetak godina tolike sposobne pa i najspasobnije ljudi, u koje smo gledali s ponosom i pouzdanjem? Skrušujmo se svi i naknadujmo za grijehu sviju nas, svega naroda našega.

Dušu pokojnika, koji je u mlađom svom životu mnogo prepatio u gorkom zvanju katoličkoga hrvatskog novinara današnjih vremena, preporučujemo svima svojim čitateljima u pobožne molitve. Povela ga u vječno Svjetlo Majka Marija, kojoj je vjerno služio u njezinoj kongregaciji! Počivao u miru! P.

1 Pag: Križarsko Sestrinstvo s Preč. Dr. J. Felicinovićem. — 2 Lumbarda, Korčula: Dj. — 4 Taborško, Hum na Sutli: Tronarice sa svojom zastavom. — 5 Buenos Aires: Sekci Sestrinstvo. — 8 Zavidovići, Bosna: Mali Križari s kumom barjaka, — 9 Zavidovići: i Don N. Kuvačem. — 11 Ravna Gora: Jedna grupa Križara. — 12 Feričanci: Prvotni pje predstavi: »Bez majčina blagoslova« i »Četiri vile hrvatskoga rodu«. — 15 Delegacija

Mr. Srca Isusova. — 3 Vratkićinec: Dj. Dr. Srca Isusova sa svojim dobrim i revnim g. župnikom, pjevačkog zbora kod č. ss. milosrđnica. — 6 Buenos Aires: Djeca u školi. — 7 Novalja: Križari prigodom posvete križarskog barjaka. — 10 Lukoran kod Preka: Križ. Bratstvo sa župnikom Žuk zbor. — 13 Ravna Gora: Velike Križarice. — 14 Jelatićovo: Članice Marijine Kongr. u KA iz Mačkovca prigodom sv. potvrde u B. Gradiški. — 16 Stup, Bosna: Veliki Križari.

Blagdan bl. Nikole Tavelića

Četiri stotine godina branio je naš narod svetu vjeru od divljih osmanlija. U toj je borbi žrtvovao tisuće i tisuće života. Ali što tko više žrtvuje za neku stvar, to mu je ona milija. Tako je i naš narod sve više zaljubio svetu vjeru, a mnogi se u ovoj ljubavi dovinuli do izvanrednog junaštva. Kad su im krvnici stavili na izbor: ili će se odreći svete vjere ili će izgubiti glavu, oni se junački odrekli života i oprostivši svojim krvnicima radosno podnijeli smrt za svetu vjeru.

No hrvatski narod nije samo kod kuće proljevao krv za svetu vjeru. Mnogi su od naših zemljaka pošli i u tuđe krajeve i ondje naviještali sveto evanđelje, širili kršćansku vjeru i za nju prolili svoju krv. Među ovima je i franjevac Nikola Tavelić, rodom iz Šibenika. On je prolio svoju krv u samom svetom gradu Jeruzalemu.

Bilo je to 14. studenog 1391. god. O. Nikola bio je već prije svoje slavne smrti poznat radi vanrednih kreposti. Pa kad je narod doznao, za njegovu junačku smrt, počeo mu je iskazivati posebno štovanje i uticati se njegovu zagovoru. Tako se štovanje novoga mučenika ubrzo proširi. Osobito se istakoše stanovnici Bribira, Šibenika i Jeruzalema. Na molbu šibenskog biskupa dopusti sv. Kongregacija 25. svibnja 1889. za šibensku biskupiju javno štovanje, a 6. lipnja potvrdi ga i sam sv. Otac Leon XIII.

Da bi se štovanje našeg blaženika što više proširilo u našem narodu, zamolila je Biskupska Konferencija katoličkog Episkopata naše domovine u siječnju ove godine Svetu Stolicu, da dopusti, te se 14. studenoga, dan mučeničke smrti bl. Nikole Tavelića, ili najблиža nedjelja, slavi svake godine po svim našim krajevima. Sveti Otac Papa Pijo XI. udovoljio je 19. ožujka 1937. molbi naših biskupa. Tako će se ove godine prvi puta slaviti blagdan našeg blaženika po cijeloj našoj domovini.

Preuzv. Nadbiskup-Koadjutor, Dr. Alojzije Stepinac, izdao je 7. rujna ov. g. Okružnicu o toj prvoj proslavi i odredio ovo:

1. Neka se u nedjelju 7. studenoga iza propovijedi u sv. Misi izmole 3 Očenaša za opću uspjeh te proslave, a 14. studenoga iza propovijedi o životu i mučeništvu bl. Nikole Tavelića isto tako, da Bog dade, da bl. Nikola Tavelić što prije bude proglašen Svecem.

2. Gdje je moguće postaviti u crkvi oltar, kip ili sliku bl. Nikole Tavelića, neka to po mogućnosti bude učinjeno već do 14. studenoga, kako bi se na taj blagdan blaženikov mogao obaviti blagoslov toga, te time uzveličati sam blagdan.

3. Neka sva katolička društva što više doprinesu uzveličenju blagdana bl. Nikole Tavelića. Druga pak naša kulturna društva neka budu zamoljena, da sudjeluju kod te vjersko-narodne slave.

4. Da naš narod što većma upozna bl. Nikolu Tavelića, preporučam, da se odsad u što većem mnoštvu proširi njegov životopis, koji je izdalo Književno društvo Sv. Jeronima pod naslovom »Jerusalemska slava jednoga Hrvata« (cijena 1 dinar), i časopis »Sveta Zemlja«, u kojem Odbor za Svetu Zemlju posebnim načinom prikazuje i uzveličava značenje našeg jeruzalemског blaženika.

Preuzv. Nadbiskup Koadjutor želi, da bi ova proslava bila što svečanija, i da se svi što više oduševimo za štovanje našega blaženika.

Sve upute i savjete, koji se tiču proslave, daje Odbor za Svetu Zemlju u Zagrebu.

Molimo svi skupa našeg zemljaka mučenika i blaženika, da čuva naš narod u svetoj vjeri, u onoj vjeri, za koju je On prolio svoju krv.
R.

Štovatelji presv. Srca Isusova!

Isus je obećao mnoge izvanredne milosti svim onima, koji sluju njegovo Presv. Srce i po mogućnosti šire ovu pobožnost. I tko pomno čita Glasnik Srca Isusova, vidi iz raznovrsnih zahvalnica, kako velike milosti dijeli Božanski Spasitelj svojim štovateljima. Zato nastojmo, da što više proširimo ovu pobožnost, neka je upozna i vrši svaka naša obitelj! Ta svima je nama potrebna milost i pomoć Božja.

Jedan od izvrsnih načina, kako ćemo raširiti pobožnost k Presv. Srcu Isusovu jest širenje Glasnika Srca Isusova. Posebna zadaća Glasnika jest baš širenje ove pobožnosti. U Glasniku čitamo o ljubavi Presvetoga Srca, o njegovoj dobroti, upoznajemo način, na koji ćemo najbolje štovati Presveto Srce ...

Zato, dragi čitatelju, ako uistinu ljubiš Srce Isusovo, širi Glasnik, da po njemu i drugi ljudi upoznaju Božansko Srce i uživate mu ljubav, kojom Ono plamti za sve nas. Ako si bogatiji, pretplati koju siromašnu obitelj ili siromašnog prijatelja na Glasnik. Ako poznaš koju obitelj, koja nema blagoslova Božjega, svjetuj joj, neka se pretplati na Glasnik i s njim će sigurno doći u kuću i blagoslov.

Odluka svakog pravog štovatelja Presv. Srca mora biti: ja ću nastojati, da one velike milosti, koje Isus dijeli štovateljima svoga Presv. Srca i širiteljima ove pobožnosti, dobiju i svi oni, k o j i su mi dragi i kojima želim dobro. Zato ću ih nagovoriti, da odsada čitaju Glasnik i tako što prije upoznaju pobožnost k presv. Srcu Isusovu.
R.

Euharistijski kongres u Požegi

Već se prošle zime šaputalo po Požegi: bit će kod nas Euharistijski Kongres... Stara je naša Požega imala različitih slavlja, ali euharistijskog slavlja dosada još nije bilo u njoj. Zato mnogi uopće nisu pravo ni znali, što je to, pa su svi radoznalo očekivali ovo veliko slavlje i s veseljem pripravljali sve, što je bilo potrebno za Kongres.

Osvanuo je 14. kolovoza, divan, vedar dan. Požega je vrvjela od svijeta. Oko 5 sati zazvonila su zvona s naših crkava i kapela i navijestila, dolazak preuzv. nadbiskupa-koadjutora, koji će svojom prisutnošću povećati slavlje. Staro i mlado hrlilo je prema kapeli sv. Roka, gdje je bio svećan doček našega natpastira. Povorka je krenula s preuzvišenim preko trga u crkvu sv. Terezije. Tu je on divnom propovijedi otvorio euharistijsko slavlje.

U nedjelju 15. kolovoza sakupilo se u Požegu mnoštvo od 30.000. Isticali su se križari i križarice. Divno je bilo gledati kako vjetar vije križarskim zastavama, na kojima se na modrom i crvenom polju ističe bijeli križ! Držana su razna zborovanja i zajedničke sv. pričesti.

U ponедјeljak je bio završetak kongresa. Iza sv. Mise, koju je služio preuzvišeni koadjutor, krenula je gradom velika teoforička procesija. Narod je oduševljeno pjevalo pjesme Onomu, koji nosi mir, sreću i zadovoljstvo svim ljudima... Dirljiva je bila završna propovijed preuzvišenoga. Njegovih riječi: »Večer je, spušta se tama, ne idi, Gospode, ostani s nama«, ne čemo nikada zaboraviti.

Veliko mnoštvo naroda na Euh. kongresu u Požegi

Pontifikalna služba Božja na Euh. kongresu u Požegi.

A zašto je bio euharistijski kongres, zašto molitve i pjevanje svih učesnika, zašto se toliki narod ispovjedio i pričestio? Zato, da javno pred cijelim svijetom iskažemo počast Isusu u Presv. Euharistiji, da pokažemo, kako je On naš jedini Gospodar i da se napunimo žarke ljubavi prema Njemu. Plod te ljubavi neka bude često primanje sv. pričesti.

Jelka Plovanić, križarica.

Prvi glavni grijeh: o h o l o s t

Dušobrižnik neke kaznione piše u jednim novinama: »Znate li, koji je od glavnih grijeha najpogibeljniji, koji najtemeljitije rastavlja svoje žrtve od Boga te koji ih strovaljuje najdublje u pakao? — Oholost! A ta je strast danas takvom silom zahvatila tolika srca! Čini mi se, da se baš u današnje doba ispunja riječ apostola Pavla: U posljednje vrijeme bit će ljudi puni samoljublja, pohlepni, hvališe i oholice« II. Tim. 3, 2.

Taj isti dušobrižnik pripovijeda o nekom mladiću Erhartu. Taj je kao mališ bacao kamenje na nekog staroga grbavca i nazvao ga grbavom devom. Učitelj ga ukori i naloži mu, da umoli starca za oproštenje. Kad je to saznao Erhartov otac, bogati trgovac, reče srdit: »Šta? Učitelj ti je to kazao? Taj misli, da ćemo toga projaka još moliti za oproštenje? Toga ti ne smiješ učiniti, ja sam tvoj otac!« I što bi od toga dječaka? Pokvario se, došao u tamnicu, htio se više puta ubiti. Ocu je svojom razuzdanošću skratio život. Uzalud ga svećenik opominjao. Doskora su ga našli obješena u celiji... Žrtva oholosti!

Oholost je grijeh Luciferov i grijeh prvih ljudi. Lucifer je rekao: »Ne ću služiti!... Uzaći ću na nebo, više zvijezda Božjih podignut ću prijesto svoj... popet ću se nad oblake, bit ću ravan

Svevišnjemu!« Is. 14, 14. A Adam je htio biti »kao Bog znajući dobro i zlo«. Ali je Gospodin odmah kaznio i Lucifera i prve ljude i tako pokazao, kako mu je oduran grijeh, navlastito oholost.

Ohol je, tko preko reda sebe uzdiže i druge prezire. Dok je to samo sklonost i napast, nije još grijeh. Ali čim volja pristane uz napast: eto grijeha oholosti. Možemo znati svoje vrline, ali ujedno moramo priznati, da je to sve dar Božji. Bogu pripada čast i slava. Oholica ih sebi pridržava, zato je kradljivac i otimač. A ujedno je i lažac i riječima i djelom. Poniznost je istina, a oholost je laž.

Oholost je prvi glavni grijeh. Svi drugi grijesi imaju početak u oholosti. »Oholost je početak sviju grijeha« Crkv. 10, 15. Stari Tobija opominje svoga sina: »Ne dopusti, da igda zavlada oholost u tvom srcu ili riječima, jer je u njoj početak svake propasti.« Tob. 4, 14. Poniznost, po riječima sv. Augustina, čini čovjeka slična svetim andelima, a oholost je od andela učinila davle.

Kad se čisti pšenica, pljeva se diže nad pšenicu, ne kao da bi bila vrijednija, nego jer je prazna. Tako se i oholica diže nad poniznoga ne radi svoje vrijednosti nego radi praznine u glavi.

Djeca oholosti. Osobiti grijesi, koji nastaju iz oholosti, zovu se »djeca oholosti«. Mati oholost ima krasnih kćeri: preuzetnost, slavohleplje, taština, hvalisavost, licemjerje, nepokornost, tvrdoglavost, neslogu, pohlepnost i druge!

Koliki uzimaju iz oholosti preuzetno na sebe čast i službu, za koju nemaju dosta znanja ni kreposti, pa sebe sramote, a bližnjemu nanose štetu. Oholost ne da mnogima priznati, da imaju krivo; ne daju se uvjeriti nikakovim razlozima. Bezboćima ne da zapravo oholost da vjeruju i da žive po vjeri. Neki je mladić tvrdokorno odbijao na smrtnoj postelji opomene svećenikove. Ali taj se revni služba Božji ne dade smesti. Klekne i počne moliti. I mladić se obrati te priznade: »Vjerujte, velečasni, nije to iz uvjerenja, nego iz oholosti, što nisam htio vjerovati!«

Misliš, da će onaj, koji je javno branio svoje mnijenje, a onda uvidio, da ima krivo, rado priznati, da se je prevario? Malo ih je, koji se dadu poučiti i uvjeriti se, da nemaju pravo. To im ne da oholost. Ona čini ljude tvrdoglavima. Tvrdoglavi su krivovjerci, i zato se teško obraćaju. Ne da im oholost priznati, da su u bludnji. A osim toga nemaju milosti rasvjetljenja, jer se »Bog protivi oholima, a poniznima daje milost« I. Pet. 5, 5.

Oholost ne da da prgnemo u crkvi koljeno pred oltarom ili u ispovjedaonici. Ona prijeći podanicima da podlože svoju volju poglavarevoj. Ne će, da im se komandira! Ne će da slušaju savjete starijih i iskusnijih. Oholost ne priznaje, da moramo želje svoga tijela krotiti, jer su neuredne, pokvarene. Zato popušta nečistoći, a ne vidi jadna, da je to sramotno robovanje i poniženje za čovjeka. Krivi strah ili stid od ljudi, radi kojega propuštamo toliku dobra djela, ima svoj korijen u oholosti. Ona je uzrok svadama i

nepomirljivosti. A onda: koliko laži i kleveta i pretvaranja radi oholosti i taštine! Koliko se štete nanosi tuđem dobru!

Oholost je odurna Bogu i ljudima Crkv. 10, 7. Bog nije žalio odmah kazniti andele i ljude. Ona se protivi neizmjernom Veličanstvu Božjem, jer mu otimlje dužno poštovanje; protivi se istinitosti, jer je laž, pretvaranje, umišljanje, varka. Ohologa kralja Nabukodonosora zadesi teška kazna Božja. Sedam je godina bio lud: držao je da je vô, hodao četveronoške i pasao travu. Herod Agripa dopustio je, da ga slave kao boga i zato je pao u strašnu bolest: živa su ga izjedali crvi.

Taština. Koliko se milijuna potroši za poljepšavanje i prekomjernu njegu tijela! Godine 1930. potrošilo se u Sjedinjenim državama za »njegu ljepote« oko 750 milijuna dolara!

Prorok Izajia kori u ime Gospodnje taštinu ženskoga svijeta: »Što se poniješe kćeri Sionske! Idu opružena vrata, namiguju očima, sitno koračaju i zvekeću nogama! Zato će Gospodin učiniti, da očelavi tjemne kćerima Sionskim... skinut će s njih nakit, s obuće vezove i mjeseciće, nizove i lančiće, podvezе, pojase i stakalca mirisna, prstenove i počeoničke, svečane haljine i ogrtače, privjese, tobolce, ogledala i pokrivala...« Is. 3, 16—23.

Borba protiv oholosti. Kad je oholost toliko zlo i tako raširena, moramo se neprestano boriti proti njoj. A kako da se borimo s tim neprijateljem duše? Za napast proti vjere i čistoće vrijedi: u bijegu je spas. Ali za napast oholosti vrijedi drugo pravilo: pogledaj joj samo u oči! Sjeti se svoga ništavila. Sv. Pavao nam daje lijepe misli za tu borbu. »Što imаш, a da nisi primio? A ako si primio, zašto se dičiš, kao da nisi primio?« I. Kor. 4, 7. Sv. Ivan veli: »Kažeš: bogat sam i imućan i ne trebam ništa. A ne znaš, da si bijedan i jadan i siromah i slijep i gô.« Otkr. 3, 17. Tko naveće ispituje svoje srce, taj će naći, da je oholost uzrokom skoro svih pogrešaka. Ta nas najviše muči. Još uvijek živi u nama onaj stari Adam, koji hoće da se uzdigne, da bude kao Bog. Eno ti, kršćanine, Spasitelja, koji se je ponizio i postao poslušan do smrti na križu. Spasitelj nam otkriva svoje Presveto Srce i veli: »Učite se od mene, jer sam krotak i ponizan srcem.« Mt. 11, 29. A drugom zgodom kaže: »Tko se god bude ponizio kao dijete ovo, taj je veći u kraljevstvu nebeskom.« Mt. 18, 4.

Štujmo Majku Božju, poniznu službenicu Gospodnju! U svom divnom slavospjevu »Magnifikat« veli Ona: »Razasu ohole u misli srca njihova. Zbaci silne s prijestolja i podiže ponizne.« Lk. 1, 51.

Petar Gertler D. I.

»Kalendar Srca Isusova zaista je prekrasan i još nikada nije bio tako lijep, kao ove godine. Vrlo mi je drago, što i ja mogu koliko toliko pri-donijeti slavi Božanskog Srca raspačavajući među našim narodom ovaj naš zaista najljepši kalendar.« V. K. bogoslov.

Kip sv. Filomene, djevice i mučenice.

Nagrada svete čistoće

Za djevojačka društva Srca Isusova.

Tko bi mogao opisati sreću i zadovoljstvo čiste katoličke djevojke? »Tko će se popeti na goru Gospodnju, ili tko će stajati na tom svetom mjestu?« pita Sv. Pismo i odgovara: »Onaj u koga su nevine ruke i koji je čista srca.« A to si ti, katolička djevojko, samo ako uščuvaš svoju čistoću neoskrvnutu i netaknuta.

Mi svi vjerujemo u uskrsnuće mrtvih. Uskrsnuo je naš voda Isus, i mi ćemo uskrsnut u preobraženom tijelu. Ali posebni sjaj tijela kod uskrsnuća biti će kod djevica, koje nikad ne sagriješiše putenim grijehom. Kao što kod izlaska sunca potamni mjesec i zvijezde, tako će i tjelesa svih drugih blaženika biti kao u sjeni spram sjaja i ljepote uskrsnulih djevica. Svi će ih s udivljenjem promatrati i govoriti: »O kako je lijep čist naraštaj u sjaju svojem!«

I posebna je nagrada u nebu i odlika za onu, koja umre kao djevica. Ovakove imat će na čelu napisano ime Oca i Sina Božjeg i svi će im iskazivati posebno poštovanje, jer ih posebno ljubi Otac i Sin Božji. One će u svečanoj procesijići za Jaganjcem Božjim i pjevati pjesmu, koju nitko drugi u nebu ne može pjevati.

Zato sav zadivljen tim sjajem kliče sveti Augustin: »Samo dalje, samo dalje idite tako i nastavite svoj čisti život, djevojke, jer ćete imati posve izvanredne radosti, kojih ne će drugi moći osjetiti. Oni će čuti vašu pjesmu i bit će im ugodna, ali vi ćete i čuti i pjevati pa zato dvostruku radost imati.«

Nikakvo onda čudo, da su tolike djevojke iz ljubavi svetoj čistoći i djevičanstvu rade se odrekle i bogatstva i časti pa i kraljevskog dostojanstva samo da ne izgube ove krasne krune i odlike u kraljevstvu nebeskom. Sv. Agneza odgovara sinu rimskog načelnika, koji prosi njenu ruku: »Odlazi od mene, žrtvo smrti! Moje

je srce predobio drugi zaručnik. Njegovo je srce plemenitije, moć veća, lice krasnije, ljubavslađa, njemu će sačuvati vjernost.« Optuže je onda kao kršćanku, jer da ljubi Isusa Krista, pa kad su raspalili veliku lomaču, tisuće plaču za mladom bogatom Agnezom, ali ona ne plače usred ognja. Izgori, da čista dode svom Isusu u nebo.

Sveta Suzana Rimska imala postati caricom, a ona to odbila iz ljubavi k svetom djevičanstvu. Kad joj otac mладог cara došao u prošnju i htio ruku poljubiti, istrgne ona svoju ruku iz njegove i reče: »Toga nijesam nikada nijednom muškarcu dozvolila!«

Djevojka na smrt bolesna ležala sama u sobi. Najednom počne pjevati.

Vesela majka poleti k njoj misleći da je ozdravila. A kćerka joj progovori: »Majko, što su teže boli tijela, tim je sigurnija radost moje duše, jer ja sam bijelu krsnu odjeću neokaljala nasačivala pa je sada neoštećenu nosim pred prijestol moga Spasitelja. O majko, kako se radujem smrti!«

I na tebe je, djevojko, na svetom krštenju položio svećenik čisto bijelo platno i govorio: »Primi bijelu haljinu i ponesi je neokaljanu pred sud Gospodina našega Isusa Krista.«

Doći će i na tebe napasti i katkad će trebati velike jakosti, da se odupreš osobi, u kojoj je planula nečista strast prema tebi. Ali nek ti bude čvrsta odluka: čista hoću da stupim pred vjenčani oltar i čista da dodem pred sudište Božje! Veli crkveni naučitelj sveti Ivan Krizostom: »Kad bih imao razum svih Andjela, još ne bih mogao ni samo donekle da shvatim i opisem ljepotu i vrijednost i sreću i sjaj neokaljane čistoće. Zato ne daj, da ti je ugrabe, ne daj ni za koju cijenu na svijetu.«

Katoličke djevojke, vi znate, da je na oltaru u Presvetom Sakramentu sam živi, pravi Bog, Isus. Sad si predstavite u duhu da klečite, a on vam tamo u svojoj krasnoj ljudskoj preobraženoj prilici pokazuje skupocjenu odjeću i govoriti: »Gledaj, kćerko, ovo je odjeća tvoje krsne nevinosti, tvoga djevičanstva. Na ovoj odjeći radio sam 33 godine s mnogo muke, znoja i napora. Natopljena je mnogim suzama i oprana je u mojoj krvi. Zato, draga kćerko, ne okaljavaj ove odjeće, ne zamaži je, nego je sačuvaj čistu do moga dolaska.«

Reci, šta ćeš mu odgovoriti? — Ja znam šta će odgovoriti članice djevojačkih društava svome Isusu. One će reći: »Da, moj Isuse, to je moja odluka, da će rade umrijeti negoli sagriješiti. Srce Isusovo, ja ti to obećajem, daj mi svoju milost, da to i izvršim.«

Upravitelj.

PITANJA I ODGOVORI

Pitanje: Moje li običan mladić od 18 godina, neporočna života ali bez škole, postati svećenik?

Odgovor: Može, ali se zato traže velike žrtve. On mora svršiti čitavu gimnaziju i svu bogosloviju, to znači 12 do 13 godina mora učiti, a to je u starijoj dobi vrlo teško. Malo ih ustraje, ali ima primjera, da su mladići s tako zvanim »kasnim zvanjem« sjajno uspjeli i postali pravi apostoli. Mogao bi se takav mladić obratiti na strješinstvo kojeg reda, osobito su poznate salezijanske stanove za »kasna zvanja«.

Pitanje: Čuo sam od ljudi, da su se na istoku pojavile crne zvijezde i navještaju sudnji dan. Je li to istina?

Odgovor: To se valjda sanjalo kojemu adventistu-subotaru. Bablje priče.

Pitanje: U našem je kraju običaj, da momci djevojkama gledaju grudi. Ako sam i ja takav krivac, moram li se ispovjetiti?

Odgovor: Sve, što vrijeda stidljivost, jest grejeh, a ovo je svakako proti stidljivosti, i stvar valja reći ispovjedniku.

Pitanje: Kako su se ljudi u Starom Zavjetu mogli spasiti? Je li i za njih — i na koji način — Isus Krist umro?

Odgovor: Isus je umro za sve ljudе. I pravednici Staroga zavjeta spašeni su žrtvom Isusovom na križu, koju je Bog vidio oduvijek, ali nisu mogli odmah iza smrti u nebo, nego su morali čekati u pretpaklu, dok Isus u vremenu dode, umre i uvede ih u nebo.

Pitanje: Kako se ima razumjeti, da je apostol Pavao bio uznesen u treće nebo?

Odgovor: Stari su Židovi zvali prvim nebom našu atmosferu, t. j. ovo plavo nebo, koje mi vidimo, i u kojem ima zraka. Drugim nebom su zvali one prostore, gdje su zvijezde, a treće nebo im je ono mjesto, gdje blaženi gledaju i uživaju Boga licem u lice. Sv. Pismo kaže prema tome, da je sv. Pavao za životu bio uznesen u ovo treće nebo i video Boga. Da li ga je gledao sasvim jasno kao andeli i blaženi, o tom se ne može ništa stalno reći.

Pitanje: Što da se misli u pogledu vječnog spasenja onih ljudi, koji su plemenitog srca i dobre volje, ali jer ne poznавaju objave Božje, život im je daleko od Krista?

Odgovor: Svi ljudi dobre volje spasiti će se. Ako neki bez svoje krivnje ne poznaju Isusa Krista, ali žive pošteno, t. j. vjerno vrše zakon Božji, koji je od naravi upisan u ljudsko srce, oni će se spasiti; Bog zna već put i način, kako će i njih dovesti u nebo.

Pitanje: Jedan čovjek je primoran da radi u tvornici i nedjeljom i blagdanom, no ipak ide k svetoj Misi te dane. Grijesi li on time što radi teške poslove u zabranjene dane?

Odgovor: Ako je tvornica takova, da se rad ne može prekinuti bez velike štete — da bi se na pr. ohladile peći, — onda se u njima smije i nedjeljom raditi. No i ako bi se moglo prekinuti rad nedjeljom bez štete, ali tvorničar ne će toga, a radnik ne može naći drugdje posla i ne može drukčije pristojno živjeti, onda on smije raditi tu i nedjeljom, ali kod sv. Mise treba da bude, ako mu je ikako moguće.

Pitanje: Zašto u Bosni kod katolika nije običaj da »slave sa zvonima« n. pr. o Božiću, kad je taj običaj tako lijep?

Odgovor: U Bosni, eto, toga ne čine, kao što se drugdje ne čini koješta, što je običaj u Bosni. A moglo bi se »slaviti« i u Bosni, kad bi to htjela duhovna oblast i narod.

Pitanje: Ima li to kakovo slabo značenje, ako kod vjenčanja prsten padne pa se otkotrlja?

Odgovor: To znači samo, da je vrlo nespretan onaj, komu se takvo što dogodi. Inače je sasvim obično praznovjerje.

Pitanje: Je li istina, da je nekim ljudima Bog odvijeka dosudio, da moraju propasti, te da tim ljudima ne koriste postovi ni molitve ni druga dobra djela?

Odgovor: Nije istina. To je krivovjerje osuđeno od Katoličke Crkve. Bog daje svima ljudima dovoljno milosti, da se spase, i ako se ne spase, bit će sami krivi svojoj propasti. Pročitajte i člančić u pretprošlom broju: »Kako mi je sudeno...«

Pokojnim urednicima Glasnika Srca Isusova, svim njegovim pokojnim suradnicima, povjerenicima i preplatnicima podaj, Gospodine, pokoj vječni!

NASI POKOJNI PRETPLATNICI:

Veronika Woli, Selo; Marica Burić, Lowellville, Sjeverna Amerika; Frano Hazzavec, Dubrovnik; Marko Mrlić, umro u Naplusu kraj Jeruzalema na povratak sa hodočašća; Julka Borković, Molve; Ana Štanfel, Oroslavije; Katica Sinković, Vrtnjakovec; Franjo Restek, Novigrad Podravski; Josip Gošek, Zagreb; Đuro Gotal, Zagreb; Terezija Meska, Zagreb.

Pokoj vječni daruj im, Gospodine
i svjetlost vječna neka im svijetli!
Počivali u miru. Amen.

ZAHVALNICE

Rodilo mi se dijete i lijepo je napredovalo do četvrtog mjeseca, a onda je odjednom počelo slabiti i doskora tako oslabilo, da nije više sličilo djetetu. Išli smo s njim k ljekaru i on mu je propisao razne lijekove, no sve badava. Dodoh k vječnom liječniku, Presv. Srcu Isusovu, dubokom vjerom zamolih ga, neka pogleda na naše dijete, pa ako je Njegova sveta volja, neka mu povrati zdravlje. Navečer se vratih iz crkve, a drugi dan dijete se samo sili, kao da će ustati. Svi smo se začudili. Nakon kratkog vremena mali je probodao i sad lijepo napreduje.

Žahvalni J. i A. Kašnjar, Moravče.

Muž mi je 5 godina svake subote ostajao po kuglanama. Ja, majka dvoje djece, utekoh se Presv. Srcu Isusovu i počeh vršiti veliku devetnicu. Prije nego sam je svršila, moj se muž posve popravio. Hiljadu puta hvala Presv. Srcu Isusovu.

F. R., Zagreb.

Ne mogu da šutim, moram da zahvalim Srcu Isusovu, koje me je već mnogo puta uslišalo. Zato od srca kličem: Isuse, hvala! Držat ću Glasnik Srca Isusova, dok budem živ.

Antun Kraljić, kat. mlađič.

Bili smo u velikoj tuzi radi živadi. Sve nam je stalo pogibati. Tražili smo svuda pomoć, ali je nigdje nismo mogli naći. Napokon smo se uvjerili, da ljudska pomoć ne pomaže i zatražili smo pomoć Srcu Isusovu i Njegova miljenika Petra Barbarića. Počeli smo moliti i već nakon dva dana nestalo je bolesti.

Verona Moharić, Goričan.

Bolovao sam od upale porebrice, bolesti pluća, srca i živaca. Liječnici su bili izgubili svaku nadu u ozdravljenje. Zatražio sam pomoć od Presv. Srca Isusova i ozdravio sam. Svi vi, koji patite od bilo kakve bolesti, обратите se skrušeno i ponizno Presv. Srcu Isusovu i ono vas ne će odbiti. Bog svojih ne ostavlja!

Jakov Brašnjić, Prud.

U vrlo teškoj bolesti obratila sam se devetnicom Presv. Srcu Isusovu i ozdravila sam bez operacije, koja bi bila bez osobite pomoći Božanskoga Srca prijeko potrebna.

Barica Derkeš, Gradec.

Babina Greda: R. K. Milosti. Bački Breg: A. J. K. Zagovorom Petra Barbarića sretno položio ispit i primljen u Malo sjem. u Travniku. Banja Luka: F. S. Milosti. Baška: F. Č. Srce Isusovo uslišalo. Blato na Korčuli: N. Š. Nakon molitve Petru Barbariću dobila vijest o sinu u Americi. Bjelovar: I. i Z. D. Zagovorom Majke Božje i Petru Barbariću Srce Isusovo ozdravilo Zlaticu od teške bolesti. Bugojno: Lj. Š. Hvala Petru Barbariću za sretan porod i dvije druge vremenite milosti. Bugojno: K. K. Ozdravljene zagovorom Petra Barbarića. Bjelovar: N. P. Srce Isusovo ozdravilo nogu. C.: Z. T. Srce Isusovo помогло u velikoj nezgodi. Bribir: D. K. Hvala sv. Josipu, sv. Anti i Petru Barbariću za ozdravljenje djeteta i mnoge milosti. Bačka Palanka: K. V. Srce Isusovo povratilo zdравljje. Bapska: J. K. Milosti. Bapska: M. Š. Zdravlje. Beograd: M. B. Hvala Srcu Isusovu, sv. Anti i sv. Tereziji M. L. na pomoći u velikoj nevolji. Beograd: O. P. Milosti. Bojnikovac: K. N. Zagovorom Petra Barbarića Srce Isusovo povratilo zdравlje. Bos. Šamac: M. C. Sretan porod. Bos. Šamac: J. B. Srce Isusovo zagovorom Petru Barbariću ozdravilo uši. Bošnjaci: M. R. Uspjela operacija. M. K. N. Bugarska: Sv. Antun i Petar Barbarić uslijali me u velikoj nevolji. Busovača: A. M. Milosti i ljetina sačuvana od štete. Ceriž: M. G. Srce Isusovo pomoglo. Dragovci: I. P. Srce Isusovo pomoglo kod operacije. Dubočac: I. S. Zagovorom Petru Barbariću sinčić ozdravio od teške bolesti. Duquesne, Pa [U. S. A.] K. S. Hvala Srcu Isusovu, slatkom Srcu Marijinu i Petru Barbariću za dobivenu milost. Gola: J. P. Muž ozdravio bez operacije. Ernestinovo: J. B., učitelj. Hvala Srcu Isusovu, što sam našao čestitu i pobožnu družicu života. Gornja Vrba: Srcu Isusovo pomoglo u nevolji. Gradačac: N. N. Već nakon prve devetnice u čast Petru Barbariću sinu ozdravilo oko. Grede:

M. M. Nakon zavjeta Srcu Isusovu i Marijinu ozdravila od bolesti pluća. Gregurovec: J. O. Sreća u gospodarstvu. Gundinci: S. K. Pomoć u gospodarstvu. Hvar: V. G. Srce Isusovo pomoglo kod operacije oka. Ilača: Dj. K. Zdravlje i druge milosti. Jurkovo Selo: J. R. Hvala na milostima i zaštiti od zarazne bolesti. Kamenice: R. S. Majka Marija pomogla u bolesti. Korčula: B. N. Sv. Juda Tadej uslišao. Kotoriba: F. D. Hvala Srcu Isusovu za mnoge milosti iskazane mojoj majci i meni. Kraljevica: M. G. Operacija sretno uspjela. Krapinske Toplice: V. K. Srce Isusovo zagovorom sv. Vida ozdravilo oko. Kotoriba: D. G. Hvala Srcu Isusovu i Majci i Božjoj za sretno putovanje u sv. zemlju. Križevci: K. M. Mnoga uslišanja. Lemeš: I. G. Sretan uspjeh sina i druge milosti. Livno: E. M. Milosti zagovorom Petra Barbarića. Malinska: K. K. Milosti. Los Angeles: N. M. Sretan uspjeh operacije srca. Miami: A. L. Milosti. Milna: K. P. Hvala Srcu Isusovu za povraćeno zdravlje. Nova Gradiška: C. D. Sin položio malu maturu. Novi Sad: S. P. Sin sretno svršio maturu. Omišalj: A. Š. Milost po zagovoru Petra B. Petrovaradin: V. H. Hvala Srcu Isusovu za primljene milosti. Posavski Bregi: B. L. Mnoge milosti. Pitomača: M. M. Hvala Srcu Isusovu za sretan porod i druge milosti. Puciće: A. D. Milost zagovorom Petra B. Resnička Trnava: J. F. Namještenje. Roslyn, Wash, Sjев. Amer.: D. B. Mnoge milosti. Salci: I. M. Zdravlje. Sarajevo: Dr. I. J. Mnoge milosti. Sarajevo: M. V. R. Zdravlje. Sirač: A. B. Oslobođena od neprijatelja. Slav. Brod: K. K. Hvala Srcu Isusovu za sretnu udaju. Stari Mikanović: M. K. Srce Isusovo uslišalo zagovorom Petra B. Strahominac: J. M. Srce Isusovo pomoglo u raznim nеприликама. Subotica: M. V. Hvala Srcu Isusovu na jednoj posebnoj milosti. Subotica kraj Koprivnice: K. J. Zdravlje. Sv. Durad: J. I. Sretan porod. Sv. Durad: K. S. Srce Isusovo pomoglo u pogibelji. Swissvale, Pa Sjев. Amer.: M. S. Zaštita Srca Isusova kod automobilske nesreće. Šagi: R. Š. Srce Isusovo uslišalo. Poranji: M. P. Srce Isusovo očuvalo u pogibelji od dušmanina. Koprivnica: Zdravlje i druge milosti. Skoplje-Kačanik: Srce Isusovo ozdravilo sina. Tuzla: K. B. Zagovorom Petra Barbarića dobila premeštenje i na taj način se oslobođala svojih neprijatelja. Var. Toplice: M. J. Hvala Srcu Isusovu na ozdravljenju. Velišković: M. V. Srce Isusovo ozdravilo kćerku od tuberkuloze u kostima. Vinagora: I. R. Sestra ozdravila. Virovitica: A. K. Sretan uspjeh operacije. Vrbnik: M. D. Zdravlje sina. Zagreb: M. M. Kćeri sretno položile maturu. Zagreb: M. F. Zagovorom Prečiste Đevice i četog mladića Petra Barbarića oslobođen teških napasti, koje sam triput kroz četiri godine. Zagreb: I. R. Zagovorom Petra Barbarića uspjela teška operacija. Zagreb: C. I. Sestra sretno prošla na maturu. Zagreb: s. milosrdnica: mnoge milosti od Srca Isusova. Zabok: M. L. Pomoć u gospodarstvu. Zagreb: J. K. Srce Isusovo pomoglo kod teške operacije. Zagreb: V. i M. B. Sin ozdravio. Zagreb: A. K. Milosti. Zagreb: J. S. O. S. i L. S. zahvaljuju Petru Barbariću za tri milosti. Zagreb: I. B. Hvala Srcu Isusovu za dobro položeni popravni ispit. Zagreb: P. P. Srce Isusovo pomoglo u teškoj bolesti. Zagreb: I. G. Pomoću Srca Isusova u teškim okolnostima dobro položio ispit. Zagreb: D. Š Zagovorom Petra B. ozdravila. Zagreb: J. M. Hvala Srcu Isusovu za odličan uspjeh nečaka u školi. Zlobin: J. M. Hvala Srcu Isusovu za zdravlje.

DAROVI

Za obnovu (popravak) Svetišta Srca Isusova u Zagrebu: Adrović Brigitta 100 d; Beker Josipa 10 d; Bobinac Manda 10 d; Brkić Emilija 5 d; Brkić Kata 10 d; Bucek Anka 20 d; Burić Tomo 100 d; Derkeš Barica 20 d; Dolenčić Irma 20 d; Dužanović Reza 5 d; Fajman Marija 10 d; Gogaj Juliška 20 d; Gruntner F. 100 d; Hegeduš Rozalija 9 d; Imbriovičanin Matej za Gaži Jažu 5 d; I. P. Požega 20 d; Klarić Barica 4 d; Kos Marija 15 d; Kriesbacher Anica 10 d; Kučan Ana 50 d; Kuveždić Duro 6 d; Labović Ivan 10 d; Lukačin Marija u ime svoje pokojne kćerke Anke 100 d; Mezga Mijo 10 d; Hihić Albert 50 d; Müller Jozefina 10 d; Mlinarić Marija 10 d; Mulej Franjo 10 d; M. K. Krk 50 d; Narandža Staža 50 d; N. N. Brckovljani 100 d; N. N. Kutina 20 d; Ozegović Martin 20 d; Paić Stanko 10 d; Pavletić Marija 25 d; V. H. 100 d; Petljovski

Mihalj 3 d; N. N. Kraljevac 20 d; Pokosin Marija 20 d; Risović Jelena 50 d; Rubilović Katarina 40 d; Simeoni Ana 5 d; Sklizević Karlo 10 d; Šebrek Jelka 50 d; Šimić Amalija 10 d; Šimić Marko 10 d; Šišmanović Manda 2 d; Šišmanović Stipo 2 d; Šneperger Marija 10 d; Sojat Marija 50 d; Šokić Ivan 10 d; Spiraneč Zlatko 20 d; Štefančić Ana 5 d; Štinec Agnica 10 d; Šturbek Tomo 5 d; isti sakupio od slijedećih: Šusović Bara 5 d; Židarić Ana 5 d; Hegedić Zora 5 d; Šuput Josefa 10 d; Tomac Katarina 5 d; Tomac Katica 200 d; Tomašić Antun 5 d; Po Agnezi Topolić: N. N. 5 d; Vitez Jagica 15 d; Valušek Fanika 10 d; Vrbanić Vera 20 d; V. M. Sisak 10 d; Curić Martin, Zagreb 70 d; N. N. učiteljica, Zagreb 100 d; Barjev Ivan, Zagreb 10 d; K. S. Zagreb 10 d; Huško Anastazija, Zagreb 10 d; Švajhler Antun i Margareta, Zagreb 50 d; Marković Marija, Zagreb 50 d; Budar Stjepan, Moravča 10 d; Medved Jaga, Gladovac 10 d; Doppelhauer Cecilia, Nova Gradiška 10 d; Vachek Adela, Našice 10 d; Šijak Marija, Grbaševac 10 d; Brettreger Marija, Kukjeveci 10 d; Drčec Katarina, Bjelovar 20 d; Marić Marija, Zagreb 100 d; Slavček Jura, Mitrovica Srem. 5 d; Vokić Marija, Mačkovac 25 d; Horvat Vincenca, Osijek 10 d; Bradić Martin, Gola 5 d; Leatović Gjuro, Županje 5 d; Kriesbacher Anica, Gor. Podgradci 10 d; Njerš Pavao, Velika Simljana 15 d; Vuđan Franjo, Grgurovac 20 d; Vitezić Don Luka 37 d; Poldružač Jelka, Sv. Ivan Zelina 20 d; Marić Marija, Novi-Vinodol 5 d; Medur ud. Ana, Jastrebarsko 30 d; Böhm Olga, Komárom 1 pengő; Takács Gizela, Komáron 2 pengő; Sudarević ud. Mira 25 d; M. M. Trnava 100 d; Gubić Reza, Stara Gradiška 10 d; Franić Reza, Stara Gradiška 10 d; Vrban Frnciska, Breštovac 10 d.

Iz Amerike: Krmpotić Danica, Sault Ste Marie, Ont. Canada, sakupila: Aukuin J. 25 c; Baseet Joe 25 c; Benzoni L. 10 c; Biagini A. 10 c; Biconić Mandra 25 c; Buskulich Luca 25 c; Castellani Regina 10 c; Cuncić Marica 25 c; De Luca Marija 10 c; Dinardi 2. 15 c; Fruste de Pame 15 c; Galine Nina 25 c; Grgić Dragica 5 c; Irbovich N. 50 c; Jaxić De J. 25 c; Jukić Dinka 25 c; Yukich Mary 1 dol; Jurich A. 25 c; Kočko Rok 10 c; Kontira Rusi 15 c; Krmpotić Ana 50 c; Krmpotić Danica 1 dol; Krmpotić M. 25 c; Krmpotić Marko 25 c; Krmpotić Nikola 25 c; Kurisko M. 25 c; Lemay N. 25 c; Lougerini Louise 1 dol; Majich Rina 25 c; Mantelli L. 25 c; Mavretić Nick 25 c; N. N. 10 c; Nević S. 25 c; Nogalo Marko 25 c; Norediri Rudo 10 c; Paolucci Frank 10 c; Pavelich Marki 1 dol; Petracis Concetta 25 c; Pintar Ferdinand 1 dol; Prpić Juraj 50 c; Prpich Ljubica 50 c; Raffaele Lucia 10 c; Ravlić Mate 25 c; Rheume Aurele 10 c; Rutković Mile 10 c; Salopek Janja 25 c; Sušak Ivan 50 c; Stillin Kata 10 c; F. Storlini Shoe Stose 25 c; Tomljenović Tonka 25 c; Tongori N. 10 c; Vlessic Rosina 10 c; Zekić Steve 25 c. — — Mihaljević D. Marija iz Buenos Airesa, sama darovala dol. 8.90. — — Roki George iz Los Angeles, Calif. sabrao: Roki Jure 30 din; i 250 dol; Jagetić Jela 1 dol; Martinić Mare 1 dol; Kovačević Ante 1 dol; Tomic Kate 1 dol; Martinis Lucija 1 dol; Jabuka Augustin 50 c; Lepurin Marija 50 c; Kastelan Mare 50 c; Martinis Margareta 50 c; Jabuka Zuvera 50 c. — — Pojedinci darovaše: Brozović Dragutin 1 dol; Bukovac Mara 1 dol; Černich Matilda 2 dol; Drgojević Katarina 1 dol; Juković Stjepan 1 dol; Lovrenčić Ciril, u čast Male Gospe 7 dol; Mikulinac Juro 1 dol; Nikšić Josip 1 dol; Perišin Julija 1 dol; Prsha Barbara 5 dol; Starčević Marija 1 dol; Štajduhar Marija 1 dol; Tijan Kristina 4 dol; Vlašavich Cecilija 2 dol; Car Bare, Brewster, Ohio 9 dol; Gerich Margarita, Dodgeville, Mich. sakupila: Herlević Marička 2 dol; Crnković Slavka 1 dol; po 25 c. slijedeći: Pintar Antonija, Bolf Paulina, Vukančić Anka, Zorich Marija, Brich Paulina, Pintar Mery, Cop Franka, Bolf Mery, Tomac Katarina, Svetić Margareta, Jakovac Helena; Jakovac Pavo 15 c; po 10 c. slijedeći: Turk Agata, Turk Josip, Turk Edvar, Rački Neža; Jurjaco Marija 2 dol; Vlašić Barica, Gloverswile, 1 dol; Tržok Josip, Jungstown, Ohio 1 dol; Herceg Steve, Chicago, Ill. 2 dol; Lacković Josefina, Johnstown, Ohio 2 dol.

Urednik: Milan Pavelić D. L.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izдавач i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfrević D. L.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfrević D. I.

Poštarska plaćena u gotovu.

GLASNIK SRCA ISUSOVА

PROSINAC 1937

UPRAVA: ZAGREB I/147

Kalendar Apostolstva molitve

PROSINAC 1937

OPĆA NAKANA:

Da dodu novi poslenici u vinograd Gospodnji.

SVAGDANJE PRIKAZANJE. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazujuš na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, sv. Oca Pape i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana prepričene članovima Apostolstva molitve. Amen.

POSEBNE NAKANE ZA SVAKI DAN:

1 S Eligij b. — Edmund m. Naši svećenici.	18 S Očekivanje poroda B. D. M. Ljubav k Majci Božjoj. Kvatre.
2 Č Bibijana dj. m. Djevičanske duše.	19 N 4. ADVENTA. Nemesij. Vjera našega naroda.
3 P Franjo Ksaverski pr. Misijonari. ∅ mlad	20 P Eugenij m. Naši radnici.
4 S Petar Kriz. — Barbara dj. Djevojačka Društva Srca Isusova.	21 U Toma Apostol. Propovjednici.
5 N 2. ADV. Saba op. Redovnička zvanja.	22 S Zenon m. Obraćenje otpalih svećenika.
6 P Nikola b. Naša dječica.	23 Č Viktorija dj. m. Siromašni.
7 U Ambrozij b. uč. Naši biskupi.	24 P Badnjak (Adam i Eva). Naši pokojnici. ¶ trećak
8 S BEZGRJESNO ZAČECE B. D. M. Marijine kongregacije.	25 S BOŽIĆ. Sveta radost i mir u svijetu.
9 Č Petar Fourier pr. Svećenički pomačnik.	26 N Sv. Stjepan prvi muč. Priznavanje vjere.
10 P Prenos sv. kuće Loretske. Sestre Naše Gospe.	27 P Ivan Apostol i Evandelist. Mjesec zaštitnik. Vjera i čistoča naše mladeži.
11 S Damas papa. Sv. Otac Papa. ∅ prvak	28 U Nevina dječica (Mladen). Vjerski odgoj djece.
12 N 3. ADVENTA. Maksencij. Obraćenje psovača.	29 S Toma b. m. — David kr. Umirući.
13 P Lucija dj. m. Progonjeni.	30 Č Eugenij b. Gradnja crkava kod nas.
14 U Spiridion b. pr. Naše škole.	31 P Silvestar I. p. Zahvalnost Bogu na svemu.
15 S Irenej m. Branitelji Crkve. Kvatre.	
16 Č Eusebij b. m. Katolička društva.	
17 P Lazar b. Obraćenje komunista. Kvatre. ∅ uštap	

OPĆA NAKANA U SIJEĆNJU: Nakane sv. Oca Pape.
MISIJSKA: Sjedinjenje abesinskih kršćana.

OPROST ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpuni oprost jednoga petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomirovne sv. Prciести. Na blagdan mjesecnog zaštitnika.

OPROSTI ZA ČLANOVE BRATOVSTINE PRESV. SRCA ISUSOVA: Potpuni oprost prvog petka ili nedjelje, i još jedan po volji odabrani dan.

GLASNIK PRESVETOГA SRCA ISUSOVA
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesечно ISUSOVCI u Zagrebu.
Broj našeg ček. računa 33.896. Cijena 15 d. — ½ dol. — 8 lira, — 2.50 pengő.
Uprava »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«, Zagreb I/147, Palmotićeva ulica 31.

GODINA 46

PRO SINAC 1937

BROJ 12

Gospodaru žetve, pošalji radnike u žetvu svoju!

Mjesečna nakana u prosincu, blagoslovljena od sv. Oca.

Znamo, kako rado uzimlje naš Gospodin slike iz prirode, da njima jasnije predoči stvari onoga svijeta, duhovne, natprirodne. Osobito mu se mile slike iz života seljačkoga, ratarskoga. On sebe ispoređuje sa sijačem: on sije riječ Božju u ljudska srca. On sije u te duhovne njive dobro sjeme, svetost, a neprijatelj, zli duh, sije u njih kukolj. On zove ljudski rod nijom, koja je već zrela, i treba s nje pobrati žito — duše — za nebesku žitnicu. Ali nema dosta žetelaca. »Žetva je velika«, reče apostolima, »no radnika je malo. Molite se dakle Gospodaru žetve, da pošalje radnike u žetvu svoju.« Mat. 9, 37–38.

Žetva je i danas velika i prevelika: preko dvije tisuće milijuna ljudi, od tih jedva jedna petina katolika — nešto preko 400 milijuna! A na sve to mnoštvo katolika vjernih i nevjernih, odi-jeljenih kršćana i još veće sile nekršćana, koje valja predobivati za Isusa, na sve to tek nešto preko 300 tisuća katoličkih svećenika! Doista, njiva je Božja silna, nepregledna, a radnika malo.

Zašto je tako malo svećenika? Više je tomu razloga. Osobiti su ovi. 1. Danas je vrijeđe nevjere. Na sve se strane dižu protivnici Božji, pomažu im same vlade u mnogim zemljama. Tlo je pripravljeno osobito posljednja dva vijeka. U znanosti i umjetnosti kovalo se pomalo sotonsko oružje proti vjeri. Pomagala su u tom tajna društva, vodena židovskim novčarima. Njihov novac, njihova silna štampa, njihovi zastupnici u saborima digoše ih do gospodara u većini država. I negdje s više, negdje s manje buke izagnaše oni vjeru iz škola, sudova, sabora i iz svega javnoga života gotovo po svem prosvijetljenom svijetu. Posve naravski razli se pomalo posvuda vjerski nehaj i očita nevjera; ona se tako reći danas udiše sa zrakom. Nikakvo čudo po tom, što premnoga mla-

da srca, koja su bila pozvana, da kucaju na oltaru Božjem, zاغlušiše glas Božji u sebi i ne samo ne podoše u svećenike, već je sreća, ako i ne izgubiše posve vjere.

2. Progonstva svećenika. Organizirano bezboštvo ne osta kod polaganoga ratovanja proti vjeri, već dočepavši se vlasti diže se svom žestinom na nju, kako se vidi u Rusiji, Meksiku, pa napose sad u Španjolskoj. Bezbošci kolju kršćane kao vuci. Prvi su dakako na udarcu svećenici, za koje nema milosrda. U samoj Španjolskoj ih poubjijaše u samoj jednoj godini do 17 tisuća. I eto, mnogoga mladića, koji osjeća zvanje za svećenički stalež, prode volja da služi Bogu u ovakovim prilikama. Junačke duše će dašto upravo ovakove prilike potaći, da postanu svećenicima, ali nisu svi mladi ljudi takvi junaci. A i mnogi roditelji, u kojih je nestalo pravoga vjerskog duha i vode ih više ljudski računi, reći će danas sinu: »Kud ćeš u svećenike? Ta vidiš, kako im je po vani i što im se spremi i kod nas.«

3. Opća težnja za užitkom. Težnja za lažnom srećom, za »rajem« na zemlji, koga nema i ne može biti. A svećenički stalež traži velike žrtve, napose: život čist, u beženstvu. Ljudska se narav opire žrtvi, osobito ovakvoj i u ovakva vremena. Mnogi mladi ljudi, pozvani od Boga, prestraše se i pobegnu. Ne misle, da je uopće vrlo malo mladića ikada dolazilo u bogoslovno sjemenište s osjetnom radošću, a vrlo mnogo s gorčinom. Ta svi su ljudi, a ljudskoj naravi je žrtva gorka. Ali svi, koji su poštено mislili s Gospodinom Bogom, koji su mu se odazvali i došli s ne znam kako teškim srcem, osjetili su brzo, da se Gospodin ne da natkrili u velikodušnosti. Milije ih je nego majka zagrljio, milovao ih milovanjem, koje ne mogu iskazati ljudske riječi, govorio im, kako ne znaju govoriti ni najnježnija usta, i oni su uz svoga slatkoga Gospodina često plakali, plakali od ljubavi, zanosa i radosti, o kakovoj svijet nema ni pojma. Sve gorčine svećeničkoga života postajale su im pomalo lake, napokon su s godinama sasvim iščezele ostavivši vedrinu i mir, prema kojemu su sav svijet i njegovi užici kao noćno svijetlo trula drveta prema žarkom suncu. Drvo križa svećeničkoga, na prvi mah tako tvrdo, domala omekša i procvjeta i počne donositi tako slatke duhovne plodove, da se pravi katolički svećenik, pa bio ne znam kako klevetan, proganjani, mučen, ubijan, može doista nazvati najsretnjim čovjekom na svijetu. O kad bi znale tu sreću mnoge mlade duše, pozvane od Boga u svećenički stalež, ne bi se lakoumno dale zavesti od zemaljske ljubavi, koja tako mnogo obećava, a prečesto tako malo daje, ako uopće i daje što ovakvima, koji se iznevjeriše Božjemu pozivu! Redovito su ovakvi nezadovoljni i nesretni, jer nisu onđe, gdje ih je htio imati Bog.

Da se danas tako živo osjeća nestaćica svećenika, tomu je razlogom još jedna stvar, koju bismo mogli nazvati radosno-žalosnom. U nekršćanskim se narodima ispunja ono Gospodnje, što reče apostolima jednom prilikom: »Podignite oči i vidite, da su

Idi za mnom . . .

Molitva svećeničkih kandidata: O dobit Isuse,
daj, da postanem svećenik po Srcu tvome. — 300 dana oprosta
svaki put. Pijo XI. 11. II. 1924.

polja već bijela za žetvu.» Iv. 4, 35. Žetva je Gospodnja zrela, to jest, vidi se danas veselo pojav: na mnogo se strana u Aziji, Africi i drugdje među krivoboćima javlja živa želja za Isusom i njegovom vjerom. Misijonari upravo plaču i jaču možeći, da im se šalju svećenici, koji će pomagati, jer ne mogu da odole na mnogim mjestima navali nekršćana, koji hoće da stupe u svetu Crkvu.

Što ćemo dakle? Vršiti zapovijed Isusovu, koji hoće da molimo Oca nebeskoga, neka pošalje svetoj Crkvi:

Mnogo svećenika; svetih svećenika. Svećenici su nam prijeku potrebni. Oni nas krste, navješćuju nam riječ Božju, oprištaju nam grijehe, dozivaju na oltar Boga-čovjeka, hrane nas Njim u sv. Prcišti; izvode eto tolika čudesna, koja su kud i kamo veća od onih, kojima su sveti čudotvorci ozdravljali bolesne i oživljavali mrtve. Svećenik nas prati od zipke do groba, vodi nas kroz ovu dolinu suza u nebo. Svećenik je silni dar, koji nam Bog daje i hoće da taj dar izmolimo od Njega, pa da na taj način i mi svi sudjelujemo u širenju evanđelja i spasavanju svijeta.

Vapijmo dakle, da nam Otac nebeski dade mnogo svećenika i to s v e t i h svećenika. K pokojnom senjskom biskupu dru Marušiću došli jednom seljaci iz jedne župe i molili ga, da im dade svećenika, jer su već dugo bili bez njega. Biskup im odvrati:

»Dobrog svećenika zasad nemam ni jednoga. A da vam dadem kakva, koji bi vas zlim primjerom smučivao, to mi ne dopušta savjest.« — »Dajte vi nama kakvoga mu drago,« moljahu seljaci »da nas barem na smrti ispovijeda.« Ti su seljaci bili doista dobri katolici, jer su znali, da svećenik, makar bio i veliki grješnik, valjano dijeli svete sakramente. Ipak, mislim, da nisu dobro radili, kad su tražili, da im se dade makar i sasvim nevaljan svećenik za duhovnoga pastira. Svećenik naime sablažnjava života više škodi nego koristi. A oni se mogu za smrt pripraviti, kad nije svećenika, i samim savremenim pokajanjem. Tko ozbiljno i skrušeno često moli: »Moj Bože, ja te ljubim, jer si najveće dobro; od ove ljubavi k tebi žalim, što sam te ikad uvrijedio; mrzim na svoje grijeha i odlučujem, da te više ne ću vrijedati« — tko tako ili slično često moli, taj se kaje savršeno, taj će se tako moći i na smrti pokajati i dobitiće oproštenje.

Moliti nam je dakle: Gospodine, pošalji nam mnogo svećenika i to svetih svećenika!

U nekim krajevinama opstoje u Apostolstvu Molitve odsjeci, koji vazda mole na ovu nakantu. Oni zahvaljuju Bogu za ustanovljenje svećeništva, naknadjuju Mu za uvrede, što se nanose ovomu svećeništvu, mole na pr. u Italiji iza jutarnjega prikazanja Presv. Srcu:

Da se dostoјiš poslati svetih radnika u svoju žetu, Tebe molimo, usliši nas.

Da se dostoјiš sačuvati i posvetiti svoje službenike, Tebe molimo usliši nas.

Da se dostoјiš svim pokojnim svećenicima darovati pokoj vječni, Tebe molimo usliši nas.

Molimo se i mi slično u prosincu! Ponovimo često onu molitvicu: »Pošalji, Gospodine, svetih svećenika i revnih redovnika svojoj Crkvi!« 300 dana oprosta. S. P. A. 27. VII. 1923. Naučimo i govorimo često uzdah slavnog belgijskog kardinala Merciera: »Svećeničko Srce Isusovo, umnoži svoje svećenike, posveti svoje svećenike, djeluj u svojim svećenicima.«

M. Pavelić D. I.

Zašto otac neće, da se učim štovati njega?

Otar Papinija, glasovitog talijanskog pisca, bio je bezvjerac. Strogo je zabranio sinu slušati obuku u vjeronauku. I jadno je dijete moralо svaki put izaći iz razreda, čim bi se pojавio vjeroüitelj. No mališa je ipak zanimalo, što to svećenik govori drugoj djeci. Zato se jednom došulja k vratima i sluša: svećenik je upravo tumačio četvrtu zapovijed Božju: »Poštuj oca i majku...« »Cijeli taj dan,« priznaje sam Papini, »neprestano sam mislio, zašto otac neće da se učim štovati njega.«

J. Nj.

Možemo li ovako dalje?

Pred koju godinu donio je »La Croix«, veliki francuski katolički dnevnik, strašnu statistiku. *Od 36.000 župa u Francuskoj 12.000 ih je bilo bez duhovnih pastira.* K tomu je godimice umiralo 400 svećenika više, nego što je dolazilo novih.

S pravom su pitali: Možemo li ovako dalje?
 Tko će nam voditi djecu k Bogu?
 Tko će krijeputi narod u vjeri?
 Tko će objavljivati oproštenje i mir skrušenim grješnicima?
 Tko će izglađnjelim dušama dijeliti Kruh života?
 Tko će tješiti žalosne, tko providati umiruće?
 Tko će propovijedati ljubav, koju dugujemo prijateljima i neprijateljima?
 Tko će blagoslivati naše domove, naš rad, naša polja?
 Tko će širiti kraljevstvo Božje na zemlji?
 Osam ozbilnjih pitanja!

Ova pitanja mogu ponavljati i Hrvati katolici. U svakoj biskupiji mnoge župe čekaju godine i godine svećenika a nikako ga ne mogu dočekati.

Mi imamo malo junačkih roditelja, malo obitelji Vaughan, koja daje Bogu sve što ima: *4 sina i 9 kćeri.* Trinaestero djece im je On dao, a oni Mu svu vraćaju.

Takovih bi nam roditelja i osobito takovih bi nam majka trebalo, a ne onakvih, koje sinu na njegovu molbu da stupi u bogosloviju, odgovaraju: »*Sinko, radije bih te vidjela mrtva, nego na oltaru.*«

Strašne riječi! A ipak ima majki i oceva, koji često govore tako ili slično. Ne dao Bog, da se takovo što ikad više čuje u našem narodu!

G.

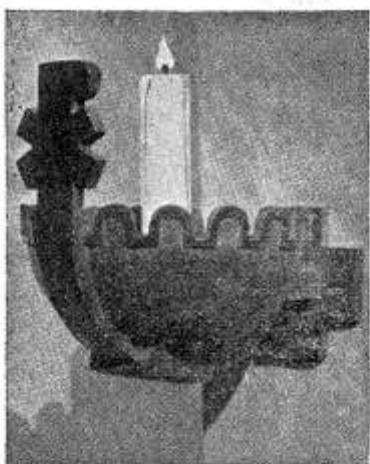
„Pustite k meni malene“

Dobre i požrtvovne djevojke štovateljice Bož. Srca Isusova i svete male Terezije, koje žele da se posvete Bogu u redovničkom staležu, te molitvom i radom oko spasavanja duša naročito siromašne djece daju zadovoljstvu Božanskomu Srcu za tolike uvrede, koje Mu bezbožni ljudi sve više nanose, mogu ostvariti svoju želju, ako stupe u red Karmeličanki bož. Srca Isusova.

Primaju se djevojke u dobi od 18. do 25. godine, a mogu biti primljene i mlade, koje polaze koju srednju ili višu školu ili barem imadu sposobnosti i volje za daljnju školsku naobrazbu.

Opširnije upute daju:

KARMELIČANKE BOŽ. SRCA ISUSOVA
 Zagreb, Vrhovec 29

ADVENAT

*Emanuele, Bože naš,
O dodi, da nas izbavljaš!
Tvoj narod bije ljuti led,
Pa diže k Tebi suzni gled.*

*O nado svijeta, gdje si Ti?
Gdje, Tješitelju jedini?
O dodi s neba k puku svom
Sa jakošću i utjehom!*

Advenat je bilo ono sveto doba, kada je ljudski rod očekivao Spasitelja svijeta. On ih je pustio da budu sami, da osjete, što to znači, protiviti se volji Božjoj.

Napokon se Bog dragi smilovao. Došao je Spasitelj na ovu zemlju. I tim je bio prvi advenat — dolazak Gospodnjí — izvršen.

No Isus dolazi k nama i u sv. pričesti. To je drugi njegov dolazak. A doći će i na koncu svijeta. To će biti njegov zadnji najsjajniji dolazak. Onda će dobri otići k Njemu i ne će se više odijeliti do svoga Spasitelja.

Mi se u adventsko doba sjećamo prvoga dolaska Gospodinova na zemlju. Ali ujedno se pripravljamo i na drugi njegov dolazak, kada će On po božićnoj ispovijedi i Pričesti doći opet k nama, u naša srca. Taj Isusov dolazak u naša srca je baš u današnje doba neobično potreban. Sami često i prečesto iskusimo, kako nam je duša zavijena u tamu, kako je iznakažena grijehom. Osjećamo i mi u svom tijelu dva zakona poput sv. Pavla. Požuda tijela, očiju i oholost života preotele su nažalost prvenstvo u našoj duši nad zakonom duha. Sami vidimo, da smo tako sebični, da u nama imade pre malo prave krčanske ljubavi. Tako smo strašno prikovani za zemlju i zemaljska dobra, da se i u molitvi rijetko možemo oslobođiti zemaljskih brig. Zakon duha stjenje pod zakonom grijeha i tijela.

O da dode k nama Spasitelj! Da nas oslobođi neurednih i prekomjernih zemaljskih brig! Ta stvoreni smo da budemo sinovi i djeca slobode — kraljevstva vječnoga i nebeskoga!

Jest, dodi k nama o Spasitelju! Dodi u sv. ispovijedi i Pričesti, u svetoj božićnoj Pričesti!

Dodi i digni nas iz naših grijeha i slaboća.

Dodi i donesi nam pravi nutarnji mir, onaj mir, koji su navjestili andeli, kad su pjevali nad betlehemskom štalicom: »... mir ljudima dobre volje.«

S. P.

Svećenička subota

Srce svete Male Terezije gorjelo je žarom apostola. No kao redovnica provodila je život među zidovima tihog samostana. Dani njezini prolazili su u svetoj jednoličnosti skrovitog života samostanske zajednice. Pa ipak — iz svoje tihe zabiti vršila je Mala Terezija divan apostolat: apostolat svetih želja i žrtvama potkrijepljenih molitava za svećenike. Ovom svojom molitvom sazvao je mali karmelski Cvijet čitavu rijeku milosti na bezbroj duša, koje su, okaljane grijehom, propadale.

Sv. Terezija prosvjetljena Duhom Svetim razumjela je važnost molitve za svećenike. Među njezinim spisima čitamo: »Hoću da budem dijete Crkve i uvijek se u svojim molitvama sjećam svih potreba zamjenika Kristova: svećenika. To je glavni cilj mojega života.«

Tako i svaki pravi katolik treba da razumije, kako mu je prava dužnost, da moli za svoje svećenike. Naš Sveti Otac Papa rekao je nedavno: »Bog na nebu i ja na zemlji ne želimo ničega tako vruće kao molitvu i žrtve za svećenike. Molimo Gospodina, da nam dadne svetih svećenika. Imamo li svetih svećenika, imamo i sve ostalo, nemamo li njih, ne pomaže sve drugo...«

Kad je pred par godina bila izdana u Njemačkoj »Molitva za mojega dušobrižnika i za sve svećenike«, pisao je neki svećenik: »Takovo što nam je još manjkalo. Gledajte, da ta molitva uđe među narod u milijunima primjeraka.« Ovu su molitvu doista i prihvatali mnogi pobožni vjernici, dok se iz cijele te stvari nije razvila svećenička subota.

Što je to »svećenička subota«?

Svake subote, koja slijedi iza prvog petka u mjesecu, prikazuju pobožne duše Bogu *sv. Misu, sv. Pricest*, molitve, žrtve i dobra djela preko ruku Bl. Djevice Marije, posrednice svih milosti, na tu nakanu, da bi se Gospodin udostojao učiniti svetima sve svećenike i pripravnike svećeničkog staleža po čitavom svijetu. Ta pobožnost nije vezana ni na kakvo udruženje ili bratovštinu, nego je vrši svaki za sebe. Stoga je prikladna i za odrasle i za djecu, za muške i za ženske, bile one u kojem god staležu. Svi se ovi zdržuju u jednu veliku molitvenu zajednicu i zajednički mole Gospodara žetve za poslenike u njegovoј žetvi. No ako tko ne može ovršiti koju od spomenutih pobožnih vježbi baš na sam dan »svećeničke subote«, t. j. u prvu subotu iza prvog petka u mjesecu može dotičnu pobožnost odgoditi bez ikakvih poteškoća na koji drugi dan. A ne traže se niti kakve posebne molitve, koje bi bile sastavljene za tu svrhu. Glavno je, da molimo dragoga Boga, neka blagoslov i posveti sve svećenike i one, koji se pripravljaju za tu užvišenu službu, da uzmognu dostoјno vršiti svoje svećeničke dužnosti.

»Svećenička subota« raširena je po cijelome svijetu. Biskupi iz raznih zemalja češće su je preporučili i blagoslovili sve one, koji je vrše. I u našem je Glasniku već bilo govora o njoj. No to je nešto tako važno i korisno, da se isplati i češće o tom govoriti. Biskup Srebrnić piše: »... ideju »svećeničke subote« treba bez daljnjega najsrdačnije pozdraviti...« Sv. Otac Papa Pijo XI. rekao je 21. XI. 1934. god.: »Mi to djelo hvalimo i blagosivljemo od srca. Mi ponavljamo: ta nam se stvar svida, Mi je hvalimo i blagosivljemo od srca.«

Prikљuči se i ti, čitatelju, i obavljam s nama ovu pobožnost. Poslušaj glas naših svećenika, koji predobro znaju, da bez osobite pomoći Božje ne mogu ispuniti teške dužnosti, koju imaju kao svećenici i zato se obraćaju na nas, da im izmolimo od Boga tu posebnu milost. Ima mnogo razloga, koji nas potiču na molitvu za njih. Na to nas veže prije svega zahvalnost, koju smo dužni svećenicima, za sve vrhunaravne milosti, koje smo primili preko svećeničkih ruku. A potiče nas na molitvu i pomisao na velike poteškoće i pogibelji, u kojima se nalaze svećenici. Nije lako biti dobar, svet svećenik. Pomozimo im svojim molitvama, pa će i oni to lakše pomoći nama, da postignemo svrhu svojega života.

Molitva za svećenike,

koja se može moliti na dan »svećeničke subote«.

Božanski Spasitelju Isuse Kristu, koji si cijelo svoje djelo otkupljenja: spasenje i posvećenje svijeta ostavio svećenicima, kao svojim zamjenicima, ja ti prikazujem po rukama Tvoje presvete Majke čitav današnji dan sa svim molitvama, poslovima, radostima, žalostima i žrtvama za posvećenje svećenika i svećeničkih pravnika.

Daj nam, Isuse, svetih svećenika, koji raspaljeni ognjem Tvoje Božanske ljubavi ne će ništa drugo tražiti, nego Tvoju slavu i spasenje naših duša.

A Ti, Marijo, dobra Majko svećenika, štiti ih u pogibeljima njihova svetog zvanja i privedi svojom dobrostivotom majčinskom rukom natrag k dobromu Pastiru i one jadne zabudjele svećenike, koji se iznevjeriše svojem uzvišenom pozivu. Amen. —st—

NA DESNOJ STRANI: Vlč. Franjo Bortas D. I. križar-radnik prigodom svoje mlade mise u rujnu ov. god. — 1. Negdašnji mladomisnikov drug, majstor postolar, brat Juraj Kožić, pozdravlja mladomisnika. — 2. Križari Starješine, negdašnji drugovi mladomisnikovi. — 3. Mladomisnik blagosivlje postolarski alat, kojim je nekad radio. — 4. Male Križarice u povorci. — 5. Mladomisnik polazi iz V. K. B. u Svetište Srca Isusova u pratnji svoje majke, braće, sestara i Križara.

Prekasno!

Pred 2—3 godine, prigodom željezničke nesreće u Kaliforniji, bi teško ranjena mlada amerikanka, udata za nekog bogataša u New Yorku.

U mladosti bila je jako pobožna i odgojena uistinu kršćanski. No s vjenčanjem život joj se sasvim promijeni. U novoj kući nitko nije govorio o Bogu, o vječnosti, nitko nije ni pomisljao na spasenje duše. Radi toga joj bilo u početku sve nekako tude, neugodno, no doskora raskoš i ugodnosti ušutkaše glas savjesti. Bog i duša izgubiše i za nju svako značenje.

Moram li umrijeti?», zaplašeno će i očajno doktoru, koji joj je dotrčao u pomoć, nakon željezničke nesreće.

»Čini se, gospodo.«

»Recite mi barem, koliko vremena mogu jošte živjeti?«

»Možda jedan sat!«

Od straha i groze sva problijedi, pokri lice rukama i neko vrijeme ostade kao bez daha.

Iza toga nekoliko puta jako dahne, kao da bi htjela skupiti sve svoje sile. Malko se uspravi i kao zapovijedajući reče: »Vozite me u New York!«

»Umirite se, gospodo, blago će doktor, »i najmanje uzruvanje može vas stajati života.«

Ona tad spusti glavu, bolno pogleda doktora i reče mu: »Oh, gospodine doktore, koliko li sam dobra mogla učiniti s novcem, koji mi je bio na raspolaganje, da sam ostala vjerna svitim običajima svoga djetinjstva! Koliko dobra, a ja sam mislila na zabave, modu, rastresenost... I sada mi ostaje samo jedan sat! Oh grozote, sada je već prekasno!«

Iza tih joj riječi mrtvačko bljedilo prekrije mlado lice. Nesretnica, nije imala ni jedan sat vremena, prevelika uzrujanost prouzroči joj odmah smrt.

Liječnik kasnije izjavlja, da u svom životu nije čuo strašnijih riječi od onih: »Oh grozote, sada je već prekasno«, što ih umirući izusti mlada žena.

Ne dao Bog, da bi itko od nas morao ponoviti ove riječi!

A. Gabrić D. I.

Zdravo Kraljice

*O zdravo, rajska Kraljice,
Što sve Te nebo časti,
Ti Majke milosrdnosti,
Nebeska naša slasti!
Rod Evin zla oboriše
Pa plačuć k Tebi uzdiše.*

*Obrati na nas, Marijo,
Te milostive oči,
U ljutom boju svijetu svom
Na obranu priskoči,
A kada mine zemnijad,
Dovedi k Sinu svom nas tad.*

Marijo bez grijeha začeta, moli za nas!

Mjesečna sveta Pričest

Njemački biskup Dr. Schmitz pošao u Irsku, jer je toliko puta čuo, da je to vanredan katolički narod. Pošao, da se na svoje oči osvijedoči o tom njihovom katolicizmu. Čim je doplovio u Dublin, glavni grad Irske, unišao je u prvu crkvu, na koju se putem namjerio. Tu ga je krasan prizor potpuno zadivio. Velika crkva bila je puna muževa i mladića. Bila je upravo nedjelja i svi su oni po božno prisustvovali sv. misi. Ali još ga više zadivi, kad zazvoni zvonce i svi ti muževi i mladići, a bilo ih preko tisuću, počeše stupati stolu Gospodnjemu, svi na Pričest.

Začuđen pita biskup tamošnjeg svećenika, da li je to danas kod njih kakva izvanredna svetkovina. — »O ne! Taj prizor možete kod nas vidjeti svaku prvu nedjelju u mjesecu i to ne samo ovde nego u mnogim crkvama našega grada. Svi ovi muževi i mladići članovi su društva Srca Isusova.«

I vratio se biskup natrag u Njemačku, a da nije trebao pitati, ni da li Irči imaju katoličkih škola, katoličkih sirotišta i bolnica, da li imaju katoličkih novina i katoličkih političara, jer je znao da svega toga ima onaj narod, koji se svaki mjesec isповijeda i pričešće. Zato je poslije na velikom kongresu svoga naroda u svečanom govoru doviknuo svim onim sakupljenim hiljadama: »Ako hoćete da prebrojite, koliko imamo sigurnih bojovnika za Božja prava, onda prebrojite, koliko naših muškaraca pristupa k Stolu Gospodnjem.«

Isto vrijedi i za ženske. Onoliko mi imamo vjernih i sigurnih katolikinja, koliko ih vidimo kod Stola Gospodnjeg, kod svete Pričesti. Danas su teška vremena za vjeru i kršćanski moral pa zato za sve one djevojke i majke, koje ne vidimo kod česte svete Pričesti moramo reći: na njih ne računamo! One će otpasti kod prve jače navale, jer nemaju one snage, što nam ga daje Kruh nebeski.

Godine 1095. sastao se u (Klermontu) Clermontu u Francuskoj veliki crkveni sabor. Došao bio i sam Papa sveti Urban II. U vatrenom govoru na 2. studenog opisivao ovaj svetac Božji sve one grozote i obeščaćenja, što su ih počinili nevjernici nad grobom Isusovim u Jeruzalemu pa onda pitao ono sakupljeno mnoštvo kršćana: »Da li hoćete, da i dalje ostane grob Spasiteljev u rukama sinova Ismaelovih?« — Kad je završio, zaorilo je sa svih strana: »Bog to hoće! Bog to hoće, da idemo u sveti križarski rat!«

Današnji Pape propovijedaju jednu drugu križarsku vojnu. Sa visokog gledišta svoje uzvišene službe dobro oni vide cijeli svijet i vide sve ono opustošenje, što ga proizvodi u dušama moderno bezvjerje i moderni nehaj za Boga. Zato pozivaju sve vjernike u oslobođilački rat, da opet zadobijemo duše za Krista. Kao najbolje sredstvo za to preporučuju oni sv. Pričest. Po cijelom svijetu od-

je knule su odlučne riječi pape Pija X.: Svi na svetu Pričest, na što ćešću Pričest pa i na svagdanju Pričest! I svi moderni Pape iza njega to isto opetuju. A mi treba, da onda odgovorimo: Bog to hoće! Jer ako Isusovi namjesnici toliko pozivaju, očita je to volja Božja i posve sigurno, da Bog to hoće.

*Isuse, daj nam
mnogo svećenika!*

Iza velikog euharistijskog kongresa u Čikagu obveza se 3 milijuna Američana, da će svakog Prvog Petka u mjesecu ili prve nedjelje pristupiti svetoj Pričesti na čast Srca Isusova. Ovi su doista razumjeli duh svoga vremena, i duh koji provejava sadašnjom svetom Crkvom, da po najužem sjedinjenju s Isusom u svetoj Pričesti budemo jaki za borbu s modernim poganstvom.

Kako je lijep bio prizor na jednom omladinskom kongresu engleskog euharistijskog društva u Liverpolu u golemoj dvorani svetog Jurja. Njihov nadbiskup drži govor i najedamput stavi pitanje na ono veliko mnoštvo mladeži: »Recite, koliko vas ide na mjesecnu svetu Pričest?« Grobna tišina, nitko ne odgovara. Ali dobro pozna nadbiskup svoju zlatnu mladež pa sada stavlja drugo pitanje: »Koliko vas ide svake nedjelje na svetu Pričest?« — Kao udarac groma zaori prostranom dvoranom: Svi, svi idemo!... »A koliko vas ide svaki dan?« Opet poklici i pokazalo se, da ih je većina, koji svaki dan pristupaju Stolu Gospodnjem. (Unsere Fahne 1923, broj 10).

Šta vi velite na to? Zar ne, lijepo! Činimo i mi tako. Bar svaki mjesec, jer je to očita želja svete Crkve, svetog oca Pape. Bog to hoće.

N. Buljan D. I.

Brezova kora

Čudan naslov! Možda će tko pomisliti, da će preporučiti kakav lijek, koji se pravi iz te brezove kore. Ne mislim na to, već hoću da ta brezova kora dozove u pamet nemarnjacima, a tih se vazda nađe, da izvrše svoju kršćansku dužnost te se u sv. isповijedi pomire s Bogom. Ta kora neka ih potakne, da traže i nadu pravi recept, koji će im preporučiti lijek za dušu. Neka pročitaju, što priča misionar iz Sjeverne Amerike, o. Bonald.

»Pred nekoliko godina harala je nemilo zarazna bolest medu indijanskim plemenima.

Zapregao sam svoje pse u saonice i odvezao se 100 kilometara daleko preko snijega da pohodim bolesnike. Napokon sam došao do naseobine. Zalostan prizor! Kuće sve pune bolesnika. Našao sam 11 mrtvaca. Pristupio sam bliže, da se za njih pomolim Bogu. Svaki je mrtvac držao u ruci nekakav smotak: komad savijene brezove kore. Ta im je služila umjesto papira za pisanje. Pobojao sam se, da nije to kakav praznovjerni zapis. Uzeo sam u ruke jedan takav komad i pročitao ove riječi: »Ovo smije čitati samo naš duhovni otac — misionar.« Bila je njihova ispovijed... Kad su naime vidjeli, da im se približava smrt, a nijesu imali svećenika, da se pred njim ispovjede, napisali su svoje grijeha na te komade brezove kore... Na svim je korama bio gotovo isti završetak: »Molim te, Oče, čitaj jednu sv. Misu za pokoj moje duše.«

Veoma sam bio dirnut, kad sam čitao ove posljednje izkaze njihove žive vjere i njihove skromne oporuke. Kod vjerske pouke često sam im govorio: Kad nemate svećenika, pobudite u svom srcu savršeno pokajanje i odlučite, da ćete se ispovjediti, čim bude moguće. I eto — ovi moji dobri i vjerni obraćenici htjeli su da ta brezova kora svjedoči pred Bogom, pred njihovom savješću i predanom, da su preminuli sa pokajanjem u srcu i sa željom da se ispovjede.«

Nemarnjacima, koje sam spomenuo, ne će trebati brezove kore. Njima je lako doći do svećenika. Zato neka uzmu molitvenik »Srce Isusovo spasenje naše« i u njemu će naći, kako će se valjano ispovjediti. Neka molitvom omekšaju hladno srce svoje, da poput rasipnog sina osjete topli zagrljav nebeskog Oca.

S. Dragičević D. I.

Uprava Djevojačkih Društava Srca Isusova moli glavarice Društava, koje još nisu poslale izvještaja o broju članica i godišnjih sv. Pricesti, da to što prije učine.

Čuvajmo posvećujuću milost

God. 1905. nadoše u Transvalu, u Južnoj Africi, dijamant težak 3022 karata (= 623 grama). Ostali najslavniji dijamanti postavljeni zajedno nemaju tolike težine. Prozvaše ga radi toga »prvi«. Na putu u London čuvalo ga 15 ljudi. Osiguravajućem društvu, koje je za vrijeme vožnje preuzealo na se odgovornost, bi plaćeno 6,800.000 dinara. Sam dijamant su cijenili na 90 milijuna dinara. — Kako se negdje zavidjelo posjedniku tog blaga!

A ipak i mi kršćani posjedujemo blago, koje daleko nadmašuje sva bogatstva ovoga svijeta: milost posvećujuću. Samo je muka, što smo mi ljudi tako čudni, što smo slijepi kod zdravih očiju, te ne znamo cijeniti ovo bogatstvo. Do milosti posvećujuće malo ili ništa ne držimo. Nama je svejedno da li smo u milosti Božjoj ili ne. Izgubimo li je, ne uzrujavamo se previše.

O kada bismo bolje razumjeli, što je to milost posvećujuća, kad bismo upoznali kako je duša u milosti Božjoj lijepa, kako je ljepša od svih stvorenih ljepota, ne bismo je više nikada izvršavali pogibelji, bježali bismo od svakoga grijeha kao od najgore nesreće.

Po molitvi ćemo dobiti dar, da upoznamo vrijednost posvećujuće milosti. Molimo Gospodina svaki dan za taj veliki dar. G.

„Ni amo, ni tamo“

Pričaju, da je neki stari Primorac išao na izbore. Kraj jednog jaza susretne ga gomila birača, zaustave ga i jedan se izdere: »Jesi li ti za stranku prava ili za koaliciju?« Stari se našao u škripcu; nije znao, koga ima pred sobom: pravaše ili koalicionše, a htio je, da se na bilo koji način riješi opasnosti, u koju je eto zapao. Ta prijetili su mu i batinom, ako ne kaže. Što će, kako će, dok se napokon ne smisli: »Ja nisam ni amo ni tamo!« Mislite, da je tim nešto postigao? Napravio je još gore: okusio je batine i još se okupao u jazu.

Zašto sam ovo iznio? Zbog pouke. Ima, naime, i danas takvih, koji bi, kada dodu u kakav neugodan položaj, htjeli da se izvuku, pa kažu kao naš Primorac ili slično nešto. Danas čovjek ne može biti »ni amo ni tamo«. Takvo je doba. Danas se sve organizira, na sve strane niču razne organizacije: dobre i zle.

A ti kršćanine, kamo ti treba da ideš, gdje je tvoje mjesto, na koju stranu da staneš? Čuj: pod barjak Katoličke Akcije, na front za Krista-Boga!

Zv. C-ić

1.- 2., 3. i 5. povorke Križara i Križarica na proslavi Križarskog dana u Zagrebu 3. X. c Josipom i nećakom Karlo. — 6. Travnik: Predstava Križara »Osvajač srdaca«. — 7. i s učiteljem g. Denkom pred novom kapelom Krista Kralja. — 9. Skrad: Predstava Križ Mače: Mali Križari. — 12. Zagreb/Trnje: Križari sa svojim revnim duhovnikom vlč. K. g. Svobodom i učiteljem g. Denkom pred novom kapelom. — 14. Pos. Bregi: Mladomis Križarica. — 16.

— 4. Pozdrav iz Amerike: Povjerenica Glasnika gđa Antonija Radošević sa sinom
— 5. Zagreb: Križarsko Sestrinstvo kućnih pomoćnica. — 6. Kapela Kalnička; Pjevački zbor
bratstva »Cvjetna budućnost«. — 7. Buenos Aires: Učenice čč. sestora u bašći. — 8.
čiperom na dan primanja. — 9. Kapela Kalnička: Gradevni odbor sa župnikom vlč.
vlč. Mareković sa vlč. g. župnikom i rođbinom. — 10. Ravna Gora: Pjevački zbor
Trbova. Križarice.

Čuvaj se krive prisege

»Baš ćemo upitati našega gospodina, kad mi ne možemo tomu doći na kraju«, reče seljak Ilija.

»Evo baš dolazi, kao da ga je sam dragi Bog poslao«, rekoše ostali seljaci, koji su sjedili u hladu ogromne kruške.

— Hvaljen Isus, ljudi! Vi se odmarate...

»Navijeke, gospodine! Baš ste nam dobro došli. Sjednite ovde, pa nam kažite, što mislite o onom tužnom dogodaju, što se eto juče kod nas dogodio.«

— Vi mislite na jednoga Marka, koji eno leži na odru i čeka da ga ukopamo? — reče župnik i lagano sjedne na klupu.

»Da, da, gospodine, Marko nam se mota po glavi, strahota je na njega i misliti. Recite nam vi, koji ste učili tolike škole, nije li to strašna kazna Božja ošinula nesretnoga starca. Tek što je izustio, da je ovo njegova njiva i njegova kruška podigavši tri prsta pred Raspelom, srušio se mrtav pred sucem i svjedocima, koji su problijedili kao krpe. Znam ja dobro, gospodine,« nastavi Ilija ozbiljnim glasom, »Marko je krivo prisegao, lakomost je prevarila starca na rubu groba, eto mu sad... što mu vrijedi sve skupa...! Sad vi ljudi možete govoriti što hoćete, da je to »nesretni slučaj« i da se danas prisega ne smatra tako važnom i strašnom. Čut ćemo, što će nam reći Božji svećenik«, završi Ilija.

— Dragi ljudi, ugodnim će glasom svećenik, sinoć sam bio kod gospodina suca, koji mi je sve potanko pripovijedao, kako se to dogodilo. I on misli, da se je Marko nepravedno polakomio za tudim imetkom i da ga je snašla strahovita osveta Božja. Nije šala zvati Boga za svjedoka, da Bog svjedoči laž i neistinu. To je silna pogrda Božanskoga Veličanstva. Kad čovjek prisiže, onda zove za svjedoka Onoga, koji znade sve pa i najdublje tajne ljudskoga srca; zove Onoga, koji je neizmjerna Istina i Svetost, komu je odvratna svaka laž; zove Svemogućega, koji onoga, što krivo prisiže, može kazniti i u vremenu i u vječnosti. Koji prisiže govoriti ovo: »Moja je izjava tako istinita, kao što opstoji na nebu sveznajući, sveti, istiniti, pravedni i svemogući Bog, koji neka me kazni, ako govorim laž.« To su, kako vidite, strahovite riječi i jao onome, koji to neiskreno i lažno govoriti.

Tako se sjećam, da sam čitao jedan slučaj, kako je neki kraljivac doveden na sud radi krađe. Da se opravda, ponudi se, da će prisegnuti. Ali ga sudac nije pustio da prisiže, jer je bio poznat kao nepošten čovjek. Tada se on poče sam od svoje zaklinjati i reče: »Prva oluja, što dode, neka me usmrti, ako sam ukrao!« Istoga dana navuće se nebo crnim oblacima, podiže se silna olujina. Taj krivac bio je u kući sa četvero djece. Prvi grom, što je udario, pogodio je nesretnoga grješnika, munja mu je sišla baš u usta. Djeca su ostala živa, kuća je izgorjela do temelja. U narodu je bilo silno uzbuđenje.

Još je strašniji, nastavi svećenik nešto živahnije, ovaj dogodaj, što se dogodio na otoku Korsiki u jednom selu nedaleko grada sv. Bonifacija. Tamo je živjela pobožna udovica, kojoj je muž na samrti ostavio 300 srebrnih kruna, kojima će uzdržavati malu kćerku jedinicu. Dobra udovica pohrani taj novac kod susjeda, koji se zvao Muciće. I jer je držala, da se taj boji Boga, nije tražila nikakove potvrde. Kćerka joj odrasla i hoće da se udaje. Tad ode mati k Muciću, da podigne svoj novac. Ali Muciće neće da znade, da je ona njemu dala kakav novac. Jadna udovica, kako se je zaprepastila! Sto će sad? Svjestoka nema, osim Mucićeve žene, potvrde nema. Pode dakle sucu i iskaže mu čitavu stvar. Sudac pozove Mucića i njegovu ženu i zatraži od njih, da prisegnu. I muž i žena prisegnuše, da nisu primili od udovice nikakova novca.

Ali gle, tek što su sagriješili, eto kazne. Ovi krivokletnici imali su tri sina. Jedan je bio u zipci od 2 mjeseca, drugomu je bilo 5 a trećemu 25 godina.

Iza prisegе evo ti majke kući. Čim je stupila u sobu, vidi zipku prevrnutu i pod njom mrtvo dijete. Pomisli da je to učinio onaj sinčić od 5 godina, raspali se, prihvati nož i usmrти ga. Dok se to dogadalo, evo ti muža. Bijesan priskoči ženi i probode ju bodežem. Sva je kuća puna krvi, što nevine, što grješne. Muciće stade vikati, selo se sleti, priznade svoj zločin; vlast ga uhvati i osudi na vješala. Ali nisu našli krvnika. O užasa! Najstariji sin, srdit na oca, što je ubio majku, ponudi se za krvnika. Eno ga, na prepast čitavog naroda, gdje kao dobrovoljni krvnik uhvati oca, stavi mu uže oko vrata, ispodmaknu mu ljestve i zadade posljednji smrtni sudarac. Ali pravdi Božjoj još nije zadovoljeno. Malo zatim stade nečovječni sin misliti, što je učinio, kakovu je strahotu počinio na rođenom ocu... i pun srama i zdvojnosti ubije samoga sebe.

Ovdje se doslovce ispunilo, čim se Bog prijeti po proroku Zakariji onima, koji krivo prisiju: »Prokletstvo će doći u kuću onoga, koji se bude krivo zaklinjao mojim Imenom; i to će prokletstvo ostati usred te kuće i uništiti će nju i njezino drvo i njenu kamenje« Zak. 5, 4.

Ljudi su šutjeli kao grob, samo bi se katkad među se pogledali i mahali glavom. Sad se prenuše kao iza sna pa će svećeniku: »Doista mora biti silna odgovornost dizati tri prsta pred Raspelom!« — Naravski, nastavi svećenik, »zato se ne prisije za kakvu malenkost, već za velike i važne stvari.« Zato je Isus rekao: »Ne kuni se nikako...« Mat. 5, 34. A to znači: ne zaklinji se bez velike nužde; i to, ako moraš da se zaklinješ, mora to biti istinito, promišljeno i pravedno. Kršćani bi morali tako ljubiti istinu i pravdu, da im ne bi trebalo prisegе, već bi bilo dosta: da, da, ne, ne... Ovim rijećima kori Isus i opominje Židove, koji su se lažno i lakoumno zaklinjali.

Dopušteno je dakle u potrebi po istini se zaklinjati, pa se tim slavi Bog i dobiva se nagrada. Ali ko krivo prisije, sramoti Božje Veličanstvo i Njegovu istinitost. Ako se ko zakune, da će učiniti

kakvo zlo, ne smije te zakletve izvršiti. Tako se Herod ludo zakleo svojoj pastorci i ubio sv. Ivana Krstitelja.

Jer je prisega pogibeljna veli sv. Izidor, da je ne smijemo od drugih zahtijevati. »Zapisite u svoje srce« veli on, »onaj koji drugoga izaziva da prisiže, a zna, da će taj krivo priseti, gori je od ubojice. Ubojica ubija tijelo, a ovaj dvije duše, svoju i onoga, koga je izazvao da krivo prisiže.« Za sve blago ovog svijeta ne smijemo dakle krivo priseti.

Grčki car Zeno nudio je gotskom kralju Teodoriku 100.000 zlatnika i carsku kćer za ženu i zemlje i časti, da prekrši zakletvu. Teodorik mu odgovoril: »Kolikogod mi car daje blaga, ne može mi platiti sramotu, koja bi pala na moju glavu ovom nevjerom...«

Zato veli Bog u Sv. Pismu: »Ne zaklinji se krivo mojim Imenom i ne obeščasti Imena Gospodina Boga svojeg! Ja sam Gospodin.« 3. Mojs. 19, 12. — »Nemojte ljubiti krivu prisegu, jer to mrzim,« veli Gospodin. Zakar. 8, 17. »Dā, ja će doći da vas sudim i bit će brz svjedok protiv čarobnjaka, i preljubnika i onih, koji se krivo zaklinju... veli Gospodin nad vojskama.« Mal. 3, 15. A sv. Ivan Zlatousti veli: »Nijedan bodež ne ranjava tako jako kao kriva prisega, i nijedan mač ne usmrćuje tako grozno kao kriva prisega.«

Svećenik je svršio. Zazvonila su tužno zvona na župnoj crkvi i on je pošao da isprati do groba nesretnoga Marka. Seljaci su brišali suze i govorili: »Bože, očuvaj nas svakoga grijeha, ali osobito krive prisegе! Marko će nam biti vječna propovijed!«

Luka.

Majka jednog svećenika

Sada živim kod svog sina svećenika.

On je moje sedmo dijete, moj sedmi mač, koji mi je probadio srce.

Kad sam ga osjetila prvi put pod srcem svojim, već mi je bilo svega toga dosta. Šestero male djece vrzlo se i vikalio po kući. Sva briga za njih ležala jedino na meni. Nazivale su me moje susjede ludom, što natovarivam svojom krivnjom još jednu brigu. Svi me nukaju, da ubijem u sebi novi život. U silnoj zdvojnosi ne znam, šta da počнем. Više se doista nije dalo izdržati. I pokušam... Strašno je to bilo. Mati — ubojica! Prvi pokus nije uspio. Odlučim pošto poto trpjeti. I dode novo čedo — muško dijete — na svijet.

Sad ja živim kod toga djeteta — sina svećenika. Ostala djeca pomriješe ili se razidoše. Moja najveća utjeha i jedina pomoć jest ovaj sin svećenik.

Zahvalna majka.

Euharistijski kongres u Zlataru

Zanos i oduševljenje vlada u Zlataru. Narod je obnovljen u sv. vjeri. Iza osamdnevnih svetih misija dolazi kruna svega — Euharistijski dekanski kongres. Ocevi naši ne će se stidjeti pred vječnim Sucem gledajući ovih dana djecu svoju.

Zlatarčani imaju vrijednoga Pastira, požrtvovnog župnika i dekana g. Ivana Mihelića. On sve daje duhovnoj djeci svojoj. Svake je godine klečanje 24. rujna t. zv. »Kongres za župu Zlatar«. Ove godine ne zadovoljava se naš župnik time, nego ide još dalje. Ne misli samo na uže svoje stado nego i na šire — na cijeli dekanat.

Najljepša i najbolja priprava za kongres jesu sv. misije. I za njih se pobrinuo naš prečasni. Požrtvovni misijonari O. Buljan i O. Jagrić preili su svu dušu u svaki govor. Narod je dnevno punio crkvu ostavljajući vanjske poslove. Svi su se obredali kod onih malih vrataša, da si olakote teško breme života.

Ako je još tkogod ostao u kojem kutu, taj će doista imati veliku odgovornost pred vječnim Sucem. Sv. Pričesti su zaista pokazale pravu obnovu u narodu. Mnogi su pristupali k stolu Gospodnjem svaki dan, da se što dostojniye priprave za Euharistijski kongres. Za misiju je baš bio prvi petak. Bio je lijep, sunčan dan. Crkva puna, puna. Svi su se pričestili i oduševljeno pjevali Kristu Kralju. Zlatarčani i inače vole i štuju Presveto Srce, a sad su se još više utvrdili divnom propovjedi O. Jagrića o ljubavi Božanskoga Srca.

Euharistijski kongres u Zlataru: Pontifikalna služba Božja.

Preporučio je i devetnicu prvih petaka. Svi su oduševljeno započeli.
Daj Bože da i nastave i završe!

Na dan kongresa u nedjelju bilo je veličanstveno, nezapamćeno slavlje. Sve župe dekanata, a i neke druge, došle su u procesiji sa križevima, barjacima: crkvenima i djevojačkim društavima. Oko 10.000 ljudi skupilo se na crkvenom trgu i veselo pozdravljalo i slavilo Krista Kralja. Pontifikalnu sv. Misu služio je preuzv. gosp. Dr. Salis-Sewis sa dvostrukom asistencijom. Pod sv. Misom održali su propovijed preuzv. gosp. Dr. Alojzije Stepinac, nadbiskup-koadjutor i Otar Buljan. Obje su propovijedi bile poziv naroda k Bogu. Nijedno oko nije ostalo suho, a srca su utvrđena u djedovskoj vjeri. Naš duhovni natpastir pokazao nam put, koji će nas dovesti k pravoj sreći. Poslije sv. Mise iz 12 sati bila je teoforična procesija. Svetotajstvo je nosio preuzv. gosp. Dr. Al. Stepinac, a kraj njega i pred njim islo je preko 20 svećenika. Djevojčice u bijelini bacale su cvijeće, a sve one tisuće naroda pjevale su veselo i oduševljeno Isusu-Kralju. Četiri glazbe izmjenjivale su se s narodom i svirale u čast Spasitelju. Slavlje je bilo veličanstveno i zato ga ne ćemo tako brzo zaboraviti. Procesija je završena zavjetom Presv. Srcu. Svi su digli ruke u zrak i ispovjedili javno svoju vjeru. Iz pune duše izvao se Te Deum intoniran od gradanske glazbe. Čulo je nebo, čula je zemlja, da Zlatarčani hvale i slave Trojednoga Boga, što im je u dio pala ova velika sreća — Euharistijski kongres.

Poslije podne je bila akademija, nastavak velikog slavlja, jer drama »Po ljubavi k istini« zaista nam je pokazala kako su požrtvovnošću i ljubavlju naših duhovnih pastira mnogi došli k pravoj vječnoj istini.

s. Blandina.

Na izmaku godine

Kao tiha rijeka prolazi vrijeme, nestaje ga u nepovrat. Dan za danom gubi se u prošlosti, kao san proleti nam godina. Na izmaku njezinu obuzimaju nas posebna čuvstva. Tjeskobno se pitamo, što li nam nosi budućnost. Čeka li nas u Novoj Godini sreća ili nesreća, uspjeh ili neuspjeh, zdravlje ili bolest, život ili smrt? Hoće li se prołomiti oblaci, što se već dugo skupljaju nad našim glavama? Hoće li se obistiniti strašne slutnje, koje nas obuzimaju, kad promatramo razvoj prilika u svijetu? Mi ne znamo! I to nas napunja nekim nemirom.

Ali ispitamo li malo bolje, vidjet ćemo, da razlog ovom nemiru nije izvan nas u prilikama, što nas okružuju i u događajima što ih predviđamo, nego da je pravi razlog u nama: ili nam manjka vjere i pouzdanja ili nam savjest nije čista.

Ili nam manjka vjera i pouzdanje. Kada bismo tvrdo, iskreno i od srca vjerovali — zar bi nas išta moglo uznemiriti? Što nam nosi budućnost nego li darove Providnosti? Vjerujemo li u dobrog Oca, bez čije volje ni vrabac s krova ne pada — zašto strepimo nad svojim udesom? Bojimo se ovog ili onog zla, jer ne vjerujemo pravo, da Gospodin onima, koji ga ljube sve obraća na dobro. Malovjerni smo! Odatle strah. Molimo Gospodina, da nam dade živu vjeru i potpuno pouzdanje, pa će nestati tjeskobne zabilještosti.

Ili nam pak savjest nije čista. To je još jači razlog nemiru obzirom na budućnost. Grješnik nema mira. Nastoji li prozreti koprenu, što mu skriva budućnost, boji se, da će ondje ugledati osudu i bić za svoj grijeh. S pravom očekuje kaznu i doista ima razloga da se boji. Jer strašni su sudovi neizmjerne Pravednosti, sudila ona pojedince, narode ili čitave naraštaje... Hoćemo li vedra čela gledati u susret Novoj Godini, nosila nam ona što mu drago, valja nam sada na izmaku stare godine temeljito očistiti i urediti svoju savjest, ako nije u redu. Konac godine kao da je stvoren za to, vrijeme je to obračuna, a sveta Crkva nas u pripravi na velike blagdane još posebno nuka na to. Ispitajmo se, pokajmo se, isповједimo se. Neka nestane grijeha u Božjem Milosrdju, kao što će ova godina nestati u zaborav. A kad smo se jednom riješili tereta duše, čuvajmo se, da ga grijehom i opet ne navalimo na se. Grijeh, samo grijeh je zlo i valja nam ga najbrižnije izbjegavati, hoćemo li imati čistu i mirnu savjest.

Svaki treba da nastoji, revno ali razborito, da po mogućnosti i drugi u njegovoj okolini urede i očiste svoje savjesti, to će im biti najbolje jamstvo za sretnu novu godinu.

Ne treba da se tjeskobno pitamo, što će nam donijeti slijedeća godina, nego valja da završimo ovu: produbljenom vjerom, utvrđenim ufanjem i čistom savješću.

A. W. D.L.

Vjerujem u život vječni!

Glavarice Djev. Društava neka ovo pročitaju na sastanku.

Kolika je moć kršćanske vjere, kad i iznad mrtvih tjelesa, iznad truleži i kostura veli: *n i j e s v e m u k r a j ! I m a ž i v o t v j e č n i , i o v e k o s t i d i g n u t c ē s e n a d a n u s k r s n u ď a !*

Na zemlji nam valja mnogo trpjjeti, bolovati, mučiti se, a vjera ipak pokazuje na novi život bez боли, bez progona i muka. Mi smo u bolesti i ginemo iz dana u dan, a vjera nam progovara: ima život, gdje se ne gine, gdje nema boli ni smrti, ustaj sam i dočekat ćeš sreću nevidenu. Iznad svih uginulih nada još blistaju riječi Kristove:

»Ja sam uskrsnuće i život! Tko vjeruje u mene, živjet će, ako i umre.« (J. 11)

1. Svi narodi vjeruju u prekogrobni život. Istina, ta je vjera kod pogana posuta pepelom mnogih zabluda i obavita maglom priča i bajka, ali ipak svuda probija ono glavno: ima život i iza groba.

Egipćani balzamirali su tjelesa mrtvih, jer su htjeli, da ih uzdrže nepokvarena do ponovnog sjedinjenja s dušom. S kakvim strahom očekivali su oni sud duše pred bogom Osirisom i 42 suca, koji na vagu meću sva dobra i zla djela!

Grci metali su zlatni novac pod jezik mrtvacu, da plati prevoz preko rijeke Stiksa u drugi svijet. Svakako, iz toga probija vjera u prekogrobni život i da sa grobom nije sve svršeno.

Stari Rimljani vjerovali su u »carstvo šutnje«, kamo ih prevozi bog Arkus.

Kinezi još i danas imaju po kućama oltare u počast dušama svojih pokojnika.

Laplandani davali su mrtvacu u grob kresivo za vatru, a stari *Indijanci* davali su zviždaljku za mirovni ugovor i boje, da si namaže lice, kad dode na drugi svijet. Sve nam se to čini kao da u širokoj pustinji čujemo daleku glazbu o životu vječnom, koja nije nikad zamrla kroz sva tisućljeća roda ljudskoga.

2. Isus Krist posve jasno govori o životu vječnom i to potvrđuje svojim uskrsnućem iz groba.

Isus govori: »U kući moga Oca mnogi su stanovi, idem da vam ih pripravim.«

»Od Oca sam izašao, k Ocu se vraćam.« »Činite pokoru, jer je blizu kraljevstvo nebesko.«

»Tražite najprije kraljevstvo nebesko i pravdu njegovu.« »Bolje ti je s jednom rukom unići u kraljevstvo nebesko negoli dvije ruke imajući propasti u oganju vječni.«

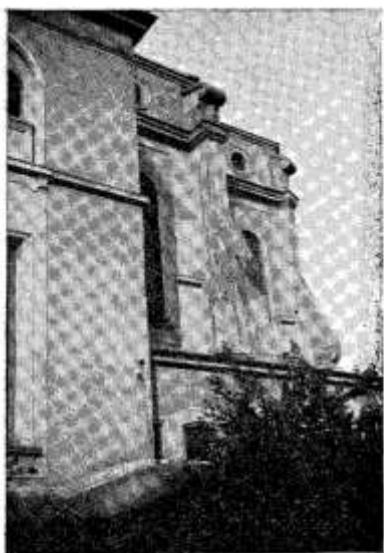
»Ne bojte se onog, koji tijelo ubija, a duše ne može ubiti.« Proriče napokon i vječnu osudu iza smrti onima, koji u grijesima umru nepokajani pa veli: »Odlazite od mene, prokletnici, u oganj vječni!«

Nauka o životu vječnom nama je utjeha u svim progonima i mukama života, da nikad ne zdvojimo, da odvažno pogledamo u oči svim progoniteljima kršćanstva i da radosno podnesemo sve muke, kad znademo, da će svim mukama i nevoljama biti doskora kraj, da nam svijeće dan vječne radosti.

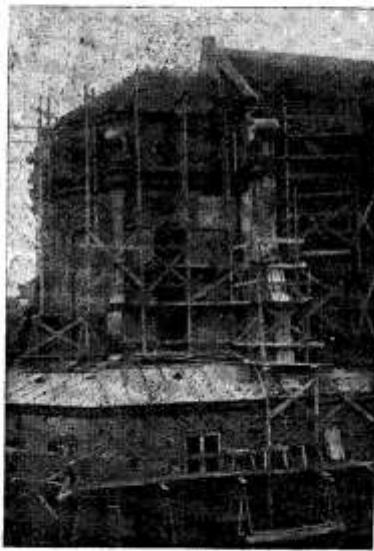
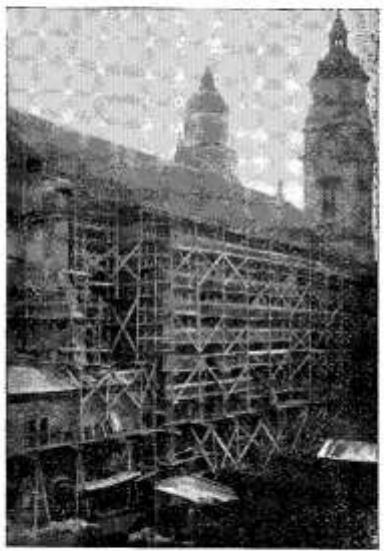
Ali nam je nauka o vječnom životu i opomenom, da svetoprovodimo život. Ako se živi i iza groba, onda treba da nešto zaslужim za vječni život, onda treba, da se klonim grijeha i grješnih prigoda, jer će za sve prekršaje odgovarati na ulazu u život vječni.

Zato, katolička djevojko, često misli na život vječni pa ćeš biti i veselija i jača u borbi i sačuvat ćeš dušu svoju čistu.

Upavatelj.

SVETISTE SRCA ISUSOVA U ZAGREBU PRIJE POPRAVKA

SVETISTE SRCA ISUSOVA ZA VRIJEME POPRAVKA.

Lijepo molimo štovatelje Srca Isusova, da
nam pomognu obnoviti i unutrašnjost njegova Svetišta.

PITANJA I ODGOVORI

Pitanje: *Kako to da svećenici tuže svoga nadbiskupa? Zar oni ne mogu riješiti svoje sporove na miran način, već se tužakaju po javnim sudovima i tako sablažnjuju narod?*

Odgovor: Vaše je začudjenje potpuno opravdano. — Najbolje je, ako do sličnih sporova uopće ne dode; zatim ako se mirnim putem riješe; no ako već ne može proći bez suda, treba se obratiti na crkveni a ne na svjetovni sud.

Pitanje: *Djevojka, godinu dana zaručena, bila je sve dosad čista od svog zaručnika, sad više nije. Može li imati vjenac, kad bude išla na vjenčanje s njime?*

Odgovor: Opći crkveni propisi ništa ne govore o vijencu; to je stvar kraja i običaja. Jadna djevojka, kud se je dala zavesti?! Neka joj se Bog smiluje!

Pitanje: *Što znači goruća svijeća pred oltarom?*

Odgovor: O tom je bio govor u našem Glasniku od kolovoza prošle godine na strani 302.

Pitanje: *Šta su to adventisti?*

Odgovor: O tom je bilo vrlo mnogo govora u našem Glasniku od 1935. na strani 151., 181., 214., 343.

Pitanje: *Je li istina, da sve moje molitve i žrtve ne mogu spasiti jednog biskupa, za koga se zauzimam?*

Odgovor: Svaki čovjek ima slobodnu volju, te ne mora prihvati milost, što mu je Bog nudi radi naših molitava. Ali ako netko ustrajno i žarko molii, vrlo je vjerojatno, da će napokon uspijeti, jer Bog može i čudesa činiti. Majka sv. Augustina molila se 18 godina za nj, i on se obratio i postao veliki svetac. Ustrajte u molitvi.

Pitanje: *Kazu neki, da sve vjere na svijetu imaju deset zapovijedi Božjih, pa nadodaju: kad bi Bog samo rimokatoličkoj vjeri dao svoje zapovijedi, onda bi vjerovali.*

Odgovor: Zakoni sadržani u deset zapovijedi Božjih jesu tako zvani naravni zakon, što ga Bog očituje ne samo svim vjerama nego svakom čovjeku po njegovoj savjesti. Oni su stalni i nepromjenjivi u svom glavnom sadržaju, i u tom smislu može se reći, da ih nekako imaju sve vjere, kao i svaki čovjek, jer će se zaista jedva koja vjera naći, koja naučava, da Boga ne treba poštivati, da se smije lagati, krasti i zlo činiti drugome. Ti veliš da bi vjeronimo, kad bi Bog dao 10 svojih zapovijedi samo rimokatoličkoj Crkvi? Drugi će se naći, koji bi upravo tako vjerovao, kad bi Bog dao te zapovijedi svim ljudima. Tko si ti, da stavљaš granice Božjoj dobroti?

Pitanje: *Može li se upisati u »Misni savez« i one pokojnike, koji su nesretno preminuli, jer su si sami oduzeli život?*

Odgovor: Može, i to za to, jer mi nikad ni za jednog čovjeka nismo sigurni, da je navike osuden, jer se je možda u posljednjem trenutku pokajao i spasio te dospio u čistilište. Ali te molitve i sv. Mise ne smiju biti javne, nego privatne. A kod sv. Misa u »Misnom savezu« moli se za ovakvoga nezretinika privatno.

Pitanje: *Bi li bio grijeh, da se katolička djevojka uda za čovjeka, koji je rastavljen od žene. Rastavljen je kriva žena. Radil vjenčanja prešao bi on na starokatoličku vjeru, ali bi svoju katoličku vjeru i dalje držao.*

Odgovor: To bi bio dvostruki preteški grijeh. Najprije za živoga ženidbenog druga ne smije nitko sklopiti druge ženidbe, ako i nije kriv ženidbenoj rastavi. Drugi bi grijeh bio, što ostavlja pravu Kristovu Crkvu, pa prelazi u krivu.

Pitanje: *Mi smo svi potekli od Adama i Eva. Pa kako su se njihova djeca ljubila i medusobno ženila, a nama se zabranjuje ženidba u drugom i trećem koljenu?*

Odgovor: Bog je naložio prvim ljudima, da rastu i množe se, a to nije bilo moguće drukčije, nego da se u prvom pokolenju uzmu braća i sestre. Kasnije nije više bilo potrebno, pa je Bog učinio, da je sam zdrav prirođeni osjećaj nastao u ljudi protiv ženidbe u bližem rodbinstvu. A i djeca su iz takvih ženidaba bivala redovito bolesna i tjelesno i duševno. Stoga Crkva danas ne dopušta ženidbe sve do trećeg koljena.

Pitanje: *Zašto se Rim zove »vječni grad«?*

Odgovor: Rim se zove »vječni grad«, jer je u njemu vječna ustanova — carstvo ili namjesnik Isusov, sv. otac papa, koji će biti uvijek, do svršetka svijeta. Da li će baš sam grad Rim postojati do konca svijeta, toga ne znamo. Ako on jednoć propadne, onda ovo »vječni grad« znači isto toliko kao da kažemo *dugotrajni grad* — ta postoji evo već dosada preko 2.600 godina.

Pitanje: *Kako je davao mogao kušati Isusa, a Bog je davlu gospodar?*

Odgovor: Davao ne vidi Boga, jer kad bi ga vido, ne bi ni bio davao. Stoga on nije bio siguran, da li je Isus Bog ili ne, pa se usudio približiti Isusu i napastovati ga. A Bog se opet tako snizio, da je pripustio davlu, neka ga kuša, da nama pokaže kako valja odbijati davlu.

IZ UREDNIŠTVA I UPRAVE

1. Na izmaku je 46. godište našega Glasnika. Oprema je Glasnika dosegla zamjernu visinu. Krasni omoti u bakrotisku, bolji tisak, izvorne slike, prilog u bojama, sve je to lijepi napredak. U novoj čemo godini nastojati, da Glasnik još više po-ljepšamo.

Dakako, da sve ovo mnogo, mnogo stoji . . . A svi se troškovi namiruju jedino pretplatom, jer Glasnik nema stalnog fonda, kojim bi se izdržavao.

Nažalost, mnogi pretplatnici ne misle na to. Ima ih, koji nisu još namirili svoje preplate ni za 1935. godinu, premda bi se ta mala svota od 15 dinara lako uštedjela, kad bi se zakratilo nešto od suvišnih stvari.

Lijepo molimo i pozivamo sve naše dužnike, da nam odmah pošalju zaostalu pretplatu, jer čemo im inače obustaviti Glasnik.

2. Povjerenici i povjerenice Glasnika imaju lijepu priliku, da mnogo učine za širenje pobožnosti presv. Srca Isusova. Oni se brinu, da se u njihovu mjestu što više raširi Glasnik. Svaki mjesec dobiju na svoje ime toliko Glasnika, koliko ih naruče, pa ih razdjele u svome mjestu. Na svakih deset komada dobiju jedan b a d a v a, a za ostale moraju pokupiti pretplatu i poslati je na Upravu Glasnika. Zagreb I/147.

Povjerenik može postati svako od čitatelja, ako u njegovu mjestu nema još povjerenika. Dakako, taj je časni posao najzgodniji za vlč. gg. župnike, kapelane, katehetete, učitelje i učiteljice. No često su i činovnici, radnici i seljaci jako požrtvovni povjerenici.

Ne bi li i ti, čitatelju, imao vremena i volje, da budeš povjerenik Glasnika Srca Isusova? Pokušaj i javi se Upravi Glasnika.

ZAHVALNICE

Mama je bila teško bolesna. Liječnik je rekao, da je liječenje prekasno, jer nema više nade u ozdravljenje. Utekla sam se devetnicom Srcu Isusovu i Petru Barbariću, i zdravljie se odmah popravilo. A. Gržinčić, Klana (Italija).

Kćerka mi je već deset godina živjela u braku. No muž joj se pomalo pokvario i iznevjerio se. Kćerka došla s djetetom kući i plače: »Mama, više ne mogu s njim živjeti.« Što da radim? Počela sam moliti devetnicu Srcu Isusovu i treći dan eto zeta iz daljine k nama. Ljubi mi ruke i moli za oproštenje mene i svoju ženu. I hvala Srcu Isusovu, sad se je posve popravio. A. Ž., Sl. Požega.

Užasno sam bolovao od glavobolje. Nije mi pomagao nikakav lijek. Objećao sam moliti devetnicu Petru Barbariću i otkako sam je obavio, glava me više nije zabojjela.

Ivan Zebić, član omladine sv. Ante u Kotor-Varošu.

Jedna mlada gospoda oboli teško duševno te bi iza nekog vremena otpremljena u bolnicu. Svjetujem njezinu majci i sestri, neka se u teškoj nevolji uteknu Srcu Isusovu i obećaju veliku devetnicu u naknadu za uvrede. Tek što su obavile polovicu devetnice, bolesnica se vratila kući posve zdrava i sad vrši sve svoje staleške dužnosti. Adela Vachek, Našice.

Imala sam velike poteškoće u mojoj službi radi jedne vanjske osobe. Utekla sam se presv. Srcu i molila, da mi pomogne. Zajedno sam sa sestrima obavljala devetnice, a sama sam često vapidla: Isuse, pomozi mil Vidiš, Isuse, kako mi je teško. Ti si rekao: Ištite i dobit ćete, tražite, i naći ćete, kucajte i otvorit će vam se...

Često puta mi se pricinilo, da me Isus ne čuje, no ipak nisam izgubila pouzdanja. I došao je dan, u koji mi je predobro Sreću Isusovo pokazalo, da nisam badava molila. Uslišana sam. Hvala Ti, presveto Sreću Isusovo!

s. R. H., milosrdnica.

U teškoj bolesti desne noge obraćao sam se za pomoć sv. Ignacija i služio se vodom sv. Ignacija. Hvala velikom sveću, što me je uslišao i isposlovao kod Boga, da je amputacija noge otklonjena, a užasne boli prestale.

Josip Turzan, svećenik.

Aljmaš: M. K. Sreću Isusovo pomoglo. **Anacortes:** Wash. (U. S. A.); D. V. Sreću Isusovo po zagovoru nebeskih zaštitnika udijelilo zdravlje. **Bački Monoštor:** K. A. Hvala Sreću Isusovu, što je po zagovoru sestre Celine dijete progledalo; E. K. Sreću Isusovo pomoglo u velikoj nevolji; N. N. Sreću Isusovo uslišalo. **Benton Harbor (U. S. A.):** L. L. Sretan dolazak u Ameriku i mnoge milosti. **Beograd:** M. O. Zagovorom Petra Barbarića kćerka dobila katolika za muža, a sin izbavljen iz velike pogibelji. **Brestovac:** F. V. Kćerka ozdravila. **Bribir:** J. i R. P. Zagovorom nebeskih zaštitnika dobio posla. **Brodanci:** Zagovorom Petra Barbarića ozdravila; R. I. Hvala Petru Barbariću i drugim ugodnicima Božjim, što mi pomazu. **Brod na S. A. B.** Zagovorom Petra Barbarića ozdravila od teške bolesti. **Brsečine-Trsteno:** Milosti zagovorom Petra Barbarića. **Dobrinj:** N. J. Mnoge milosti. **Dragićevec:** K. V. Zagovorom Petra Barbarića ozdravila od reumatizma. **Dragićina:** P. P. Hvala Sreću Isusovu i svim Božjim ugodnicima na velikim milostima. **Goljak:** R. D. Sreću Isusovo ozdravilo muža. **Grbavac:** M. D. Mnoge milosti. **Mihovljani:** F. V. Sreću Isusovo uslišalo zagovorom Petra Barbarića. **Jarkovac:** V. D. Dijete ozdravilo od teške upale uha. **Klanjac:** S. V. Hvala Sreću Isusovu i Bl. Djevici na primljenoj milosti. **Kloštar:** M. P. Sreću Isusovu i Bl. Djevica pomogli mi tri puta u raznim bolestima. **Komaron (Madarska):** O. B. i G. T. Milosti. **Komletinci:** M. K. Operacija sretno uspjela. **Kukujevec:** M. B. Kćerka ozdravila. **Kurilovac:** A. Š. Milosti. **Ljubljana:** E. H. Milosti. **Masury, Ohio:** K. A. Zdravljie. **Novi Marof:** N. N. Hvala Sreću Isusovu, što je brat ozdravio od teške bolesti. **Orehovica:** G. F. Mnoge Sreće Isusovu, što je brat ozdravio od teške bolesti. **Pitomača:** M. S. Po zagovoru milosti. **Paučinci:** F. M. Operaciju sretno uspjela. **Pitomača:** M. S. Po zagovoru milosti. **Podgora:** A. M. Pomoć u nevolji. **Pregradar:** T.T. s. Celine dobila namještenje. **Podgora:** A. M. Pomoć u nevolji. **Pregradar:** T.T. s. Milosti. **Skoplje:** A. G. Dobio namještenje. **Drežnik:** D. R. Na molitvu Majci Božjoj od Krasna javio se brat, za kojeg nisam znala deset g. **Subotica:** Z. R.

Uspjela operacija sestre. Šiškovci: I. J. V. Velika milost. Travnik: A. J. Zagovorom Petra Barbarića primljen u sjemenište. Waganac: M. A. Hvala za sretan snahin porod. Valpovo: K. S. Zagovorom Petra Barbarića dobila milost, koju sam dugo molila. Veleševac: F. C. Pomoć u vojničkoj službi. Vinkovci: M. F. Milosti; V. L. Zdravljive. Vrbovec: Š. J. Pomoć u mnogim neprilikama. Vukovar: V. Zdravljive zagovorom Petra Barbarića. Zagreb: B. M. Srce Isusovo zagovorom Petra Barbarića pomoglo u teškoj bolesti; A. H. Milosti; K. J. Hvala Srcu Isusovu i Bl. Gospi na mnogim milostima, a napose za sretan ispit mojeg sina; Obitelj J. Pomoć u obiteljskim prilikama; J. M. Oslobođena od teškog poroda i bolnice; F. K. Zagovorom sv. Jude Tadeja uslišan u velikoj stvari. Valpovo: M. M. Primljene milosti.

NAŠI POKOJNI PRETPLATNICI

Stjepan Slaviček, Lemeš; Barbara Perkov, rod. Berislavić Sugar Creek U. S. A.; Ana Milić, Zagreb; Dominik Evetović, Palić.

DAROVI

Za obnovu Svetišta Srca Isusova u Zagrebu: Beti Doroteja i Kata, Gorčan 20 d; Bubanić Stefanija, Gorčan 15 d; Domitrović Stjepan, Žrime 15 d; Drganc Marija, Zagreb 20 d; Ivančić Gregor, Crnc 10 d; Ivanić Klara, Črešnjevo 6 d; Jakić Katica, Zagreb 30 d; Jambrač Stefica, Vrbovec 10 d; Jank Ljubica, Otočac 30 d; Obitelji Krauth, Zemun 50 d; Kriesbacher Anica, Podgorač 10 d; Ladarević Marija, Gorjani 20 d; Lukanović Irena, Sušak 70 d; M. F., Vinkovec 5 d; M. T. Popovača 1 dol; Patarić Martin, Bački Monoštior 20 d; Prelog: P. A. 30 d; B. U. 10 d; N. N. 10 d; Primorac ud. Kate, Dubrovnik 30 d; Puzak Marica, Kašina 2 d; Strapajević Andela, Zagreb 50 d; Štahan Tomo, Zagreb 10 d; Štivičić Franca, Rešetari 10 d; Vargazon Antun, Zagreb 5 d; Weisbacher Marija, Zagreb 16 d; Vinković Terezija, Popovac 10 d; Žunić Marija, Mandaljena 10 d; Antalović Kata, Bački Monoštior 10 d; Bilić Nikola West Australija 87.50 d; Halik Emilia, Ljubljana 50 d; Kovac Eva, Bački Monoštior 10 d; Mihoković Sofija, Zagreb 10 d; Miljan Kristina 10 kruna u srebru; M. T., Popovača 1 dol; Pavković Josip, Ind. Harbor 1 dol; Šimunović Stjepan, Medurić 20 d; Tomljanović Antonija, Salmon Idaho 1 dol; Vučelić Kata 10 d; Župni ured, Medurić 20 d; iz Zagreba: Vlaškouliččanka 100 d; Obitelj Jerneje 200 d; N. N. 100 d; Amalija P. 1000 d; N. N. 100 d; Franca Borković 100 d; Časna majka Pavićić 100 d; N. N. 20 d; Josipa Hrženjak 100 d; Bolesnici iz klinike, Draškovićeva ul. 100 d; Mirković Anka 25 d; M. Lj. 100 d; M. V. 50 d; N. N. 100 d; Galović Dragica 50 d; N. N. 100 d; Agneza Alifeti 20 d; Kenfelja i Dušak 300 d; Buhin Josip 10 d; Lovrenčić Anka 25 d; Vanić Slavka 30 d; N. N. 25 d.

Za sv. Mise: Beljan Julka 2 dol; Blatnik Sofija 1 dol; Butković Ana 1 dol; Car Bare 1 dol; Ferketić Julijana 20 d; Forenić Marija 1 dol; Gračan Mati 1 dol; Janić Luka 20 d; Nasipak Agnes 1 dol; Nuich Mandalina 50 c; Pincak Josip 10 d; Podrebarac Helen 1 dol; Polich Leo 1 dol; Streljak Mary 1 dol; Sučević Katarina 1 dol; Šantić Antica 1 dol; Vidaković Antonija 50 c; Vlašić Barica 1 dol; Voksan Martin 20 d; Žurich Ivan 1 dol.

U čast Srcu Isusovu: Bistrinčić Antica 10 d; Gode Danica 20 d; Golubić Ivan 5 d; Gregurić Franjica 50 d; Haupt Duro 10 d; Ivanišić Josip 10 d; John Magdica 5 d; Kulik Adam 50 d; Markulin Domagoj 100 d; Mikec Franjo 50 d; Paunović Slavica 50 d; Skok Marija 20 d; Stanić Anka 10 d; Topljak Ludmila 100 d.

U čast Srcu Isusovu i Mar., Blaž. Djevici Mariji, sv. Josipu, sv. Antunu i Petru Barbariću: Belemečić Ana 20 d; Drčec Katarina 20 d; Gregorich Frances 1 dol; Gudac Mary 20 d; Javrščak Geo 1.50 dol; Rukavina Zora 100 d; Strodi Dragica 60 d; Školske sestre sv. Franje, Trebinje 100 d.

Za raširenje Glasnika Srca Isusova: R. R. Smoljanac 10 d; Futač Josip 2 d; Gertner Antun 50 d; Hrg Matod 10 d; L. G. Zagreb 30 d; Jelinek obitelj 5 d; Kalšin Barica 10 d; Knežević Marija 10 d; Kranjčić Pavao 6 d; Kraus

Štefanija 10 d; Krešić Paula 60 d; Lotsbach Lena 1 dol; M. B. Trnava 50 d; Manzini Vinka 25 d; Mares Jakomina 20 d; Nuich Mandalina 1 dol; Ožanić Francisca 1.50 dol; Pelicarić Linka 5 d; Prosen Zdenka 5 d; Puškaš Ivan 20 d; Simović Ivka 10 d; Tkalčević Terezija 25 d; Voksan Marta 15 d; Vrban Francisca 10 d.

Za kruh sv. Antuna: Vugrinec Terezija 10 d.

Za ulje pred Svetotajstvom: Šuvak Ruža 10 d.

Za Svetište sv. Josipa na Laščini: Kesser Roza 25 c.

Za Malo Sjemenište u Travniku: Tržok Josip 1 dol.

Za Misnu svezu Društva sv. Ignacija: Blažičko Katica 20 d; Čorak Adela za pok. supruga i njegove roditelje 15 d; Domitrović Elizabeta 20 d; Gerich Margareta za pok. Fak Tonku 1 dol; Gašparović Alojzija 10 d; Girtler Josip 20 d; Görtler Milka 20 d; Grilec N. 20 d; Hrlević Marička za slijedeće pokojnike: Hrlević Ferdinand, Burić Blaž i Barbara, Liker Franka, Belobrajdić Marija, Pintar Francisca, Jakovac Stjepan i sin 5 dol; Janson Zlata 20 d; Kalšin Barica 20 d; Kupanovac Mara za duše u čistilištu 20 d; za svoje pokojne 20 d; Leman N. za svog supruga i njegove roditelje 15 d; Maričić Marija 20 d; Matković Franca za svoje pokojne 20 d; Milošak Terezija za pok. Matkun Miju 20 d; N. N. za pok. Prčić Josipa 20 d; Nuich Mandalina 50 c; Piasevoli Dinko 20 d; Sestre sv. Križa, Slav. Brod 20 d; Školske Sestre, Dubrovnik 20 d; Tomljenović Antonija 1 dol; Topljak Ljudmila 10 d.

Urednik: Milan Pavelić D. L.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfirević D. L.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfirević D. L.

EVO SLUŽBENICE GOSPOD NJ